

MARAL ATMACA

SAKA
ve
SANRI

III
EPHESUS

Bige'nin korkulu rüyası olan 13 Haziran kapıya dayanmıştır. Her doğum günü bir öncekinden daha kötü ve sarsıcı geçmişken bu sefer hiç ummadığı bir sürprizle karşılaşır. Geçmişinden çıkıp gelen biri onu hazırlıksız yakalamıştır. Bige'nin yaşadığı psikolojik çöküşte yanında olan ve her konuda onu destekleyen kişilerden biri de Karun'dur. Sahte bir evlilikle bir araya gelen ikili, düşündüklerinden daha fazla ortak yönleri olduğunu keşfeder.

Peki, Saka ve Sanrı için intikamla başlayan bir evlilik gerçeğe dönüşebilir miydi?

"GÜNEŞİNE ÇOK KIZGINIM AMA
ÖFKÜMÜN ASIL SEBEBİ DÖNDÜĞÜNDE
BİLSE SENİ AFFEDECEK OLMAM."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

f /ephesusyayinlari
@ /ephesusyayinlari
t /ephesusyayinevi
v /ephesus yayinlan
in /ephesus yayinlan

EPHESUS

www.ephesusyayinlan.com

444 0 454

MARAL ATMACA

SAKA
ve
SANRI

SAKA ve SANRI - II

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zeynep Karadeniz
Kapak Tasarımı: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

ISBN: 978-625-6090-61-3

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Maral Atmaca

Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas.*Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI
Gülmar Marbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 46025

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanas Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Yetşikin okurlar içindir.

SAKA
ve
SANRI
II

M A R A L A T M A C A

Düzenleme
Ny.özlem

Acı da benliğimizin bir parçasıydı ama bazen katlanamayacağımız kadar şiddetli oluyordu. Her 13 Haziran'da öyle darbeler alıyordum ki bir sonraki yıla kadar nasıl yaşıyordum, bilmiyordum. Hayatımda eksilenler, içimde ta en derinimde kaybını hissettiklerim oluyordu. Her biri geceleri gördüğüm kâbuslarıma ortak olurken ben yaşamının bir yolunu buluyordum. Aslında dışı süslü bir kabuk gibiydim, içeride yaşayan biri yoktu. Boş bir evin içindeki onlarca cesetten biriydim, kuru bir kalabalıktan farkım yoktu.

Onlarca ceset vardı içimde, onlar beni öldürdükçe ben kendimden yeni bir Bige yaratıyordum. Saçma, biliyordum ama belki de hayatta kalmaya çalışıyordum. Bir benliğim öldükçe farklı bir benliğim ortaya çıkıyordu, hayatta kalmak için yeniden doğmalıyım. Bu yüzden evimin içi benden oluşan onlarca cesetlerle doluydu ve ben, tıpkı bir Anka kuşu gibi öldükçe yeniden diriliyordum. Nafile bir çaba olduğunun farkındaydım ama son gözyaşını dökmemek için direniyordum. Çünkü saka kuşu son gözyaşını döktüğünde şarkı söylemeyi bırakırdı.

Karun gitmişti çünkü Rengin'in Duha ile olan ilişkisini öğrenmişti. Aynı zamanda babam da bir tokada benden büyükbabamı alıp gitmişti, o da bir metres olduğumu düşünüyordu. Carlos beni arayıp her şeyin daha yeni başladığını, bu geceye özel sürprizleri olduğunu söyleyince ne yapacağımı bilememiştim. Bugün doğum günümdü, yani 13 Haziran ve her 13 Haziran'da Carlos'un benim için korkunç planları olurdu.

Ben artık annemin güvenli kollarına, arkadaşlarıma yanına gitmek istiyordum.

Kısacası ben artık ölmek istiyordum.

Ama öncesinde hak etmeyen biri için yapmam gereken son bir iyilik vardı. Furkan'ı arayarak pencereye doğru yürüdüm. Karun gideli çok olmamıştı, henüz uçağı kalkmamış olabilirdi. Telefonlara bakmadığı için Furkan'ı aramaktan başka çarem yoktu. Karun eğer İstanbul'a giderse onu çapraz ateşe tutup işini bitireceklerdi. Bugün Adana'dan çıkmamalıydı; tüm düşmanları birleşmiş, onu yıkmak için pusuda bekliyordu.

Telefonu açan Furkan, “Sizi dinliyorum, Bige Hanım,” deyince derin bir nefes aldım. Korumaların içinde özellikle onu aramıştım, aklımdaki delice şeyi yapmama bir tek Furkan yardım edebilirdi. Evet, Furkan’da bu potansiyeli görüyordum.

“Neredesiniz?” diye sorduğumda, “Daha yeni havaalanına geldik, birazdan uçağa bineceğiz,” deyince rahat bir nefes aldım. Şükürler olsun ki geç kalmamıştım.

“Şimdi beni iyi dinlemenı istiyorum, Furkan.” Camdan dışarıya bakarken sık sık gözlerimden akan yaş siliyordum. Babamın attığı tokat hâlâ yanağımda sızlıyordu. “Ben oraya gelene kadar o uçak kalkmamalı. İster pilotu bayılt istersen de tehdit et, umurumda değil ama o uçak kalkmamalı. Ben gelene kadar Karun’u bir şekilde oyalayın ve bana bir insanı kolayca uyutacak bir şeyler temin edin.” Bir süre sonra duraksadım. “En az on hayvan gücünde olan bir insanı uyutacak bir şeyler olmalı.” Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Aklımda bir şeyler vardı ama bu Karun’un pek hoşuna gitmeyecekti.

Havaalanına geldiğimde Celil piste kadar bana eşlik etmişti. Karun’un özel uçağı görünce, “Vay canına,” diye hayranlıkla fısıldadım. “Bildığın uçak bu.”

Yanımda yürüyen Celil güler gibi bir ses çıkardı. “Havaalanında uçak yerine ne görmeyi bekliyordunuz?”

“Daha küçük bir şeyler.” Celil’i görmek için başımı bir hayli kaldırmak zorundaydım. Biraz daha kafamı kaldırırsam arkaya doğru sendeleyip kafa üstü yere çakılabilirdim. “Sahte kocamın kendi uçağı var, ekonomide uçanlar ne yapsın.”

Çok absürt bir şey söylemişim gibi Celil garip bakışlarla bana bakmaya başlamıştı. “Daha önce hiç ekonomide uçtunuz mu?”

“Tatlım, kocam kadar olmasa da ben de zengin biriyim.” Bunları söyledikten sonra önüme döndüm, ona bakmak için başımı kaldırdıkça boynum ağrıyordu. “Hayır, uçmadım ve param bitmedikçe de uçağı sanmıyorum.”

Gözlerimle gittikçe yaklaştığımız uçağı işaret ettim. “Ülkenin en zengin adamlarından biriyle evliken paramın biteceğini de sanmıyorum.”

Sonuçta kocamın adı Karun'du ve Karun kadar zengindi. Sanırım bu espriyi yapmaktan hiç vazgeçmeyecektim.

Uçağın yanına geldiğimizde Furkan, Nedim ve İsa beni bekliyordu. Furkan ara ara uçağın kapısını kontrol ederken hemen bana doğru yürüdü. "Ne biz ne de pilot onu daha fazla oyalayabilir." Karun her an bir yerlerden çıkabilirmiş gibi başını çevirip arkasını kontrol etti. "Burada olmanız bile onu çok kızdıracaktır."

Furkan kısa bir an susarak rahatsızlığını gergin bakışlarına yüklemişti. "Rengin Hanım'ın yaptıklarından sonra bugün etrafında bir kadın görmek istediğini sanmıyorum." Eski nişanlısı onu aldattı diye tüm kadınlara düşman olacak değildi ya. Üstelik Rengin'i gerçek anlamda sevmiyordu bile. Sevmediği bir kadının ihaneti onu bu kadar kızdırdıysa sevdiği bir kadının ihaneti kim bilir ona neler yaptırırdı.

Furkan ve diğerlerinin uçağa attığı korku dolu bakışlardan Karun'un içeride olduğunu anlamıştım. Her an uçaktan inip bizi görecektim diye ödleri kopuyordu. "Senden istediğim şeyi temin ettin mi?" diye sorduğumda Furkan başını sallayarak belinden bir silah çıkartıp bana uzattı.

"Uyuşturucu etkisinde bir silah." Furkan yaptığı kısa açıklamadan sonra silahı almamı bekledi. "İçindeki kurşun değil, uyuşturucu iğne ama etkisi en fazla birkaç saat sürer." Sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu ne için gerekli?"

Silahı alıp çantamın içine koyarken alay ederek güldüm. "Bir hayvanı uyutmam gerek."

Onları bırakıp uçağa yürüdüğümde Furkan arkamdan, "Bige Hanım uçağa neden gidiyorsunuz?" diye seslendi. "Uçakta hayvan yok."

Yürümeye devam ederken zoraki bir şekilde güldüm. "Bence var." Hayvanın en büyüğü uçaktaydı ama bundan haberleri yoktu.

Merdiveni çıkıp uçağa arka kapıdan bindiğimde Karun'un, "Bu pilot biraz daha oyalanırsa eceline uçacak!" diyen kızgın sesini duydum. Bana sırtı dönük bir hâlde hızlı adımlarla kokpite doğru yürüyordu. Korumalar ise koltuğuna oturmuş, sabırla uçağın kalkmasını bekliyordu.

Sırtının dönük olması işime geldiği için çantamdaki uyuşturucu silahı çıkartıp, "Hey, Sanrı," dedim. Çok fazla vaktim olmadığı için bu işi oyalanmadan yapmalıydım.

Karun bana doğru dönünce elimdeki silahı görüp kısa bir an şaşırdı. Kısıklı sesle küfrederek gibi bir şeyler söylerken uyuşturucu silaha bakıyordu.

Şaşkınlığından faydalanıp onu kolundan vurmuştum. Kısık bir inilti Karun'un dudaklarından döküldüğünde başını eğip koluna baktı. Kaşları çatılırken kolundaki minik oku hırsla çıkartıp yere attı.

Rengin'e olan tüm öfkesini benden çıkarmak ister gibi dişlerini sıkıp, "Sen iyice zıvanadan çıktın!" diye üzerime yürüdü. Fakat ikinci adımında yerinde sendeledi, üçüncü adımında ise düşmemek için koltuklardan birinin kenarına tutundu. İğne etkisini çok hızlı gösteriyordu.

Karun'un gözleri kayarken kendine gelmek için başını iki yana sallayıp, "Bu siktiğimin yerinde ne halt oluyor?" diye bağırdı ama bir anda yere yığılıp bilincini kaybetti. Uyandığında çok fena kızacaktı.

Koltuklarında oturan korumalar hemen ayağa kalkıp, "Bige Hanım!" dediler ama devamını getiremediler. Hepsi koridorda boylu boyunca yatan Karun'a bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir yandan da Karun için tehlikeli olup olmadığını tartıyorlardı. Hey, buradaki tehlike ben değilim, ben onu korumaya çalışıyordum.

Arkamı dönünce Celil, Nedim, İsa ve Furkan'ın şaşkın suratıyla karşılaştım. Furkan güçlükle yutkunup, "On hayvan gücünde deyince bunu anlamalıydım," diye mırıldanınca gülmeye başladım. Komik biriydi.

Uçaktan çıkmak için yanlarından geçerken başımla omzumun arkasını işaret ettim. "Onu alın, gidiyoruz." Bu en kolay kısmıydı, zor olan kısım Karun uyandıktan sonra başlayacaktı.

Korumalar Karun'u uçaktan indirdikten sonra hep birlikte yola çıkmıştık. Yol boyunca çok fazla soru sorsalar da hiçbirine cevap vermemiştim. Henüz bana tam olarak güvenmedikleri için uyuyan Karun'un yanından bir dakika bile ayrılmıyorlardı. Özellikle Rengin'in yaptıklarından sonra kadınlara olan güvenleri büyük bir darbe almıştı. Bu yüzden Karun'u düşmanlarından birine teslim etme ihtimalime karşı tetiktedirlerdi. Böyle oldukları için onlara kızamazdım, onlar da işini yapıyordu.

Karun'u bana ait olan evlerden birinin deposuna getirtmiştim. Onu bir sandalyeye sıkıca bağlamalarını istediğimde başta tereddüt etmişlerdi ama hepsini bir şekilde ikna etmiştim. Gece yarısına çok az kalmışken buradaki işimi halledip geri dönmeliydim. Carlos bu gece benim için ne planlıyorsa Karun bunun dışında kalmalıydı. Karun'un uyanmasını bekleyene kadar çoktan akşam olmuştu.

“Uyandırın hadi.” Depodaki korumalar birbirine bakınca, “Ne?” dedim sorunu anlamaya çalışarak. “Uyandırın işte.”

Celil utangaç bir ifadeyle ensesini kaşıyıp, “Şey, Bige Hanım,” diye bir şeyler geveledi ama ne dediğini tam olarak anlayamamıştım.

Korumaların içinde sırf yakışıklı olduğu için favorim olan Nedim, “Bige Hanım, bizim baygın insanları uyandırma yöntemlerimiz biraz farklı,” dediğinde kadın olduğum için onları yeteri kadar anlamayacağımı düşünüyordu. “Bizler genelde şiddet uygulayarak uyandırırız.” Eli kolu bir sandalyeye bağlı Karun’u gösterdi. “Burada rehin aldığımız kişi bizim patron.” Doğru, bu ciddi bir sorundu.

Furkan eline demir bir sopa alıp, “Uyandırayım mı Bige Hanım?” deyince depodaki tüm korumalar bir küfür savururken ben gülmeye başladım. Bu da böyleydi işte.

Gülüşümü zor durdurup sesimi kalın çıkarmaya çalıştım. “Ulan it, kocama mı vuracaksın?” Karun’u taklit ederek kaşlarımı çatıttım. “Canını yakmadan uyandırın.”

“Yalnız onun sesi daha kalmı ve daha gür,” dedi Furkan.

“Biliyorum, sus!” diye onu azarladım. “Bir kova su getirin, gerisi bende.”

İsa su getirmek için depodan çıkınca korumaların tedirgin bakışlarını gördüm. Karun’un uyanmasından korkuyorlardı, uyanınca buna göz yumdukları için hepsinin canına okuyacaktı. Bunu benim emrimle yaptıklarını öğrenince de benim canıma okuyacaktı. Çok kızacağını biliyordum ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Onu korumanın tek yolu buydu. Fazla seçeneğim yoktu, ya onu Duha’yla aldatacaktım ya da İstanbul’a gitmesine engel olacaktım. Bu durumda ikinci seçenek daha cazipti.

Babam beni evlatlıktan reddettikten sonra Carlos ile yaptığım telefon konuşması beni korkutmuştu. Bu gece neler olacağını bilmiyordum ama Karun’u bile bile ölüme gönderemezdim. Bana yaptıklarına rağmen bu kadarına izin veremezdim. Biliyorum, birini rehin alarak kurtarmak biraz saçmaydı ama aklıma başka bir şey gelmemiştii.

Karun sakinleşip aklını başına alana kadar burada kalmalıydı. İstanbul’a gitmezse ona kurulan tuzakların içine körü körüne atlamazdı. Duha’nın iğrenç teklifini kabul etmeden de kocamı koruyabilirdim. Ben ki Karun’dan bile medet ummayıp çatıdan atlamış bir kadındım, Duha’ya

mı boyun eğecektim? Onlar tehlikeli adamlar olabilirdi ama bendeki ters köşeler hepsine haddini bildirirdi.

İsa suyu getirince kovayı alıp Karun'a yaklaştım. Bir kova suyu kafasından aşağıya dökünce irkilerek gözlerini açtı. "Günaydın, uyuyan güzel," diye gülümsedim ama birazdan beni çok pis benzeteceği için korkudan geberiyordum.

Bence onu aldatmak yerine onu kaçırdığım için bana minnettar olmalıydı.

Karun'un kafasından aşağıya sular akarken etrafına baktı. Henüz yeni uyandığı için neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Önce bulunduğu yere, daha sonra korumalara ve en sonunda da bana bakmıştı. Zihnini biraz kontrol edince neler olduğunu çabucak kavradı. Islak saçları alnına yapışırken kaşlarının kavisi çatılmıştı. "Ulan manyak karı, senin hiç mi ayarın yok!" Bana bağırırken üzerime yürümek istedi ama sandalyeye bağlı olduğunu görünce, "Siktir lan!" dedi burnundan soluyarak. "Kafayı sıyırmışsın sen!"

Başını kaldırıp gazap dolu gözlerle bana bakmaya başladığında korkmadığımı söyleyemezdim. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar oluşacak kadar kaşlarını çatmıştı. "Beni ikinci kez vurduğun yetmezmiş gibi bir de kaçırıp bağladın mı?" Bunu söyleme şekli o kadar komikti ki eğer bu kadar sinirli olmasaydı kahkahalarla gülebilirdim. Her defasında onu şaşırtmayı başarıyordum.

Bu sefer uyuşturucu bir silahla vurmuştum, bence bu sayılmazdı.

Buradaki sandalyelerden birini alıp onun karşısına koydum. Sandalyeye ters bir şekilde oturduğum için bacaklarım sandalyenin yanlarında duruyordu. Kollarımı sandalyenin üstüne yasladığımda çıplak bacaklarıma bakıp dişlerini sıktı. "Düzgün otur!" Sert bir sesle beni uyarınca güldüm. Bu hâldeyken bile kıskançlık yapıyordu.

Karun'un çenesinde bir kas seğirmiş, öfkeden mavi gözleri koyulaşmıştı. "Gülmeye devam et!" Hırlarcasına bir ses çıkartıp sinirli bir şekilde başını salladı. "Birazdan bu siktiğim iplerden kurtulduğumda kaçacak bir yerin olmayacak!" Sinirli gözlerle adamlarına döndü. "Çözün beni!" Furkan haklıydı, kızınca sesi kalınlaşıyor ve gür çıkıyordu.

Karun'un sert sesiyle korumalar onu çözmek için bir adım atmıştı ki, "Tek bir adım daha atarsanız hepinizin leşini buraya sererim!" diyerek onları durdurdum. "Furkan, silahımı getir."

Havaalanında uyuşturucu bir silahla onu vurduğum için Karun, “Sakin!” diye Furkan’a bakarak boğazından çıkan hırıltılı bir sesle konuştu. “Zaten manyağın teki, bir de eline silah alınca iyice kontrolden çıkıyor! Onunla iş birliği yaptığınız için ecdadınızı sikeceğim doğru ama beni çözersiniz ölürken fazla acı çekmezsiniz.”

Karun’un tehdit dolu sözleriyle korumalar yine bir ikilemde kaldıkları için ne yapacaklarını bilemediler. Bence korumaların en büyük cezası Karun’un benim gibi biriyle evli olmasıydı, delilik konusunda kocamdan aşağı kalır bir yanımdı yoktu. Adamlar bizim yüzümüzden sürekli arada kalıyorlardı.

“Sen sakinleşene kadar bir süre daha buradasın,” dedikten sonra yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Yöntemlerimiz farklı olabilir ama sen beni uzun süre İstanbul’da tuttuysan ben de seni bir süre Adana’da tutabilirim.” Bunları söyledikten sonra ayağa kalktım. “Şimdi izninle bu gece için halletmem gereken konular var.”

Ölmek gibi mesela.

Ona sırtımı döneceğim esnada Karun’un omuzları gerildi. “Yüzüne ne oldu senin?” Sorusuyla kaskatı kesilmiştim. Saçlarımla yanağımı örtmüştüm ama farkında olmadan saçlarımla yüzümden çekince babamın bıraktığı izler açığa çıkmıştı. Karun’u durdurmak için evden aceleyle çıktığım için yanağımdaki parmak izlerini makyajla gizleyecek zamanım olmamıştı.

Karun ölümcül gözlerle yanağımdaki izlere bakarken korkutucu bir sesle, “Saka,” diye mırıldandı sabırsızca. “Yüzüne ne oldu?” Birinin bana vurduğunu anladığı için bu kadar sinirlenmişti. *Babam vurdu* demek hayatımın en zor cümlesiydi.

Korumalara dönüp onlara kapıyı gösterdim. “Bize biraz izin verir misiniz?”

Her birinin huysuz bakışları yanağımda oyalanırken sessizce dışarı çıktılar. Fakat Furkan, Celil, Nedim ve İsa gitmeden önce karşımda durup yanağımı göstermişlerdi. “Size bunu yapan kişi veya kişilerin ismini bize vermeniz yeterli.” Onlara tebessüm ederek hepsini buradan gönderdim. Babamı onlara şikâyet edecek değildim.

Herkes dışarı çıkınca Karun’a döndüm, hâlâ sinirli bir şekilde yanağımdaki izi bakıyordu. “Kim?” Agresif bir tutumla bağlı olduğu ıpları zorladı. Bunu yaparken gözlerini yanağımdan ayırmamıştı. Çatık

kaşlarının arasındaki çizgiler derinleştğinde nefesini sertçe verdi. "Karıma vurmaya kim cesaret etti!" Delici bakışlarını görünce ona babamdan bahsedemedim. Benim yüzümden babama bir fenalık yapmasını istemiyordum.

Tekrar sandalyeye ters oturup derin bir nefes aldım. "Bugün bir ara koltukta içim geçmiş, yani biraz uyumuşum." Böyle bir şey duymayı beklemediği için sandalyenin kenarında duran ellerini sıkmaya başladı.

"Kim?" Yüzü büyük bir öfkeyle kasılırken bileklerine sarılı ipleri koparmak ister gibi onları zorluyordu. "Sana el kaldıran kim? Söyle artık şunu!"

Öfkeli sesi deponun içini doldururken sakın bir şekilde ona bakıyordum. "Gündüz uykusunu neye yorarlarsa bilmiyorum ama bir rüya gördüm." O başka bir şey soruyordu, ben bambaşka bir şey anlatıyordum. "Her zamankinden çok farklı bir rüyaydı."

Karun ters ters bana bakarken dişlerini biraz daha sıkıyordu. "Bilmek istediğim gördüğün rüya değil." Burnundan solurken ne kadar kızgın olduğunu gizleyemiyordu. "Bilmek istediğim tek şey yanağındaki şu sikik izlerin sahibi!"

Onu duymazdan gelip, "Uçurumun kenarına kurulu bir salıncaktaydım," diye rüyamı anlatmaya devam ettim. "Üzerimde şu anda giydiğim eflatun elbise vardı ve boşluğa doğru sallandıkça elbisenin etekleri uçuşuyordu." Rüyayı hissetmek ister gibi gözlerimi kapattım ve o serin rüzgârı tekrar içime çekmek istedim.

"Boşluğa doğru sallandıkça saçlarım dalgalanıyor, yüzümde küçük bir gülümseme oluşuyordu." Bunları söylerken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. "Uçmak gibiydi bu his, sanki uçuyordum. Bu hissi sevdim, gördüğüm rüyayı sevdim çünkü uzun yıllar sonra gördüğüm tek güzel rüya buydu." Gözlerimi açtığımda Karun artık kurtulmak için çırpınıyordu. Bunu yapmak yerine beni dinliyordu.

"Biliyor musun, ben sekiz yaşından beri hiç güzel rüya görmedim." İçimi kor gibi yakan mavi gözlerine bakarak başımı salladım. "Benim gördüğüm rüyalarda arkadaşlarım ölür, annem ölür ve güzel olan her şey son bulur." Karun nefesini içine çekti ama yüreği sıkışmış gibi göğüs kafesinin içine çektiği nefesi geri veremedi.

"Ama bu öğlen gördüğüm rüya güzeldi." Hüzünlü bir sesle konuşurken sesimde buruk bir ton vardı. "Ta ki arkamda bir silüet belirene kadar,"

dediğimde rüyanın içine sızma şansı yoktu ama kaşlarını çatmıştı. Bana tehdit olan o gölgeyi yok etmek ister gibi ifadesi sertti.

“Biri salıncağımın arkasında belirdi.” Sanki o biri hâlâ buradaymış gibi ürpermiştim. “Salıncağımın kenarlarını tutup beni uçurumdan aşağıya itti. Düşerken Bige diyen birinin haykıran sesini duydum.” Başımı omzuma doğru eğip nemli kirpiklerimin arasından Karun’a baktım. “Duyduğum ses senle babamın sesine çok benziyordu ama hanginiz olduğunu anlayamadım.” Burukça gülümsedim. “Babam hep ikinci adım olan Efil’i kullanır, sense Saka dersin.” Neyse dercesine omuz silktim. “Büyük ihtimalle ikiniz de değildiniz.”

Karun beni rahatlatmak ister gibi bakarken bakışlarını yumuşattı. “Üzerinde çok düşünme, bu sadece bir rüya.” Şimdi daha sakın bakıyordu ve sesi daha ılımlıydı.

Başımı eğip dalgın gözlerle yerdeki solgun lekelerle bakmaya başladım, bu benim için bir kaçıştı. “Benim için değişeceğini söylemiştin ama sen yanımda kalmak yerine Rengin’e gitmeye kalkıştın.” Ona sitem ederken sesim kırılgan, biraz da küskün çıkmıştı.

“Sandığın sebeplerden Rengin’e gitmiyordum.”

Boş bakışlarım yerdeki lekelerde gezinirken acınası hâlime güldüm. “Hiçbir sebep böyle bir günde beni yalnız bırakmanı telafi edemez.” Bugünün anlamını yeteri kadar iyi bildiğini düşünmüyordum.

Sandalyenin üstüne koyduğum kollarıma çenemi yaslayıp zemini izlemeye devam ettim. Sandalyeye ters oturmanın böyle bir yanı vardı. “Ben böyle bir günde arkadaşlarımı öldürdüm, böyle bir günde annemi kaybettim ve böyle bir günde ölümü öğrendim. 13 Haziran’da taktılar saçlarıma siyah bir kurdele ve 13 Haziran’da yürüdüm birçok cesedin içinde. 13 Haziran’da sürtük ve fahişe dedi babam bana.” Kafamı kaldırarak bembeyaz olan suratına bakıp başımı salladım. “Babam vurdu bana çünkü Serhat ve seni öğrendi.”

Karun duyduklarıyla buz kesse de bana bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Mavi gözleri üzerime kilidenirken gözleri bir kez daha yanımda oyalandı. “Baban mı?” Güçlkle konuşmuştu, babamın bu kadar ileri gideceğini o da beklemiyordu.

“Seni kaçırdım,” dedikten sonra başımı çevirdim. “Diğer yanağıma da sen vurmak ister misin?” Sürekli konudan konuya geçiş yapıyordum. glamamak için sandalyenin üst kısmını sıkarken gözlerinin içine tüm

kırgınlığımla baktım. “Tıpkı babamın yaptığı gibi sen de öfkeni çıkarmak için bana vurmak ister misin?” Kaskatı kesilerek susmamı ister gibi bakmaya başlamıştı.

“Belki babamın dediği gibi sen de bana ucuz bir sürtük veya fahişe dersin.” İçimdeki acılara rağmen güçlü görünmek için ona gülümsemeye çalıştım. “Eğer seni rahatlatacaksa sen de vur, sen de söyle.” İç çekerek burukça tebessüm ettim. “Koymaz bana, alışığım ne de olsa.”

Son söylediklerimden sonra bir kez daha yanağıma baktığında Karun’un mavi gözlerine derin bir keder yerleşti. “Böyle konuşma.” Kaşları büküldüğünde karşımdaki bu güçlü adam acımla acır gibiydi. “Bana bırak, her şeyi halledeceğim.”

“Artık çok geç, Sanrı.” Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerimi onun mavilerine kenetledim. “Buraya gelmeden önce Carlos beni aradı, bu gece benim için büyük planları var.”

Carlos’un adını duyunca kaşlarını büyük bir hiddetle çatarken, “O sıkıtiğim piçi ben varken sana dokunamaz!” diye bağırdı. Yüzündeki her kas seğirirken bakışları beni koruyacağına yemin eder gibi kararlıydı. “Ben varken o herif senin tırnağına bile dokunamaz!”

“Ama sen yoksun.” Soluğunu kesen bir gerçeği ona hatırlatırken mutlu değildim. “Unuttun mu, sen beni böyle bir günde bırakıp gidiyordun. Sen arkadaşlarımdan ve annemin öldüğü bir günde beni bırakıp gidiyordun, yani sen yoksun.” Bunu ona doğrularcasına başımı salladım. “Sen gittin.” O burada değildi, onu gitmiş sayıyordum, zaten engel olmasaydım çoktan gitmişti.

“Sen öfkeni bana tercih ederek gittin.” Yanağımdaki izleri gösterdim. “Tıpkı babam gibi gittin, o da öfkesini bana tercih etti.” Hıçkırıklarla ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırarak derin derin nefesler aldım. “Neden babama bu kadar çok benziyorsun? Neden bu kadar kolay acıtıyorsunuz?” Ondan hesap sordum ama aslında cevabıyla ilgilenmiyordum. Farkında değildi ama ona içimi döküyordum.

Karun’un bana bakmaya yüzü bile yoktu ama bunun için kendini zorladı. Ağlamak üzere olan gözlerim karşısında çaresizdi ve bunu nasıl düzelteceğini bilmez bir hâldeydi. “Bazen canımı yakacak öyle şeyler yapmanı istiyorum ki içimdeki bu suçluluk duygusu dinsin,” derken gözlerimin içine bakarak başını salladı. “Bundan nefret edeceğimi biliyorum ama sana verdiğim acıyla eş değer bir acıyı bana yaşatmanı istediğim çok oluyor.” Yalan söylemiyordu, bakışları söylediklerini doğruluyordu.

Doğru kelimeleri bulmak istercesine bir süre duraksayıp, "Saka." diye mırıldandı güçlükle duyulan bir sesle. Islak yüzüme iç çekerek bakıyordu. "İhaneti bundan muaf tutarak o gece sana yaptıığım her şeyi bana yapabilir misin?" Boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Karun ödeşmek istiyordu.

Eflarun elbisenin telafisini istiyordu.

"Bunu neden istiyorsun?" diye sorsam da cevabını zaten biliyordum.

Gözlerinin mavisine yoğun bir azap çökerken kederini iliklerime kadar hissediyordum. "Ancak o zaman yüreğinle beni affedebilirsin." Affedilmeyecek tek şeyi yapmışken affedilmek istiyordu. "Ancak o zaman bizim için yeni bir başlangıç doğar." Kaşları hafifçe büküldü, benimle en baştan başlamayı her şeyden çok istediğini saklamıyordu. "O gece benim yüzümden dudaklarından dökülen her bir damla kanın büyüklüğünde olsun intikamın. Öyle bir dağıt ki beni, yaşadığım tüm o dağınıklığın içinde aklıma ilk gelen eflarun gece olsun."

Dudakları arasında sızan nefesi ikimizin umutsuzca bakan yüzleri arasına karışırken, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu. O gecenin pişmanlığını taşıyan gözlerle, "Bunu yap," dedi. "O geceyi sana yaptıklarımınla değil, yaptıklarınla bana hatırlat." Başımı iki yana salladım ama Karun bu konuda fazla ısrarcıydı. "Bana karşı acımasız olmanı istiyorum." Ödeyip vicdanını rahatlatmak istiyordu ama benim bunu yapacak gücüm veya isteğim kalmamıştı. Artık ne intikam istiyordum ne de yaşamak. Ben sadece herkesin hayatından silinip yok olmak istiyordum.

Sessizliğimi koruyup ıslak gözlerle ona bakmaya başladığımda beni böyle görmeye katanamıyormuş gibi, "Böyle bakma," diye yalvardı. Ona olan bakışlarımı yüzümden silip atmak ister gibiydi.

"Nasıl bakıyorum?"

"Her şeyden vazgeçmiş gibi."

Yanağıma süzülen yaşlarla birlikte ona burukça gülümsedim. "Çünkü artık her şeyden vazgeçiyorum." Gözlerimi yumdum ve bir süre kendime gelmek için öylece kaldım. "Carlos'un oğlunu istemediğim öldürdüm ama o, benden intikam almak için her şeyi isteyerek yaptı. İntikam yüzünden ikimizi de affı olmayan günahlara sürükledi. Ben Carlos ile savaşağım diye tüm güzel huylanımı yitirdim, artık bir çocuk saflığında değilim." Bu intikam oyunu her iki tarafı da çok kirletmişti. Artık masum değildik.

Gözlerimi açıp Karun'un darmadağın olan gergin yüzüne baktım. "Bana yaptığın şeyler için intikam peşine düşmeyeceğim. Intikam almıyorum ama son nefesime kadar affetmiyorum da," dediğimde sanki intikamın en büyüğü buymuş gibi yüzündeki tüm kan çekilmişti. İtiraz etmek istedi ama tek kelime diyemedi.

Daha dün kadar intikam istiyordum ama bugün yaşadıklarımın sonu ona vereceğim hiçbir acının bende açtığı yaraları kaparmayacağını anlamıştım. Alacağım bir intikam onun için de yeni bir intikam doğuracaktı. İkimizi kısır bir döngünün içine çekip kalan son güzel huylarımızın katili olmak istemiyordum. "Ben affetmiyorum," dedim kışkırtıcı ve kırılgan bir sesle. "Allah da affetmesin." Son sözlerimle Karun başını eğmiş, daha fazla yüzüme bakamamıştı.

Onu ve babamı Allah bile affetmesin.

Telefonumun yükselen sesi aramızdaki gerginliği bir bıçak gibi kesmişti. Telefonu çıkartıp kimin aradığına bile bakmadan açtım. Kulığıma yastığımdan telefonda Carlos'un, "Zaman geldi Saka," diyen sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Bunu bekliyordum, bu gece beni tekrar aramasını bekliyordum.

"Ne istiyorsun Carlos?"

Karun duyduğu isimle başını hızla kaldırıp kaşlarını çatığında, "Seni," dedi Carlos. "Seni istiyorum, Saka. Baban ve büyükbabanı kurtarmak istiyorsan her şeyin başladığı yere gel." Korkuyla irkilince az kalsın elimde tuttuğum telefon yere düşecekti. Babam ve büyükbabam onun elinde miydi?

Değişen yüzümü görmek Karun'un gerilmesine neden olurken Carlos, "Tek başına gelmezsen onlara ne olacağını çok iyi biliyorsun!" diyerek telefonu suratıma kapatmıştı. Kalbime korku tohumları düşmüş, elimdeki telefonla donup kalmıştım. Carlos ailemden geriye kalan son kişileri de elinde tutuyordu.

Karun çatık kaşlarla bana bakarak, "Ne dedi?" diye sordu ama ona cevap vermek yerine ayağa kalktım. Artık gitmeliydim.

Carlos'a gideceğimi anlayınca iplerden kurtulmak için çırpınmaya başladı. Onu tutan tüm ipleri parçalamak ister gibi çırpınımları hoyrat ve agresifti. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" Daha önce ondan duymadığım kadar yüksek bir sesle, "Her ne dediyse bu bir tuzak!" diye bağırdı. Bana kızarken bir yandan da kollarını çekiştirerek kendini çözmeye çalışıyordu.

Çırpındıkça bileğindeki ipler derisini tahriş edip yara ediyordu ama buna rağmen durmuyordu.

Karun başını kaldırıp sinirli gözlerle bana bakarken, “Çöz şu siktiğim ipleri!” dedi ama kızgın sesinde gidecek olmama yönelik büyük bir korku vardı.

Ona doğru yürüdüğümde ipleri açacağımı düşündüğü için çırpınmayı bırakmıştı ama ben ipleri açmak yerine karşısında durdum. “Senin yardımına ihtiyacım olduğu zamanlar ya beni yüzüstü bırakıyorsun ya da çekip gidiyorsun.” Belimi öne doğru bükerek üzerine eğildim. “Bu yüzden artık senden hiçbir konuda yardım istemiyorum.” Sinirden hızlı hızlı nefesler alırken tam konuşacaktı ki üzerine iyice eğildim. Dudaklarımız arasında çok az mesafe bırakmam onu susturmuştu.

Başımı biraz daha eğerek yanağına dudaklarımı bastırdım. Dudaklarım onun soğuk yanağına temas ettiği an yutkunuşu kulağıma gelmişti. Geriye çekilip Karun’un gergin yüzüne son bir kez baktım. “Burada güvende olacaksın.” Bunları söyledikten sonra ona sırtımı dönüp kapıya yürüdüm.

Karun arkamdan daha çok çırpınıp, “Gitme!” diye haykırdı ama ona doğru dönmedim. Çırpındıkça sandalyenin sallanan sesi kulağıma geliyordu. “Saka!” diyen bağıırışı âdeta çocukken beni korkutan gök gürültüsü gibiydi. “Gitme, bu bir tuzak!” Sonlara doğru sesi kısık çıkmıştı. “Gitme, üzerinde eflatun bir elbise var!” Biliyordum. Artık o da biliyordu.

Bundan günler önce öleyim diye bana eflatun bir elbise göndermişti.

Günler sonra ise eflatun elbiseyle öleceğim diye korkuyordu.

Kapı kolunu kavradığımda Karun beni durdurmak için son kozunu oynadı. Aceleyle, “Öpücüğünü eşitlemeyecek misin?” dediğinde sesindeki endişeyi soludum. Beni durdurmak için her yolu deniyordu.

Burukça tebessüm ettim. “Beni bulduğunda belki eşitlerim.”

Dışarı çıktığımda Karun’un arkamdan, “Seni öldürecek!” diyen kızgın sesini duydum. “Anla artık, ölüme gidiyorsun!” Bunu zaten biliyordum.

Depodan çıktığımda bu sefer de korumaların adını haykırmaya başlamıştı. Ben uzaklaşmadan onu çözmelerini istiyordu. Merdivenleri kullanarak üst kata çıktığımda Karun’un sesi buradan bile duyulacak kadar yüksekti. Onun kızgın sesini korumalar da duyduğu için, “Her şey yolunda mı?” diye soran Celil’e başımı salladım.

“Yarım saat bekledikten sonra çözün onu.” Yarım saat içinde ben ,uktan arabama atlayıp izimi kaybettirirdim. Eğer babamla bugün olanları

yaşamayıydım belki hayata daha sıkı tutunur ve Karun'un yardımını isterdim ama babamın bugün söylediklerinden sonra artık yaşamak bile boş geliyordu.

Uyarırcasına korumalara bakarken fazla ciddi göründüğüme emindim. "Onu çözmek için en az yarım saat bekleyeceksiniz, anladınız mı?" Hiçbiri bir şey anlamadı ama *vardır bir bildiği* diye düşünüp beni onayladılar. Onlardan gereken onayı alınca vakit kaybetmeden dışarı çıktım. Gitmem gereken son bir yer vardı.

Arkadaşlarıma mezar olan bir yere yıllar sonra ilk kez gidecektim.

Arabadan indikten sonra karşımdaki iki katlı eski depoya ürkererek baktım. Carlos'a zimmetli bu yerde sebep olduğum hasarı durgun gözlerle izliyordum. İnşaat hâlindeki devasa bir galeriyi andırıyordu. Neredeyse tüm camları patlamış, duvarları yıkılmış ve eskiyen boyası dökülmüştü. Her detayını görüyordum çünkü her odanın camının önüne büyük bir varil konulmuştu. Varillerin içine bolca odun atıp üzerine benzin dökmüş olmalıydı ki hepsi yanıyordu. Varillerdeki ateş baktığım her yeri aydınlatıyordu.

İşin garip yanı kapıya kadar uzanan yolun sağma ve soluna da aynı varillerden konulmuştu. Onların içindeki odunlar da yanarak geçeceğim yolu aydınlatıyordu. Tüm bu hazırlık tamamen benim için yapılmıştı. Elimde sıkıca tuttuğum telefonumun ışığı yanınca ekrana baktım. Duha arıyordu. Tıksinti içinde telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Neredesiniz?" diyen endişeli sesini duydum.

Hâlâ ahlaksız teklifine kızgın olduğum için, "Biz derken?" diye kaşlarımı çattım. "Yine ne saçmalıyorsun?"

"Sen ve Kadem!" dedi sabırsızca.

"Kadem İstanbul'a senin yanına geldi."

"Kadem hiç İstanbul'a gitmemiş!" diye bağırmasıyla onun için korktuğunu telaşlı sesinden anlayabiliyordum.

"İstanbul'a gitmemiş demek yerine İstanbul'a gelmedi demen gerekmiyor muydu?" Sanki kendisi de İstanbul'da değilmiş gibi konuşuyordu.

"Bırak şimdi bunları!" diye beni tersledi. "Kadem'in bu gece yalnız olmaması gerekiyor. Bana yerini söyle çünkü sen neredeysen o da muhakkak oradadır."

Deponun önündeki yirmiye yakın arabaya bakıp derin bir nefes aldım. Carlos tüm adamlarını buraya yığmıştı. "Kadem burada olamaz ama nerede olduğumu merak ediyorsan sana şu kadarını söyleyebilirim ki hiç istemeyeceğim bir yerdeyim. Carlos'la küçük bir randevum var."

Duha'nın yutkunuşunu duyduğumda, "Sen çıldırmışsın!" diye hiddetlenerek bağırdı. "Seni öldürecek, aptal kız!"

Güldüm. "İyi ya, bundan sonra beni çirkin oyunlarına alet edemezsin işte."

Ne demek istediğimi çok iyi bildiği için, "Düşündüğün gibi bir teklif değildi," diye küçük bir açıklama yaptı. "Sandığın gibi bir aldatma olmayacaktı, sadece Karun'un öyle düşünmesini sağlayacak birkaç fotoğraftan bahsediyordum. Bilirsin işte, sarılırken çekilen fotoğraflar."

Son konuşmamızdaki iğrenç teklifine bir açıklık getirse de onu zerre kadar umursamadım. "Sana o teklifi yaparken aklımda olan tek şey Karun'a yakınlaştığımızı düşündürecek birkaç fotoğrafı. Bunun için yatağıma girmen gerekmeyecekti!" Bu aşağılık herif bunu basit bir şey mi sanıyordu? Sonuçta Karun onun yatağına girdiğimi düşünecekti!

Karanlıkta uzun süre kalmaktan hoşlanmadığım için, "Kapatmam gerekiyor," dedim fakat Duha telaşlanarak, "Bekle!" diye bana engel oldu. "Bilmen gereken çok fazla şey var. Elay da kayıp! Karun'un Serhat'a yaptıklarından haberin var mı? Serhat'ı hadım edip o iti serbest bırakmış!" Afallayarak gözlerimi büyüttüm.

Karun bunu gerçekten yapmış mıydı?

Ceza yöntemi ölümcül boyutlarda olacak kadar korkunçtu. İçimden bir ses henüz beni Sanrı'yla hiç tanıştırmadığını söylüyordu. Bana panzehri vermediği o gece bile aslında sadece Karun'du, değil mi? Sanrı olan yönüyle henüz hiç karşılaşmamıştım.

Üzüldüm, kahretsin ki Serhat'a üzüldüm, kimse böyle bir şeyi yaşamayı hak etmiyordu. Artık ne bir kadını sevebilir ne de baba olabilirdi. Duha'nın, "Tüm bunlar benim otelimden ayrıldığınız günün gecesinde olmuş," diyen sesini duyunca o gün Karun'un ne kadar kızgın olduğunu hatırladım. Ona hiçbir açıklama yapmadan otelden ayrıldığım için öfkesini Serhat'tan çıkarmış olmalıydı.

"Kocan o gün Serhat'a gereken dersi verip onu serbest bırakmış. O it hastaneden taburcu olduktan sonra bir şekilde Elay'ın karşısına çıkmayı başarmış. Adamlarım onu zamanında uzaklaştırmış ama Elay'ın onu

gördüğü çok açık. Her şeyi hatırladı mı, bilmiyorum ama Elay o günden sonra çok fazla değişti. Artık bana abi demiyordu ve hiçbir şey söylemese de bakışları fazla düşmancaydı! İki saat önce Kadem için Adana'ya geldiğimizde Elay havaalanında birden ortadan kayboldu." Duha'nın kızgın sesi canından bezmiş gibi geliyordu.

"Hanginizin peşinden koşacağımı şaşırdım. Şu anda seni bulmak için Adana'nın altını üstüne getiren kocandan bir farkım yok. Önceliğim Kadem ve onu bulmanın tek yolu da seni bulmak." Ona yerimi söylemediğim için bana kızmaya başlayınca hemen telefonu kapattım. Herkes kendi işiyle meşgul olsundu, ben de babam ve büyükbabamı bulmalıydım.

Yol boyunca Karun beni ne kadar arayıp ulaşamadıysa ben de sevdiğim iki insana bir türlü ulaşamadım. Karun'un telefonlarını açmadığım gibi babam ve büyükbabam da benim telefonlarımı açmıyordu. İki yanımda yanan ateşlerin içinden geçerken adımlarım geri geri gitmek istiyordu ama kendimi zorlayıp yürümeye devam ettim. Yaklaştıkça kapısı olmayan yerin önünde küçük bir çocuk silüeti belirliyordu.

Benim üzerimde zarif, derin yırtmaçlı eflatun bir elbise vardı ve elbisem temizdi. Fakat onun üzerindeki eflatun elbise kir ve kan içindeydi. Benim saçlarım menekşe esansı şampuanın kokusuyla parlıyor, rüzgârda dalgalanıyordu. Lakin onun kahverengi saçları kan kokuyordu ve toz toprak içindeydi. Benim yüzüm temiz ve güzeldi ancak onun yüzü cam kesikleriyle doluydu. Kafasından, alnından ve gözlerinde akan kanlar yüzünü tanınmaz bir hâle getirmişti.

Ona doğru attığım her adımla onu daha iyi görüyordum fakat o, yıllar sonra dönüşeceği kadını göremiyordu çünkü gözlerine sıçrayan camlar ona ilk körlüğünü yaşıtıyordu. Kanayan göz kapaklarının arasında bir şeyler görmeye çalışıyordu. Kucağında Uğur'un kız kardeşi Oya'yı tutarak etrafına bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şoktaydı ve uzun süre öyle kalacaktı. Evet, o bendim, benim çocukluğumdu. En büyük yıkımı burada yaşamıştım.

Attığım her adımla geçmiş gözlerimin önünde canlandığı için onun tam karşısında durdum. Şizofren değildim ama kendi geçmişimi sekiz yaşındaki bir çocuğun hayaliyle kafamda canlandırmıştım. Önce kucağındaki küçük bebeğe sonra da ona baktım. Kanlı yüzüne nemli gözlerle bakıp, "O öldü," dedim Oya'yı göstererek. Kırptığım kirpiklerim ıslanırken ağlamaklı bir sesle, "Hepsi öldü," dedim. "Onları biz öldürdük." Birinin ona bunu söylemesi gerekiyordu. Biz karildik.

Sekiz yaşındayken babam bizi bir katile dönüştürmüştü.

İlk kanı dökenin günahı daima daha büyük olurdu.

Çocukluğumun hayali gözlerimin önünden kaybolunca içim acıyarak içeri girdim. Yıkılan duvarların ve çöken tavanın enkazı sandığımdan daha büyüktü. Topuklu ayakkabılarla molozların arasından geçmek hiç kolay değildi. Sürekli bir şeye takılıp düşecek gibi oluyordum. Basamak taşları yerinden oynayan ve çoğu kırılmış merdivenin önünde durdum. Patlamayı alt kattaki depoda çıkarmışım ama üst katta da annem ölmüştü. Tam olarak nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum.

Adım sesleri duyunca başımı kaldırıp yukarıya baktım. İki adam merdivenin başında durup bana bakıyordu. "Bu taraftan."

Yakalarındaki siyah kurdeleye bakıp kaşlarımı çatıtm. "Babam nerede?" Evet, bunlar Carlos'un adamlarıydı! Babama bir fenalık yaptılarsa hiçbir buradan sağ çıkamazdı!

Carlos beni buraya getirtmek için babamı kullanmıştı. Umarım babamın canını yakacak kadar ileri gitmemişti. Babamın hayatı için endişelenmeye başladığım için hızlı adımlarla basamakları çıkmaya başladım. Yukarı çıkıp adamları takip ederken fazla gergindim. Korkuyordum ama kendim için değil, babam ve büyükbabamın hayatı için korkuyordum. Ayakkabılarımın topuğuyla yerde sararmış gazete ve çöp parçalarını ezerek yürüdüm.

Sağımda ve solumda silahlı iki adam varken onların arasında fazla korkusuz görünüyordum. Geçtiğim her yerde Carlos'un adamlarını görüyordum. Şu ana kadar otuzdan fazla adam saymışım ve hâlâ bitmemişti. Carlos bu gece kimse onu rahatsız etmesin diye buraya çok fazla adam yığmıştı.

Annemin öldüğü büyük odanın önüne gelince durdum. Mentşeleri dökülmüş kırık kapıya bakarken donup kalmışım. Burada farklı yıllarda iki kıyım yaşanmıştı. Bu kapıdan içeri girmek benim için hiç kolay değildi. "Hadi." Yanımdaki adam beni uyardı ama donmuş bir şekilde kapıya bakarken hiç kıpırdıyamadım. Annem bu odanın içinde ölmüştü.

Onu burada öldürmüştüm.

Kendimi toparlayıp sık sık kâbuslarımı süsleyen odaya girdim. Bu oda buradaki tüm odalardan daha büyüktü, burası da normalde depo olarak kullanılıyordu. İçeri girdiğimde burayı aydınlatsın diye her köşede yanan şiller gördüm. Yanımdaki adamlar beni ittirince yürümeye devam ettim

ama odanın tam ortasındaki cam kafesi görünce durdum. Kafes o kadar büyüktü ki bana çocukken annemle izlediğimiz bir filmi anımsatmıştı.

Orada da böyle bir kafes vardı ama o, bir balinanın kafesiydi. Bu kafes de bir balinanın çok rahat sığacağı büyüklükteydi. Yaklaşıp bir oca büyüklüğünde olan cam kafese yakından baktım. Kafesin tam ortasında camdan bir duvar vardı ve bu duvar kafesi ikiye bölüyordu. İki tarafın da camdan kapısı vardı. Kapıların kolları yoktu, özel bir şifre sistemiyle açılıp kapanıyordu. Giriş için şifre isteyen güvenli kapılardandı.

Cam bir duvarla birbirinden ayrılan kafesler görünürde aynıydı ama içinde olan şeyler aynı değildi. Duvarın sağ tarafında kum tanesi büyüklüğünde eflatun camlar vardı. Bu camların hepsi yere saçılmıştı. Evet, eflatun camları kum tanesi büyüklüğünde öğürüp kafesin içine dökmüşlerdi. Kafesin zemini eflatun camlarla doluydu, hem de beş santimlik bir kalınlıktaydı. İçine girsem ayakkabımın topuğu eflatun camların içine gömülürdü.

Acaba bunun amacı neydi?

Kafesin diğer tarafında eflatun camlar yoktu ama tavanın köşelerinde hoparlörler asılıydı. Dört köşesinde de bunlardan vardı. Kafesin bir tarafı eflatun camlarla doluyken diğer tarafında hoparlör vardı. Bütün bunların anlamı neydi? Bilemiyordum ama sanki iki kişiye kurulmuş bir tuzak gibiydi çünkü kafes iki ayrı bölümden oluşuyordu.

Ne demek oluyordu bunlar?

“Hoş geldin, Saka,” diyen bir ses duyunca irkilerek arkamı döndüm. Adamlarıyla içeri giren Carlos’u görünce onun yüzünü unutan hafızam yeniden onu hatırlamama yardımcı oldu. Evet, artık onun yüzünü hatırlıyordum.

Ölümsüzlüğün formülünü bulmuş gibi pek yaşlanmamıştı. Altmışlı yaşların ortasındaydı ama en az babam kadar dinç görünüyordu. Yıllar önce onu gördüğümde sarı saçları vardı fakat artık tamamen keldi. Saçlarının büyük bir bölümü dökülünce kalanları da kazımış olmalıydı. Ben onu izlerken onun da yeşil gözleri baştan ayağa beni izliyordu. Alnında ve göz çevresinde görünen kırışıklıklara baktım. Sahip olduğu kırışıklıklar hastalıklı yüzünde onun yaşını gösteren tek şeydi.

Cildi ise kireç kadar solgundu. Takım elbisenin içinde oldukça dinç ve korkutucu görünüyordu. Bugüne özel yeni uraş olmuş olmalı ki fazla bakımlı duruyordu. Delici bakan yeşilleri sol göğsümü işaret etti.

“Ama ben bu şartlar altında burada kalamam ki.” Kadem’in alay ede sesini duyunca hemen arkamı döndüm. İki adam kollarına girerek onu yaka paça içeri fırlatmıştı. Onun burada ne işi vardı?

Kadem düştüğü yerden ayağa kalkınca baştan ayağa onu süzdüm. Neyse ki ona hiç zarar vermemişlerdi. Onu son gördüğüm gibiydi. Beni ve arkamda bağlı duran ailemi görünce beri benzi attı. Özellikle beni burada görmek korkuyla yutkunmasına neden olmuştu. Böyle bir durumda bile sansür kullanıp, “Sektir,” diye küfretti. “Bu piç bu gece büyük oynayacak!” Evet, bu bariz bir şekilde ortadaydı.

Kollarımı göğsümde birleştirip hesap soran bakışlarımı ona diktim. “Neden buradasın?”

Kadem sanki dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi baygın gözlerle bana baktı. “Keyfimden değil herhâlde.” Gömleğinin yakasını düzeltip etrafındaki adamlara kızgın gözlerle baktı. “Senin yanından ayrıldıktan sonra havaalanına gitmeden geri döndüm, seni yalnız bıraktığımı hatırladım.” Sinirli bakışları Carlos’un üzerinde oyalanmaya başlamıştı. “Ama bu herif bana pusu kurduğu için öğleden beri burada tutsağım!”

Yönümü Carlos’a çevirip ona Kadem’i gösterdim. “O neden burada? Onun 13 Haziran’la bir ilgisi yok.”

Carlos’un alay dolu bakışları üzerimde gezinirken, “Gerçekten yok mu?” diye güldü. “Anlaşılan bu gece çok fazla sır açığa çıkacak.” Bu herif tam olarak neyden bahsediyordu?

Carlos soru dolu bakışlarımı görmezden gelerek önceden onun için hazırlanan masaya yürüdü. Masa büyük kafesin tam karşısındaydı. “Elliden fazla adam deponun etrafında pusuda bekliyor ve bir o kadar da deponun içinde var.” Gereksiz bir ayrıntıyı bizimle paylaşırken sesi ilgisizdi. “Ne dışarıdan birileri buraya girebilir ne de siz tek parça hâlinde dışarıya çıkabilirsiniz.” O söylemese de bunu zaten tahmin ediyordum, dışarıda çok fazla araba görmüştüm.

Masanın üzerinde duran içki şişesini alıp kadehine biraz koyduktan sonra, “İster misin?” diye elindeki kadehi bana gösterdi. “Senin de en sevdiğin içecek brendi.” Senin de dediğine göre sanırım onun da en sevdiği içki buydu. Gözlerini gözlerime dikip bir şeyleri ima ederek, “Sanırım ikimiz de sert şeyleri seviyoruz,” dedi.

Sinirden yumruklarını sıkıyan Kadem, “Ne ima ediyorsun lan piç!” diye onun üzerine yürüdü ama Carlos’un adamları ona silah çekince durmak

zorunda kaldı. “Onunla konuşurken sözlerine dikkat et!” Kadem, Carlos’tan zerre kadar korkmuyor gibiydi.

Kadem’in beni savunmasıyla gülen Carlos, “Her neyse,” diyerek sandalyeye yaslanıp bize bakmaya başladı. “Buradan çıkmanın bir yolu var.” Şeytani bakışları cam kafesi buldu. “Tek bir müsabaka istiyorum sizden. Rakiplerinizi alt ederseniz söz veriyorum sevdiklerinizi alıp gitmenize izin vereceğim.” Büyük bir kinaye barındıran gözleri bende durdu. “Yaptığımız anlaşmalara sadık kaldığımı çok iyi biliyorsun, küçük kuş.”

Yalan söylemiyordu çünkü on üç yaşındayken onunla bir anlaşma yapmıştım. O gün anlaşmanın şartlarını yerine getirdiğim için Gazel ve beni hayatta bırakmıştı. Fakat anlaşmanın içeriği beni öldürmekten beter etmişti. O gün annemi öldürmüştüm. Carlos oyun oynamayı seven bir hastaydı, oynadığı oyunlar sıradan şeyler değildi.

Anlaşmaya sadık kalarak sizi öldürmüyordu ama aslında herkesten daha fazla öldürüyordu. Onunla yapılan bir anlaşmada her şekilde ölümcül ve unutulmaz yaralar alıyordunuz. Kazanma şansı olmayan bir oyunu kabul etmek bile lades demekle aynı şeydi.

Kadem gözlerini kısarak öne doğru bir adım attı. “Kazanırsak bizi bırakacağına nasıl inanacağız?”

Carlos son derece sakın bir şekilde ona beni gösterdi. “Bana değil, ona inanmalısın. Verdiğim tüm sözleri tuttuğumu iyi biliyor.”

Kadem başını çevirip bana bakınca isteksiz bir şekilde Carlos’un sözlerini onayladım. “Bu konuda yalan söylemiyor ama şeytanla anlaşma yapmayacağız.” Geçmişte olanlarla boğuşuyordum. İkinci kez bir şeytanla anlaşma yapıp ruhumu yine ona satmayacaktım. O hatayı zaten bir kez yapmıştım ve o gün annemi kaybetmiştim.

Sırıtarak beni izleyen Carlos onunla bir anlaşmaya varacağımdan çok emindi. “Seni ikna edebilirim.” Başını küçük bir açıyla babamların olduğu duvara çevirdi. “Öldürün.”

Bir saniye bile düşünmeden, “Tamam!” derken ona yenilmekten nefret etmiştim. “Anlaşmanın detaylarından bahset.” Birkaç saniye önce kabul etmeyeceğime çok emindim ancak sevdiklerimin hayatı söz konusu olunca fikrim değişmişti.

Carlos kabul ettiğimi görünce bundan memnun kalarak içkiden bir yudum aldı. “Kafesin içinde ölümüne bir müsabaka istiyorum. Kafesin içinden ya ölümlük ya da öldürerek dışarı çıkabilirsiniz.” Kafesin hoparlörlü

karısını göstererek Kadem'e baktı. "Sen rakibinle bu kısımda kozlarını ortaya çıkaracaksın." Anlaşılan eflatun camlı taraf bana kalmıştı.

Carlos bana bakışında gözleri kısa bir an üzerimdeki eflatun elbisede oynayanmıştı. Ruhusuzca gülümsedi. "Senin kafesini sana özel olarak en sevdiğin renkle süsledim." Evet, bunu görebiliyordum.

İlin en can alıcı kısmına gelmiş gibi bir katilin öldürme arzusuyla ayağa kalktı. "Şimdi rakiplerinizi tanışın." Bunları söylerken Carlos sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. "Merak etmeyin, kişi başına sadece bir kişi."

Kadem bana bakarak sinirden güldü. "Neyse ki bu sefer buçuk ihtimali yok." Bu durumdayken bile beni güldürmüştü. Anlaşılan son buçuktan yediği dayakları hâlâ unutmamıştı.

Adım sesleri duyduğumuzda rakiplerimizi görmek için gözlerimizi kapıya diktik. Kadem'in iki katı iriliğinde bir adam içeri girince Carlos, "Kadem rakibinle tanış," dedi eğlenerek.

Kadem kazanma ve kaybetme ihtimalini düşünerek rakibini incelerken içeriye bir kadın girmişti. Kadem'in rakibi Carlos'un sağında dururken içeri giren kadın da Carlos'un solunda durdu. Carlos elini kadının ince beline koyarak onu bana gösterdi. "Bu da senin rakibin." Sinsilik akan gözlerinde büyük bir gizem vardı.

İlk kez gördüğüm bir kadına öylesine gözlerle baktım, bana yabancıydı. Kadının boş bakan siyah gözlerine aynı hissizlikle karşılık verdiğimin farkında değildim. Birazdan ölümüne kapışacağım birine dostça bakamazdım. Onda bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Benden birkaç yaş büyük gösteriyordu. Siyah saçlarının her bir telinde yoğun bir asilik fışkınyordu.

Uzun saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparak dövüş esnasında işini kolaylaştırmıştı. Gözlerinin siyahını ön plana çıkarmak için sürdüğü siyah far ona çok yakışmıştı. Aynı şekilde kalp şeklindeki dudaklarına da siyah bir ruj sürmüştü. Yüzündeki kadınsı hatlardaki sertlik onu olduğundan daha gizemli ve alımlı gösteriyordu. Rakibim çok güzel ve çok acımasız görünüyordu.

Üzerinde siyah bir atlet ve deri bir pantolon vardı. Birazdan camların içinde benimle dövüşeceği için deri ceketini elinde tutuyordu. Ayağında bile uzun çizmeleri vardı. Kısacası düşerse yerdeki cam parçalarından kendini koruyacak her şeye sahipti, ellerinde bile deri eldivenler vardı. Benim üzerimde ise ince askılı, omuzları düşük ve derin yırtmaçlı bir

elbise vardı. Burada avantajlı olan oydu. Vücudumdaki çıplak yerler her düşüşte bana çok fazla acı verecekti.

Tamamen siyahlara bürünen kadının seksi vücudu giydikleriyle daha da ilgi çekici bir hâle gelmişti. İnce boynunu süsleyen şeyi görene kadar ona boş bakışlar atıyordum. Boynundaki kolyeyi gördükten sonra işin boyutu bir anda değişmişti.

Annemin ablama son doğum gününde taktığı siyah saka kuşu kolyesi neden bu kadının boynundaydı? Anneme onu hiç çıkarmayacağını söylerken şaka yapmıyordu, giderken bile kolye boynundaydı. Fakat şimdi gümüş kolye yabancı ellere geçmiş gibi bu kadındaydı. Tam ona bu kolyeyi nereden bulduğunu soracaktım ki arkamdan babamın, “Gazel?” diyen şaşkın ve sersemlemiş sesini duydum. “Kardeşinle mi dövüşeceksin?”

Bir dakika, ne? Kardeş mi? Neler oluyor?

Düşündüğüm şeyler olmuyordu, değil mi?

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken bir gerçeği en acı şekilde fark ediyordum. Kafesin içindeki camlar çocukken ablamla yaptığım müsabakalardaki kumlar gibiydi. Kazanmak için gözlerime attığı o küçük kumlar... Aslında her şey çok açıktı ama ben görmek istememiştim. Başımı çevirip karşımda duran genç kadına bakarken gözlerim doldu, dudaklarım titremeye başladı. “S-sen Gazel misin?”

Bu soru dünyanın en acınası sorusuydu. Bu soru bir kardeşin en büyük yenilgisiydi, hep korktuğum gibi onu tanımamıştım. On üçüncü yaş gününden sonra gitmişti ve on üç yıl sonra geri dönmüştü. Hem de hiç ummadığım bir anda ve şekilde. Şimdi onunla ilgili her şey fazla yanlış ve yabancı geliyordu. Ona neler olduğunu sormak istiyordum, babamın son söylediklerinin kabul edilir hiçbir yanı yoktu.

Ablam bana bu kadarını yapmazdı, yapamazdı, ben onun kardeşiydim. O beni öldürmek için değil, kurtarmak için gelmişti. Evet, evet, bunun için gelmiş olmalıydı. Tam ona bunu soracaktım ki Carlos’un onun be-
lindeki elini görünce nefesim kesildi. Carlos’un yanında durduğunu fark ettiğimde ise büyük bir darbe almışım gibi her şey etrafımda dönmeye başladı.

Beynimin ısrarla bana sunduğu gerçeği kabul etmek istemezcesine başımı iki yana sallıyordum. “Gazel buraya gel.” Aceleyle yanına gitmek istedim ama o kadar çok afallamıştım ki kendi ayağıma takılıp yere düştüm. Hiç olmadığım kadar şaşkındım.

Düştüğüm yerde başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona bakıyordum. “Abla onun yanında durma,” dedim ona yalvararak. “Belini tut masın!” Ben neler olduğunu anlayamıyordum ama iyi şeyler olmuyordu.

Aceleyle ayağa kalkıp ona gitmeye çalıştığımda Kadem kolumdan tutarak bana engel oldu. “Bırak beni!” Çıldırılmış gibi bağırarak Kadem’i ittin ve ona ablamı gösterdim. “Neden Carlos’un yanında duruyor?” Hiçbir şey anlayamıyordum.

Aklımı yitirmekten korkarcasına, “Baba!” diye ağlayarak ona döndüm. “Baba sen bana neler olduğunu anlat, ben iyi anlamıyorum.” Ben bugün çok üzülmüştüm, o yüzden her şeyi yanlış anlıyordum ama babam bana doğrusunu anlatacaktı. Düşündüğüm sebeplerden ablamın burada olmadığını söyleyecekti.

“Baba konuş.” Sesim titreyip hıçkırdığımda babamın gözleri dolmuştu.

“Özür dilerim, Efil.” Bakışlarında bir babanın yıkılışı vardı. “Senin bundan korumaya çalışıyordum, bugünün gelmesinden hep korktum.”

Sol gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde babamın dudakları titremişti. “O bizden ayrıldığı gün senin ablan olmayı bıraktı.” Ne demek bıraktı? Buradaydı işte, bıraksaydı neden burada olsundu ki? İnsan kardeşini böylece bırakamazdı, babam ne dediğini bilmiyordu.

İtiraz ederek başımı iki yana salladığımda babam gözlerimin içine bakarak duymaktan nefret ettiğim o cümleyi kurdu. “O uzun zamandır senin ablan değil, ablan on üç yıldır Carlos’a çalışıyor.” Hayır, bunları duymuyordum, babam da bunları söylemiyordu. Sorun bendeydi, ben her şeyi yanlış anlıyor ve yanlış duyuyordum. Sorun ablamda değil, bendeydi. Sorun bende olmalıydı çünkü babamın söyledikleri hiç mantıklı değildi.

Ablam, annemin ölümünde büyük bir rol oynayan birine çalışamazdı.

“Hayır baba, hayır.” Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. “Ablam değildir o,” dedim kendimi buna inandırmaya çalışarak. “Ablam bana bunu yapmaz. Bu kadının sadece saçları ve gözleri siyah, ablama benzemiyor ki.” Bıraksalar hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdim. “Gazel bana gelecek ama bu gelen Gazel değil.”

Babam yanıliyordu, bu benim ablam değildi. Ablam benimle ölümüne bir müsabakaya girmezdi. Girmezdi, yaşasın diye ona karşı kaybedeceğimi iyi bilirdi. Benim ablam beni öldürmeye yanaşmazdı. Bu gelen kadın benim ablam değildi ama ablam bana gelecekti. Geleceğini biliyordum.

“Büyü artık, babasının kızı,” diyen sesini duyunca her şeyiyle bana yabancı olan kadına döndüm.

“Böyle deme.” İçimdeki yoğun acı çaresizliğe dönüştüğünde gözlerimdeki yaş hırsla sildim. “Bu ablamın lafı, senin değil!” Anneme olanlardan sonra ablam bana kızıp hep böyle derdi. *Babasının kızı...* Bu Gazel’den duymaktan nefret ettiğim tek şeydi.

Her şeyiyle bana yabancı olan bu kadın ağlayıp durmamdan sıkılmış gibi ağırlığını bir ayağının üstüne verdi. “Hâlâ çocuk olduğunu görüyorum.” Hem sesi hem de bakışları fazla duygusuzdu. “Anlaşılan baban seni yeteri kadar büyütememiş.”

“Sen büyütseydin lan!” Kadem gözyaşlarına daha fazla kayıtsız kalamamıştı. Kaşlarını çatarak ona Carlos’u gösterdi. “Annenin katiline köpeklik yapacağına kardeşini sen büyütseydin!” Kadem de en az benim kadar burada olanların şaşkınlığını yaşıyordu ama benim için güçlü durmaya çalışıyordu. Nedendir bilmiyorum ama Kadem de yıkılmış gibiydi.

Kadının siyah gözleri Kadem’i bulunca dudağının köşesi küstahça kıvrıldı. “Ses tonuna dikkat et, çocuk.” Onu küçümsüyordu ama aralarında en fazla bir yaş var gibiydi. Gözleriyle Kadem’in bileğinin iç tarafındaki yara izini işaret etti. “Benimle nasıl konuşacağını sana öğrettiğimi sanıyordum?”

Kadem yanımda dimdik dururken ona bakarak güldü ama bu gülüşü gerçek değildi. “Senin bana öğreteceğin hiçbir şey olamaz, Gazel Saka.” Israrla ona Gazel demelerine katlanamıyordum, o Gazel değildi.

O kadının belini Carlos’un çirkin eli süslerken Kadem’in elini belimin arkasında hissettim. Gözlerini kadından ayırmadan ona meydan okudu. “Bige yerine benimle dövüş.” Bunları söylerken Kadem dik durmamı istercesine belime hafif bir baskı uyguluyordu. Olanlar karşısında omuzlarım çökmüş, belim bükülmüş olmalı ki Kadem bana dik durmam gerektiğini söylüyordu.

Düşmanca gözlerle Kadem’e bakan kadın, “Kafesin içinde ölmemeye çalış,” diyerek ona beni gösterdi. “Sevgilinle işim bittiğinde senin kafesine gelebilirim.”

“Sevgilim değil!” dedi Kadem.

“Umurumda değil,” diye cevap verdi kadın.

Bir an önce buradaki işimi bitirip gitmek istediğim için kafese yürüdüm ama Carlos, “Sen söyle,” diye büyükbabama baktı. “Bir tek sana inanır,

ona bu kadının ablası olduğunu söyle.” Carlos daha fazla acı çekmem için bu yalana inanmamı istiyordu.

Durup büyükbabama döndüğümde gözlerimdeki korkuyu gördü. “Hayır.” Kaşlarını çatarak Carlos’a karşı çıktı. “Bunu Bige’ye söylemeyeceğim, çok üzülür.” Aklı yine bir çocuğun masumluğuna kaymıştı. “Bige bugün çok üzüldü, ona bunu söyleyemem,” derken Gazel’e bakıp ağlıyordu. “Ona ablan senin için geldi, kardeş kardeşin katili olacak diyemem!” Gözlerimden yaşlar akarken büyükbabam farkında olmadan bana çok fazla şey söylemişti. Kalbim inkâr etmeye devam etmek istiyordu ama beynim *artık bundan kaçamazsın* diyordu.

Gerçeklerden kaçmayı bırak artık, Bige. O senin ablan.

Bunu kabul etmek belki de hayatımın en zor kararıydı. Korkaklığı bırakıp yüzleşmek ise üstesinden gelemeyeceğim kadar ağırdı. Az önce inkâr ederken bağırıp kızıyordum ama şimdi bir anda sessizleşmişim. Gazel’e bakarken, “Neden?” diyebilirdim güçlkle. Ondan hesap sorarken artık yersiz çırpınışlarda bulunmuyordum. “O annemizin katili.” Neden öyle bir adama çalışıyordu?

Gazel içeri girdiğinden beri ilk kez bir tepki gösterip kaşlarını çatı. “Annemizin katili Carlos mu gerçekten?” Kinaye barındıran gözlerindeki gizli mesajı bir tek ben anlıyordum. “Babanın önünde bunu konuşmayı istiyor musun?” Beni gerçekleri babama anlatmakla tehdit edince şimdi olduğundan daha fazla ağlamak istedim. O gerçekten ablamdı, tıpkı ablam gibi insanları zayıf noktalarında vurmayı iyi biliyordu.

“Anlatırım babama.” Boynumu büktüğümde buna bir son vermesi için âdeta ona yalvarıyordum. “Bunu sonlandırman için istediğin her şeyi yaparım.” Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, “Ben senin kardeşinim, bana düşman gibi bakma,” diye ona yalvardım. “Annem ölürken bile sana söylediği son sözü, ‘*Efil sana emanet,*’ olmuştu. Gazel yapma, ben uzun zamandır öksüzüm.” Ona bugün beni evlatlıktan reddeden babamı gösterdim. “Belki de artık yetimim.”

Ablamın bana karşı içi zerre kadar yumuşamadı. Tüm gaddarlığıyla bana bakarken, “Annem seni severdi,” diye güldü ama bakışlarının bir ruhu yoktu. “Ölürken bile seni düşünecek kadar çok severdi.”

Onun da gözleri doldu ama alaycı tavırlarıyla bunu ustaca gizlemişti. “İnsan hiç katilini sevebilir mi? Annem sevdi.” Haklı olması benim için en büyük azaptı.

Benim annem katilini çok sevmişti.

Bir şeyler söylemek istedim ama Gazel'in her kelimesinden haklılık aktığı için bu beni büyük bir sessizliğin içine itti. *Annem katilini severdi*, bu cümle ne öldürürdü ne de yaşatırdı. Bu cümle kimsenin asla sahip olamayacağı ölümcül bir silah gibiydi ve bu silahı ben Gazel'in eline vermiştim. Beni bununla vursun diye o gece yapuklarımla bu silahı ben ona vermiştim. O da şimdi tetiğe basmaktan çekinmiyordu.

Artık Kadem'in desteğı olmadan ayakta bile zor duruyordum. "Bunu nasıl başardın?" İnanamayan gözlerle Carlos'a bakıyordum. "Gazel'e kendini nasıl affettirdin?" Onun karşısında o kadar âciz durumdaydım ki bu daha önce hiç olmamıştı.

Gözlerimin pınarından durmaksızın yaşlar akarken, "Bana da söyle," diye bu gece ilk kez düşmanıma yalvardım. "Bana da söyle, beni de affetsin." Yalvaran gözlerle ona bakıyordum. "Para mı verdin, güç mü teklif ettin? Bana da söyle, beni de affetsin."

Ona yalvarmamdan hoşlanmayan babamın acı çeken sesini duydum. "Efil yapma." Babamı dinlemeyip Carlos'a yalvarmaya devam ettim, ablam Carlos'u affettiye beni de affedebilirdi.

Sarsak adımlarla Carlos'a doğru yürüyüp tam karşısında durdum. "Seni nasıl affetti?" Sesim benim gibi titriyordu. "Nasıl yaptığını bana söylersen istediğın her şeyi yaparım." Bana bu bilgiyi vermeliydi.

Carlos katı bir şekilde bana bakarken, "Her şeyi mi?" dedi tüm iplerimi eline alarak. Başımı salladığımda ayaklarının önünü işaret etti. "Arkadaşlarının katili karşısında diz çöker misin?" Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Ever, bunu bile yapardım. Gazel beni affedecekse düşmanımın önünde bile diz çökardım.

"Hayır!" Babam ve Kadem aynı anda tüm hiddetiyle bağırdı. "Bunu yapamazsın!" diye haykırıp bana kızıyorlardı.

Babam, "Benim kızım bir köpeğın karşısında bükülmez!" diyordu ve onu tutan zincirleri çekiştirerek kurtulmaya çalışıyordu. "Kimsenin karşısında ezilip bükülmez!"

Kadem ise, "Hepsi burada öldü lan, burada!" diye acı çeken bir yüzle bana bakıp ölen arkadaşlarımı hatırlatmıştı. "Onlara böyle ihanet edemezsin. Nerede görülmüş bir kurt kızının iderin önünde eğildiğı!"

Gözyaşları içinde omuzlarımı düşürdüm. "Ablamı kaybedemem, Kadem."

“Siktir et o hainli!” Kadem dişlerini sıkarak bana bakarken yüzündeki tüm damarlar belirginleşmişti. “13 Haziran çocuklarının anısına böyle ihanet edemezsin!”

Carlos’un karşısındaki âcizliğimden nefret etmiş gibi Kadem yumruklarını sıkarak kızgın gözlerle beni izliyordu. “Bu piçin karşısında eğilersen yemin ederim ki bende bitersin!” Çenesinde bir kas seğirmişti, onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. “Kendine gel Bige Efil Saka, bu yer kardeşlerine mezar oldu!” Kadem yanıma gelip kolumdan tuttuğu gibi beni peşinden sürükledi. Eğilmeme izin vermeden beni Carlos ve Gazel’den uzaklaştırmıştı.

Buna izin vermemeye kararlıydı, oysaki Gazel bana rakip olarak içeri girdiği an ben çoktan tüm düşmanlarımin önünde bükülmüştüm. Kadem beni cam kafesin önüne çekip kolumu sertçe sıktı. “Bu şeyin içine gireceğiz ve yapmamız gereken ne varsa onu yapacağız!” Kahverengi gözleri daha önce hiç görmediğim bir ciddiyetle bana bakarken, “Dik dur artık!” diye bağırıp göğsümden iterek beni kendime getirmeye çalıştı. O kadar kızgındı ki zayıflığım karşısında ne yapacağını bilmiyordu.

“Kadem o Gazel,” dedim ağlayarak. “Yapamam bunu.”

Beni zorlayarak, “Yapacaksın!” dedi sert bir sesle. “O artık yanında değil, karşında!”

“O benim ablam!” diye ona bağırdığımda Kadem bana öyle bir tokat attı ki arkaya doğru savruldu ama düşmeme izin vermeden kolumu yakaladı. Sinirden zangır zangır titrerken ondan hiç beklemediğim bir ciddiyetle bana bakıyordu.

“Seni satan bir kardeş için arkadaşlarını harcayamazsın! 13 Haziran çocuklarını ne çabuk unuttun, Efil?” İçi sızlamışçasına kısık bir sesle, “Uğur’u hangi ara unuttun?” deyince gözlerimden yaşlar süzüldü. “Söylesene, Efil,” diye nemli gözlerini yüzüme kenetledi. “Kundaktaki Oya bebeği nasıl unuttun?”

Titreyen dudaklarımdan bir hıçkırık koptuğunda Kadem yanağımdaki parmak izlerine bakıp yüzünü sertçe ovuşturdu. Ona bunu yaptırdığım için önce benden sonra da kendinden nefret etmiş gibiydi. “Ulan kardeşim öldüğünde bile ben senin karşına geçip sana el kaldırmadım,” derken bana vuran elini tüm gücüyle sıkıyordu. “Çünkü bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Gazel bunu bilmiyorsa ona abla diyemezsin!” Abıamın Carlos’a çalıştığını kabul etmek hiç kolay değildi.

Kadem ağlamaktan başka bir şey yapmadığını görünce bir süre sustu ve gözyaşlarına ortak olarak, “Birlikte ölelim mi, Efil?” diye sordu kederli bir sesle. Bana bir şeyler anlatmak ister gibi ıslak gözlerle bakarken bakışları fazla anlamlıydı.

“Ben de ölümün ne olduğunu bilmiyorum ama seninle öğrenirim,” diye mırıldandı kısık bir sesle. Gözlerimin içine *anla artık* dercesine bakarken, “Birlikte ölelim mi, Efil?” dediğinde zihnimin tüm duvarlarında büyük bir patlama meydana geldi ve ben kaskatı kesildim. Uğur?

“Asım amca sana ne dedi?”

“Babam bana öl dedi, Uğur. Öl veya öldür dedi ama ölümün ne olduğunu söylemedi. Sordum ama söylemedi, sen biliyor musun, ölüm ne demek?”

“Ben de ölümün ne olduğunu bilmiyorum ama seninle öğrenirim. Birlikte ölelim mi, Efil?”

Geçmişte iki çocuğun yaptığı konuşma aklıma gelince arkaya doğru sendelemeye başladım. Ayaklarımın altındaki zemin kayarken serseme dönmüş vaziyetteydim. Kalbim patlayacakmış gibi hızlanmıştı ve gözlerimin önü kararıyordu. Darmadağın olmuş bir hâlde, “Uğur?” diye fısıldadım ama sesim bile duyulmuyordu. “Sen Uğur musun?”

Kadem benim çocukluk arkadaşım Uğur muydu?

~2~

SON ÖPÜCÜK

"Gel başım belada, bu yüzden eşitlenmedi son öpücük."

On Sekiz Yıl Önce

Birkaç saat önce doğum günümü kutluyor, bir dilek dileyip pastadaki mumları üflüyordum ama sonra daha önce hiç görmediğim bir yere yaka paça getirilmiştim. Bugün benim doğum günümdü ama babamı gelememişti çünkü işleri vardı. Babam son günlerde bir adamı fena kafaya taktığı için yine onun peşine düşmüştü. Pastayı üflerken dilediğim dilek babamın bu geceyi benimle geçirmesiydi. Bana bir gün öncesinde doğum günü hediyesi olarak eflatun bir elbise göndermişti.

Bir prensesin elbisesi gibi kabarık etekli elbiseyi giymiştim ama babam henüz görmemişti. Bana aldığı elbiseyi üzerimde görmesini çok istiyordum. Bir dilek dilemiştim, bu yüzden babam bu gece gelecekti. Annem hep *çocukların dilekleri kabul olur* derdi, yani babam bana gelecekti. Gelmesini istiyordum, çok müşkül bir durumdaydım.

Tanımadığınız adamlar evimize baskın yapıp bizi kaçırmışlardı. Bizi bir depoya götürdüklerinde orada Cemal amcanın karısını ve çocuklarını da görmüştüm. Sadece onlar değil Nazım, Yusuf ve Mahir amcanın eşleriyle çocukları da oradaydı. Bu adamlar hepimizi kaçırmıştı. Daha sonra da her anneye bir çocuk bırakıp diğer tüm çocukları oradan çıkarmışlardı. Bir tek Yusuf amcanın karısına hiç çocuk bırakmayıp onun iki çocuğunu birden almışlardı.

Sadece Uğur'u değil, kardeşi Oya'yı da annesinin kucağından koparmışlardı. Bu da bana Yusuf amcadan daha çok nefret ettiklerini düşündürmüştü. Dışarı çıkardıkları çocukların arasında ben de vardım. Annem beni vermemek için çok uğraşmıştı ama iki adam annemi döverek beni ondan almıştı. Gazel'i anneme bırakıp beni almışlardı. Bizi bir arabaya bindirip başka bir yere getirdiler ama nerede olduğumuzu bilmiyordum.

Ben ve Uğur kaçmıştık. Bunu nasıl yaptığımızı biz de bilmiyorduk ama adamların küçük bir boşluğundan yararlanıp kaçmayı başarmıştık. Bu devasa depodan içeri girdiğimiz an kaçacak küçük bir boşluk aramıştım. Adamlar bizi zorla üst kata çıkarmaya çalışınca ellerinden kurtulup bodrum kata inmiştim. Tabii Uğur da her konuda gözü kapalı

peşimden geldiği için o da durmamıştı. Onu tutan adamın elini ısırtıp benimle aşağıya doğru koşmaya başlamıştı. Bize neler yapacaklarını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

Hızlı bir şekilde bodrum katına inip hemen bir odaya girdik ve kapının sürgüsünü çektik. Demir sürgü onları bir süre dışarıda tutardı. İkimiz nefes nefese bulunduğumuz yere bakınca onlarca sandık ve kapalı kasa gördük. “Bunlar ne?” diye sorduğumda Uğur korkarak etrafına baktı.

“Bilmiyorum Efil.” Çilekli süt ve çilek dışında ne halt bilirdi ki.

“Babamı arayalım, gelsin bizi kurtarsın.” Uğur cebinden telefonunu çıkarınca rahatlayarak nefesimi verdim. Şükürler olsun ki Uğur’un telefonu vardı. Henüz on yaşında olmasına rağmen eve dönüş yolunu sık sık unuttuğu için Yusuf amca ona telefon almıştı. Böylece onları arayıp kaybolduğunu söyleyebiliyordu. Dışarıdaki adamların hiçbiri küçük bir çocuğun telefonu olacağını tahmin edemezdi.

Kapının dışından, “Depoya girdiler!” diyen bir ses geldi. “Teçhizat deposundalar!” Nedense burada olmamız onları telaşlandırmıştı.

Uğur babasını arayacağı sırada hemen telefonu ondan alıp babamın kayıtlı numarasını buldum. İyi ki de annem okumayı çözmem için geçen yıl bana hayatı dar etmişti. Babamı arayıp telefonu kulağıma yasladığımda, “Uğur?” diyen şaşkın sesini duydum. Babamın nerede olduğunu bilmiyordum ama çok fazla silah sesi geliyordu. “Neredesiniz evlat?” Babamın sesi telefonu kapatmamdan korkar gibi telaşlı çıkmıştı.

“Baba benim, Efil,” dedim aceleyle. “Baba çok korkuyorum, yanıma gel.” Sık sık arkamdaki kapıya bakıp ağlıyordum. “Kapı onları uzun süre dışarıda tutamaz baba, buraya gel.” Sesim dışarıya gitmesin diye kısıp bir sesle konuşuyordum.

Ben olduğumu anlayınca babamın telaşı iki kat artmıştı. “Geliyorum kızım, oraya geliyorum babam.” Telefonun diğer ucundaki silah sesleri arttığı için babamı güçlükle duyuyordum. Babam koşuyormuş gibi sesi nefes nefese çıkıyordu. “Yolumuzun üzerinde çok fazla engel var, Efil. Biliyorum, anlamıyorsun ama sana gelmem biraz zaman alacak. Bana nerede olduğunu tarif et,” dediğinde aynı zamanda, “Mahir’i arayın, çocukların sinyalinin takip etsinler!” diye bağıırıyordu.

“Baba bir depodayız.” Başımı çevirip etrafıma baktım. “Burada çok fazla sandık, kasa ve palet var.”

Yürüyüp sandıklardan birinin kapağını açtım. "Baba sandıkların içinde silah var." Bu sefer de bir kasanın üzerindeki örtüyü çektim. "Koli bandıyla sarılı saatli bir şeyler de var." Sonra köşedeki paletlerin üzerinde duran şeyleri elimle ona gösterdim. Sanki beni görecekmış gibi, "Baba bak orada da roket veya füze gibi bir şeyler var ama tam adını bilmiyorum. Hani filmde izlemiştik ya onlara benziyor," dedim.

Arkamdaki fiçinin kapağını açıp, "Baba siyah kum da var," dediğimde babam sertçe yutkunup, "Barut," diye mırıldanmıştı. Barut mu? O neydi?

"Efil siz şu anda günlerdir peşinde olduğumuz teçhizat deposundasınız." Tüm o yaygaranın içinde babam aceleyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Tüm o şeylerin bu gece patlama noktalarına ulaşacağı bilgisini aldık. Biz bu itlerden kurtulup gelene kadar onlar tüm teçhizatı dışarı çıkarır. Efil, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Hayır, anlamıyordum. Babam sekiz yaşındaki bir çocuğun kolay kolay anlamayacağı şeylerden bahsediyordu.

Kapıdan gelen silah ve tekme sesleriyle daha fazla ağlamaya başladım. "Baba içeri girecekler." Uğur ile birbirimize sokulup gözlerimizi kapıya dikerek ağlıyorduk. Bu kapının açılmasından çok korkuyorduk. "Baba artık gel, çok korkuyorum," diye hıçkırdım. "Ne zaman geleceksin?"

Ağlamaya başladığımda babamın acı çeken sesini duydum. "Şimdi ağlayamazsın, yapman gereken son bir şey var." Bunları söylerken küçük bir çocukla konuştuğunun farkında değildi. "O teçhizat asla dışarı çıkmamalı." Ona ihtiyacı olduğu için ağlayan bir çocuğa söylediği şeyler bunlardı. Oysaki *geliyorum* demesini beklemiştim.

Gözyaşların birbiri ardına akarken, "Baba çok korkuyorum," dedim çünkü kapı artık menteşelerinden oynuyordu. Dışarıdakiler her an içeri girebilirdi. "Baba n'olur gel."

Onu dinlemek yerine sürekli ağladığım için babam bu sefer daha katı ve sert bir sesle, "Ağlamayı bırak, Bige Efil Sakal!" deyince irkilerek hazır ol konumuna geçtim. Babam ne zaman tam adımı söylese bende böyle bir etki bırakıyordu. "Bulunduğun yerde bir ateş, bir kıvılcım çıkarmalısın!"

"Sonra ne olacak?" Bunu sorarken duymak istediğim tek şey hemen sonrasında burada olacağıydı.

Babam hayatının en zor konuşmasını gerçekleştiriyormuş gibi suçluluk çeken bir sesle, "Her şey sona erecek," diye fısıldadı. "Ben bir baba olarak bu gece kızımın vazgeçiyorum, o yüzden cesur ol ve yapman gerekeni

yap.” Konuşurken sesi bile titriyordu. “Ol veya öldür, Efil.” İçli bir nefesten sonra sözlerini tekrarlardı. “Öl veya öldür.”

Benden vazgeçtiğini söylediği kısımdan sonra ne yapacağımı bilmez bir hâlde, “Baba,” dedim ama sesimde büyük bir muhtaçlık vardı, babama olan muhtaçlığım. “Ölüm ne demek?”

Bekledim ama babam bana cevap vermedi.

Ben bekledim, babam sustu.

Çok bekledim ama babam bana cevap vermek yerine telefonu kapattı.

Elimdeki telefona öylece bakarken Uğur kolumu tuttu. Kahverengi gözleri ağlamaktan kızarmış bir hâlde bana bakıyordu. “Asım amca sana ne dedi?”

“Babam bana öl dedi, Uğur.” Ölüm kelimesinin sözlükteki anlamını sorgularken içli bir ifadeyle başımı salladım. “Öl veya öldür dedi ama ölümün ne olduğunu söylemedi. Sordum ama söylemedi. Sen biliyor musun, ölüm ne demek?” Babamın bu gece tek bir cümleyle hayatımı ökünden sarsacağını henüz bilmiyordum.

Uğur ıslak kirpiklerini kırıştırarak kolumu sıvazladı. “Ben de ölümün ne olduğunu bilmiyorum ama seninle öğrenirim.” Beni neşelendirmek için gülmeye çalışırken bir anlaşma yapmak ister gibi bana elini uzattı. Birlikte ölelim mi, Efil?”

Kabul ettim, neyi kabul ettiğimi bile bilmeden ince parmaklarım onun küçük elini sardı ve “Ölelim Uğur,” dedim. “Birlikte ölelim.” Bu iki çocuğun konuşmaması gereken bir şeydi, burada olanlar iki çocuğun yaşamaması gereken her şeydi. Birlikte ölme kararı aldığımızda kimse bize ölümün ne olduğunu ve çocuk kalplerimizde nasıl bir iz bırakacağını söylememişti. Babam bize kıymıştı.

“Babam burada ateş yakarsak yeterli olacağını söyledi.” Avucumu açarak ona elimi uzattım. “Kibriti ver.” Uğur karanlıktan çok korktuğu için yanında mutlaka kibrit kutusu taşırdı. Benim olur olmadık anlarda döktüğüm gözyaşlarım, onun da kibritleri meşhurdu.

Uğur kısa pantolonun arka cebinden çıkardığı kibrit kutusunu bana verince hemen üst üste dizili kasalara doğru koştum. Deponun en arka kısmına geldikten sonra kasaların arkasına geçtim. Önümde dağ gibi duran kasalar beni gizlerken diz çöktüm ve en alttaki kasanın üzerindeki siyah örtüyü biraz çektim. Örtünün ucunu kibritle yaktıktan sonra saklandığım yerden çıkıp Uğur’a doğru koştum.

Babam küçük bir kıvılcım her şeyi sonlandırmaya yeter demişti. Kasa'nın üzerinde duran örtünün ucunu yakmıştım ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Babamın istediği şeyi yapınca burada olacağını sanmıştım ama babam hâlâ yoktu. Aslında babam haklıydı, çok şey bu gece son bulacaktı ama ben henüz bunu bilmiyordum.

Tam Uğur'un yanına gelmişim ki kapı gürültüyle açıldı. Dört adam içeri girdiğinde Uğur ile ağlayarak birbirimizin ellerini sıkıca tuttuk. Uğur, "Efil, korkuyorum," diye ağlamaya başlayınca, "Biliyorum," diye akan burnumu içime çektim. "Görmüyor musun, ben de çok müşkül bir durumdayım."

Adamlar sinirli bir şekilde üzerimize yürürken arkama saklanan Uğur, "Ama sen hep müşkül bir durumdasın," dedi salya sümük ağlarken. "Bitmiyor ki müşküliyetlerin."

"Ne diyorsun sen Uğur ya!" Ona kızmak istiyordum ama beni bir kalkan gibi önüne çektiği için bunu yapamıyordum. "Bunlar şimdi beni dövecek, izin ver de olsun o kadar müşküliyetim!" dedikten sonra başımı çevirip arkaya bakmaya çalıştım. "Sen öne geçsene, ben azıcık korkuyorum."

Uğur elbisemin sırt kısmını sıkıca tuttu. "Ben daha çok korkuyorum!" Bu adamlar ikimizin de gözünün yaşına bakmadan bizi zorla depodan çıkardılar. Ciyak ciyak bağırarak kurtulmaya çalışıyorduk ama kollarımızı öyle bir sıkıyorlardı ki sanki kırmak istiyorlardı.

Merdiveni çıkarken yanında adamlarla inen birini gördüm. "Her şey yolunda baba, şimdi nakliyeye başlıyoruz," diyerek telefonla konuşuyordu. Yirmili yaşların ortasındaki adam aşağıya inerken bir adam kolumdan çekerek beni yukarı çıkarıyordu. Aynı hizaya geldiğimizde onunla kısa bir an göz göze gelmiştik. Yıllar sonra onun Carlos'un oğlu David olduğunu öğrenecektim ama şu an için ikimiz de birbirimizi tanımıyorduk.

Ne ben kollarımdan sürüklenirken aslında ölümden kaçtığımı biliyordum ne de o, kendi ayaklarıyla aşağıya inerken patlamanın göbeğine gittiğini biliyordu. Hayatımız tam bu noktada birkaç saniyeliğine kesişmişti. Babasının kopyası olan gözleri benim ıslak kahvelerimle sadece beş saniyeliğine buluşmuştu. Çocuk katil ve kurbanı arasındaki bu sessiz bakışma sadece beş saniye sürmüştü. Daha sonra birbirimizin yanından geçmiş, kısa bakışmamız son bulmuştu.

Hayat işte böyle garipti, kimin gözlerine baktığını bilmeden yanından öylece geçiyordun.

David kendi katilinin çocuk gözlerine baktığını o an hiç bilemedi.

Bizi ikinci kata çıkardıklarında, “Arkadaşlarım nerede?” diye bağıırıp beni sürükleyen adama zorluk çıkardım. “Bırak beni, kardeşlerimi görmek istiyorum!”

Kolumu sertçe sıkan adam sırf beni susturmak için, “Birazdan onları da yukarı çıkartacaklar!” dedi ama onlara çok zorluk çıkardığım için bunu söylerken turnaklarını koluma geçiriyordu.

“Çağırın gelsinler!” Bağırarak ona direnmeye devam ettim. “Arkadaşlarım aşağıda kalamaz, onları buraya getirin! Aşağıda yangın çıkardım, orası yanacak,” dediğimde bizi tutan adamların yüzü bembeyaz olmuştu. Kollarımızdaki elleri gevşerken birbirlerinin gözlerine kısa bir an baktılar. Onların sessiz bakışması aslında birçok şey söylüyordu fakat biz anlamıyorduk.

Hepsi bir ağızdan, “Siktir!” dedi ve bizi bırakıp aşağıya koştular. “Depo patlayacak, herkes dışarı çıksın!” Bağırarak hızlıca aşağıya iniyorlardı. Neler oluyordu? Ne patlamasından bahsediyorlardı?

Uğur ile üst katın koridorunda tek başımıza kalınca şaşkın bir şekilde birbirimize baktık. “Neler olduğunu bilmiyorum ama bizim de buradan çıkmamız lazım,” dedim. Adamlar bizi bırakıp gitmişken bu fırsatı değerlendirip kaçmalıydık.

Koridorun tam ortasında durduğumuz için ona koridorun sonunu gösterdim. “Uğur sen bu taraftan git, ben de diğer taraftan. Ayrılırsak bizi bulmaları uzun sürer.”

“Ayrılmayalım, Efil.” Dudaklarını sarkıtıp üzgün gözlerle bana bakıyordu. “Biz hiç ayrılmayalım.”

“Ayrılmayacağız şapşal.” Koluna hafifçe vurarak ona bunun sözünü veriyordum. “İçimizden biri kurtulmayı başarırsa diğerinin de kurtulma şansı olur.” Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. “Hadi çok oyalandık.”

Uğur her konuda beni dinlediği için söylediğim yöne koşarken durup kısa bir an bana baktı. “Öpücüğünü eşitlemeyecek misin, Efil?” Bunun ikimiz için bir veda olduğunu bilmiyorduk ama içten içe hissediyorduk.

Islak gözlerle ona burukça gülümsedim. “Birbirimizi tekrar bulduğumuzda eşitleyeceğim.” Biz birbirimizi hiç bulamamıştık.

Sabaha birbirimizi bulacağımızı düşündüğümüz için Uğur son bir kez daha bana baktı ve söylediğim yöne koşmaya başladı. Koridordan dönüp

gözden kaybolana kadar arkasından bakıp gidişini izlemiştim. O hiç duymadı ama arkasından, “Beni bulmayı unutma,” diye fısıldadı. Ben onu arayacaktım, umarım o da beni aramayı unutmazdı.

Saklanmak için bir ofisin camına yaklaşıp içeriyi gözetledim. İçeride kimse yoksa buraya girip saklanacaktım. Birileri var mı diye bakarken yüzümü cama çok yaklaştırmıştım. Ne olduysa tam bu esnada olmuştu. En büyük kâbusumun başladığı nokta tam olarak burasıydı. Yüzümü cama yaklaştırıp içeriye baktığım esnada büyük bir patlama yaşandı. Hayatımın en şiddetli depremine tanık oluyordum.

Önce her yer zangırdadı, daha sonra da cam patlayıp bir bıçak gibi yüzümün her yerine saplandı. Çocuk vücudum arkamdaki duvara doğru savrulduğunda kulaklarımda bir basınç oluşmuştu. Duvara çarpıp yere yuvarlandığımda birbiri ardına patlayan havai fişekler gibi depodaki patlama durmaksızın devam etti. Her bir patlama bir diğerinden daha büyük oluyordu. Her yer şiddetli bir şekilde sallanıyor, zemin beşik gibi hareket ediyor ve duvarlar yıkılıyordu.

Patlamanın sesi kulaklarımı kanatacak kadar şiddetli ve beni sağır edecek kadar sarsıcıydı.

Baba artık gel. Biliyorum, bunu duymaktan hiç hoşlanmıyorsun ama çok korkuyorum.

Tüm padamalardan daha büyük bir patlama meydana geldiğinde arkamdaki duvar üzerime yıkılmaya başlamıştı. Fakat zeminden açılan göçük beni yutarak duvardan korumuştur.

Yukarıdan alt kata düştüğümde sırtüstü yere çakılmıştım. Üstelik tavadan kopan moloz taşları üzerime düşmeye başlamıştı. Kopan moloz taşları üzerime düştükçe boğuk çığlığım, ağzıma dolan toprak yüzünden dışarıdan duyulmuyordu. Gözlerimin bulanık görmesini yüzümdeki topraklara yormuştum, henüz gözlerimdeki hasarı bilmiyordum. Her yerim müthiş bir şekilde acıyordu lakin acının tam olarak hangi uzvumda olduğunu kestiremiyordum.

Bulanık gözlerle tavanın olduğu gibi yere yıkılmak üzere olduğunu görmüştüm. Yıllar sonra bile kırık bir ayağa rağmen nasıl kalkıp bu yerden kaçtığımı sorgulayacaktım ama yapmıştım. Üzerime düşen, kaburgalarımı kıran taşları çığlık çığlığa ağlayarak üzerimden atmıştım. Bacağıma saplı büyük bir demir parçası varken o anki adrenalinle ayağa kalkmayı başarmıştım. Tavan üzerime yıkılmadan hemen önce kendimi odanın köşesine nasıl attığımı bilmiyordum.

Okulda deprem tatbikatı yaparken öğretmenim hep köşelere kaçmamızı söylemişti. Böyle bir günde öğretmenimin sözleri hayatımı kurtarmıştı. Odanın köşesine kendimi attıktan kısa süre sonra tavan büyük bir sarsıntıyla çökmüştü. Yıkılan tavanla ikinci bir sarsıntı hissederken artık hiçbir şey duymuyordum. Kulaklarımdaki keskin çınlama ve yoğun basınç dışarıdaki tüm seslere karşı beni sağırtmıştı.

Burası artık tamamen toz ve duman altındaydı. Zehirli bir havayı soluduğumdan habersiz öksürmeye başladım. Bir sisin içinde kalmıştım. Gözlerim yeteri kadar iyi göremediği için küçük ellerim bacağımdaki demire asıldı. Vücudumda ölmem gereken o kadar çok hasar vardı ki adrenalin patlaması yaşadığım için henüz hiçbirini hissetmiyordum. Çocuk vücudum çökmeden önce son bir kez daha direniyordu.

Demiri çekip bacağımdan çıkartırken hiç acımadı, camların kanattığı yüzüm de acımadı. Yarılan kafam, kırılan bacağım veya çatlayan kaburgalarım hiç acımamıştı. Belki de yaşadığım şoktan dolayı acı hissetmiyordum ama şu an kan revan içinde kalan vücudum hiç acımıyordu. Tamamen acıya uyuşmuş gibiydim ancak acıyacaktı. Yarın gözlerimi bir hastanede açtığımda her yaranın acısı ölümcül boyutlarda olacaktı.

Bu gece ölümle, yarın sabah da acıyla tanışacağımı henüz bilmiyordum.

Deprem adı verdiğim sarsıntının durduğunu hissedince nihayet ayağa kalkabildim. Topallayan ve hâlâ kanayan bacağım yüzünden duvardan destek alarak yürümeye başladım. Her yer fazla sessizdi ya da ben artık sesleri duymuyordum. Yürüdükçe yerdeki kanlı cesetleri, kopmuş uzuvları görüyordum. Bakışlarım artık buğulu bir camın arkasından bakar gibiydi. Çok fazla ceset vardı ama acı hissetmediğim gibi artık korku da hissetmiyordum.

Sadece acım değil, duygularım da uyuşmuştu. Normal şartlarda beni korkutacak ezilmiş ve parçalanmış insan cesetleri artık beni korkutmuyordu, içten içe tüm bu enkazın tek sorumlusu olduğumu biliyordum. Suçluluk duygusu korkmama engel oluyordu. Artık bir katil olduğum gerçeğiyle yüzleşmek beni buradaki her şeye karşı hissizleştirmişti.

Arkadaşlarımsın cesetleri bile bana bir şeyler hissettirmek için yeterli olmamıştı.

Yarın çok fazla şey hissedecektim ama bu gece değil.

Geçtim, tüm o cesetlerin içinden ruhsuzca geçtim. Ta ki Uğur'un kız kardeşini Turgut abinin kucığında görene kadar. Turgut abi de kaçırılan

asker çocuklarından biriydi ve henüz on beş yaşındaydı. Patlama olunca Oya'yı korumak için onun üzerine eğilmiş, sırtına düşen koca moloz taşının altında ezilmişti. Oya ise ikisinin altında ezildiği için sadece kafası görünüyordu. İşte bu görüntü gözlerimden yaşlar süzülmesine neden olmuştu. Üzerimdeki hissizlik bir anda yok oldu ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm.

Sadece duygularım değil, vücudumda uyuşan acı da geri gelmişti ancak içimin yangını vücuduma oranla daha fazlaydı. Dizlerimin üzerindeki ellerimi sıkıp başımı yukarı kaldırdım ve boğazım yırtılırcasına haykırdım. *Ölümü öğrendim baba, artık öğrendim.* Ölüm Turgut abiydi, ölüm Oya, Uğur, Ferit, Neslihan, Yahya, Emel, Gündüz ve Efil demekti.

Evet, ben de ölen dokuz çocuğun arasındaydım çünkü bu yaptığımın nasıl yaşanılırdı, hiç bilmiyordum.

“Neden baba?” Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladığımda aklımı kaçırmamanın sınırındaydım. “Baba neden, neden, neden!” diye bağırıp küçük yumruklarımı kafamın iki yanına vuruyordum.

Ben arkadaşlarımı öldürdüm.

Ben kendime dair her şeyi öldürdüm.

Ben bu gece çok hızlı bir şekilde büyüdüm.

Babam büyütmişti beni.

Bir kıvılcımdan sonra her şey son bulacak derken bunu kastettiği aklıma bile gelmemişti. Ben bugün babama küstüm ve son nefesimde bile kalbim onunla barışmayacaktı. “Bana ne yaptırdın baba?” Kesik kesik ağlarken kanlı gözlerimin ardından Turgut abi ve Oya'nın cesediyle bakışıyordum. “Baba ben ne yaptım!”

Çok zor olsa da Oya'yı Turgut abinin altından çıkarmıştım. Topallayarak dışarı çıkarken Oya kucağımdaydı. Depodan çıkınca kapının önünde durdum ve etrafıma baktım. Üstüm başım toz, toprak ve kan içindeydi ama gözlerimin gördükleri daha fenaydı. Baktığım her yerde insanlık ölüyordu, insanlığım ölüyordu. Çok uzaklardan gelen siren seslerini belli belirsiz duyuyordum, kulaklarımda hâlâ patlamanın bıraktığı uğultular vardı. Başımı eğip kucağımdaki bebeğin solgun yüzüne baktım ama onun yüzünü bile doğru düzgün göremiyordum.

“Ben şimdi Yusuf amca ve Hülya teyzeye ne diyeceğim?” Ağlamaya başlayarak onu göğsüme sımsıkı bastırdım. “Oya, ben senin annene ve babana ne diyeceğim? *Oğlunu ve kızını öldürdüm* diyemem Oya, diyemem.”

“Bugün doğum günümdü baba.” Dizlerimin üzerine düşerek kucağıma bastırduğım bebeğe sarıldım ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. “Dileğim yanımda olmandı ama artık bunu istemiyorum, değiştiriyorum dileğimi.” Gözlerimden kanlı yaşlar akarken, “Allah bile seni affetmesin baba, Allah bile,” diyerek 13 Haziran gecesinde yeni bir dilek diledim. Annem *çocukların dilekleri kabul olur* demişti. O zaman Allah, babamı hiç affetmesin çünkü ben de etmeyecektim.

Affetme Allah'ım, sen de affetme.

Şimdiki Zaman

Kadem'in aslında Uğur olduğunu anlamak beni geçmişe sürüklemişti. 13 Haziran'a geri dönmek beni ağlatırken Kadem soluğunu tutarak bir şeyler söylememi bekliyordu. Belki de hayatının en zor bekleyişiydi fakat ben hiç konuşmadım. Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama bu gece için fazlasıyla kırılan kalbim buna izin vermiyordu. Sekiz yaşındaki çocuk Bige'nin hayaleti etrafımı sarıp, “*Allah bile affetmesin,*” derken benim artık kımseye diyecek bir sözüüm kalmamıştı.

Nasıl dayandı? Ben onun yokluğuna yıllarca alışamamışken Uğur bensizliğe nasıl dayanmıştı? Ben ona gidemiyordum çünkü yerini bilmiyordum, onun da öldüğünü sanıyordum. Gittiğim tek yer onun anısına yaptırdığımız mezarlıktı. Ben bilmediğim için ona gidemedim ama Uğur yerimi biliyordu lakin bana gelmemişti. İşte bu öyle bir şeydi ki acısı ablamın ihanetiyle yarıştırdı.

Aslında anlamalıydım, değil mi? Uğur da çileği çok severdi ve hep çilek kokardı. Anlayamadım çünkü yaşıyor olmasına ihtimal dahi vermemiştim. Kadem'in Uğur olduğunu anlamam mümkün değildi. Anlamadım çünkü benim Uğur'um yaşasaydı mutlaka bana gelirdi. Bana gelmek için yıllarca beklemezdi. Mezarı başında saatlerce gözyaşı dökmeme izin vermezdi. Benim Uğur'um beni korurdu, karşıma Serhat'ı veya Karun'u çıkarmazdı.

Aşkımı kirleten evli adamlara metres olmama izin vermez, bana kan kusturan adamlara beni eş yapmazdı. Hayır, bu benim Uğur'um değildi, tıpkı ablam gibi artık o da bana yabancıydı. İkisini de tanıımıyordum, ikisi de artık benim tanıdığım insanlar değildi. Büyüyünce çok değişmişlerdi, bunlar benim sevdiğim insanlar olamazdı. Büyümek onları değiştirmiş, büyümek onları kirletmişti.

Uğur öldü, Gazel de gittiği yerden hiç geri dönmedi, hepsi bu. Bunlar benim tek gerçeğimdi artık. Sessizliğim onu kahrettiği için Kadem bana yaklaşıp, “Efil...” demişti ki arkaya adımlar atarak ondan uzaklaştım.

“Bana bu isimle seslenme,” dedim buz gibi bir sesle. “Sadece ailemden olanlar için Efil'im ben.” Gazel ve ona bakarak başımı iki yana salladım. “Sizin için Bige'den başka bir şey değilim.”

Kahverengi gözleri dolarken yalvaran bir ifadeyle, “Yapma Efil,” dediğinde sesinin bir acısı, kahroluşu vardı. “Belki bu gece son gecemiz, böyle bitirmeyelim.” Gözlerine biriken yaşları orada tutmaya çalışırken, “Benim Uğur,” diye fısıldadı. “Çocukluk arkadaşın.”

“Böyle deme!” diye ona sesimi yükselttim. “Uğur olduğunu söyleme, Uğur öldü!” Elimi kaldırıp sertçe göğsüme vurdum. “Ben öldürdüm onu, ben! Seni tanımıyorum ki kimsin sen?”

Kendimi toparlamak için ellerimi saçlarımdan geçirip gülmeye başladım. Aklı başında bir insanın vermesi gereken tepkileri vermiyordum. Derin bir nefes alıp gözlerinin içine bakarken artık gülmüyordum. “Teşekkür ederim yaşadığın için ve üzgünüm bende öldüğün için.” Bu sözlerim onu susturmaya yetmişti. Sertçe yutkundığında gözlerinden süzülen bir damla yaşı içim acıyarak izledim. O öldü, Gazel de hiç geri gelmedi.

Çocukken her şey daha kolaydı ama artık ikimiz de o masum çocuklar değildik, kirletmiştik birbirimizi. Ben bir patlamayla onu kirlettim, o da bir evlilik oyunuyla beni. Farkında değildi ama o da herkes gibi benden intikamını almıştı. Hep derim ya, insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş diye, işte bunlar benim yaşattıklarımın bana geri dönüşüydü.

Kırgındım ama yine de yaşadığı için mutluydum. Belki de gözyaşları içinde geçen doğum günümde beni mutlu eden tek şey onun yaşıyor olmasıydı. Yüzüne karşı diyemiyordum ama bana yaptıklarına rağmen hayatta olmasına çok sevinmiştim. Bu nasıl oldu, bilmiyordum ama iyi ki de olmuştu.

Her ne kadar yıllarca hayatımda olmamayı tercih etsen de iyi ki hayat-tasın.

Doğum günümde fazlasıyla kırıldığım için yenik bir şekilde kafese yürüdüm. Herkese sırtımı döndüm ve kulaklarımı kapattım. Daha fazla ne bir şey duymak istiyordum ne de kendime acıyıp ağlamak. Sadece bu kâbusun artık bitmesini istiyordum ve bunu bitirmenin tek yolu bu

kafese girmekten geçiyordu. Diyemiyordum ama ben bugün herkese çok küstüm.

Kafesin içine gireceğim sırada Gazel'in acımdan zevk alan sesini duydum. "Ayakkabılarını çıkar." Ona baktığımda silahını büyükbabama doğrultarak bana gözdağı veriyordu. "Yoksa çok sevdiğin büyükbaban ölür." Bu yaptığından sonra büyükbabam zaten artık yaşamıyor gibiydi. Büyükbabam da bir zamanlar onu severdi. Beni kendi büyükbabasının hayatıyla tehdit ediyordu.

Babam hiddetlenerek kendini zincirlerden kurtarmaya çalışırken, "Sen benim kızım olamazsın!" diye bağırdı. Onu tutan zincirlere asıldıkça sinirden kızaran yüzü seğirmeye başlamıştı. "Doğduğun güne lanet olsun, senin gibi kanı bozuk birini tanımıyorum!" Gazel belki bu sözleri duymayı hak etti ama şöyle bir gerçek vardı ki babam için bizi reddetmek hep fazla kolaydı.

Babamın sözleri karşısında Gazel ne kadar etkilendi, bilemem ama babama olan bakışları fazla duygusuzdu. "Ne sanıyorsun, senin kızın olmaktan mutlu olduğumu mu?"

Kömür karası gözleri hissiz bir şekilde babamın gözlerine kenetlenmişti. "Sen kendine gerçekten baba mı diyorsun?" Ortada komik bir şey varmış gibi gülmeye başladı. "Sen baba dışında her şey oldun, Asım Saka ama olmayı başaramadığın tek şey babalıktı." Yanılmasını ne çok isterdim ama bu sözleri yalan değildi.

"Sorun değil, çıkartırım." Hissiz bir şekilde ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkardım. Aslında burada olan her şey büyük bir sorundu ama bugün darbe üstüne darbe aldığım için hissizleşmişim.

Gazel yanıma gelip şifreyi girerek kafesin kapısını açınca içeri girdim. Peşimden kafesin içine girerek kapıyı kapatınca kapı otomatikman kilitlendi. Cam tozlarının üzerine basarak acımı dizginlemeye çalıştım. Ablam ve kafesin dışında içkisini içerek beni izleyen Carlos bir tepki vermemi bekliyordu ama fazla hissizdim. Tüm gözyaşlarımı ve duygularımı kafesin dışında bırakarak içeri girdiğim için suskun ve hissizdim. Ayaklarımın tabanına batıp kanatan cam tozlarına direnecek kadar duygularım körelmişti.

Ben gerçek anlamda acı çekince kolay kolay şikâyet edip ağlayamazdım ki. Evet, elime diken batsa oturup saatlerce ağlayan biriydim ama saf acıya karşı her zaman daha güçlüydüm. Zaten tüm bu acıların gözyaşları içimde birikiyordu, sonra da en küçük şeyde patlak verip beni ağlatıyordu. Ben

aslında gözyaşlarımı doğru zamanlara saklıyor ve hiç olmayacak anlarda dışarı çıkarıyordum.

Ablam karşımdaki yerini aldığında gözleri fazla boş bakıyordu. “Eskisi gibi son bir müsabaka,” dediğinde nasıl böyle duygusuz olduğunu anlamıyordum.

Kadem’in de kendi kafesine girdiğini gördüm. “Hiçbir şey eskisi gibi değil,” diyerek Gazel’e içinde bulunduğumuz cam kafesi gösterdim. “Eskiden bir kafesin içinde dövüşmezdik.” Ayaklarımı kanatan cam tozlarına baktım. “Yerdeki kumlar cam değildi.” Sanki canım hiç yanmıyormuş gibi omuz silktim. “Biz eskisi gibi değiliz.” Çok değişmiştik. Bu kafesten çıkamayacağımı biliyordum çünkü ne yaparsa yapsın ona karşılık vermeyi düşünmüyordum.

İstese bile damarıma basamazdı.

“Bırak artık bu beylik sözleri.” Gazel ayağını biraz arkaya atarak savunma pozisyonunu aldı. “Başlayalım artık.” Ablam beni öldürmeye fazla hevesliydi.

Öyle olsun bakalım.

Gazel’in karnıma attığı tekmeyle sırtüstü yere düşünce cam tozlarına bastırduğım avuç içlerim kanamaya başlamıştı. Her defasında o kadar sert vuruyordu ki ayağa kalkmak için mecburen yerden destek alıyordum. Durum böyle olunca da yerdeki cam tozları hep elime batıyor, battığı yerleri kanatıyordu. Avuçlarımın içi bir kirpinin sırtı gibiydi, minik ve sivri camlar avuçlarımın her yerindeydi. Hani zaten yapmazdım ama yumruk atmaya kalkışsam bile camlardan diken diken olan avuçlarımı sıkamazdım. Ona atacağım yumruk bile en çok benim canımı yakardı.

Kanımla kırmızıya boyanan ellerle ayağa kalktım. Acıyan vücudum mu yoksa ruhum mu, bilmiyordum ama çok acıyordum. Ablam düşmanca gözlerle bana bakıp, “Karşılık ver!” derken gittikçe daha fazla sinirleniyordu. Ben ona karşılık vermedikçe beni buna zorlamak için saldırıları hem sertleşiyor hem de hırçınlaşıyordu.

“Bence bunu istemezsin.” Elimin tersiyle dudaklarımdan sızan kanı sildim. Ona karşılık vermemi istemezdi. Gazel’in sinirleneceğini çok iyi bilmeme rağmen gözlerinin içine bakıp, “Bana karşı hiç şansın yok, bunu çok iyi biliyorsun,” dedim kendimden emin bir sesle. Teke tek bir dövüşte

hile yapmadan bana karşı bir şansı olamazdı. Bu yüzden ben izin veriyorken ne yapacaksa çabuk yapsındı.

Aslında tam da bu sebeple ona karşılık vermiyordum, köşeye sıkışınca gözlerime yerdeki cam tozlarını atabilirdi. Gazel bana karşı yenilgiyi hiçbir zaman kabul etmediği için beni kör etmeye yeltenebilirdi. Tekrar o karanlık dünyaya dönmek istemediğim için bu gece onun sınırlarını zorlamayı düşünmüyordum.

Gazel hırçınlaşıp eskisinden daha sert yumruklarını bana atmaya başlayınca sadece bileklerimle hareketlerini savuşturdum. Ellerimi kullanamadığım için yumruklarına bileklerimi siper edip savunmada kalıyordum. Sert yumrukları bileklerime çarpıkça canım eskisinden daha çok yanıyordu ama şimdilik direniyordum. Karun veya Duha yerimizi bulana kadar babam ve büyükbabama zaman kazandırmaya çalışıyordum. Her ne kadar ellerim ve çıplak ayaklarım cam tozları yüzünden kanasa da dayanmaya çalışıyordum.

Hiçbir yönden adil bir dövüş değildi.

Savunmada kalıyordum, tabii bunu yaparken aynı zamanda Kadem'in müsabakasını takip ediyor, onu da hayatta tutmaya çalışıyordum. Rakibinin onu çok zorladığını görünce, "Karnına değil, sol omzuna yüklen!" dedikten sonra başımı eğip Gazel'in yumruğundan kendimi kurtardım. "Omzunda açtığın yarayı deşmeye devam et!" Ona komut verdiğimde Kadem tüm gücüyle onun sol omzuna yumruk atarak rakibini yere devirdi. İşte böyle Çilek Adam.

Hayatta kalmalısın.

Kadem'i kurtarmak için verdiğim taktiği Gazel havada kaptı ve o da beni zayıf yerimden vurdu. Bacağımda açtığı yaraya çok sert bir tekme atınca sonunda beni yere devirmişti. Cam tozlarının üzerine düştüğümde artık yırtmaçtan kurtulan dizim de kanıyordu. Ablam gerçekten benimle ölümüne dövüşüyordu. Oysaki ölümüne bir dövüşte ona karşılık vermeyeceğimi bilmiyordu. Belki de biliyordu ve buna rağmen canımı yakıyordu.

Kalkmak üzereydim ki dışarıdan gelen kurşun seslerini duyunca durdum. Nabzım hızlanmıştı. Karun gelmişti, Karun benim için gelmişti. İçeri girip babam ve büyükbabamı kurtarana kadar Gazel'i biraz daha oyalamalıydım. Karun'un gelişi bana dayanma gücü verdiği için ayağa kalkmayı başardım. Fakat ayağa kalkar kalkmaz ablamın yüzüme doğru gelen yumruğuyla karşılaştım.

Ona karşılık vermeyi düşünmüyordum ama refleks olarak yumruk yaptığı elini bileğinden yakaladım. Avuçlarımdaki camlar sıkıttığım bileğine batınca acıyla inlemişti. “Ciddi misin sen?” Onu küçümsedim çünkü o camlardan onlarcası vücudumun çıplak olan her yerindeydi.

Yan taraftaki kafesin içinde olan Kadem’in sesini duydum. Ona Uğur demek içimden gelmiyordu. “Neden onu yere serip o cam tozlarının tadına baktırmıyorsun?” derken Gazel’e karşı ölümcül bir kini varmış gibi konuşuyordu. “O camların onun fikri olduğuna eminim!”

Gazel’in elini iterek geriye çekildim. “Şu adamı indir artık, Kadem.” Rakibini çoktan alt etmeliydi. “Buçuk bile değil,” dedikten sonra belimi arkaya doğru yay gibi bükerek Gazel’in yumruğundan kendimi kurtardım.

Doğrulduğumda Gazel’in hırçın darbelerini yine bileklerimle savuşturmaya başlamıştım. Kadem’in cam duvara savrulup yere düştüğünü görmek dikkatimi dağıttığı için Gazel’in yumruğu dudağımı patlatmıştı. Kadem düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, “Benim için zor bir rakip değil!” diyerek ağzındaki kanı yere tükürürken ters ters bana bakıyordu. “Ama sürekli dayak yemen dikkatimi dağıtıyor!” O da benim dikkatimi dağıttığı için bu hâldeydim. Birbirimizi görmezden gelmenin bir yolunu bulmalıydık.

Gazel tekrar bir atakta bulunmak üzereydi ki ondan önce davranıp suratına yumruğumu geçirdim. Bunu kendim için değil, Kadem için yaptım çünkü ben yenildikçe o da yeniliyordu. En azından rakibini yenene kadar Gazel’e biraz karşılık verebilirdim. Ablam ona vurduğum için kaşlarını çatarak tekrar bana vurmaya yeltenince karnına attığım tekmeyle onu yere serdim. Neyse ki ellerinde eldivenler olduğu için düşünce cam tozları ona batmıyordu.

“Güzel,” dediğinde ona vurmamdan memnun kalmış gibi sırıttı. “Nihayet kendine gelebildin.”

“Henüz değil.” Bunları söylerken bakışlarımla yine onu küçümsüyordum. “Bence kendime gelmemi de istemezsin.” Sık sık Kadem’i kontrol ettiğim için ona karşılık vermemin sebebini anlamıştı.

Gazel’e karşılık veriyor ama bunu yaparken sert hareketlerden kaçırıyordum. Mümkün olsa olduğum yerde hiç kıpırdamadan durmak isterdim, adım attıkça öğüttükleri camlar daha çok ayaklarıma batıyor ve kanatıyordu. Gazel’e karşılık vermem Kadem’i az da olsun motive ettiği için rakibine ölümcül darbeler indirmeye başlamıştı. Kadem altına aldığı adamın suratını dağıtmak ister gibi üst üste ona yumruklarını geçiriyordu.

Kadem'in rakibinden kurtulmasına bu kadar az kalmışken bir anda kafesindeki hoparlörden sesler gelmeye başladı. "Uğur dur," diyen bir kadın sesi onu durdurmuştu. Kadem'in yumruk olan eli havada kalırken buz kestim. Bu Hülya teyzenin, yani annesinin sesiydi.

Kadem yutkunarak, "Anne," dediğinde gözlerim dolarak başımı iki yana salladım.

"Tuzak bu, Kadem çok az kaldı, duramazsın," dedim ama beni duymadı. Başını kaldırıp kafesteki hoparlörlere bakarken beni hiç duymuyordu. "Hülya teyze durmanı istemezdi, devamında mutlaka bir şeyler söylemiştir. Belki de *Uğur dur düşeceksin* dedi, hatırlasana çocukken de çok düşerdin." Ağlayarak, "Kadem kendine gel, şimdi duramazsın!" diye bağırdım. Durursa ölecekti.

Kadem başını eğip yerdeki adama tam vuracaktı ki bu sefer de hoparlörden ağlayan bir bebek sesi geldi. Kadem'in gözleri dolarken başını kaldırıp tavandaki hoparlöre baktı. "Efil kardeşim ağlıyor," dediğinde ikimiz de ağlıyorduk. "Oya ağlıyor, Efil."

Oya öldü Uğur, öldü.

Neden yaptı, bilmiyorum ama Carlos'un öfkesini üzerine çekeceğini bilmesine rağmen Gazel bana saldırmayı bırakmıştı. Sanki Kadem'e yardım etmeme izin veriyordu. Gazel sadece benim duyacağım bir fısıltıyla, "Onun bıçağı var," dedi.

Diğer kafese baktığımda yerdeki adamın bıçağını çıkardığını gördüm. "Kadem bıçağı var!" diye bağırıp onun kafesine doğru koştum. Ona bir şey olacak diye o kadar çok korkuyordum ki ayaklarıma batan cam tozları bile beni durdurmuyordu. Kadem kendini ağlayan bebek sesine kaptırdığı için beni duymuyordu. Bu yüzden, "Uğur dikkat et!" diye bağırıp elimi kafesin cam duvarına vurdum. "Uğur kendine gel, onun bıçağı var!"

Ona Uğur dediğim an Kadem irkilerek kendine gelmişti. Göğsüne doğru savrulan bıçağı son anda gördü ve adamın bileğini tutarak suratına yumruğunu geçirdi. Adamın bileğini büküp kırarak bıçağı almıştı. Kadem çevik bir hareketle bıçağı alıp onun boğazına saplayarak onu öldürdü. Nihayet ondan kurtulduğu için ellerimi cama bastırdım ve başımı eğip rahat bir nefes aldım. O iyiydi, ona bir şey olmamıştı ama neredeyse olacaktı.

Ölüme bu kadar yaklaşması beni çok korkuttuğu için gözyaşlarımı tutamadım. "Hey, ben iyiyim ağlak kuş." Kadem güçlkle ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Tam karşımda durdu, aramızda iki kafesi birbirinden

ayıran cam duvar vardı. Kadem ellerini kaldırarak kanlı ellerimin olduğu yere bastırmıştı. “Şimdi sıra sende,” diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı. Gazel’in olduğu yere bakıp, “Git bitir şunun işini,” dedi. Çocukken Gazel’i severdi, şimdi ise ondan nefret ediyordu.

Silah sesleri durmaksızın devam ederken içeri koşarak bir adam girdi. Carlos’un karşısında durduğunda çok telaşlı görünüyordu. “Efendim Karun Bey yanında elli arabadan oluşan bir konvoyla geldiği için adamlarımız uzun süre dayanamaz.” Carlos’un beti benzi attı ama kötü haberler bundan ibaret değildi. “Üstelik Duha da burada, ikisi aynı cephedeyken bir şansımız olamaz.” Ürkümüş gözlerle Carlos’un kaskatı kesilen suratına baktı. “Adamlarımız onları daha fazla oyalayamaz, gitmeliyiz.”

Kadem ile göz göze geldiğimizde aramızda sessiz bir bakışma geçmişti. Karun ve Duha aynı cephede mi savaşıyordu? Sanırım farkında olmadan onları bir araya getirmiştik. Hayatta kalan son 13 Haziran çocuklarından biri Karun’un karısıydı, diğeri ise Duha’nın sağ kolu. Bu da ister istemez Karun ve Duha gibi iki güçlü ismi bir araya getiriyordu. Carlos iyice telaşlanarak kafese bakıp hiddetli bakışlarını Gazel’e dikti. “Çok fazla vakit kaybettin!” Ayağa kalkıp kafese doğru yürüdü. “Açın şu kapıyı, bu işi bizzat kendim bitireceğim!”

Carlos belindeki silahı çıkarttuğunda yanındaki adamı öne atılıp, “Efendim, her an içeri girebilirler,” dedi hızlıca. “Kaybedecek bir saniyemiz bile yok.” Carlos sinirden dişlerini sıkarak durmak zorunda kalmıştı.

Gözleri fıldır fıldır dönerken kaçmak ve kafese girip beni öldürmek arasında karar vermeye çalışıyordu. Kafesin kapısındaki şifreyi açmak bile onun için yakalanma tehlikesi arz ettiği için bağırarak yanındaki varile bir tekme attı. Sinirden deliye dönmüş bir hâlde bana bakıp, “Şansın varsa bu gece ablan seni öldürür çünkü tekrar karşılaştığımızda ölmek için bana yalvaracaksın!” dedi. “Benim ahımı aldın, sana yaşam yok!”

“Sektir git lan!” diyen Kadem yine sansür kullanmıştı. “Ne ahından bahsediyorsun sen? Senin ne ahın tutar ne de duan!” Sonuna kadar haklıydı.

Carlos onunla vakit kaybetmek istemediği için Gazel’e baktı. “Bitir onun işini!” Beni göstererek Gazel’e gözdağı vermişti. “O yaşarsa neler olacağını sana anlatmama gerek yok.” Daha sonra da bir saniye bile oyalanmadan koşarak dışarı çıktı. Yine kaçmayı başarmıştı.

Gazel’e döndüğümde karnıma öyle bir tekme attı ki arkamdaki cam duvara çarptım. Ağır adımlarla üzerime yürürken, “Kocana iyi bir görüntü

bırakalım, değil mi?” dedi ve yaklaşıp karnıma tekrar tüm gücüyle vurdu. Acıdan çığlık atarak iki büklüm oldum. Bu müsabaka asla bitmeyecek gibiydi. Karşılık vermediğim her saniye daha fazla ölüyordum ama ona gerektiği gibi karşılık vermek de içimden gelmiyordu.

Eflatun camlar çok yakıcıydı, en az eflatun elbise kadar...

Karşılık veremezdim çünkü gözlerime cam tozları atacak potansiyeli vardı. Ama karşılık vermeyi de hiç olmadığı kadar istiyordum!

Karnımı tutarak dizlerimin üzerine düştüğümde nefes almaya çalışıyordum. Soluğumu kesecek kadar sert vurmuştu. Kadem'in ona kızan sesi bile artık çok uzaklardan geliyordu. Carlos da gittiğine göre artık babam ve büyükbabam için bir tehlike yoktu. Hem silah sesleri de kesilmişti, yani Karun birazdan burada olurdu. Babam ve büyükbabamı bu cehennemden çıkarırdı. Artık ölüm gibi gelen bu azap bitmeliydi, direnmeme gerek yoktu.

Dudaklarımdan kanlar süzülürken başımı kaldırıp dağınık saçlarımin arasından ablama baktım. “Sana karşılık verseydim şimdi yerdeki sen olacaktın.” Kendi kanımın tadını alırken onu kızdırmak için gülmeye başladım. “Yıllar geçse de hâlâ çok zayıfsın.”

“Yapma!” Bağırın babamın sesini işittim. Onun olduğu tarafa bakmıyordum ama sesi ağlar gibiydi. Babam benim için ağlıyordu. “Onu kışkırtma, Efil,” diyerek bana yalvardı, ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Kendimi öldürtmeye çalıştığımı anlamıştı.

Babam anladı ama ablam anlamadı. Gazel arkama geçip saçlarıma asılarak başımı kaldırdı. Çıkardığı bıçağı boğazıma yaslayınca hıçkırıklarla ağlayan büyükbabamı gördüm. Göz göze geldiğimizde yanaklarında süzülen yaşlar içime ilmek ilmek işlemişti. Bu gece onu ne çok ağlatmıştık. Yanaklarımdan bir damla yaş süzülüp kanlı dudaklarıma akarken, “Bakma,” diye fısıldadım. “Eğ başını, bakma n’olur.” Bunu görmesini istemiyordum.

Gazel'in bıçağı boynuma baskı uyguladığı esnada kapıdan büyük bir gürültü koptu. Menteşelerinden oynayan kapı içeri düştüğünde Karun ve Duha'yı içeri girerken gördüm. Gelmişti, Karun artık buradaydı.

İlahi Bakış Açısı

Adana'nın yollarında trafiği kapatan ve elli arabadan oluşan uzun bir konvoy görenleri şaşkına çeviriyordu. Çakarlı arabaların ışığı yanıp

söndükçe insanlar içindekileri daha çok merak ediyordu. En öndeki araba onlara eskortluk yaparken Karun Kalender onun hemen arkasındaydı. Sadece elli arabadan oluşan bir konvoy değildi, Karun'un keskin nişancıları da motosikletlerle konvoyun her iki yanında hareket ediyordu.

İstanbul'dan Adana'ya yanında yirmi korumayla gelmesi buradaki düşmanlarını yanıltmıştı. Karun gittiği her şehirde ve her ülkede sadece bir telefonla bir ordu dolusu adamı etrafına toplayabilirdi. O ülke çapında bir güvenlik şirketinin iki sahibinden biriydi. Neredeyse her şehirde güvenlik tesisleri vardı. Uzun bir konvoyla karısını almaya giderken çok dikkat çekiyordu. Karısının yıllar önce 13 Haziran'da başlattığı düşmanlığı başka bir 13 Haziran'da Carlos'u öldürerek sonlandıracaktı.

Bu gece Carlos başta olmak üzere herkese Sanrı'nın Saka'sına dokunulmayacağını gösterecekti! Yanında oturan Kenan, "Çok hızlı gidiyoruz, biraz yavaşla," dedi ama Karun onu duymuyordu. Böyle anlarda Kenan hiç olmadığı kadar endişelenirdi çünkü Karun'un suskunluğu genelde bir katliam yapmadan hemen önce başlardı. Böyle anlarda sessizleşir, içine kapanarak zihninde birçok ölüm başlatırdı. Eline silahı aldığı anda ise zihnindeki tüm o ölümler gerçekte yikanırdı.

Henüz yeni hastaneden çıkan Kenan, "Ona bir şey olmayacak, biliyorsun, değil mi?" derken sırtını rahat ettirmeye çalışıyordu. Küçük bir kurşun yarası yüzünden hastanede çok fazla vakit kaybettiği için çok şey kaçırmıştı.

Uzun bir sessizliğin ardından Karun'dan duyduğu ilk şey, "Beni kaçırdı," oldu. Gözlerini yoldan ayırmayan adamın sert bakışları koyu bir renge büründü. "Beni, benim adamlarımla kaçırdı, bağladı ve gitti. Onun gidişini izledim, Kenan." Karun nefes alamadığını hissettiği için bir eli direksiyonun üzerindeyken diğer eliyle kravatını sertçe çekti. Sanki boğuluyordu. "Ben belki de bu gece karımın ölüme gidişini izledim."

"Öyle olsa bile bu senin suçun olmaz," dedi Kenan. "Gitmek onun tercihiydi."

"Ama durdurmak benim elimdeydi!" Kızgınlıkla avuç içini sertçe direksiyona geçirdi. "Öfkeme yenilip bugünün onun için anlamını unutmazdım böyle olmazdı. Rengin'den hesap sormak yerine onun yanında kalsaydım o da benim yanımda kalırdı. Kalırdı, biliyorum çünkü benim karım hâlâ şefkate aç bir çocuk!" Babasının ona kalkan elini, zehir saçan dilini ağlayarak kocasına şikâyet eden, ilgiye aç çocuk bir yanı vardı.

Bige aslında canını yakan şeyleri söylüyordu ama Karun başta olmak üzere kimse onu yeteri kadar iyi duyamıyordu. Saka içine attığı kadar di- liyle de söylerdi birçok şeyi ama buna rağmen onu yeteri kadar duyamı- yorlardı. Karun'un onu duyduğu nadir anlardan biriydi bu gece çünkü gi- derken öpücüğünü eşitlememişti. Onun takıntılarının içinde en çok bunu sevmeye başlamıştı, bir tek böyle durumlarda ona yakın oluyordu.

Eşitlenmeyen bir öpücük onları yakınlaştırıyordu. Evet, yakınlaştırı- yordu çünkü eşitlemek için tekrar bir araya geliyorlardı. Bu gece eşitlen- meyen bir öpücükle karısının ona söyleyemediği her şeyi duymuştu. *Gel, başım belada* demek yerine Karun'un ona gitmesi için yanağına küçük bir öpücük kondurarak gitmişti.

Şimdi ise ona gidiyordu.

Belki öpücüğünü eşitlemek için belki de asla eşitlenmeyeceğini görmek için.

"Duha da orada olacak, biliyorsun değil mi?" Kenan'ın bu konudaki endişesi sesine yansıyor. "Depoya doğru yola çıktığı bilgisini aldık. Kadem için oraya gidiyor."

Aklı Saka'yla meşgulken Karun'un dudaklarından tek bir cümle çıktı. "Umurumda değil." Şu an için ne Duha ne Rengin ne de bir başkası umu- rundaydı. Umursadığı tek kişiyi almaya gidiyordu, onun dışındakiler Ka- run'un gazabı için yarın sabahı bekleyebilirdi. Karısını bulmadan kaybe- decek bir saniyesi yoktu.

Kenan yeşil gözlerini hafifçe irileştirdiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Onu orada görünce ona saldırmayacağını mı söylüyorsun?" Rengin ile yaşadığı ilişkiden sonra çok daha fazlasını yapacağına emindi.

"Hayır," dedi Karun kısaca.

"Neden?"

"Çünkü karımı kaybetmekten ödüm kopuyor!" Gecenin başından beri ilk kez içinde kopan fırtınaları sesli bir şekilde itiraf etmişti. Yolu kontrol ettikten sonra başını çevirip Kenan'ın yüzüne kısa bir an baktı. "Damdan düşer gibi hayatıma girmiş olabilir ama aynı hızda çıkmasını istemi- yorum." Genizden çıkan sesi kısık ve yakıcıydı.

Yüzündeki her kas umutsuzluk içinde gölgelenirken derin derin ne- fesler aldı. "Onun fazladan bir saniyesi bile olmayabilir, bunu Duha'yla harcamam!"

"Onu önemsiyorsun, değil mi?" Kenan bildiği bir gerçeği ona itiraf ettirmenin peşine düşmüştü.

Karun düz bir şekilde yola bakarken, “Bile isteye ölüme gitti!” dedi öfkeyle. Konuyu değiştirdiğinde içinde bulundukları duruma rağmen Kenan gülmek istedi. Bige’den hoşlandığını kendine bile itiraf edemiyordu. “Ele avuca sığmayan manyağın tekiyle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Kenan onun sinirli yüzüne bakıp, “Karın özgür ruhlu bir asi,” diyerek onun göz ardı ettiği bir gerçeği ona hatırlattı. “Onu bir kafese koyamazsın çünkü hep uçmak isteyecektir.” Henüz ikisi de Saka’nın çoktan bir kafese konulduğunu bilmiyordu.

“Şu anda kim bilir ne hâldedir.” Karun onlara eskortluk yapan arabanın yavaşlamasıyla hızını düşürmeye başladı. Gelmişlerdi.

Kenan silahının şarjörünü kontrol ederken onu rahatlatmak için, “Karın henüz çocukken bu yerde bir destan yazdı,” dedi kinayeye. “Hâlâ kiminle evli olduğunu anlamadın mı?” Durup kısa bir an Karun’un yüzüne baktı. “Bige Efil Saka denince senin aklına ne geliyor?”

“Kalender.” Kenan’ın sorduğu sorunun cevabı Kalender değildi ama bir yanlışı düzeltmek ister gibi ciddi bir ses tonuyla cevaplamıştı.

“Kalender ne?”

Kenan’a ters ters bakarken arabayı durdurdu. “O artık Bige Efil Saka Kalender. Eksik söyleme!”

Kenan içinden ona küfrederken gülmek istiyordu ama Karun’un öfkesinden korktuğu için bunu yapamıyordu. “Pekâlâ,” diyerek Karun’un peşinden o da arabadan indi. “Bige Efil Saka Kalender denince aklına ne geliyor?” Merak ettiği bir diğer soru da bir ismin nasıl bu kadar uzun olduğuydu.

Karun arabalardan inen adamlarına bakarken, “Karım olduğu,” dedi düz bir sesle.

“Karın olması dışında aklına ne geliyor?”

“Karımın karım olması dışında aklıma bir halt gelmiyor!” diye bağırdığında Kenan gülmemek için dudaklarının içini ısırmağa başladı. İnanılır gibi değildi.

Depoda yükselen kurşun seslerini duyduklarında Karun ve Kenan kısa bir an göz göze geldi. Etraflarına bakınca Duha’ya ait arabaların plakasını görerek Duha’nın daha önce geldiğini anladılar. Hiç vakit kaybetmiyordu. Karun tetikçilerine bakıp, “Deponun etrafını sarın!” diye sert sesiyle ilk emrini verdi. “Carlos köşeye sıkıştığını anlayınca kaçmaya çalışacaktır,

bu gece depodan çıkan her adamı indirin! O it ve adamları dışarı çıkmayacak.” Carlos’a bu kadar yaklaşmışken onu elinden kaçırmayacaktı.

Keskin nişancıları içinde uzun namlulu tüfekleri olan çantalarını alıp hemen işe koyuldular. Karun diğerlerine döndüğünde karşısında üç yüze yakın adam vardı. “Dağılın!” dedikten sonra hızlı adımlarla depoya yürüdü. “Dağılın ve bitirin şunların işini!” Adamların bir kısmı önden depoya girerek Karun için yolu temizlerken diğerleri onun etrafında âdeta etten bir duvar örmüşlerdi. Gördükleri herkesi tek bir kurşunla indirirken hepsinin önceliği Karun’u korumaktı.

Duha bir adamın boynunu kırıp onu yere savurduğunda az kalsın vuruluyordu fakat Uraz’ın sıkıdığı kurşun onu korumuştı. Uraz, Duha’ya ateş etmek üzere olan birini vurarak ona kaçma fırsatı tanımıştı. Duha ona en yakın olan duvarın arkasına saklanarak dişlerini sıkı. “Lan oğlum bu itler neden bitmiyor!” Silah tutan bileği ağrımaya başlamıştı. “Vurdukça daha fazlası aşağıya iniyor!” Carlos buraya o kadar çok adam yığmıştı ki henüz giriş katını bile adamlardan temizleyememişlerdi.

Saklandığı molozların arkasından ateş etmeye devam eden Uraz’ın sesi sıkıntıyla çıkmıştı. “Çok fazla kayıp verdik.” Bu savaşta çıkamayacaklarını razla belli ediyordu. “Abi sayıca çok üstünler, fazla dayanamayız.”

Uraz’ın haklı olmasından daha boktan bir şey yoktu. Duha tam bu işten nasıl çıkacaklarını düşünüyordu ki telefonu çaldı. Kulağındaki kabloş kulaklığa dokunarak telefonu açtığında dışarıdaki adamının sesini duydu. “Abi, Karun Kalender mekâna giriş yaptı.” Duha kurşun seslerinden onu zor duyarken, “Yanında tetikçileri ve üç yüze yakın adamla geldi,” diyen sesi duyunca Duha rahatlayarak nefesini koyuverdi. O piçin gelişine bu kadar sevineceğini tahmin bile edemezdi.

Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama Karun’un tek bir adamı bile buradaki birçok adama bedeldi. Onun işi güvenlik olduğu için tesisindeki tüm adamları henüz çocukken seçiyor ve sıkı bir eğitimle onları yetiştiriyordu. Üç yüze yakın tetikçi ve korumayla geldiyse bu gece kimse Karun Kalender’in karşısında duramazdı. Rengin’i öğrendiği aklına gelince Duha yüz kızartıcı bir küfür savurdu. Umarım buraya sadece Carlos için gelmiştir çünkü Duha buraya çok az adamla gelmek gibi bir aptallık yapmıştı.

“Siktir, neden onun gibi her yerde tesislerim yok ki!” *Acaba güvenlik sektörüne atılsam mı* diye ciddi anlamda düşünmeye başlamıştı. Tüm adamları İstanbul’da kalmıştı, Kadem ve Elay’la uğraşmaktan yanına yeteri kadar adam almayı akıl edememişti. Buraya sadece altmış adamla gelmek

verdiği en kötü karardı! En az üç yüz adam da o getirmeliydi. Karun ile aralarındaki yarışı düşünürsek belki de üç yüz bir adam!

Karun ve adamlarının depoya girmesiyle âdeta yer yerinde oynamıştı. Yollarına çıkan her adamı acımasızca öldürüyor, bir tek Duha'nın adamlarına dokunmuyorlardı. Bu durum Karun'un hiç hoşuna gitmiyordu ama bu gece için Duha'yla ilgili her şeyi görmezden gelmeliydi. İkisi aynı noktada buluşmuşken birbirleriyle savaşmak yerine silahlarını ortak düşmanlarına doğrultmalılardı.

Depoda bir kaos yaşanırken Duha'nın yapamadığını Karun ve adamları yapmış ve kısa sürede giriş katını Carlos'un adamlarından temizlemişti. Şimdi yukarıdakiler alt kata inmek yerine farklı yerlere kaçıyordu. Karun tüm bu kalabalığın içinde Duha'nın olduğu yeri kısa sürede buldu. Kurşunu bitmiş olmalıydı ki doğrudan ateş etmek yerine iki kişiyle birebir dövüşüyordu.

Duha birini yere sererken arkasındaki adamın bıçağını çıkardığını görmedi ama Karun bunu görmüştü. Karun bekledi, hiçbir şey yapmadan o adamın Duha'yı öldürmesini bekledi çünkü o yapmazsa yarın sabah bunu Karun yapacaktı. Fakat Duha'yı öldürme işini kimseye bırakmak istemediği için, "Ona yardım eden beynimi siksınler!" diye bir şeyler geveleyip Duha'nın arkasındaki adamı kafasından vurdu. Bunu yaptığına inanamıyordu.

Duha duyduğu gürültüyle arkasını dönünce yerde kan içinde yatan adamı gördü. Başını kaldırıncı Karun'la göz göze geldi, dudağının köşesi kıvrıldı. "Beni şaşırtıyorsun, Kalender." İtiraf etmekten nefret ediyordu ama tek eğlence anlayışı Karun'la uğraşmaktı.

Karun öldürmek ister gibi ona bakarken yanında duran elini sıktı. "Karımı aldıktan sonra ecdadını itinayla sikerken seni bolca şaşırtacağım, Tunus!" dedikten sonra hızlı adımlarla üst kata çıkmaya başladı.

Duha da ona yetişip onunla merdiveni çıkarken, "Bekleyecek kadar sabırlı olduğumu bilmiyordum," dedi ve Karun'a elini uzattı. "Kurşunum bitti, bana silahlarından birini ver."

Karun merdiveni çıkararak onu duymazdan geldi. Kolonlardan birinin arkasına saklanan adama doğru ateş ederek onu geri püskürtmüştü. "Yalvarırsan belki bunu düşünebilirim." Hemen ardından koridorda beliren birini daha vurmuştu.

Duha, “Siktir lan piç!” dedikten sonra yerdeki cesetlerden birine ait silahı aldı. Kafasını kaldırdığı an üzerinde hareket eden kırmızı noktaları gördü. Biri lazerli silahı ona doğrultmuştu ama adamı görmesiyle adamın boynundan fışkıran kanlar bir olmuştu. Evet, Karun onu yine kurtarmıştı! Karun tarafından ikinci kez kurtarılmak onun için ölmekle eş değerdii. Sırf Duha’yı kızdırmak için onu kurtardığını iyi biliyordu.

Onların adamları üst kata çıkıp her yere dağılırken ikisi de saklandıkları duvarın arkasından kafasını uzattı. Ancak kafalarını dışarı çıkardıkları an kurşun yağmuruna tutulunca hemen geri çekildiler. Bir süre sonra Duha kafasını uzatıp koridoru kontrol etmek istedi ancak Karun onun ensesinden tutup başını geriye çekti. “Üzerimden eğilip bakma, belanı sikerim.” Ona koridoru işaret etti. “Çık oradan bak!”

“Sonra da vurulayım, değil mi?” Duha daha şimdiden ondan bıkmıştı. “Madem öyle, gel yer değiştirelim.” Karun koridora yakın olan yerde duruyordu, sırf şikâyet etmeyi bıraksın diye onunla yer değiştirebilirdi.

İkisi sırtını duvara yaslamış bir vaziyette dururken Karun, “Aynı anda mı sayıyoruz,” dedi hızlıca. “On üçe kadar saymaya başla.”

Duha sinirden ne yapacağını bilmez bir hâlde ona bakıyordu. Bu herif iddiydi! “Neden on üç? Üçe kadar saymanın nesi var?”

“Karım on üçe kadar sayar.”

“Ben karın değilim, piç kurusu. Bana niye on üçe kadar saydırıyorsun?”

“Zaten onun gibi de sayamazsın!”

Karun saklandığı yerden çıkınca Duha, “Bu da ne demek oluyor şimdi?” diyerek onu takip etti. “İlkokulda bine kadar sayabilen bir çocuktum!” Bunu şimdi niye söylemişti ki? Konuştukları şeylere bak!

O sınıfta bine kadar sayabilen tek çocuk Duha’ydı!

İkisi koşarak ilk buldukları kapıyı açtılar fakat kapıyı açar açmaz karşılarında üç kişi daha bulunca aynı anda, “Siktir!” deyip adamların üzerine atladılar.

Karun bir adamın karnına tekme atarak onu arkaya doğru itti ve hemen yanındaki adamın yüzüne yumruk attı. Yumruk attığı kişiye fazladan düşünme şansı vermeden silahını çıkartıp hem onu hem de tekme attığı adamı vurmuştu. Başını çevirdiğinde Duha’nın odadaki üçüncü adamın boynunu kırdığını gördü. Boynunu kırdığı adamın yanına diz çöküp cebinden bir bıçak çıkartınca Karun bir küfür savurdu. “O sikik koleksiyonun için parmak koparmayı başka güne bırak!”

Duha diz çöktüğü yerden başını kaldırıp tuhaf gözlerle baktı. “Anı olarak almayalım mı, bir parmak?”

“O parmakları münasip bir yerine sokmadan kalk ayağa!” Birileri bu piçi onun yanından bir an önce almazsa sabahı beklemeden hemen şimdi onun işini bitirebilirdi! Duha’nın her konudaki ciddiyetsizliği Karun’un rahammül sınırlarını zorluyordu.

Duha ayağa kalktıktan sonra bıçağı kapatarak yeniden cebine koydu. “Eğlence anlayışına ne oldu senin?” dediğinde Karun tarafından yüzüne bir yumruk yiyerek birkaç adım arkaya sendeledi.

Daha fazlasını yapmamak için kendini zor tutan Karun, “Gördüğün gibi hâlâ duruyor,” dedi. Şu an için tek eğlence anlayışı Duha’nın yüzünü dağıtmaktı.

Patlayan dudağına dokunan Duha dişlerinin arasından âdeta hırladı. “Kadem’i bulduktan sonra bu yumruğun bir geri dönüşü olacak!” Karun’un omzuna çarparak dışarı çıkmıştı. Fakat odadan çıkmasıyla tekrar odaya girmesi aynı hızda olmuştu. Arkasını döndüğünde Karun yüzündeki alaycı ifadeyle ona bakıyordu. Duha aceleyle, “Korktuğumdan değil lan,” diye yalandan öksürüp boğazını temizledi. “Dışarıda birisi buraya bomba atmaya hazırlanıyordu. El bombası gördüğüme eminim.”

“Ve sen onu vurmadan buraya kaçtın, öyle mi?” Karun alaycı bir sesle konuşup ona açık kapıyı gösterdi. “Üstelik kapıyı da kapatmadın.”

Duha birkaç saniye Karun’un yüzüne baktıktan sonra nihayet ne yapacağını anlayınca bir küfür savurdu. “Bu konuda tek kelime duymak istemiyorum!” Uzun zamandır böyle bir operasyona katılmadığı için biraz paslanmıştı.

Duha daha sözlerini yeni bitirmişti ki odaya düşen el bombası zeminde yuvarlanmaya başladı. İkisi önce yerde yuvarlanan bombaya, daha sonra birbirine baktı. Duha, “Eğer on üçe kadar saydıktan sonra kaçıyoruz dersin belanı sikerim!” derken bu konuda şaka yapmıyordu.

Karun onun sözlerine yanıt olarak, “Üç kâfi,” deyince Duha hemen, “Üç!” dedi ve ikisi koşarak odadan çıktı. Üç kâfi diyene kadar Duha bu sayma işini kendisi de yapabiliyordu! Neden sürekli ona saydırıyordu!

Koşarak dışarı çıktıkları an patlayan bombayla koridora savrulup yerde yuvarlandılar. Her yerde patlayan kurşunlar olduğu için ateş çemberinin tam ortasında kalmışlardı. Duha zamanında ayağa kalkıp bir duvarın

arkasına saklanmayı başardı fakat kolundan yaralanan Karun'un ayağa kalkması biraz zaman almıştı. Kurşunlardan biri kolunu sıyrıp geçmişti.

Duha tüm silahların ona doğrultulduğunu görünce bir an bile tereddüt etmeden saklandığı yerden çıktı. Koşarak Karun'un arkasına geçip üst üste ateş etmeye başlamıştı. İkisi sırt sırta vererek hem birbirinin arkasını korumaya başladı hem de birbirlerini. Adamları ise her ikisini koruyor, onlar koridordan çekilene kadar onlara zaman kazandırmaya çalışıyordu. Şu anda her ikisi de bir çatışmanın tam ortasıydı.

Adamlarının yardımıyla açık alandan çekilip molozların arkasına saklandılar. Nefes nefese soluklanırken Karun yedek şarjörü çıkartıp silahına taktı. Belindeki diğer silahı da çıkarıp Duha'ya uzattı. "Dolu." Duha bu silahın az önce onun hayatını kurtardığı için verildiğini biliyordu ama bu konuda tek kelime etmemişti. Nasıl ki Karun onu kurtardığında bununla böbürlenmediyse Duha da yapmadı.

Üst kattaki adamlardan kurtulmak tahmin ettiklerinden daha uzun sürmüştü. Yarım saatten fazla bir zamanı bu katta harcamışlardı. Bir süre sonra her iki tarafın da kurşunları bitince bu sefer fiziksel güçlerini koşturmak zorunda kalmışlardı. Neredeyse bitmek üzereydi ama burada kaybettikleri her saniye Karun'un öfkesini artırıyordu. Üstelik dışarıdaki adamlarından biri aramış ve Carlos'un kaçtığını söylemişti!

Neyse ki hemen peşinde olduklarını söyleyerek Karun'u bir nebze olsun yatıştırmışlardı. Adamları bu gece ne yaşanırsa yaşansın Carlos'u ona getirmeliydi! Yere düşürdüğü adamın suratını dağıtana kadar yumruklarken bunun sonuncusu olduğunu biliyordu. Karun nefes nefese ayağa kalkıp elindeki kana baktı. Yumruk atmaktan parmak boğumları kanamaya başlamıştı.

Kafasını kaldırdığında adamlarının yerdekilerin ölüp ölmediğini kontrol ettiğini gördü. Hâlâ yaşayanları öldürüyorlardı. Karun bu gece hepsini öldürmelerini emretmişti, onlar da aldıkları emri yerine getiriyordu. Çok fazla yorulmuşlardı ve bir o kadar da kayıp vermişlerdi ama hepsine değmişti. Bu gece depoda bulunan Carlos'un tüm adamları ait oldukları cehennemi boylamıştı.

Karun ve Duha önde yürürken adamları onların hemen arkasıydı. Bu katta bakmadıkları son bir oda kalmıştı ve şimdi hepsi hızlı adımlarla o odaya gidiyordu. Çöken zeminin etrafından geçerek yürümeye devam ettiler. Kapıyla aralarında çok az bir mesafe kalmıştı ki acı dolu bir çığlık hepsinin kulağını delip geçmişti. Karun adım atmayı bıraktı, karısının

çığlığını nerede duysa tanırdı. İçten gelen o acı dolu feryat her zaman ortaya çıkmazdı ama çıktığında insanın içini yakardı.

Eli ayağı buz tutmuş bir şekilde donup kalmıştı. Karısı bu kapının hemen ötesindeydi, artık bunu biliyordu çünkü onun çığlığını duymuştu ama içeri girmeye cesaret edemiyordu. Duyduğu sesin karısına ait son ses olmasından ödü kopuyordu. Felç geçiren vücuduna söz geçiremiyor, baktıkça korkusuyla birlikte büyüyen kapıdan içeri giremiyor. Onu ne hâlde bulacağını bilmemek onu korkutuyordu ve korku Karun gibi birinin her zaman hayatında olmazdı. Bu gece Saka ona yeni bir korku kazandırmıştı, kaybetme korkusu.

Adın gibi efil efil es ki içeri girecek cesaretim olsun.

Omzuna dokunan bir el onu içine çekildiği kâbuslardan uyandırmıştı. Başını çevirdiğinde Duha'yı hemen yanında gördü, onun da gözlerinde aynı korku vardı. Duha'nın korkusu tanıdıktı, benzer korkuları Karun da yaşıyordu. İkisi için çok değerli iki kişi bu kapının arkasındaydı ama onların cesetleriyle karşılaşacak olma ihtimalleri onları ürkütüyordu. "Bundan kaçamayız." Duha derin bir nefes alarak ona önünde durdukları kapıyı gösterdi. "Onlar içeride."

Duha, Kadem'e olanlarla yüzleşmek için ilk adımı atınca Karun da onunla yürümeye başladı. Haklıydı, bundan kaçış yoktu. Adamları kapıya yüklenince kapı kırılarak içeri düşmüştü. Karun, Duha'yla birlikte içeri girdiğinde hiç girmemiş olmayı diledi. Gördükleri karşısında serseme dönmüş gibi sertçe yutkunmuştu. Adamları koşarak zincire asılı iki kişiyi çözerken Karun'un gözleri devasa kafeste takılıp kalmıştı. Onun karısı bir kafesin içindeydi.

Kadem kafesin bir yanındaydı, Saka diğer yanında. Kadem öldürdüğü adamın yanında ayakta duruyordu ama Saka yerdeydi. Dizlerinin üzerine düşmüş, öylece orada duruyordu. Kafesin içi boğucu olmalıydı ki terlemekten Saka'nın cildi parlıyordu. Karun onun yüzüne yapışan saçlarına baktı, daha sonra da kanaması duran burnuna ve hâlâ kanayan dudağına.

Yumruklarını sıkmaya başladığında Bige'nin ince askılı elbisesinden görünen omuzlarına bakıyordu. Omuzları kanıyordu, kolları, elleri hatta açılan elbisenin ön kısmında görünen dizleri bile kanıyordu. Karısı kan revan içindeydi. Yerdeki o parıldayan şeyler cam tozları mıydı? Onun Saka'sını içi camlarla dolu bir kafesin içine mi atmışlardı?

Bige'nin boynuna yaslı bıçağı gördüğünde nevre dönmüştü. Kan beynine sıçrarken yakıcı bir hücre kemiklerine kadar nüksetmişti. "Bunu

yaparsan seni öldürmem ama yaşatmam da!” Hızlı adımlarla yürüyüp Gazel’in tam karşısında durdu. “Karımı bırak!”

Saka neden ölümü kabullenmiş gibi hiçbir şey yapmıyordu!

Gazel onun gözlerinin içine bakarak alayla güldü. “Gel ve al çok istediğin karını.” Gazel ona meydan okuduğunda Karun kapıdaki şifre sistemini gördü.

“Celil açın şu kapıyı!” Celil başını sallayıp hemen dışarı çıktı. Dışarıdaki minibüslerden birinde bu şifreyi kıracak cihazlar vardı. Adamlarından bazıları hackerdı, sisteme girip şifreyi çökertmeleri fazla zamanlarını almazdı. O zamana kadar bu kadını durdurmalıydı!

Gazel bıçağını biraz daha Bige’nin boynuna bastırınca Karun bir saniye bile tereddüt etmeden silahını Gazel’e doğrulttu ve tüm şarjörü boşalttı. Fakat kurşunların hepsi camdan sekince, “Ona dokunayım deme!” diye bağırıp yumruğunu cam kafesin duvarına geçirdi. Kafes kurşungeçirmezdi!

Bıçak Bige’nin boğazında küçük bir kesik açınca onu kaybetmekten korkan Karun, “Ayağa kalk!” diye bağırıp cama sertçe vurdu. “Onu durdurabilirsin!” Bige neden hiçbir şey yapmıyordu?

Asım Bey’in zincirlerini kırdıklarında koşarak kafesin yanına gelmişti. “Ona karşılık vermez çünkü o Gazel, yani onun ablası!” dediğinde Karun kaskatı kesilmişti.

Ablası mı?

Ona bunu yapan öz ablası mıydı?

Karun’un aklına kendi babası gelince, Gazel’in Bige’ye yaptıklarına uzun süre şaşırmadı, o da aile içi ihaneti çok iyi biliyordu. Aynı şekilde Bige’yi nasıl harekete geçireceğini de çok iyi biliyordu. “Nedim silahını ver!” dediğinde Nedim koşarak onun yanına gelmişti.

Kendi silahının tüm mermileri bittiği için, Nedim’in silahını aldı. Bige’nin gözlerinin içine bakarak, “Bu gece sana ölüm yok!” dediğinde kendi canından bu kadar kolay vazgeçtiği için ona kızgındı. Silahı karısının babasına doğrultup sert bir sesle, “Seç!” diye bağırdı. “Ya ayağa kalkarsın ya da baban ölür!” Bunu yapmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Saka’nın babasına olan bakışları görünce şaşırdı, babasına doğrultulan bir silah varken fazla hissiz bakıyordu. Sanki *bütün bunlar senin suçun der* gibi babasına olan bakışları suçlayıcıydı. Bige önce cılız bir sesle, “Öldür,” diye fısıldadı ama daha sonra, “Öldür onu!” diye boğazını yırtarcasına bağırdı. “Öldür onu, öldür, öldür, öldür!”

Herkes afallamıştı, Bige boğazına yaslı bir bıçak varken ve dizleri üzerinde dururken nefretle babasına bakıyordu. “Bas o tetiğe!” Karun’a kızarken gözlerini Asım’dan ayırmıyordu. “O beni sekiz yaşında öldürürken hiç acımadı, sen de ona acıma!” diye ağlayarak Karun’a yalvarınca Karun bir an gerçekten tetiğe basmayı düşündü. Başlarda blöf yapmıştı ama bir an bu işi gerçekten bir ölümle sonlandırmak istedi.

Bige’nin canını bu kadar çok yakan bir adamı hemen burada öldürmek istedi ama Duha’nın, “Sakın!” diyen sesini duydu. Duha, Karun’un bunu gerçekten yapacağını anlayınca hemen onun yanına gelip ona engel olmuştu. “Senden nefret eder. Bige bu gece çok şey yaşadığı için psikolojisi altüst olmuş durumda. Ne istediğini o bile bilmiyor ama bunu yaparsan kendine geldiğinde ilk nefret edeceği kişi sen olacaksın.”

Karun başını çevirip Duha’ya baktığında Duha onun koluna dokundu. “Yapmayı ne kadar çok istediğini görebiliyorum.” Onu anlıyormuş gibi bakışları dostçaydı. “Ama bu kendi topuğuna sıkmak olur.” Karun ondan akılcı bir tavsiye aldığı için karmaşık duygular içerisindeydi. Bu gece dost mu yoksa düşman mı oldukları hiç belli değildi.

Karun sadece ikisinin duyacağı kısık bir sesle, “Ne yapmamı öneriyorsun?” diye sordu. Bu durumdayken bile Duha’dan yardım almayı kendine yediremiyordu.

Duha esner gibi yapıp eliyle dudaklarını kapatırken, “Büyük olan afetin eli titriyor,” diye fısıldadı. “Karın belki babasına acımıyor ama siyah Saka korkuyor.” Duha’nın bu sözleriyle Karun, Gazel’i daha dikkatli izledi. Gazel’in gözleri babasına doğrultulan silahta oyalanırken kardeşinin boğazına bıçak dayadığı eli titriyordu. Siktir, bu kız babasını kardeşinden daha çok düşünüyordu! Belli etmiyordu ama onun için endişeleniyordu.

Duha sırtarak yönünü Gazel’e çevirdi. “Hey, kara melek,” diye ona seslendi. “Hadi seninle bir anlaşma yapalım.” Karun’un elindeki silahı alıp onun yerine Duha silahı Asım Bey’e doğrulttu. Bu adamı Karun vurursa Bige onun canına okurdu ama Duha için herhangi bir sorun yoktu. Duha zaten herkesin hikâyesindeki kötü adam olduğu için istediğini yapmakta özgürdü.

Gazel’in gözlerine meydan okur gibi bakarak güldü. “Babana karşılık bizim kuş. İki tarafın da çıkarına bir anlaşma.”

Gazel karşısındaki ukala herife bakarken kaşları çatılmıştı. “O benim babam değil.” Bıçağı daha çok Bige’nin boğazına bastırdı. “İstediğini yap!”

“Öyle olsun.” Duha tetiğe basıp Asım Bey’i kolundan vurunca Gazel’in yutkunuşunu gördü. Kontrolünü sağlamaya çalışıyordu ama babasının kanayan koluna baktıkça sert ifadesi biraz daha kırılıyordu.

Duha kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırıp, “İyi izle, şimdiki kurşun onun tam kalbine,” diyerek namluyu Asım Bey’in göğsüne kaydırınca Gazel, “Dur!” diye haykırdı. Bıçağı Bige’nin boğazından çekti ve Bige’yi öne itti. “Kız sizin olsun, indir şu silahı!” Duha’ya olan bakışlarında büyük bir nefret vardı.

Asım Bey vurulduğuna zerre kadar üzülüyordu, bu sayede Efil kurtulmuştu. Karun sabırsız adımlarla kapıya yaklaşıp, “Şifreyi söyle!” dediğinde Gazel, “Annemin adı,” dedi korkusuzca. Karun veya diğerlerinin ona ne yapacağını zerre kadar umursamıyordu, gece onun için henüz bitmemişti.

Karun hızlıca şifreyi girerken, “Abi!” diyen Furkan elindeki telefonla koşarak içeri girdi. “Bizimkiler Carlos’u yakalamış.” Karun’un keyfi az da olsa yerine gelmişti. Sonunda o piçten kurtulacaktı.

Bige ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken çok hissiz görünüyordu. Ablasının ihanetinden sonra yıkılmış gibiydi. Karun kapıyı açıp hızlı adımlarla ona doğru yürürken, “Dur!” dedi çünkü daha fazla cam tozlarının üzerine basmasını istemiyordu. Carlos’un yakalandığını duyan Bige sessiz gözyaşları döküyordu.

“Carlos yakalandı.” Bige hiçbir şey düşünecek durumda değildi. Artık canı bile eskisi gibi yanmıyordu. “Bitti Sanrı.” Karun’un gözlerinin içine bakarak ona doğru sarsakça bir adım attı. “Nihayet yıllar süren bir kâbus bitti.” Bige ikinci adımını atamamış, sırtında hissettiği keskin bir acıyla durmak zorunda kalmıştı.

Karun’un irileşen gözlerini, aralanan dudaklarını ve onun gür sesinden çıkan, “Bige!” ismini duyduğunda önce küçük ama daha sonra şiddetli bir şekilde öksürüp kan kusmaya başlamıştı. Karun’un kollarına yığıldığında onu sırtından bıçaklayan ablası hemen arkasında duruyordu.

Evet, Gazel onu sırtından bıçaklamıştı.

~3~

KUSURSUZ KAOS

*“Adına sabır dedikleri bir tohum ekmişti yüreğime.
O tohumun içimden filizlendiğini bilircesine
kafasına eseni yapıyordu ve tahammül sınırlarımı
zorluyordu. Kimseye göstermediğim bir sabırla ona
bakıyor, hayatımın altını üstüne getirmesini
izliyordum. Bu kadın fenaydı.”*

Karun Kalandar

Bakır bir tasın içindeki eflatun cam tozlarına bakıyordum. Her biri kırımın vücudundan çıkan ve kum tanesi büyüklüğünde olan camlar. Çok fazla doktor onun ameliyatına girmişti ve cımbızla tek tek çıkarmışlardı bunları. Ona gönderdiğim elbiseden dolayı eflatun renginden nefret ediyordum ama camların renginin eflatun olması da bir bakıma iyiydi. Eğer bu şeylerin rengi şeffaf olsaydı o zaman mikroskopla bile zor bulurlardı. Onun canını yakan cam tozlarının eflatun olmasına sevinecek kadar kötü bir ruh hâlindeydim.

O kafesin içine tamamen savunmasız ve hazırlıksız girdiği için vücudunun açıkta kalan çoğu yerinde küçük yaralar vardı. Omuzlarında, kollarında hatta bacaklarında bile küçük yaralar vardı. Suçiçeği olmuş gibi cam tozlarının battığı yerlerde minik yaralar oluşmuştu. İyileşirdi, bunu biliyorum hatta izi bile kalmazdı. Ancak bundan böyle asıl yara izini vücudunda değil, kalbinde taşıyacaktı. Ablasının açtığı bir iz tıpkı kara delik gibi içinde büyüdükçe büyüyecek, asla kapanmayacaktı.

Kapı açılınca gelenin kim olduğuna bile bakmadım. Gözlerim yatakta yüzüstü uyuyan kadının üzerinde oyalanıyordu. “O nasıl?” diyen Kenan’ın sesini duydum.

“Yeni ameliyattan çıktı, nasıl olmasını bekliyorsun?” Derin bir nefes alıp sargılı elleri ve ayaklarına baktım. Battaniye ayaklarını örtmüyordu çünkü sargı beziyle sarılıydı. Ayak tabanları kesiklerle dolu olduğu için yarası terlememeliydi.

“Onu ilaçla uyutmanın iyi bir fikir olmadığını söylediler, birazdan kendine gelir.” Daha az acı çekmesi için uyutmalarını istemiştim.

Kenan, “Babası da uyanmak üzere,” diyerek odanın içine yürüdü ve karşımdaki koltuğa oturdu. Duha, Asım Bey’i kolundan vurduğu için o da ameliyat olmuştu. “Büyükbabası da hâlâ yoğun bakımda,” dediğinde başımı usulca salladım. Gazel kardeşini sırtından bıçaklayınca zavallı adam dayanamayıp orada fenalık geçirmişti.

Kenan gözlerimin içine bakıp, “Ablası da elimizde,” dedi. “Saka ailesi her anlamda parçalanmış gibi.” Başını çevirip gece lambasının aydınlatığı odada Saka’ya baktı. Sabah olmak üzereydi. “Sence bunun üstesinden gelebilir mi?”

“Bir şekilde bunu yapmak zorunda.” Yüzünün yarısı yastığa gömülü olduğu için dudakları aralık uyuyordu. “Bu dünya zayıflar için değil.” Ya oyunu kurallarına göre oynayacaktı ya da arada harcanıp gidecekti. Tercihim ilkiydi.

“Dün gece yakaladığımız adamın fotoğrafını Kadem’e gösterdim.” Kaşlarımı hafifçe çatarak ona bakmaya başladım. Carlos’un kaçmış olma fikri şimdiden beni kızdırmaya başlamıştı.

Tek kaşımı yukarı kaldırıp, “Sonuç?” derken içimdeki asabiyet sesime yansiyordu.

“Kadem onu teyit etti, yakaladığımız adam Carlos.” Kenan göğsünü şişiren nefesini usulca havaya bıraktı. “Azap Tarikatı’nın lideri artık elimizde.” Er veya geç bunun olacağını zaten biliyordum.

Kenan’ın ortaya çıkardığımız işten memnun kalmış gibi dudakları kıvrılmıştı. “Bu duyulduğunda bizim açımızdan büyük sükse yapacak.” Ünüme ün katmaya ihtiyacım yoktu, beni bilen zaten düşmanımın tepesine bir sanrı gibi çökeceğimi iyi bilirdi. Biri radarıma girmişse mutlaka bunu canıyla öderdi. Geç olabilirdi ama asla güç olmazdı.

“Carlos’u öldüreceksin, bundan şüphem yok ama ya Gazel?” Kenan başıyla her şeyden habersiz uyuyan Saka’yı işaret etti. “Ablasını öldürürsen eskisinden daha çok senden nefret eder.”

“Ablasını öldürmezsem o kardeşini öldürecek.” Gazel Saka’yı benden kurtaracak hiçbir güç yoktu. “Karımın ölmesindense nefretine razıyım.” Ayrıca her halükârda değişen bir şey olmazdı çünkü Bige zaten benden nefret ediyordu. Daha fazla nefret etmesi bir şeyi değiştirmezdi.

Kenan’ın yeşil gözleri gizemli bir ifadeyle üzerimde oyalanırken, “Nefreti yerine sevgisi ilgini çekmiyor mu?” diye sordu. Anlaşılan yine canımı sıkmak için elinden geleni yapacaktı.

“Hayır, sevgisiyle ilgilenmiyorum.” Beni sevip sevmemesi çok da önemli değildi. Yanımda kaldığı sürece sevmese de olurdu. “Nefret sevgiden çok daha güçlü bir duygu. Beni severse yaptığım her şeyde kırılıp acı çeker ama nefret ederse ne yaparsam yapayım fazla umursamaz. İnsanları sevmedikleri değil, sevdikleri öldürür.”

Sadece karımın değil, kimsenin sevgisiyle ilgilenmiyordum. Ama gel gör ki her defasında onun kahvelerinde yoğun bir nefret görmek de hoşuma gitmiyordu. Bunun bir ortası yok muydu?

Son söylediklerimden sonra Kenan uyan artık dercesine bana bakarken yüzünde alaycı bir ifade oluştu. “O zaman bir de şu açıdan bak...” Bir süre susarak yüzüne ekstradan bir gizem kattı. “Bu kadın şu zamana kadar senden nefret ederken bile bir şekilde sana iyi hissettiriyor olmalı, değil mi? Bu yüzden onda bu kadar ısrarcısın.” Gözlerimin en derinine baktı ve “Nefreti bile iyi hissettiriyorsa sence sevgisi nasıl hissettirir?” diye sordu. Piç herif aklımı gereksiz meraklarla doldurmaya kararlıydı.

Nefreti iyi hissettirmiyordu, iyi dışında her şeyi hissettiriyordu.

Saka bir süre daha uyuyacağı için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. “Söyle Duha’ya arka bahçeye gelsin.” Artık bu işi bitirmek istiyordum.

Kenan hemen arkamdan gelip, “Bu işi şimdi mi yapacaksın?” dedi endişeli bir ses tonuyla. “Burada, karın hastayken mi?”

Ona doğru hiç dönmeden asansöre yürüdüm. “Daha fazla erteleyemem!” Rengin ile düşüp kalkarken sonuçlarım düşünecekti.

Asansörün düğmesine bastığımda Kenan telaşla, “O da bilmiyordu!” diye beni durdurdu. “Rengin’in seninle olduğunu o da bilmiyordu.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Ne zırvalıyorsun sen?” İki yıl boyunca benimle bir ilişkisi olan bir kadını nasıl bilmezdi?

Kenan bana doğru yürüyüp karşımda durduğunda endişeli olduğunu gizleyemiyordu. “Rengin ikinize kurulan bir ruzağın parçasıydı.” Birileri bizi dinliyor mu, diye etrafını kontrol etti ama bu koridorda sadece nöbet tutan bizim çocuklar vardı. “Odaya geçelim, bilmen gereken çok şey var.” Bana sırtım dönüp tekrar Saka’nın odasına yürüyünce onu takip ettim. Bir şeyler gizlediği çok açıktı.

Saka’nın odasına girdikten sonra kapıyı örttüm. Konuşacağımız şeylerin önemi Kenan’ın her hâinden belliydi, bu yüzden birileri bizi duysun istemiyordum. Odanın ortasına yürüyüp bana doğru döndü. “Rengin ile olan ilişkini iki yıl boyunca hep gizli tuttun, değil mi?” Öyle olduğunu çok iyi biliyordu, onu düşmanlarımdan korumak istemiştım.

“Duha da öyle yaptı.” Gözlerindeki ifade benden anlayış ister gibiydi ama bunu sadece Duha için istediğini sanmıyordum.

“Rengin ikinizi birbirine düşürmek için gönderilen bir maşaydı. Ne Duha ne de sen bunu biliyordunuz. Bu yüzden hayatınızdaki kadını

korumak için onu saklı tuttunuz. Bu da Rengin'in ekmeğine yağ sürdü çünkü bir erkekten çıkıp diğerine gidebiliyordu. Sana gelen o fotoğraflar aslında yeni değildi, çok öncesine aitti. Duha onunla bir ilişkin olduğunu öğrenince onunla görüşmeyi bıraktı." Tepkimi izlemek için sustu ama kapının önünde dikilirken ifadesiz gözlerle ona bakıyordum. Bir kadının iki yıl boyunca bizi aptal durumuna düşürmesine inanmamı mı bekliyordu?

"Duha'yı benden korumak için daha iyi bir yalan bulmalısın." Bir kadının bizi oyuna getirdiğine inanmak çok güçtü. Burada küçümsediğim Rengin miydi yoksa gururuma alacağım darbe mi, emin değildim.

Kenan beni kolay kolay ikna edemeyeceğini anlayınca yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu. "Kadem her şeyi anlattı, inan bana Duha da bilmiyormuş." Bana karşı bir suç işlemiş gibi gözlerini kaçırmıştı. "Kadem bana Rengin'in iki yıldır Duha'yla olduğunu söyledi, yani onun da senden haberi yoktu." Ne dediğinin farkında mıydı?

Son söylediklerinden sonra artık benim için konu Rengin ve Duha olmaktan çıkmıştı. Aklımı istila eden bir soru kanımı donduruyordu. Gerçek olmasına hiç ihtimal vermediğim bir soru şu anda beynimi kemirmeye başlamıştı. Kenan bunu ne zaman öğrenmişti? "Kadem ile ne zaman konuştun?" Sesimde rahatsız edici bir sakinlik vardı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Her şey vereceği cevaba bağlıydı.

Kenan güçlkle başını kaldırıp, "Ben..." demişti ki Saka'nın acı dolu iniltisini duydum. Tüm dikkatim karıma kayınca, "Bunu daha sonra konuşuruz ama şimdilik bilmen gereken tek şey Duha'nın da suçsuz olduğu," dedi ve kaçır gibi hızlıca odadan çıktı. Şimdilik bu konuyu erteliyordum ama daha sonra bana bunu ne zaman öğrendiğini söyleyecekti. Kadem ile bu gece mi konuştu?

Başımı çevirdiğimde Saka uykulu gözlerini yeni aralamıştı. Yatakta yüzüstü yatarken normal bir günde karşılaşmışız gibi, "Merhaba," diye fısıldadı.

Selamına karşılık olarak, "Günaydın," dedim. Neredeyse sabah olacaktı.

Kıpırdamaya bile hâli yokken yüzüstü uzandığı yerden yorgunca beni izliyordu. "Hastanedeyim, değil mi?" Gözleri yüzümde ifadesizce oyalandı. "Ne zamandır buradayım?"

"Altı saat oldu."

Açık tutmaya zorlandığı gözlerini dinlendirmek ister gibi yumdu. “Uykum var.” İsteddiği kadar uyuyabilirdi. “Uyumam gerekiyor,” diye mırıldandı. “Uyuyunca sırtımdaki yara o kadar acımıyor.” Sesi her an ağlayacakmış gibi kısık çıkarken, “13 Haziran benim için bitmiyor, Sanrı,” dedi kısık bir sesle. “Hep kâbuslarımda. Artık beni o uçurumun kenarından iten kişiyi biliyorum. Ablamdı.” Gözlerinde sessiz yaşlar akarken dün öğlen anlattığı rüyadan bahsediyordu.

“Arkamdan Bige diye seslenen o ses...” Gözlerini açıp ıslak kirpiklerinin arasından bana baktı. “Sendin.” Ben mi?

Kendi söylediğini doğrulamak ister gibi başını salladı. “Kafesin içindeyken kollarına yığılmadan önce bana Bige dediğini duydum.” Titreyen dudaklarını birbirine sürterek ıslatmaya çalıştı. Dudaklarıyla yaptığı şey canını yaktuğu için acıyla inlemişti. Kaşlarımı çattım çünkü bunu yapması hataydı, patlayan dudağında da yara vardı.

Gözlerime bakmaya devam ederken, “İkinci kattan atladığımda da bana Bige demiştin,” diye fısıldadı. “Farkında değilsin ama adımı bir tek ben ölüme yaklaştığımda söylüyorsun.” Nefes dahi almadım. Bunu yaptığının farkında değilim.

Bige bunun kırılganlığını taşıyormuş gibi bana bakıyordu. “Adımı ölüme bulama Sanrı, senden her adımı duyduğumda ölüm yoklamasın beni.” Kahretsin, normal şartlarda benden adını hiç duymamıştı!

Beklenti dolu gözlerle bana bakınca derin bir nefes alıp onu onayladım. Ona doğru yürüyüp bir süre yatağının yanında öylece dikildim. Saka ismi onda çok güzel duruyor olsa da onun adıyla bir sorunum yoktu. Yatağına uzanıp tıpkı onun gibi yan döndüm. Artık ikimiz de birbirimize bakıyorduk ama tek kişilik bu yatak iri vücudum için yeterli bir alana sahip değildi.

Ona doğru biraz daha kayarak uykulu gözlerine baktım. Gözleri güzeldi, insanı içine çeken bir derinliğe sahipti. “Hâlâ öpücüğünü eşitlemedin... Bige.”

Bige mi?

Saka daha güzeldi.

Sanrı'nın Saka'sı çok daha güzeldi.

Umarım benden ona hep Bige dememi istemezdi.

Adını söylemem onu mutlu eder sanmıştım ama önce gözlerine yaşlar akın ertti, sonra da gözlerine sığmayan yaşlar kirpiklerinin arasından taşı.

Kaşlarımı çattım. “Sorun ne?” 13 Haziran’ı bir kafesin içinde geçirmişken daha fazla ağlamasını istemiyordum. “Efil mi demeliydim?” Bir tane adı yoktu ki hangisini duymak istediğini bilmiyordum.

Serum aparatının takılı olduğu kolunu kaldırdı ve yüzüme dokundu. Sargılı eli sakallarımın üzerinde gezinirken kaskatı kesildim. Bundan daha ateşli dokunuşlar görmüştüm ama bu kadın bana parmağının ucuyla dokunsa bile etkileniyordum. Üstelik şu anda parmakları sarılıydı, yani elini bile tam olarak hissetmediğim bir andayım. Buna rağmen bir şekilde beni etkiliyordu. Bu can sıkıcı bir durumdu! Yüzümdeki huzursuz ifadeyi görünce gülümsedi. “Ellerimin sarılı olması çok kötü.” İç çekti. “Seni tanımak isterdim.”

Tanımadığı kastını anlamadım. “Beni tanıyorsun zaten.”

“Hayır,” diyerek ince ve yumuşak sesiyle itiraz etti. “Henüz seninle tanışmadım. Henüz senin yüzünü belleğime kaydetmedim ama artık bunu yapmayı istiyorum.” Tam olarak neyden bahsettiği hakkında fikrim yoktu.

“Bahsettiğin bu tanışma benim açımdan iyi bir şey mi?”

“Benim açımdan iyi.”

“Peki, benim açımdan?”

Kıkırdadı. “Bence senin açımdan o kadar da iyi değil. Başına benim gibi bir belayı alacağına işaret,” deyince gerilen yüzüm gevşemeye başladı. O katlanabilir bir belaydı. Aklımdan geçenleri merak etmiş gibi, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Düz bir ifadeyle ona bakarken, “Seni ne ilgilendirir?” dedim katı bir sesle. “Düşüncelerimin bir mahremiyeti olmalı.” Aklımdan geçenleri bilmesede olurdu, özellikle şu anda aklım onunla meşgulken.

“Huysuz,” diye homurdanıp bana uzandı. “Başını çevir öpeceğim.” Bunu söylerkenki rahatlığı beni benden alıyordu.

Başımı biraz çevirip tavana bakmaya başladım, böylece ondan tarafta olan yanağımı yastıktan ayırmıştım. İlaçların karıştığı menekşe kokusu burnuma geldiğinde yatağın sol tarafında hafif bir kıpırdanma oldu. Yumuşak dudaklarını yanağımda hissettiğimde yataktaki kıpırtının bir benzeri yüreğimde oluşmaya başladı. Yanağa konulan masumane bir öpücüğün etkisi böylesine büyük olmamalıydı.

Öpücüğünü eşitledikten sonra yüzünü boynuma gömüp iyice bana sokuldu. Bunu beklemediğim için donup kalmıştım. Ne yapıyordu? “Uykum var, azıcık uyuyacağım.” Sesi gerçekten uykulu geliyordu.

Rahat bir şekilde uyuması için yataktan çıkmak istedim ancak serumun takılı olduğu kolunu üzerime atıp mayışmış bir sesle, “Seninle uyuyacağım,” dedi.

“Yavrum, ben sığmam bu yatağa.” Küçük yatağın nesine sığacaktım?

“Böyle odun gibi uzanmak yerine sen de bana sarılırsan sığarsın.”

“Nerenden tutsam kanayacak durumdasın, ne sarılması?” Her yeri yara bere içindeyken onunla uyuyamazdım. Uyuyunca farkında olmadan ona zarar verebilirdim. “Böyle hiç rahat değilim,” diye sızlandım. Küçük bir yatakta uyumamı bekliyordu.

Boynumda sıcak nefesini hissederken, “Kapat artık şu çeneni, seninle uyumak istiyorum,” diye beni tersledi. “Hele bir yataktan çık, bak ne yapıyorum!” Bu hâldeyken bile beni tehdit mi ediyordu?

“Ne yaparsın mesela?”

“Oturur yere ağlarım,” dediğinde bunu gerçekten yapma ihtimali olduğu için güldüm. Çeyrek Mafya, tehdidi bile ona özeldi.

Ona doğru iyice dönerek çenemi başının üstüne yasladım. Saçlarının çokusu burnuma gelirken elimi yavaşça uzatıp beline koydum. Parmaklarım sırtındaki yaraya değmemek için belinde emanet duruyordu. Zor bir ameliyat geçirdiği için kollarımda uyuması uzun sürmedi ama uyumadan hemen önce, “Belki seninle uyuyunca bu sefer kâbus görmem,” diye uykulu bir sesle mırıldanmıştı. “Artık uykumda da ablam beni sırtımdan bıçaklıyor.” Sertçe yutkundum, kâbusları konusunda ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yüzden onunla uyumamı istemişti çünkü uykuda da acı çekiyordu.

Rüyasında ablası ona işkence ediyor olabilirdi ama gerçek hayatta ben ablasına işkence edecektim. Hepsinin sırası vardı, şu an için tek önceliğim hasta karımdı.

Big'e'nin uykusu derinlik kazanana kadar yatakta hiç kıpırdamadan onu beklemiştim. O süre zarfında onu rahatsız etmemek için nefes alırken bile dikkatliydim. Bir süre sonra onu uyandırmadan yatağından çıkmıştım, rahat bir uyku çekmesini istiyordum. Gece hep kâbus gördüğü için iyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Sabaha kadar saatlerce onu izlediğim için aralıksız kâbus gördüğünü biliyordum. Evet, sabaha kadar uykusunda ağlamıştı.

Kaşlarını çatıyor, yüzünü buruşturuyor ve kesik kesik hıçkırıyordu. O hâlini izledikçe sinirlerime hâkim olamamıştım.

Yaşadığı her şeyi tıpkı bir sünger gibi bilinçaltına çekiyordu! Her şey bilinçaltına işlediği için uykuları onun için çekilmez oluyordu. Bunu durdurmanın bir yolu yok muydu?

Hastanenin bahçesinde bir bankta tek başıma oturuyordum, biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Gökyüzünde oluşan kızılık birazdan güneşin doğacağına işaret etti. Sabahın çok erken saati olduğu için üzerimde ceketim olmasına rağmen üşüyordum. Haziranda bile üşüyordum. Vücudumu ele geçiren bu soğuk his yıllardır peşimi bırakmamıştı.

“Bu kadın kuş olup uçmadı ya!” Duha’nın sesini duyunca başımı çevirip arkaya baktım. Telefonla konuşarak hastanenin kapısından çıkmıştı. “Bana onu bul, Halit!” diyerek telefonu kapatınca Elay’ı aradığını anladım. Birkaç saat önce bizim çocuklardan biri Duha’nın yana yakıla Elay’ı aradığını söylemişti.

Sinirliydi ama beni görünce keyfi yerine gelmiş gibi dudakları kıvrıldı. “Kalender?” Merak ediyordum, ben olmazsam bu piç kiminle uğraşacaktı? Hayattaki tek eğlencesi benimle yarışmaktı.

Yanıma gelip banka oturacağı esnada, “Sikerim!” dedim ters bir sesle. Karşımdaki bankı işaret ettim. “Oraya otur.” Kenan’ın odada bana anlatukları olmasaydı şimdiye onu kurşuna dizmiştim.

Gökyüzündeki kızılığı işaret etti. “Güneşin doğuşunu kaçırayım mı?” Sırf canımı sıkamak için bankın diğer ucuna oturdu. “Çok istiyorsan sen oraya otur.”

“Ulan ben niye seninle güneşin doğuşunu izlemek zorundayım? Ya karşıma geç ya da siktir ol git!” Katı bir sesle onu uyardığımda gülererek yerine iyice yayıldı.

“Benim yerime burada bir kadın tercih ederdin, değil mi?”

“Kadınlar ilgimi çekmiyor.” Önüme dönerek derin bir nefes aldım. “Karım dışındaki kadınlar ilgimi çekmiyor,” diyerek ilk cümlemi düzelttim.

“Karına tutulmuş olamazsın, değil mi?” Ona baktığımda alay eden suratı artık ciddileşmişti. Bunun cevabını gerçekten merak eder gibi bakıyordu.

Bunu söyleyeceğim son kişi bile değildi ama son zamanlarda her şey üst üste geldiği için yanlış kişiye karşı fazla dürüst oldum. “Kafamı karıştırıyor,

aklımı kurcalıyor.” Karımla ilgili çok fazla soru işareti vardı, üstelik gerçek anlamda bir belaydı. Hayatıma girdiğinden beri yaptıklarını hatırlayınca güldüm. “Karım doğal bir felaket, yakıp yıkmak için doğmuş gibi.”

Duha kaşlarını meraklı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. “Ve sen bundan rahatsız değilsin?”

“Yakarsa beni yakar, yıkarsa birlikte yıkarız, kim ne karışır?” diyerek dik dik ona baktım. “Benim etrafımda uçtuğu sürece rüzgârına laf edenin ceddini sikerim.” O Çeyrek Mafya benim karımdı, yaptıkları için kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Son söylediklerimden sonra Duha’nın göz bebekleri irileşti, yüzünde anlam veremediğim bir şaşkınlık oluştu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı lakin şaşkınlığı düşündüğümünden daha büyük olmalı ki tek kelime edemedi. Bir süre aval aval yüzüme baktıktan sonra nihayet kendine gelip kaşlarını çatı. “Nerenin enayisiyim lan ben! Bunun sonucu böyle olmamalıydı!” Ağzının içinde küfürle karışık bir şeyler mırıldandı. Bu yine neyden bahsediyordu?

“Açık konuş, ne demek istiyorsun?” Soğuk bakışlarımı ona çıkardığımda tüm keyfi kaçmış gibi önüne döndü.

“Her defasında kedi gibi dört ayak üzerine düşmen hayret verici!” Artık gerçek anlamda sinirlenmeye başlamıştım. Kısık bir sesle kendi kendine konuşması canımı sıkıyordu.

Kim bilir aklındaki tilkiler yine neyin peşindeydi.

Bir süre sonra ikimiz de susarak önümüze dönmüştük. Gergindim ve onun da gergin olduğunu biliyordum. Aramızda henüz konuşulmayan, havada asılı kalan ciddi bir konu vardı. Üstelik bunu birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyorduk. Rengin’in ikimizi nasıl aptal yerine koyduğunu konuşmaya hevesli değildik. Eğer Kenan zamanında beni durdurmasaydı şimdiye yumruklarım Duha’nın suratında patlıyor olurdu.

Ancak o da oyuna getirildiği için ona yapacağım hiçbir şey yoktu. Kenan, Duha’nın haberi olmadığını söyleyince ona çok hızlı inandım, ben de içten içe Duha’nın böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Bu it bana her türlü fenalığı yapardı ama bile isteye hayatımdaki kadına el sürmezdi.

Şimdilik tek önceliğim karımın iyileşmesiydi. Saka iyileştikten sonra İstanbul’a dönecektim. Önce Gazel ve Carlos’un işini bitirecek, daha sonra da sıra Rengin’e gelecekti. Evet, Saka’nın odasından çıktıktan sonra

adamlarıma Carlos ve Gazel'i İstanbul'a sevk etmelerini söylemiştim. O ikisiyle kendi çöplüğümde gerektiği gibi ilgilenecektim.

Bu sessizlik en az benim kadar Duha'yı da rahatsız ediyordu çünkü yanımda gergince oturuyordu. Tıpkı benim gibi dümdüz bir şekilde karşına bakarken, "Nasıl bir histi," diye sordu durgun bir sesle. "İkimizi öğrendiğinde."

"Sen ikimizi öğrendiğinde nasıl bir hisse öyleydi," dedim ters bir ifadeyle. "Boktan bir histi işte, kendimi aptal durumuna düşmüş gibi hissettim." Bir süre susup o anki hislerimi kafamda tarttım. "O fotoğrafları görünce hissettiğim tek şey öfkeydi. İncinen gururumdan kaynaklanan yoğun bir öfke." Ona karşı dürüst oldum. "Hepsi bu." Darbe alan gururum ve sarsılan egom dışında pek bir şey hissettiğimi söyleyemezdim.

Duha acı çekiyormuş gibi burukça güldü. "Demek hepsi bu." Sevmediğim bir kadın için neden daha fazlası oldu ki?

Başını çevirip baktığında bana kızar, hatta nefret eder gibiydi. Gülüşünün gerçek olmadığını hüznün çöken yüzüne bakarak anlıyordum. "İkinizle ilgili haberler çıktığında ben nasıl hissettim, biliyor musun? Yüreğim göğsümden sökülümüş gibi!" Gözlerinde beni suçlarcasına bir ifade vardı. "Sanki birileri kalbimi elinde tutuyor, onu sıkıyor ve yetmezmiş gibi yere atıp çiğniyordu!" Bu piç belki de ilk kez bir konuda beni şaşırtmıştı. Siktir, onu sevmiş miydi?

Ona âşık mıydı?

"Sen..." dedim ama tam olarak bunu ona nasıl soracağımı bilemediğim için sustum. İçine çekildiğimiz bu saçma durumdan kurtulmak ister gibi yüzümü buruşturdum. "Onu sevdin mi?"

Bu it, Kadem dışında birilerini sevebiliyor muydu?

Ona küçümseyerek bakıyordum. "Gerçekten bu kadar aptal olabildin mi?" Bizim gibi adamlar bir kadına bağlanıp onu sevmez, iplerini bir kadının eline vermezdi. "Nasıl bu kadar ahmak olabildin?"

Hayatımıza birçok kadın girerdi ama hiçbiri uzun süre kalmazdı. Hepsi ya öldürülürdü ya da bizden korkup giderlerdi ama her iki ihtimalde de mutlaka giderlerdi. Bunun bilincinde olarak kadınlara karşı ölçülü olurduk. Duha bunu en iyi bilen kişilerden biriymken Rengin'i nasıl sevebildi? Üstelik sonuç yine değişmemişti ve yine giden bir kadın vardı. Tabii bu sefer tüm gidişlerin en çirkiniyle karşı karşıyaydık. Bu sefer bir kadın ölüyor veya kaçarak değil, ihanet ederek gitmişti.

“Beni yargılıyor musun?” Duha bilmiş gözlerle bana bakarken asıl yargıyı o yapıyordu. “Sen bir kadını sevmediğini mi sanıyorsun?” diyerek alay etti. “Ya karını?”

“Sevmiyorum.” Bunu söylerken hiç tereddüt etmedim. “O da beni sevmiyor, duracağımız yeri biliyoruz.”

Karşısında bir aptal varmış gibi bana bakarken şimdi o beni küçümsüyordu. “Öyleyse yakında ondan boşanacak olman seni çok üzmez.”

Boşanma kelimesini duyduğum an çatılan kaşlarıma bakıp güldü. “Buraya gelirken Kadem’i Asım Bey’in odasında gördüm. Kadem ona bu evliliğin hangi şartlarda gerçekleştiğini anlatıyordu.” İsabetli bir karar olmuştu. Gerçeği bilirse kızına yüklenmeyi bırakırdı, aksi takdirde istemediğim şeyler yapacaktım.

Ben üşürken o terliyormuş gibi Duha üzerindeki ceketı çıkartmaya başladı. “Bu adam geçmişinde büyük zaferlere imza atmış emekli bir albay. Onun işi bizim gibi adamları ya mezara ya da kodese tıkmak.” Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu.

“En az bizim kadar güçlü bağlantıları var, bunlar hâkim ve savcılardan oluşan bağlantılar.” Çıkardığı ceketı ikimizin arasına koyarak derin bir nefes aldı. “Bu evliliğin hangi şartlarda gerçekleştiğini gösteren delilleri ele geçirirse sence ne olur?” Bana sorduğu soruya kendisi cevap verdi. “Mahkemeye bile gitmenize gerek kalmadan evliliği iptal ettirir.”

Durumun ehemmiyetini anlamamı ister gibi bakarken başını salladı. “Evet, boşanma davasını beklemeden bunu yapması mümkün. Kanıtları gereken yerlere ulaştırdığı an hâkim sizi bu evlilikten meneder.”

“Bu o kadar kolay değil.” Bu endişe etmem gereken bir konu değildi. “Delillere ulaşması için önce bizi evlendiren kişiyi bulmalı. Ben bile hâlâ bulamamışken o nasıl bulsun? Kadem’in yardımı olsa bile bu işin arkasındaki kişiyi bulamaz.”

Duha kibirli bir şekilde bana bakarken zevkten dört köşe olarak güldü. “Belki de ihtiyacı olan tek şey Kadem’in yardımudur,” diyerek ayağa kalktı. “Kadem’i sakın hafife alma, Bige’nin bu evlilikte mutsuz olduğunu hissettiği an Asım Bey’e yardım edecektir.” Öyle olsa bile Kadem benim bile bulamadığım delilleri kolay kolay bulamazdı. Bu evliliğin arkasındaki kişiler tüm kanıtları yok etmiş gibiydi.

Duha’nın bakışları hüzünle dolup taşarken dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. “Kadem yıllar önce bir depoda bıraktığı arkadaşını bir

menekşe kokusunda hatırladı. Menekşeler kokmaz diye biliyordum ama Kadem onlardan Bige'nin kokusunu alıyor. Arkasında bıraktığı küçük bir kız çocuğunu geçen yıl bir menekşe kokusunda hatırlayan birini hafife alma," dediğinde istesem de uyarısını ciddiye alamıyordum.

Ben de menekşelerin bir kokusu olmadığını sanıyordum ama yok edecek kadar az, yok saymayacak kadar da farklı bir kokusu vardı. Saka'nın kokusunu ne zaman içime çeksem gözlerimin önüne limon çiçekleri ve mor menekşeler geliyordu. Bu ikisinin karışımıydı kokusu.

"Kadem öncesinde geçmişini hatırlamıyor muydu?" diye sordum.

Tunus başını iki yana sallayarak, "Hayır," derken yüzünde çözmem gereken bir gizemin ipuçları vardı. "Kadem onu geçen yıl hatırladı, yani Bige ışığa kavuşmadan birkaç ay önce." Gözlerindeki derin imayla gerilmiştim.

Giden adamın arkasından yutkunarak bakıyordum. Bu da ne demek oluyordu? Saka'nın tekrar gözlerine kavuşmasında Kadem'in parmağı olabilir miydi? Duha elime patlamak üzere olan bir bombayı bırakıp gitmişti. Özellikle Saka'nın gözlerine değinmişti çünkü bunu araştırmamı istiyordu. Kadem çocukluk arkadaşını hatırlar hatırlamaz onun için geri dönüp gözlerini açtırmış olabilir miydi?

Bu işlerden pek anlamazdım ama genelde kayınbaba ve damat arasında hep bir gerginlik olurdu. Bu normaldi ama her iki tarafın birbirini öldürmek istemesi ne kadar normaldi, bilmiyordum. Karımın babasından hoşlanmamam için birçok haklı sebeplerim vardı. Herif emekli bir albaydı ve kızının benimle olmasını istemiyordu. Üstelik karıma vurmuş ve ona hakaret etmişti. Son kısım bile bende onun beynini dağıtma isteği uyanıyordu.

Onun bende nefret ettiği şey ise bir albayın damadında olmayacak rüm vasıflara sahip olmamdı. Saka beni sürekli babasına benzettiğine göre bu adamla ortak yönlerimiz vardı. Bu da demek oluyordu ki her ikimiz de kolay kolay geri adım atmayacaktık. O kızını benden geri almak için, ben de vermemek için elimizden geleni yapacaktık. Bakalım bu işin sonu nereye gidecekti?

Doktor, Saka'yı muayene ederken babasıyla yatağın iki yanında durmuş, birbirimize ters ters bakıyorduk. Henüz resmî bir şekilde tanışmamıştık ama ikimiz de birbirimiz hakkında gereken bilgiye sahiptik.

Şimdilik aramızda duran yatak birbirimizin yakasına yapışmamıza engel geldi. Bu herifi öldürüp kaza süsü vermek gibi delice şeyler aklımda dönüp duruyordu.

Doktor muayenesini tamamlayıp geri çekilince hemşire onun önlüğünün arkasındaki çıtçıtları kapatmaya başladı. Yatakta güçlkle oturan kadın hastanedeki ikinci gününü yaşıyordu. “Her şey yolunda görünüyor,” diyen doktor tam olarak hangimize bakıp gereken uyarıları yapacağını bilemedi. Babasına mı yoksa kocasına mı?

Doktor nihayet kararını verip yanıma geldi. Asım Bey’in çattığı kaşlarını görmek bile keyfimi yerine getirmek için yeterliydi. “Bige Hanım’ın avuç ve ayak tabanlarında ciddi kesikler var.” Bunu zaten biliyordum. “Bir süre iyi bakılması gerekiyor. Bu konuda hassasiyet göstermenizi tavsiye ederim. Reçetesine yazdığım krem ve losyonları eksiksiz yaralarına sürmeli. Ağrıları olacaktır, bunun için acıyı yatıştıracak ilaçlar yazacağım fakat ağrıları katlanılmaz bir boyuta ulaşırsa tekrar bir doktora görünmeli,” dedikten sonra hemşireyle birlikte dışarı çıktı.

Doktor gidince Saka’ya dönüp, “Nasılsın?” diye sordum ama bu soru aynı anda babası tarafından da gelmişti. İkimiz de başımızı çevirip dik dik birbirimize bakınca sakinleşmek için yumruklarımı sıktım.

Biri şu herifi gözümün önünde alsın!

Dün gece ilk kez gözlerini açan Saka, bugün bizi görmüyormuş gibi boşluğa bakıp duruyordu. Bu sabah uyandığından beri böyleydi. Tek kelime etmiyor ve kimseyle göz kontağı kurmadan dalıp dalıp gidiyordu. Depoda olanların içinde kaybolduğunu görebiliyordum. Dün gece anestezinin etkisinde olduğu için yaşadıklarının ciddiyetini anlamamıştı ama bugün her şeyle yüzleşiyordu. Bunu atlatır mı, bilemem ama içine sürüklendiği bu buhranda kaybolmasına izin vermeyecektim.

Asım Bey onun koluna dokunarak, “Efil,” dediğinde irkilerek başını kaldırıp babasına baktı.

Sanki onu yeni görüyormuş gibi içten bir sesle, “Baba?” diye fısıldadı. *Sen misin* dercesine ona bakıyordu.

Duha’nın vurduğu kolu Asım Bey’in boynuna asılıydı ve Saka’nın gözleri onun kolunda oyalanıyordu. Daha sonra babasının eşofmanlı hâline baktı ve gözleri tekrar onun yaralı kolunu buldu. “Çok acıdı mı baba?” O kadar savunmasız ve korunmaya muhtaç görünüyordu ki nasıl hissettirdiğini anlatamazdım.

Sendeki yaralar daha fazla acımadı mı?

Asım Bey onun bu hâli karşısında tıpkı benim gibi çaresiz kalırken, “Acımadı Efil’im,” dedi onu teselli etmek isteyerek. “Acımadı babam.”

Saka babasına izlerken tebessüm ederek başını salladı. “Acımadığına sevindim baba çünkü benimki acıdı.” Dudakları titrese de gülüşünü korumak için kendini zorluyordu.

“Sırtımdaki bıçak yarası değil, o bıçağı tutan el acıttı.” Gülümserken dolan gözlerindeki yaşlar yanağında sessizce süzüldü. “Ablam acıttı. Ablam doğum günümde, yani 13 Haziran’da acıtmak için kardeşine geri döndü.” Eğer o kadını İstanbul’a sevk etmeseydim Allah şahidimdir ki tam şu anda hastaneden çıkmış ve tüm şarjörü üzerine boşaltmış olurum.

Asım Bey’den hoşlanmıyor olabilirdim ama bir babanın gözlerinde gördüğüm saf kederi yok sayamazdım. Yatağın kenarına oturdu ve elini uzatıp titreyerek kızının gözyaşlarını sildi.

“Biliyorum, onun sevgisine ihtiyacın var ama onu unutmalsın,” diye âdeta ona yalvarıyordu. “Onu unut Efil çünkü seni benden almadan durmayacak. O hayatımızda olmadan da bir şekilde yaşıyorduk.” Kızlarının geldiği son durum gözlerinin dolmasına neden olmuştu. “Yine sadece üçümüz olamaz mıyız? Sen, ben ve büyükbaban.”

Saka babasına ne kadar kırgın olursa olsun bir evlat olarak onun dolan gözlerine kayıtsız kalamadı. “Ama sen büyükbabamı benden aldın.” Bu sefer kendini tutamayıp sesli ağlamaya başlamıştı. “Ben onsuz yapamam ama sen onu benden aldın.” Oyunağını yitiren bir çocuk gibi davranıyordu. Büyükbabasını belki de babasından daha çok seviyordu.

Asım Bey pişmanlığını gizlemeden başını salladı. “Babalar da hata yapabilir.” Ondan af diler gibi bakıyordu. “Seni dinlemeliydim.” Kadem ona evliliğin içyüzünü anlattığı için artık kızının masum olduğunu biliyordu. Asım Bey, Saka’nın gözlerine hissettiği pişmanlık duygusuyla baktı ve “Özür dilerim,” dedi. Sanki ilk kez kızından özür diliyormuş gibi Saka’nın kaskatı kesildiğini gördüm. “Bu ihtiyarı affedebilecek misin?” diyen babasına ıslak gözlerle bakıyordu.

Karımın bazı konularda fazla duygusal ve iyi niyetli olduğunu biliyordum ama babasına cevap vermedi. Gözlerinden yaşlar süzülürken, “Önemli değil, unutam,” dedi ama onu affettiğini söylemedi.

Neler olduğunu anlamıyordum ama sanki bu yaptığı babası için en büyük cezaymış gibi Asım Bey derin nefesler almıştı. “Yine mi, Efil?”

Çektiği acıyı gizleyemiyordu. "Bir kez daha mı babana susacaksın? Yine içine atıp bir konuyu daha kapatacak mısın?" Bu adam onun hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmasını değil, onunla konuşmasını istiyordu. Belki de sustuğu her şeyi yüzüne karşı haykırmasını ve onu zehirleyen her şeyi dışarı akırtmasını istiyordu.

Kızı ona konuşsun istediği için, "Susma," dedi kısık bir sesle. "Hakkın olan hesabı sor benden."

Aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyordum fakat Saka artık ağlamıyordu. Donuk gözlerle babasına bakarken, "Uykum var," diyerek onu geçiştirdi. "Uyumak istiyorum." Ona düşündüğünden daha çok kırılgan olmalıydı.

Asım Bey derin bir nefes alıp başını salladı. "Büyükbabanı kontrol edeceğim," diyerek ayağa kalktı. Pes etmişti. Gözleri beni bulunca yine o sert ifadesine büründü. Beni kızıyla bir odada tek başına bırakmak istemiyor olacak ki, "Dinlenmesi gerekiyor," dedi.

İfadesiz gözlerle ona bakarken, "Evet ve bunun için artık çıkman azım," dedim. Bizi yalnız bırakmak aklından geçmiyor olmalıydı.

Yaşlı kurt savaşmadan geri adım atacak biri değildi. Kaşlarını biraz daha çatarak, "Kızımın odasından çık delikanlı," derken beni uyarır gibiydi ama üzerimde zerre kadar etkisi yoktu.

Düz bir şekilde ona bakıp kapıyı işaret ettim. "Karımın odasından çık" "Babasıyım!"

"Kocasıyım!" diyerek onu susturdum. Karımın odasından beni atamazdı, bunu kimse yapamazdı.

Aramızda gergin bir sessizlik yaşandı, âdeta sert bakışlarımızla birbirimize meydan okuyorduk. Ta ki Saka'nın, "Baba, lütfen büyükbabanı kontrol eder misin?" diyen yumuşak sesini duyana kadar.

Saka kimin dışarı çıkacağını seçince Asım Bey bir şeyler homurdanıp gitti. Onu benimle yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu. Başımı çevirip Saka'ya baktım, bir yabancıнын gözleriyle bakar gibi kahveleri duygusuz ve soğuktu. Babasına bakarken hisli olan gözleri bana karşı buz gibiydi. Dün gece onunla uyumamı isteyen o kadın gitmiş ve yerini düşmanca bakan birine bırakmıştı. Bu manyak karı bütün bunların tek suçlusu benmişim gibi bakıyordu!

Ulan ben ne yaptım şimdi?

Saka kin dolu gözlerle bana baktı, baktı ve "Eğer hemen şimdi dışarı çıkmazsan..." dedikten sonra komodinin üzerinde duran yemek tepsisini gösterdi. Henüz yemek bile yememişti ama onun gözleri metal çatalda oyalanıyordu. "O şeyi alıp boğazıma saplarım," diyerek omuz silktili. Beni tehdit mi ediyordu?

Bir akıl hastası gibi tehlikeli bir şekilde bana bakarken gülümsedi. "On üçe kadar sayıyorum ve on üç geldiğinde gitmezsen bak nasıl dediğimi yapıyorum." Bana göz kırptı. Beni kendini öldürmekle tehdit ediyordu ve bunu yaparken sanki benden güzel bir şey istiyormuş gibi şirince gülümsüyordu!

Normalde de kafası gidik olduğu için ona karşı sabırlı olmaya çalıştım. "Sebe?" dedim ama içten içe sinirden deliriyordum. "Beni görmek istememenin bir sebebi olmalı."

Bilmiyorum dercesine dudaklarını büzdü ama dudağındaki yara canını acıtmış olmalı ki inledi. Bunun için de beni suçlar gibi bana ters ters bakarak, "Bir! İki! Üç!" diyerek sinirli bir şekilde saymaya başladı.

Ben bu kadını niye hâlâ vurmuyordum ki!

Çeyrek Mafya'nın sağı solu belli olmadığı için o saymaya başlayınca, "Furkan!" diye sinirden bağırdım. Kapının hemen dışında olan Furkan içeri girince tepsiyi işaret ettim. "Götür şunu dışarı ve bir dahaki sefere tepsi dâhil her şey plastik olsun!"

Öfkem karşısında Furkan tek kelime etmeden hemen tepsiyi alıp dışarı çıktı. Başımı çevirdiğimde ruh hastası karım sırtıtarak bana bakıyordu. "On üç olduğunda vazoyu kafamda parçalayacağım." Sesi fazla sakindi. "Dört! Beş! Altı!" diyerek tekrar saymaya başladı.

"Nedim!" diye gürledim. Nedim koşarak içeri girince odadaki çiçek vazolarını gösterdim. "Burada tek bir vazo kalmayacak!" İki dakika içinde nasıl da zıvanadan çıkarmıştı beni!

Nedim üç vazoyu kucağına sığdırmaya çalıştığı için çiçeklerden yüzü bile görünmüyordu. Zar zor önünü görüp dışarı çıkınca Saka bana tatlı tatlı gülümsemeye devam etti. "Banyodaki aynayı kırıp bileklerimi keseceğim. Yedi, sekiz, dokuz!" deyince bir küfür savurup, "Celil!" diye bağırdım. Bu gidişle odada eşya bırakmayacaktık.

Celil içeri girince, "Banyodaki aynayı sök ve orada kesici tek bir alet dahi bırakma," dedim.

Saka kaşlarını kaldırarak kolundaki serum aparatının plastik borusunu gösterdi. "Bununla kendimi boğacağım. On, on bir, on iki..." demişti ki on üç demeden, "Tamam!" diye bağırdım. "Gidiyorum!" Kolundaki serumu da kesemem ya! Bunu yapmak zor değildi ama bir müddet daha o serumlardan almalıydı.

Sinirden âdeta bastığım yeri inleterek kapıya yürüdüğümde arkamdan, "Güle güle kocam," diyen neşeli sesini duyunca dönüp onu boğmamak için kendimi zor tuttum. Akıl hastası manyak kan! Güle güleymiş, sanki adamda gülecek yüz bıraktı! Bir de tatlı tadı kocam diyordu. Ruh hastası!

Big'e'nin beni odasından kovmasının üzerinden neredeyse bir gün geçmişti ama tuhaflıklarında değişen hiçbir şey yoktu. Aslında kötü yönde değişen çok şey vardı. Benden sonra onu ziyaret eden babasını da odasından kovmuştu. Odasına kimseyi kabul etmiyordu hatta büyükbabasını bile. İçeri giren herkes sinirli bir şekilde dışarı çıkıyordu. Big'e sadece bu kadarıyla yetinse şükredecektim ama yemeklerini de yemiyordu.

Elleri sarılı olduğu için kendisi yiyemiyordu lakin gurur yapıp birinin ona yedirmesine de izin vermiyordu. Yemek yemeyi reddettiği için doktorlar hâlâ onu serumla besliyordu. Bir şeyler yapılmalıydı, bu uzun süre böyle gitmezdi. Şaşırtıcı bir şekilde her uyuduğunda farklı bir ruh hâlinde uyanıyordu. Ya fazla şirin oluyordu ya da fazla cadı ama değişmeyen tek şey her durumda da kadanılmaz olduğuydu.

Asım Bey ile aramızdaki mesafeyi koruyarak kapının önünde dikilirken Big'e'nin Kadem'e ne tepki vereceğini merakla bekliyorduk. Belki Kadem onu kendisine getirirdi çünkü şu anda içeride o vardı. Kadem içeriye gireli daha beş dakika bile olmadan kapı hızla açıldı. Burnundan soluyarak dışarı fırlayan Kadem, "Beynini bozmuşlar bunun!" diye kızıp kapıyı sertçe kapattı. "Kafası yerinde değil!" Gün içinde bize yapmadığını bırakmadığı için bu kadarını anlamıştık zaten.

Yanımda duran Duha gereksiz bir kibirle sırıttı. "Bir de ben dene-yeyim." Kapıyı açtı ama kafasına çarpan terlikle kapıyı hemen geri kapattı. Tunus alnını tutarak bize döndüğünde ağır bir silahla vurulmuş gibi şaşkındı. "Oğlum, elini o hâldeyken bile kullanabildiğini niye bana söylemi-yorsunuz?" Biz burada keyfimizden dikilmiyoruz herhâlde!

Doktor ve hemşire bile doğru düzgün içeri giremiyordu. Bige bir tek Furkan'ı yanına kabul ediyordu. Kaşlarını çatarak Furkan'a döndüm. "Senin ne özelliğin var lan it!" dediğimde ürkererek bir adım geriye çekildi.

"Abl nereden bileyim ben." O hâlde neden sadece o içeri girebiliyordu?

Asıl ateş hattında kalan oymuş gibi Furkan korku dolu gözlerle kapıya bakıyordu. "Her Furkan dediğinde ne kadar ürktüğümü biliyor musunuz?" Saka onu duyacak diye ödü kopuyordu. Bir kurdun inine giriyormuş gibi onun odasının kapısını gösterdi. "İçeride başıma kötü şeyler gelebilir çünkü şu anda her şeyi yapabilecek çılgınlıkta." Piç kurusu mağduru oynamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Hepimiz kapının önünde dikilirken içeriden öyle bir çığlık duyduk ki... Bu Saka'nın en derinlerden kopan çığlığıydı. Hepimiz koşarak içeri girdiğimizde ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum fakat görünürde her şey yolundaydı. Yatağında oturuyordu ve yaralı değildi. Şükürler olsun ki değildi. Ancak başı önüne düşmüştü ve saçları yüzünü gizliyordu. Sarı ellerini yatağının iki yanına bastırdıktan sonra omuzlarından destek aldı ve başını tavana kaldırıp boğazını yırtarcasına haykırdı.

Çığlığı öylesine gür ve acı doluydu ki odadaki onca adamı savaştan yeniyordu. Şu zamana kadar duyduğum tüm silah seslerinden daha keskin ve yakıcıydı. Yapamıyordu, direniyordu ama ablasının ihanetine yeniliyordu.

Bige başını önüne eğip omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladığında odadaki herkesin yutkunuşunu duydum. Hiç iyi değildi. Bu hâlini görmektense bizi tehdit edip odadan kovmasını yeğlerdim. Hiçkırıklar içinde ağlarken, "Neden beni affetmedi?" diye kısıp bir sesle mırıldandı. "Benden her şeyimi alan bir adama bile onun için yalvardım."

Başını kaldırıp ıslak gözlerle Kadem'e baktı ama gözleri ağlarken bakışları donuktu. "Sen de oradaydın, Carlos'un önünde diz çökmeye bile razıydım. O vakit neden beni affetmedi?" Beynimden vurulmuşu döndüm. O Ermeni piçine yalvarmış mıydı? Onun önünde diz mi çökecekti?

Delici bakışlarım Kadem'i bulduğunda, "İzin vermedim," dedi hızlıca. "Bunu yapmak onu daha kötü etkilerdi." Bundan daha kötü bir durum varmış gibi konuşuyordu. Andım olsun ki o it karımın ayaklarına kapanıp ona yalvaracaktı.

Az önce çığlık atıp ağlayan o değilmiş gibi Bige şimdi de bir anda gülmeye başlamıştı. Hepimiz bu durum karşısında endişemizi gizlemeden

birbirimize bakarken onun neşeli gülüşleri rüm odayı dolduruyordu. Az önce ağlarken şimdi aklını kaçırmış gibi katıla katıla gülüyordu. “Furkan doktoru çağır,” dedim kaşlarımı çatarak. “Çağır şu doktoru gelsin ve bana karımın neyi olduğunu söylesin!” Durumu gittikçe endişe verici bir hâl alırken daha fazla buna seyirci kalamazdım.

Bige gülüşlerinin arasından, “Ben iyiyim,” dedi sevimli bir ifadeyle. “İyiyim.” Kıkırdayarak başını hızlıca salladı. “Ben çok iyiyim.” Ulan nesi iyi bunun, deli gibi davranıyordu!

Ters giden bir şeyler vardı.

Kimseye söz hakkı bırakmadan yatağa yan bir şekilde uzanıp gözlerini yumdu. “Çıkın dışarı, uyuyacağım,” dediğinde sesi çok yorgun geliyordu. “Jyuyunca iyileşirim ki ben.” Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Karım gözlerimin önünde eriyip gidiyordu.

Koridorda deliye dönmüş bir hâlde ileri geri yürürken sinirden duvarları yumruklamak istiyordum. Bige'nin içerideki çığlıkları kulağıma geldikçe deliye dönüyordum. Bugün hastanedeki üçüncü günüydü ve düne göre çok daha körü bir hâldeydi! Şu üç günde hiçbir şey yememişti, onu yemeye zorladığımızda çıldırıp saldırganlaşıyordu. Onu zapt etmeye çalışırken çırpındığı için dikişlerini patlatabilirdi. Bu yüzden onu yemeye zorlayamıyorduk.

Hiçbir konuda onu zorlayamıyorduk. Yalnız kalmak dışında istediği hiçbir şey yoktu. Fakat yalnız kalınca da kötü oluyordu, ne zaman yalnız kalsa ağlayıp yüksek sesle çığlıklar atıyordu. Aklını yitirmiş gibi reaksiyonlar gösteriyordu.

Büyük bir psikolojik çöküşle karşı karşıyaydık.

Bige'nin acı dolu çığlığı karşısında korumalar bile savunmasız bir hâlde başını eğerken Furkan, “Abi bir şey yap artık,” diyerek onun odasını gösterdi. “Görmüyor musun, o ölüyor.” Furkan'ı ilk kez gözleri dolu bir hâlde görürken, “Sıradaki adımını biliyoruz,” dedi. Boğazım kurduğunda nefes dahi alamadım.

İntihar.

Sıradaki adımı bu olacaktı.

Ablasının ihanetini bir türlü aşamadığı için bir süre sonra ölümle acısını dindirmek isteyecekti. Furkan hepimizi şok edici bir gerçeğe uyandırınca

koridorda dikilen büyükbabası, “Bige’yi hemen Adana’dan götür,” diyerek bana baktı. “13 Haziran’ı yaşadığı bir yerden uzaklaşırsa belki biraz toparlar.” Torunu içeride acı dolu çığlıklar attıkça burada ağladığı için gözleri kan toplamıştı.

Asım Bey şiddetle karşı çıkıp, “Kızımı hiçbir yere götüremez!” dediğinde daha ben ona cevap veremeden Fehmi Bey onun karşısına dikildi.

“Bir kızını kaybettin, diğerini de mi kaybetmek istiyorsun?” Tüm ciddiyetiyle oğlunun karşısında dururken hepimizden daha fazla sinirli görünüyordu. “Duracağın yeri bil artık, Asım!” diyerek ona sesini yükseltti. “İçeride ölen senin değil, benim kızım. Ona senden daha çok babalık yaptım. Sen her gün görevdeyken ben onunla oyunlar oynuyordum. Okulunda şikâyet geldiğinde sen değil, ben okula gidiyordum. Düşüp dizini acıtuğunda senin yanında ağlayamazdı ama bana gelir, *büyükbaba çok acıdı öp de geçsin* diye ağlardı.” Oğlunun gözlerine bakıp, “Kızın sana hiç ağlamadı, Asım,” dediğinde Fehmi Bey’in ihtiyar vücudunda güç kalmamış gibi derin bir kederle titredi. “Sana hiç ağlamadı, ağlamak için hep bana geliyordu.”

Asım Bey kaskatı kesildiğinde Fehmi Bey’in omuzları düştü ve nefesini sesli bir şekilde verdi. “Annesi öldüğünde, ablası gittiğinde hatta evli bir adam tarafından kandırıldığını öğrendiğinde bile sana ağlamadı.” Gözyaşları kırıksıklıklarla dolu yüzünde süzölmeye başlamıştı. “Ama bana hep ağladı,” diyerek kafasını salladı. “Başını belaya sokunca senden korkup sana gelemiyordu ama ağlayarak *büyükbaba yetiş* diyordu!”

Titreyen elini kaldırıp kapıyı gösterdi. “Duyuyor musun onun hıçkırıklarını? Sen sadece onun gözyaşlarının sesini duyuyorsun ama ben...” diyerek oğlunun gözlerinin içine baktı. “*Yardım et* diyen sesini duyuyorum.”

Asım Bey alzaymır hastası babasını ilk kez bu olgunlukta ve ciddiyette görüyor olmalı ki babasının kükrediği yerde ona sesini çıkartamadı. Karşısında kızı için onunla savaşımaya hazır bir baba gördüğü için isteksizce başını salladı. “Sen olmayınca daha kötü olur, sen de onunla git,” diyerek İstanbul’a gitmelerine izin verdi. Daha sonra başını çevirip sinirli gözlerini bana dikti. “Buradaki işlerimi bitirip ben de peşinizden geleceğim ve geldiğimde kızım sadece benim soyadımı taşıyor olacak!” Bu evliliği bitirip kızını benden almak için geleceğini söylüyordu ama bu o kadar kolay değildi.

En küçük bir korku veya endişe belirtisi göstermeden, “Bekliyor olacağım,” dedim. Ondaki nefret etmeme rağmen karımın babası olduğu için

sesim ölçülü ve saygı çerçevesindeydi. “Karımın babasını evimde ağır-
lamayı isterim.” Ama o evden asla karımı benden alarak çıkamazdı.

Asım Bey’in gözlerinin içine bakarak karım kısmına özellikle vurgu
yaptığım için yumruğunu sıkarak karşımda durdu. “Oraya geldiğimde
kızımın saçlarının tek bir teline dahi zeval gelmiş olursa...” diyerek son
derece kararlı bir şekilde bana baktı. “Çok güvendiğin o saltanatını me-
zarın yaparım!”

Omzuma çarparak yanımdan geçip gitmişti. Eğer onun gençliğinde
karşılaşıydık muhtemelen şimdiye yumruklarımızı konuşturuyor
olurduk. Lakin o genç değildi ve en önemlisi karımın babasıydı. Sikeyim,
ona asla vurmayacaktım! Bunu yapamazdım çünkü babasından değil, kı-
zından korkuyordum. O kız her şeyi yapacak türden bir kaçık!

İçerideki sesler kesilince odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. Bi-
ge’ye ulaşabildiğimiz tek an buydu çünkü çok fazla ağlayıp çığlık attıktan
sonra yorgun düşüyor ve sakinleşiyordu. Yatağına yan bir şekilde uzanıp
yastığına sarılarak kısık bir sesle ağlıyordu. İç çekerek yatağın kenarına
otururdum. Boşluğa bakmak ve ağlamak dışında hiçbir şey yapmıyordu.
“Zor, biliyorum ama şu birkaç günde yaşattıkların da kolay değil.” Ken-
disine bir şey yapacak diye ödüm kopuyordu.

Islak yüzüne yapışan saçları çekmek için elimi uzattım ama yine tepki
verir diye ona dokunamadım. İsteksizce havada asılı kalan elimi çektim.
“Nasıl hissettiğini anlat bana.” İçini yakan şeyleri birine anlatırsa belki
daha iyi hissederdi.

“Nasıl bir his, biliyor musun?” diye fısıldarken ağlamaktan sesi çatla-
mıştı. Bomboş bir şekilde pencereye bakarken, “Allah katında affı olmayan
bir günah gibi,” diye mırıldandı. “Ne tövben kabul oluyor ne de günahın
peşini bırakıyor. İster tüm hayatın boyunca iyi biri ol istersen de secdeye
kapanıp af dile, faydasız.” Kahvelerinden birbiri ardına yaşlar yastığına
akmaya başlamıştı. “Çünkü sen Allah katında bile kovuldun. İşte böyle
bir his.” Gözlerini yumdu.

Gözyaşlarından ıslanan kirpikleri titrediğinde acısına boyun eğerek
onu kuşatmasına izin verdi. “Öyle bir günah var ki içimde, belki sen bile
enim yanımda masum kalırsın. Gazel’in hançeri o günahın sadece küçük
cezası.” Geçmişte iki kardeşin arasında tam olarak neler yaşandı, bil-
vordum ama Bige’nin vicdanını sızlatan bir şeyler vardı. Gazel geri dö-
erek onda bastırıldığı bir şeyleri uyandırmıştı.

“Her ne yapmışsan bunun için kendini suçlamak yerine neden yaptığını düşün.” İyi veya kötü yaptığımız her şey için mutlaka bir sebebimiz olurdu. İçinde kaybolduğu boşluktan onu çıkaracak tek şey o sebebi bulup ona tutunmaktı.

“Düştüğün çukur kendi başına çıkamayacağın kadar çok derinse sana uzattığım elimi tut, ben seni oradan çıkartırım.” Ona elimi uzattım. “Bundan böyle sağına soluna, önüne veya arkana bak çünkü sana elimi uzatmak için baktığın her yerde olacağım.” Bu onu asla bırakmayacağımı gösteren bir sözdü. Ben bu kadını bir daha hiç bırakmayacaktım. Ona sıkı sıkı tutunan bir yanımdı.

Big e başını yastıkta kaydırıp ona uzattığım elime baktı. Bunu yaparken o kadar boş ve hissizdi ki bekleyişime korku da eklenmişti. Ya hiç tutmazsa elimi? Onun tarafından reddedilme ihtimali endişemi artırmaya başladı, elimi tutmasının bizim için anlamı büyüktü. Bunu yaparsa onu hiç bırakmayacağımı biliyordu. Bunun tereddüdüyle elime bakıyor, beni hayatında isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordu.

Bu bize verilmiş ikinci bir şans olacağı için benim bekleyişim, onun da tereddüdü büyüktü. Kahverengi gözleri birçok korkunun gelgitleri içinde sürüklenirken beni şaşırttı. Serum aparatının takılı olduğu kolunu kaldırdı ve sargılı elini avucumun içine bıraktı. “Gidelim buradan.” Kapı önündeki konuşmalarımızı duyan karım, kendi hayatını geride bırakıp benim hayatıma gelmeyi kabul etmişti.

Benimle yeni bir başlangıç yapmayı kabul etmişti.

Big e benimle gelmeyi kabul edince vazgeçmesini istemediğim için hazırlıkları hemen başlatmıştım. Yolculukta bize eşlik edecek doktor ve hemşireyi ayarlamış, İstanbul’daki çocukları arayıp gereken tüm tıbbi cihazların malikâneye götürülmesini istemiştım. Big e’nin yarası henüz çok yeni olduğu için oradaki odası bir hastane odasından farklı olmamalıydı. Uçak yolculuğumuz bitene kadar malikânedeki odası onun için hazır olmalıydı.

Aile doktorumuzu da arayıp malikâneye gitmesini istemiştım. Saka iyileşene kadar doktor orada kalacaktı. Çağıl ve Levent’e telefonda her şeyi anlattığım için ikisi de Saka’nın özel durumu karşısında hassasiyet gösterecekti. Psikolojisinin iyi olmadığını artık bildikleri için Saka ne yaparsa yapsın ona karşı anlayışlı olacaklarını biliyordum. Çağıl daha biz oraya

yetişmeden karım için bir tane hasta bakıcı ayarlayacağını söylemişti. Herkes onun toparlanması için elinden geleni yapacaktı.

Big'e'nin doktoru bir yolculuk için çok kritik bir dönemde olduğunu söylemişti çünkü henüz yeni ameliyat olmuştu. Fakat malikâneyi de onun için bir hastaneye çevireceğim için ben bunda herhangi bir tehlike görmüyordum. Elimden geldiğince sırtındaki yaraya dikkat edip uçak yolculuğunu onun için daha konforlu bir hâle getirmeliydim.

Big'e'nin babası beni yeteri kadar tehdit edip canımı sıkıdığı için onlardan uzaklaşmıştım. Uçağın yanında durarak onların vedalaşmasını bekliyordum. Asım Bey tekerlekli sandalyede olan Saka'nın üzerine eğildi ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Nemli gözlerle kızına bir şeyler söyledikten sonra onu alnından öptü. İkisi için de zor bir süreçti.

Baba kız vedalaşırken Fehmi Bey'in rahatlığına diyecek söz yoktu. Bavulunu Furkan'a taşıtırken keyifli bir sesle Furkan'a bakıp, "Orada güzel ızlar var mı?" diye sorunca yanımda dikilen Kenan'ın gülüşünü duydum.

"Bu adamdaki kafadan istiyorum."

Furkan ile uçağa binen yaşlı adamın arkasından bakıp belli belirsiz sessüm ettim. "Ona saygı duyuyorum." Hastalığından dolayı akli süklü gidip gelse de dün gece oğlunun karşısına geçip söylediklerini unutamazdım. "Onunla yakından ilgilen, Kenan. Saygıda kusur etmeyelim."

Kenan alayla gözlerini kısıp, "Kadın isterse de odasına göndereyim mi?" dediğinde gülererek başımı salladım.

"Ne istiyorsa yapın."

Şaşkın bir şekilde suratıma bakan Kenan kabul etmemi beklemiyordu. "Sence de kadınlar için biraz yaşlı değil mi? Beklenen performansı göstereceğini sanmıyorum."

"Seninle burada durup karımın dedesinin performansını konuşmayacağım," diyerek onu tersledim.

"Bu işi bana niye veriyorsun? Tek işim Fehmi dedeye kadın ayarlamak değil."

"Ben mi yapayım?"

"Benim değil, senin karının büyükbabası. Senin yapman daha makul."

"Ben zaten en önemli işi üstlendim. Torunuyla uğraşmak kolay mı sanıyorsun? Karım daha önce bana bir satır fırlattı!" dediğimde Kenan kısık sesle bir şeyler homurdanarak canımı sıkmaya devam ediyordu.

"İskalaması ne kötü."

Nihayet babasıyla vedalaşan Saka yanında dikilen Nedim'e döndü. "Çağırın gelsin," deyince Kenan beni sinirlendirerek gür bir kahkaha patladı. Bu Bige'nin hiçbir koşulda söylemeyi asla bırakmadığı bir cümleydi. Birkaç adım uzağımdayken bile *çağırın gelsin* diyordu.

Nedim bana bakıp, "Abi..." demişti ki kaşlarımı çatarak onlara doğru yürüdüm.

"Sağır değilim, duydum!"

Onların yanına gidince babası bana son bir uyarı yapacaktı ama eğilip Saka'yı dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Dünden beri beni yeteri kadar tehdit etmişti, daha fazlasına lüzum yoktu. Nedim, Saka'nın serumunu onun kucağına bırakınca hızlı adımlarla uçağa yürüdüm. Asım Bey'in sinirden küplere binmesi bana tarifi olmayan bir haz veriyordu. Neyse ki bir süre onu görmek zorunda kalmayacaktım.

Uçağa bindiğimizde Saka'yı yavaşça cam kenarındaki koltuklardan birine bıraktım. Önceden hazırladığımız yastıkları sırtına yerleştirip, "Böyle iyi mi?" diye sorduğumda sadece başını salladı. Anlaşılan bugün de suskun bir kadınla karşı karşıyaydık.

Kemerini taktıktan sonra çocuklar serumun askısını getirdi. Serumu taktıktan sonra herkes uçaktaki yerini aldığı için kapılar kapanmıştı. Bige'nin yanına oturup kemerimi takarken, "İyi misin?" diye sordum. İyi olmadığı o kadar belliydi ki.

Başını cama yaslayıp gözlerini yumdu. "Bilmiyorum." Bu sefer rol yapmak yerine dürüst davranmıştı. "Nasıl olduğumu artık bilmiyorum."

İyi olacaktı, iyi olmasını sağlayacaktım.

Nihayet doğru düzgün bir banyo yaptığım için rahatlamıştım. Birkaç gündür Saka'yla ilgilenmekten kendimi unutmuştum. Tıraş olup banyo yapmak bana iyi gelmişti. Giyinip odadan çıktım, biraz uyumaya ihtiyacım vardı ama öncesinde Rengin meselesini halletmeliydim. Sabah erken saatlerde İstanbul'a döndüğümüz için henüz kimse uyanmamıştı. Biz geldiğimizde Çağır ve Levent hâlâ uyuyordu.

Saka'yı odasındaki yatağına yatırıp doktorun onu muayene etmesine izin vermiştim. Yaralarını kontrol etmiş ve pansumanını yapıp serumunu değiştirmişti. Doktor onun iyi olduğunu söylemişti. Yolculuk onu yorduğu için Bige kısa sürede uykuya dalmıştı. O uyuyunca odama çıkabilmiştim.

Kahvaltı bile yapmadan Rengin'i bulmak için dışarı çıkmayı planlıyordum ama yemek salonunda Saka'nın gülüşü kulağıma gelince durdum. Geleli bir saat bile olmamıştı, hangi ara uyandı? Hızlı adımlarla yemek salonuna yürürken kaşlarım çatıktı, bir süre uzanıp dinlenmesi gerekiyordu. Yaptığı yolculuktan sonra oturarak dikişlerini zorlaması iyi değildi!

İçeri girdiğimde Saka, Çağıl ve Levent kahvaltı masasındaki yerini almıştı. Anlaşılan kardeşlerim Saka için bugün erken kalkmıştı çünkü o gidince tekrar öğle saatlerinde uyanıyorlardı. Karımın dakikliğini çok iyi biliyorlardı. Üçü gülerек sohbet ederken beni ilk fark eden Çağıl olmuştu. Levent ile konuşan kadını gösterdiğinde *herhangi bir değişiklik yok* der gibiydi. Tabii bilmiyordu ki her an değişeceğini. Son zamanlarda Bige'nin ruh hâli çok hızlı değişim gösteriyordu.

"Odanda olman gerekiyordu," dediğimde Bige konuşmayı bırakıp bana döndü. Her zamankinden daha neşeli görünüyordu.

"Kahvaltı yapıyoruz."

"O ellerle mi?" Üstelik tabağına yine hiç dokunmamıştı. Bakıcı yanında duruyordu ama o, hiçbir şey yemiyordu. Tepesinde dikilen kadına lönüp kaşlarımı hafifçe çattım. "Ona bir şeyler yedir."

Son yaşadıklarından sonra Bige çok hızlı sinirlendiği için neşeli yüzü soldu ve ters ters bana bakmaya başladı. "Yemek istemiyorum."

"Hayır, yiyeceksin," dedikten sonra sırtımı dönüp kapıya yürüdüm. Acelem olmasaydı yanında kalıp ona ben yedirirdim.

Kapıdan çıkmama sadece bir adım kalmıştı ki Çağıl'ın, "Karun eğil!" diyen bağırtısını duyunca hemen başımı eğdim. Neler olduğunu anlamasam da refleks olarak Çağıl'a uymuştum. Kafamı eğdiğim an üzerimden geçen bir şey hissettim. Başımı kaldırıp doğrulduğumda üzerimden geçip antreye düşen bıçağı gördüm. Bıçak mı? "Ulan ben seni var ya!" Elimde kalacaktı!

"Ne yaparsın?" diyen sesini duyunca büyük bir hiddetle Bige'ye döndüm. Öfkem avucundaki kanı görene kadar sürmüştü. Bıçağı tutmak için elini zorlayınca avucundaki kesiklerden sızan kan sargı bezine geçmişti.

"O eline ne oldu?"

Kaşlarımı çatarak ona yürüdüğümde sevimlice gülümsedi. "Tek bir adım dahi atarsan ayağa kalkarım ve aynısı ayaklarıma da olur." Beni durdurmayı başardı!

Deliydi, dediğini yapardı!

Sinirden küplere binmiş bir hâlde ona bakarken sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefesler aldım. “Canını sıkın nedir?” Bir şeyler onu kızdırmış olmalı ki yine beni öldürmeye kalkışmıştı. Çağıl zamanında uyarımasaydı başarılı olacaktı.

Sakince omuzlarını silkti. “Bir süre hayır cevabını kabul etmiyorum.” Alınganlık gösterip bana baktıktan sonra küskün bir şekilde suratını astı. “Beni öpmedin,” diye somurtmaya başladı. “Diğer kadınların kocası evden çıkarken onları öpüyor.” Ne tepki vereceğimi bilmez bir hâlde donup kalmıştım. Normalde bunu yapıyor muyduk? Onu öpmem için mi canıma kastetmişti?

Şimdi buna kızılır mı, gülünür mü, bilmiyorum.

Yüz ifademini yumuşadığını gören Levent, “Abi,” diye fısıldadı. Az önce tanık olduğu şeylerden sonra yüzü korkudan bembeyaz olduğu için Saka’nın yanından kalkmanın yollarını arıyordu. Levent can güvenliği yokmuş gibi bana bakarken, “Ben acaba bir süre arkadaşlarımda mı kalsam?” diye sordu ve çaktırmadan Saka’yı gösterdi. “Normale dönene kadar.”

Levent’in ne dediğini duyan baş belası karım ağlamaklı gözlerini bana çıkartarak sızlanmaya başladı. “Karun...” Dokunsan ağlayacak gibi bakıyordu ve onun ağlamakla bir sorunu yoktu. İstediginde çok kolay ağlayabiliyordu. Yavru kedi gibi bana baktı. “Ben normal değil miyim kocam?” diye sorduğunda bu tatlı bakışlarıyla bana her şeyi kabul ettirebilirdi.

Kocam değişine kaç sigara yakılırdı, hiç bilmiyorum.

“Sende bir sorun yok.” Ona doğru yürümeye başladım. “Normal olmayan onlar.”

Yanında durup tekerlekli sandalyesini tutarak onu kendime doğru çevirdim. Başını kaldırıp öpmem için yanağını uzatınca dudaklarım kıvrılmıştı. Beni buna alıştıırırsa kafası yerine gelse bile onu öpmeden bu evden çıkmazdım. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurduğumda çocuk gibi mutlu oldu ve diğer yanağını da uzattı. O yanağına da bir öpücük kondurduğumda, “Tamam,” dedi neşeli bir sesle. “Artık gidebilirsin.” Emri olurdu.

Levent’in yüzü şaşkınlıktan renkten renge girerken bizi gösterip Çağıl’a döndü. “Az kalsın onu öldürecekti ama o, kızmak yerine onu öpüyor mu?”

Levent'in yüzünde, beyni kısa devre yapmış gibi değişik bir ifade vardı. "Bu şeyler normal bir evlilikte olan şeyler değil."

Çayından bir yudum alan Çağıl sırtıttı. "Her defasında paçayı kurtardığı için ikinci sıradayım. Bige onu öldürmeyi başarırsa tüm bu mirasın tek sahibi olurum." Ekmeğe uzanırken, "Tarafım belli, yenge hanımın destekçisiyim," dedi. Başını kaldırıp Saka'ya göz kırptı. "Karısı olduğun için yarı yarıya bölüşürüz. Aynen böyle devam." Sözleriyle Saka gülmeye başlamıştı.

Levent onları ciddiye aldığı için bu komplo karşısında bir şey yapmam için bana bakıyordu. Oysaki az önce beni uyarıp bıçaktan kurtaran Çağıl'dı. Levent'in bazen şakayı bile ciddiye aldığı oluyordu. Çağıl'ın ciddi olmadığını biliyordum ama karım için aynı şeyleri söyleyemezdim çünkü ilk kez beni öldürmeye çalışmıyordu. Siktir, beni buna alıştırarak kadar çok fazla suikast girişiminde bulunmuştu! Artık beni öldürmeye kalkışınca aşırıyordum bile.

Bige'nin bakıcısına dönüp, "Eline pansuman yapın," dedikten sonra sağı solu belli olmayan huysuz karıma baktım. "Fazla oyalanmadan odana çıkıp dinlen." Başını sallayarak beni onaylayınca salondan çıktım. Ona yemek yedirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Evden çıkmak üzereydim ki telefonumu yanıma almadığımı fark ettim. Tekrar merdiveni çıkmaya başladığımda aklım yapacaklarım konusunda fazla doluydu. Üstelik yapmak istediğim çoğu şey Saka'yla ilgiliydi. Duygularındaki bu hızlı geçişler kötüyeye işaretledi. Onun için bir psikolog ayarlarsam belki bir faydası dokunurdu. Tamamen normale dönmeyen onu kızdırma ihtimalini göze alamazdım. Psikolojisi bu kadar kötüyken sinirlenince her türlü çılgınlığı yapabiliyordu.

Yapmam gereken en önemli şeylerden biri de bir şekilde yemek yemesini sağlamaktı. Birinin ona yemek yedirmesine yanaşmadığı için şu anda açlıktan ölüyor olmalıydı. Aldığı serumların doyurucu etkisi olmazdı. Olsa bile serumla beslenmesi sağlığını ciddi anlamda etkilerdi. Doktoruyla konuşup besin değeri yüksek serumu kesmesini söyleyecektim. Böylece mecbur kalıp yemek yemeye yanaşacaktı.

Telefonu alıp dışarı çıktığımda bu sefer de Bige'yi bahçede gördüm. Yukarı çıkıp telefonu alana kadar bahçeye çıkmıştı. İki dakika yerinde durmuyordu. Ellerini kullanamadığı için onu buraya getiren bakıcısı da yanındaydı. Bu kadınla konuşup Saka'nın her dediğini yapmaması için

onu uyuracaktım. Onu odasına götürüp eliyle ilgilenmek yerine buraya getirmişti.

Bahçedeki tüm korumaları karşısına diken Bige'nin sırtı bana dönüktü. Ayaklarının tabanı yara bere içinde olduğu için bir süre o tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Geldiğimi fark etmediği için karşısında duran çocuklara, "Anladınız mı?" dedi. "En az depodaki kafesin büyüklüğünde cam bir kafes istiyorum ve içi siyah camlarla dolu olacak!" Kaşlarını çatarak bir an duraksadım. O sikik kafesten niye istiyordu?

"Kafesi ne yapacaksın?" Bige sesimi duyunca bana bakmaya çalıştı ama arkasında durduğum için yapamadı. Elleri bile sarılı olduğundan tekerlekli sandalyeyi kullanamıyordu.

Yürüyüp tam karşısında durduğumda beni yeni görüyormuş gibi bakıp, "Aaa kocam gelmiş," dedi yalancı bir şaşkınlıkla. "Ne çok özlemişim." Ulan daha az önce arkamdan bıçak fırlatıyordu, neyden bahsediyor bu? Bir an önce normale dönse iyi olacaktı.

"Bırak şimdi bunları." Hesap soran gözlerle omuzlarımı dikleştirdim. "Kafesi ne yapacaksın?"

"Gazel'i içine atacağım." Sanki normal bir şeyden bahseder gibi bana adı tadı gülümsüyordu.

Ne hatırladıysa dudaklarındaki gülüşü kaybolmuştu. "Sırtımdaki yara tamamen kapanana kadar o kafesin içinden çıkmayacak. Ona günde sadece bir öğün yemek vereceğim ve yemeğini de kafeste ona en uzak yere koyacağım. O kadar acıkacak ki her defasında yemeği almak için çıplak ayaklarla camların üzerinde yürümek zorunda kalacak." Ablası hakkındaki ölümcül planlarını herkesin içinde anlatacak kadar kontrolden çıkmıştı.

Gözlerini bana dikerek kaşlarını çatı. Sanki hedefinde yine ben vardım. "Bana yapılan her şeyi affederim ama sırtımdan kallesçe beni bıçaklayan birine affım yok." Bende de işler böyle yürüyordu. Bu konuda benzer yanılmız vardı.

"Madem onun kardeşi yok, benim de artık ablam yok," dedikten sonra başını omzuna doğru eğdi ve tehdit eder gibi bana bakmaya başladı. "Bende ölen biri yeniden doğmaz, herkes ayağını denk alacak." Bana posta mı koyuyordu?

Dik dik bana bakarken çenesini kaldırdı ve gider yapmaya başladı. "Bundan sonra böyle," diyerek atar yaptı. "Bige Efil Saka denince herkes

orada duracak!” Kısık sesle bir küfür savurdum. Zaten manyağın tekiydi, şimdi iyice psikopata bağladı, Çeyrek Mafya!

“Kalender!” dedim bir tek buna takılarak.

Anlamayan gözlerle bana çıkardı. “Ne?”

“Bige Efil Saka Kalender diyeceksin!” dedim. “Eksik söyleme.”

“Ama öyle de çok uzun oluyor.”

“Sende üç tane isim var ama bendeki bir isim mi fazla geldi? Ya hepsini söyle ya da kendi soyadını çıkartıp benimkini koy oraya.” Kimliğinde bile benim soyadımı taşıırken cümle içinden çıkartamazdı.

“Haklısın tabii!” diyerek galeyana gelip başını hızlıca salladı. “Bugüne bugün Bige Efil Saka Kalender’im, kim durabilir ki karşımda.”

Ha şöyle.

Bana istediğimi verdikten sonra asıl konuya dönüp hınzırca bana bakmaya başladı. “Onlardan intikam almam için bana yardım edecek misin? O kafesten istiyorum, Karun.” Bir işkence aletini isterken sanki bir buket çiçek ister gibi davranıyordu.

“Yavrum sen ne zaman kendine bir format atacaksın?” Onunla aynı boyda olmak için bir dizimin üzerine çöktüm. “Kafesin içinde dayak yerken aklın neredeydi?”

“Rövanşını alacağım ki,” dedi masumca. “Kafes yapıłana kadar iyileşirim nasıl olsa.” Beklenti dolu bakışlarını bana çıkardı. “Beni iyileştirirsin değil mi?” Daha ben bir şey söylemeden bu sefer de kızarak kaşlarını çatmıştı. “Kocamsın, iyileştireceksin tabii! Boşanmayacağım senden.”

Ulan boşanmayı isteyen kimdi!

Furkan, “Abi,” derken ürkmüş gözlerle Saka’ya bakıyordu. “Bir hastaneye götürmek şart sanki.” İşaret parmağıyla şakağını gösterdi. “Kafa doktoruna.”

“Kes lan sesini!” diye onu tersledim. “Karım ne istiyorsa yapın!” Deliyse benim delim, kim ne karışırdı.

Bige’nin dinlenmesi gerektiği için ayağa kalktım ve üzerine eğilerek onu dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Sırtındaki yarayı kanatacağım diye ödüm kopuyordu. Onu malikâneye götürürken, “O kafesten istiyorum, Karun,” diye bana nazlanmaya başladı. “Carlos ve Gazel için farklı planlarım var, onları bir süre daha öldürme.” Öyle bir bakıyordu ki ona hayır demek ne mümkündü.

“Sen nasıl istersen öyle olacak.” Ona göz kırptığımda bana daha önce hiç görmediğim bir sıcaklıkta gülümsedi.

“Biz seninle kusursuz bir kaosu,” diye gözlerime baktı. “Asıl bundan sonra herkes Kalender çiftinden korkacak.” Kalender çifti mi? Nasıl da yakışıyordu ağzına. Kusursuz kaos, bunu sevmiştim, ikimizi bundan daha iyi anlatan bir ifade olamazdı.

“Sen diyorsan doğrudur.”

“Ama Karun sen de her dediğime evet diyorsun.”

“Yavrum, hayır deyince de bıçak fırlatıyorsun,” dediğimde gülerek başını salladı.

Suçunu da biliyor.

Malikâneye girip merdiveni çıkmaya başladım. Bige yarısından dolayı kucağımda huzursuzca kıpırdanıp, “Karun,” diye mırıldandı. Göğsünde duran kollarını kaldırıp boynuma sardı. “Nereye gidiyordun?”

Ne tepki vereceğini bilmediğim için Rengin’i bulmaya gittiğimi ona söylemedim. “İşlerim vardı.”

Anlayış gösterir gibi başını salladı lakin gözlerinde boncuk gibi yaşlar yuvarlanmaya başladı. “Git tabii,” diyerek burnunu çekti. “Beni bu hâlde bırakıp git tabii.” Nasıl beceriyor, bilmiyordum ama bir anda hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Bu kadar hızlı ağlaması müthiş bir olaydı. “Biraz ağlar uyurum ki ben.”

“Gitmemi istemiyor musun?” Odasına girdiğimde henüz onu yatağa bırakmamıştım.

Bana küsmüş gibi dudaklarını sarkıtırken gözleri sitemliydi. “Konuşmuyorum ben seninle.” Kollarını sımsıkı boynuma doladı. “İstediğin yere git, umurumda değil.” Yüzünü göğsüme bastırıp burnunu gömleğime sildi. Bunu gerçekten yaptı. Daha sonra, “Bana ne ya senden, gidersen git!” dedi ama gitmeyeyim diye de sıkıca sarılıyordu.

Yüzünü göğsüme sakladığı için gülümsediğimi görmemişti. Çoğu zaman beni kızdırsa da bu hâli de fena değildi. “Gitmiyorum.” Rengin bir süre daha bekleyebilirdi, karımın bana ihtiyacı vardı.

Gitmeyeceğimi söyleyince başını kaldırıp yüzüme baktı ve gülümsedi. “Bana banyo yaptırır mısın?”

Siktir!

4

BENİ NASIL UNUTURSUN?

*"Bana dünyanın en acı şeyi ne diye sorsalardı, hiç
şüphesiz bir an bile unutamadığınız biri
tarafından unutulmak derdim."*

Tekerlekli sandalyede otururken iç çekerek yerdeki kumlara izliyordum. Vücuduma giren o camların da bu kumlardan bir farkı yoktu. Tek fark kumlar gözlerime girince acıtıyordu, camlar ise vücuduma. Şimdilerde deli diyorlardı bana ama kimse tüm bu deliliğin içinde yardım çığlıkları arttığımı görmüyordu. Beynimde ansızın bir göçük meydana gelmişti ve o göçük gittikçe büyüüp oradaki her şeyi yutuyordu. Kafamın içinde başlayan bir iç savaşta ağır yaralıyordum, belki de ölmek üzereydim.

Gazel'in sırtıma sapladığı bıçaktan daha ağır yaralarım olmuştu ama hiçbirini beni böylesine dağıtmamıştı. İnsan kendi kanından olanların ihanetine uğramaya görsün, asıl o zaman yıkılıyordu. Sekiz yaşındayken arkadaşlarımı kaybetmişim, üstesinden gelememiş ama bir şekilde yaşamaya devam etmişim. On üç yaşında annemi yitirmiş ama kandırmıştım kendimi. Herkese annem trafik kazasında öldü demiş, bir süre sonra ben de bu yalana inanmıştım. Zor olmuştu ama annemin ölümünden sonra da bir şekilde yaşamaya devam etmişim.

Ablam ve köpeğim Kıtmir beni terk edince de çok üzölmüşüm ama bir şekilde hayata tutunmuşum. Ancak son yaşadıklarım o kadar ağırdı ki bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Bahçedeki kamelyada dinlenirken hasta bakıcım Rebeca bana eşlik ediyordu. Yabancı uyruklu olmasına rağmen Türkçeyi benden daha iyi konuşuyordu. Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken kimseyle sohbet edecek durumda değildim.

Bir süre sonra malikâneden çıkan Çağıl'ı gördüm. "Çiçek!" diye sinirli bir şekilde bağırarak dışarı çıkmıştı. "Bu gömleğin hâli ne?"

Çağıl elinde siyah bir gömlek tutuyordu ve üst tarafı tamamen çıplaktı. Üzerinde kot pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Rebeca ile ikimizin gözleri onun çıplak kaslarında oyalanmaya başlamıştı. Çağıl bir asker olduğu için fit bir vücudu ve sıkı kasları vardı. Pantolonun kemerinden itibaren belli olan adonis kasları bile insanın aklına olmayacak şeyler getiriyordu. Çağıl görünüş olarak ateş ediyordu. Levent'i saymazsak Kalender kardeşler taş gibiydi. Levent'in biraz evrilmesi gerekiyordu.

“Sevişmek istiyorum.” Ağzımdan çıkan bu sözler en çok beni afallatmıştı. Ne demiştim şimdi ben?

Bunları biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki Çağıl, “Höst lan,” diyerek elindeki gömleği hemen göğsüne bastırdı. Ona söylediğimi sandığı için suratında ürkmüş bir ifade vardı. “Senin o ağzın ne diyor, abimin karısı?”

Küçük bir gömlekle göğsünü kapatmaya çalışınca gülmeye başladım. “Yanlış anladın, senden bahsetmiyordum.” Kocamın kardeşine göz koyacak kadar çıldırmamıştım.

Bu aralar kontrolümü kaybettiğim için Çağıl gömleği göğsünden indirmeye cesaret edemedi. “Anladık, benden bahsetmiyorsun ama bunları böyle ulu orta yerde söyleme,” derken aynı zamanda gömleği biraz aşağılara çekiyordu.

Gülerek başımı eğdim. “Tamam, bakmıyorum, giyin hadi.” Benim carşım da yarı çıplak durmaktan rahatsız olmuştu.

Ben kafamı eğdim ama yanımda duran Rebeca’nın onu dikizlediğine emindim. Bir süre sonra adım sesleri duyunca başımı kaldırdım. Çağıl gömleğin düğmelerini kapatarak yanımıza geliyordu. Büyükbabam bahçenin ta diğer tarafında, “Benim de kaslarım var!” diye kıskanarak bağırdı. “Dur göstereceğim.” Hayır, göstermesin çünkü yoktu.

Büyükbabam gömleğinin düğmelerini açmaya çalışınca Furkan hemen onu durdurdu. “Fehmi amca, torununa kaslarını gösterip de ne yapacaksın?” Furkan, büyükbabama yapışmış, ellerini gömleğin düğmelerinden çekmeye çalışıyordu. “Dur yapma, o da görmeyiversin.”

Büyükbabam Furkan’a yanımda duran Rebeca’yı işaret etti. “O görsün istiyorum.” Şimdi anlaşıldı asıl derdi.

Soyunmak için Furkan’a zorluk çıkardığını görünce, “Büyükbaba!” diye bağırdım. “Bana bak, getirtme beni oraya!” Sesim tehditkârdı. “Eli kolu tutmuyor diye düşünme, hele o gömlek bir çıksın, bak nasıl geliyorum yanına. Yahu yaşına uygun davran biraz!”

Büyükbabam Furkan’ı iterek kaşlarını çatığında beni dövecekmiş gibi bu tarafa doğru birkaç adım attı. “Yaşımda ne varmış benim?” Resmen mahalle karısı gibi elini beline koymuş, bana bağıırıyordu. “Yirmi yedi yaşımdayım ben! Burnun bükülmüş senin!”

“Yahu konu yine nasıl benim burnuma geldi.” Ayağa kalkacakmış gibi ellerimi sandalyenin kenarına bastırdım. “Bak geliyorum!”

Eğilip yerden bir taş aldı. “Gel hadi,” deyince bahçedeki herkes gülmeye başlamıştı.

“O taşı atacak gücün var sanki.” Fenalık geçirir gibi elimi alnıma basurup, “Furkan,” diye sızlandım. “İlaç saati geliyor, içeri götür ki bir şeyler yesin.”

Furkan inatçı büyükbabamı içeri girmeye ikna ederken Çağıl gülerek kamelyaya girdi. “Sevimli bir ihtiyar.” Büyükbabam sevimli olmak dışında her şeydi.

Çağıl karşıma oturduğunda gömleğinin ilk birkaç düğmesi dışında diğerlerini kapatmıştı. Gözleri hınzırca üzerimde oyalanmaya başladı. “Eee yenge hanım,” diyerek beni süzdü. “Beynin bugün nasıl?”

“Uzak dur, beynim ağır bir depresyonda,” diyerek suratımı astım. “Tüm sistemim hasar görmüş gibi, içeride neler olup bittiğini artık ben de bilmiyorum.”

“Tahmin edebiliyorum.” Cebindeki sigara paketini çıkarınca nikotin bağımlılığım kabardı.

“Koy onu cebine,” diye homurdandım. “Ben bu ellerle içemiyorsam sen de yanımda içemezsin.”

Paketin içindeki sigarayı çıkaran eli duraksayınca başını yavaşça kaldırıp bana baktı. “Sen normalde de sigara içiyor musun?” Onun yanında hiç içmemiş olmalıydım ki bunu bilmiyordu.

Başımı salladığımda Çağıl’ın ela gözlerinde uyarıcı bir ifade oluştu. “Karun’un sizi tanıştıracığına hiç ihtimal vermiyorum ama olur da ezkaza Levent’in anne ve babasıyla tanışırsan onun yanında içme,” derken dostane bir tavsiye verir gibiydi. Eğer niyeti kafamı karıştırmaksa bunu çok iyi yapmıştı.

“Levent’in anne ve babası senin veya Karun’un da öz ailesi değil mi?”

Tıksintiyle yüzünü buruşturdu. “Ne yazık ki öyle.”

“O zaman onlardan niye anne ve baba diye bahsetmiyorsun?” Anne ve babalarıyla aralarının kötü olduğu anlaşılıyordu.

Çağıl içine çektiği nefesi sesli bir şekilde verirken bahçedeki ağaçlara baktı. Duvarın önündeki defne ağaçlarında gözleri oyalandı. Çağıl bakana kadar bahçede bu kadar çok defne ağacı olduğunu hiç fark etmemiştim. Konudan alakasız olarak, “Sence de defne ağaçları çok güzel değil mi?” diye sordu.

Çağıl defne ağacının her yaprağına büyük bir kederle baktı. “Bu ağaçlara bakınca ne görüyorsun? Karun’u üşüten, benim de içimi kor gibi yakan bu ağacın adı defne.” Neden artık ağaçtan bahsetmediğimizi düşünüyordum?

Ölen ablalarının adı Defne’ydi, değil mi?

Ablalarının yasını hâlâ tuttuklarını görebiliyordum. Bu yüzden bahçede bu kadar çok defne ağacı vardı. “Karun neden hep üşüyor?”

Ansızın sorduğum soruyla defne ağacına bakmayı bırakıp ela gözlerini bana dikti. Bir süre sessiz kalarak sadece beni izledi fakat daha sonra, “Ona sor, belki anlatır,” dedi. “Geçmiş biraz karışık.” Hangimizin öyle değildi ki?

Kimisi gücüyle kimisi de gülüşüyle acısını gizlerdi.

Başımı eğip tekrar yerdeki kumlara bakarak iç çektim. Kafamın içindeki tüm çarklar kısa devre yaptığı için beynim bomboş gibiydi. Çağıl beni izleyerek sigarasını içerken, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sen söyle.” Başımı kaldırıp gözlerimi ona diktim. “Sence neyi düşünmeliyim? Sen bir askersin, kendini benim yerime koy ve bu durumda ne yapacağını söyle.”

Çağıl baygın gözlerle bana bakarken bir aptala bakar gibiydi. “Sen de bir asker kızsın, bence ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun.”

Sözlerine karşılık olarak başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey yapamam, neden biliyor musun?” Ona acı acı gülümsedim. “Çünkü beni doğru zamanda öldürdüler.” Savunmasız olduğum tek günde, yani 13 Haziran’da saldırmışlardı.

Bu kadar umutsuz olmam Çağıl’ın hoşuna gitmiyordu. “Sen artık bir Kalender kadınsın.” *Kendine gel* dercesine bana bakıyordu. “Nefes alıyorsan öldüğünü iddia edemezsin.”

“Sen buna yaşamak mı diyorsun?” Yıpranan sinirlerim yüzünden gülererek ona sargıdaki ellerimi gösterdim. “Beni bir kafesin içine girmeye zorladılar. Kimse değil, ablam zorladı beni.” Kaldırdığım ellerimi sertçe sandalyenin kenarına vurdum. “Ama ben bu ellerle yakasına yapışıp ondan hesap soramıyorum!”

Tıpkı ellerim gibi sarılı ayaklarımı gösterdim. “Yardım almadan lavaboya bile gidemezken ona gidemiyorum.” Sırtımı işaret ettim. “Orada ablamın bıçağının keskin izi var. Biliyorum, geçecek ama izi kalacak. Sırtımın tam ortasında ablamın bıçağının izi kalacak. Sen buna yaşamak mı

diyorsun?” Beni ablam bıçaklamıştı, başka kimse değil, bunu yapan öz ablamdı. Bununla yaşamak kolay mıydı sanıyordu?

Çağıl aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibiydi, ela gözleri katı bir ifadeyle bana bakıyordu. “Zor, biliyorum ama üstesinden gelmenin bir yolunu bulmalısın.” Diğerleri gibi acıyarak bana bakmak yerine kızar gibiydi. “Ablan bile olsa aranızda gönül bağı yoksa onu bir yabancının yerine koy ve silkelenip kendine gel.”

“Anlamıyorsun, çok müşkül bir durumdayım.” Benden istediği şeyi yapmak hiç kolay değildi. Bir anda yetişkin bir kadından küçük bir çocuğa dönüşüp, “Ölüyorum,” diyerek ağlamaya başladım. “Kimse görmüyor ama ölüyorum.” Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma yuvarlanırken hıçkırdım. “Saçma biliyorum, bak nefes alıyorum, görüyorum ama ölüyorum.” Çocukken onca şeyi nasıl atlattığımı bilmiyordum ama şimdi-lerde sadece ölüyordum.

Artık çocukken olduğu gibi güçlü değildim.

“Sen buna ölmek mi diyorsun?” Çağıl kaşlarını çatı, beni tam olarak anladığını sanmıyordum. “Ölümü bana sor, git kocana sor!” Kızgın gözlerle beni tersledi. “Sen kendi kanından olanların ihanetini görmemişsin!”

Elinde tuttuğu sigarayı yere atıp yanıma gelirken çıldırmış gibiydi. Arkama geçip tekerlekli sandalyeyi sertçe iterek beni kamelyadan çıkardı. Çağıl beni duvarın yanındaki defne ağacının yakınına getirmişti. Beni bırakıp ağacın yanında durdu ve ağacın toprağını gösterdi. “Defne’ye sor ölümün ne olduğunu!” dediğinde sertçe yutkundum. Defne bu ağacın altında mı yatıyordu?

Bahçede bir ceset mi gömülüydü?

Bu manyaklar ablalarını buraya mı gömmüştü?

Artık asla gece yürüyüşleri yapmayacaktım!

Kaskatı kesildiğimde Çağıl’ın sinirli yüzü büyük bir acıyla kasıldı. “Sadece dirisine değil, onun çocuk cesedine bile zulmettiler.” Sesi kısıldığında ela gözlerine gizleyemediği yaşlar doluşmuştu. “Katili hâlâ dışarıda ve biz ona baba diyoruz!” Baba mı? Olamaz, bu çocuk neler diyordu böyle?

Defne’yi babası mı öldürdü?

“Hani sordun ya Karun neden hep üşüyor diye?” Çağıl gözlerimin içine uzun uzun bakarken beni birazdan söyleyeceği şeye hazırlar gibiydi. “Çünkü Karun ablasının cesediyle buz gibi bir yerde iki gün boyunca kapalı kaldı,” dedi. “Bir babanın oğluna verdiği cezaydı bu. Karun o

günden sonra hiç ısınmadı.” Soluğum kesilerek donup kalmıştım. Karun bu yüzden mi hep üşüyordu?

Karun’un vücut ısısının bu kadar düşük olmasının altında ciddi bir psikolojik sorunu olduğunu tahmin ediyordum. Ancak sebep olarak böylesine ağır bir travma beklemiyordum. Bir seferinde Adana’dayken bana ablasından bahsetmişti. Bana panzehri vermediği için özür dilemeye çalışırken Defne’nin adı geçmişti. Ancak onun nasıl öldüğü hakkında hiçbir şey söylememişti.

Çağıl da söylemiyordu, bilmem gerektiği kadarını anlatıyor ama detaylara değinmiyordu. Sürekli kendime acıyıp durmasaydım belki de Karun’un neden hep üşüdüğünü anlatmayacaktı. İki kardeşin itinayla kaçtığı bu konunun altında kim bilir daha bilmediğim ne acılar saklıydı.

En önemlisi Karun o yıllarda kaç yaşındaydı? İki gününü ablasının cesediyle soğuk bir yerde geçirdiğinde kaç yaşındaydı? Bu nasıl insanlık dışı bir cezaydı ki bir baba oğluna hayatının travmasını yaşatmıştı. Karun otuz yaşında olmasına rağmen hâlâ üşüyecek kadar geçmişinin içinde kapana kısılmıştı. Hiç de belli etmiyordu. Ben yaşadıklarım yüzünden günlerdir ağlayıp dururken o, kendi yaşadıklarını hiç dışarıya yansıtmıyordu.

Daha önce de dediğim gibi kimi gücüyle gizlerdi acısını kimisi de gülüşüyle.

Artık Karun’un hangisi olduğunu biliyordum. O gücüyle gizliyordu yaşadıklarını. Ağladığımı görünce Çağıl üzerime çok geldiğini anladı ama buna rağmen geri adım atmadı. “Kocan bir şekilde bununla yaşamayı öğrendiyse sen de öğreneceksin.” Tekerlekli sandalyemi çevirerek tekrar kamelyaya doğru beni itmeye başladı. “Sen hâlâ kimin karısı olduğunu anlamadın, değil mi?”

Çağıl beni eski yerime bırakıp karşıma geçti. “Elin kolun tutmuyorsa ne olmuş?” Başıyla bahçedeki korumaları işaret etti. “Kocana ait her şey artık senin,” dedi. “Onları nasıl kontrol edeceğini bilersen hepsi senin elin ayağın olur.” Haklıydı. Elimin altında sınırsız bir güç varken ben günlerdir kendime acıyıp duruyordum!

Artık ağlamıyordum, aksine yapacaklarımın heyecanı ile dolup taşıyordum. Çağıl gözlerimdeki tehlikeli parıltıyı görünce bundan memnun kalmış bir ifadeyle, “Ha şöyle,” dedi keyifli bir sesle. “Bir albayın kızına yakışanı yap.” Öyle de yapacaktım.

“Bir asker olarak sen benim yerimde olsaydın ne yapardın diye sordun ya.” Çağıl’ın dudaklarında acıyla karışık bir tebessüm oluştu. “Biz bayrak sevdalıları için *gök girsin kızıl çıksın*.” Vatan aşkıyla iç çekti. “Ölümden korkmayız yenge hanım, bizi asıl korkutan şehadet şerbetini içmeden göçüp gitmek. Senin yerinde olsaydım hepsinin inini basar, eceli olurdu çünkü kurt uludu mu idler saklanacak yer arar.” Yaşımız birbirine yakın olmasına rağmen bir abi sıcaklığıyla bana bakıyordu. “Sen bir kurt kızıydın.” Göz kırptı. “Artık ne yapacağını biliyorsun.”

Teşekkür edercesine içli gözlerle onu onayladım. Etrafımdaki tüm kara bulutlar dağılmaya başladığında artık bir şeyin farkına varmıştım. Karun’un gücünü kendi çıkarlarım için kullanabileceğimi artık biliyordum. Eflatun elbise sadece benim için değil, düşmanlarım için de ölüm anlamına gelmeliydi. Evet, artık benim için eflatun elbisenin anlamı sadece ölmek değil, öldürmek de olacaktı. Bundan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Çağıl gereken tavsiyeleri bana verdiği için beni bırakıp malikâneye yürüdü. Fakat aklına ne geldiyse durup bana döndü. “Her ne yapacaksan muhtemelen bu Karun’un hoşuna gitmeyecektir.” Güldü. “Sorarsa benimle hiç konuşmadın. Bu servetin sahibi olmam için onun ölmesi gerekiyor, benim değil.” Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Sanırım bu konuda suç ortağımın adını gizli tutabilirdim.

Çağıl malikâneye girince başımı çevirip nöbet tutan Celil’e baktım. “Tüm çocukları buraya topla, konuşmalıyız.” Hazır Karun evde yokken onlara gereken talimatları vermeliydim. Hiç vakit kaybetmeden işe koyulacaktım.

Karun’u en son bu sabah beni odama bırakırken görmüştüm. Ondan bana banyo yaptırmasını isteyince suratının rengi değişmiş ve kaçarcasına odamdan çıkmıştı. Teklifim onun için fazla beklenmedikti, bu yüzden kaçıp gitmişti. Evde kalıp benim gelgitlerimle uğraşmak yerine Kenan ile dışarı çıkmıştı. Rengin’in canına okumak için gittiğini tahmin edebiliyordum. Mademki Karun, Rengin için beni evde tek başına bıraktı, o zaman ben de bundan faydalanıp yeni planım için gereken tüm hazırlıkları başlatırdım.

Gecenin ikisiydi ama Karun hâlâ eve dönmediği için bir türlü uyku gelmiyordu. Sabah çıktığından beri bir daha ondan haber alamamıştım,

üstelik telefonlarını da açmıyordu. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen uyuyamadığım için avlunun ortasında tekerlekli sandalyemle duruyordum. İçeri girmedikçe bahçedeki korumalar endişelenerek bana bakıyordu. Yeni ameliyat olduğum için odama gidip dinlenmemi istiyorlardı.

Furkan daha fazla dayanamayıp, "Bige Hanım," diyerek öne çıktı. "Lütfen odanıza dönün. Karun Bey bu saatte burada olduğunuzu görünce bize çok kızar."

İnat ederek omuz silktim. "Siz de çağırın gelsin o zaman."

"Ulaştık çağıracağız," dedi Celil. "Ama telefonu kapalı."

"Kenan'ı aramayı denediniz mi?"

Hepsi aynı anda, "Hayır," deyince kaşlarımı çattım.

"Siz bu kadar aptalken acaba bugün bahsettiğim operasyonu nasıl gerçekleştireceğiz?"

İçlerinden biri bu konudaki endişesini gizlemeden, "O plan için kararlı mısınız?" diye sordu. "Patron öğrendiğinde hepimizi kovar."

"Yapamaz canım çünkü çok sağlam bir mazeretiniz var," diyerek ona gülümsedim. "Karun daha bu sabah size *karım ne istiyorsa yapın* demedi mi? Kızınca ona bunu hatırlatırsınız."

"Şeytan kadınların yanında halt etmiş," diye homurdandı Furkan. "Henüz sizinle tanışmadıysa şeytan bile kendine şeytan demesin."

Korumalar ona hak verircesine bıyık altından gülmeye başlayınca, "Çok mu komik?" diye onlara çıkıştım. "Şimdi oturur yere ağlarım. görürsünüz!"

"Tehdide bak, nasıl da tatlı vıcıdansız." Hepimizin sorgulayan bakışları Furkan'ı buldu, bunları ağızdan kaçırmış olmalıydı ki panikleterek hemen, "Nedim!" diyerek bize onu gösterdi. "Nedim'e dedim."

Nedim ürkererek ondan birkaç adım uzaklaştı. "Beni tatlı mı buluyorsun?" Kahkaha attım.

Düştüğü durum karşısında Furkan'ın yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Ensesini kaşırken bir şeyler geveledi. "Bir kertenkelenin tatlılığına sahipsin."

Nedim yüzünü buruşturdu. "Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum lan, konuşturmayın beni."

Bu koca adamlarla vakit geçirmek her şeyden daha eğlenceliydi. Celil tam yeni bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı. Cebinden telefonu

çıkardığında başını çevirip bahçe kapısını kontrol etmişti. "Güvenlik kulübesindeki çocuklardan biri arıyor."

Errafımdaki tüm korumalar tedirginlik içinde kıpırdanmıştı. *Neler oluyor* dercesine onlara baktığımda Furkan, "Yabancı biri gelmediği sürece aramazlar," deyince davetsiz bir misafirimizin olduğunu anladım.

Celil kulağındaki kablosuz kulaklığa dokunarak aramayı cevaplayınca hepimiz sustuk. Karşı tarafı dinlerken gözleri bahçenin büyük çift kanatlı kapısında oyalanıyordu. "Bir dakika bekle," dedikten sonra Celil'in bakışları beni buldu. "Ümit Bey ve Korhan Bey büyük bir konvoyla kapıya dayanmış. Ne yapmamızı istersiniz?"

"Bana niye bakıyorsunuz?" dedim şaşkın bir sesle. "Onların kim olduğunu bile bilmiyorum."

Celil sık sık kapıyı kontrol ederken, "Gelenler konseyin çok önemli iki liderlerinden biri," diyerek bana hızlıca açıklama yapmaya başladı. "İstanbul'da her liderin bölgesi farklıdır ve kimse o bölgede iş yapamaz veya haraç kesemez. Raconu hepsi bilir ama hepsinin de bir diğerinin bölgesinde gözü vardır. Yeraltının karanlık adamları sık sık birbirlerinin kanını akıttıkları için bir konsey kurdular. Büyük kararları tartışacakları ve oylamaya sundukları bir konsey. Sadece bölge liderlerinin olduğu bir konsey." Celil'in anlattığı bu şeyleri zaten biliyordum.

Celil beni bilgilendirmeye devam ederken çok gergin görünüyordu. "Karun Bey de o liderlerden biri ve şimdi diğer iki lider kapıda. Korhan Bey, Güven Bey'in destekçisi. Ümit Bey'in kızını kaçırıp onunla evlenen de namıdiğer Deli Gurur, yani Karun Bey'in amcası. Anlayacağınız bu gelenlerin Kalender ailesiyle şahsi sorunları var." Demek istediği baskın yapar gibi gecenin bir yarısı kapıya dayananların gelişi iyi değildi.

Karun'un karısı olduğum için ondan sonra karar verme hakkı bana aitmiş gibi hepsi bana bakıyordu. Ben ne yapabilirdim ki... Bu benim meselem bile değildi. Nedim endişeyle, "Bige Hanım," diyerek kapıyı işaret etti. "İki bölge liderini daha fazla bekletemeyiz."

"Kapıyı açmazsak ne olur?" diye sordum.

"Zorla içeri girmeyi deneyeceklerdir." Yani bir çatışmayla.

"Kapıyı açarsak ne olur?"

"Hangi amaçla geldiklerini bilmiyoruz ama bu saatte gelişleri iyi niyet taşıyamaz."

Korhan Bey kaşlarını çatarken Ümit Bey sabırsızca, "Kocan nerede kadın!" deyince, "Evde yok be adam!" dedim aynı sertlikle. "Bunun nesini anlamadın?"

Ümit Bey'in derdi Karun'laydı, onun evde olmadığını anlayınca benimle daha fazla tartışmayı uygun görmedi. "Dönünce beni bulmasını söyle," diyerek girmeye yelrendi fakat yanındaki tilki bu gece sorun çıkarmaya kararlıydı.

"Tabii dönmeye cesareti varsa," diyerek beni kışkırtmaya başladı.

"Yeter!" Ümit Bey sert bir sesle konuşup uyarıcı bakışlarını Korhan'a dikti. "Benim sorunum onun karısıyla değil." Bu adam diğerine göre daha düzgün birine benziyordu.

"Ama Korhan Bey'in derdi benimle, değil mi?" Dudağımın köşesi yavaşça kıvrılırken gözlerimi Korhan'dan ayırmıyordum. "Kocam bugün Rengin'in işini bitirmek için dışarı çıktı. Tesadüfe bak ki sen de aynı günün gecesinde kapıma dayanıyorsun." Sakince gülümsedim. "Söylesene, Rengin senin neyindi? Karın, metresin, kızın veya bir yakınının mı? Ölüm haberini almış olacaksın ki kapıma dayandın."

Son sözlerimle Korhan dişlerini sıkarak üzerime yürüdü. Bana yaklaşmasına izin verecek değildim. Elimi arkaya doğru uzattım ve Furkan'ın belindeki silahı aldım. Silahı ona doğrulttuğumda durdu ama arkasındaki tüm adamları da silahını bana çekmişti. Tabii benim arkamdaki adamlar da silahlarını onlara doğrulttu. Ümit Bey ve adamları bu olayın dışında kalmayı seçmişti.

Ümit Bey çatık kaşlarla yanındaki moruğa döndü. "Söyle adamlarına indirsinler silahlarını," diye onu uyardı. "Gayrimeşru kızını iğrenç bir tuzakla Karun'un koynuna sokan sensin. Rengin'in cezası ölümdü ve hak ettiğini buldu." Gözleriyle beni işaret etti. "Bu kadın burada seni vursa kimse ona bir şey diyemez çünkü haklı, hanesini koruyor!" İşte bunu söylemeyecekti.

Rengin aslında Korhan'ın gayrimeşru kızı mıydı? Ve bu adam kızını böylesine çirkin bir oyuna alet mi etmişti? Korhan Bey nevre dönmüş gibi ona yapılan uyarıyı zerre kadar umursamadı. "Bu aileden bıktım artık!" Kontrolsüz bir öfkeyle silahını çıkarıp bana doğrulttu. "Bu gece canı yanan sadece ben olmayacağım. O Kalender piçi de bir kadın kaybedecek!" Buraya gerçek anlamda kan dökmeye gelmişti.

Elim bile titirmeden silahı karşımdaki yaşlı adama doğru tutarken, "Furkan," dedim gözlerimi rakibimden ayırmadan. "Ateş ettiğim an hepsinin leşini buraya serin!" Korhan Bey'in parmağı tetiğe baskı uygularsa ondan önce davranıp ateş edecektim.

Karşı taraftan üzerime doğrultulan onca silah varken dimdik bir şekilde hepsini göğüslemem Ümit Bey'i şaşırtmıştı. Bu kadının bir kadından beklemiyor olacak ki kısık bir sesle, "Söylentiler doğruymuş," diye bir şeyler mırıldandı. "Sanrı kendi gibi bir kadına nikâh kıymış." Bunları söylerken onu duymamızı istemiyor gibiydi. Sanki kendi kendine konuşmuştu.

Onun aksine cesaretim karşısında iyice hiddetlenen Korhan Bey, "Şimdi de o kadını kaybedecek!" diye ulayıp silahını daha kararlı bir şekilde bana doğrulttu. İkimiz de tetiğe basmaya hazırlanıyorduk ki bahçeye son sürat giren bir araba bizi durdurmuştu.

O arabanın arkasında da uzun bir konvoy vardı. Şimdi bahçenin içi tamamen arabalarla dolmuştu. Bu gelenler Karun veya onun adamları değildi çünkü Karun'a ait plakayı tüm adamları kullanıyordu. Bu gelen Duha Tunus'tu. evet, arabalarda onun plakası vardı. Bu adam kahramanım mı yoksa düşmanım mı, bir türlü anlamıyordum. Duha Tunus anlaşılması zor bir adamdı.

Duha arabasını bahçenin ortasında durdurup hızlı bir şekilde Kadem'le birlikte indi. Adamları onları takip ederken Duha'nın siyah gözleri önce benim üzerinde, daha sonra da karşımdaki adamın üzerinde oyalandı. İki tarafın birbirine silah çektiğini görünce gözleri Korhan Bey'de durdu. "Sen hayırdır Korhan?" Adımlarını hızlandırırken kaşları çatıku. "Hangi kumpas yazar hane basıp bir kadına silah çekmek?" Birazdan burasının kumpasacağını biliyorlarmış gibi Duha'nın adamları Korhan'ın adamlarını çembere almıştı.

Duha'nın adamları silahını çıkartıp onlara doğrulturken Duha gelip yanımda durdu. Hem benim adamlarım hem de Duha'nın adamları tarafından ateş harunda kalan Korhan, "Sen kaçma Tunus!" diyerek ona sesini yükseltti. "Bu senin meselen değil!"

Avuçlarımdaki yaradan dolayı silahı tutan elim acımaya başlarken Duha, "Benim meselem değil, öyle mi?" diye alay etti. Korhan Bey'e olan bakışları tiksinti doluydu. "Kızını bir tek Karun'un koynuna mı soktun lan id!"

Doğru söze ne denir ki?

Duha'nın yüzü sinirden seğirirken bıraksan Korhan'ı parçalayabilirdi. "Oynadığınız tüm oyunlar ortaya çıktığı için bugün saldıracak yer arıyorsun. Güven ve Rengin öldü, Karun öldürdü onları! Şimdi buraya gelse ve karısına silah çektiğini görse sence seni yaşatır mı?" Duha, Rengin'in ölümüne olan üzüntüsünü öfkesiyle bastırmaya çalışıyordu. Karun onun sevdiği kadını öldürmüştü fakat buna rağmen Karun'un karısını kurtarmak için buraya gelmişti. Duha gerçekten inanılmaz bir adamdı.

Duha'nın beni korumaya çalışmasıyla Korhan'ın pörtlek gözleri irileşmişti. İnanamayan gözlerle Duha'ya bakıp çatık kaşlarla ondan hesap soruyordu. "Rengin'i sevdin!" diye bağırdı hiddetlenerek. "Sevdiğin kadının celladını koruyacak kadar midesiz biri misin?" Duha'nın onun safında yer almasını istiyordu.

Duha'nın gözlerinin ardından yoğun bir keder geçtiğinde acı acı gülümsedi. "Ben yanlış bir kadını sevdim." Gülüşü bile can yakacak kadar acıydı. "Sevgim içimde kangren olmaya başladığı için kesip atmanın zamanı gelmişti."

Korhan ondan beklediği desteği bulamamıştı. Duha onu hayal kırığına uğrattınca daha fazla konuşarak vakit kaybetmek istemedi. Namluyu kalbime doğru indirip tetiğe basmak üzereydi ki Duha ve Ümit Bey aynı anda, "Dur!" diye bağırdı. Fakat Korhan onları dinlemeden beni vurmaya çalıştı. Hem onun hem de benim silahım aynı anda patlamıştı. Ne o geri adım attı ne de ben. Ben onu göğsünden vurdum, peki o kimi vurdu?

Son anda önüme atlayıp kendini kurşuna siper eden kimdi?

Korhan ve benim silahlarımız patlayınca Korhan'ın leşi yeri boylamıştı. Ümit Bey, Korhan'ın adamlarını dizginlemeye çalışırken yutkunarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Beni göğsüne çekip sarılan kişi kimdi? Bu kişi önüme atlayıp beni göğsüne çekmiş ve sırtını kurşuna siper etmişti. "İyi misin?" diyen Duha'nın sesi çok yakınımdan geliyordu. İlk nefesini saçlarımdan tepesinde hissediyordum. Şu anda kollarında olduğum kişi Duha mıydı?

Duha beni kurtarmıştı.

Başımı kaldırdığımda çenem onun göğsüne sürtündü. Başını biraz aşağıya eğince onunla göz göze geldik. İlk kez bu yakınlıkta onun siyah gözlerine bakarken, "Duha," diye fısıldadım. "V-vuruldun mu?" Yaşadığım korkudan dolayı sesim titremişti çünkü bu baş belası adamdan nefret ettiğim kadar onu seven bir yanımda vardı. "Ölecek misin şimdi?"

Sesimdeki korkuyu hissetmek onu afallattığı için belimdeki kolları kaskatı kesildi. Göz bebekleri büyürken daha önce hiç bakmadığı bir ifadeyle bana bakıyordu. Bilemiyordum ama bana olan bakışları bir şeylerden etkilenmiş gibiydi. Sırtına yediği kurşunun acısıyla yüzü kasıldıkça boynundaki damarlar belirginleşiyordu. Acıya direnir çenesini sıkıldığı için dudaklarından kısıp iniltiiler çıkıyordu.

Buna rağmen güçlölkle sesini bulup gözlerimin içine baktı. “Ölürsem üzölür müydün?” Sesinde garip bir şeyler vardı.

Yalan söyleyip, “Hayır,” dediğimde gülümsemeye çalıştı.

“Yeteri kadar ikna olmadım.” Beni bırakıp uzaklaştığında canı çok yanıyor olmalı ki yerinde sendelemişti. Furkan onun düşmesine izin vermeden hemen onun yanına gidince Duha ondan destek alarak ayakta durabildi. “Çelik yelek var üzerimde.” Rahatlayarak nefesimi verdim. Gün içinde duyduğum en iyi şey buydu.

Ümit Bey zor da olsa Korhan’ın adamlarını durdurabilmişti. Duha ve Karun’un adamlarıyla girecekleri bir çatışmada sağ çıkamayacaklarını bildikleri için Korhan’ın adamları karşılık vermemişti. Şu anda ateş üstünlüğü bizdeydi. Yerdeki Korhan’a baktım, göğsünden kanlar akarken çoktan öldüğünü gördüm.

Ortalık yatışmaya başladığı esnada Karun ve adamları gelmişti. Arabadan inen Karun bahçedeki kalabalığı görünce kaşlarını çatarak adımlarını hızlandırdı. Karun’un yüzüne sıçrayan kanlara bakarken pek mutlu değildim. Yaklaştıkça yakışıklı çehresindeki kanları daha iyi görüyordum. Yüzünde hatta kumral saçlarının ön kısmında bile kan vardı ama bu onun kanı değildi. Birine yakın mesafeden ateş etmiş olmalı ki kanı yüzüne sıçramıştı.

Başımı biraz eğince Karun’un beyaz gömleğinin ön kısmında da aynı kan lekelerini gördüm. Üstelik parmak boğumları da soyulmuş, eski yaraları yeniden açılmıştı. Depoda beni kurtarmaya çalışırken attığı yumruklar yüzünden ellerinin üstü zaten tahriş olmuştu ama şimdi daha kötü görünüyordu. Şu saate kadar çok fazla kan dökmüştü, değil mi?

Karun’un gözleri kalabalığı hızlıca tarayarak birini aradı. Mavileri etrafındaki tüm bu adamları eleyip bende durunca neredeyse adım atmaya bırakacaktı ama bunu yapmadı. En derinime sızmak ister gibi beni izlerken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ayakta durduğumu görünce sertçe yurkunarak bakışlarını ayaklarıma indirdi. Sanki spor ayakkabıların içinde ayak tabanlarımla kanadığını biliyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Karun'un gözleri biraz yukarı kayınca elimde tuttuğum silahı gördü ve soluğunu tuttu. Yaralı bir elle silah kullanmak zorunda kaldığım için ölümcül bakışlarını Ümit Bey'e çıkarmıştı. "Bana öyle bir açıklama yap ki hasta karımı zorladığınız şey için sizi affedebileyim!" Sesi yeri göğü inletir gibi gür ve kızgın çıkmıştı.

Ümit Bey akli başında birine benziyordu. Bu gece burada olanlardan sonra destursuz bir şekilde buraya gelmenin büyük hata olduğunu anlamıştı. Yaşlı adamın yüzü kendi hatasından dolayı mahcup bir ifadeye bürünürken, "Korhan'ın oyununa geldim," dedi. "Bana senin evde olduğunu söylemişti." Yerde yatan cesede yüzünü buruşturarak bakıyordu. "Belasını karından buldu." Karun'un gözleri hızla beni bulmuştu. Evet, artık onu kimin öldürdüğünü biliyordu.

Onun işine karıştığım için bana kızmasını bekliyordum ancak Karun etkilenmiş gibi bakıyordu. Gözlerinin mavisini yoğun bir duyguyla adım adım değiştirirken bana olan hayranlığını gizleyemiyordu. Hasımları karşısında elimde bir silah tutarak korkusuzca durduğumu görmüştü. Bana ve arkamda dağ gibi duran adamlarına baktı. "Ulan Çeyrek Mafya..." Sinirleri yatmış gibi sesinde keyifli bir tını vardı. "İki dakika rahat durmuyorsun." Sesi sitemliydi ama gördüğü tablo hoşuna gitmişti.

Karun, Korhan'ın adamlarına döndüğünde ifadesi sertleşti. Onlara yerdeki cesedi gösterip dişlerini sıkı. "Size ait olanı alıp kaybolun evimden!"

Adamlar hemen cesedi sırtlanıp arabalarına bindi. Onlar malikâneyi terk edince Karun, Ümit Bey'in karşısında durdu. "Destursuz bir şekilde evime gelmenin bir affı olamaz." Buz gibi bir sesle konuşurken kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmuştu. "Önemli olmasa böyle bir şeye kalkışacak bir adam olmadığını biliyorum. Seni haklı çıkaracak gerekçen nedir?" Her anlamda bir lider gibi davranıyordu.

Ne hatırladıysa Ümit Bey'in gözleri öfkeden kor gibi yanmaya başladı. Yumruklarını sıkarken çenesinde bir kas seğirmişti. "Amcan Gurur." Bu ismi küfrederek gibi söylemişti. "Türkiye'ye dönmüş. Onu benden kaçırırken bir daha kızımın olduğu bir ülkeye giremeyeceğini söylemiştin!"

Şimdi yüzünde mahcup bir ifade taşıyan Karun'du. "Birkaç saat önce döndüğünü öğrendim." Başını ağır ağır sallayarak derin bir nefes aldı. "Adamlarım her yerde onu arıyor. Seni temin ederim ki Gurur, tekrar Farah'a yaklaşmayacak."

“Gurur’u sen de iyi tanıyorsun. Karun!” Ümit Bey yanında duran ellerini sinirden sıkarken Karun’un sözlerine zerre itimat etmiyordu. “O piş kural tanımaz herifin teki! Onu dizginlemenin tek yolu öldürmek!”

Karun’un kaşları çatıldığına göre amcasına değer veriyordu. Sinirlendiğini gizlemek için çatılan kaşlarını düzeltti ve düz bir ifadeyle karşısındaki yaşlı adama baktı. “Kendin söyledin, Gurur kimse tarafından dizginlenemeyecek kadar deli fişek,” dedi sakince. “Ama Farah’a dokunmadığı sürece ölmesine de gerek yok. Sana karşı bir yanlış yaptı ve bedel olarak onu yıllarca bu ülkeden sürgün ettim. İkinci kez aynı yanlışını yaparsa bu sefer gözünün yaşına bakmadan onu öldüreceğimi biliyorsun.”

Karun, güven vermek istercesine tüm ciddiyetiyle Ümit Bey’in gözlerine bakıyordu. “Gurur’un kefilisi benim,” dedi. “Sözüm namustur, eğer aynı şeye tekrar kalkışırsa sana kalmadan onu ben vuracağım.” Karun çok büyük bir söz vermiş olmalıydı ki Kenan ve Kadem yutkunarak göz göze gelmişti. Karun’un kendi amcasının katili olmasından korkuyorlardı.

Ümit Bey biraz sakinleşerek sıkıdığı ellerini açtı. “Umarım sana bu sözünü hatırlatmak zorunda kalmam.” Bunları söyledikten sonra adamlarını toplayıp gitmişti.

Onlar malikânedan ayrılınca Karun başını çevirip Duha’ya baktı. Duha’ya olan bakışları huzursuz ve nefret doluydu. “Evimi terk etmek için neyi bekliyorsun, Tunus?”

Duha kısıp bir sesle küfredip ters ters ona bakmaya başladı. “Sen niye bu kadar nankörsün?” Kafasıyla beni işaret etti. “Beni arayıp *karımın başı belada, ona yardıma git* dediğinde evimde dinleniyor ve kahvemi içiyordum.” Arkasını dönerek Karun’a sırtını gösterdi. Kurşun ceketinde küçük bir delik açmıştı. “Karını kurtarıken en sevdiğim ceketime bak ne oldu?” Karun’a doğru dönüp inatçı bir tutum sergiledi. “Aynı ceketten sende de olduğunu biliyorum. Onu bana vermeden ve yarım bıraktığın kahvemini yenisini içirmeden hiçbir yere gitmiyorum.”

Karun başını kaldırıp gökyüzüne baktığında kendi için Allah’tan sabır ister gibiydi. “Hikmetinden sual olunmaz, bereketi de belayı da yağdırıyorsun,” dedikten sonra yüzünü buruşturarak Duha’yı gösterdi. “Ama bunu hak edecek ne yapmış olabilirim?”

Duha sırıttı. “Sayayım mı hepsini tek tek?”

Karun, “Bitirmen yıllarını almaz mı?” diye sordu sakince.

“Haklısın,” dedi Duha. “Saymaya ömür yetmez.” Sonrasında kendi evine girmiş gibi rahat bir tavırla malikâneye yürüdü. “Kahveyi nasıl sevdiğimi iyi biliyorsun ve yanında güllü lokum olsun.”

Her iki tarafın korumaları bıyık altından gülerken Karun, “Bu iti arayan beynimi sikeyim!” diye küfredip bana doğru yürümeye başladı. “İşin yoksa gece gece uğraş dur!” Duha’dan benim için yardım istediğine göre aralarındaki buzlar yavaş yavaş eriyordu.

Karun yanıma gelip karşımda durduğunda bana bakan gözlerinde tekrar endişe yer edindi. Ayakta durmakta güçlük çektiğimi görünce derin bir nefes aldı. “Buraya gel.” Üzerime eğildi ve beni kucağına alarak doğruldu. Gerilen sırtım canımı yakınca, “Belini dik tut,” diye beni uyardı ama bu pozisyondayken bunu yapmak hiç kolay değildi.

Karun beni salona kucağında taşıyarak getirmişti. Eğilip koltuğun üzerine yavaşça bıraktı. “Kenan, doktoru çağır,” dediğinde, “Hayır,” diye hemen itiraz ettim. “Doktor değil, sen yap pansumani.”

Bu çıkışım karşısında bakışları yumuşadı ve yüzüne huzurlu bir ifade verleşti. “Yaparım.” Buna dünden razıymış gibi yanıma oturmuştu. “Kenan ilk yardım çantasını getirmelerini söyle.” Daha sonra gözleriyle eve yerleşen Duha’yı gösterdi. “Ve iki kahve.”

“Üç olsun,” dedi Kadem.

Kenan kapıda dikilen Furkan’a dönüp, “Dört olsun,” dedi.

Furkan arkasına baktı ama kimseyi bulamayınca tekrar Kenan’a doğru döndü. “Tüm çalışanlar uyuyor, ben mi yapacağım kahveyi?”

“Tatlım, sen git dinlen,” dedim ilgi dolu bir sesle. “Kenan ve Kadem hayvanı yapar kahveleri.”

Karun kaşlarını tehlikeli bir ifadeyle çatarak yerinde dikleştirdi. “Tatlım mı?”

“Kadem hayvanı mı?” diyen Kadem gözlerini bana dikmişti.

Duha sıkılmış gibi ofladı. “Kahvemi biri yapsın artık.”

Kenan karşı çıktı. “Ben yapmam.”

Furkan, Karun’un gazabından kurtulmak için, “Nedim beni çağırıyor,” dedikten sonra koşarak dışarı çıkmıştı.

Kimse kahve yapmaya yanaşmayınca Kadem’in gözleri bir köşede duran Rebeca’yı buldu. Silah sesleri onu da uykusunda ettiği için sessizce bir köşede oturuyordu. Kadem onu hizmetçilerden biri sandığı için, “Kalk

kız, bize kahve yap,” dedi. Sonra buna hayvan deyince alınganlık yapıyordu.

“Rebeca bize kahve yapar mısın?” diye sorduğumda hasta bakıcım göğüs dekoltesini gere gere ayağa kalktı.

Kapıya yürüyen kadının arkasında bakan Kadem ince sesimi taklit ederek, “Rebeca hazır gidiyorken oradan da giyinir misin?” dedi. Rebeca’nın gecelikte olduğunu daha yeni fark ediyordum. “Duha abi gözünü dikmiş sana bakıyor.”

Telefonla meşgul olan Duha, “Ben mi?” diyerek başını kaldırdı. “Oğlum telefonda takılıyordum ben!” Yanlış anlaşılacak istemediği için Rebeca’ya döndü. “Bakmıyordum.”

Kadem güldü. “Şimdi bakıyorsun abi.”

“Kadem senin o ağzını si...” demişti ki Kadem hemen araya girerek beni gösterdi. “Kızın yanında küfretme.”

Duha onunla uğraşmak istemediği için söylenerek önüne dönmüştü. Çocuklardan biri ilk yardım çantasını getirince Karun onu aldı. Ellerime uzandığında, “Acelesi yok,” diye onu durdurdum. “Daha sonra yaparsın.” Duha’nın yanında yaralarım ile ilgilenmesini istemiyordum, özellikle ayak tabanlarımda olanlarla. Duha’nın onunla alay edeceği bir şeyler bulmasına gerek yoktu.

Karun aklımdan geçenleri bilmediği için neyin peşinde olduğumu anlamadı ama Duha buradayken daha fazla üstelemedi. Çantayı yanıma koyup Duha’nın karşısındaki tekli koltuğa oturunca rahat bir nefes almıştım. Karun’un yanında çok geriliyordum. Karun soru dolu bakışlarını Duha’ya dikmişti. “Rengin’in Korhan’ın kızı olduğunu biliyor muydun?”

Rengin’in adını ondan duymak bile Duha’yı rahatsız etmişti. “Hayır.” Sıkıntı içinde göğsünü havayla doldurdu. “O nasıl öldü?” Hâlâ onu önemseyen bir yanı vardı.

“Hak etmediği hâlde kolay bir ölümü oldu.” Karun bunu söylerken fazla duygusuz görünüyordu. “İçin rahat edecekse işkence görmedi.”

Karun hafifçe öne doğru eğilerek yüzünü sertçe ovuşturdu. “Bu sikik konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum çünkü onu öldüren ben değildim. Köşeye sıkıştığını anlayınca benim elime düşmektense kendini öldürmeyi tercih etti.” Rengin’in başına gelenlere üzülemiyordum, planı başarılı olsaydı onun yerine ölen Karun olacaktı. Rengin aynı anda iki erkeği idare ederken bunun sonuçlarını düşünmeliydi.

Karun ve Duha bugün olanlar hakkında konuşurken Kadem ayağa kalkıp yanıma geldi. “Bugün hiç yemek yedin mi?” İlgili çıkan sesine düşmanca gözlerle karşılık verdim.

“Sekiz yaşındayken o patlamadan sonra da uzun süre yemek yemedim.” Koltuktan yana kayarak ondan uzaklaştım. “Ama sen gelip bir kez bile sormadın *aç mısın* diye. O zaman sormadıysan şimdi de sorma.”

“Haksızlık yapma.” Kadem anlayış isteyen gözlerle bana bakıyordu. “Neler yaşadığımı hiç bilmiyorsun.”

“Bilmem için hayatımda olmalıydın ama sen kaybolmayı seçtin.”

“Yeter artık Efil. Anlamıyorsun, mazeretim vardı.”

“Yetmez!” diye ona sesimi yükselttim. “Yanımda olsaydın her şey farklı olurdu! Ya ben seni korurdum.” Sonlara doğru sesim kısık çıkarken gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Benden iki yaş büyüktün ama mahallenin çocuklarından koruyordum seni. Gazel üzerine her yürüdüğünde ablamdan koruyordum. Hepsi şöyle dursun, olacaklara aklım ermediğinde bile sana gideceğin yönü tarif ederek o patlamadan bile korumuşum seni. Bana gelseydin seni yine korumanın bir yolunu bulurdum.” Ama gelmedi, yıllarca yasını tutmama izin verdi lakin hiç gelmedi.

Geçmişte onun için yaptıklarımı hatırlattığım için Kadem kaşlarını çatarak, “Unuttum!” diye bağırdı bir anda. “Hafızamı kaybettim, Efil. Geçen yıla kadar hiçbir şey hatırlamıyordum!”

“Beni unutamazsın!” Ben de ona bağırarak ayağa kalktım. “Karşıma geçip seni unuttum diyemezsin.” Gözlerimden yaşlar akarken titremeye başladım. “Nasıl unutabildin beni?” Gözlerinin en derinine bakarken ona çok kızgın ve kırgındım. “Onca yılı nasıl beni unutarak geçirdin? Ben karanlıkta seni hatırlarken, içtiğim sütte anımsarken ve her çilek kokusunda gözlerim dolarken sen beni nasıl hatırlamadın?” İçim acıyordu, bana bunu yapamazdı. Burnumun direği sızlarken, “Hiç mi hatırlamadın beni?” diye fısıldadım. “Bir menekşe kokusunda bile mi?”

Kadem ayağa kalkıp aceleyle, “Efil...” demişti ki, “Yaklaşma,” dedim ağlayarak. Canım acısa da birkaç adım arkaya atarak aramıza mesafe koydum. “Nasıl unutabildin beni? Bensiz nasıl acı çekmedin? Ben her gün ‘Uğurlar Olsun’ diyerek senin şarkını söylerken sen nasıl benim şarkımı söylemedin? Nasıl ‘Yüreğimden Tut’ demedin?” Sol gözümünden bir damla gözyaşı yanağımdan süzülerek sessizliğimize kor gibi düşmüştü. “Kadem

sen nasıl kahrolup acı çekmedin? Unuttun öyle mi, öylece unuttun beni?" Arkaya doğru adımlar atarken ondan en uzak köşeye kaçmak istiyordum.

Unutmuştu beni, bu kadar basitti.

Kontrolümü kaybetmeye başladığım için Karun endişeyle ayağa kalkarken gözlerim bir tek Kadem'i görüyordu. Gözleri dolarak içli bir ifadeyle beni onayladı. "Haklısın ama..." demişti ki yine onu konuşturmadım.

"Rahat bırak beni," dedikten sonra hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. "Öylece unuttun beni." Attığım her adımda canım iki misliyle yanıyor, ayak tabanlarım daha fazla kanıyor ve sırtımdaki dikişler sızlıyordu. Buna rağmen kalan son gücüme tutunup salondan dışarı çıktım.

Birbirine ölesiye bağlı iki çocuğu öylece unutmuştu.

Merdivene doğru bir adım atmıştım ki yaralı vücudum beni daha fazla taşımadı. Yerimde sendelediğim esnada belimin iki yanında beni tutan eller düşmeme engel oldu. Başımı omzuma doğru çevirip arkaya baktığımda Karun'u gördüm. Peşimden gelmişti. Gözleri biraz sinirli ve biraz da sitemli bakarken, "Kendini yormaya bayılıyorsun," diye hayıflandı.

Karun eğilip beni kucağına aldığında çok yorulduğum için onun göğsüne sokuldum. Beni her kucağına aldığında sırtımdaki dikişler geriliyor, daha çok canımı yakıyordu ama kendi başıma merdiveni çıkamazdım. Karun beni bir üst kata çıkartıp yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Hemen sonra banyoya girmiş ve otuz saniye içinde elinde bir ilk yardım çantasıyla geri dönmüştü.

Yatağın kenarına oturarak çantayı yanına bıraktı. Ayaklarımı bileklerinden tutarak dizlerinin üzerine koymasını izledim. Spor ayakkabıların bağcığını açarken sessizce onu izliyordum. Ayakkabılardan birini çıkardığında önce ayakkabının tabanına yapışan kana, daha sonra da ayağıma baktı. Gördüğü manzara hoşuna gitmemişti. Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdı, burnundan sert bir nefes verdi. "Kendine bunu nasıl yaparsın?" Yaralarımın dikkat etmediğim için kızgındı.

Kadem'le olan tartışmadan dolayı suspus olmuş bir hâlde boynumu bükümüştüm. Artık ağlamasam da ara ara içimi çekiyordum. Karun çantadan gazlı bezi çıkartıp ayağımın tabanındaki kanları temizlerken sessizce onu izliyordum. Canımı yakmamak için çok dikkatli ve yavaş hareket ediyordu. Kanları temizledikten sonra tentürdiyot sürdü ve ayağımı yeniden sarmaya başladı.

Karun aynı işlemi diğer ayağıma da yaptıktan sonra başını kaldırıp asık suratıma baktı. Onun mavi gözlerinde bana kıyamayan bir şeyler vardı. “Somurtmayı bırakıp bana ellerini uzat.” Suratımı asmaya devam ederek ona elimi uzattım.

Bileğimdeki eldiveni tutarak aşağıya doğru çekti ve yavaşça parmaklarımdan çıkardı. Neyse ki sol elimin içi hiç kanamamıştı. Bu yüzden yaraya merhem sürüp hızlı bir şekilde yeniden sardı. Silah tutan elimdeki eldiveni çıkardı. Bu elimde de cam kesikleri belirgin bir şekilde duruyordu ama kan yoktu. Karun rahat bir nefes alarak parmağını kreme daldırdı. Masaj yapar gibi küçük dokunuşlarla kremi avucuma sürerken çok dikkatliydi.

Karun yaralarımla ilgilendikçe sinirlerim yatışıyor, bu gece yaşadıklarımı unutmaya çalışıyordum. İyileştiren sürdüğü krem değildi, onun ilgisiydi. Sağ elimi de sardıktan sonra başını kaldırıp ilgili gözlerini bana çıkardı. “Sırtını dönebilecek misin?” Sırtımdaki yarayı da kontrol etmek istiyordu.

Başımı sallayıp yatağın kenarına kaydım. Ayaklarımı yataktan sarkıtarak oturduğumda Karun arkama geçti. Hırkamin yakasını tutarak çıkarmama yardım etti. İnce askılı elbisenin sırt kısmı açıldı ama yaranın hepsini göreceği kadar değil. O yarayı kontrol etmesinin tek bir yolu vardı ve bu yol ikimizin de tercih edeceği bir yol değildi. “Belki de doktoru çağırmalıyım.” Bu ses tonunu tanıyordum. Sabah ondan bana banyo yaptırtmasını istediğimde mazeret üretirken olduğu gibi sesi gergindi.

En az onun kadar gerildiğimi gizlemeye çalışarak, “Haklısın, senin yapman doğru olmaz,” dedim. “Beş ay sonra boşayacağım bir adamın yanında üstsüz durmak hoş değil.”

“Boşanmak mı?” Karşımda duran dolabın aynasından kaşlarım çatırtığını gördüm. “Daha bu sabah boşanmayacağını söylüyordun. Fikrini değiştiren ne oldu?”

“Bu sahte evliliğin bitmesi gerektiğini iyi biliyorsun. Sen de en az benim kadar boşanmayı istiyordun.” Aynadaki yansımasından ona baktım. Tüm keyfi kaçmış gibi yüzü kaskatıydı. “Boşanmayı hâlâ istiyorsun, değil mi?”

Bir süre karşımdaki aynadan yüzümü izlemeye başladı ama bunu yaparken bana cevap vermedi. Soru dolu bakışlarını görmezden gelerek yataktan çıktı. “Doktoru gönderiyorum.” Canı sıkılmış gibi hızla odadan çıkmıştı. Yine kaçıyordu.

Karun gittikten kısa süre sonra doktor gelip sırtımdaki yaraya pansuman yapmıştı. Bir serum takıp içmem için birkaç ilaç vermişti. İlaçlarını su yardımıyla Rebeca bana içirmişti. Serum bittikten sonra Rebeca dolaptan benim için kolay giyeceğim bir gecelik çıkardı. Ellerimi kullanmadığım için beni o giydirecekti. Elbisenin askılarını omuzlarımdan çekerek aşağıya kaydırdı.

Elbise karnımın hizasında toplandığı için göğüslerim görünüyordu. Odada sadece Rebeca olduğu için bunu sorun etmedim. Kollarımı çekerek askıların içinden çıkarmıştım. Rebeca geri çekilip giymem için yatağın üzerine bıraktığı geceliğe uzandı. Fakat tam o esnada Karun, "Sen yemek yedin mi?" diyerek kapıyı açınca hem o hem de biz donup kalmıştık. Hay aksi!

Göğüslerim meydana daydı!

Karun'un boğazındaki âdemelması sertçe hareket ederken gözlerini dik göğüslerimden ayırmıyordu. Odaya girerken böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediği çok açıktı. Donup kalmış olabilirdim ama değişen gözlerini görebiliyordum. Karun'un göğüslerime olan bakışları saf şehvetten ibaretti. Yoğun bakışları beni utandırmak dışında her şeyi hissettiriyordu.

Gittikçe koyulaşan gözleri içimde onlarca duyguyu uyandırmaya yetmişti. Bir anda oda ısınmaya başlamıştı hatta soluduğum hava bile fazla sıcak ve boğucuydu. Evli olabilirdik ama aramızdaki ilişki hiçbir zaman daha ilerisine gitmemişti. Bu ikimiz için de beklenmedik bir şeydi. Ne Karun bu odanın dışına çıkabiliyordu ne de ben kendimi örtmek için bir şeyler yapıyordum.

İkimiz de kontrolümüz dışında tutku dolu bir atmosferin içine çekilmiştik. Karun hipnotize olmuş gibi çıplak göğüslerime bakarken acaba onun için kaç edepsiz hayalin başrolünü süslüyordum? Şu anda benimle ilgili masumca düşünceleri olmadığı kesindi. Gözlerinin mavisi koyulaşmış ve nefes alışları hızlanmıştı. Karıncalanmaya başlamış gibi aralıklı duran dudaklarını sımsıkı birbirine bastırduğunda tüm vücudu titremişti.

İçine çekildiğimiz hararetli yangından bizi çıkaran Rebeca'nın yalancı öksürüğü olmuştu. Karun hemen başını eğerek kısık bir sesle küfrederken ben de kollarımla göğüslerimi kapatmayı akıl edebilmişim. Karun kapıyı çekip apar topar dışarı çıktığında kendime yeni gelmiş gibi, "Hayvan!" diye bağırdım.

Sanki az önce göğüslerini ona sergileyen ben değilmişim gibi sinirlenmiştim. “Kapıyı çalmak aklına gelmiyor mu?” Yüksek çıkan bir sesle ona kızdığım da dışarıda gülüşünü duydum.

“Kusura bakma.”

Bir de gülüyor muydu?

Annemi öldürdüğüm bir kâbustan sıçrayarak uyandığımda nefes nefese kalmıştım. Yatakta oturup saati kontrol edince çoktan sabah olduğunu gördüm. Benim için artık gece gündüz hiç fark etmiyordu. Yıllardır süren bu işkence hiç bitmeyecekti. Tam toparlamaya başladım diyorum ama sonra öyle bir şey oluyordu ki yeniden dağıtıyordum. Ellerimi iki yanıma koyup yatağa bastırdım.

Başımı tavana kaldırıp boğazım yırtılırcasına haykırırken yolumu kaybetmiş gibiydim. Göğüs kafesimde başlayan çığlığımın basıncı yukarı tırmanıp boğazımı yakarak havaya karışmıştı. Sesimi anneme duyurmak istercesine avaz avaz bağırp, “İstemedен oldu!” diye kendimi harap ettim. “İstemedен oldu, bırakın artık peşimi!” Ben annem için öldürdüm, onu nasıl öldürebildim, bilmiyordum.

Ben kendi annemi öldürmüştüm.

Gazel bu acıyı yeniden diriltmek için dönmüştü ve başarmıştı da.

Tüm enerjim çekildiği için ellerim gevşedi, başım önüme düştü. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Acınası bir durumdaydım. Etrafımdaki insanların attığı çığlıkları ve döktüğüm gözyaşlarını görmesi artık umurumda değildi. O kadar dağılmıştım ki kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordum. İstedğim tek şey yalnız kalmaktı.

“Nasıl bir bıçak yarası seni kırk yerinden öldürebilir?” İrkilerek başımı kaldırdığımda ıslak bakışlarım Karun’un mavileriyle kesişti. Kapının önünde dikiliyordu, çığlığımı duyunca içeri dalmış olmalıydı.

O da iyi değildi. Yakışıklı çehresi düşünceli ve sıkıntılıydı. Benimle ne yapacağını bilmiyordu, bunu görebiliyordum. Sürekli ona sorun çıkartan karısıyla ne yapacağını şaşırmıştı. Bu durum en çok onun canını sıkıyordu ama sabrediyordu. Belki de daha önce kimseye göstermediği bir sabrı bana gösteriyordu.

Karun bakışlarını yere eğmişti, ıslak gözlerimi görmekten hoşlanıyordu. “Gazel sende neyi diriltti?” Sesi hafif bir titremeyele çıkıyordu. Sanki duyacağı şeylere hazır değildi. Geçmişimde korkunç bir sırrın saklı olduğunu içten içe biliyordu.

Gözlerimden yaşlar akarken dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Anlatamazdım, kimseye anlatamazdım. “Kendimden korkuyorum.” Geçmişin ürkütücü gölgeleri her nefesle gözlerimin önünde belirliyordu. “Yapacaklarımdan korkuyorum çünkü artık hiçbir şeyin kontrolü bende değil.” Gösterdiğim ani reaksiyonların tekrar ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordum. Her şey fazla içseldi.

“Sen de bir kliniğe yatmam gerektiğini düşünüyor musun? Herkes öyle düşünüyor.” Kısık sesim gözlerimdeki acıyla bütünleşirken beni duyduğundan bile emin değildim. Çılgılık atmadığım zamanlarda sesim duyulmayacak kadar azdı. “Söyle,” diye ısrar ettim. “Sence ben deli miyim?”

Karun bir süre sessizce beni izledi. Gözlerimden süzülen her damlanın ağırlığını yüreğinden hissederek sessizliğini korudu. Bana olan bakışları yumuşadığında başını belli belirsiz iki yana sallamıştı. Deli olduğuma inanıyordu ama bunu sesli onaylamıyordu. “Siktir et onları, sen zaten hep biraz deliydin.” Kapının önünde dikilmeyi bırakıp odanın içine yürüdü. “Biraz kontrolünü kaybettin, hepsi bu.”

“İyi değilim, değil mi?” Onun mavilerine hapsolmuşken gözlerim yine dolmuştu. Kimse duymasın diye kafamı ona doğru uzattım ve sır verir gibi, “Sanırım çok müşkül bir durumdayım,” dedim ağlamaklı bir sesle.

Nedendir bilmiyorum ama Karun’un bana olan bakışları değişmişti. Karşısında yetişkin bir kadın yerine küçük bir çocuk varmış gibi dudaklarının köşesi yana doğru kıvrılmıştı. Son zamanlarda onun gözlerinde gördüğüm merhametin bir sonu yoktu. “Hallettiğimiz sürece sıkıntı yok.” Dudaklarındaki çarpık gülüşüyle bana göz kırptı. “Severiz senden gelen müşküliyetleri.”

Gülümsediğimi görünce sonunda keyfi yerine gelmiş gibi rahat bir nefes almıştı. Karun ağlamamdan hiç hazzetmiyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama benim için savaşıyordu. Sanki beni kaybetmek istemiyordu. “Neden kafesin içindeyken ona karşılık vermedin?” Beni konuşturarak içimdeki zehri dışarı atmamı istediğini biliyordum.

“Çünkü...” dedikten sonra başımı eğip derin bir nefes aldım. “Kafesteki camları kumlara benzettim.” Sesimin bir hüznü vardı. “Gazel bunu bildiği için kafesi camlarla doldurdu, bu benim için bir gözdağıydı.”

Gazel'in o camları özellikle kafese koydurduğunu biliyordum. Karşılık veririmsem gözlerime cam tozu atacağını bana hatırlatmak istemişti.

Mağrur bir ifadeyle omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ben kolay kolay yıkılmazdım ama gel gör ki mazinin acısı büyük." *Annemi öldürdüm* diyemezdim, bunu sesli bir şekilde itiraf edecek gücüm yoktu. "Ablamın bıçağı beni yıllar öncesine götürdüğü için eve dönüş yolunu bulamıyorum."

Kayboldum, yardım et.

Sakladığım sırrı bilmemek Karun'u delirtiyordu, bunu yeteri kadar saklayamıyordu. Önceden ruhsuz bir bakışı vardı ama şimdilerde gözlerinde birden fazla duygu barındırıyordu ve endişe de bunlardan biriydi. "Bununla yaşamayı öğreneceksin." Bu söylediği bir istek değil, emirmiş gibi otoriterdi. "Sana öğreteceğim."

"Bilmediğin bir şeyi bana öğretemezsin."

Mavileri geçmişe doğru küçük bir yolculuğa çıkmış gibi durgun bir hâl aldı. Yüzündeki hissiz ifade gözlerini esir alan gizli kederle uyuşmuştu. "En iyi bildiğim şeyi sana öğreteceğim." Başını omzuna doğru eğdi ve dudaklarında hoşuma gitmeyen kırık bir gülümseme belirdi. "Kendi kanından olanların ihanetiyle yaşamayı iyi bilirim." Midem kasılmıştı.

Yaşadığım şeylerin benzerini yaşamış gibi konuşmuştu. Karun geçmişte her ne yaşadıysa o günden sonra ihanetin cezasını ölüm olarak görüyordu. Bu yüzden Rengin'i intihara zorlamıştı ama o yapmasaydı da Karun onu öldürecekti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, kapalı bir kutu gibiydi. Karun ile ilgili her şey gizemini koruyordu. Üstü kapalı bahsettiği şeyin Çağıl'ın anlatuklarıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordum.

Ne olduğunu sormadım, anlatmayacağını biliyordum. Ben nasıl anlatmıyorsam o da anlatmazdı. Kelimeler boğazında büyüyüp düğüm oluyormuş gibi yutkunmaya çalışmıştı. "Sendeki sorunun ne olduğunu biliyorum. Uğradığın ihanetin hezimetini hâlâ içinde." Haksız değildi.

Bakışlarını biraz aşağıya kaydırarak artık kullanamadığım ellerime baktı. "Ellerin sarılı yumruk atamıyorsun." Ayaklarımı işaret etti. "Ayakların kullanılmaz bir hâlde, o sandalyeden kalkamıyorsun. Yıkıp dökmek istiyorsun ama yapamıyorsun. İşte seni bu hâle getiren bu." Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Yaşatamadığın kaos," dedi. "Bunu biliyorum çünkü sen de biraz bensin."

"Sen acımasız olansın," diye homurdandım. "Ben, sen olamam."

Güldü. "Belki de sen hep biraz bendin."

Bana bakınca yüzümde ne görüyor, bilmiyordum ama benim aynaya baktığımda gördüğüm şeylerden çok daha fazlasını gördüğünü hissetmiştim. “Benim gibi olduğunu göreceksin.” Mavi gözlerindeki kararlı bakış bundan emin gibiydi. Onun gibi olmak istemiyordum ama yaşadığım her şey beni onun gibi biri olmaya zorluyordu.

Karun yatağımın kenarına oturup içli gözlerle beni izlemeye başladığında dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. “Güçlü insanların düşüşü çok ses çıkartır, gök gürültüsü gibidir.” Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında parmakları yanağıma sürtünmüştü. “Daha dizleri yere değmeden gölgesi kükrer. Vücudu yere yığılsa bile başı hep yukarı bakar.”

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmasına rağmen elini yüzümden çekmemişti. Parmaklarının ucuyla yanağıma dokunmaya devam ettikçe kalbim hızını ve şiddetini artırıyor. Karun ise vücudumdaki tepkilerin farkında olmadan beni izliyordu.

“Güçlü insanların veryansını tıpkı bir kurt uluması gibidir, onu duyan herkesin içi ürperir.” Attığım çığlıklara değinerek gözleriyle beni gösterdi. “Şanslıysan ve fırsatını bulmuşsan böyle bir insanı hemen oracıkta öldürürsün çünkü yaşar ve senin darbenden sağ kurtulursa...” Dudağının kenarı yavaşça kıvrıldığında gözlerimin içine baktı. “Peşine düşer ve o seni öldürür.”

Çenemin altına hafifçe dokunduğunda elini yüzümden hiç çekmesin istedim, dokunuşu rahatlatıyordu. Karun parmağıyla çeneme biraz baskı uygulayarak başımı yukarı kaldırmıştı. “Saka,” dedi ve bir süre gözlerime dalıp gitti. “Sen çığlık attığında tıpkı bir kurt gibi başını hep yukarı kaldırıyorsun.” Yutkundüğümde nefes dahi alamadım. Bunu yaptığımı daha önce hiç fark etmemiştim.

Karun güçlü olduğumu savunuyordu ama öyle değildim, yani en azından artık öyle değildim. “Gidip onları bulamam çünkü beni doğru zamanda öldürdüler.” Gözlerim sızlarken bu yaşların bir sonu yoktu. “Yeri boyladığım bir anda saldırdılar.”

“Hayır.” Kaşlarını çatığında bir yanlış düzeltmek ister gibi dudakları düz bir çizgide buluştu. “Yeri boylamadın, tam zamanında oradaydım. Kollarımdaydın Saka, seni tutuyordum.”

Karun beni buna inandırmak ister gibi bakıyordu. Elimi tutarak iri avuçlarının içine hapsettiğinde göz bebeklerim irileşmişti. “Onların senden kurtulma şansı vardı, üstelik sen buna izin vermişken.” Yüzünü yüzüme

yaklaştırarak gözlerini benim nemli kahvelerime kenetledi. “Ellerindeki şansı değerlendiremediler.” Elimdeki sargıya rağmen onun elindeki sıcak dokunuş tenime nüfuz ediyordu. “şimdi sıra sende.”

Karun benden daha güçlü bir kadın yaratmaya kararlıydı. Sanki bundan daha fazlası oluğumu bilircesine beni cesaretlendiriyordu. “Bir an önce iyileşmeye bak çünkü birlikte bu âlemin içinden geçeceğiz.”

“Mafya mı olacağım?” diye sordum safça. “Bir albayın kızını mafya mı yapacaksın?”

Karun güldüğünde ona hayatının en komik sorusunu sormuşum gibi eğlenmeye başlamıştı. “Hayır, sen hep çeyrek olarak kalacaksın.”

“Çeyrek Mafya mıyım ben? Bu ne ya, küfür gibi bir şey bu!” Kaşlarımı çattığımda Karun keyifli bir şekilde ayağa kalktı.

“Bundan öteye geçemezsin.” Beni bırakıp kapıya yürüdü. “Benim dünyamdaki insanlarla oynayacak kadar iyi değilsin.” Gülmek istedim çünkü bugün için planladığım şeyi öğrenince ne kadar iyi olduğumu anlayacaktı. İrcihim hiç bilmemesiydi.

Yemek bile yemediğim hâlde Karun beni zorla kahvaltıya çağır mıştı. Beyefendinin katı kuralları var mış, yemesem bile herkes gibi ben de o masada olacaktım. Belki yemekleri görünce dayanamayıp yerim diye malikâneye böyle bir kural getirmişti. Rebeca giyinmeme yardım ettikten sonra Furkan gel miş, beni aşağıya indirmişti ve tekerlekli sandalyemi iterek beni yemek salonuna getirmişti.

İçeri girdiğimde kahvaltı masasındaki herkes susarak bana bakmaya başlamıştı. Anlaşılan ben gelmeden önce dün gece avluda olanları konuşuyorlardı. Eğer Çağıl dün gece evde olsaydı işim daha kolay olurdu ama Çağıl arkadaşlarıyla buluşmaya gitmişti. Bu yüzden Korhan ve Ümit Bey evi baştığında burada yalnızdım.

“Günaydın,” dediğimde masanın en başında oturan Karun’un gözleri giydiğim bluzun açık yakasında oyalanıyordu. Daha fazlasını görmek ister gibi gözlerini biraz aşağıya kaydırınca utanmaya başlamıştım. Göğüslerime mi bakıyordu?

Dün geceyi ikimiz de tekrardan hatırlamıştık. Bu adam göğüslerimi tüm çıplaklığıyla görmüştü! Karun o sahneyi tekrar aklında canlandırmak ister gibi göğüslerime bakınca kaşlarımı çattım. Sinirli yüzümü görünce

“Eli bir sesle, “Günaydın,” diyerek önüne döndü. Gülüşünü saklamak
kafasını eğmişti!

Furkan benim isteğimle beni Karun’un soluna bırakıp dışarı çıktı. Benim gelişimle herkes kahvaltıya başlamıştı. Tıpkı babamın bir zamanlar
ze yaptığı gibi Karun tüm ciddiyetiyle masanın en başındaki yerini aldığı
zin herkes sessizlik içinde yemeğini yiyordu. Masayı etle donattığından
ra ara göz ucuyla soluna, yani benim olduğum tarafa bakıyor ve yiyor
muyum diye kontrol ediyordu.

Levent suratını asarak masadaki yiyecekleri gösterdi. “Neden bu kadar
şarküteri ürünü var?”

Kenan’ın ima dolu bakışları dakikasında beni bulmuştu. “Belki birileri
yemeye karar verir diye.”

“Aç değilim.” Dünden beri susmayan midem tekrar guruldayınca hep-
sinin alay dolu bakışları beni buldu. Omuz silktim. “Yine de aç değilim.”

“Gebereceksin açlıktan.” Çağıl tabağımdaki leziz kavurmayı gösterdi.
“İnadı bırakıp bir şeyler ye.” Ama masada duran sargılı ellerimi görünce
istesem de bunu yapamayacağımı anladı. Şimdi kınayan gözlerinin hede-
finde abisi vardı. “Yeterince doyduysan karına da bir şeyler yedir birader.”

Karun tabağındaki salamı küçük parçalara bölerken ilgisizdi. “Ona
zorla bir şey yaptıramazsın. Sen kendi işine bak, iznin ne zaman bitiyor?”

“Bir hafta sonra dönüyorum.” Çağıl kendisine çay doldururken gitmek
için fazla sabırsızdı. “Burası çok sıkıcı, dağları özledim.”

Karun onun asker olmasından memnun değilmiş gibi huzursuz bir yüz
ifadesiyle kardeşini izliyordu. Mafya bir abinin asker kardeşi kulağa küfür
gibi geliyordu. Çağıl’ın mesleği en çok Karun’u kızdırıyor olmalı ki ters
gözlerle kardeşine bakıyordu. “Bir gün o dağlarda öleceksin, bırak artık
bu işleri.”

Çağıl onun bu sözlerine sadece gülmekle karşılık vermişti. “Sen dert
etme, bizler bir ölür, bin diriliriz,” diyerek göz kırptı. “Olur da şehit
haberim sana ulaşırsa...” Sustu ve bir süre abisinin gözlerine derin bir
manada baktı. “Beni de göm bir defne ağacının gölgesine.”

Kenan kaskatı kesildi.

Karun yutkundu.

Ve Levent başını eğdi.

Defne bu ailenin dinmek bilmeyen bir sızısıydı.

Masada acı verici bir gerginlik yaşanmaya başlayınca konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü herkes buz kesmişti. “Dün tam olarak ne oldu?” diye sordum. “Güven’i neden öldürdünüz?” Sebebini bilmiyormuş gibi davranıyordum.

Karun’un bana olan bakışları alayla dolup taştı. Mavi gözlerinin ardında sinir bozucu bir kinaye vardı. “Sen beni hangi sebeple kaçırdıysan o piçi aynı sebeple öldürdüm.” Diyecek hiçbir şey bulamadım. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

“Neden bana söylemedin?” Karun gözlerini dikip bana bakınca umursamaz bir ifadeyle omuz silktim.

“Sana yardım ettiğimi öğrenirsen benden hiç boşanmazsın diye korktum.” Kaşlarını alay ederek yukarı kaldırdım. “Hayatını kurtaran kadınlarla evlenmeye kalkışacak kadar değişik birisin,” dediğimde Karun dışında masadaki herkes gülmüştü.

Sabah sabah onun tüm keyfini kaçırmışım gibi Karun yemek yemeyi bırakmıştı. Bana olan bakışları fazla sinirliydi. “Sen başka bir şey söylemeyi bilmez misin?”

“Hayır, zamanı geldiğinde boşanacağım senden.”

“Tamam, anladık! Şimdi yemeğini ye.”

“Aç değilim.”

Tabağında hiç eksilmeyen yiyecekleri görünce kaşlarını çatarak bana uzandı. “Bu böyle olmayacak.” Tekerlekli sandalyemi kendine doğru çekmişti. Yönünü bana doğru çevirdiğinde sert bakan gözlerinde meydan okuma vardı. “Sen şimdi yemek yemiyor musun?” Kararlı bir şekilde başımı salladığımda, “Öyle olsun bakalım,” dedikten sonra sandalyesinden bana doğru uzandı.

Ne yapacağını merakla beklerken yüzünü yüzüme yaklaştırınca, “Sakın!” demiştim ki daha ben kaçamadan yanağımdan çok hızlı bir şekilde öptü. Allah’ın cezası herif!

Bunu neden yaptığını bildiğim için kan beynime sıçramıştı. “Eşitle şu öpücüğünü!” Öpmediği yanağıma ona doğru çevirdim. “Oradan da öp!”

Beni hiç duymuyormuş gibi önüne dönüp bir fincan çay doldurdu. “Kahvaltını yaparsan neden olmasın.” Çayı önüme ittikten sonra soğumaya bıraktı, sıcak bir çayı bana içirtemezdi. Az önce çatalı batırdığı salamı bana uzattı. “Ye şunu.”

“Yemeyeceğim, şimdi öp beni.”

“Öpmeyeceğim, şimdi ye şunu.”

“Beni öpmeden hiçbir şey yemem.”

“Bunu yemeden seni öpmem.”

En büyük kozum olan gözyaşlarına sığındım. Gözlerimin çok hızlı dolduğunu görünce güldü. “İşe gidiyorum, arkamdan istediğin kadar ağla.” Sandalyeden kalkıp kapıya yürüyünce gözlerim masadaki bıçağı buldu. Karun artık saldırılarına karşı bağışıklık kazandığı için sıradaki hamlemi tahmin etmişti. Hiç arkasını dönmeden, “Bu sefer seni saçlarından tavana asarım!” deyince Kenan kahkaha attı.

Dışlerimin arasından, “Tamam!” diyerek pes ettim. “Yiyeceğim, şimdi öpücüğü eşitle.”

Karun bana döndüğünde mavilerinde gördüğüm o çarpık ifade sinirlerimi bozuyordu. Takıntılarımı kullanmadan bana karşı kazanma şansı yoktu. “Ha şöyle.” Bana doğru yürüyünce somurtarak önüme döndüm. Sinirlerimi bozuyordu.

“Neden bu kadar öpücük delisi bu kadın?” diyen Levent’e öldürecekmiş gibi bakıyordum. Öpücük delisi değildim, tüm uğursuzlukları üzerime çekmek istemiyordum.

Çağıl, Kenan ve Levent bizi yalnız bırakarak dışarı çıkınca Karun yanıma oturdu. Masadaki yiyecekleri gösterdi. “Hangisinden başlamak istersin?”

“Hiçbirinden.”

“Saka!”

“Tamam, kavurma olsun,” diye homurdandığımda tavayı önüme koydu. Umarım hepsini yememi beklemiyordu.

Karun çatalı ete batırarak bana uzattı. İsteksizce dudaklarımı araladım ama etin tadını alınca içimdeki et canavarı kükreyerek ortaya çıktı. Hızlı bir şekilde çiğneyip yuttuğumda Karun bundan memnun kalarak bana yemek yedirmeye devam etti. Yalnız öyle böyle acıkmamıştım. Karun’un uzattığı her lokmayı ona zorluk çıkarmadan yiyordum.

Kaç gündür doğru düzgün yemek yemediğim için tavadaki kavurmanın neredeyse hepsini yemiştim. Karun hiç bıkmadan usanmadan masadaki her şeyden bana yedirmişti. Ellerimi kullanamadığım için beni kendi elleyle besliyordu. Karnım doyunca Karun benim için doldurduğu çay fincanına uzandı. Fincanı dudaklarımı yaklaştırdı bir yudum aldım ama fincandan taşan çayın küçük bir kısmı dudaklarımdan akmıştı.

“Bu konuda berbaum.” Karun kısık bir sesle söylenerek peçeteye uzandı. “Daha önce kimseye yemek yedirmedim.” Bir ilki benimle gerçekleştirmesi nedense beni heyecanlandırmıştı.

“Ben de daha önce annem dışında kimsenin elinden bir şey yemedim.”

Karun peçeteyi dudaklarıma uzatırken kısa bir an durdu. “Annemin elinden bir şeyler yemek şöyle dursun, sütünü bile içmemişim.” İçimi dağılayan sözlerine o güldü ama benim dudaklarım bile kıvrılmamıştı. “Bu tür şeyler için sütanneleri olması iyi bir şey.” Karun’un alaycı sözlerinin ardında büyük bir serzeniş vardı. Her geçen gün anne ve babasını daha çok merak ediyordum.

Peçete dudaklarımın üzerinde durduğunda iç çektim. “Asla senin gibi güçlü olamayacağım, değil mi?” Neler yaşadığını bilmiyordum ama benim yaşadıklarımın daha ağır şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum. Buna rağmen dimdik ayakta idi.

Peçeteyi dudaklarıma yavaşça bastırıp akan çayı silerken kısa bir an benimle göz göze geldi. Canını yakan şeyleri iyi gizliyordu. “Benim gibi olmana gerek yok.” Yılların yorgunluğunu üzerinde taşıyormuş gibi bezgin bir ifadeyle, “Güç her zaman iyi hissettirmez,” dedi. “Sen kendin ol, gerisini ben hallederim.”

Karun zaten çok fazla şeyle uğraşıyordu ama buna rağmen benim yükümü de sırtlanmaya hazır. O hep birilerinin yükünü omuzlarında taşımaya alışmış gibiydi. Birinin ona yardım edip onu korumasına bu yüzden alışık değildi. “Gücüne ihtiyacım olduğu için seninle geldim.” Biraz acımasız olabilirdim ama ona karşı dürüst olmak istedim.

Gözlerinin içine bakarak içten hesaplarımı yüzüne karşı söyledim. “Bir gün sana ihtiyacım kalmadığında izimi bile bulamayacak kadar hayatından kaybolacağım.” Yani Carlos’u öldürüp Gazel’e hayatının dersini verdikten hemen sonra. “Sakın bana alışma, Sanrı.”

Karun’un mavi gözlerinde beni ürkütecek bir ifade oluştuğunda peçeteyi tutan elini sıkıyordu. “Bu uyarıyı yapmak için sence de biraz geç kalmadın mı?” Peçeteyi masanın üzerine bıraktıktan sonra donuk gözlerini bana dikti. “Seni bırakmak için günlerdir seni iyileştirmeye çalışmıyorum.” Kaşlarını belli belirsiz çatınga bakışlarında beni endişelendiren bir şeyler vardı. “Bu kadar iyi bir adam değilim.”

Karun son derece kararlı bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. Şu anda bana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezdi. “Madem ihtiyacın

olduğu sürece benim yanımda kalacaksın...” Ellerini masaya bastırarak üzerine eğildi ve tehditkâr gözlerle uzun uzun yüzümü izledi. “O zaman hayatının sonuna kadar seni bana muhtaç bir hâle getiririm!” Bunları söyledikten sonra hızlı adımlarla yemek salonundan çıktı. Onun arkasından yutkunarak bakıyordum. İşte asıl şimdi başım beladaydı.

Karun’un planlarının içinde beni bırakmak yoktu, değil mi?

Çiçek, “Bitti, Bige Hanım,” deyince aynadaki yansımamdan kendime baktım. Benim kadar olmasa da Çiçek makyajımı güzel yapmıştı.

Tekerlekli sandalyeden kalkarak boy aynasının önünde kendimi izlemeye başladım. Çiçek makyajla yüzümdeki küçük yaraları kapattığı için solgun yüzüme renk gelmişti. Kırmızı rujumu yeniden dudaklarımda gördüğüm için hâlîmden memnundum. Gazel’in yumrukları dudaklarımı patlatmıştı ama buna rağmen ruj sürdüm. Saçlarım sıkı bir atkuyruğu yapıldığından gözlerim biraz çekik görünüyordu. Siyah kurdele ise her zamanki gibi saçlarımın sol tarafındaki yerindeydi. Bu toka artık benim bir parçam olmuştu, uğursuz bir parçam.

Bisiklet yaka eflatun elbise belimi sarıyor, dolgun kalçalarımı öne çıkartıyordu, Elbisenin eteği dar olduğu için dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. Siyah topuklu ayakkabılarla güzel bir uyum içindeydi. Elbise vücudumu ikinci bir deri gibi sardığı için sırtımdaki yaraya yeteri kadar hava nüfuz etmiyordu. Üstelik topuklu ayakkabıların içindeki ayaklarım daha şimdiden acımaya başlamıştı.

Bunlar benim umurumda değildi. Bugün sahne sırası bendeydi ve Carlos ile Gazel’in karşısına en iyi şekilde çıkmalıydım. Karun sabah kahvaltı masasında beni bırakmayacağını söyledikten sonra dışarı çıkmıştı. Onun yokluğunu fırsat bilip ben de hemen hazırlanmaya başlamıştım. Karun eve dönmeden önce bugün Carlos’un işini bitirmeliydim.

Yatağın üzerinde duran eflatun, dantelli eldivenleri taktıktan sonra çantamı alıp odadan çıktım. Attığım her adımda canım daha çok yanıyordu ama dişlerimi sıkarak merdiveni indim. Dışarı çıktığımda korumaların hepsi ip gibi dizilmiş bir hâlde beni bekliyordu. Bendeki değişimi gören çocuklar ısıklık çalınca kıkırdadım. Ön kapıyı korumakla görevli olan bu yirmi koruma diğerlerinden çok farklıydı.

İçinde Furkan, Nedim, Celil ve İsa'nın olduğu bu yirmi kişilik ekiple birbirimizi sürekli deli ediyorduk ama onları sevmeye başlamıştım. Karun'un diğer korumalarına göre daha fazla yakınlık kurmuştum. Onlara abartılı bir şekilde kendimi gösterdim. "Güzel olmuşum, değil mi?"

İçlerinden en yakışıklı olan Nedim, "Her zamanki hâliniz," deyince gülüşüm büyüdü.

Kamelyada oturup Rebeca'ya omuzlarına masaj yaptıran büyükbabam, "Ama hâlâ burnu bükük!" diye bağırınca Furkan kahkaha attı.

"Fehmi amca bayılıyor sana."

Büyükbabam ellerini birleştirip Furkan'a kalp yaptı. "Ben de sana Furkiciğim." Rebeca'nın masaj yapan parmakları onu gevşettiği için yüzünde baygın bir ifade vardı. "İşini bitirip hemen gel, daha gecelere akacağız seninle."

Kaşlarımı çatarak burnumdan derin derin nefesler aldım. "İkinizi de gebertirim!" Ölümcül bakışlarım Furkan'ın üzerinde gezindi. "Furkan uyma şuna, diyeceğim ama al birini vur ötekine!" İkisi birbirinden beterdi.

Sinirli adımlarla arabaya yürürken Furkan ve büyükbabam hâlâ bu gece çıkacaklarına dair birbirlerine kaş göz yapıyordu. "Furkan!" diye sesimi yükselttiğimde koşarak peşimden geldi.

"Geldim Bige Hanım." Hemen ellerini önünde birleştirip saygılıyla hafifçe eğildi. "Büyük taarruza hazırız. Daha önce patronu kaçırdığımız yetmezmiş gibi şimdi de ondan adam kaçıracağız." Furkan homurdanarak benim için arabanın kapısını açınca ona ters ters bakıp arabaya bindim. Geri zekâlı biraz daha yüksek sesle konuşursa bilmeyenler de öğrenecekti.

Arabaya bindiğimde Celil şoför koltuğuna geçti ve Nedim de öne oturdu. Furkan hemen sağımda arka koltukta oturuyordu. Bize eskortluk yapan arabanın hemen arkasındaydık ve bizim arkamızda da sekiz araba vardı. "Karun'un konvoyu daha uzun," diye suratımı asmaya başladım. "Bana da sepetteki en kötü adamlar kaldı. Nedim, sen üzerine alınma canım." Yanımdaki Furkan'ı işaret ettim. "Bir de şuna bak."

Nedim kısık sesle gülerken Furkan, "Neyim varmış benim?" diyerek alınganlık yaptı. "Ben de yakışıklıyım." Evet, öyleydi.

"Bir Nedim değilsin ama."

"Bige Hanım, siz kertenkele seviyorsanız ben ne yapabilirim." Nedim'in jöleyle dikleştirdiği saçlarını gösterdi. "Arizona kertenkelesi gibi herifi yakışıklı buluyorsunuz."

Nedim ve Celil önde gülerken cama doğru kayarak Furkan'dan iyice uzaklaştım. "En azından bakımlı bir kertenkele, senin gibi ter kokmuyor."

"Sizin ayak işlerinize koşturmaktan banyo yapmaya fırsatım mı oluyor? Kafanızdaki tahtalar kırıldığından beri beni kum torbası niyetine kullanıyorsunuz. Gözünüzü seveyim, inadı bırakın ve bir kliniğe yatın."

"Şimdi oturur yere ağlarım, görürsün!" diye onu tehdit ettiğimde gülerек önüne döndü.

"Adam kesmeye giderken yaptığı tehdide bak." Her durumda ağlayacak potansiyele sahiptim bir kere.

Araba bir uçurumun kenarında durduğunda hepimiz sırasıyla inmiştik. Arkamızda duran arabalardaki çocuklar da inip yanımıza geldi. Her şeyi önceden ayarladığımız için depodaki çocuklar Carlos ve Gazel'i buraya getirecekti. Çoktan yola çıkmış olmalıydı ve birazdan burada olurlardı. Yürüyüp uçurumun kenarında durarak boşluğa baktım. Korumalar arabaların yanında durarak beni izliyordu.

Onlara dönüp gülümsedim. "Aslında Carlos çok şanslı çünkü ben hep böyle bir yerde ölmek istemiştim." Giydiğim eflatun elbiseyi gösterdim. "Üzerimde eflatun bir elbise varken ve şimdi olduğu gibi en güzel hâlimle." Bir kuş gibi boşlukta süzülerek son nefesimi vermek istiyordum.

Hepsinin tadı tuzu kaçarken içlerinden biri, "Hayallerinizin içinde neden ölme şekliniz var?" diye sordu. "İnsanlar nasıl öleceğini hiç düşünmez." Belki de benim düşüncelerim fazla kirliydi.

Bize doğru yaklaşan beş arabayla soluğumu tuttum. Nihayet yıllardır beklediğim an gelmişti. Arabaların beşi de yakınımızda durdu. Siyah takım elbiseli adamlar arabalardan inerken oldukça gergindi. "Karun Bey'in bundan haberi var, değil mi?"

"Olmasaydı burada ne işimiz olacaktı?" Furkan onlara yalan söyleyerek beni gösterdi. "Karısı ondan gizli iş çevirecek birine mi benziyor?" Çocuklar *evet* dercesine bıyık altından gülmeye başlayınca kaşlarımı çattım. Bu aptallar biraz daha böyle devam ederse bizi ele vereceklerdi.

"Siz kimi sorguladığınızın farkında mısınız?" Otoriter bir tavır sergileyerek yeni gelenlere boş gözlerle baktım. "Arayın Karun'u teyit ettirin isterseniz."

“Aradık efendim,” dedi içlerinden biri. “Evet, bizi onayladı ama emin olmak istedik.” Saygıyla başını eğdi. “Kusur ettiyse affola.”

Aradıklarını biliyorduk, bunu da düşünmüştük. Furkan, Karun’un *evet* diyen sesini kayıt altına almıştı. Bizim çocuklardan biri bugün Karun’un yakın korumalarından biriyle yer değiştirmişti. Ondan haber gelene kadar depodakileri arayıp Carlos ve Gazel’i istemedik. Karun’un yakınına kadar sızan çocuk bir şekilde onun telefonunu çalmıştı.

Bizi arayıp bundan bahsedince Furkan depodakileri aradı. Tabii onlar da büyük ihtimalle Furkan’ın telefonunu kapatır kapatmaz hemen Karun’u aramıştı. Oysaki hattın diğer ucunda Karun’un telefonunu açan ve elinde Karun’un *evet* diyen ses kaydıyla bekleyen bizden biri vardı. Aralarında şöyle bir konuşma geçtiğine emindim.

Ajanımız, “*Evet?*” diyen bir ses kaydıyla telefonu açmıştı.

Onlar, “*Efendim Carlos ve Gazel’in çıkış emrini siz mi verdiniz?*” diye orduğunda bizim ajan tekrar, “*Evet,*” diyen Karun’un sesini onlara dinletmiş ve telefonu kapatmıştı. Bu planın her detayına çok kafa yormuştum.

Karun oynadığımız oyunu öğrendiğinde hepimizi çok pis silkeleyecekti. İşaretimle kapıları açıp Carlos ve Gazel’i yaka paça arabadan indirdiler. İkisi adamlara zorluk çıkarıyorlardı ki beni görünce çırpınmayı bıraktılar. “Sürpriz.” Onlara tatlı tatlı gülümsedim. “Beni özlediniz mi?”

Karun her boş vaktinde depoya uğrayıp onları bir güzel hırpalamış olmalı ki ikisinin de yüzü gözü tanınmaz hâldeydi. Carlos’un mosmor olan gözleri şişmiş, kırılan burnu ödem topladığı için kocaman olmuştu. Gömleğinin ön tarafı tamamen kandı ve ayakta zor duruyordu. Uzun uzun ona baktığım için onu tutan çocuklardan biri, “Karun Bey onunla yakından ilgilendi,” deyince dudaklarım kıvrıldı. Az bile yapmıştı.

Başımı çevirip Gazel’in dağılan saçlarına, patlayan dudağına ve avuç içlerinde akan kana baktım. Az önce konuşan çocuk, “Karun Bey ona elini sürmedi ama ne yapmamız gerektiğini söyledi,” diye küçük bir açıklama yapmıştı. “Biz onun avuç içlerini ve ayak tabanlarını camlarla keserken Karun Bey her saniyesini izledi.” Buz kestim. Ondan ablama dokunmasını istemediğim hâlde rahat durmamıştı. Bana istediğimi verip onları öldürmemişti ama ikisine de ağır bir işkence uygulamıştı.

Güçlü görünmeye çalışarak, “Sırtında da bir yara var mı?” diye sordüğümde onlardan önce Gazel cevap verdi.

“Var!” Öfkeyle bağıırken hınçla bana bakıyordu. “Sırtımda da kocanın açtırdığı bir bıçak yarası var!” Soluğumu tutarak hareketsiz kaldım. Gazel’in bana yaptığı her şeyi Karun da ona tattırmıştı. Ellerini ve ayak tabanlarını camlarla kesip onu sırtından bıçaklatmıştı. Bütün bunları yaparken aynı zamanda onu bir şekilde hayatta tutmuştu.

Üstelik tüm bu yaptıklarını benden gizlemişti.

Gazel’in gözünde hep fazla duygusal ve zayıf olduğum için üzülmemi bekledi. Onun için üzülüp Karun’a kızmamı bekledi çünkü eskiden olsa böyle yapardım. Onun küçük kardeşi, ablası ona ne yaparsa yapsın ablasını savunurdu. Lakin artık o benim ablam değildi ve ben de onun tanıdığı Bige değildim. “Hak ettiğinden fazlasını yapmamış.” İçim acısa da sesim fazla soğuktu. “Benim yapacaklarımın yanında bunlar ne ki?”

Onun küçük kardeşi kafesin içinde, ablasını yere düşürdüğünde bile *elinde eldiven var, canı acımıyor* diye sevinen biriydi. Kendi kanarken ablasını düşünecek kadar aptal biriydi. Gazel böyle bir kardeşten bugün dönüştüğüm kişiyi yaratmıştı.

Gazel’e bakmayı bırakıp Carlos’a gözlerimi diktim. Uzun uzun ona işkence etmeyi her şeyden çok isterdim ama onu öldürmeye bu kadar çok yaklaşmışken son anda bir aksilik çıksın istemiyordum. Bu yüzden oyalanmayı bırakıp öldürücü hamleyi yapmalıydım. Karun’un da dediği gibi fırsatını bulmuşken rakibini öldürmezsen geri döner ve o seni öldürürdü. Elimdeki bu fırsatı kaçırarak kadar aptal değildim.

Eğlenen gözlerle Carlos’u izlerken keyfime diyecek yoktu. “Birazdan dünya senin gibi bir pislikten kurtulacağı için o kadar mutluyum ki.”

Carlos âdeta ağzından köpükler çıkartarak öfkeyle bağırdı. “Sen beni öldürecek güçte değilsin!” Kuduz köpekler gibi tükürükler saçıp onu tutan kelepçeden kurtulmaya çalışıyordu. Evet hem ona hem de Gazel’e ters kelepçe takılmıştı.

“Gücümün sınırını ah bir bilsen,” diyerek güldüm. “Damarıma basan yedi cihanın kralı bile olsa gider o saltanatı yıkarım.” Gözlerinin içine tüm ciddiyetimle bakıp ona doğru birkaç adım attım. “Ben deli bir mayınım, Carlos ve çek ayağını, tam üzerine bastın!”

Bugünkü patlama büyük olacaktı.

Çantamdan bir dal sigara çıkartıp yaktığımda Carlos beni küçümsercesine güldü. “O çok güvendiğin kocan mı öğretiyor sana bu lafları?”

“Kocamın burada olduğumdan haberi bile yok.” Parmaklarımın arasında tuttuğum sigaradan büyük bir nefesi içime çektim ve dumanını kışkırtıcı bir şekilde onun yüzüne üfledim. “Sen ve ben Carlos,” dedim samimi bir sesle. “Sadece ikimiz için ayarladım bu randevuyu. Neden mi?” Gözlerinin en derinine bakarak gülümsedim. “Çünkü kocam bile artık benim kadar acımasız olamaz.” Bu adamı öldürecektim, hem de hemen şimdi öldürecektim.

Benden bir canavar yaratan kimseye merhamet etmeyecektim.

“Furkan başlayın!” diyerek geriye çekildim. Belli etmemeye çalışıyordum ama sigarayı tutan elimin avuç içi acıyor, her adımında ayakka-
bının içindeki ayaklarım kanıyordu. Kendi kanımı akıtarak onun kanını dökecek, kendi canımı yakarak onun canını alacaktım. İyileştikten sonra değil, hemen şimdi bunu yapacaktım. O ölmeden asla gerçek anlamda iyileşemezdim.

Nedim ve Celil onun kollarını tutarak Carlos’u zorla uçuruma yakın bir yere sürüklediler. Furkan ve İsa da büyük, siyah çantaları arabanın bagajından alıp geldi. Çocuklar çantayı açarken Gazel, “Ne geçiyor aklından!” diye bağırınca umursamaz gözlerle siyah Saka’ya baktım. İki kişi onu yere diz çöktürmüştü ve başına silah dayadıkları için ayağa kalkamıyordu.

Birazdan olacakları izlemesi için onu buraya getirtmiştim, küçük kardeşinin artık eskisi gibi olmadığını görmeliydi! Carlos için endişelendiği kadar benim için üzülmemişti. “Neler geçmiyor ki aklımdan,” diyerek gülmeye başladım. “Bence Carlos için değil, kendin için endişelenmeye başla çünkü senin için daha iyi planlarım var.” Carlos birazdan ölerek bir nevi benden kurtulacaktı ama Gazel’e kolay bir ölüm yoktu.

Ablam olması ona işkence etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Zaten artık ablam da değildi. Çocuklar çantanın içindeki bombaları çıkartınca Carlos’un irileşen gözlerini gördüm. Sonunda ne yapacağımı anladığı için gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümüştü. Yüzündeki her çizgi ürpertici bir şekilde seğirirken öfkenin yanı sıra suratında korku da vardı. Gizlemeye çalışıyordu ama irileşen göz bebekleri korkuyu her hücresinde hissetmeye başladığını gösteriyordu.

Carlos’un yüreğine serptiğim ölüm korkusu şu anda tüm gözeneklerine sızmıştı. Çocuklar bombaları üzerine yerleştirmeye başlayınca onlara direnip çırpınmaya başladı. “Sen bir hastasın!” diye bağırırken kollarını kurtarmaya çalışıyordu. Onu tutanlardan kurtulduğu an üzerime atlayacağına hiç şüphem yoktu. “Sen akıl hastası bir kaltaksın!”

“Hadi ama Carlos,” dedim yalancı bir şaşkınlıkla. “Şu zamana kadar kaç cami bombaladın, kaç karakolu havaya uçurdun ve kaç kişiyi öldürdün. Sen onlarca kişiyi patlatırken akıl hastası değildin ama ben sana aynısını yapınca deli oluyorum, öyle mi?” İncinmiş gibi dudaklarımı büzdüm. “Üzülüyorum ama.”

“Seni kaçık fahişe!” Bağırarak onu tutan çocuklara saldırmaya çalıştı ama sadece denemekle yetindi. “Sen aklım kaçırmışsın!”

Kırılmış gibi dilimi damağıma vurup cık cık sesleri çıkarmaya başladım. “Ama çok ayıp.” Yalancı bir hüznle kaşlarımı hafifçe eğdim. “Bombaların ikimiz için anlamını biliyor olmalısın. Sen onları bir yere toplarsın, ben de patlatırım. Bu hep böyle olmuştur.” Sırıtarak zorla gövdesine bağladıkları bomba düzeneğini gösterdim. “Tanımadın mı, seninkilerden.” Ona ait bir mekândan çıkan teçhizatı bunlar. Bizim çocuklar Karun’un haberi bile olmadan birazını almıştı.

Ölümü bile kendi silahıyla olmalıydı.

Patlayıcıları vücudunun her yerine yerleştirmeye başladılar. Öyle ki bacaklarında bile patlayıcılar vardı. “Furkan,” diyerek Carlos’un kafasını gösterdim. “Tatlım, kafası boş kaldı.” Üzülmüş gibi dramatik bir ifadeyle ona bakıyordum. “Kafatasının parçalanıp beyninin dağıldığını görmeyeyim mi?”

Son söylediklerimden sonra korumaların hepsi tuhaf gözlerle beni izliyordu. Nasıl desem, biraz ürkmüş gibi bakıyorlardı. Önce buraya gelmeden hemen önce yaptırdığım saçlarıma ve makyajlı yüzüme baktılar. Daha sonra ise bakışları biraz aşağıya kaydı ve eflatun elbiseyle ince topuklu ayakkabılarımı izlediler. Neden baştan ayağa beni süzdüklerini anlamadım, ta ki Furkan konuşmaya başlayana kadar.

“Şöyle bir bakıyorum, karşımda kibar, güzel ve sosyetenin göz bebeği bir kadın görüyorum.” Furkan elinde patlama gücü yüksek bir bomba tutarken sesi ona yakışmayan bir şaşkınlıktaydı. “Ama ne zaman konuşsa içinden bir psikopat çıkıyor.” Bu çocuğun açık sözlülüğünü seviyordum.

Furkan dinamiti Carlos’un ensesine koli bandıyla yapıştırdı Carlos, “Bu yanma kalmayacak!” diye bağırıp daha fazla çırpınmaya başladı. Kollarını kurtarmaya çalışırken bana doğru atılıyor ama onu tutan çocuklar bir adım bile atmasına izin vermiyordu.

Furkan dinamiti onun ensesine sabitlemek için bandı Carlos’un boynuna doladıkça daha çok bağırıyordu. “Daha sen sekiz yaşındayken

seni öldürmeliydim!” Geriye dönme şansı olsaydı o gün tereddüt bile etmeden beni öldüreceğini biliyordum. “Daha sen çocukken önce becerip sonra öldürmeliydim!” diye haykırdı.

“Senin ona uzanan dilini sikerim lan!” Furkan koli bandını bıraktı ve Carlos’un karşısına geçip çenesine öyle bir yumruk attı ki yemin ederim çenesindeki o kırılma sesini duydum. Bu çocuk benim sağ kolum olmaya adaydı.

Carlos’un hakaretleri beni zerre kadar etkilemediği için sigaramı içerek beklemeye başladım. Çocuklar onu paket yaparken aklıma gelenlerle, “Kadem’i arayın, buraya gelsin,” dedim. “O da 13 Haziran çocuklarından biri ve bunu izlemeye hakkı var.” Kadem’i görmek istemiyordum ama bunu görmeyi hak ediyordu. Tüm ailesini katleden birinin nasıl öldüğünü görmeliydi. Bugün 13 Haziran’ın çocuk kahramanlarının günüydü.

Çocuklardan biri telefonu çıkartıp Kadem’i arayınca Gazel ile göz göze geldik. Furkan, Carlos bana küfretmesin diye onun ağzını da bantladığı için artık sesi çıkmıyordu. Sigaramı içerken Gazel’in karşısında durdum, daha doğrusu tepesinde dikildim çünkü çocuklar onun ayağa kalkmasına izin vermiyordu. Gazel başını kaldırıp dağınık saçlarının arasından bana baktığında gözlerinde yersiz bir telaş ve yoğun bir öfke vardı.

“Kocanın gücü olmayınca sen bir hiçsin! Seni o kafesten kurtaran oydu. Bugün burada bana üstünlük taslıyorsan bu bile onun gücüyle, onun adamlarıyla!” Bu büyük bir suçmuş gibi bakıyordu. “Sırtını yasladığın o adam olmayınca sen bir zavallısın!”

“Bu bile benim doğru, senin de yanlış seçimler yaptığını göstermez mi?” Alınganlık yapmak yerine gayet sakince onu izliyordum. “Benim sırtımı yasladığın adam dağ gibi arkamda. Peki, senin sırtını yasladığın adam nerede?” Gülerek adamlarımın paketlediği Carlos’u gösterdim. “Bak, orada ve birazdan parçalarına ayrılacak. Seni kurtarmak şöyle dursun, kendine bile hayrı yok. Benim seçtiğim adam beni ayakta tutuyor.” Dizleri üzerinde olmasına değindim. “Ama senin seçtiğin adam seni ayaklar altına düşürdü.”

“Bana güçlü kadın pozları kesme!” Çırpınarak ayağa kalkmaya çalıştı, gözlerinde gördüğüm o sonu gelmez öfke hâlâ canımı yakıyordu. “Sen asla şu anda bana göstermeye çalıştığın kadın olmadın ve olamazsın!” Gülerek kendi söylediklerini onayladı. “Kafesin içindeyken bana karşılık bile veremeyecek kadar zavallıydın!”

Sırtım acımasına rağmen bunu yaptım ve üzerine eğildim. Yumruk yaptığım elimi suratına geçirerek onu yere serdiğimde içimde zerre acıma olmamıştı. “O kafesin bir rövanşı olacak,” dedim yemin eder gibi. “İşte o zaman asıl zavallının kim olduğunu göreceksin!”

Sinirlerimi daha fazla bozmaması için onu bırakıp arabaya yürüdüm. Kalçamı arabanın kaportasına yaslayarak soluklanmaya başlamıştım. Bu kadar hareket her yönden benim için tehlikeliydi. Az önce eğildiğim için sırtumdaki dikişler bile bana tarifi olmayan bir acı veriyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordum. Bu iki hainle işim bitmeden gücüm tükenmemeliydi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca Kadem’i bekledik. Bu süre benim için bir asır gibi gelirken eminim Carlos hiç bitmesin istiyordu. Ancak nihayet Kadem’in arabası ufukta görünmeye başlamıştı. Kurak arazinin engebeli yollarını aşarak büyük bir süratle buraya geliyordu. “Gel bakalım, Çilek Adam,” diye fısıldadım. “Bugün kaybettiğimiz herkesin ruhunun huzur bulacağı gün.” Bugün intikamımızı alacağımız büyük gündü.

Kadem yaklaşıp arabayı durdurduğunda doğrulup ona izlemeye başladım. Arabadan inen çocuk buraya neden geldiğini biliyordu, yalnız gelmesi için ona konuyu kısaca anlatmışlardı. Bu yüzden gördükleri onu pek şaşırtmamıştı ama gözleri tıpkı benim gibi bakıyordu. Geç kalınmış bir intikamın kırık hüznü vardı gözlerimizde. Bunu ailelerimize borçluyduk, bunu arkadaşlarımıza ve Uğur ile Efil’e borçluyduk.

Kadem yanıma gelip karşımda durduğunda nemli gözlerle birbirimize bakıyorduk. Evet, aynı zamanda üzgündük de çünkü Carlos’un ölümü bize kaybettiğimiz insanları geri vermeyecekti. Keşke verseydi ama vermeyecekti. Lakin onların dökülen kanı yerde kalmayacaktı.

“Bitiyor mu sonunda?” diye sordu.

“Bitiriyoruz.” Başımı usulca salladım. “Biz bitiriyoruz.”

“Yalnız değil, birlikte.”

Buruk bir tebessümle onu onaylamıştım. “Olması gerektiği gibi.”

İkimiz de Carlos’a doğru yürürken, “Furkan,” dedim. “Hepiniz patlama noktasından uzaklaşın.” Yerdeki Gazel’i gösterdim. “Onu da alıp güvenli bölgede durun.” Furkan itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, “Dediğimi yap,” dedim katı bir sesle. Bunu sadece Kadem ve ben yapacaktık.

Furkan beni ikna edemeyeceğini anlayınca mecburen başını salladı. Carlos’un göğsündeki bomba düzeneğini aktif hâle getirerek kumandayı

bana verdi. Gazel'i sürükleyerek arabaya bindirdikten sonra diğerleri de arabalara atlamıştı. Arabalar birbiri ardına buradan uzaklaşmaya başladığında hiç kıpırdamadım. Bizim çocuklar burayla aralarına belli bir mesafe koyarak güvenli bir bölgede durmuştu. Hepsi tekrar arabadan çıkıp bulundukları yerden bizi izliyordu. Kadem ile birbirimize baktığımızda, "Başlayalım mı artık?" diye sordu sabırsızca.

"Başlayalım." Elimde ölümcül bir kumanda tutarken onunla Carlos'a doğru yürümeye başladım.

Bugün kendi tarihimizi yazacaktık.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

—5—

İHTİRAS

“Gördüğüm her güzel düş bir kâbusa dönüşmeye mahkûmdu. Ancak kâbuslarım hiçbir zaman uyanmak istemediğim güzel bir rüyaya dönüşmüyordu. Kötü olan her şey kalıcı ve etkisi sonsuz mu olurdu?”

Elimde birazdan birini havaya uçuracak bir bombanın kumandasını tutarken mutdudum. Kendimle ilgili yeni yeni keşfetmeye başladığım bu karanlık ve tehlikeli tutkunun adı öldürme isteğiydi. Daha önce de isteyerek veya istemeyerek birçok kişiyi öldürmüştüm ancak hiçbiri içimde böylesine bir hazzı uyandırmamıştı.

Plansız bir şekilde öldürdüklerin için üzül, istemeyerek öldürdüklerin için gözyaşı dök fakat bile isteye öldürdüklerin için gülümse.

Carlos'un her yanı bombalarla sarılı ve bağlıydı. En son bana küfrettiği için Furkan onun ağzını da bantlamıştı. Bu yüzden Kadem ile ikimiz onun karşısında durduğumuzda hiçbir şey söyleyemedi. Ağzındaki bant olmasaydı belki çok şey söylerdi ama bunun için izni yoktu. Bandı sertçe çekip çıkardım. "Bize iyi bak," dedim büyük bir kinle. "Gördüğün son yüz bize ait olacak."

"Duyduğun son ses bizim sesimiz olacak," dedi Kadem.

"Cehennemde görüşürüz rezil herif!" dedikten sonra ona sırtımızı dönerek uzaklaşmaya başladık. Arabalara doğru yürümeye başladık. Sadece saniyeler içinde ölmüş olacaktı.

Aramıza yeteri kadar mesafe koyunca Carlos'a bakıp sıırıttım. "Oğlun David'e benden selam söyle." Sonrasında kolumu havaya kaldırdım.

Onu parçalarına bölmek için tam kumandanın düğmesine basacaktım ki Gazel, "Dur!" diye boğazını parçalarcasına haykırdı. "Efil yapma, sana yalvarıyorum dur!" Bağırmasıyla kolum havada, parmağım kumandanın üzerinde öylece kalmıştı.

Ablam durmamı istiyordu.

Ablam Carlos'un hayatı için bana yalvarıyordu.

O gece beni affetmesi için ona yalvardığım gibi Gazel de bana yalvarıyordu ama af dilenmek için değil, Carlos'u yaşatmak için. Kollarını tutan çocuklardan kurtarmaya çalışırken bir süre onu izledim. Gözlerinin siyahındaki korkuyu buradan bile görebiliyordum. Gözlerinde büyük bir endişe ve orada olmaması gereken yoğun bir korku vardı. Carlos'un

hayatına yönelik bir korku. Ne acı değil mi, kendi öz kardeşini sırtından bıçaklarken bu kadar korkmamıştı.

“Bana Efil deme.” Buz gibi bir sesle konuşup ona kendi sözlerini hatırlattım. “Unuttun mu, ben babamın kızıyım.”

Bugün ablamın yaşatmak istediği adam gelecekte katilim olacaksa onu sağ bırakmam büyük aptallık olurdu. Kendi Azrail’imi bir gün gelip beni öldürsün diye serbest bırakacak değildim. Carlos ile aramızda ölümüne bir düşmanlık vardı ve sadece birimiz hayatta kalabilirdi. Elime geçen bu fırsatı şimdi kaçırsam bir dahaki sefere oklar tamamen bana dönebilirdi. Hiçbir zaman bu kadar aptal biri olmamıştım.

Carlos’a doğru dönüp delice dönen gözlerine baktım. Tüm umutları Gazel’in beni ikna edeceği yönündeydi ama şimdi ne kadar kararlı olduğumu bir kez daha görüyordu. Gözlerimde kendi ölümünü görene kadar kuyruğunu dik tutmaya çalışmıştı ama şimdi yolun sonuna geldiğini anlıyordu. “Seni paraya boğarım!” Ölüm korkusuyla şu anda istediğim her şeyi yapacak gibiydi. “Seni bu ülkenin en zengin kadını yaparım!”

“Zaten öyleyim,” diyerek ona gülümsedim. “Kocam trilyonluk bir adam olduğuna göre ben de öyle oluyorum.” En basitinden boşansam açacağım nafaka davasıyla bile büyük bir servetin sahibi olabilirdim.

Carlos telaşlanarak, “Güç ve iktidar sahibi yaparım seni!” diye bağırınca ona baygın gözlerle bakmaya başladım.

“Şu anda hayatın benim elimde olduğuna göre zaten istediğim güçteyim.” Çırpınışlarından hastalıklı bir derecede zevk alıyordum.

Carlos hiçbir şekilde beni ikna edemeyeceğini anlayınca bana karşı son kozunu oynadı. “Ya taktığın o toka?” Kaskatı kesildim, şimdi sırttan oydu. “O tokadan kurtulmak istemiyor musun? Bunu her şeyden çok istediğini biliyorum.”

Artık onu öldürmeyeceğimden o kadar emindi ki neredeyse kahkahalar atacak, bana karşı olan büyük zaferini kutlayacaktı. Ancak unuttuğu bir şey vardı ve o da saçımdaki tokaya rağmen onu öldüreceğimdi. “Kalan hayatımı siyah kurdeleli bir tokayla geçirebilirim ama seninle asla.” Cellağının gözlerine son kez bakmasına izin verdim. “Seni oğluna kavuşturduğum için bana teşekkür etmeyi sonraya sakla,” dedim hissizce. “Belki ben de öldükten sonra!” Daha fazla uzatmadan kumandanın düğmesine bastım.

Bitti.

Yılların düşmanlığı tek bir düğmeyle bitmişti.

Bombanın düğmesine bastığım an Kadem ile ikimiz arkaya doğru savrulmuştuk. Güvenli bir bölgedeyken bile patlatmanın şiddeti bizi arkaya savuracak kadar büyüktü. Patlamanın çıkardığı gürültülü ses Gazel'in çığlığını bastırmıştı. Kulaklarımda bombadan kalan uğultu varken her saniyesini soluksuz bir şekilde izlemiştim. Kalçamın üzerine düşmeden hemen önce onun nasıl paramparça olduğunu görmüştüm.

Önce şiddetli bir ses duydum, daha sonra ayaklarımdan altında başlayan bir sarsıntı ve en sonunda güneşin kızıllığıyla yarışan bir ateş belirdi. Sadece birkaç saniye beliren bu ateş Carlos'un vücudunu parçalamış, her uzvunu bir yere savurmuştu.

O öldü, ben öldürdüm.

Ellerimden destek alarak ayağa kalktım. Gazel düştüğü yerde hâlâ ağlıyor, bana nefret kusuyordu. Dümdüz bir şekilde uçuruma bakarken ablamın arkamdan söylediği her şeyi duyuyordum. "Sen bir canavarsın. Neye sebep olduğun hakkında bir fikrin yok!" diyordu. Sesi titriyor, çektiği bedbaht acı içime nüfuz ediyordu. "Dokunduğun her şey ölüyor!" Son söylediklerinde haklı olmasından daha acı bir şey yoktu.

Ablam Carlos'u bile benden daha çok seviyordu.

Uçuruma doğru yürürken Carlos'un parçalanmış uzuvlarının arasından geçtim. Sekiz yaşındayken arkadaşlarımdan kopmuş uzuvları arasından geçtiğim zamanki gibi hissizdim. Yerlere saçılmış iç organları arasında yürürken korkutucu denecek kadar duygusuzdum. Birini parçalarına ayırmıştım ama ne mutluydum ne de üzgün. Sanki tek derdim ayakkabılarımdan kirlenmesiymiş gibi dikkatli adımlar atıyordum. Ayakkabılarımla seviyordum.

Öylesine gereksiz bir telaş vardı dikkatli adımlarımda. Carlos'un yarısı olmayan kafatasına tekme atarak uçurumdan aşağıya fırlattım. İğrenç bir görüntüydü ama gözleri yerinden fırlayan kanlı kafatasını görmek bir o kadar da tatmin ediciydi. Arkamda her yere saçılmış insan parçaları varken uçurumun kenarına oturdum. Mutlu olmam gerekiyordu ama değildim.

Ayaklarımla boşlukta sallandırarak havayı içime çekerken duygularım fazla karışık. Rüzgârın barut ve kanla karıştırdığı kirli havayı içime çekerek derin bir nefes aldım. Daha iyi hissetmem gerekmiyor muydu? Hep Carlos ölünce içimdeki tüm bu kinin yok olacağını, daha iyi hissedeceğimi

düşünmüştüm. Daha iyi hissetmiyordum, belki daha kötü fakat hissettiğim şeyin adı daha iyi değildi.

Çantamdaki paketi çıkartıp bir dal sigara yaktım. Dumanı içime çekip başımı güneşin sararttığı solgun ama parlak gökyüzüne doğru kaldırdım. “Bitti ama henüz bitmemiş çok şey var gibi geliyor.”

Siyah kurdeleli toka hâlâ saçlarımdaydı.

Malikâneye döndüğümüzde hepimiz çok gergindik çünkü Karun eve dönmüştü. Sabah kahvaltısından hemen sonra işe gitmişti ve biz de ondan sonra oyalanmadan çıkmıştık. Hazırlanıp evden çıkmam ve Carlos’u öldürüp geri dönmem toplamda üç saatimi almıştı. Bunun iki saati güzel görünmek için yaptığım hazırlığa gitmişti. Karun’un eve erken dönmesinin sebebini az çok tahmin edebiliyordum. Canımıza okumak için dönmüştü. Kendim için sıkı bir savunma hazırlasam iyi olacaktı.

Malikâneye girdiğimde artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Kanayan ayak tabanlarım her adımında ağlama isteğimi pekiştiriyordu. Bu durumdayken basamakları çıkmak belki de hayatımm en zorlu sınavıydı. Çiçek bana Karun’un beni çalışma odasında beklediğini söylemişti ama ben odama geçip dinlenmek istiyordum. Tabii öncesinde kanayan yaralarım için doktora pansuman yaptırmalıydim.

Üst kata çıkınca kendimi zorlayarak Karun’un çalışma odasının önünde durdum. Elimi kaldırıp kapıyı tam çalacaktım ki içeride Kenan’ın, “Gurur yanında onu da getirmiş olabilir mi?” dediğini duyunca hiç kıpırdamadan bekledim. Kimden bahsediyorlardı? “Karun, onu daha fazla insanlardan saklayamazsın.”

“Ne yapmamı bekliyorsun? Kenan o kız bir utanç kaynağı!” Karun’un sesi sert ve tahammülsüzdü. Hangi kızıdan bahsediyordu?

“O Defne’nin kızı ve senin de yeğenin.” Karun’un bir yeğeni mi vardı?

“Bu kadarıyla sınırlı olmadığını iyi biliyorsun!” Karun bağırdığında içeride bir şeylerin kırılma sesi gelmişti. “O piç hiç doğmamalıydı. Sikerim böyle işi, onu görmeye bile tahammülüm yok!”

“Kız kanser lan!” Kenan’ın da ona bağırان sesini duydum. “Doktor raporlarını okudun mu? Melek için yapılacak hiçbir şey kalmadığı için doktorlar onu taburcu etti. Gurur neden şimdi Türkiye’ye döndü sanıyorsun?

Çünkü yeğenin ölüyor, Karun! Gurur beni aradı, *kızın son isteği annesinin mezarına gitmek* dedi. İzin ver buraya gelsinler.”

“Ölmeli de Kenan!” Karun’un acımasızlığı karşısında iliklerime kadar ürpermiştim. Ölmesini istediği kişi kendi öz yeğeniydi. “En başında benim yapmam gereken şeyi bir hastalık yaptığı için üzülecek değilim!”

“Ablanı severken onun kızına karşı nasıl bu kadar taş kalpli olabiliyorsun? Melek’in neye benzediğini bile bilmiyorsun çünkü onu hiç görmedin! Defne burada olsaydı çok üzülürdü.”

“Ama yok!” diye bağırdı Karun. “O piçi doğururken öldü!” Bu yüzden mi yeğenine karşı bu kadar gaddardı? Defne’nin bir kızı olduğunu bile bilmiyordum. Kimse bilmiyordu, onu sır gibi saklamışlardı.

“Kenan benim ablam on üç yaşında öldü, on üç yaşında anne oldu. Sen hâlâ bunun ne demek olduğunu idrak edemedin mi? Bir çocuk, çocuk doğururken öldü!” Karun’un söyledikleriyle başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. On üç yaşında mı? Defne on üç yaşında doğum yaparken mi ölmüştü? Allah kahretsin, bu nasıl mümkün olabilirdi?

O yaştaki bir çocuk, nasıl çocuk doğurabilirdi?

Ortada çirkin bir istismar olduğu çok açıktı. Kulaktan dolma duyduğum eksik bilgilerle ortaya çıkardığım şeyler kanımı dondurmuştu. Çağıl bana Defne’nin katilinin babası olduğunu söylemişti. Bu da demek oluyor ki Defne hamile kalıp çocuk doğurduğu için babası onu öldürmüştü. Bu tür namus kavramları ülkenin her yerinde vardı. Kız çocukları sevgili yapuklarında bile ailelerinde ölesiye şiddet gördükleri oluyordu.

Belki de babası bu hamilelikte Defne’yi suçlayıp onu ortadan kaldırmıştı. Bu yüzden Kalender erkekleri anne ve babalarından bu kadar çok nefret ediyordu. Oysaki burada suçlu olan Defne değildi, on üç yaşındayken hamile kalıyorsa bu onun istismar edildiğini gösteriyordu. Birileri küçük bir çocuğa dokunmuş, onu hamile bırakmıştı. İğrenç bir dünyada yaşıyorduk!

“Kapat artık şu konuyu,” diyen Karun’un soğuk sesini işittim. “Saka hâlâ dönmedi mi? Son günlerde o da fazlasıyla canımı sıkmaya başladı. Karım benden adam kaçırıp onu havaya uçuruyor!” Anlaşılan günlük öfke nöbetini benden de çıkartacaktı.

“Seni anlamıyorum,” diye homurdandı Kenan. “Her şeyden haberin vardı ve sessiz kalıp onun yaptıklarına göz yumdun. Şimdi bu öfken niye?”

Nasıl yani, Karun başından beri ne planladığımı biliyor muydu? Ah, tabii ki biliyordu! Onu kandırdığımı düşünmek büyük hataydı.

“Olacaklara göz yummam arkamdan gizli saklı iş çevirmeye kalkıştığı gerçeğini değiştirmiyor,” dedi. “Bu ikinci kez tekrarlanırsa o da sonuçlarına katlanır!”

Biraz daha onları dinlersem yakalanacağımı bildiğim için kapıyı çaldım. Karun’un, “Gell” diyen sert sesini duyunca derin bir nefes alıp içeri girdim. Hadi bakalım, gazamız mübarek olsun.

Çalışma odasına bir suçlu gibi mahcup bir ifadeyle girdiğimde masanın önünde yere saçılan belgeleri gördüm. Karun ayaktaydı ve kollarını iki yanından ayırıp ellerini masaya bastırmıştı. Başı öndeydi ve sakinleşmek için hızlı hızlı nefesler alıyordu. “Kenan bizi yalnız bırak.” Gelenin ben olduğumu nasıl anladığını merak ettim çünkü başını hiç kaldırmamıştı.

Kenan dışarı çıkmadan önce dudaklarını oynattı ve kısık bir sesle, “Fazla üzerine gitme,” diye beni uyardı. Onu kızdırmak için üzerine gitmeme gerek yoktu ki bu adam her saniye kızacak bir şeyler mutlaka buluyordu.

Kenan dışarı çıkıp kapıyı kapatınca, “İçeri girenin ben olduğumu nasıl anladın?” diye sordum. Kapının önünde dikilirken öfkesini yatıştıracak bir şeyler düşünüyordum.

Karun başını yavaşça kaldırıp öylesine bakar gibi bana baktı ama aslında öylesine bakmıyordu. Korkunç sanrıların esir aldığı mavi gözleri baştan ayağa beni süzerken hiç de öylesine değildi bakışları. Hafif çatık kaşlarla beni izledikçe bakışlarının değdiği her nokta karıncalanıyor, kendimi gizleme dürtüsüyle dolup taşıyordum. Gözleri ayaklarımda duraksadı.

“Topuklu ayakkabılarının tıkırtısından,” diyerek sorumu yanıtladı. Soğuk bakışları bana çıplak hissettiriyordu. Üşüme hissini yaşatmayı iyi biliyordu. Ayakkabılarıma bakıp, “Hep aynı ahenkte yürüdüğün için ayakkabılarının çıkardığı tıkırtı hiç değişmiyor,” derken burnundan soludu. “Bir piyanonun kör notası gibi kalın ama uğultulu.”

Ayakkabılarımin çıkardığı sesi bile beynine kaydedip onu tarif etmesi beni şaşırtmıştı. Her an kaçacakmışım gibi kapıya yakın durduğumu görünce yüz ifadesi alaycı bir şekle büründü. “Seni hiçbir zaman anlayamayacağım.” Başını omzuna doğru eğdiğinde mesafeli bakışlarına bir tutam sinsilik eklenmişti.

Bana yan bir bakış atarak kapıya olan yakınlığıma değindi. “Benden korkuyorsun ama kaldırdığın çenen, dikleştirdiğin ince omuzların ve korkuna direnen kahvelerin cesur bir kadın izlenimi yaratıyor.”

Araladığı dudaklarının arasına sessizce boğucu bir nefes çekti ve içine aldığı nefesi aynı sessizlikle serbest bıraktı. “Neden gerçeği anlamıyoruz?” Ellerin masadan çekip doğruldu ve belinden çıkardığı silahın emniyetini açtı. Silahı bana doğrultup tepkimi ölçmeye başlamasını beklemiyordum. Ne yapmalıydım veya o ne yapıyordu?

Karun bana doğrulttuğu silah karşısında kaçıp kaçmayacağımı veya herhangi bir korku belirtisi gösterip göstermeyeceğimi merak ediyor olmalıydı. Hiç kıpırdamadan dümdüz bir şekilde ona baktığımı görünce kalbimdeki namluyu biraz sağa doğru kaydırды. Silahın namlusu göğsümü saf dışı bırakacak kadar kayınca kolumun çok yakınına ateş edeceğini anlamıştım. Göz göze geldik, Karun tetiğe bastığı an sağa doğru bir adım atırdım. Tetiğe basınca yana kaydığım için silahtan çıkan kurşuna göğsümü sıper etmişim.

Kulağımızda tık sesi çınlarken Karun’un beti benzi atmıştı. “Siktir, anyak karı!” Gözlerinde inanamayan bir ifade oluştuğunda elindeki silahı sertçe masanın üzerine attı. Ruhunu ezen derin bir şaşkınlıkla beni izliyordu. “Ya dolu olsaydı?” Bunun cevabını ikimiz de iyi biliyorduk.

Kalp atışlarım hızlandı, içim titredi ve korktum ama o, bunu hiç anlamadı. Namlunun önüne neden atladığımı ben de bilmiyordum, bu tamamen iç güdüseldi. Bu bile son yaşadıklarımın sonra gerçekten iyi olmadığını gösteriyordu. Gazel geri döndüğünden beri hiç iyi değildim.

Ya o silah dolu olsaydı?

Ne yaptığımı daha yeni yeni fark ediyordum, titreyen yüreğimin göz yaşları gözlerimin çukuruna akın etmişti. Karun bunu fark etti, iyi olmadığını, bazı şeyleri kontrolüm dışında yaptığımı anladı. Tıpkı attığım çığlıkları ve hızlı duygusal geçişleri kontrol edemediğim gibi bunu da kontrolüm dışında yaptığımı anlamıştı. Değişen yüzüme baktıkça içimde kopan fırtınaları görüyordu.

Ötelerden annemin sesi duyuluyordu, ölmeden önce beni Gazel’e emanet eden kısık sesi. Bugün Gazel’in, “*Dokunduğun her şey ölüyor,*” diyen sesi annemin sesini bastırıyordu.

Aşırıya kaçan hareketleriyle herkesi usandıran bir kadının utancıyla Karun’a bakıyordum. “Ben...” Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum,

doğrudan ne hissettiğimi söylemeye alışkın değildim. Ben korktuğumda bile çok cesur görünürdüm hatta en cesur göründüğüm anlar gerçek anlamda korktuğum anlardı.

Karun onun karşısında dimdik durmama rağmen gözlerimde biriken yaşları gördü. Dudaklarındaki belli belirsiz tebessümü gizlediği saklı bir korkunun eseri idi. “Varsayalım ki çok korkuyorum, beni nasıl yatıştırdın?” Sorduğu soruyla bir gizemin kapılarını kendi için aralamak üzeriydi.

“Sana sarılırdım.” Sesim benden beklenmedik bir şekilde cılız ve yardıma muhtaçtı.

Karun her hareketimi izlerken gözleri hafifçe kısıldı. “İyi gelir miydi?”

Onu bilmem ama bana iyi gelirdi. Korktuğumda birinin bana sarılması bana iyi gelirdi, kendimi güvende hissedirdim. Bu yüzden ona da iyi geleceğini düşündüm. “Belki iyi gelir.”

Net bir cevap olmadığı için Karun hoşnutsuzluk içinde güldü. Bu gerçek bir gülüş değildi, kıvrılan dudaklarının ışığı gözlerinin mavisine yansıtmıyordu. “Belki mi?” Ağır adımlarla masanın arkasından çıktı. “Bu bir cevap değil.”

Masanın önünde durdu ve kalçasını masaya yaslayarak ellerini masanın yanlarına koydu. “İyi gelir mi gelmez mi, onu söyle.” Bunu sorarken ür-kütücü sayılacak derecede ciddi ve soğuktu.

“İyi gelir,” dedim bir öncekinden daha kararlı bir sesle.

“Bana sarıl.”

“Ne?”

“Korkuyorum, gel bana sarıl,” dediğinde kaskatı kesildim.

Karun korkmuyordu.

Korktuğumu biliyordu.

O da bana iyi gelecek şeyi benden öğrenmişti.

Hayallere kapılmaktan korkan bir hayalperestin sezgisiyle ona doğru küçük bir adım attım. Kanayan ayaklarımın canımı yaktığı bir adımdı bu. İkinci adımında Karun sıkıntılı bir nefes daha çekti içine ve “Dur,” diye beni uyardı. Birden hatasını anlamış gibi topuklu ayakkabıların gizlediği ayaklarına bakıyordu.

Önce bakışlarını ayaklarımdan çekti, hemen sonra da iri vücudunu yaslandığı masadan ayırdı. Bana doğru yürüyüp tam karşımda durduğunda ayakkabılarının ucu ayakkabılarımda ucuna değiyordu. Başımı

kaldırdığımda o da başını eğmiş, beni izliyordu. Burada hissettiğimiz tek tuhaflık küçük bir sarılma faslının bile bizi haddinden fazla zorluyor olmasıydı. Oysaki evliydik, değil mi?

Karun biraz daha üzerime eğilerek yüzlerimizi hizaladı. “Şimdi sarıl.” Her zamanki düz bakışları ve hissiz sesiyle bu gergin olayı kapatmak istiyordu.

İkimizin de çok istediği ama ilk adımı karşı taraftan beklediği küçük bir sarılma faslı müthiş bir komediye dönmek üzereydi. Buna bir son vermek için ellerimi beline bir emanetçi gibi koydum ve başımı göğsüne yasladım. Seçkin bir hayalin peşinde koşar gibi, “Sen de sarıl,” dedim kendimden beklemediğim bir çekingenlikle.

Bu konuda Karun bana göre daha cesurdu, bunu herkes bilir, herkes kabul ederdi. Kollarını bana sarıp sımsıkı sarıldığında bile iri kollarından yoğun bir güç fışkırıyordu. Burnunu saçlarıma gömüp kokusunu içine çekmesi şaşırtıcı denecek kadar sahipleniciydi. “Bu küçük yakınlaşma bile bizim için neden bu kadar zor?” Yüzünü göremiyordum ama sesinde nikâhında olan bir kadına gönlünce dokunamamanın sitemi vardı.

“Çünkü birbirimize ait değiliz.” Bunu söylediğim an Karun kaburgalarını ezecek kadar kollarını sıkılaştırdı. Beni göğsüne sıkıca hapsederken ait olduğum tek yerin onun kolları olduğunu göstermek ister gibiydi.

“Benden başka birine ait olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başımı onun göğsüne yaslayarak kalp atışlarını bir ninni tadında dinledim. “Sen kendini bana ait hissediyor musun?” Uykulu bir sesle ona farklı bir soru yöneltmiştim. Karun’un kolları çok huzurluydu. Yuva gibi hissettiriyordu.

Burnunu saçlarımin tepesine gömüp kokumu uzun uzun içine çerken sessizce mırıldandı. “Birine ait olacaksam bu neden sen olmayasın?” Tek bir sözyle hızlanan kalbimin saflığına hayret etmiştim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda çenem göğsüne sürtünmüş ve göğsüne yaslı durmuştu. Karun başını eğip beni izlerken gözlerini çevreleyen kirpiklerin arasından bir münzevinin seyahat aşkıyla bana bakıyordu. Ruhu yorgun bir gezgin gibi artık durmak ve bir kalpte soluklanmak niyetindeydi. Hayattaki tüm dünyevi zevkleri tatmış, tüm acıları görmüş ve tüm ruhların çıplaklığına dokunmuş gibiydi. Yolculuğunun sonuna gelmiş gibi yorgun bakıyor, son durak olarak bende durmak ve dinlenmek istiyordu. Belki de kalmak ve hiç gitmemek istiyordu.

Bir sanat eserine bakar gibi mavileri kahvelerimde oyalanırken, “Hiç ihtimal vermiyorum ama beni kendine ait kılabilir misin?” diye sordu. Bu onun için imkânsız ötesi bir ihtimaldi.

Dudaklarımı bükerek göğsündeki çenemi biraz dikleştirdim. “Kimin kollarındaysan o an için ona aitsindir.” Kaslı göğsüne yapışmış bir vaziyette dururken belindeki ellerimi kaydurdım ve ellerimi belinin arkasında birleştirdim. “Şu an için sadece bana aitsin.”

Karun’un yüzünde kavrulmuş denecek kadar sıcak ve yanık bir ifade oluştuğunda yukarıdan beni süzdü. “Ben sadece şu an için sana aitim,” dediğinde hiçbir fikrin sığamayacağı bir tehdit oluştu mavilerinde. “Ama sen kollarımın arasında çıktığında bile sadece bana ait olacaksın.”

Tüm alaycılığımınla güldüm. “Zorunlu bir evliliğin zorunlu bir şartı mı bu?”

Açık pencereden esen ılık rüzgâr bir kez daha beyaz tül perdeyi dalgalandırırken, “Hayır,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Bir suçu başka bir suçla kapatamam.” Evliliğimizi bir suç olarak görüyordu.

Bu suçu sadece aşk telafî edebilirdi.

Ona âşık değildim.

Bana âşık değildi.

Beş ay daha bir suçun iki mahkûmu olacaktık.

“Anlıyorum.” Rastgele dudaklarımdan çıkan tek bir kelime anlamadığım her şeyin sönük hissizliğini taşıyordu.

Karun’un koyu mavi gözleri tüm alaycılığıyla beni izlerken, “Henüz hiçbir şey anlamayacak kadar toysun, Saka,” diyerek son derece ciddi bir sesle beni uyardı. “Sana zarar vereceğim şeylerden kaçın ve bunu yapmaya bana sadık kalmakla başla. Kimse vazgeçilmez değildir.” Kolları arasında gerildim. *İki yıl boyunca ilişki yaşadığım bir kadını bile intihara zorlamışken sana neler yapmam,* diyordu. Karun beni açık ve net bir şekilde tehdit ediyordu.

Bu gözdağının sebebi arkasından iş çevirerek Carlos’u öldürmemdi. Arkasından oynanan oyunlara tahammülü olmadığını çok iyi bir şekilde anlatmıştı. Bir kadının yalancı sihri olan ucuz bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. “Desene ben senin hayatında en kısa kalan kadın olacağım.” Ellerimi belinden çekerek kollarının arasından çıktım. “Çünkü ben bile kendimi durduramazken sen hiç beni durduramazsın.”

Öfkesinin siyahı karışan ve yine baktığında sadece mavi görünen gözlerine baktım. “Beni durdurmanın tek yolu öldürmekse,” diyerek titrek bir nefes çektim içime. “O zaman öldür beni.”

“Henüz değil,” dedi.

“Ama bir gün olacak,” dedim.

“Olmamasını sağlamak senin elinde.”

“Senin de öyle.”

Tabiatım gereği ters biriydim, bu yüzden bir gün mutlaka isteyerek ya da istemeyerek onun damarına basacaktım. “Öldürmek sadece tetiğe basmakla olmuyor.” Uzun beyaz perdelerin arasından sızan gün ışığının kumral saç tutamlarına nasıl yansıdığını izledim.

Saçlarına olan bakışlarım aşırı sayılabilecek bir ilgiyleydi lakin saçlarında oyalanan bakışlarım gerçek niyetimi gizleyemiyordu. Göz kontağı kurmaktan çekindiğim için yüzüne bakmaktan kaçındığımı ve bu yüzden saçlarına baktığımı biliyordu. “Birini intihara zorlamak da öldürmekle aynı şey.” Rengin’e yaptığı şeyden bahsettiğimi anladığı için gerilmişti.

Saçlarına bakmayı bırakıp başımı biraz eğdim. Göğsüyle bakışırken, “Bana yapmak istediğin şey bu mu?” diye sordum. “İntihar mı?”

Bakışlarım beyaz gömleğinin kristal düğmesinde öylesine oyalanırken sinirli ve sert sesini duydum. “Sana yapmak istediğim çok şey var.” Onu kınayan bakışlarımdan kurtulmak için sesini sert tutuyor, ona yönelik bir saldırıdan kısmen kaçıyor. Alaycı cümlelerin kapısını daha açılmadan sıkıca kapatıyordu. “Ama içlerinde senin intiharın yok.” Sesinde benim için bir alçalma, bir kınama yoktu ama bir ödülün varlığı da şüpheliydi.

Onun tarafından uzanan bir el zarif sayılacak bir yumuşaklıkla çeneme dokundu. Diğer üç parmağı avucunun içine doğru bükülürken baş ve işaret parmağının arasına çenemi hapsedmişti. “Sence de beni çok zorlamıyor musun?”

Soru soran sesi yaptıklarıyla örtüşmüyordu, daha benim cevabımı beklemeden tekrar konuştu. “Carlos’u benden isteseydin onu sana veremeyecek miydim? Bu tür küçük oyunlara ne gerek vardı?”

Göğsüyle bakışmama son vermek için iki parmağının arasına sıkıştırdığı çenemi kaldırdı. Artık ona bakıyordum. “Bir daha arkamdan iş çevirme, aksi takdirde işler ikimiz için de çirkinleşir.” Bir kez daha beni uyardı ama bu sefer sesi daha sakindi.

Böyle basit bir şey için bile beni tehdit ediyorsa, bizi evlendiren kişiyi en başından beri bildiğimi ve bunu ondan gizlediğimi öğrenirse kim bilir bana neler yapardı. Karun gerçekten çok keskin kuralları olan biriydi. Çenemdeki parmakları dudağımın tam altında durmuştu. Parmağını hafifçe bastırıp aşağıya çekince dişlerimin arasındaki dudağımı serbest bıraktı. Bunu yapana kadar alt dudağımı dişlediğimin bile farkında değildim.

Karun'un gözleri yoğun bir şekilde dudaklarımda oyalandığında başparmağı alt dudağıma temas etmişti. Kırmızı rujumu dudaklarımdan taşıyarak parmağını dudağımda gezdirdi. Parmağını dudağıma bastırıp okşar gibi gezdirdikçe nefes alışlarım daha çok hızlanıyor, dudaklarım aralanıyordu.

"Rujumu taşırdın," diye küçük bir serzenişte bulundum. "Bu hâlde biri görse..."

"Ne düşünür?" Dudağının köşesi yavaşça kıvrıldığında gözlerinin mavisinde muzır parıltılar vardı. "Seni öptüğümü mü?" Bunları söylerken gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu.

Elimi kaldırdım ve dudağımı okşayan iri elini ince parmaklarımla sardım. "Parmağına ruj bulaştı." Beni tahrik ettiği için sesimdeki arzuyu gizleyemedim. "Temizleyeyim." Dudağımın üzerindeki parmağını ağzıma aldığım da sertçe yutkunmuştu. Dudaklarım parmağını sarıp emmeye başladığında Karun artık nefes dahi almıyordu. Bunu tahrik edici bir yavaşlıkla yapıyor, parmağını emerken kirpiklerimin altından ona bakıyordum.

Önce parmağının küçük bir kısmını ağzıma aldım ama daha sonra tamamını. Kafamı biraz çekip parmağının bir kısmını dışarı çıkardım ve tüm ruju emerek birazını daha ağzıma aldım. Sıcak ve etli dudaklarımla parmağına yaptığı şey onu iliklerine kadar titretmeye yetmişti. Şu anda bana baktıkça aklında bambaşka görüntüler canlanıyordu ve düşündüğü şeyleri tahmin etmek zor değildi.

Gözlerinin içine bakarak parmağının ucunu ısırduğım da genizden çıkan hırıltılı bir sesle, "Sikeyim!" diye küfretti. Kontrolünü kaybederek belimden tuttuğu gibi sırtımı masaya dayamıştı. Şaşkındım çünkü bir anda onunla yer değiştirmiştik. Konuşmak için tam dudaklarımı aralamıştım ki Karun aceleci bir şekilde üzerime eğildi ve az önce parmağını emen dudaklarımı öpmeye başladı.

Beni öpmesine hiç şaşırmadım çünkü parmağına yaptığım şeyle onu tahrik etmiştim. Bunu bekliyordum hatta bunu istiyordum. Bu yüzden dudakları dudaklarımla buluştuğunda ona karşılık vermekten çekinmedim.

Gazel'in kafeste dudağımda açtığı o küçük yara bile birbirimizi öpmemize engel değildi. Aramızda sevgiden çok tutku ve inkâr edemeyeceğimiz bir çekim vardı.

En önemlisi evliydik, yani birbirimizle canımızın istediğı her şeyi yapabiliirdik ve bunun için kimseye hesap vermek zorunda değildik. Karun'un öpüşü tutku dolu ve aceleliydi fakat dokunuşları ürkütmekten korkar gibi yavaş ve hassastı. Dudakları sadece birkaç saniyeliğine benden ayrıldı. O sürede ben hızlanan nefeslerimi düzene koymaya çalışırken o, belimden tuttuğı gibi beni masanın üstüne oturttu.

Karun'un elleri bacaklarıma sürtünerek elbisenin dar eteğini yukarı topladığında yine alt dudağımyı dişlemeye başlamıştım. Mavi gözleri da-verkâr dudaklarımı bulunca kısıık sesle bir şeyler söyledi ama ne söylediğini anlamadım. Etekten kurtardığı bacaklarımı hafifçe ayırarak bacaklarımyın arasına girdi. Üzerime eğildiğinde daha fazla bekleyemedim. Ondan önce davranıp ensesinden tuttuğum gibi onu üzerime çektim ve öpmeye başladım.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öperken çıplak bacaklarımda gezinen ellerini sevmiştim. Elbisenin kalem eteğı çok dar olduğı için elleri daha yukarı çıkamıyordu. Bu hoşuna gitmediğı için dudakları dudaklarıma sür-tünürken, "Neden her zaman giydiğın o kısacık şeylerden giymedin?" diye huysuzlandı. Kısa ama kabarık eteklerimden bahsediyordu. Elinin rahatça altına sızacağı eteklerden.

Dudağına küçük bir öpücük kondurup, "Şu öpücüğünü eşitlese," dedim aşırı tahrik olmuş bir sesle. "Sabah kahvaltıda eşitlemeyi unuttun."

"Sana deli gibi yükselirken bu mu aklına geldi?"

"Eşitlersen elbisenin eteğini yırtmana izin veririm," dediğim an dudakları yanağımyla buluşunca gülmeye başladım. Hiç vakit kaybetmiyordu.

Karun'un okyanus mavisi gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "Sen istediğini aldın." Elleri dar eteğimi sıkıca kavradı. "Şimdi sıra bende," dedikten sonra uçlarından tuttuğı dar eteğı fazladan güç uygulamadan yırttı.

Biraz fazla çekmiş olmalı ki etek iç çamaşırımı ortaya çıkartacak kadar yırtılmıştı. Gözleri henüz arzuladığı manzarayı doyasıya izleyemeden odanın kapısı bir anda açıldı. Kenan'ın, "Şu ihaleyi soracaktım," diyen sesini duyunca utanç içinde inledim. Hadi ama.

Karun öpölmekten şişen dudaklarımı ve en önemlisi yırtılan elbisem yüzünden görünen yerlerimi Kenan'ın görmesini istemedi. Bu yüzden

önümden çekilmemişti. İri ve heybetli vücuduyla beni gizlerken çenesinden bir kas seğirdi. Kenan'ın zamansız gelişine sinirlendiği için dişlerini sıkarak, "Çık dışarı piç herif!" diye gürledi. "Kaybol buradan!" Karun'un bacaklarımın arasında olması da hoş bir görüntü sunmuyordu.

Karun'un göğsüyle baktığı için kafamı yana doğru uzatıp Kenan'ın yüzünü göremiyordum. Yüzünü görmüyor olmam eğlenen sesini duymadığım anlamına gelmiyordu. "Ben ikinizden birinin çoktan öldüğünü düşünmüştüm ama siz..." deyip gülmeye başlayınca Karun ağız dolusu küfretti.

"Kenan belanı siktirmeden git!" diye kükreyince Kenan ışık hızıyla dışarı çıktı.

Gülerek masanın üzerinden atladım ve yukarı toplanan eteğimi aşağıya çektim. Karun elbisemi yırttığı için önde derin bir yırtmaç gibi görünüyordu ama aşağıya çektiğim için neyse ki iç çamaşırım görünmüyordu. Kenan'ın gelişi ikimizin de tadını kaçırdığı için Karun kapıya ters ters bakmaya başladı. "Puşt herifin zamanlamasını sikeyim!" Kenan'a kızmaya devam edince gülmeye başladım. Kim bilir aynı fırsatı bir daha ne zaman yakalayacaktı. Bunu bildiği için bu kadar sinirlenmişti.

Üstümü düzelttikten sonra rujumun bulaştığı dudaklarını işaret ettim. "Dudaklarını silmeden dışarı çıkma." Bunları söyledikten sonra beni durdurmasına izin vermeden hemen dışarı çıktım. Biraz daha o odada kalırsam ilk birlikteliğimiz çalışma odasında olabilirdi.

Odama girip yatağın üzerine otururken gülümsemekten kendimi alamıyordum. Karun tarafından öpülmek çok hoşuma gitmişti, ilk kez sarhoş değilken onu öpmüştüm. Bundan önceki öpüşmelerimiz hep ben sarhoşken olmuştu. Yatağa uzanıp çalışma odasında olanları düşünerek uyumak istiyordum ama öncesinde yaralarım pansuman yaptırmalıydım. Ayaklarım artık isyanlardaydı. Off!

Carlos'u öldürdüğüm o günden beri hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendimi toparlamaya başlamıştım. Özellikle babama telefonda Carlos'un ölüm haberini verdiğimde sesinde hissettiğim o gururu hiçbir şeye değişmezdim. Ancak babamın sesinde beni rahatsız eden bir şeyler de sezmiştim. Emin değildim ama sanki bir şeylerin peşindeydi ve bu

evliliğimle ilgiliydi. Karun'un açığını arar gibiydi çünkü benimle konuşurken evliliğim ve Karun hakkında ağzımdan laf almaya çalışmıştı.

Babam orada ne yapıyorsa bu hoşuma gitmeyecek bir şeyler olmalıydı. Her defasında bana *o sahte evliliğe kendini çok kaptırma* dediği için onunla olan tüm konuşmalarımızın sonunda keyfim kaçıyordu. Ona söyleyemiyordum ama kendimi bu evliliğe ve Karun'a çoktan kaptırmaya başlamıştım.

Aradan geçen günlerde Karun bana karşı o kadar nazik ve düşünceli olmuştu ki ona kapılmamak elde değildi. Yaralarım iyileşene kadar işe hiç gitmemişti çünkü ne zaman dışarı çıksa yaralarımı kanatacak bir şeyler yaptığımı iyi biliyordu. Bu yüzden evde kalıp bizzat benimle ilgilenmişti. Ellerimi tekrar kullanana kadar tüm yemekleri onun elinden yemiş, tekrar yürüyene kadar her yere beni kucağında taşımıştı. Bunu yaparken bir kez bile sıkılıp *of* dememişti.

Karun bir bebeğe bakar gibi üzerime titreyerek benimle ilgilenmişti. Kardeşleri ve Kenan'ın her fırsatta onunla alay etmesine bile ses çıkarmamış, onları görmezden gelmişti. Artık kendimi toparlamaya başladığım için bugün işe gidebilmişti. Biraz daha evde kalırsa tüm işleri Kenan'a yıktığı için Kenan yakamıza yapışacaktı. Uzun zamandır evde olduğumdan bugün dışarıya çıkıp biraz hava almak istemiştım. Siyah şort tulumun altına beyaz bir tişört giymiştım ve beyaz spor ayakkabılarla hoş duruyordu.

Haziranı çoktan bitirmiştık, bu yüzden temmuz sıcaklığında beni serin tutacak şeyler seçmiştim. Saçlarımı toplamadığım için isyanlardaydım, sıcaktan enseme yapışmaya başlamıştı. Her mağazaya uğrayıp bir şeyler aldığım için beni takip eden korumalar delirmek üzereydi. Yirmi korumanın elinde mutlaka birkaç paket vardı. Ödemeyi yaptıktan sonra kasiyer kızın uzattığı paketleri Furkan'a gösterdim.

Furkan'ın elleri yığınla paketle dolu olduğu için, "Onları tam olarak nereme alacağım?" diye homurdandı. Kucağında üst üste dizili altı kutu tuttuğu için sadece kafası görünüyordu.

"Haklısın, elindekileri düşürmemen için kafan boş kalmalı." Başımı çevirip Nedim ve Celil'e baktım ama onların da durumu Furkan'dan farklı değildi. Diğer korumalara döndüm, neyse ki içlerinden birkaç tanesinin kucağında hâlâ yer vardı. Paketleri alıp onların arasında bölüştürürken hepsinin gözleriyle konuşması çok komikti. Birbirlerine bakıp onlara işkence gibi gelen bu alışverişin ne zaman biteceğini düşünüyorlardı.

Mağazadan çıktığımızda arkamdan kısık bir sesle konuştukları her şeyi duyabiliyordum. İçlerinden biri, “Olası bir saldırıda ellerimiz doluyken nasıl zamanında müdahale edeceğiz?” diye sordu.

Furkan, “Bırakalım onu öldürsünler,” dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. “Başımıza iş açmadığı tek bir gün yok. O patlamadan sonra Karun Bey’in yumrukları hâlâ çenemde sızlıyor.”

“Ona bir şey olursa o yumruklardan daha fazlasını yiyeceğimizi biliyorsun, değil mi?” Bu Nedim’di.

“Az önce bizi bir iç çamaşırı mağazasına soktuğunun farkında mısınız?” Sanırım Furkan’ın isyanları hiç bitmeyecekti. “Hayatımda görmediğim kadar kadın donu gördüm! Hâlâ onu yaşatmak istiyor musunuz?”

“Hangi kadın pedi daha kullanışlı diye sana sormadığı için şanslısın.” Celil güldü. “Bu benim için üstesinden gelemeyeceğim bir travma.”

“Şu anda bizi duyduğunun farkında mısınız?” İsa kısık bir sesle onları uyardı. “Sadece üç adım önümüzde yürüyor.”

“Sesi çıkmadığına göre haklı olduğumuzu biliyor.”

“Furkan seni sakince gebertirim, tatlım.” Düz bir şekilde ilerlemeye devam ettim. “Yeterince dedikodumu yaptın, sus artık.”

Bir kuyumcunun önünden geçerken durdum. Başımı eğip boş parmağıma bakınca iç çektim. Karun, Serhat’ın yüzüğüne ne yaptıysa onu hiçbir yerde bulamıyordum. O yüzüğü çoktan imha ettiğini biliyordum. Üzerinde fazla düşünmeden kuyumcuya girdim. Yeni bir yüzüğe ihtiyacım vardı.

Eve geldiğimde çok yorulmuş ve çok acıkmıştım. Akşam yemeğine daha iki saat vardı, yani Karun geldiğinde yiyecektik. Güneş çoktan battığı için hava kararmaya başlamıştı, Karun da birazdan burada olurdu. Salona geçip biraz dinlenmek istedim ama Çiçek’i elinde bir tepsiyle görünce durdum. “O nedir, Çiçek?”

Tepside içinde ne olduğunu bilmediğim bir kâse vardı. Kâsenin içindeki ilginç karışıma fazladan bakmadan bir bardak su ve bir kutu ilacı göz hapsine aldım. Çiçek önce kâsenin içindeki koyu şeyi gösterdi. “Büyükbabanızın aşçıya yaptırdığı güç macunu efendim.” Hardal rengindeki karışımın adı çok garipti. Güç macunu mu? Bir şekilde fazladan güç veya

enerji mi veriyordu? Eğer öyleyse tam olarak ihtiyacım olan bir şeydi, tüm gün alışveriş yapmaktan enerjim tükenmişti.

Çiçek ilaç kutusunu gösterdi. “Büyükbabanız mutfaktan çıkarken cebinden düşürdü.”

İlaç kutusunu elime alıp kontrol ettim, benim kontrolümden geçmeyen hiçbir ilacı kullanmasına izin vermiyordum. “Ağrı kesici,” dedim. Reçetelerini doktora yazdırıp ilaçlarını ben aldığım için bunun ağrı kesici olduğunu biliyordum.

Tepsiyi Çiçek’ten alarak ona tebessüm ettim. “Sen işine bak, bunları büyükbabama ben veririm.”

Büyükbabam gününün büyük bir bölümünü salonda televizyon karşısında geçirdiği için büyük salona yürüdüm. Ben de zaten oraya gidecektim. Elimdeki tepsiyle içeri girdiğimde Çağıl ve Kadem’i içeride otururken buldum. Kadem’in Uğur olduğu ortaya çıktığından beri Karun onun bu eve gelmesine eskisi kadar kızmıyordu. Onların karşısındaki koltuğa oturup tepsiyi yanımdaki boşluğa koydum. Yemeğe kadar büyükbabamın karışımından biraz atıştırabilirdim.

Tabağı elime alıp bir kaşık aldığımda yüzümü buruşturdum. “Bu ne?” Bu şeyin tatlı ve ekşi bir tadı vardı. İçine fındık, fıstık, meyan kökü, susam ve daha tadını tam olarak alamadığım birçok şey konmuştu.

Kadem başını telefondan kaldırıp merakla elimdeki tabağa baktı. “Ne yiyorsun?”

“Büyükbabamın vitamin dolu gizli karışımı olmalı ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.”

Kadem telefonu cebine koyup ayağa kalktı. “Benim de midem kazındı.” Yanıma gelip kaşığı elimden aldı. “Birlikte yiyelim.”

Bir kaşık almasıyla yoğun bir tada maruz kaldığı için yüzünü buruşturunca güldüm. “Hâlâ birlikte yemek istiyor musun?”

Çok tatlı ve ekşi olduğu için yemeyecektim ama Kadem sırtarak, “Peki, ya sen?” deyince sırf altta kalmamak için başımı salladım. Sanırım bunu yiyecektim.

Kaşık sırasıyla Kadem ile aramızda yer değiştiriyordu, ikimiz de bir inat uğruna bu şeyi yemeye başladık. Limonatasını yudumlayan Çağıl, “Zehirleneceksiniz, ne olduğunu bilmediğiniz şeyi yemeyin,” dedi ama kendi aramızda küçük çaplı bir yarış başlattığımız için ikimizin de durmaya niyeti yoktu. Yiyen kişi kaşığı karşı tarafa uzattığı için daha şimdiden

abacı yarı etmişdik. Bu şey her neyse tutkal gibi kaşığa yapışıyor, tıpkı bal gibi kaşıktan sünüyordu.

Çağıl'ın midesini bulandırmış olmalıyız ki öğüren bir ses çıkardı. "Aynı kaşığı kullanacak kadar iğrençsiniz." Yüzünü buruşturarak limonatayı önünde duran sehpanın üzerine bıraktı. "Zaten midem bugün fena, bir de siz yiyip durmayın şunu!" Karışımın sadece görüntüsü bile Çağıl'ı rahatsız ediyordu.

"Ağrı kesici ister misin?" Kaşığı Kadem'e uzattıktan sonra tepsideki ilaç kutusunu gösterdim. "Büyükbabamın ilacı ama bizim için de uygun. Bazen kullandığım oluyor hatta az önce de kullandım." Güç macununu yemeye başlamadan bu ağrı kesicilerden iki tane almıştım. Daha önce de kullandığım için bir tane alınca pek etki etmiyordu.

Çağıl omzunu silkerek, "Kalsın," dedi ilgisiz bir sesle. "Bilmediğim bir ilacı kullanmam."

"Bana ver bir tane." Bu ses Kenan'a aitti. Kenan'ı işte sanıyordum ama o, uykulu gözlerle buradaydı. Üzerinde tişört ve kot pantolon vardı. Her zaman giydiği o resmî kıyafetleri olmayınca fazla insancıl görünüyordu, çoğu zaman robot gibiydi.

Yanıma gelip koltuğun diğer tarafına ağır bedenini bıraktı. "Sen neden işte değilsin?" Onun için kutudan iki hap çıkardım. "Neyin var?"

Kenan ağrıyan başını ovuştururken, "Migrenim var, daha neyim olsun," diye sızlandı. Elini ilaçlara uzatmıştı ki iki tane olduğunu görünce durdu. "Fazla değil mi, bir de zehirlenmeyelim."

"Daha önce de çok kullandım, zaten iki tane kullanılıyor bunlar." Büyükbabama verirken bile iki tane veriyordum, reçetesinde günde iki tane ve aynı anda yazıyordu.

Kadem yediği şeyi bıyığının ucuna bulaştıracak kadar kendini yemeye kaptırmışken, "İki küçük haptan mı korktun?" diye alay etti. Yakışıklı yüzündeki kahve gözleri Kenan ile uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Sırf Kenan'a gösteriş olsun diye avucumdaki iki hapi aldı ve su bile içmeden yuttu. "Bu haplar böyle içilir oğlum."

Kenan onun bıyıklarına bulaşan karışımı görünce tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Önce ağzını sil, pis herif." Tepsideki peçeteyi alıp Kenan'ın yüzüne fırlattı. "İki haptan korkacak değiliz." Kutunun içinden iki tane hap çıkardı ve sırf Kadem'e gösteriş yapmak için yuttu.

Karşımızda oturan Çağıl sırtarak üçümüze bakıyordu. “O iki hap var ya, yakacak üçünüzü.” Bizden sakladığı bir şey varmış gibi keyifliydi. “Size sabah olmayacak.”

“Bu ne demek şimdi?” diye sordum korkuyla.

Kadem bıyıklarını silerken, “Zehir miydi lan onlar?” dedi ve hemen sonrasında suçlayan bakışlarını bana dikti. “Zehirledin mi kızım beni?”

“Piç kurusu, kendin zehirleniyorsun, beni niye peşinden çekiyorsun!” Kenan yanındaki yastığı alıp sertçe Kadem’in yüzüne fırlattı. “Kalk git evine!”

İkisinin arasında oturduğum için Kadem sinirlenerek kaşığı tepsiye attı. “Yastığına sahip çık!” Kenan’a kızıp ayaklarının önüne düşen yastığı aldı fakat arada olduğum için, “Çekil kız aradan!” dedi ve enseme kavrayıp başımı eğdi. Yastıkla Kenan’a vururken benim başım ayaklarıma bakıyordu.

“Ya saçmalamayın, zehir değil ağırı kesici!”

Başımı kaldırmıştım ki Kenan başka bir yastık aldı. Kaşlarını çatarak, “Kime vuruyorsun lan sen!” dedi ve o da ensemden tutarak başımı eğip yastığı Kadem’in suratına geçirdi.

İkisinin ensemdaki ellerini itip başımı kaldırdığım an, “Bir daha enişeme dokunursanız...” demiştim ki sağlı sollu yüzüme iki yastık yedim. Bu ikisi yastıkla birbirine vuracağı anda kafamı kaldırmıştım.

Bana vurunca ikisi de durdu. Aralarında perişan olmuş bir hâlde otururken düz bir şekilde karşıma bakıyordum. Yüzüme gelen saçlarımı üfleterek yukarı uçurdum. “İkinizi sakince gebertirim, görürsünüz!” Ellerimi kaldırıp sertçe iki yanıma savurdum ve ikisinin suratına elimin tersiyle vurdum. Bunu yaparken hâlâ dümdüz bir şekilde önüme bakıyordum. “Şamaroğlanı mıyım ben, ne vuruyorsunuz!”

Sağımda Kadem’in iniltisini duydum. “Elin çok ağır, dul mu kalacaksın ne?”

Solumda gelen Kenan’ın kısık iniltisini de duydum. “O ne demek?”

Açıklamayı ben yaptım. “Koydu mu yerine oturtan kadınlar için söylenen bir söz. Eli ağır olduğu için kocasını öldürüp dul kalacağını söylerler.”

Karşımda bacak bacak üstüne atan Çağıl güldü. “O zaman avukatı şimdiden miras için arıyorum. Tam olarak bizimkini ne zaman öldürüyorsun?” Çağıl sinirlerimi bozduğu için gülmeye başladım. Bu niye böyleydi?

Dördümüz eğlenceli bir sohbe giriştiğimiz için zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Akşam yemeği hazır olana kadar keyifli bir sohbe oturmuştuk. Kenan da çok acıktığı için tabakta kalan karışımdan yemişti. Hepimiz hararetli bir sohbetin içine çekildiğimiz için atıştırma niyetine koca tabaktaki o iğrenç şeyi hangi ara yediğimizi anlamamıştık.

Bir saatin sonunda ise işler bizim için garipleşmeye başlamıştı. Nasıl söylesem, sanki gittikçe daha fazla terliyor ve ısınıyorduk. Çiçek habire bizim için buz gibi su getirip duruyordu. “Çiçek su!” diye bağırdım. “N’o-luyor ya? İçim yanıyor sanki.”

Kadem üzerindeki ceketi çıkartıp koltuğun üzerine attı. “Yanıyorum.” Aceleyle kravatını çekiştirip gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı. “Klima çalışmıyor mu, neden bu kadar sıcak?”

Kenan ayağa kalkıp odanın içinde dönmeye başladığında o da çok terlemişti. “Yerimde duramıyorum, fazla enerji doluyum. Bize ne oluyor?”

Nereden bileyim ben!

Çiçek bize su yetiştiremeyince bu sefer su dolu bir sürahiyle içeri girmişti. Kenan ve Kadem’in gözleri haddinden fazla Çiçek’in üzerinde oyalanmaya başladı. Nasıl söylesem, alıcı gözlerle kızı süzüyorlardı. Hizmetçi üniformasının içindeki kızın bacaklarına baktıklarını gören Çağıl, “Çiçek!” dedi sert bir sesle. “Her ne işin varsa bırak ve müstemilata git.” Çağıl kaşlarını çatarak oturuşunu dikleştirdi. “Günün kalanında odandan hiç çıkma.”

Elinde sürahiyle donup kalan Çiçek şaşkınca, “Neden efendim?” diye soruverdi.

Çağıl’ın gözleri Kenan ve Kadem’in arsız bakışlarında oyalandıkça yumruğunu sıkıyordu. “Sorgulama ve sana denileni yap!” dedikten sonra onların Çiçek’e attığı bakışlara daha fazla tahammül edemedi. Yumruk yaptığı elini sertçe önünde duran sehpanın üzerine geçirince limonata bardağı yerinden oynadı. Kenan ve Kadem irkilerek Çağıl’a döndü. İkisi de az önce ne yaptığını sorgularcasına başını iki yana sallayıp silkelenmişti. Sanki şu anda onlara kadın olsun da kim olduğu hiç önemli değildi.

Çağıl'ı ilk kez ürkütücü bir ciddiyetle görüyordum, genelde evin haylaz ve yaramaz çocuğuydu. Fakat şimdi Karun gibi sert bakıyor, onun gibi tek bir bakışıyla insanın yüreğine korku tohumları ekiyordu. Neden şaşıryordum ki o da bir Kalender'di ve abisinin genlerine sahipti. Göz ucuyla kapıya baktı ve Çiçek'in dışarı çıktığını görünce bizimkilere döndü. Öldürmek ister gibi Kadem ve Kenan'a bakıyordu.

"Bir daha o kıza yan gözle bile baktığınızı görürsem leşinizi buraya sererim!" Çağıl çenesini sıkarken boynundaki nabzı şiddetle atıyordu. "Neyin etkisinde olduğunuzu bilmeseydim şu anda o gözleriniz yerinde olmazdı! Evdeki hizmetçilere baktığınızı görmeyeceğim."

"Çiçek'ten mi bahsediyorsun?" Kenan ona göz devirerek kaldığı yerden odanın içinde dönmeye devam etti. "Çocuklarla işim olmaz." Çiçek çocuk değildi, yirmi üç yaşındaydı.

Kadem alnındaki teri silerken pişkince sırtarak Çağıl'a gözlerini dikti. "Ona bakmamız seni neden bu kadar rahatsız etti?" Kafası karışmış gibi terli yüzünü ovuşturdu. "Neden baktığınızı bile bilmiyorum."

Birden Çağıl koltukta dönerek yönünü Kadem'e çevirdi. "Neyin etkisinde olduğunuzun hâlâ anlamadınız mı?" Kadem'in sorusunu ustaca savuşturarak bizi üzerinde düşünmemiz gereken trajikomik bir olayın içine çekti. "Bu akşamüstü Fehmi amca ve Furkan'ın bahçedeki konuşmalarına kulak misafiri oldum." Büyükbabamın adı geçince gerilerek Çağıl'ın sözlerine dikkat kesildim. O baş belası ihtiyar kim bilir yine ne yapmıştı?

Çağıl gülmemeye çalışarak üçümüzün kıvranan hâlini izliyordu. "Fehmi amca yalvar yakar Furkan'ı ikna edip kendi için özel bir ilaç getirtmiş." Kaşlarımı çattım fakat içimde volkan gibi patlayan bir şeyler varken yeteri kadar sinirli görünemiyordum. Omurgamdan ılık ılık akan garip bir sıcaklık tüm vücudumu ele geçiriyordu.

Kasıklarımın başlıyan yakıcı ateşi gizlemek için bacaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. "Ne tür bir ilaç getirtmiş?" Olamaz, cayır cayır yanarken konuya yeteri kadar odaklanamıyordum.

Çağıl'ın gözlerinin derinlerinde kopan şeytani ve kötücül ifade bana korkmam gerektiğinin sinyallerini veriyordu. "Çok güçlü bir performans artırıcı ilaç." Odadaki üç kazazedenin soluğu kesilmişti. Ne diyor yahu bu? Büyükbabam performansımızı arttırdığı için mi bu hâldeydik?

Çağıl eğlenen gözlerle tepsideki ilaç şişesini gösterdi. "Fehmi amcanın Furkan'dan aldığı hapları bu şişenin içine koyduğunu gördüm. Daha sonra

mutfağa girdi ve aşçıdan performansını daha da artıracak bir karışım istedi. Doping etkisi yaratacak kadar güçlü bir karışım.” Karnıma kramp girmişti. Büyükbabam yüzünden biz şimdi cinsel açlık mı çekiyorduk?

Çağıl boş tabağa bakıp gülmeye başlarken sinirlerimizin içinden geçiyordu. “Siz üçünüz de hem performans arttırıcı hapları hem de karışımı yediniz. Üstelik midesiz gibi aynı kaşıkla... Haplardan ikişer tane kullanmanız da başka bir trajedi.” Bu sinsi adamı hayretler içinde izliyorduk. Her şeyi bilmesine rağmen bizi uyarmayacak kadar adi biriydi.

Ağlamaklı bir sesle, “Bir şeyler anladım ama anladıklarım hoşuma gitmiyor,” diye sızlandım.

“Anladıklarımı anlatmaya terbiyem müsaade etmiyor,” dedi Kenan.

“Azıyoruz işte lan!” diyen Kadem sinirle ayağa kalktı. “Fehmi amca yüzünden bu gece uçacağız. Hadi biz yatacak birilerini buluruz ama sen ne yapacaksın?” Kadem bana bakınca yanımdaki yastığı alıp kafasına fırlattım.

“Sus artık!”

Kadem hemen ceketini alıp kapıya yürüdü. “Alacağın olsun Fehmi amca. Çok acilinden gidip birini bulmalıyım!”

Kenan onun peşine takılırken aceleci ve sabırsızdı. “Belki de birkaç tane!”

Arkalarından bakarken ihanete uğramış gibi hayal kırıklığıyla doldum. “Ben ne olacağım?”

Kenan adisi hızlı bir şekilde kapıdan çıkarken, “Senin için kötü, Karun için iyi bir gece olacak,” diyerek güldü.

Kadem küfrederek sitem etmeye başladı. “Her türlü felaket Karun’a ödül olarak dönüyor.” Bu sözlerle zorunlu evliliğimizi de kastettiğini biliyordum. “Adam efsunlu.”

Onlar gidince tüm sinirimi Çağıl’dan çıkarmak ister gibi ters bakışlarımı ona yönelttim. “Abisi kılıklı alçak herif!” Sinirden bağırarak tepsideki boş tabağı kafasına fırlattım. “Tüm bu haltları yemeden önce beni uyarmalıydın.”

Porselen tabak kafasına çarpmadan hemen önce Çağıl kendini koltuğun arkasına atmıştı. “Önceden söyleseydim ne eğlencesi kalırdı?” Koltuğun arkasından kafasını çıkartıp gülmeye başladı. “Taarruza geçmeden önce bu gecenin evdeki son gecem olduğunu hatırla.” Sinsi herif gülüşünü durdurmaya çalışarak bana duygu sömürsü yapıyordu.

“Sen iyileşene kadar izin süremi uzattığımı iyi biliyorsun. Şimdi bana saldırıyorsun ama yarın beni evde bulamazsan çok sıkılırsın.” Haklıydı! Sinir bozucu biri olsa da Çağıl tekrar yürüyene kadar bana hep arkadaşlık etmişti.

“Ben kime kızacağımı iyi biliyorum!” Bir hışımla ayağa kalkıp sinirli adımlarla kapıya yürüdüm. Büyükbabam bana bütün bunların hesabını verecekti. Yaşlı bir adamı kalpten götürecek her türlü çılgınlığın peşinden koşuyordu! Alışverişte o kadar çok yorulmuştum ki kutunun içindeki hapların farklı olduğunu şeklinden bile anlamamıştım.

Çağıl gülererek peşimden geliyordu. Ona da eğlence çıkmıştı ya, gelirdi tabii. Merdivende Levent’le karşılaştık, ben çıkarken Çağıl, Levent’e yediğim haltı anlatıyordu. Şimdi ikisi de beni takip ediyordu. Büyükbabamın kapısının önünde durdum, odaya girmemi engelleyen tek şey kilitlediği kapıydı. Suçlu olduğunu bildiği için hemen kapıyı kilitlemişti. Kadem’in onu arayıp olanları hızlıca anlattığına emindim çünkü şoku üzerimden atar atmaz büyükbabamın kapısına yapışacağımı iyi biliyordu.

“Aç şu kapıyı!” Bağırarak kapıyı zorlamaya başladım. “O yediğim şeyin ne olduğunu bana açıklayacaksın!”

Kapının diğer tarafından, “Benim bir suçum yok!” diye o da bana bağırdı. “Kör tavuk gibi her bulduğunu yemeseydin!” Çağıl’ın attığı kahkaha sinirlerimi bozuyordu.

“Allah’ın cezası sapık herif!” Sinirden kapıyı yumruklamaya başladım. “Hele bu gece başıma bir iş gelsin, bak nasıl seni doktora götürüp kısırlaştırıyorum!”

“Hiçbir şey yapamazsın, ben hür bir erkeğim!” Erkekliği batsın, başımıza ne geliyorsa hep uçkuru yüzünden geliyordu.

“Bundan sonra sana sıkıyönetim, hayatını bitireceğim senin!” Avucumun içiyle kapıya sertçe vurdum. “Karı kız diye diye ömrümü yedin be!”

“Git buradan!” diye bağırdı, bu kapının onu benden uzun süre koruyacağını düşünüyorsa büyük yanılıyordu. “Rahat bırak beni, burnun bükülmüş senin!”

“Allah derdini alsın inşallah, sapık adam!” Bağırarak kapıya tekme attım. “Çık dışarı!”

Yanımda dikilen Çağl ülmemeye çalışarak haylaz gözlerini bana dikti. “O kadar kötü olmasa gerek.” Çatuk kaşlarla üzerine yürüdüğümde irkilerek bir adım geriye çekildi. “Tamam, bir şey demedim.”

“Çok abartmıyor musun?” Levent’i sadece bu cümlesinden dolayı bile öldürebilirdim. “Alt tarafı bir ilaç, sana ne etkisi olabilir ki?”

Sinirden zangır zangır titrerken tuvaletim gelmiş gibi bacaklarımı birbirine bastırıyordum. “Haklısın, performans artırıcı bir ilacın ve o rezil karışımın bana ne etkisi olabilir ki!” Ellerimle göğsümü serinletmeye çalıştım. “En fazla dayanamayıp gördüğüm ilk erkeğın üzerine atlarım, hepsi bu!” Büyükbabamı öldürüp kadınlar koğuşuna hızlı bir geçiş yaparsam belki bu geceyi sağ salım atlatabilirdim.

Vücudumun maruz kaldığı şeyler yüzünden yerimde duramadığım için merdiveni inmeye başladım. Yoğun bir enerjiyle dolup taşmaya başlamıştım ve içimden bir ses bu daha başlangıç diyordu. Karun’un kardeşleri peşimden gelirken Çağl, “Nereye gidiyorsun?” diye arkamdan seslendi.

“Ateşim gittikçe yükseliyor, bu gece kendimi karantina altına almalıyım.” Koşar adımlarla çıkış kapısına doğru yürüdüm. “Burada korumalar dâhil çok fazla erkek var. Onlardan değil ama kendimden ve yapacaklarımdan korkuyorum.” Gittikçe daha çok azgınlık belirtisi gösteriyorken burada kalamazdım. Şakasız yanıyordum.

“Ömrümü yedi bu adam, ömrümü!” Söylenerek dışarı çıktığım sırada bahçede Karun’u gördüm. Hay aksi!

Arabadan yeni inen adama bakmaktan kendimi alamadım. Karun yine birilerinin yakasına yapışıp canını yakmış olmalı ki kumral saçları dağınıktı. Avuçları karıncalanıyordu, parmaklarımı o saçlara daldırıp her bir tutamına dokunmak istiyordum. Yakışıklı yüzüne yakından bakmak ve etli dudaklarını nefessiz kalana kadar öpmek istiyordum. Onu sıcak tutan ama baktıkça beni daha çok kavuran o ceketten kurtulmak ve gömleğinin tüm düğmelerini koparmak isteyen ateşli bir yanımdı.

Üzerine yürüyüp sırtını önünde durduğu arabaya yaslamak ve onunla sevişmek için çıldırıyordum. Aman Allah’ım, bunu yapmak için can atıyordum! Karun’a doğru bir adım atmıştım ki son anda kontrolümü sağlayıp kendimi durdurdum. “Allah sana başka dert vermesin büyükbaba!” Kısık bir sesle kızarken yerimde kıpırdanıp duruyordum. Kasıklarımın arasındaki zonklama beni deliye döndürüyordu.

Karun bana doğru adımlar atıkça etrafıma bakıp kaçacak bir yer aramaya başladım. En sonunda daha fazla dayanamayıp bahçe kapısına yürüdüm. Buradan bir an önce çıkmalıyım. Arkamdan Karun'un soğuk ama sorgulayıcı sesini duyduğumda bile durmadım. "Bu saatte nereye gittiğini sanıyorsun?" Bunu ben de bilmiyordum!

Arkamı döndüğümde Karun olduğu yerde durmuş, cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Çağıl gülerek onun dibine kadar girdi. "Boynuz sevmiyorsan bence bu akşam karına göz kulak ol birader." Bu hain ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Kardeş terörü dedikleri bu olsa gerek.

Karun kardeşinin ne demek istediğini anlamayınca Çağıl iyice ona yaklaştı. Korumaların duymasını istemediği için Karun'un kulağına uzanıp ona olanları anlatmaya başlamıştı. Çağıl başıma gelenleri Karun'a anlatırken ben burada alımdaki teri siliyordum. Mart ayında azan kedilere lönmüşken ne yapacağımı bilmiyordum. İçimde başlayan bu yangın gitikçe daha fazla alevleniyordu.

Çağıl sustuğunda Karun'un yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu. Gözlerini hafifçe belerterek, "Ciddi misin?" diye bana döndü. O bile başıma böyle bir şeyin geldiğine inanamamıştı.

Çağıl'ın anlattıklarına hiç ihtimal vermiyormuş gibi gözlerini kısarak beni izlemeye başlamıştı. Terden parlayan yüzüme, dipleri nemli saçlarıma ve yerimde rahatsızca kıpırdanan hâlime uzun uzun baktı. Saçlarımı arkaya atıp elimle kendimi serinletmeye çalıştığımı görünce hiç beklemediğim bir şey oldu. Karun gülmeye başladı. Gülmek ne ki bildiğin kahkaha atıyordu. Başıma gelen bu felaketi komik mi bulmuştu?

Korumalar ve kardeşleri onu ilk kez bu kadar yüksek sesle gülerken görüyor olmalı ki hepsi afallamıştı. Karun, arada tebessüm ederdi ama çok az böyle içten gülerdi. Gülüşünü durdurmaya çalışırken, "Yani şimdi sen..." deyip tekrar gülmeye başlayınca somurtmaya başladım.

"Evet, alev almış vaziyetteyim," diye homurdandım. "Erkek dolu bu evden hemen gitmeliyim."

Gitmekte kararlı olduğumu görünce Karun gülmeyi kesti. "Bu gece hiçbir yere gidemezsin." Gerekirse beni zorla evde tutacakmış gibi otoriter görünüyordu.

İçinde bulunduğum rezil durum karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Anlamıyorsun,” dedim kısık bir sesle. “Gerçekten çok müşkül bir durumdayım.”

Karun’un mavi gözleri kor gibi yanan vücudumda arsızca dolaşırken dudağının köşesi çok az kıvrıldı. “Sıkıntı yok,” dedi arsızca. “İyi bir eş olarak karımın müşküliyetini gidermek öncelikli vazifem.” Şoke olmuş bir hâlde dudaklarını aralandığında Çağl gülmeye başladı. İyi bir eş olarak mı? Bu geceyi kazasız belasız atlatacağımı hiç sanmıyordum.

“İstemez!” Söylenerek sinirli adımlarla malikâneye yürümeye başladım. “İyyim ben!” İyi bir eşmiş! Demiyor ki buna dünden razıyım.

İçeri girer girmez hemen merdiveni tırmanmaya başladım. Peşimden malikâneye giren sözde düşünceli kocam arkamdan, “Akşam yemeğine katılmayacak mısın?” diye sorarken ne kadar eğlendiği sesine yansiyordu. Bu konu üzerinden uzun süre benimle uğraşacağını biliyordum.

Merdivende durup ona doğru döndüm ama çok sinirli olduğum için kaşlarım çatıktı. “Bana bak, yanıyorum zaten, oyalama beni!”

Gülerek başını salladı. “Yavrum ben de onu diyorum ya, söndürebilirim.”

“Sen niye söndürüyormuşsun?”

Çenesi kasıldığında kaşlarını usulca çatı. “Ben dururken karımı kim söndürecekmiş?”

“Ben.”

“Sen?”

“Evet, ben?”

“Nasıl?”

“Tam olarak şöyle.” Holde ondan başka kimse olmadığı için bunu yapmakta bir sakınca görmedim. Elimi yavaşça kaldırıp çıplak bacağıma koyduğumda Karun’un boğazındaki çıkıntı sertçe hareket etti. Mavileri bacağımda gezinen parmaklarımın her hareketini takip ediyor, soluksuz bir şekilde beni izliyordu. Ona belki de hiçbir şeye değişmeyeceği seyirlik bir manzara sunuyordum. Gözlerinin içine bakarak parmaklarımı biraz daha bacağıma sürttüm.

Yukarı doğru tırmanan elimi kısa eteğimin altına ilerlettiğimde Karun’un tüm vücudu baştan ayağa titremişti. “Siktir! Odanda kendine mi dokunacaksın?” Sesi gırtlğından çıkarken bunu görmek için her şeyi yapacak gibiydi.

Elimi eteğimden çekerek gülümsedim. “Kim bilir?” Ona sırtımı dönüp merdiveni çıkmaya başladığımda başını omzuna doğru eğdiğini ve kıstığı gözleriyle kalçama baktığını biliyordum.

“Canıma kastın var, büyükbaba!” Baş belası büyükbabama kızarken alev almış bir durumdaydım. O enerji karışımı ve hapların etkisini tam anlamıyla hissetmeye başlamıştım.

Odanın içinde deli gibi dönerken hiç iyi değildim. Gece yarısına kadar kendimi durdurmayı bir şekilde başarmıştım ama artık dayanacağımı sanmıyordum. Hormonlarım uçmuşken yerimde bile duramıyordum. Kontrol edemediğim bir enerjiyle dolduğum için çok hareketliydim. Tenim terden artık parlıyordu, aldığım hızlı nefeslerin sesi odamı istila etmişti. Duyduğum tek şey adım seslerim, yüksek çıkan soluklarım ve ritminden şaşan kalbimin sesiydi.

Bu nasıl mümkündü, bilmiyordum ama yanıyordum. Seks açlığım beni kıvrandırırken kafayı cinsel fantezilerle bozmuştum. Benim çok acil sevişmem gereken konular vardı. Elimde sıkıca tuttuğum telefondan gelen sesle amaçsızca odada dönmeyi bıraktım. Mesaj Kadem'dendi. Aynı durumda olduğu için belki o bana ne yapmam gerektiğini söylerdi. Mesajım ondan geldiğini görünce hemen açtım. “*Soğuk bir duş aldın mı, iyi gelir?*”

Göz devirerek, “*Hem de üç kez ama işe yaramıyor,*” yazdım.

“*A planı: Hiçbir koşulda Karun'un odasına gitme.*”

Gülerek tuşlara dokundum. “*B planını duymak istiyorum.*”

“*B planı: A planına uy.*”

Nefesimi sesli bir şekilde verip yeni bir mesaj yazdım. “*C planını duymak istiyorum!*”

“*C planı: Hiçbir şekilde A planını çiğneme!*”

Ağlamak istiyordum çünkü şu an için en büyük sorunum A planına sadık kalmaktı. “*Tamam,*” diye yazdıktan sonra çantamı alıp odadan çıktım. Evet, çoktan Karun'un odasına giden merdiveni tırmanmaya başlamıştım. Kimse ikizler burcu bir kadının kararlılık seviyesini sorgulamasındı.

Kadem'in mesajı çok hızlı gelmişti. “*Çoktan odandan çıktın, değil mi?*”

Gölerek cevap yazdım. “Nereden bildin?”

“Çok kolay tamam dedin!”

Beni bu kadar iyi tanıması her zaman iyi bir şey değildi. “Sen ne yaptın?”

“Gittiğimiz barda Duha’ya yakalandık. VIP bölümündeki odalara kilitledi bizi.”

Kahkaha attım. “İkinizi aynı odaya mı hapsetti?”

“Hayır, salak! Yetmiş yaşındaki kadınlarla. Göz küsüyor, nefis bu ne deyip çıldırıyor, artık sen düşün ne hâldeyiz. Kendimizi balkona kilitleyip yan balkonlardan Kenan ile birbirimize laf atıp duruyoruz işte. İçerideki o hanım teyze gitmeden odaya girmem!” deyince kıkırdamaya başladım. Rezillerdi.

Duha’nın piçlikleri hiç bitmiyordu. Çocuklar bu kadar azmışken onları rahat bırakmak yerine odaya kilitlemek tam da onun yapacağı bir şeydi.

Çatı katına çıktığımda çok heyecanlı olduğum için derin bir nefes aldım. Karun’un odasının önünde durmuş, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Pek işe yaradığını söyleyemezdim. İçimdeki kontrolsüz güç yüzünden kapıyı çalmayı unuttuğumu içeri girene kadar fark etmemiştim. Adımımı içeri attığım an zaten yanan vücudumu cehennem ateşi gibi bir sıcaklık karşıladı. Odada kendimi saunaya girmişim gibi hissettirecek kadar sıcak bir hava hâkimdi.

Karun’un odasındaki sıcaklığın nedeni harıl harıl yanan şömineydi. Haziranı geride bırakmış olabilirdik ama temmuz sıcağı da hafife alınmazdı. Malikânenin her odasındaki klimalar püfür püfür eserken Karun’un odasındaki klimanın çalışmaması şöyle dursun, şömine bile yanıyordu. Bu adamdaki üşüme hissi gerçekten hiç normal değildi. Ben böylesine yanarken cehennem gibi sıcak bir yere gelmişim.

Karun odasındaki tüm ışıkları söndürdüğü için burayı aydınlatan tek şey şöminenin aleviydi. Loş ışığa maruz kalırken odayı incelemeyi sonraya bıraktım, şu an için odasından daha başka şeyleri merak ediyor ve arzuluyordum. Karun şöminenin karşısındaki tekli koltukta oturarak içkisini yudumluyordu. İstedığı ısıya nihayet kavuşmuş olmalı ki koltukta sere serpe yayılmıştı.

Üzerinde ceketı yoktu ve beyaz gömleğinin düğmeleri yarısına kadar açıktı. Açtığı kravattı atkı gibi boynunda salınırken gömleğinin kollarını katlamıştı. Başı omzuna doğru hafifçe bükülmüştü ve o, şöminenin ateşini izlemeye dalmıştı. Gri koltuğun üzerinde gölgelerin içine çekilmiş bir

hâldeyken öylesine yorgun ve yaralı görünüyordu ki şu anda aklını esir alan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Nedendir bilmiyorum ama gündüzleri bize gösterdiği o güçlü adam ve geceleri ateşi izleyen bu adam aynı değildi. Böyle anlarda ne düşünüyordu? Canını yakan, mavilerine fazladan durgunluk katan o şey neydi? Geçmişle ilgili bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum ama bir türlü ne olduğunu öğrenememiştim. Bana anlatmıyordu ve ben de hayatına burnumu sokmak istemediğim için soramıyordum.

Odanın içinde öylece dikilmiş duruyordum. Sebebi bilinmez ama bir süre sonra şöminedeki ateşi izlerken, “Orada dikilmeye devam edecek misin?” diye sordu. Bunları söylerken başımı çevirip bana bakmamıştı bile.

“Bu sefer topuklu giymedim, ben olduğumu nasıl anladın?” Odasında davetsiz bir misafir gibi gergince dururken her an müsaade isteyip gidebilirdim. Yanıma aldığım çantamı gelişigüzel kapının yanına attım.

“Kokun,” diyerek iç çekti. “Uzaktan limon çiçeği, yakından ise menekşe.” İçkisinden bir yudum almadan önce başını ağır ağır salladı. “Ne zaman yanından geçsem sende aldığım tek koku limon çiçeklerinin o sofistike notası ama burnum saçlarına değdiğinde gözlerimin önünde canlanan tek şey menekşeler.”

Başlangıç için kullandığım parfümden bahsetmesi sinirlerimi biraz yaşıttırdığı için ona doğru yürümeye başladım. Odanın ortasına gelince terliklerimi çıkartıp sıcak, yumuşak halıya bastım. Onun karşısında durduğumda sırtım şömineye dönük olduğu için sıcağı daha çok hissetmiştim. Başımı çevirince Karun’un koltuğunun yanındaki sehpanın üzerinde buz kovası ve içinde açtığı bir şişe viskiyi gördüm.

Karun’un elindeki kadeh dışında sehpanın üzerinde de bir kadeh vardı. “O kim için?”

Kuşağını sıkıca bağladığım sabahlığın altındakini görmek ister gibi bakarken, “Senin için,” dedi düz bir sesle. Damarlarımda gezen enerji artırıcı şeylerden sonra bu gece mutlaka odasına geleceğimi biliyordu.

“Madem buraya geleceğimi biliyordun, benim için niye bir şey koymadın? Nereye oturacağım?” Koltuğunun yanına benim için de bir koltuk çekebilirdi.

Başını küçük bir açıyla eğerek ayaklarının önündeki beyaz, tüylü ve yumuşak halıyı gösterdi. “Buraya otur.” Aslında oturacağım yeri bile önceden düşünmüştü, değil mi? Bir kedi gibi dizlerinin önüne kıvrılıp

oturmamı istediğine göre bu geceyle ilgili her şeyin kontrolünü elinde tutmak istiyordu. Baskın bir karakteri olduğunu düşünürsek bu isteği beni şaşırtmamıştı.

İsteddiği gibi dizlerinin önünde oturup oturmayacağımı merakla beklerken dudaklarım kıvrıldı. “Oturacağım yeri kendim seçerim.” Siyah sabahlığın kuşağım tutarak açtım. İpek sabahlığı omuzlarımdan iterek gözlerinin önünde yere düşürmüştüm.

Üzerimdeki ince askılı siyah, dantel geceliği görünce Karun’un göz bebekleri büyümeye başladı. Geceliğin ince, ipek dokusu vücuduma masaj yapar gibi rahatlatıcı bir his bırakıyordu. Göğüs kısmı dantellerden oluştuğu için göğüslerimin uçları belli oluyordu ve bir kısmı geceliğin açık yakasından taşıyordu. Geceliğin kalçamı bile zor kapatan kısıklıkta olması da Karun’u etkileyen başka bir faktördü. Gözleri baştan ayağa beni süzerken elindeki kadehi dudaklarına yaklaştırdı ve bir dikişte içindeki tüm içkiyi içti.

Çıplak ayaklarım halının yumuşak dokusuna sürterken ona iyice yaklaştım. Gözlerimi bir saniye bile gözlerinden ayırmadan itaatkâr bir köle gibi bacaklarımı altına alıp dizlerimin üzerine oturdum, henüz ona dokunmadan bile taş kesilmişti. Sözüünü dinleyeceğimi beklemiyordu. Bir süre onun isteklerini gerçekleştirebilirdim ama bu gece sadece onun istekleri doğrultusunda ilerlemeyecekti.

“Bana viski yok mu?” Şöminenin ateşi beni kavuruyordu ama arzu dolu şehvetli bakışlarım da onu...

Karun güçlkle bakışlarını cayır cayır yanan ve terden parıldayan vücudumdan çekip elini sehpaye doğru uzattı. Ters duran kadehi alıp kovanın içindeki şişeyi çıkardı. Önce benim kadehimi, daha sonra da kendinkini doldurdu. Bana doğru dönüp kadehlerden birini uzattı ama tam alacaktım ki kadehi biraz kendine doğru çekince ne istediğini anlamadım. “Seninle sıradan bir gece istemiyorum.” Bunları söylerken diktatör birinin sadist zevkleri vardı gözlerinde. “Aslına bakarsan seninle sıradan olmayan her şeyi istiyorum.”

Sesi kendi hakkında bir sır verir gibi kısık ve hafiften boğuktu. Yüzünde gizemli ve karanlık bir ifade vardı. “Karımsın ama bu gece seninle nasıl olacak bilmiyorum.” Buraya onunla sevişmek için geldiğimi iyi biliyordu ve bu konuda onu endişelendiren bir şeyler vardı.

“Ne demek istiyorsun?” Sorunun ne olduğunu anlayamıyordum. “Karın olmam sevişmemize engel mi?” Kafam karışmış gibi ona bakmaya başladım. “İnsanlar bunu özgürce yapmak için evlenmiyor mu zaten?”

Güldü. “İnsanlar birbirini sevdikleri için evlenir.”

Gülüşüne eşlik ederek gözlerine baktım. “Seni sevmiyorum, biriyle sevişmek için onu sevmeye ihtiyacım yok.”

Karun başını ağır ağır sallayarak kadehi bana uzattı. “Ben de seni sevmiyorum ve bu gece olacıklarda sevgi aramayacağını bilmek güzel.” Nedense birbirimizi kandırdığımızı hissettim. Sevmediğimizi söylemek en kolayıydı, zor olan diğer ihtimali düşünmekti.

“Duygu yok,” diyerek uzattığı kadehi aldım.

Aynı kararlılıkla beni izlerken, “Bağlanmak yok,” diye ekledi.

“Sadece seks.”

“Ve buna farklı anlamlar yüklemek yok,” diyerek sözlerimi tamamladı. Bu gece tensel ihtiyaçlarımıza duygusal anlamlar yüklemeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık.

Dizlerimin üzerinde otururken bacakları belimin iki yanındaydı. Duygusuzca yaşanan bir ilişkinin nasıl olacağını düşünüyordum çünkü önceki ilişkilerimin hepsinde ben genelde fazla seven taraftım. Bir elin beş parmağını geçmeyecek ilişkilerimde yatakta seviştiğim kişi genelde sevdiğim kişi olurdu. Gerçi hepsi de gençlik aşkıydı ve hep kısa süren ilişkilerdi. Sık sık geçici körlük yaşadığım için hiçbir erkek hayatımda uzun soluklu kalmamıştı.

Biraz gevşemek için viskiyi hızlı bir şekilde içip boş kadehi yere bıraktım. Duygu olmadığına göre başlangıç için romantik cümlelerle beni rahatlatmasını ondan bekleyemezdim ya da küçük tatlı dokunuşlarla sınırlarımı yatıştırmasını. Ruhsuzca bir sevişmeye kendimi hazırladığım için her şey fazla hızlı ve hissiz olacaktı. En azından içimdeki bitmek bilmeyen bu seks açlığını dindirmiş olacaktım. Bu yüzden vakit kaybetmeden harekete geçmeliydim.

Hemen her şey olup bitsin ve içimdeki bu yoğun tutku dinsin istiyordum. Ayağa kalkıp, “Yatağa geçelim mi?” diye sorduğumda Karun’un yüzünde manidar bir ifade oluştu.

“Acelen ne?”

“İsrarla anlamak istemiyorsun ama acilen sevişmeliyim.” Sözlerim karşısında Karun’un yüzünde küçük bir gülümseme oluştu.

“Hızı severim ama sadece silahlarda.” İkinci kadehini de bir dikişte içti. “Ve alkolde.” Boş kadehi sehpanın üzerine bırakıp bana elini uzattı.

Elini tuttuğumda iri parmakları avucunun içine aldığı elimin üstünü birkaç saniye başparmağıyla okşamıştı. Daha sonra hiç beklemediğim bir anda elimden çekerek beni kucağına düşürdü. Göğsüne kapaklandığımda Karun oturuşumu istediği pozisyona getirmek için belimi tuttu. Bacaklarımı iki yana açarak beni kucağına oturtunca başımı kaldırıp işgüzar yüzüne baktım.

“Ama hız tutkum karımla sevişirken geçerli değil,” diye yumuşak bir sesle konuşup yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Hafifçe büktüğü parmaklarının tersiyle yanağımı okşamaya başladığında büyülenmiş gibi yüzümü izliyordu. “Bu ikimizin ilk gecesi, her anı unutulmaz olmalı.”

Yüzümdeki ellerinin hipnoz etkisi olmalı ki mayışarak başımı salladım. Vücut ısımlı arşa çıkaran sıcak bir odada ne isterse yapacak durumdaydım. Karun bana istediğim şeyi verdiği sürece yapardım da. Bakışları yüzümün her zerresinde oyalanırken bu ismi seviyormuş gibi, “Saka,” diye mırıldandı. “Gözlerim seninle ilgili her şeyi neden fazla güzel görüyor?” Kendimi tutamayıp gülümsedim. Doğrudan bana güzel olduğumu söyleyemeyen bir adamla evliydim.

“Belki de güzel olduğum içindir.” Şımarıkça çıkan sesim ona tebessüm ettirdi.

“Belki de seninle sevişmek için sana duymak istediğin şeyleri söylüyordumdur.” Omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. “Erkekler bunu hep yapar.” Hiç sanmıyordum, Karun’un çoğu erkeğin denediği basit taktiklere ihtiyacı yoktu.

“Benimle sevişmek için beni güzel sözlerle avutmaya ihtiyacın yok ki.” Onu öpmek için ona doğru uzandım. “Seni istediğim için buradayım.”

Dudaklarım dudaklarına değeceği esnada Karun gülerek, “Bunu o kadar iyi saklıyorsun ki söylemeseydin hiç anlamayacaktım,” deyince onu öpmeden geri çekilip ben de gülmeye başladım. Benimle şakalar yapıp eğlenmesine alışık olmadığım için bu hâli beni mutlu ediyor ve daha şimdiden gerginliğimi alıyordu. Her zaman fazla ciddi olduğu için onu sert kabuğunun dışına çıkmış görmek benim için çok yeni bir şeydi.

Yüzümdeki elleri boynuma indi. Saçlarımı omzumdan arkaya atarak bana dokunmaya devam ediyordu. Karun’un parmakları tenimde sıcak bir

izi, kendi mührünü bırakacak şekilde nazikçe ilerliyordu. Bu geceyi ağırdan aldığı için içimdeki sabırsız cinsel açlığı kontrol etmeye çalışıyordum. Bu gece benim olduğu kadar onun da gecesiydi ve ikimiz de istediğimiz gibi bunu yaşamalıydık. Bu yüzden hızlı bir seks isteğimi bastırmaya çalışarak bana dokunmasına, vücudumu keşfetmesine izin verdim.

Bu gece beni yoldan çıkararak şeytanlarım kulağıma fısıldıyor, *onunla bütünleş artık* diyerek bana nutuklar çekiyordu. Karun ise tüm o nutukların aksine sakince ellerini boynumda gezdiriyor, terli tenime küçük dokunuşlar yapıyordu. Kasıklarındaki sızı gittikçe basıncını arttırınca dudaklarımı ısırarak suratımı astım. “İçime girmen tahminen ne kadar zamanını alır?” diye sorduğumda bu kadar açık sözlü olmam hoşuna gitmiş gibi Karun başını arkaya atıp yüksek sesle gülmeye başladı.

“İnanılır gibi değilsin.” Gülüşüne hastaydım.

Elimi yüzüne doğru uzatıp yanağına dokunduğumda gülümseyen dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Diğer elimi de yüzüne uzattığımda Karun hiç kıpırdamadan beni izlemeye başladı. Parmaklarım yavaşça yanaklarında gezindi. İçimden taşan bir heyecanla çıkık elmacık kemiklerine ve erkeksi sert yüz hatlarına usulca dokunmaya başladım. Parmaklarımı vukarı kaydırıp parmak uçlarımla uzun, kıvrımlı kirpiklerine dokunduğumda Karun gözlerini yumdu ve kendini tamamen benim dokunuşlarıma bıraktı.

Parmaklarım gözlerini benden gizleyen her bir kirpik teline dokunuyordu. Hepsini tek tek saymak ister gibi parmak uçlarımı kirpiklerine değdirdim. Göz kapaklarında sürtünen ellerim onunla ilgili her şeyi beynime kazımak ister gibiydi. Tanışmamızın zamanı gelmişti artık.

Kaşlarını parmaklarımla ezberledikten sonra alnındaki belli belirsiz çizgilerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Karun sinirlendiğinde her bir kaş çatmasıyla bu çizgiler daha belirgin bir hâle geliyordu. İşaret parmağım alnının ortasından kayarak burnunun ucuna kadar kaydı. Düz burnunu belleğime kazıdıktan sonra avuçlarımla sakallarına bastırdım. Gür olmayan seyrek sakallarına avuç içlerimle dokundum ve çenesinin güzel biçimini aklıma kazıdım. Parmaklarımla uçları etli dudaklarının üzerinde gezinmeye başlayınca Karun'un dudakları yavaşça aralandı. Ilık nefesi parmak uçlarıma nüfuz ederken gözleri hâlâ kapalıydı.

Babam dışındaki herkes yüzünü parmaklarımla tanımaya çalıştığımda çok oyalandığım için genelde sıkılır ve artık durmamı isterdi. Fakat on dakikadır yüzüne dokunmama rağmen Karun hiç sıkılmış görünmüyordu.

Kapalı gözlerle kendini ellerimin dokunuşuna bırakan adamın yüzünde şaşırtıcı bir huzur vardı.

Yüzünün her zerresine dokunup beynimin belleğine iyice kazıdıktan sonra ona doğru uzandım. Aralıklı dudaklarına tüy gibi yumuşak bir öpücük bıraktığımda gözlerini yavaşça açtı. Onunla ilk kez tanışıyormuş gibi, “Merhaba,” dedim kısık bir sesle.

Karun dudaklarında hâlâ öpücüğümün belli belirsiz dokusunu hissederken bana daha önce hiç görmediğim bir güzellikte gülümsedi. “Merhaba.” Artık tanıştığımızı biliyordu.

Tekrar ona uzandığımda bu sefer beni durdurmadı. Önce dudaklarının kıvrımına küçük bir öpücük kondurdum, daha sonra dudağının diğer köşesini öperek öpücüğümü eşitledim. Çift olan her şeyi eşitlediğimi bildiği için bana hiç karışmıyordu. Dudaklarım dudaklarının üzerinde milimlik bir mesafe bırakarak durmuştu. Ilık nefeslerimiz birbirine çarptığında göz göze geldik.

Karun’un gözlerinde sadece yoğun bir şehvet yoktu, onun mavilerinde aynı zamanda anlam veremediğim sıcak bir his ve adını koyamadığım bir şeyler vardı. Gözlerinde oluşan bu duygu, yankısını kalbimde hissedeceğim kadar büyük ve sonsuzdu. Bana olan bakışlarını kontrol edemediği için gözlerini hafifçe kapatıp derin bir nefes aldı. Sanki benden gizlediği tüm duygularının gözlerine yansıdığını bilirdesine bunu yapmıştı. Peki, benden tam olarak neleri gizliyordu? Bana karşı nasıl duygular beslediğini çok merak ediyordum.

Uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe sürttüm. Dudaklarımızın temasıyla içinde bir şeyler onu kamçılarmış gibi daha fazla ağırdan alamadı. Gözlerini araladığında mavileri gözle görülür bir şekilde koyulaşmıştı. Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öpmeye başlayınca nefesim kesildi. Öpücüğü sabırsız, saldırgan ve hoyrattı. Aynı zamanda başımı döndürüp ayaklarımı yerden kesecek kadar tutkuluydu.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öperken ellerimiz de uzun zamandır özlemini çektiği dokunuşları özgürce hissetmeye başlamıştı. Gömleğinin kalan düğmelerini aceleyle açıp göğüs kaslarında ellerimi gezdirdim. Yoğun bir güç fişkıran bu sıkı ve sert kaslara başından beri dokunmak istiyordum. Kendimi onun öpüşlerine ve ona dokunmaya o kadar çok kaptırmıştım ki beni derin bir hazzın içine çeken parmaklarının yaptıklarını çok sonradan fark ettim.

Bir eli göğüslerimde oyalanırken diğer eli çıplak bacağımda geziniyordu. Dizimde başlayan sabırsız dokunuşları bacağıma sıkarak ve çoğu zaman okşayarak yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Kucağına oturduğum için kısa geceliğin eteği iyice yukarı toplanmıştı. Karun'un eli geceliğin altına sızarak kalçamı sertçe sıktı. Parmaklarının sertliğini hissedeceğim bir şiddette bunu yapmıştı.

Parmakları bacaklarımın iç kısmına sürtünüp kadınlığıma uzandığında, "Siktir!" diyen boğuk sesini duydum. "İç çamaşırı giymemişsin." Aralıksız onu öptüğüm için kesilen nefesimi düzene koymak için hızlı hızlı nefesler alıyordum. Bacaklarımın arasında rahat durmayan eli ise nefes alışlarımı daha da hızlandırıyordu.

Bacaklarımın arasında beni kavrayan, okşayan parmaklarıyla göğüs kafesim büyük bir hızla yükselip bir balon gibi söniyordu. Karun terleyen yüzüme, alnıma yapışan kâkülüme ve her parmak dokunuşuyla aralanan dudaklarıma baktıkça daha da kontrolsüz oluyordu. Bana zevk vermek, aldığım zevki yüzümde izlemek onun için hazların en büyüğüymüş gibi davranıyordu. Geceliğin eteklerini tuttum ve gözlerinin içine bakarak yukarı doğru sıyırdım.

Hızlı değil, yavaş hareketlerle geceliği yukarı doğru toplamaya başlamıştım. Karun geceliğin altındaki her şeyi bir an önce görmek ister gibi sabırsız bir ses tonuyla âdeta hırlarcasına konuştu. "Ben parçalamadan çıkar şu şeyi!"

Onu biraz kıvrandırmak için sinir bozucu bir yavaşlıkla geceliği yukarı topluyor, ağırdan alıyordum. Dudakları kıvrıldığında meydan okur gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. Kadınlığımdaki eli hareketlerini kesince bundan hoşlanmadım. "Devam et lütfen." Sesimdeki yakarışın zerre kadar farkında değildim.

Her şeyiyle bana hükmeden adam, "Çıkar," dedi otoriter bir sesle. Gözleriyle sinirlerini bozan, beni onun bakışlarından gizleyen geceliği gösterdi. "Hemen!"

Parmaklarının hareketi durduğu için eteklerinden kavradığım geceliği yukarı çekerek kafamdan çıkardım. Bana dokunmaya devam etmesini istiyordum. Geceliği yere attığımda onun kucağında çırılçıplak kalmıştım. Karun vücudumu incelerken nefes dahi almıyordu. Boğazındaki âdemelması sertçe hareket edecek şekilde yutkunmuştu. Muhtemelen avucunun içini ancak dolduracak dik göğüslerimi ve göğüslerimin uçlarındaki pembe tomurcukları izliyordu.

Boğazı kurumuş gibi tekrar yutkunarak göğüslerimi ağzına almak ister gibi dudaklarını ıslattı. Terden sıırıslıklam olan nemli ve kavruk vücudumu aklının her köşesine kazımak ister gibi bakıyordu. Uzun boynumu, ince omuzlarımı, dik göğüslerimi, ince belimi soluksuz bir şekilde izliyordu. Beni izlerken aynı zamanda parmakları kadınlığımda nefes alışlarımı hızlandıran şeyler yapıyordu.

Karun bende gördüğü her detayla kalbi hızlanıp kan akışını kesiyormuş gibi, “Saka,” dedi gırtlğıından çıkan kalın bir sesle. “Sen kazanılacak bir ödöl değıl, her şeyinle hak edilecek bir kadınsın.”

Dudaklarımda küçük bir tebessüm oluştu, parmaklarından birini içime itince belim yay gibi arkaya doğru büküldü ve inledim. Her hareketim onu deli ediyor olmalı ki nefes alışları hızlanmıştı. “Yemin ederim inühar sebebisin!” Bir parmağını daha içime itip hareketlerini hızlandırdı. Bana istediğimi vererek tahrik ve tatmin olan bir deliydi.

Parmaklarının dokunuşları ve içimdeki hareketleri beni hazzın doruklarına çıkardığı için hızlı hızlı nefesler alırken, “Karun,” diye fısıldadım. Ellerimi omuzlarına bastırıp, “Dur,” dedim. Gelmek üzereydim. İçimdeki bu sarsıcı dürtüye daha fazla engel olamıyordum. Bunun benimle bütünleştğinde olmasını istiyordum, şimdi değıl çünkü bir gecede birden fazla orgazm olan bir kadın değıldim.

Karun ensemini kavrayıp beni üzerine iyice çekerek gözlerini gözlerime kenetledi. Bakışlarımızın kesiştiğı bu noktada gözleri hafifçe kaydı ama bir türlü gözlerini benden çekemedi. “Kendini kasma nefesim,” diyerek beni öpmeye başladığında nabzım boğazımda atıyordu. Bana ilk kez *nefesim* demişti ve bunu söylediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Nefesim deyişi öylesine sahipleniciydi ki sanki her şeyimle ona aittim.

Karun’un dudakları fazla aceleliydi ve kadınlığımdaki parmakları beni çıldırtıyordu. Omurgamdan başlayıp aşağıya inen soğuk bir ürperti onun parmaklarıyla birleşip içimi titretiyordu. Nefes alışlarım yetersiz gelmeye başladığında Karun’un dudaklarından ayrıldım. Hızlı hızlı nefesler alırken, “Karun,” diye mırıldanıp tekrar ona durmasını söyleyecektim ki üçüncü parmağını da içime itince titremeye başladım. Kadınlığımda başlayan bir titreme tüm vücudumu sarınca aralıklı dudaklarımdan çıkan iniltilele kasıldım.

Vücudumdaki tatlı kasılmalar ve titremeler büyük bir patlamaya dönüşünce gözlerimin önünde yanıp sönen minik noktalara hayret ettim. Tüm bedenim onun kollarının arasında şiddetle sarsıldı ve her şey bir anlığına

hayal ettiğim şeylerin ötesine ulaştı. Başım döndü, bakışlarım odağını kaybetti ve nefesim kesildi. Orgazmı en uçlarda yaşarken onun kollarının arasına yığılmıştım. Bu gerçekten çok iyiydi.

Vücudumdaki titremeler bir süre sonra yatışınca başımı kaldırıp baygın gözlerle Karun'u izledim. Yüzümde ne görüyordu, bunu bilmiyordum ama büyülenmiş gibi bakıyordu. "Son günlerde kafamın içinde defalarca seninle seviştim, sayısız bir şekilde benim için geldiğini hayal ettim. O anki yüz ifadeni düşünmediğim bir anım olmamıştı." Mavi gözleri yüzümün her detayında gezinirken onun bakışlarında beni utandıran bir şeyler vardı. "Bu anı birçok kez kafamda canlandırdım ama böylesi hayal gücümün çok ötesinde."

"Kaşların hafifçe çatılıyor," dediğinde onun gözlerindeki güç ve şefkati beni kucaklamıştı. "Dudakların aralıklı ama burnundan nefes alıyorsun. Gözlerin kayarken dudaklarımı ısırarak başını arkaya atıyorsun." Karun bana az önceki tepkilerimi anlattığı için yanaklarındaki ısı artmaya başlamıştı. Karun beni izlerken her bakışı, her nefes alışı daha fazla yakınlığın habercisiydi. "Saka," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Seni daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştim."

Beni utandırmayı bırakması için gözlerimi ondan kaçırarak, "Şimdi bana âşık olduğunu da söylersin sen," diye ona takıldım.

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "O kadar uzun boylu değil."

Parmaklarını içimden çıkartınca, "Karun," dedim alt dudağımı dişleyerek. "Bu bana yetmedi."

Bu sefer kendini tutamayıp kahkaha attı. "Yavrum, daha başlamadık bile. Bu kadarıyla mı sınırlı sanıyorsun?"

Gömleğini omuzlarından sıyırmaya başladım. "Çıkar şunu kocam," dediğimde gözleri öpmekten rujumu taşırdığı dudaklarıma kaymıştı.

"Emrin olur." Etkim altında kalmış gibi kısık bir sesle konuşup gömleğini çıkarmaya başladı.

Karun beni hiç uğraştırmadan gömleğini çıkartırken şöminenin kızıl ateşi mavilerine yansıyor, yine de gözlerinin koyu mavisini açamıyordu. Gömleğini çıkartınca koltuktan indim ve elini tutarak onu da kaldırdım. Karşı karşıya dururken uzanıp onu öpmeye başladım. Yüzümü avuçlarının arasına alıp başını omzuna doğru eğerek bana karşılık vermeye başlamıştı.

Ellerim pantolonun kemerinde oyalanınca bana hiç engel olmadı, onu soymama izin verdi. Bu yaptığım belki de kendi prensiplerime bir ihanetti

Çünkü hiçbir zaman içinde aşk olmayan bir seksi doğru bulmamıştım. Fakat hiç vicdan azabı duymuyor, yaptıklarım için utanç hissetmiyor ve aşağlık duygusunu ruhumda taşımyordum. Onunla olan her şey yanlıştı fakat bir o kadar doğruydı.

Kemerini açtıktan sonra fermuarını da aşağıya çektim. Pantolonun kenarlarını tutup aşağıya çektiğimde Karun dudaklarıma küçük bir pk kondurarak benden ayrıldı. Tıpkı benim gibi en küçük bir utanç duymadan gözlerimin içine bakarak pantolonunu çıkardı. Siyah *boxer*'ın nn zorlayan şişkinliği görünce bekleyişim sabırsız bir boyuta ulaşmıştı. *Boxer*'ı kaslı bacaklarından çıkartıp tamamen çıplak kaldığında gözlerim gördüğü şeyin iriliğiyle büyüdü. "Hadi canım," diye kontrolüm dışı fısıldayıp sertçe yutkundum. Yok artık.

Bir bakirenin rkekliğiyle onun erkekleğine bakıyordum çünkü şaşkındım. Bu kadarını beklemediğim için belki de içten içe korkuyordum, yaşadığım son seksin üzerinden neredeyse beş yıl geçmişti. Beş yıldır hiçbir erkekle birlikte olmadığım için nasıl olacağını bilmiyordum. "Bu..." derken şaşkun gözlerimi o noktadan ayırmıyordum. "Bu bana fazla," dedim safça. "ok fazla." Tamamını içime alabileceğimi sanmıyordum.

Küçük bir öneride bulunmak ister gibi, "Acaba sadece sevişmekle mi yetinsek?" diye sordum. "Bence btnleşmesek de olur." Artık o noktaya nasıl bakıyorsam Karun'un gülen sesini duydum.

"Sana bu kadar yükselmişken gerçekten bu odadan ıkmana izin verir miyim sanıyorsun?" Keşke işler bu noktaya gelmeden önce bana aleti hakkında birkaç ipucu verseydi. Böylece beni neyin beklediğini daha iyi bildirdim.

Karun aramızdaki mesafeyi kapattığında arkaya doğru kaçmamak için kendimi zor tutuyordum, gerçekten ürkmüş durumdaydım. Korkuğumu fazla belli etmiş olmalıyım ki çenemi tutarak başımı yavaşça kaldırdı. "Sandığın gibi korkunç bir şekilde sonulanmayacak." Gözleri bana kendimi güvende hissettirmek ister gibi sıcacık bakarken sesi beni yatıştıracak kadar yumuşaktı.

Belimden tutup beni göğsüne çekince ürperdim. Aklımı başımdan alan o sertliği karnımda hissetmek bile soluk alışlarımı hızlandırtıyordu. Kolları arasındaki rkekliğimi görünce dudağımın köşesi kıvrıldı, manidar gözlerle bana bakmaya başladı. "İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla bir kuş gibi titremeye başladın."

“Neden acaba?” dedim somurtkan bir arsızlıkla. “O şeyin bana girecek olması yüzünden olabilir mi?”

“Belki de önce senin şu edepsiz ağzından başlamalıyım,” dediğinde alt dudağımı dişlemeye başladım.

Göz süzerek büyük bir kinayeye, “Ne yapabilirsin ki?” diye onu kışkırtıp karnıma baskı uygulayan iri sertliğini kavradım. Ona dokunmam bile Karun’un kaskatı kesilmesine yetmişti.

Elimi öne ve arkaya doğru kaydırırken, “Evet,” dedim heyecanlı bir sesle. “Bunu ağızımda istiyorum.” Beklenmedik bu çıkış karşısında tüm vücudu kasılmıştı.

“Sen...” dedi ama aralıklı duran dudaklarında başka bir kelime çıkmadı. Sustu lakin bakışları sadece sözlerimle bile onun gelmesini sağlayacağını gösteriyordu. Benimle ilgili her şeyi ve her sözü fazla tahrik edici buluyordu.

Elimi göğsüne basırıp onu arkasındaki koltuğa ittim. Az önce kalktığı koltuğa tekrar oturduğunda parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm. Vücut dilimin nasıl bu kadar ürkek ve cüretkâr olduğunu düşündüğüne emindim. Odaya ilk geldiğimde olduğu gibi ayaklarının önünde dizlerimin üzerine oturdum. Elini uzatıp kendi için yeni bir viski doldurarak arkasına yaslandı. Bacaklarım aralayıp gözlerimin içine *devam et* dercesine bakınca dudaklarım kıvrıldı. Her şeyiyle kendini bana bırakmıştı. Onu çok şaşırtacağıma emindim.

Bacaklarının arasına girip titreyen elimle aletini kavradım. Onu tuttuğum an Karun’un vücudu geriliyor, taş kesiliyordu. Başımı eğip avuçlarımdaki iriliğin ucuna küçük öpücükler kondurmaya başladığımda viskiden birkaç sert yudum aldığım duyabiliyordum. Dudaklarımı sinir bozucu bir yavaşlıkla aletin ucuna sürttükçe Karun’un bekleyişi dayanılmaz bir azaba dönüşmeye başlamıştı. Bir an önce ağızımdaki yerini alması için çıldırıyordu fakat ben bunu yapmak yerine ağırdan alıyor, onu kıvrandırmaktan zevk alıyordum.

Başımı eğip dilimi ucunda gezdirmeye başladığımda acı çeken hırıltılı bir sesle, “Al artık onu ağızına!” dedi emreder gibi katı bir sesle. Sorun şu ki daha önce kimse için bunu yapmamıştım.

Ve asıl sorun da kimse için yapmadığım ne varsa Karun’a yapmak istiyordum. Kocamla her şeyi yapmak, her şeyi denemek istiyordum. Dudaklarımı aralayıp dilimle ıslattığım şeyi ağızıma aldım. Küçük bir kısmı bile

ağzımı doldurmaya yetmişti. Elim kadifemsi yüzeyine sürtünüp aşağıya ve yukarıya doğru hareket ederek onu okşarken aynı işlemi dudaklarımla da yapmaya başlamıştım. Bir kısmını ağzıma alıyor, daha sonra aldığım kısmı çıkartıp daha fazlasını almaya çalışıyordum.

Ağzımla yaptığım git geller her defasında daha fazlasını almamı sağlıyordu fakat tamamını almam mümkün değildi. O kadar iri ve büyüktü ki gırtlığıma kadar alsam bile hepsini ağzıma sığdıramazdım. Bunu gerçekten bir erkeğe yapıyordum ve daha fazlasını yapmak için çıldırıyordum. Hayır, beni cesaretlendiren kanımda dolaşan o haplar veya yediğim karışım değildi. Ben aslında başından beri Karun ile hep bunu yaşamayı merak etmiş, onu arzulamıştım. Büyükbabamın ilaçları bizim için kaçınılmaz olan bir sonu hızlandırmıştı, hepsi bu.

Belli bir ritimle onu ağzıma almaya devam ederken elimin altındaki şey sanki gittikçe daha da sertleşip büyüyordu. Karun genizden çıkan hırıltılı bir sesle, “Sikeyim!” derken can çekişir gibiydi. “Öğürme refleksin yok senin.” Çoğu kadının midesini bulandıracak bir şeyi büyük bir rahatlıkla yapmamdan aldığı hazzı gizleyemiyordu çünkü bu konuda şanslı olduğunu artık biliyordu.

Karun kasılmaya başladığında, “Dur!” diye gürledi kısık ama boğuk bir sesle. İçime girmeden boşalmasını ben de istemediğim için başımı yavaşça çekerek ona baktım. Terleyen kişinin sadece ben olmadığımı fark ettim, onun da ecel terleri dökmüş gibi teni nemliydi. Artık içimi doldurmaya hazırды.

Hızlı hızlı nefesler alan göğüs kafesini izleyip gözlerine baktım. Az önce onu kavrayan dudaklarımı dilimle yaladığımda Karun’un koltuğun kenarında duran elini sıkırmaya başladı. Ellerimi yere bastırarak kendimi arkaya doğru çektim. Şöminenin ateşiyle iyice ısınan halıya yayılıp başımı omzuma doğru eğdim. Bir bacağımı uzatarak otururken diğer bacağım dizimde hafif büküktü. Davetkâr bakışlarımı görünce dudağının köşesi kıvrıldı.

Elindeki kadehi bir dikişte içerek boş kadehi koltuğun kenarına bıraktı. Ayağa bile kalkmadan koltuktan kayıp bana geldi. Halının üzerinde uzanarak yanımda durdu ve üzerime eğildi. Aralıklı dudaklarıma yumulduğunda inleyerek ensesini kavradım. Sadece öpücüğü bile beni deli ediyordu.

Şöminenin ateşi karşısında tutku dolu öpücüğümüze dillerimizin dansı da karışınca kadınlığımdaki sızı şiddetini arttırdı. Karun’un dudakları

boynuma kayıp küçük ısırıklar bırakmaya başlamıştı. Önce öpüyor sonra da dişlerini geçirerek bana sadistçe bir zevk yaşıtıyordu. Seks esnasında acıdan zevk aldığımı onunla keşfediyordum. Ağzıyla yaptığı şeye göğüslerimi avuçlayıp sıkın eli de karılınca odada duyulan tek şey benim yüksek çıkan iniltilerimdi.

Dudakları boynumdan göğüslerime kayınca kendimi sırtüstü halının üzerine bıraktım. Göğüslerimden birini iri avuçlarının arasına alıp yoğururken diğerini ağzına aldı. Büyük bir açlıkla emmeye başladığında artık nefes almıyordum. Ucunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırınca inleyerek saçlarını kavradım ve başını kaldırdım. Hızlı hızlı nefes alırken kıvranırlarımın arasından, “Daha fazla bekleyemem,” diye ona yalvardım. “Hadi Sanrı.” Onu istiyordum, onu artık içimde istiyordum.

Beni getirdiği son durumdan memnun kalan Karun’un dudağının köşesi kıvrıldı. Elini uzatıp bacaklarımın arasına dokundu. Parmaklarına bulaşan ıslaklığı görünce her şeyimle onun için hazır olduğumu anladı. Üzerime uzanıp aralıklı bacaklarımın arasındaki yerini almıştı. Onu istediğim kadar ondan ve birazdan olacıklardan korktuğumu görünce, “Bunu nasıl başarıyorsun?” diyerek kendini bana doğru biraz itti ve kadınlığının duvarlarını zorlamaya başladı.

“Her hareketin cüretkâr fakat vücudun titriyor ve ürkek.” Bunları söylerken mest olmuş gibiydi. “Dilinin söyledikleri edepsiz ve açık, lakin gözlerin fazla saf ve masum bakıyor. Sadece diğer şeyler de değil, sevişirken de onlarca kadını içinde barındıran birisin.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp hipnoz olmuş gözlerle, “Saka,” diye mırıldandı. “Seninle olmak tüm kadınlarla olmak gibi, seninle sevişmek tüm kadınlarla sevişmek gibi.” Bir erkeğin bir kadında aradığı her şeye sahip olduğumu söylüyordu. Bunu bana daha önce de söylemişti.

Onu delicesine etkileyen ve ölesiye korkutan bu özelliğimi sevdiği kadar nefret de ediyor, beni tanıyan her erkeğin bende sevecek bir şeyler bulacağına inanıyordu. Bunu daha önce bana itiraf etmişti. Karun sabrının sonuna gelmiş gibi cevap vermemi beklemeden kendini bana doğru sertçe itince dudaklarımda kopan çığlığa engel olamadım. Yarısına kadar güçlkle içime girdiğinde attığım çığlık onu endişelendirdiği için durmuştu.

Üzerimde kaskatı bir şekilde dururken gözleri irileşmişti. Şoke olmuş gibi yüzü bembeyazdı. “Daha önce bana bakire olmadığını söylemiştin.” Şuursuzca davranıp ilkimi hoyratça almış olma ihtimali kanını dondurmuştu.

Onun altında titremeye başlarken güçlükle, “Bakire değilim, devam et,” dedim. “Beş yıla yakın oldu bunu yapmayalı.” İtirafımla Karun bu gece için belki de benden duyduğu en güzel Şey buymuş gibi belli belirsiz gülümsedi. Beş yıl boyunca biriyle birlikte olmayan bir kadın, sevişeceği kişiler konusunda çok seçici demekti. Bu onu memnun etmişt , ihtiyaçlarım için önüme gelen herkesle yatmadığımı bir kez daha anlamıştı.

Kalçasını hareket ettirdi. Biraz daha bana yüklenerek içime girince iniltilerim arttı. Karun düşündüğünden daha dar bir engele takıldığı için bir anda yüklenip canımı yakmaktan endişe duyuyordu. Tamamını içime almam için küçük hareketlerle beni alıőtırıyor, esnetiyordu. Heyecandan kalbim durma noktasına gelmişt . “Daha bitmedi mi? Gir gir sonu gelmiyor sanki.”

Bu durumdayken bile onu g ld rd ğ m için sitemkâr bakıyordu ama aynı zamanda gülüyordu. “Güzelim sen çok darsın.”

“Ya da sendeki fazla büyük,” diye somurttuğumda gülmemek için yanaklarının içini dişledi.

“Nasıl bir Şeysin sen? Sevişirken aynı zamanda gevezelik yapabiliyorsun.” Her durumu bizim için daha eğlenceli k ldığımı inkâr edemezdi.

Karşılaőtıęı sıkılık Karun’u daha fazla kışkırtıyor olmalı ki hızlı hızlı nefesler alırken daha fazla kendini kontrol edemedi ve bir anda bana yüklendi. Hepsi içime girdiğinde o rahat bir nefes aldı ama benim çığlığım bir kez daha odanın içini doldurdu. Hayır, acıdan değil, zevkten atılmış bir  ığlıkt . Bu Karun’u deliye çevirdiği için sertçe içimde gidip gelmeye başladı. Daha önce hiçbir erkeğin bana yaőatamadıęı yoğun bir hazzın içinde kaybolmuştum.

Gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönüyor, iniltiler çıkartarak onun altında kıvranıyordum. Bunu onunla gerçekten yaşıyordum. Asla uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi. Karun içimde gidip gelirken bir bacağımı tutup omzuna koydu ve iyice üzerime abanıp daha hızlı git geller yapmaya başladı. Asla ama asla durmasını istemiyordum. İçime girip çıkması o kadar iyi hissettiriyordu ki bunun bitmesini hiç ama hiç istemiyordum.

Kadınlığıma vuran her sert darbesi bana aklımın almadığı bir hazzı yaşatırken bunu sabaha kadar yapsa sorun etmezdim. Terden sırlıklam olan vücutlarımız Şöminenin hoş sıcaklığıyla birleşince ortaya bir ressamın ihtiras dolu bir eseri çıkıyordu. Karun saklı kalan tüm kuytularımı kendi

gücüyle doldurup beni keşfederken ne o durabilirdi ne de ben. Bir yaprak gibi onun rüzgârına kapıldığım da bu gece hiç bitmesin istedim.

Terden yüzüme yapışan saçlarımın arasından ona baktım, Karun'un gözlerinin hedefinde her hareketimde hafifçe sallanan ggslerim vardı. Daha fazla dayanamayıp ggslerime uzanınca başımı geriye atarak kendimi bana yaşattığı hazzın kollarına bıraktım. şöminedeki odunların kokusu burnuma gelirken birbirini tamamlayan bedenlerimiz odanın içine bir bahar şenliğı getirmişti. İçimde kanat ırpan kelebeklerin ona doğıru uuştuğı büyülü bir anın içinde kaybolmuştuk.

Ellerimi omuzlarına bastırdığım da üste çıkmak istediğimi anlayıp bana izin verdi. Onu sırtüstü düşürdüm ve bacaklarımı iki yana açarak üzerine iyice oturdum. Hareketlerimi hızlandırdığım da ensemden tutarak beni kendisine doğıru çekti. pmeye başlamasıyla bir anda kendimi yine onun altında bulmuştum. Bana verdiğı izin çok kısa sürmüştü.

Beni o kadar hızlı altına almıştı ki hızına inanamadım ama içime girip çıkması şiddetini arttırınca boşalmak üzere olduğunu anladım. O kadar baskın biriydi ki ben onun üzerindeyken bunu yapmak istememişti. Böyle olmasından nefret etsem de bunu fazla çekici ve seksi bulan bir yanımda vardı. Karun benim kasılmalarımı görmeden kendini bırakmamıştı. O iimdeyken kolları arasında titreyerek rahatladığım da o da kendini bıraktı.

İkimiz de titriyor ve ikimiz de çok hızlı nefesler alıyorduk. Rahatlatarak soluğunu verip içimden çıkararak yanıma uzandı. Fakat benimle işi bıtmış gibi aramıza bir mesafe koymadı, kolunu başımın altına koyup beni ggsne çekti. Ggsn bir yastık gibi kullanıp başımı yaslayarak kolları arasına sokuldum. Beni kollarıyla sıkıca sararak saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurunca tebessüm ettim.

Duygu yok, sadece seks demiştik ama gecenin başından beri bana olan her dokunuşu fazla duygu doluydu. Seks ihtiyaını gidermek için dokunduğu bir kadın gibi değil de dokunmak için yanıp tutuştuğu biriyim gibi hissettirmişti. Bakışları seks için anlaştığı bir kadına bakar gibi değildi, gece boyunca fazla hisli bakmıştı. Hani demişti ya *kafamın içinde defalarca seninle seviştim* diye, işte o hayallere sığdıramadığı bir kadını bu gece kollarının arasına almıştı.

Bir sreden sonra nedendir bilmem ama düşünceli bir sesle, "Pişman mısın?" diye sordu, sesinde saklı kalan korkuyu hissettirdi.

Kollarının arasında kıpırdanıp başımı kaldırdım ve çenemi ggsne yaslayarak yakışıklı çehresini izlemeye başladım. "Hayatımda pişmanlığını

çektüğim çok fazla şey var ama pişmanlıklarımın içinde bu gece yok.” Gözlerindeki telaşın mumları bir bir söndü, yaslı olduğum sinesine rahat bir nefes nüfuz etti. Pişman değildim ve bunu benden duymak onun için geceyi huzurlu bir şekilde noktalamıştı.

Kollarının arasından sıyrılıp yerdeki geceliğime uzandım. Geceliği üzerime geçirdikten sonra sabırsız bir coşkuyla, “Odanı görmek istiyorum,” diyerek ayağa kalktım.

“Gör bakalım.” Karun *boxer*’ına uzandığında ben çoktan ışığı açmak için işe koyulmuştum.

Işıkları açıp içinde bulunduğum odaya göz gezdirdim. Gözlerim ilk bahçenin ön kısmını tamamen gören camı buldu. Odanın güney cephesinde duvarın olması gereken yerin tamamı camla kaplıydı. Yürüyüp cama yaklaştım. Bir penceresi yoktu ama terasa açılan kapısı bile camdandı. Buraya ilk geldiğimde bahçede durup bu cama bakmış ve uzun uzun burasının benim odam olmasını istemiştım. Işık sızmayan her yer beni korkutuyordu ve bu devasa cam tüm ışığı içeri çekiyordu.

Yatak cama yakın bir yerdeydi ve yuvarlak yatağın büyüklüğü insanı afallatırdı. “Yatak neden bu kadar büyük?”

Karun’un üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yokken gözlerinde manidar bir bakış oluştu. “Büyük bir yatakta her şey rahatça yapılabilir,” dediğinde gülmeye başladım.

“Bence yatak dışında da her şey yapılabilir.” Sevişmek için yatağı kullanmamıştık.

Çıplak ayaklarla yürüyüp odanın batı cephesine gittiğimde Karun sessizce beni izliyordu. Mini barın yanından geçerek duvarın tamamını kaplayan kitaplığın önünde durdum. “Sen ve şu sıkıcı kitapların.” Burada çok fazla siyasi ve politik kitap vardı. İstemsizce bu adamın bilgi haznesinin genişliğini düşündüm. Birçok konuda bilgi sahibi olduğu için bu kadar başarılı bir iş insanıydı.

Temiz ve düzenli odada tek bir dağınıklık göremedim. Yürüyüp duvarın içine gömülü dolabın kapısını çekerek yana doğru kaydırdım. Kıyafetleri bile renklerine göre ayrılmıştı. Gömlekleri iki renkten oluşuyordu, bunlar da beyaz ve siyahtı. Askılığın biri sadece beyaz ütülü gömleklerden oluşurken diğer askı siyah gömlekler içindi. Alt rafta ise markalarına göre

ayrılmış ceketleri asılıydı. Dolabın kapısını çekerek kapattım ama diğer bölümü açmadım, orada da pantolonları ve ayakkabıları olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Bu odada en sevdiğin köşe neresi?” Ona doğru döndüğümde Karun bana şöminenin olduğu kısmı gösterdi.

“Odama çekildiğimde o koltukta oturup bir şeyler içerek kitap okumayı seviyorum.” Bunu tahmin etmiştim çünkü geldiğimde de o gri koltukta oturup içkisini yudumluyordu. Ve biz orada sevişmiştik. Artık ne zaman en sevdiği köşeye çekilse benimle olan anıları aklına gelecekti.

O da bunu yeni fark etmiş olmalı ki kaşlarını huzursuzca çatıp, “Kahretsin,” dedi. “Yatağı kullanmalıydık!” Kahkaha attım çünkü değişen bir şey olmazdı, bu sefer de her yatağa girdiğinde beni düşlerdi. Yaptığı en büyük yanlış benimle kendi odasında sevişmekti.

Karun gülüşümü izlerken bakışları yüzümdeki saçlarımı çektiğim elime kaydı. Gözleri parmağında oyalanırken düşünceli bir sesle, “Saka,” diye mırıldandı. “Acaba benim yüzüğümü parmağında taşıyor mısın?” Bir anda sorduğu soruyla öylece kalakalmıştım. Yüzük mü?

Karun yürüyüp kitaplığın önünde durdu. Kafam allak bullak olmuş bir hâlde onu izlerken üst raftaki beş kitabın yerini değiştirmeye başladı. Alfabetik sıraya göre dizilmiş kitapların düzenini bozduktan sonra bir adım geriye çekildi. Kitaplığın sadece bir bölümü ses çıkartarak hareket etmeye başladı. Kapı gibi öne doğru gelen kitaplık diğer kitapların olduğu yöne doğru kaymıştı. Hareket eden kitaplığın arkasında görünen kasayla gözlerimi irice açtım. Karun kasanın şifresini girip kolu çevirerek kasayı açtı.

Bu uzaklıkta kasanın içinde olan şeyleri net göremiyordum ama Karun kasadan küçük bir kutu alıp kasayı kapattı. Az önce hareket eden kitaplığın önünde durdu ve uzanıp üst raftaki o beş kitabı tekrar alfabetik sıraya göre dizdi. Kitaplık kayarak tekrar eski yerini alınca afallayarak gözlerimi kırıştırdım. Sanki arkasında değerli bir kasayı saklamıyormuş gibi görünüyordu.

Karun yanıma gelip elindeki kırmızı, kadife bir kutuyla karşımda durdu. Kutunun kapağını açınca gördüğüm tektaş yüzük ve alyansla afalladım. “Bana evlilik teklifi mi yapacaksın?”

Gülmeye başladı. “Yavrum, biz zaten evliyiz.”

Bu gece ne çok gülmüştü.

Yüzükleri gösterdim. “Bunlar ne o zaman?”

“Bir evlilikte olması gereken şeylerden biri bu.” Kutunun içindeki yüzükleri çıkartıp boş kutuyu yatağın üzerine attı. Kalbinde bir huzur, içinde bir heyecan ve gözlerinde beni odasında görmenin sevincini yaşarken bana yüzükleri gösterdi. “Takmamı ister misin?” Bunu doğru şekilde nasıl soracağını bilmez bir hâlde yalandan öksürerek boğazını temizledi. “Demek istediğim benim yüzüğümü taşıy mısın parmağında?”

Kalbimdeki tatlı telaşı gizlemeye çalışarak, “Neden?” diye sordum.

Anlamadı. “Ne demek neden?”

“Neden senin yüzüğünü taşıyayım?”

Okyanusu kışkırtan mavilerinde müthiş bir fırtına koptu. Kulaklarında *neden* diyen sesim vuku bulurken çattığı kaşlarıyla gözlerini gölgede bıraktı. “O Serhat itinin yüzüğünü bile taktın ama benim sana aldığım yüzüğü takmıyorsun, öyle mi?” Sert sesi kıskanç bakışlarıyla bütünleşince artık az önce seviştiğim adamla yakından uzaktan alakası yoktu.

Buz gibi gözlerle ona bakıp, “Bana bir daha Serhat deme!” diyerek ondan uzaklaştım. “Yaptığım hataların sorumluluğu sadece bende ve sen beni bununla vuracak konumda değilsin.”

Bu odadan bir an önce çıkmak istediğim için hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Karun peşimden gelip kızgın bir sesle, “Bekle!” diye beni durdurdu. Kolumu tutarak gitmeme izin vermemişti. Derin derin nefesler alırken öfkesini yatıştırmaya çalıştığını görebiliyordum. “Üzgünüm, çok ileri gittim.”

Gergin yüz hatları yavaş yavaş gevşemeye başladığında bakışlarındaki sıcaklık beni sardı. “Tek istediğim karımın artık yüzüğümü parmağında taşıması.” Böyle bir geceyi bir kavgayla sonlandırmak istemediği için kaşlarını hafifçe bükerek, “Saka,” diye mırıldandı içten kopan yakarıyla. “Yüzüğümü takamaz mısın?”

Bana zorla bir şey yaptırması mümkün değildi ama bu sıcak gözlerle bakıp yumuşak bir sesle konuşunca asi tarafım uysallaşıyordu. Beklenti dolu bakışlarına içli bir ifadeyle karşılık verip başımı yavaşça salladım. “Takarım kocam.”

Ona kocam dememle gergin bekleyişi yerini büyük bir rahatlamaya bırakmıştı. Ne zamandır tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verip belimi tuttu. İri parmakları belimi iki yanından kavrayıp aramızdaki mesafeyi kapattığında yine heyecanlanmışım. Karun’un elleri belimi kırılabilecek bir inci tanesini tutar gibi nahifçe tutarken kıyamayan gözlerle beni izliyordu.

Bana olan bakışlarında öylesine bir bağlılık vardı ki insana kendini değerli hissettiriyordu.

“Saka,” diye mırıldandığında kaybetmekten korkarcasına belimi daha sıkı tuttu. “Günün sonunda kocam diyerek koynuma sokulacaksan, günün başında ne yaparsan yap, hep bir affı olacak.” Kalbim kasılmıştı.

İster öldür, istersen de yaşat ama bir yere gitme, diyordu.

Ellerini belimden çekerek az önce cebine koyduğu yüzükleri çıkardı. Elimini tutup yüzük parmağıma önce alyansı daha sonra da pırlantasının iriliğiyle göz dolduran tektaşı taktı. “Bunları ne zaman aldın?” Parmağımı yüzümün yakınında tutarak yüzüklerin parmağımda nasıl durduğuna bakıyordum.

Karun’un elleri rahat durmayıp yine bacaklarımda gezinirken gözlerini göğüslerimden ayırmıyordu. “13 Haziran’da.” Her an geceliği üzerimden çıkartabilirdi. “Annenin yüzüğüyle aklımı başımdan aldığın o olayın hemen sonrasında,” diye homurdandı. “O gece yemeğe çıkacaktık, yemekte sana vermeyi düşünüyordum.” Ama Carlos beni kaçırınca yemek planımız iptal olmuştu.

Elini geceliğin altına sokup kadınlığıma uzatmıştı ki hemen ondan uzaklaşıp kapıya yürüdüm. Arkamdan onun huysuz ve sitemkâr sesini duydum. “Yine nereye?” Onu bırakıp gideceğimi sanıyordu ama ben kapının yanına attığım çantamı almak için ondan uzaklaşmıştım.

Çantayı yerden alıp içinde çıkardığım kutuyu aldım. Arkamı döndüğümde Karun yatağın kenarına oturmuş meraklı gözlerle beni izliyordu. Yanına gidip kucağına çıktığımda tüm vücudu kasıldı. Bunu yapmama alışkın olmadığı için en küçük bir yakınlıkta vücudu bana çok hızlı tepki veriyordu. Dizlerinin üzerine oturup elimdeki siyah kadife kutuyu ona gösterdim. “Bugün alışverişe çıktığımda ben de senin için bir şey aldım.”

Onun için bir şey alacağıma hiç ihtimal vermediği için Karun afallamıştı. Yakışıklı yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesini gizlemeden başını eğip elimdeki kutuya baktı. Kadife kutuyu açtığımda içinde gördüğü alyansla nabızı boğazında atmaya başladı. Parmağıma yüzüğünü taktığı bir gecede çantamda onun için aldığım bir yüzüğün olmasını beklemiyordu. “Sen bana yüzük mü aldın?” Afallayan sesi ve şaşkın suratı korumaların bunu ona yetiştirmediğini gösteriyordu.

Yüzüğü seçerken hepsi yanımdaydı ve onların ellerini görmek istediğimde hepsi çıldırmıştı. Tüm o kutuları indirip bana elini uzatan adamları

bugün çok fazla kızdırmıştım. Karun'un iri eline benzeyen bir tek Nedim'in eliydi, bu yüzden yüzüğü ona denetmiştim. Bugün kuyumcunun önünden geçerken ilk aklıma gelen şey artık parmağımda bir yüzük olmadığıydı, ikinci düşüncem ise Karun'un da parmağında bir yüzük olmadığıydı.

Onun gibi genç, yakışıklı ve trilyonluk bir adamı etrafındaki kadınlardan korumanın tek yolu bir yüzük diye düşünmüştüm. Fakat günler öncesinden onun da benim için bir yüzük alması bana da sürpriz olmuştu. Kalp kalbe gerçekten karşıydı. Bu gece odasına gelirken onun için aldığım yüzüğü de yanımda getirmiştim ve Karun, benden önce davranıp yüzüğünü parmağıma takmıştı.

Kutunun içindeki sade alyansı çıkartıp içine baktı. Yüzüğün içinde yazan *Saka* yazısını okuyunca, "Bak sen," diyerek dudakları oyunbaz bir ifadeyle kıvrıldı. "Senin adının içinde yazdığı bir yüzüğü mü takacağım?"

Merak edip parmağımdaki yüzüğü ona gösterdim. "Benimkinin içinde bir şey yazmıyor mu?"

"Yazıyor."

"Ne yazıyor?"

"Sanrı," deyince gülmeye başladım. Gerçekten kalp kalbe karşıydı çünkü *Biga ve Karun* yazdırmak yerine birbirimizin yüzüklerine *Saka ve Sanrı* yazdırmıştık.

Karun yüzüğü parmağına takacağı esnada onu durdurup yüzüğü elinden aldım. "Ben takacağım." Elini tutup yüzük parmağına onun için aldığım alyansı geçirdim. Tahminlerimde yanılmamıştım, Nedim'in parmak ölçüsü Karun'un parmağıyla aynıydı çünkü tam olmuştu. Karun'un bana aldığı yüzükler de parmağıma tam uyduğuna göre acaba o benim parmak ölçümü bulmak için hangi numaralara başvurmuştu.

Parmağına taktığım alyansı gösterdim. "Hiç çıkarma."

Bunun sözünü bana veriyormuş gibi kararlı gözlerle bakıp başım ağır ağır salladı. "Karım olduğun sürece hiç çıkarmayacağım." Gözleri parmağımdaki alyansta oyalandı. "Sen de çıkarma."

Onu taklit edip yüzüme fazladan biraz ciddiyet kattım. "Kocam olduğun sürece hiç çıkarmayacağım."

Onu taklit etmem hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi kıvrıldı. "Bak sen şuna."

Belimi yakaladığı gibi beni yatağa atınca gözlerimi büyütüp, “Hayır ya,” diye yalandan sızlandım. “İlacın etkisi çoktan geçti, uyuyacağım ben.”

Karun hiç vakit kaybetmeden üzerimdeki yerini alıp geceliğimi sıyırmaya başlamıştı bile. “Etkisi daha geçmemiştir, sabaha kadar sürecek,” deyince gülmeye başladım ve o da bacaklarımın arasındaki yerini alıp beni öptü.

Beni bu odadan kolay kolay çıkartmayacaktı, değil mi?

Sabah güneşi yüzüme vurunca inilti çıkartarak gözlerimi araladım. Vücudumun her yerinde yok sayılmayacak bir sızıyla güne gözlerimi açmıştım. Yatakta otururken bile zorlandım. Bana ne olduğunu düşünürken dün geceyi hatırlayınca dudaklarımın arasında kısık bir inilti döküldü. O hayvan herif sabaha kadar beni uyutmamıştı! Sabah ezanına kadar bana yaptıklarını hatırlayınca kanım kaynamaya başladı. Karun gerçekten fazla doyumsuz biriydi.

Çınlıçplak olduğum için çarşafı göğüslerime kadar çektim. Başımı çevirip yatağın diğer tarafına baktım ama Karun’u bulamayınca yutkundum. Sabaha karşı yorgunluktan birbirimizin kollarında sızıp kalmıştık. Kalbimde bir sızı hissettim. Karun yatakta beni yalnız bırakıp gitmiş miydi?

Kapı çalınca Çiçek’in, “Bige Hanım uyandınız mı?” diyen sesini duydum. “Karun Bey sizi avluda bekliyor ve babanız da burada.” Babam burada mı?

Babam İstanbul’a geleceğini bana hiç söylememişti. Bu gelişi iyiye işaret değildi. “Geliyorum!” Yataktan fırlayıp hemen sabahlığı üzerime geçirdim. Geceliğimi giymek için vaktim yoktu. Sabahlığın önünü iyice kapatıp kuşağını sıkıca bağladım.

Odadan çıktığımda Çiçek dışında kimseye rastlamadım. Hızlıca Çiçek’in yanından geçip bir alt kata inerek hemen odama girdim. Neyse ki Çiçek dışında kimse beni bir sabahlıkla görmemişti. Aceleyle çekmecedeki iç çamaşırlarını çıkartıp giydim. Vücudumdaki morlukları gizlemek için pantolon ve siyah yarım kollu bir bluz giymiştim. Bluzun ilk düğmesi dışındaki tüm düğmeleri kapattım, açık yakamda Karun’un diş izlerini babam görsün istemiyordum.

Odadan çıkup merdiveni inerken çok telaşlıydım. Avluya çıkınca Karun ve Çağır’ı yan yana dikilirken gördüm fakat beni asıl endişelendiren

onların karşılarında duran iki kişiydi. Babam elinde birtakım evraklar tutarak Karun'un karşısında duruyordu. Babamın siyahlarında gördüğüm o ifadeyi çok iyi tanıyordum. Ne zaman kaşlarını hafifçe havalandırsa ve dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme kondursa sinsi gülüşü onun için bir zafer, düşmanları için bozgun demekti.

Babamın yanında duran kadın ise beni afallatan bir diğer faktördü. Elay'ın burada ne işi vardı? Kızıl saçlı kadın kısa bir elbiseyle babamın yanında dimdik duruyor, öç almak isteyen mavi gözlerini düşmanca bana dikeyordu. Elay her şeyi hatırlıyordu, değil mi? Bu kindar bakışları kocasıyla bir ilişki yaşadığımı, bebeğini benim yüzümden kaybettiğini âdeta haykırıyordu. Elay bugün buraya benden intikam almak için gelmiş gibiydi.

Karun beni görünce günü şenlenmiş gibi içine huzur dolu bir nefes çekti. Açık ve alelade bir şekilde baştan ayağa beni süzmeye başlayınca ne yapacağımı bilemedim. Dün gece çırlçıplak gördüğü kadını oldukça mütevazı kıyafetlerin içinde görünce dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu çünkü tenimde açtığı morlukları sakladığımı iyi biliyordu. Arsız bakışlarıyla beni süzerken bana çapkınca göz kırpmıştı. Babamın burada olmasının nedenini bilmediğim için ona gergince gülümsedim.

"Gel Saka." Karun yumuşak bir sesle konuşup yanına gitmem için bana elini uzattı. Dün geceyi koynunda geçirdiğim adam hâlâ gecenin etkisindeymiş gibi bana sıcacık bakıyor, elini uzatıyordu. "Baban ve Elay'ın bana söylemek istediği birkaç şey varmış ama Duha'nın da burada olmasını istediler." Malikânenin açık kapısında giren arabayla Karun, "O da geldi işte," dedi.

Neler oluyordu?

—6—

DENEMEDİM, DEMEYECEĞİM

“Dikkat et, bana yaptığın her şey sana yapacaklarımın başlangıcı olabilir.”

Son günlerde bana en iyi gelen tek şey bu evlilikti ve babam onu bırakmak için gelmişti. Oysaki ben dün gece Karun'un gerçek anlamda karısı olmuştum. Güzel bir gece geçirmiş, evliliğimizi birbirimizin teninde ve evlilik yüzükleriyle taçlandırmıştık. Duygu yok demiştik ama birbirimizin adını yazan yüzükleri parmağımıza takacak kadar hisli ve duyguluyduk. Gece boyunca benimle sevişirken kulağıma tatlı sözler fısıldamış, dokunuşlarıyla beni şımartmış ve küçük esprileriyle beni gülümsetmişti.

Karun her şeyi fazla doğru yapmıştı, ben de öyle. Dün gece bizim için tek gecelik bir ilişkinin çok dışındaydı. Şimdi ise her şeyi kaybetmek üzereydim. Duha da aramıza katıldığında avluda gergin bir sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Duha'nın gözleri dikkatli bir şekilde Elay'ın üzerinde oyalanıyordu. Bir ayı geçkindir görmediği kadını düşmanının bahçesinde görmenin şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. *Neden buradasın* der gibi Elay'a bakıyordu ama aslında cevabını çok merak ettiği farklı bir soru vardı. Bunca zamandır neredeydin?

Duha'nın soru dolu bakışlarının aksine Elay bir kez bile başını çevirip ona bakmamıştı. Elay'ın mavi gözleri bir tek bana bakıyor, benden hesap soruyordu. "Evet?" diyen Karun beklemekten sıkılmış gibi gözlerini babama dikti. "Tunus da geldiğine göre artık bana bu ani ziyaretinizin sebebini açıklayacak mısınız?"

Babam bir hasmına bakar gibi, bir düşmanını zayıf noktasından vurur gibi düşmanca gözlerle Karun'u izliyordu. "Kızımı almaya geldim."

Karun'un yanından geçip, "Baba," demiştim ki Karun ona gitmemi engelledi. Kolumu tutarak beni yanına, yani hep olduğu gibi soluna çekti. Oysaki ben buradan ayrılmak için değil, onunla gelmeyeceğimi söylemek için babamın yanına gitmeye kalkmışım.

Karun başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında onu bırakacağımın endişesini gözlerinde taşıyor ve zamansız bir terk edilişin hummalarıyla boğuşuyordu. Önce sakince, "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu fakat daha sonra bunun seçimini bana bırakmadı ve "Gidemezsin," diyerek benim adıma karar verdi.

Kurşun kalemle özene bezene çizilmiş yüzünde gezindi bakışlarım. “Gitmeyeceğim,” dedim onu rahatlatmak isteyerek. Bu gözlerdeki kayıp endişesini silmek istiyordum. “Babamla gitmiyorum.”

İnce parmaklarım ürkekçe Karun’un iri elini sardı. Eli yine fazla soğuktu ama, “Kocamın yanında kalacağım,” dediğimde bana olan bakışlar yüreğimi kor gibi yakacak kadar sıcaktı.

Gülümsedi ve elimi avuçlarının içine hapsedip hafifçe sıkı. Artık onu bırakmayacağını biliyordu. Başını çevirip eskisinden daha kararlı gözlerle babama baktı. “Karım benimle kalacak ve o istemediği sürece kimse onu benden alamaz.” Gözlerinde babama karşı herhangi bir alay kisvesi yoktu. Tek istediği başta babam olmak üzere herkesin bizi rahat bırakmasıydı.

Birleşen ellerimize kuzgın gözlerle bakan babam, “Efil ne istediğini bilmiyor!” derken benim için benimle savaşmaya hazırdı. “O kendi kararlarını verecek bir psikolojide değil, kızımın gelgitlerinden faydalanmayı bırak!” Belki haklıydı, belki de gerçekten birbirini ardına hordlayan travmaların etkisindeydim. Fakat yanlışsa bu benim yanlışım olmalıydı, babam hayatıma müdahale etmemeliydi. İleride keşke dememek için şimdi denemeli ve evliliğime bir şans vermeliydim.

“Baba.” Derin bir nefes alarak yumuşak bir sesle onu yatıştırmaya çalıştım. “Ben kocamın yanında kalacağım.”

Dudaklarımdan çıkan her kelime babamı kızdırdığı için sıkıgı çenesinde bir kas seğirmişti. “Hangi kocadan bahsediyorsun, Efil?” Sinirli bakışlarındaki alaycılıkla açık açık beni aptal olmakla suçluyordu. “Çok yakında o senin kocan olmayacak!” Elinde tuttuğu belgeleri bize doğru fırlatınca kâğıtlar havada uçuşarak ayaklarımızın önüne düştü.

Sahip olduğum küçücük bir mutluluğu insafsız ellerle benden almak isteyen babam çatıgı kaşlarıyla bana haddimi bildiriyordu. “Başta Duha Tunus olmak üzere seni bu işe bulaştıran herkes hakkında soruşturma başlattım!” Kalbim kasıldığında nefes alamadım. Elay ona her şeyi anlatmıştı.

Dizlerimin bağıını titreten bir korkuyla elimi Karun’un elinden çektim. Bırakmak istemediğim bir eli ani bir panikle bırakmanın pişmanlığını çok hızlı yaşadım çünkü Karun’un sorgulayan bakışları yıldırım gibi üzerime düşmüştü. *Ne yapıyorsun sen* der gibi bana baktı ama bana kızmayı sonraya sakladı ve yere eğildi. Yerdeki birkaç belgeyi alıp kontrol etmeye başladığında ifadesi fazla ciddiydi. Babamın açtığı suç duyurusunun dokümanlarıydı bunlar. Duha’yı evrakta sahtecilikle suçluyordu.

Karun belgeleri kontrol etmeyi bırakıp anlamaz gözlerle babama bakınca Elay, "Hâlâ anlamadın mı?" diyerek başıyla Duha'yı gösterdi. "Rengin'i ondan çaldın diye sizi evlendiren ve herkesin hayatını mahveden oydu!"

Elay şimdi de beni gösteriyordu. "Karın ve Kenan bunu sana söylemedi mi?" Söylemediğimizi çok iyi bilmesine rağmen Elay yüzüne fazladan bir şaşkınlık ifadesi kattı. "Oysaki ikisi de en başından beri her şeyi biliyordu." Duha'nın evinde kaldığı süre boyunca onların konuşmalarından Kenan'ın da bildiğini öğrenmişti. Oysaki ben bile Kenan'ın da bildiğini daha yeni ondan öğreniyordum.

Elay ve babam her şeyi mahvetmişti.

Elay sustuğunda Karun'un yüzündeki her kas seğirdi. Elinde tuttuğu belgeleri buruşturarak avucunun içinde sıkarken sert bakışlarını Duha'ya dikmişti. Havadaki gergin atmosfer Karun'un öfkesiyle birleştiğinde ortaya dehşet verici anlar çıkartıyordu. Karun, her şeyin altında Duha'nın olduğunu öğrenmesiyle kan beynine sıçramış gibi kaskatı kesilmişti. Çenesi kenedenmiş, şakaklarındaki damarlar belirginleşip nabız gibi atmaya başlamıştı.

Karun hızlı adımlarla Duha'nın üzerine atılıp tek bir yumrukla onu yere serdi. "Senin işin olduğunu anlamalıydım!" Sesindeki hiddetli tınısı onu duyan tüm kulaklara işkence ediyordu. "Her taşın altında sen varsın!"

Karun, Duha'nın yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdığında beyninden vurulmuş gibi korkutucu bir yüz ifadesiyle dişlerini sıktı. "Beni aptal yerine koydun!" Gırtlığından çıkan kalın bir sesle sabırsızca sıkıdığı yumruğunu ikinci kez onun yüzüne geçirmişti.

Duha onun ayaklarının önüne düşünce ağzındaki kanı tükürerek kaşlarını çatı. "Sevdim lan!" diye bağırdı güçlkle ayağa kalkarak. Çattığı kaşlarının altındaki gece karası gözleri intikamını almak ister gibi Karun'a bakıyordu. "Değmeyecek birini sevmek nedir bilmiyorsun çünkü sen kimseyi sevmedin!" Düşmanca bakan gözleri beni buldu. "Belki de artık biliyorsun," dedikten hemen sonra onun da Karun'a vurmasıyla aralarındaki ipler iyice gerilmişti. Artık yumruk yumruğa birbirlerine girmişlerdi.

Duha buraya tek gelmişti, yani onu savunacak adamları yoktu fakat Karun'un tüm adamları buradaydı. Duha'nın Karun ile şiddetli bir şekilde kavga ettiklerini görünce bahçedeki tüm korumalar yanımıza doğru bir

adım attı. Fakat Çağıl elini kaldırarak onları durdurdu. “Siz karışmayın. Bırakın enerjilerini birbirinin üzerinde atıp iyice yorulsunlar.”

Kimse onları ayırmadı veya dışarıdan herhangi bir müdahalede bulunmadı. İki erkeğin yumruklarını konuşturduğu bir kavganın seyircisi olmak düşündüğümünden daha ürkütücüydü. Bu en sarsıcı korku filmlerinden daha dehşet verici ve akılda kalıcıydı. Birbirlerine acımasızca vururken hangisinin daha zayıf ve daha güçlü olduğunu kestirmek çok zordu. Avantaj sürekli birinden diğerine geçiyor ve uzun süre bir bedende kalmıyordu.

Karun’un yumruğu Duha’nın çene kemiğini çatlatacak kadar sert ve şiddetliydi. Fakat yerinde sendeleyemeyen Duha’nın hemen sonra attığı yumruk ise Karun’un burnundan kanlar fışkırtacak kadar güçlüydü. Durmuyorlardı, birbirlerini tamamen kana bulamadan da durmayacaklardı. Duha, Rengin’in ölüm haberini aldığı anda ondan beklemediğim bir olgunlukla bunu karşılamıştı ama şimdi görüyordum ki hiçbir şeyi sağduyuyla karşılamamıştı.

Duha o esnada canının ne denli yandığını rahat tavırlarının ardına gizlemişti ama şimdi attığı her yumrukla içini yakan şeyleri dışarıya yansıtıyordu. Yanlış bir kadını sevdi ve hâlâ seviyor diye ona kızamazdım çünkü kalp kimi seveceğine kendi karar veriyordu. Karun ise bugün duyduğu bilgilerle ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Her şeyin sorumlusu olarak Duha’yı görüyor ve bana atamadığı yumruklarını ona geçiriyordu. Her şeyi bilmeme rağmen susmamın acısını Duha’dan çıkartıyordu.

Duha onun kaburgalarına sert bir yumruk atınca Karun’un arkaya doğru attığı tek bir adım ondan çok benim canımı yakmıştı. Fakat şaşırtıcı bir şekilde kendini çok hızlı toparlayıp yeni bir yumrukla Duha’nın burnunu dağıttı. Şimdi ikisinin de burnu kanıyordu. Duha’nın onu benimle evlendirmesine mi bu kadar çok kızdı, yoksa arkasında iş çevirmesine mi, bilmiyordum.

Belki de ikisi, belki de onu kızdıran bir diğer şey, her şeyi bildiğim hâlde susmuş olmamdı. Karun kim bilir sessizliğime şu anda ne anlamlar katıyordu. Üstelik daha da acı olansa Kenan’ın da susmuş olmasıydı. Biri karısı diğeri en yakın arkadaşındı. Hayatındaki en önemli iki insanın ondan böylesine büyük bir gerçeği saklaması kim bilir canını ne denli yakıyordu.

Bir süre sonra ikisinin de elini kaldırarak gücü kalmamıştı, Çağıl’ın düşündüğü gibi birbirlerinin üzerinde çok fazla efor harcamışlardı. Kıyafetleri

dağılmış, beyaz gömlekleri kan içinde kalmış ve yumruk attıkları ellerinin parmak boğumları kızarmıştı. Göğüs kafesleri hızla hareket ediyordu ve ayakta bile zor duruyorlardı. Duha sarsak adımlarla Karun'a yaklaşıp ona doğru rastgele bir yumruk salladı ama eli Karun'a değmeden yere düşmüştü.

Tam da Çağıl'ın istediği kıvama gelmişlerdi. Artık silahlarına davranıp birbirlerine ateş bile edemezlerdi. Buna rağmen ikisi de o kadar inatçıydı ki yere yıkılmamak için üstün bir çaba sarf ediyorlardı. Karun'un durumu Duha'ya göre sanki biraz daha iyiydi çünkü Duha'nın nefesi çok hızlı kesilmişti. Kavgaya esnasında birçok kez elini göğsüne attığını, hemen sonra da kimse görmesin diye elini hızlıca göğsünden çektiğini görmüştüm. Tıpkı şimdi de olduğu gibi.

Duha soluklanma bahanesiyle öne doğru bükülünce eli yine sol göğsüne doğru uzanmıştı. Yüz hatlarında acı kol gezerken başını biraz kaldırıncaya Elay'ın kıvrılan dudaklarıyla karşılaştı. Duha sertçe yutkunmuştu. Sanki Elay'ı, Duha'nın Karun'la olan kavgasından daha fazla mutlu eden bir şeyler vardı. Aynı zamanda bir şeylerin ters gittiği de belliydi.

Karun'un öfkeden gözü karardığı için görmüyordu. Çağıl ise abisinin yanında durup ona destek olduğu için göremiyordu fakat Duha'nın sol elinin parmakları artık hiç kıpırdamıyordu. Bunu fark etmemin sebebi Elay'dı. Duha'nın acısından zevk alır gibi belli belirsiz gülümserken dikkatli bir şekilde Duha'nın koluna bakıyordu. Duha ise yüzündeki sarsıcı bir acı kisvesiyle bitik hâlden zevk alan kadını izliyordu.

Tam şu anda hak etmese bile Duha için üzüldüm, yalnızlığı içime işlemişti. Karun'un burada adamları, karısı ve kardeşi vardı fakat Duha'nın kimsesi yoktu. Üstelik Çağıl, abisinin yanına koşmuşken Duha'yı eğildiği yerden doğrultacak kimsesi yoktu. En önemlisi de sol kolu hiç hareket etmezken aynı zamanda bir şeylerle daha boğuşuyor gibiydi. Bu öyle içler acısı bir görüntüydü ki kendime hâkim olamadım ve Duha düşeceği esnada ona doğru koştum.

Duha hayatımın içine edecek kadar kötü biri olabilirdi ama çoğu konuda bana yardımcı dokunacak kadar da iyi yanları vardı. En önemlisi bu adam benim için Korhan'ın sıkıdığı kurşunun önüne atlamıştı. O gün üzerinde çelik yelek olmasaydı vurulan o olacaktı. Hiçbir şey yapmadan vurulmamı da izleyebilirdi ama yapmamıştı. Duha seyirci kalmak yerine beni göğsüne çekmiş ve sırtını kurşuna siper etmişti.

Duha düşeceği esnada koşarak yanına gittim ve sol koluna girip onu tutmaya çalıştım. Telaşla ve çokça korkuyla kolunun altına girip, “Bana tutun,” dedim. Yardım hiç ummadığı birinden geldiği için Duha başını çevirip şaşkınca bana baktı. Beni izleyen gözlerinde büyük bir afallama vardı ama en önemlisi endişeliydi. *Ne yaptın sen* der gibi bana bakarken kendi için değil, benim için endişeleniyordu. Bu hareketimle Karun ile olan ilişkimin onarılması güç bir hâle getirdiğimi biliyordu.

Karun’a baktığımda yıkıcı gözleri Duha’nın omzumdaki koluna bakıyor, sadece bakışlarıyla beni defalarca öldürüyordu. Gözleri öyle bir bakıyordu ki Duha’nın omzumdaki kolunu söküp parçalamak ister gibiydi. Karun gördüğü manzarayla gözü dönmüş bir şekilde belindeki silahı çıkardı ve silahın emniyetini açtığı gibi Duha’ya doğrulttu. Yüzündeki her kas yoğun bir kıskançlıkla seğirirken sıktağı dişlerinin arasından sertçe konuştu. “O senin kirli oyununun tam olarak neresinde? Daha bilmediğim ne var!”

Karun tetiğe basmamak için kendini zor tutarken sinirden yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti. Nefret ve öfkeyle Duha’ya bakıp, “Konuş!” diye bağırdı gür bir sesle. “Karımla aranızda ne var?” Sertçe yutkunarak gözlerimi irice açtım. Duha eğer tam şu anda onunla yattım diye yalan söylerse Karun bir an bile tereddüt etmeden önce onu, sonra da beni vuracak gibiydi. Erkeklik gururu ona şu anda her şeyi yaptırabilirdi.

Avludaki herkes Karun’un her şeyi yapacak kadar kontrolünü yitirdiğini anladığı için endişelenmeye başlamıştı. Bugün burada sadece yumruklar değil, silahlar da konuşabilirdi. İşler gittikçe içinden çıkılmaz bir hâle geliyordu. Duha’nın canımı yakacak yalanlarına kendimi hazırladığım esnada derin bir nefes aldım.

“Bige evlendiği gün bu işin içinde olduğumu Serhat’tan öğrendi. O suçsuz.” Duha beni şaşırtarak gerçekleri itiraf etmişti. Karun’u bitirecek bir yalanla her şeyi sonlandırabilir ve onu yıkabilirdi ama bunu yapmamıştı. Karun onun yalanlarına inanmaya bu kadar hazırken Duha beni yakarak ona yalan söylememişti.

Duha eğildiği yerden güçlükle doğrulduğunda hâlâ benim desteğimle ayakta duruyordu. Kolu hiç kıpırdamıyor olabilirdi ama kendini tamamen yalnız hissettiği bir anda yanında olmam, ona yalnız olmadığını hissettiriyordu. Beni Karun’dan korumak ister gibi korumacı bir tutumla çenesini dikleştirdi. “*Bige benim için çalışıyor hatta onunla yattım* demeyi

çok isterdim.” Aldığı hızlı nefeslerin arasında kaşlarını çattı. “Rengin ile canımı yaktığın gibi senin de canın yansın isterdim!”

Dinmek bilmeyen bir ıstırapın sızısını hâlâ içinde taşıırken, “Ama yapamam!” diye bağırdı. “Yalan ve hilelere bu sefer başvuramam. Hayır, senin için değil, Bige ve Kadem için bunu yapamam! Bige üzülürse Kadem de üzülür!” Duha’nın son söyledikleriyle gözlerimi yenilgi içinde yumdum çünkü beni savunması her şeyi bitirmişti.

Artık Karun eskisinden daha çok ikimizden şüphe ediyordu çünkü en son ikisi kavga ettiğinde nişanlısı onun değil, Duha’nın yardımına koşmuştu. Tıpkı şu anda benim de yaptığım gibi ve daha sonra Duha ile Rengin’in ilişkisi patlak vermişti. Karun için ben şu anda Rengin’den farklı değildim. İyi niyetimin başıma bela olacağını anlayıp Duha’nın kolundan çıkıyordum ama artık çok geçti. Karun’un bana olan sert bakışları bile ne düşündüğünü çok açık belli ediyordu.

Duha’nın onun canını her şeyden daha çok yakmayı istediğini iyi biliyordu. Duha bunu yapmak yerine beni ondan korumak için savunuyordu. Sanki Duha için değerli biriymişim gibi beni Karun’dan korumaya çalışmıştı. Üstelik Karun yerine Duha’nın yardımına koşmam da Karun’a bambaşka şeyler düşündürüyordu. Kalbim tekledi. Onu Duha ile aldatığımı düşünüyordu, değil mi?

Bu evliliğin arkasında Duha’nın olduğunu ondan gizlemem ise Karun’un şüphelerini güçlendirmişti. Artık Duha’yı korumak için gerçekleri ondan gizlediğimi düşünüyordu. Sadakatimden şüphe eden adam ikinci kez bir kadının sadakatsizliğini yaşıyordu. En azından o öyle düşünüyordu.

Karun tiksiniyorsa bize bakarken bana olan soğuk bakışları benimle ilgili her şeyi bitirmişti. Bir şeyler söylemesini bekledim, kendimi savunmam için önce bir şeyler söylemeliydi. Ancak o zaman gereken savunmayı yapıp yanıldığını iddia edebilirdim fakat o bunu yapmayınca, “Yanlış düşünüyorsun,” diyerek aceleyle ona doğru bir adım attım. “Ne düşündüğünü biliyorum ama hiçbirisi doğru değil.”

Aceleyle ona doğru yürümüşüm ki Karun bana sırtını dönerek beni susturdu. Hızlı adımlarla malikâneye girip beni arkasından bırakınca, “Dinle!” diye bağırp peşinden koştum. Böyle çekip gidemezdi, gerçekleri benden duymalıydı.

Merdiveni çıkarken ona yetişip kolunu tuttum. “Beni dinlemelisin, onunla aramda hiçbir şey yok!” Karun durdu ve başını çevirip kolundaki

elime baktı. Sert bakışları elimin orada olmaması gerektiğini açıkça belirttiği için elimi hemen çektim.

“Demek aranızda bir şey yok?” Gözleri gözlerimle buluştuğunda insafsız sayılabilecek bir alay kisvesiyle dudağının köşesi kıvrıldı. “O yüzden mi birbirinizi koruyordunuz?”

Başımı iki yana sallayarak aceleyle, “Hayır...” demiştim ki, “Sus!” diyerek beni susturdu. Dün geceki sevişmenin acısını onun aralanan iki dudağının arasında çektim. Bana bakarken kalbinden bir şeyler gasbedilip ondan zorla alınmış gibi, “Hayatımdan silinip yok olmanı o kadar çok istiyorum ki,” derken bunun olması için dua eder gibiydi. “Ama kahretsin, sana git bile diyemiyorum!” Öyle bir acıdım ki sanki içimde bir şeyler çatırdadı veya kırıldı. Onu aldattığıma dair bir ihtimali vardı.

Beni de Rengin gibi görüyor, sadakatimden şüphe ediyordu. Son bir çabayla, “Seni hiç aldatmadım,” dedim ama kızan, afallayan hatta şaşırıp kaşlarını çatan ondan başkası değildi.

“Sana inanmıyorum!” Yüzündeki tüm renkler silinmeye başlamıştı. Bir adam böylesine daha solgun, daha belirsiz ve daha hissiz olamazdı. Karun benimle ilgili her şeyin kalbine ok gibi saplandığını gizleyemiyordu.

Yönünü tamamen bana doğru çevirdi, bana metres dediği o günden bile daha acımasız bakıyordu. Gözleri henüz benimle doğrudan konuşmuyordu çünkü o, ona ihanet ettiğime çoktan ikna olmuştu. Mesafeli sesi soğuk bakışlarına eşlik ederken iliklerime kadar beni ürperten bir sakinlikle, “Sana sadece üç soru soracağım,” dedi. “Sadece üç soru ve üç cevap, anladın mı?”

Başımı salladığımda, “Biliyor muydun?” diye ilk sorusunu sordu. “Bu evliliği tezgâhlayan kişinin Duha olduğunu en başından beri biliyor muydun?”

Suçluluk duygusundan gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorlarken, “Evet,” dedim. Karun’un cevabımla birlikte değişen gözlerini gördükçe *evet* diyen dilimi ısırmak istiyordum. “Üzgünüm ama evet, biliyordum.”

Son günlerde bir tek onun mavilerine uçmak isterken şimdi gökyüzü bana küsmüş gibiydi. Anladım dercesine başını ağır ağır sallarken, “Duha’yla daha önce görüştün mü? Telefonda veya herhangi bir yerde?” diye sorunca dur artık demek istedim çünkü çoktan tokmağı kürsüye vurmuş ve beni yargılamıştı. Onun gözlerinde yargılandım, soğuk sıfatında hüküm giydim ve aklının kuytularında çoktan infaz edildim.

Bir ihanetin tacı çoktan başıma takıldığı için dik tuttuğum başım omuzlarıma doğru düşmek üzereydi. İstemeye istemeye, “Evet,” dedim bir kez daha. “Görüştüüm.” Duha beni kaçırdığında, hakkımda çıkan metres haberlerini kaldırması için telefonda ondan yardım istediğimde ve Karun’un hayatına karşılık benden kocamı onunla aldatmamı istediğinde onunla görüşmüştüm. Ancak hiçbir görüşme Karun’un düşündüğü şekillerde değildi.

Hepsinin bir açıklaması vardı ama Karun şu anda beni dinleyecek durumda değildi. Dedim ya, çoktan vermişti kararını ama adaletli görünmek için son soruyu da sordu. Büktüğü dudakları aralandığında artık cevabımla bile ilgilenmediğini görebiliyordum. “Ve hâlâ aranızda bir şey olmadığını mı savunuyorsun?”

Aklıma bana metres dediği gün geldi, sinsi şeytanlarım hayır demem için kulağıma fısıldadı. Eflatun elbise ve beni intihara zorladığını hatırlayınca her şeyden çok hayır demek istedim. Bir zamanlar canımı yaktığı kadar canını yakmak istedim. İntikam için önüme bir fırsat gelmişti fakat bunu yapmadım ve tüm fırsatları elimin tersiyle ittim. “Evet.” Son soruya da yalansız bir şekilde cevap vermişim. “Onunla aramızda hiçbir şey yok.” Onun canını yakmak için işlemediğim bir suçu üstlenmedim. Yapamadım çünkü kıyamadım ona.

Fakat Karun küçük bir dudak bükmesiyle zayıf bir iyileşme belirtisini yok ederken, “Üç cevabın ikisi yanlış,” diyerek ne güzel kıyıyordu bana. Gözlerimin içine tüm gaddarlığıyla acımasızca bakarken bundan kaçamıyordum. “Ve iki yanlış her zaman bir doğruyu götürür.” Bir gün bu sözlerin kendisine döneceğinden habersiz canımı yakıyordu. Çok uzakta değil, belki de birkaç gün sonra.

Onu aldattığımdan emin bir şekilde bana sırtını dönüp merdiveni çıkarken, “Git,” diyen boş sesini duydum. “Seni evimde, hayatımda ve bana ait olan herhangi bir yerde istemiyorum.” Kovuldum, ondan, evinden ve hayatından.

Arkasından, “Pişman olacaksın,” dedim.

Bir kez bile olsun bana doğru dönmeden, “Seninle evli olmaktan daha fazla pişman olamam,” dedi.

Bu fazla ağırdı.

Aşağılayıcı.

Can yakan.

Üstelik yürek burkan türden bir ağırlığı vardı.

Gitmedim, kovulduğum bir evde hâlâ neden kaldığımı bile bilmiyordum ama gitmedim. Aslında gidecektim ama şu an gitmek için doğru bir zaman değildi. Giderken arkamda hiçbir pişmanlığı bırakmak istemediğim için kalmışım. Masumiyetimi kanıtlamadan bu evden gidemezdim. Bir gün gideceksem bile herkesin aklında ahlaksız bir kadın olarak kalmak istemiyordum. En azından ilk fırtınaya yenik düşen ben olmamalıyım.

Giderken her şeyi denediğimi bilmeliydim ve kendimi suçlayacak her şeyden arınmalıyım. Öyle bir gitmeliydim ki bir daha geri dönüşü olmamalıydı. Her şeyi kafamda bitirip bu evliliğin günahını arkamdan bırakmalıyım. Bunun için kendime verdiğim on üç günlük bir süre vardı. O süre dolunca gidecektim. On üç gün sonra Karun istese de beni bu evde tutamazdı.

Çağıl'ın gidişinden sonra malikâne benim için büyük bir azaba dönüşmüştü. Çağıl buradayken bana arkadaşlık ediyordu ama izin süresi bittiği için görevine dönmüştü. Levent tüm gününü dışarıda arkadaşlarıyla geçiriyor, büyükbabam ise Furkan ile takılıyordu. Karun'a gelince... Günlere ne benimle konuşuyor ne de yüzüme bakıyordu. Çok fazla yalnızlık çekiyordum.

Birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra Karun tanımadığımı birine dönüşmüştü. O kadar mesafeli ve soğuktu ki ona doğru bir adım atmaya cesaretim yoktu. Tüm gününü işte geçiriyor ve gece geç saatlerde eve dönüp kendini odasına kapatıyordu. Sabah kahvaltılarını ve akşam yemeklerini bile dışarıda yiyordu. Benden kaçıyordu ya da beni görmek istemiyordu. Aslında her ikisi de. Beni görmezden geliyordu ama öyle bir görmezden geliyordu ki kendimi bu dünyadan silinmiş hissediyordum.

Ara sıra Kadem ziyaretime geliyordu ve ondan duyduğuma göre Karun, Kenan ile olan dostluğunu da bitirmişti. Aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyordum fakat Kenan şirketten ve evden ayrılmıştı. Bir otelde kalıyormuş ve Kadem'in söylediğine göre o da pek iyi değilmiş. Karun hepimizi bir yere dağıtmıştı. Evet, onun evindeydim ama aslında en uzağa ittiği bendim.

Son günlerde düzenli bir şekilde ziyaret edip görüştüğüm bir tek babam vardı. İstanbul'da bir arkadaşının evinde kalıyordu ve harıl harıl çalışıp

bizi boşamanın bir yolunu arıyordu. Oysaki haziran çoktan bitmişti ve biz temmuzun sonlarındaydık, yani babam hiçbir şey yapmasa bile kasımda duruşmamız vardı. Duruşmaya sadece iki ay, beş gün kalmıştı ve Karun böyle yaptıkça boşanmayı her şeyden daha çok istiyordum.

Fırçam tuvalin üzerinde hareket ederken kendimi huzurlu hissediyordum. Bahçede resim çizmek beni rahatlatıyordu. Gökyüzünde parlak bir güneş, etrafımda yemyeşil ağaçlar ve kulağımda tatlı bir melodi gibi duran kuşların cıvıltısı vardı. Fırçanın ucunu kahverengi boyaya daldırıp fırçayı tuvale yaklaştırmıştım ki, “Ne düşündükleri umurumda değil!” diyen Karun’un kızgın sesini duydum.

“Onların hepsi durması gereken yeri bilecek! Altında benim imzama taşıyan bir hediye gönder her birine.” O hediyenin göz korkutacak bir şey olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bana olan öfkesiyle kim bilir yine kimin canını sıkıyor ve yeni düşmanlar ediniyordu.

Eğer Karun bahçedeyse burada durmanın bir anlamı olmadığı için oturduğum tabureden kalktım. Şu bir haftada beni görmek istemeyen bir adamın gözüne daha fazla görünmemek için âdeta onunla saklambaç oynuyordum. Yaptığım saka kuşunun kanatları henüz bitmemişti ama daha sonra da devam edebilirdim. Resmini yapmaktan en çok hoşlandığım şey saka kuşlarıydı.

Çimenlerin üzerine bıraktığım mendili alıp ellerimdeki boyayı silmeye çalıştım. Aceleyle buradaki işimi bitirip odama gitmek istiyordum, Karun’un beni gördükçe değişen yüzünü görmek canımı yakıyordu.

Elimdeki mendili yere atıp arkamı döndüm ve onu tam karşımda görünce irkildim. Yakalanmıştım. Aramızda sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Ağaçların arasından çıkınca beni görmüştü. Neden arkasını dönüp gitmek yerine bu kadar yakınuma gelmişti?

İyi görünüyordu, neden bu kadar iyi görünüyordu? Aramızdaki bu mesafeler veya gerginlik hiç mi canını yakmıyordu? Mavileri bana küsmüşken soğuk bakan bu gözlerde neden hiç uykusuzluk yoktu? Geceleri beni uyku tutmazken o nasıl rahat uyuyabiliyordu? Aklına geldikçe uykuları nasıl kaçmazdı? Duha’yla olan kavganın izleri yüzünde silinmeye başlamıştı. Artık eskisi gibi belirgin değildi yaraları.

Siyah takım elbisenin içinde tüm ciddiyetiyle gölgeler lordu gibi karşımda duran bu adam, bu kadar iyi ve duygusuz görünmeyi nasıl başarıyordu? Bu haksızlıktı, burada acı çeken sadece ben olmamalıydım. O bu kadar iyi görünürken ben iyi görünmek için yüzümü süslü makyajların

ardına gizliyordum. Uyuyamadığım her geceyi gizlemek için gözlerimin altındaki izlere fazladan bir şeyler sürüyordum. Kendimde yaptığım tek değişiklik gözlerimi kapatacak kadar uzayan kâküllerimi kaşlarımın altında kesmekti.

Bir de daha önce hiç olmadığı kadar kapalı giyiniyordum. Bir haftadır pantolon ve salaş tişörtler dışında bir şey giymiyordum. Biliyordum, çok saçma ama belki de açık giyindiğim için beni hafif bir kadın olarak değerlendiriyor ve bu yüzden sadakatim konusunda çok kolay benden şüphe ediyordu. Böyle düşündüğüm için vücudumu gizliyordum ve beni buna zorladığı için ondan nefret ediyordum. Ne düşündüğü umurumda olmamalıydı ama umurumdaydı işte.

Karun beni her yönden değiştirmeye başlamıştı.

Gözleri baştan ayağa beni incelerken yine kapalı kıyafetlerin içinde olduğumu görünce kaşlarını hafifçe çatı. Ne zaman beni böyle görse kaşlarını çatıyor ve bunu yaptığım anladığı an tıpkı şu anda yaptığı gibi kaşlarının eğilimini çok hızlı düzeltiyordu. Tam olarak ne yapmamı veya ne olmamı istediğini bir türlü anlamıyordum. İşin trajik yanı ne istediğini anlarsam onun istediği kalıba girmeye hazır olmamdı. Bu iyiye giden bir değişim değildi. Gerçekten bu ben miydim? Bana ne yapıyordu?

Her ne yapıyorsa durmalıydı artık çünkü ben kendimle ilgili bir şeyleri kaybettikçe o da beni kaybediyordu. Bir zamanlar beni ben yapan ve bende sevdiği her şeyi öldürmek üzereydi. Beni incelemeyi bırakmasıyla göz göze geldik ama gözlerine iki saniyeden fazla bakmadım. Yanından hızlıca geçerken arkamdan kısıp iç çekişini duymuştum. Bahçenin bu tarafına sırf beni görmek için geldiğini düşünmek istemiyordum.

Benden bu kadar nefret ederken ve beni görmek istemezken burada karşılaşmamız tamamen tesadüftü. Durmasın ve bana işkence etmeye devam etsin. On üç gün dolduğunda evinden ve ondan gitmiş olacaktım. Bir şeyleri düzeltmek için bize verdiğim şans sadece on üç günden ibaretti ve çoktan yedi günü bitmişti.

“Sonra güzel prenses taş kalpli prensin kalbini göğsünden söküp onu öldürmüş.” Omuzlarımı kaldırıp indirerek büyükbabama gülümsedim. “Mutlu son hadi, şimdi uyu.”

Büyükbabam yatakta suratını asarak bana bakarken pikeyi boynuna kadar çekmişti. “Ben bu masalı sevmedim, bana yeni bir tane anlat.” Huysuz ihtiyar bugün uyumayacak gibiydi.

Yatağın kenarında otururken uykulu bir şekilde esnedim. “Ama zaten bu gece sana on üç farklı masal anlattım. Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?” Ilık sütünü balla karıştırıp ona içirmiştim. İlaçlarını kontrol edip hepsini tek tek ona vermiştim. Banyo yapmasına ve pijamalarını giymesine yardım etmiştim ama bir türlü onu uyutamıyordum.

Büyükbabam dudaklarını sarkıtıp bana baktı, yaşlı bir adamın dudak bükmesi pek de sevimli değildi. “Anlattığın tüm o masalların sonunda prens hep ölüyor,” diye sızlandı. “Prenses onu öldürüyor. Ben prensesin canı bir katil olmadığı bir masal istiyorum.”

“Tüm prensesleri delirtmişler. Masallar diyarında prenlere karşı bir isyan ve av kararı var,” diyerek ona şirince gülümsedim. “Kararı çıkartan ve avcı olanların hepsi prenses. Bırakalım öldürsünler kendini prens sanan taş kalpli, bencil, kibirli ve soğuk adamları.” Kafamın içindeki evren düzelmedikçe kimse benden mutlu sonlu masallar beklemesindi.

Allah o prenslerin cezasını versin.

Büyükbabam bana ters ters bakarak, “Masalları değiştirme de doğru düzgün anlat!” diye kızarken kırışıklıklarla dolu yüzünde tatmin edici bulmadığı masalların hoşnutsuzluğu vardı.

“Değiştirmiyorum,” diyerek kendimi savundum. “Nasıl yazılmışsa öyle anlatıyorum.”

“Nasıl yazılmışsa öyle mi anlatıyorsun?” Sinirlenerek kaşlarını çattı. “Peri, Külkedisi’ne ne zamandan beri demirden ayakkabılar veriyor? Anlatuğun masalda Külkedisi demir ayakkabısının tekini merdivende kaybediyor ve prens ayakkabıyı alacağı esnada Külkedisi uzun menzilde diğer ayakkabıyı atıp prensi öldürüyor!”

“O da kızı kovalamasaydı. Saat on iki olmuş, ne diye peşinden geliyorsun, değil mi?”

“Bige, Pamuk Prenses uyandığı an *sen beni nasıl öpersin*, deyip zehirli hançeri prensin kalbine sapladı!”

“Öpmeseymiş!” diye ona çıkıştım. “Tacize girer bu bir kere!”

“Rapunzel saçlarıyla prensi tavana asıp öldürdü!”

“Müstahak o prens. Kızın saçlarına asılıp kuleye tırmanırken iyiydi ama!”

“Prenses kurbağayı öpmek yerine ona tekme atıp göle fırlattığı için prens hiç insan olamadı,” diye bana kızıp yumruk yaptığı elini yatağa geçirdi. “Yediği tekmeden sonra baygınlık geçiren Kurbağa Prens, gölde boğulup öldü!”

“Bunda benim ne suçum var ya, o kadar çirkin görünürken prensesin onu öpmesini beklemek hata olur. Bence tekme çok yerinde bir karardı.”

“Pinokyo doğru söylediğinde bile burnu uzamayı hiç bırakmadı. Masalın sonunda tahtakuruları onu yedi!”

“O da zamanında daha az yalan söyleseydi.”

Büyükbabam baygınlık geçirir gibi bana bakarken sınırdan üzerine attığım pikeyi sıkıyordu. “Üç Silahşorlar birbirini çapraz ateşe tuttuğu için üçü de öldü!”

“He, ben onlara dedim *o kadar içip birbirinizi vurun* diye, öyle mi? Sana inanamıyorum büyükbaba.” Beni neyle suçladığına dikkat etmeliydi.

“Ama Kibritçi Kız ölmedi,” dediğinde bir açığımlı yakalamış gibi üzerime gelmeye başladı. “Son kibrit çöpü söndükten sonra kız kendini sıcak ve güvenli bir evin içinde buldu.”

“Sokakta mı kalsaydı yani?” İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. “Erkeklerle gelince nasıl da savunuyorsun ama küçücük bir kız yaşadığı diye burada olay çıkarıyorsun.” Ayağa kalkıp sinirli adımlarla kapıya yürüdüm. “Hepinizin köküne kibrit suyu!”

Arkamdan, “Doğru düzgün anlat sen de!” diye bana kızıyordu. “Sadece burnun değil, kafan da bükülmüş senin! Git kendini doktora göster.”

“Öyle yapacağım zaten.” Dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapattım. Bugün on ikinci gündü, yani yarın son gün. Eğer yarın da Karun ile değişen bir şey olmazsa gittiğim yerde hem burnuma hem de kafama baktıracaktım.

Büyükbabamın odasından çıkıp kendi odama yürürken merdiveni çıkan Karun’u gördüm. Başını hafifçe önde basamakları çıkıyordu. Gömleğinin yakasını açmış ve kravatını gevşetmişti. Omuzları biraz düşüktü, oysaki o hep dimdik yürürdü. Öylesine yorgun, öylesine bezgin görünüyordu ki hiçbir şey yapamamak beni üzüyordu. Son basamağa geldiğinde beni görünce durdu. Bana bir asır gibi gelen günlerden sonra ilk kez göz göze gelmiştik.

Bahçede onu gördüğüm günden beri benden kaçan adamın gözleri bu gece gözlerime yakalanmıştı. Hâlâ aynı bakıyordu, hâlâ kızgın ve tahammülsüzdü ama aslında içten içe o da özlüyordu. Aradan geçen günlerde

benim de durulduğumu iyi biliyordu. Ona sorun çıkartan, onu deli eden, kocam diyerek şirinlik yapan ve arsızca ona sırtına o kadın bir süredir yoktu.

Bir kere bile onunla konuşmaya çalışmamıştım, ondan af dileyip beni dinlemesi için çırpınmamıştım. Geride bıraktığımız her yeni günle sadece o değil, ben de aramıza mesafeler çekiyordum. Gökyüzünü kıskandıran mavileri yüzümden biraz aşağılara kaydı. Uzun kollu gömleğime ve giydiğim pantolona baktı. Neredeyse tanıştığımızdan beri beni hep kısa etekler ve dekolteli elbiselerin içinde görmeye alıştı.

Nadiren giydiğim pantolonlar ve uzun kollu gömlekler bir süredir üzerimdeydi. Seviştığımız o geceden beri bu şekilde giyindiğimi biliyordu. Nedense bu durum hoşuna gitmiyordu. Bakışlarımı ondan çekip aceleci adımlarla odama yürümeye başladım. Adım seslerini duymadığıma göre hâlâ son basamakta durup arkamdan bakıyordu.

Ölçüyü kaçıran bir yarış vardı aramızda ama çok geç olmadan artık iki taraftan biri ilk adımı atmalıydı.

Karun Kalender

Yanımdan öylece geçip gidişini izlemek işkence gibiydi ama görmemek daha büyük bir işkenceydi. Onunla ilgili her şey o kadar çok canımı sıkıyordu ki ne onunla olabiliyordum ne de onsuz! Hangi ara böyle histerik düşüncelere kapıldığımı hiç bilmiyordum. Karımla ilgili olan her şey sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Odama çıkmaktan vazgeçip merdiveni tekrar indim. Onunla aynı çatı altında kalmaya bile dayanamıyordum.

Neden hâlâ gitmiyor ki?

Onu burada istemiyordum ama git de diyemiyordum. Bige ikimiz için de buna bir son vererek artık gitmeliydi. İstenmediği bir yerde daha fazla durmak yerine gitmeliydi. Peki, gidişine hazır mıyım? Duha'yla ilgili şeyler aklıma gelince kaşlarımı çatıttım. Evet, gidişine hazırdım!

Dışarı çıkıp, "Arabayı hazırlayın," dediğimde bahçedeki çocuklardan biri koşarak garaja gitti. Karanlık havanın serin rüzgârını içime çekerken sanki her zamankinden daha fazla üşüyordum.

Arabamı getirdiklerinde kapıyı benim için açan çocuk, "Nereye gidiyorsunuz, Karun Bey?" diye sorunca uzattığı anahtarı aldım.

“Vera’ya.” Gideceğim yeri önceden bilmeleri lazımdı. Daha ben oraya ulaşmadan orayı benim için güvenli bir hâle getirmeleri gerekiyordu.

Arabaya binip çalıştırdığımda korumaların çoğu arabalarına atlamıştı. Birbiri ardına malikânenen ayrıldığımızda bana eskortluk yapan arabanın öne geçmesine izin verdim. Az önce nereye gideceğimi söylediğim için bu bilgi çoktan öndeki arabaya ulaşmıştı. Vera bana ait gece kulüplerinden biriydi ve bu gece kendimden geçene kadar içmek istiyordum. Tıpkı bundan önceki gecelerde yaptığım gibi.

Telefon çalınca onu cebimden çıkarmadan kulağımdaki bluetooth kulaklığa dokundum. “Evet?” Kimin aradığına bile bakmadan gelen aramayı kabul etmişim.

“Merhaba Karun.” O adamın aşağılık sesini duyunca tuttuğum direksiyonu sıkmaya başladım. Hâlâ ne yüzle beni arıyordu?

“Sana kaç kez beni aramamanı söyledim?” Sesim sert çıkıyor, şu anda onunla konuşmak bile midemi bulandırıyor.

“Konuşmalıyız.”

“Seninle konuşacak bir şeyim olamaz, Şeref Bey!”

Sinirli çıkan sesimin aksine onun sesi sakindi ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. “Evlendiğini öğreneli çok oldu ama hâlâ karını bizimle tanıştırmadın. Sence de annen ve babanla onu tanıştırtmanın zamanı gelmedi mi?” Sesinden buram buram samimi yetersizlik akarken asıl amacını gizleyemiyordu. Saka’yı bahane ederek nabız kontrolü yaptığını biliyordum.

“Eğer bir daha karımdan bahsedersen Ordu’ya bizzat gelir ve seninle özel olarak ilgilenirim.” Biraz nefes almak için camı araladım. “Sadede gel ve ne söyleyeceksen karımı bu işe dâhil etmeden söyle.”

Lafı dolandırmanın işe yaramayacağını bildiği için gülen sesini duydum. “Duyduğuma göre Gurur geri dönmüş, bu doğru mu?” Kısa bir an sustu fakat daha sonra canımı sıkarak, “Yanında o piçle döndüğünü söylüyorlar,” dedi.

“Gurur yine senin peşine düşer diye ödün kopuyor, değil mi?” Etekleri tutuşmuş olmalıydı. “Ne de olsa Levent bana yaptığı gibi onu durdurmıyor.” Levent’in ona olan yoğun sevgisi olmasaydı çoktan işini bitirmiştim ama buna en son kalkıştığımda neredeyse kardeşimi kaybediyordum. Gerçek anlamda onu kaybediyordum. Babam olacak herif hâlâ yaşıyorsa bunu Levent’in sevgisine borçluydu.

“Gurur benim için hiçbir zaman bir tehdit olmadı, tıpkı senin de olmadığın ve olamayacağın gibi.” Kendisine fazla güveniyordu, oysaki gerçekler bunun tam tersiydi.

“Emin misin?” Dudaklarım kıvrıldı. “Bu yüzden mi her gece yatmadan önce odanın kapısını kilitliyorsun? Bu yüzden mi içtiğin suyu bile önceden birilerine tattırıyorsun? Etrafında etten duvarlar olmadan bahçeye bile çıkamıyorsun. Söylesene, korkmadığın için mi herhangi bir yerde ben veya Gurur’un adı geçince oradan hemen kaçırıyorsun?” Sinirlenerek güldüm. “Sence senden kurtulmaya karar versem aldığın tüm o önlemler seni benden koruyabilir mi?” Levent gerçekleri öğrenseydi bu adama baba bile demezdi!

“Bırak şimdi bunları.” Sıkınca nefesini verip nihayet asıl konuya geldi. “Defne’nin piçinden kurtulmalıyız.”

“O kıza parmağının ucuyla bile dokunursan kolunu kökünden kopartırım!” Arabayı sağa çekip ellerim kanayana kadar bir şeylere yumruk atmak istiyordum. Bu konunun açılması bile benim için ekstradan bir işkenceydi.

Tüm gücümle direksiyonu sıkarken, “Damarıma basmayı bırak, Şeref Bey yoksa bu sefer Levent bile seni benden kurtaramaz!” dedim. “Kıza dokunmayacağım ve sen de dokunmayacaksın. Eceliyle ölürse ölür ama ne sen ne de ben onun Azrail’i olacağız!” Annesinin Defne olduğu bir çocuğu istesem de öldüremez veya öldürtemezdim. Melek, kalan hayatını bizden uzakta geçirmeliydi.

“Onun varlığı ortaya çıkarsa neler olacağını iyi biliyorsun!” diyen sinirli sesini duyduğumda kan beynime sıçramıştı. Yaradan beni böyle bir babayla cezalandırıyordu.

“Şu zamana kadar bu kirli sır hiç ortaya çıkmadı, çıkmayacak da!” dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım. Soy öyle bir illetti ki ne kadar uzağa kaçarsan kaç hep peşinden gelirdi. Köklerimin bağlı olduğu herkesten midem bulanıyordu. Gurur, Çağıl ve Levent dışındaki kimseyi ailemden biri olarak kabul etmemiştim ve etmeyecektim de.

Bir süre sonra arabayı Vera’nın önünde durdurdum. Arabanın anahatlarını bizim çocuklardan birine verdikten sonra peşimden gelen korumalarla içeri girdim. Beşiktaş’ın en gözde mekânlarından biri olan bu yere son zamanlarda her gece uğruyordum. Burası benim bölgemdi ve iznim olmadan diğer bölge liderleri bile destursuz bir şekilde bana ait bir yere

giremezdi. Hemen karşısında Duha denen itin mekânı olması canımı sıkan şeylerden biriydi.

Üst kata çıkarken beni gören herkesin gereksiz selamlarına dudak bükmele yetindim. Bu gece istediğim şey fazladan saygı değildi, sadece sarhoş olmaktı. Üst kata çıkıp sadece bana ait locaya girdiğimde korumaların hepsi dışarıda kalmıştı. Etrafımda pervane olan garsonlar ne istediğimi bildikleri için beni fazla bunaltmadan masayı her zamanki şeylerle donatılar. İçkimi yudumlarken kafamdaki tüm düşüncelerden kurtulmak için aşağıda dans eden insanları izliyordum.

Neon ışıkların altında sarmaş dolaş dans eden, birbirine sürtünen bedenleri boş gözlerle izliyordum. Erkeklerin dudaklarında bir gülümseme, kollarına aldıkları kadınların dudaklarında tatlı bir kıkırtı vardı. Gerçekten göründükleri kadar mutlular mıydı? Her şeyin sahibiydim ama bu mutluluk denen illeti satın almanın bir yolu yoktu.

Dans eden insanları izlerken aşağıda yanıp sönen ışıkların yüzüne yansıdığı bir kadın dikkatimi çekmişti. Işıltılı gümüş tonlarında kısa bir elbise giymişti ve kalçasını saran elbise her kıvrak hareketinde vücut hatlarına dikkat çekiyordu. Dikkatimi çeken vücudu değildi, kaşlarının altına kadar kestirdiği kâkülüydü. Kâkülü hatta uzun saçlarının düz kesimi bile bana Saka'yı hatırlatmıştı.

Her isteğimi yerine getirmek için belli bir mesafede duran garson, “Efendim, onu buraya çağırmanı ister misiniz?” diyerek hep olduğu gibi beni memnun etmeye çalıştı. Nereye baktığımı gördüğü için aşağıdaki kadını gösterdi. “Sanem Hanım VIP üyelerimizden biri ve buraya her gelişinde sizden bahsediyor.”

Kadın izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp benim olduğum yere bakmaya başladı. Bulunduğum locanın ışığı kısıktı, bu yüzden beni net bir şekilde göremiyordu ama gölgemden burada olduğumu biliyordu. Bu uzaklıkta bile ne istediğini bilen gözlerinin kısıldığını görebiliyordum. Kırmızı rujun süslediği dudakları bir kadının karşı konulmaz cazibesini yansıtırçasına kıvrıldı.

Daha sonra tekrar dans etmeye devam etti ama bu sefer daha kışkırtıcı ve daha yavaş hareketlerle. Etrafındaki erkekleri savuşturdu ve ellerini vücudunda gezdirmeye başlayarak dansına devam etti. Bunu yaparken başını kaldırıp benim olduğum yerden bir saniye bile gözlerini ayırmıyordu. Artık kimin için dans ettiği çok belliydi.

İzlediğim kadına karşı içimde zerre kadar bir arzu oluşmazken, “Saçları hep böyle miydi?” diye sordum. “Kahverengi ve kâküllü mü?”

Garson başını iki yana salladı. “Hayır, efendim.” Onu dinlerken küçük yudumlarla viskimi içmeye devam ediyordum. “Saçları sarıydı ve kâkülü yoktu. Bir süredir böyle.” Dikkatimi çekmek için karıma benzemeye çalıştığı aşikârdı. Her ne yapıyorsa işe yaradığını inkâr edemezdim, iki dakika boyunca ona bakmamı sağlamıştı. Kolay kolay bir kadına bu kadar uzun bakmazdım.

Bakışlarımı aşağıdaki kadından çekip önüme döndüm. Evde orijinali yeterince canımı sıkıyordu, bir de burada onun çıkmasıyla uğraşamazdım. “Masamda kadın istemiyorum, çekilebilirsin.” Başını sallayan çocuk nihayet beni rahat bırakmıştı. Onu bana önermesi için kim bilir Sanem denen kadından ne kadar para almıştı.

Uzun bir süre tek başıma içtim. Normalde buraya ne zaman gelsem Kenan yanımda olurdu ve tam karşımda oturarak benimle içerdi. Canımı yakan bir diğer şey de buydu, Kenan’ın suskunluğu. Onun ihaneti belki Saka’nın suskunluğundan bile daha büyüktü çünkü Kenan benim dosyumdu. Sadece arkadaşım değil, kardeş yerine koyduğum ailemden biriydi.

Rengin ile nişanlandığım gün Rengin’in Duha ile olan ilişkisini öğrendiğini itiraf etmişti. Bu itiraftan sonrasını dinlemeden onu hayatımdan çıkarmıştım. Anlatacağı hiçbir şey bana yaşattıklarının bir mazereti olamazdı. Saka ben nişanlandıktan dört ay sonra çıkıp gelmişti ama öncesinde dört ay boyunca Rengin benim nişanlımdı. Kenan sessiz kalarak dört ay boyunca sadakatsiz bir kadını evimde ağırlamama izin vermişti.

O kadın evimde yaşamış, soframa oturmuş ve koynuma kadar sızmıştı. Düşmanlarıma casusluk yapan zehirli bir yılanı aramıza almama Kenan izin vermişti. Onun kardeşlerimin içinde yaşadığı bir evde yaşamasına izin vermiş, tehlikeyi göz ardı etmişti. En önemlisi kendimi onursuz bir kadınla küçük düşürmeme seyirci kalmıştı. İşte bu yüzden Kenan defteri benim için kapanmıştı, sırtımı yasladığım bir dosttan sağlam bir dost kazığı yemiştım.

Sarhoş olmaya başladığımı hissettiğimde locaya giren Duha’yı gördüm. Ne cesaretle elini kolunu sallayarak benim mekânıma gelebilirdi? Özellikle geride bıraktığımız günlerde onu öldürmemek için irademin son kalıntılarına tutunurken! Masanın yanında durunca gözleri boş şişede oyalandı. Biten bir şişe sinirlerimi yatıştırdığı için tekrar suratını dağıtmayacağımı sanıyordu.

Duha karşımdaki koltuğa şuursuzca oturup, “Merhaba Kalender,” deyince bu rahatlığı karşısında belimdeki silahı çıkardım. Bu sefer ikimizi de hiç uğraştırmadan bu işini bitirecektim.

Silahı ona doğrultup hiç düşünmeden tetiğe basacağım sırada, “Önce dinle, sonra yine vurursun,” dedi aynı rahatlıkla. Masadaki atıştırmalıklara uzanırken o kadar rahattı ki onu tanımayan herkes deli olduğunu düşünürdü. Fakat öyle değildi, son derece sinsi, zeki ve tehlikeli biriydi.

Karşıma geçip masadaki çerezlerden ağzına birkaç tane atarak gözlerini bana dikti. “Bence anlatacaklarım dikkatini çekebilir,” diyen bu adamdaki rahatlık doğuştan gelen bir şeydi. Onunla yıllardır birbirimizi tanıdığımız için en uzun ciddiyet süresinin yarım saat olduğunu biliyordum.

Gün veya bir saat bile değil, sadece yarım saat. Doğuştan gelen alaycı bir mizacı olduğundan onu tanımayan herkes Duha için hayatın hep eğlence ve şamataadan ibaret olduğunu düşünürdü ama aslında bu sadece onun için bir kamuflajdı.

İçtiğim bir şişe içki gerçekten sinirlerimi yatıştırmış olmalı ki onu vurmak yerine ne anlatacağını merak ettim. “Konuş!” Silahı masaya sertçe bıraktım. “Anlatacakların hoşuma gitmezse cesedini almaları için adamlarının buraya girmesine izin vereceğim.” Tehdit barındırmadığını göstermek için korumalarını dışarıda bırakıp tek başına gelmişti.

Birini arar gibi etrafına bakıp umursamazlığıyla sinirlerimle oynamaya devam etti. “Önce bir şeyler içmeliyim.” Bir garson aradı ama bulamadı. Garson için fazla beklemek zorunda kalmadı çünkü bir tane kadın garson bu tarafa geliyordu.

Önüme dönüp masaya bıraktığım yarım kadehe uzanmıştım ki Duha, “Hey sen, küçük kız,” diye seslenince başımı kaldırdım. Hangi küçük kızdan bahsediyordu?

Bize sırtı dönük olan ve muhtemelen diğer localardaki insanların servisini götüren kız durdu. Hızlıca yanımızdan geçmek istemişti ama Duha onu durdurunca hemen ikimize sırtını dönmüştü. “B-buyurun efendim,” diyen zayıf sesi de tıpkı onun gibi titriyordu. Sırtıyla bakışıyor olabilirdik ama sıkıca tuttuğu tepsideki kadehlerin birbirine çarpma sesini duyabiliyorduk. Titriyordu.

Kızın titreyişleri garip bir şeyler olduğunu gösterdiği için, “Bu tarafa dön!” dedim sert bir sesle. İrkildi. Dışarıdan mekâna sızan bir casus veya tetikçi olma ihtimalini düşünmeliydik.

Kontrol edemediğim sinirli sesimle kızın titreyişleri daha da artarak bize döndü. Döndü dönmesine fakat bu sefer de başını yerden kaldırmıyordu. O kadar çok titriyordu ki elinde tuttuğu gümüş tepsi her an yere düşebilirdi. Üstelik tepsinin içinde bir kova buz ve kovanın içinde bir şişe içki vardı. Tek elle kolayca kaldıracağım bir şeyi ince kollarıyla güçlkle taşıyordu. Çok zayıftı.

Haddinden fazla dikkat çektiğini anlamış olmalı ki başını yavaşça kaldırdı. Bunu yaparak sarı saçlarının tepesine bakmaktan bizi kurtarmıştı. Nihayet başını tamamen kaldırıncaya yüzünü görebildik. Neden bu kadar solgundu? Kızın yüzü morgdaki bir hastayı aratmayacak kadar solgundu. Bembeyaz tabirine bundan daha iyi kimse uyamazdı. Yüzü solgundu, kaşları ise fazla seyrekli, bu yüzden makyaj kalemiyle kaşlarındaki boşluğu doldurmuştu.

Titreşen kirpikleri zümrüt yeşili bir çift iri gözü bizden saklayamıyordu. Türk kadınlarının ortalama boyuna sahipti, ne uzun ne de kısaydı. Ancak sağlıklı hiçbir kadının olamayacağı bir zayıflıktaydı. Beyaz gömleği üzerine tam olsa da gömleğin kollarını topladığı için ince bilekleri görünüyordu. Sıska bir vücudu ve ince bacakları vardı. Yüksek bel siyah eteği dardı ve dizlerinin hemen üstünde bittiği için ince bacaklarını görebiliyordum.

Burada kendi bedenine göre bir üniforma bulduğuna şaşırmıştım. Buradaki tüm garsonlar onun gibi giyinirdi ama şu ana dek ondan daha zayıfını görmemiştim. Ben onu izlerken o da içli gözlerle beni izliyordu. Ona pek iyi şeyleri hatırlatmıyor olmalıyım ki bana olan bakışlarında mutluluk yoktu. Kadınların bana baktığında alışık olduğum o beğeni veya hayranlık da yoktu. Garson kızın gözlerinde gördüğüm tek şey hüzüdü, bir de emin değildim ama sanki özlem de vardı o gözlerde.

Bana olan bakışlarına bir anlam veremediğim için, “Seni tanıyor muyum?” diye sordum soğuk bir sesle.

Ruhsuzca sorduğum soru onu kendisine getirmiş olmalı ki başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. “Hayır, efendim.” Son derece saygılı ve bir o kadar da ürkekti. Çok fazla titriyordu ve tuttuğu tepsinin üzerindeki şeyler sallanmaya devam ediyordu.

Koltuğumda arkaya yaslanıp gözlerimi ona diktim. “Peki, sen beni tanıyor musun?” Bakışlarında gördüğüm şeyler bir tanıdığa karşı duyulan özlem gibiydi.

Başını hafifçe öne doğru bükerek yine, “Hayır, efendim,” dedi aynı saygıyla. Bu sefer cevap verirken gözlerime bakmamıştı.

“Alkollü bir mekânda çocuk işçi mi çalıştırıyorsun?” Duha’nın kendi gibi gereksiz sorusuyla bıkkın gözlerimi ona diktim. Başıyla garson kız gösterdi. “Reşit bile değildir.”

Duha’nın bu ani çıkışıyla ürkek garsonumuz bakışlarını ona çıkardı. “Yirmi yaşındayım efendim,” dedi ve sahte bir tebessümle devam etti. “Arkadaşlarım sizinle ilgilenecektir, şimdi izninizle Murat Bey’in servisini götürmeliyim.”

Kız arkasını dönüp gitmek üzereydi ki Duha ile göz göze geldik. İkimiz de Murat Çorum’un pedofili bir sapık olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyorduk. Buradaki VIP üyelerinden sadece birinin adı Murat’tı ve o da zihniyeti bozuk sapık herifin tekiydi. Kız yirmi yaşında olmasına rağmen gerçekten çocuk gibi görünüyordu. Zayıf vücudu ve ürkek hareketleri de onu daha çocuksu gösteriyordu.

Murat denen o piçin locasına girerse onun ilgisini çekeceğinden hiç şüphem yoktu. Benim mekânımdayken çalışanlarımdan birine sarkıntılık yapmaya cesaret edemezdi ama kız bir kez onun radarına girerse sonrası için rahat durmazdı. Daha ben müdahale etmeden Duha, “Bekle,” diyerek onu durdurdu. Arkasına yaslandığında bir tek ayaklarını masaya uzatmadığı kalmıştı. “Siktir et o piçi, bu gece sen bize hizmet edeceksin.”

Eğer bu çıkışının altında iyi bir niyet olduğunu bilmeseydim benim mekânımda ve benim yanımda çalışanlarıma emir vermesini hoş karşılamazdım. Garson kız ona doğru dönerken gözlerinde oluşan korkuyu gizleyemedi. Yanlış bir şey yaptığı için onu cezalandırdığımızı düşündüğü belliydi. “Neden?”

Duha’nın dudakları küstahça büküldü. “Çünkü ben öyle istiyorum.”

Küçük garsonun kaşlarını kısa bir an çatıldığını gördüm ama bunu ustaca gizledi. “Her istediğiniz hemen oluyor mu öyle?”

Duha güldü. “Şu karşımda oturan piç olmasa aslında her istediğim hep oluyor.” Yakın zamanda havaya uçurduğum yazlık evinden bahsettiğini biliyordum. O evi almayı çok istiyordu ve aldı da ama ertesi gün hızlı bir şekilde kaybetti. Bunun için pişman değildim, aslında son on iki gündür ona maddi ve manevi verdiğim zararların hiçbirinden pişman değildim.

Duha’nın beni hedef göstermesiyle küçük garson önce kısa bir an bana baktı, daha sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi Duha’ya dönüp o ince

sesiyle, "Siz kimsiniz?" diye sordu. "Karun Bey'in masasına öylece oturma cesareti gösterdiğinizize göre siz de önemli biri olmalısınız, değil mi?" Onu tanımadığına göre burada gerçekten çok yeniydi.

Daha Duha konuşmadan, "O önemsiz biri," diyerek ona kapıyı gösterdim. "İşine bak artık."

Kız buna dünden razı olduğu için hızlıca başını salladı. "Tabii efendim." Titreyen kollarının güçlükle taşıdığı tepsiyi işaret etti. "Bunu ne yapayım? Kollarım yoruldu, çok ağır bunlar," diye sızlanınca neredeyse beni güldürecekti. Garsonluk için hiçbir vasfı yoktu.

Gülüştünü gizlemeye çalışan Duha bizim masayı gösterdi. "Buraya bırak ve Murat için yerine başkasını gönder."

Başını sallayan kız tepsiyi masaya bıraktıktan sonra tekrar bana bakmaktan kendini alamadı. Utangaç bakışları yanaklarına hoş bir pembelik katarken ona bir kez daha kapıyı gösterdim. "Yalnız bırak bizi çocuk." Bu sefer sesim daha yumuşaktı. Masumiyeti utangaçlığına yansırken ona karşı sert olamadım.

Sık sık yaptığı bir hareket olmalı ki yine başını hızlıca salladı. "Tabii efendim." Arkaya doğru bir adım atarak ellerini saygıyla önünde birleştirdi. "Bir arzunuz olursa beni çağırmanız yeterli." Elini kaldırıp bana doğru uzattı. "Adım Melek." Benimle tanışmaya can atıyormuş gibi heyecanlı bir ifade vardı yüzünde.

Duha ile göz göze geldiğimizde ikimizin birbirimize attığı garip bakışlar çok yeni bir şey yaşıyor olmamızdan kaynaklanıyordu. Garsonlar genelde masamızda bu kadar uzun kalmaz veya doğrudan bizimle tanışmak için elini uzatmazdı. Nedendir bilmiyorum ama kızın yeşil gözlerini kırpıştırması ve sıkıkmam için titreyen elini uzatması onu geri çevirmemi engelledi. Görmezden gelemeyeceğim bir masumluktaydı.

Elini tuttuğumda eli avucumun içinde kaybolacak kadar narin ve küçüktü. Canını yakmak istemediğim için hafifçe sıktım ve "Karun," diyerek ona istediği tanışmayı verdim. Gülümsedi. Ne güzel gülüyordu, yanındaki gamzeleri ortaya çıkaracak kadar içtendi gülüşü.

Onun elini çekmeye niyeti olmadığı için elini çeken ben oldum. Dudaklarındaki o güzel gülümsemeyle Duha'ya dönüp ona da elini uzattı. "Melek," diyerek bir kez daha kendini tanıttınca Duha da kızın iç ısıtan gülümsemesini yüzünden silmek istemedi.

"Duha," diyerek onun elini sıktı.

“Dua gibi mi?” diye sordu Melek.

Böylece Duha’yı da güldürdü. “Düşmanlarım için daha çok beddua gibi,” diyerek ona göz kırpınca Melek kıkırdadı.

Duha onun elini tıpkı benim gibi incitmekten korkarcasına hafifçe sıkıp bırakınca garson kız, “İzninizle efendim,” diyerek son kez bize tebessüm etti ve masamızdan ayrıldı.

Başını çevirip onun arkasından bakan Duha, “Masumiyeti yüzüne yansıyor,” diye mırıldandı. “Bu çocuğu burada tutma Kalender, çok kolay harcarlar. Ona başka bir yerde iş ver. Otellerinden birinde resepsiyonda çalışabilir.” Tunus çocuklara karşı her zaman fazla korumacı biri olmuştu. Garson kız yirmi yaşında olduğunu söylemesine rağmen görünüşü, hâl ve hareketlerinden Duha onu bir çocuk olarak görüyordu.

Bir garsonla ilgilenmekten çok daha önemli işlerim vardı ama, “O da isterse neden olmasın,” dedim dil ucuyla. Otelde çalışması Murat gibi adamlara hizmet etmesinden daha iyi olabilirdi.

Duha sırtıttığında gözlerinin ardında canımı sıkacak bir kinaye belirdi. “Senin daha az uğradığın bir yerde çalışmak onun hoşuna gitmeyecektir. Sana nasıl baktığını görmemiş olamazsın.”

“Kirli düşüncelerini kendine sakla.” Kadehimdeki viskiyi tek bir dikişte içip boş kadehi masaya bıraktım. “O çocuğun bakışlarında herhangi bir beğeni veya arzu yoktu. Daha çok hayranlık diyebilirim.” Bir de anlam veremediğim bir şekilde özlem.

Tepsiadaki iki kadehi masaya koyup kovadaki şişeyi alan Duha, “Seninle konuşmak için biraz sakinleşmeni bekliyordum,” diyerek kadehlerimizi doldurmaya başladı. “Şu iki haftada maddi yönden bana birçok zarar vermen seni yeteri kadar sakinleştirmiş olmalı.” Her bir saldırının karşılığını vermemiş gibi konuşması bende suratını dağıtma isteği uyandırıyordu.

Önüme ittiği kadehi aldım. “Biraz sarhoş olmama aldanma, eğer bir an önce konuşmazsan her an masadaki silahı kullanabilirim.” Onu hâlâ öldürmemiş olmam bile onun için bir mucizeydi.

Gülerek kendi kadehine uzandı. “Eğer gerçekten karınla bir ilişkim olduğunu düşünseydin şimdiye bunu çoktan yapmıştın.” İçkiden birkaç yudum alarak ıslanan dudaklarını emdi. “İçten içe Bige’yle bir ilişkimiz olmadığını sen de iyi biliyorsun.” Biliyordum ama emin değildim! İşte asıl beni çıldırtan buydu, şüphelerimi doğrulayacak hiçbir kanıt bulamamak.

Avludaki o yüzleşmeden sonra ikisinin arasındaki ilişkiyi en ince ayrıntısına kadar araştırmış ama hiçbir şey bulamamıştım. Bu beni rahatlatmalıydı ama Duha'nın delilleri saklama konusunda ne kadar iyi olduğunu bildiğim için asla emin olamıyordum. İçime düşen şüphe beni yiyip bitiriyordu. Haklı olmasını her şeyden çok istiyordum ama ya değilse? Rengin ile yaşadığım şeyi karımla da yaşıyorsam? Ya o da beni Duha'yla aldatıyorsa?

Farkında olmadan Duha'dan Rengin'i çalmıştım, bunun karşılığında neden o da aynı şeyi bana yapmasındı? Sonuçta bizi evlendiren oydu ve avluda ikisi de birbirini korumaya çalışmıştı. Ya Duha ona çalışan bir kadını karım yaptıysa ve onunla bir ilişki içindeyse? İçinde bulunduğum şartlarda kimse böyle düşündüğüm için beni suçlayamazdı, Saka benden gerçekleri saklayarak sürekli bu tür düşüncelere yer veriyordu.

"Bir ilişkiniz yok, öyle mi?" Ne kadar sinirli olduğumu istesem de gizleyemiyordum. Sert bakışlarla ona bakarken, "Bu yüzden mi seni benden sakladı?" dedim kan donduran bir sesle.

"Beni korumak için değil, başlarda Serhat'ı korumak için gerçeği sakladı." Bu konuda konuşmak onu da rahatsız ediyor olmalı ki sıkıntılı bir şekilde nefesini koyuverdi. "Daha sonra da Kadem'i korumak için sustu çünkü onun Uğur olduğunu hissettiği için onu sevdi. Nikâh için gereken her şeyi Kadem'in ayarladığını biliyordu sonuçta." Başını omzuna doğru eğip bu gerçeği kabullenmemi ister gibi bakmaya başladı. "Her iki durumda da benim için susmadı."

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alıkoyamadım. "Avluda birbirinizi koruyordunuz!" dedim sertçe. "Karım benim değil, senin kolunu tutuyordu."

"İyi bir insan olduğu için olabilir mi?" Açıklama gereği duydukça izbe karanlıklarda boğuluyormuş gibi hızlı soluklar alıyordu. Rahat nefes almak için boynundaki kravatu sağa sola çekti. "Orada tek başıma kaldığımı gördüğü için bana yardım etti ve ben de ona yaptıklarımın vicdan azabını çektiğim için bunları sana anlatıyorum."

İki kişinin konuştuğu mahrem bir konuşmayı zamanın içine gömmek ister gibi dişlerini sıktı. "Eflatun bir elbiseyle onu intihara zorlayan seni bile korumadı mı? Seni Güven ve Rengin'in tuzağından korumak için kaçırmadı mı?" Bazı şeyleri düşünmem için beni zorlamaya başlamıştı.

"Ona yaptıklarına rağmen seni bile koruduysa benim için niye aynı şeyi yapmasın? Anla artık, karın böyle biri. Sevdiklerine yapılanları asla affetmiyor ama ona yapılanları bir şekilde görmezden geliyor."

Oturuşunu dikleştirip bana doğru biraz eğildi. “Senin haberin olmadan onunla kaç kez görüştüm, gerçekten bilmek istiyor musun?” Elimde tuttuğum kadehi sıkmaya başladım, gerçeği bilmek istiyor muydum, emin değildim. Bu şekilde bir yanım Saka’yı suçlasa da bir yanım da onu savunuyordu. Ya tüm şüphelerimden haklıysam? O zaman ne olacaktı? Onu boşayıp hiçbir şey olmamış ve yaşanmamış gibi Duha’ya gitmesine izin mi verecektim? Siktir! Ne boktan bir durumun içindeydim!

Her şeyi bilmek isteyen yanım daha baskın olduğu için, “Anlat!” diye soludum. Bu şüpheyile yaşamaktansa gerçeklerin altında ezilmeyi tercih ederdim.

Dinlemek istediğimi görünce memnun bir ifadeyle yeniden koltuğuna yaslandı ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. “Seni bulmak için İstanbul’a geldiğinde onu havaalanından kaçırdım.” Duyduklarımın damarlarımdaki kan buz kestiği için yoğun bir öfkeyle dolmaya başladım. Onu kaçırma cüretini mi göstermişti?

“Karımı kaçırdığını mı söylüyorsun?” O kadar hızlı ayağa kalkmıştım ki yanına gitmem ve yakasına yapışıp onu ayağa kaldırmam aynı saniyeler içinde olmuştu. “Ne cürede lan!” Suratına geçirdiğim yumrukla onu tekrar koltuğa düşürdüğüm için gülmeye başladı.

“Oğlum sen bir şeyi devirmişken hâlâ yumruk atacak gücü nasıl buluyorsun?” Patlattığım dudağına dokunup parmağındaki kana baktı. Yüzünü buruşturmuştu. “Otur yerine yoksa hiçbir şey anlatmadan giderim.”

Her ne kadar ona daha fazlasını yapmak istesem de sırf anlatmaya devam etsin diye kalktığım koltuğa geri oturdum. “Konuş!” Sesimin hidetini kontrol edemiyordum. Onu kaçırdığı için bir yumruktan daha fazlasını hak ediyordu ve bu konuşmanın sonunda hak ettiğini alacaktı!

Tunus kanayan dudağı için masadaki peçeteye uzanırken, “Rengin yüzünden sana kuzgındım ve benimle çalışması için Saka’yı kaçırdım,” dedikten sonra peçeteyi dudağına bastırdı.

Konuşmaya devam ettiğinde dudağının üzerinde hâlâ bastırdığı peçete vardı. “Benimle iş birliği yapması için ona güç, para ve ün teklif ettim ama hiçbirine yanaşmadı. Onu ölümle tehdit ettiğimde bile kararını değiştirmedigi için Kadem’in ısrarları üzerine onu bıraktım.” Yani Saka ona çalışmıyordu, öyle mi? O zaman neden onunla görüşüyordu?

Dudağındaki peçeteyi rastgele masanın üzerine attığında peçete az önce zıkkımlandığı çerez tabağının üzerine düşmüştü. “Bige benimle hiçbir şekilde görüşmemeye kararlıydı ama sen onu buna zorladın.” Bu sikik herifin söylediklerinden hiçbir halt anlamıyordum. Duha’yla görüşmesi için Şaka’yı nasıl zorlamış olabilirdim?

“Hatırla.” Sinsi yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. “İstanbul’u terk etmek üzereyken seni hiç aramadı mı? Hakkında çıkan metres haberlerini kaldırmam için senden hiç yardım istemedi mi?” Aklıma gelenlerle tüm vücudum gerilmişti. O gün beni arayıp yardım istemişti.

Evli bir adamla ilişkisi olduğu ortaya çıkınca asistanıma bir metresle görüşmek istemediğimi söylemiş, telefonuna bakmamıştım. O an bile benden gerçekleri gizlediği için öyle bir ön yargıya kapılmıştım. Aslında bana her şeyi en başından anlatsaydı şu anda yaşadığımız hiçbir şeyi yaşamıyor olurduk.

“Senden cevap alamayınca beni aradı.” Duha damarıma basmak ister gibi güldü. “Bana çalışmasını her şeyden çok isterken onu geri çeviremezdim.” Elini omzunun üstünden gelişigüzel bir şekilde salladı. “Bir şekilde onun güvenini kazanmalıydım.” Hiçbir fırsatı kaçırmayan aşağılık herifin tekiydi. Ayrıca Bige hakkında çıkan metres haberlerini Duha değil, ben kaldırtmıştım.

Aklına her ne geldiyse yüzündeki ifade değişti ve siyah gözlerinde hoşnutsuzluk kol gezdi. “Evine yerleşmesi için seni kışkırtıp onu eve aldırardım ama buna rağmen bana çalışmayı kabul etmedi. Daha da ileri gittim ve onu ihanete zorladım.” Dizimdeki elim yumruk olurken bir celladın gözleriyle ona bakıyordum. İhanet mi?

Neyden bahsediyordu?

Duha buraya geldiğinden beri ilk kez ciddi bir adama dönüşüp alaycı mizacını bir kenara bıraktı. “13 Haziran’da olanları tam olarak bilmiyorsun. Carlos, Rengin ve Güven burada senin için ölümcül bir tuzak hazırlamıştı. Carlos hem Bige’yi savunmasız bırakacaktı hem de senden kurtulacaktı.” Bu kadarını zaten biliyordum hatta bu yüzden Güven’i öldürmüştüm.

Onu terleten, gerginliğe sürükleyen bir şeyler varmış gibi gözlerini kaçırıldı. Artık konuşurken doğrudan gözlerime bakmıyordu. “Bige’yi arayıp ona başına geleceklerden bahsettim. Tam da tahmin ettiğim gibi seni kurtarmak için benden yardım istedi.”

Şimdi söyleyeceklerinin bana cinnet geçireceğini biliyormuş gibi iyice gerilerek yüzünü ovuşturdu. “Bir şartla sana yardım edeceğimi söyledim.” Kafasını yavaşça omzuna doğru bükte ve eğdiği başını kaldırıp bana baktı. “Ona sunduğum şart seni benimle aldatmasıydı.” Damarlarımda gezen kanın öfkeden fokurdadığını hissedebiliyordum. Aldatmak mı?

Karımı benimle köşeye sıkıştırmış ve ona ahlaksızca bir teklifte mi bulunmuştu? Bir başkasına değil, benim karıma, Sanrı’nın Saka’sına yaptı bu teklifi, öyle mi? Her hücremden yoğun bir öfke fişkirirken sıkıştığım dişlerimin arasında, “Senin ceddini sikerim omurgasız!” diye bağırıp önümüzde duran masayı tuttuğum gibi kenara fırlattım. Masa ters döndüğü için üzerindeki her şey yere saçılırken ona yaklaştım ve gömleğinin yakasına tutarak onu sertçe ayağa kaldırdım.

Sinirden zangır zangır titrerken, “Eğer kabul ettiyse ahtım olsun ki bu gece buradan leşin çıkacak!” dedim ve sinirden aldığım hızlı nefeslerin arasından devam ettim. “Etmediyse bile buraya girdiğin gibi çıkamayacaksın!” Çenesinin altına geçirdiğim yumrukla onu yere sermiştım. Soyadımı taşıyan bir kadına yaptığı o ahlaksız teklifle bu gece başına gelen her şeyi hak ediyordu.

Çıkardığımız gürültüden dolayı bu katta kalan müşteriler ve çalışanlar koşarak buraya gelmeye başladı. Hiçbirini umursamadan Duha’nın üzerine yürüdüm. Son söylediklerinden sonra onu kafamda farklı şekillerde öldürerek adımlarımı ona doğru atıyordum. Şimdi sadece düşüncelerimde değil, gerçekte de ölecekti.

Yere düşen silahımı aldığımda Tunus düştüğü yerden çenesindeki sıızının geçmesini beklemeden, “Düşündüğün gibi değil!” diye bağırdı benden farklı olmayan bir sinirle. Elimdeki silahı görünce ilk kez gözlerinde korku gördüm, onu gerçekten öldüreceğimi anlamıştı. Çoktan gözümü kararttığımı artık biliyordu.

Aceleyle yerden kalkıp, “Saçmalama!” diye beni tersledi. “Teklifim düşündüğün gibi değildi! Yan yanayken çekilecek birkaç poz ama o, bunu bilmiyordu!” Parmaklarını saçlarına daldırıp her bir tutamını sinirle karıştırdı. “Bige her şeyin yatakla sınırlı olduğunu düşünüyordu. Senin hayatını kurtarmak pahasına bile buna yanaşmadı. Telefonu yüzüme kapattı ve hepimizi ters köşe yaparak seni kaçırdı.” Bu bilgiyle amacı beni biraz olsun sakinleştirmekse, doğru yoldaydı. İşe yaramıştı. Tam olarak olmasa da sinirlerim biraz yatıştırmıştı.

Saka kabul etmemişti.

Beni aldatmamıştı.

Bana sadık kalmıştı.

Tunus duraksadığını görünce hızlıca devam etti. “Hepsi bu,” dedi aceleyle. Beni buna ikna etmek ister gibi bakarken gözlerinde herhangi bir yalan bulamadım. “Onunla olan tüm görüşmelerimiz bundan ibaret!” Çatuk kaşlarla başını salladı. “Ne daha fazlası ne de daha azı, sadece bu kadarı.”

Karım hakkındaki yanlış düşüncelerimi silip atmak ister gibi derin bir nefes aldı. “İntikam için bile olsa senin karınla birlikte olmayı aklımın ucundan bile geçirmedi. Teklifimin içeriği gerçek bir ihanete dayanmıyordu.” Bu konuda günlerdir suçluluk çekiyormuş gibi omuzları düşmüştü. “Öyle bir teklif bana yakışan bir şey değildi, zaten bu yüzden bu gece sana karşılık vermiyorum ve vermeyeceğim. Sana her şeyi eksiksiz bir şekilde anlattım, bundan sonra neye inanacağın sana kalmış.” Hırpalanmış olmasına rağmen umursamazca güldü. “Bunları hiç anlatmayabilirdim de.”

Elimde tuttuğum silahı işaret etti. “Bence bir şey yapmadan önce bu iyiliğimi göz önünde bulundur.” İyilik mi? Bu sikik herif gerçekleri bana anlatarak iyilikte bulunduğunu mu düşünüyordu? Başıma gelen her şey onun suçuydu!

Silahımı belime taktıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. Ters ters gözlerine bakarken, “Bu beni baş belası bir kadınla evlendirdiğin için!” dedikten sonra tekrar yüzüne bir yumruk atarak onu yere serdim. Düştüğü yerden bana küfreden it herife yaklaşıp kalkması için ona elimi uzattım. “Ve bu da beni ondan başkasıyla evlendirmedığın için.” Sonuçta başka bir kadınla da evlendirebilirdi.

Duha uzattığım elime bakıp ağzındaki kanı yan tarafına tükürdü. “Bu din amacı teşekkür etmekse,” deyip sinsice güldü. “İsteyerek yaptığım bir iyilik değildi çünkü boşayacağım sizi.” Tehdit eder gibi piç bir sırıtmayla bana bakıyordu. “Her şey kanıtları babasına vermeme bakar.”

Uzattığım elimi tutunca onu sertçe kendime doğru çekip ayağa kaldırdım. Soğuk gözlerle onu izlerken elini sertçe sıkarak canını yakmaya başladım. “Öyle bir şey yaparsan belanı sikerim,” dedim sakince.

O da benim elimi sertçe sıkarken aynı sakinlikle, “Yapmamam için ne verebilirsin?” dedi. Birbirimizle kavga ettikten sonra birbirimizin elini sıkmamız ve birbirimizi tehdit etmemiz acaba dışarıdan nasıl görünüyordu?

“Bana şantaj mı yapıyorsun?” diye sorarken hâlâ parmaklarını kırmak ister gibi elini sıkıyordum.

“Şantaj mı? Bu çok çirkin bir kelime, ben buna anlaşıma derdim.” Alta kalmamak için sıkıldığı elimde o da kendi gücünü kanıtlıyordu.

“Tam olarak ne istediğini söyle!” Lafı dolandırmanın lüzumu yoktu, bana ne istediğini söylemeliydi.

Duha bir süre düşündü ama benden isteyeceği her şeye zaten sahip olduğu için isteyecek hiçbir şey bulamadı. “Bir gün senden bir şey istediğimde onu bana vereceksin.” Benden isteyeceği şeyi zamana bırakmıştı. “Bunun sözünü verirken tüm kanıtları sana vereceğim.”

Benden isteyeceği şeyin en fazla bana kaptırmak istemediği bir ihale veya iş anlaşması olacağını düşündüğüm için, “Söz veriyorum,” dedim. “Zamanı geldiğinde istediğin bir şey olursa onu sana vereceğim ama o kanıtları kopyalarıyla birlikte bana vereceksin!”

“Madem öyle, hepsini yarın sabah kopyalarıyla birlikte sana göndereceğim.” Elini çekti ama uyarıcı gözlerle bana bakıyordu. “Şu zamana kadar her ikimizin de sözünden döndüğü hiç olmadı, Kalender.” Ciddi bir yüz ifadesiyle başını omzuna doğru eğdi. “Sözüne güvenerek o kanıtları sana göndereceğim ama bu söz bozulursa bu evliliği kurduğum gibi yıkmanın da bir yolunu bulurum!” Buna gerek kalmayacaktı.

Eğer benden isteyip de alamadığı bir şey olursa bir kereliğine mahsus istediği şeyi ona verecektim. Birkaç ihale benim için kayıp sayılmazdı. En fazla ne isteyebilirdi ki? “Duha Bey iyi misiniz?” Garson kız yani Melek’in sesiyle Duha ile aynı anda başımızı çevirdik. Duha’nın kanayan dudağına ve yıpranmış hâline bakan kız yutkunarak, “Kanıyorsunuz,” dedi o nahif sesiyle.

Buradaki kimse bizim kavgalarımıza karışmaya cesaret edemez ve yorumda bulunamazdı. Bu korkak garson farkında olmadan aslında hiçbir çalışanın yapmaya cesaret edemediği bir şeyi yapıyordu. Duha da bunu fark ettiği için sert ifadesini yumuşatıp kızın ürkek bakan yeşillerini izledi. “Ben iyiyim çocuk.” Onu terslemek yerine insan gibi cevap vermişti. Bu her zaman yaptığı bir şey değildi.

Melek başını bana doğru çevirip, “Siz iyi misiniz, Karun Bey,” diye sorunca kaygısız bir ifadeyle omuz silktim.

“Ona vuran benim, neden iyi olmayayım?”

Gülümsedi. “Buna sevindim.”

“Bana vurduğu için mi seviniyorsun?”

Duha yüzüne büyük bir alay ifadesi kondurunca telaşa kapılan Melek, “Hayır, efendim,” dedi hızlıca. Ellerini önünde birleştirip başını eğmişti. “Yanlış anladınız.”

“Kızın üzerine gitmeyi bırak.” Kapıya doğru yürürken buradaki çalışanlara, “Servis açmayın bu ite,” dedim. “Gitsin kendi mekânında zıkkımlansın!”

Arkamdan Tunus’un, “Piç kurusu, benim otelimde kalırken böyle demiyordun!” diyen kızgın sesini duymak keyfimi yerine getiriyordu. “Kaldığın gecenin parasını bile ödemedin lan!”

“Otelinde kalarak seni onurlandırmışken üstüne bir de para mı verecektim?” diyerek locadan çıktığımda arkamdan ettiği küfürleri duyabiliyordum.

Dışarı çıkıp arabama binerken yüreğimdeki tüm karabasanlar kalktığı için günler sonra rahat bir nefes almıştım. Yanılmıştım, Saka beni hiç aldatmamıştı. İhanet ihtimali benden sakladığı şeylerden daha ağır olduğu için şu iki haftada ne yaşadığımı hiç bilmiyordum. Daha fazla bu dargınlığı sürdürmek yerine buna bir son verecektim. Otuz yıllık hayatımda daha önce hiç bu kadar yanıldığım için mutlu olmamıştım.

Bir an önce eve gitmek istediğim için hızımı arttırdım. Ben hızlanınca önde bana eskortluk yapan araba da hızlanmıştı. Tek istediğim eve gidip Saka’yı görmektir. Peki, o beni görmek isteyecek miydi? O gün peşimden koşup açıklama yapmak için çırpınmıştı ama onu dinlemek istememiştim. Bilmek istediklerimi sorduktan sonra onu orada öylece bırakmıştım.

Şu an için tek artım bu süreçte onu daha fazla kıracak şeylerden kaçınmış olmamdı. Daha önce yaptığım hataları tekrarlamamak için bu sefer ne ona hakaret etmişim ne de başka bir şey yapmışım. Tek yaptığım öfkem dinene kadar onu görmezden gelmek ve Duha ile aralarında bir şey var mı diye araştırmaktır. Tabii yapmadıklarım beni masum kılmıyordu, on iki günlük bir sessizlik de çok canını yakmış olmalıydı. Özellikle her anlamıyla karım olduğu o geceden sonra.

Yıkttığım her şeyi bir şekilde geri onarmalıyım.

Malikâneye geldiğimde merdiveni çıkan ayaklarım sabırsızlığımı yansıtırçasına hızlıydı. Onun odasının önünde durduğumda saat beşti,

neredeyse sabah olacaktı. Eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemediğim için kapıyı yavaşça araladım. İçeri girince uyuduğunu gördüm. Ses çıkarmaktan kaçınarak dikkatli adımlarla yatağına yaklaşmıştım. Yaz olduğu için üzerini örtmeden yatağa girmişti. Bu yüzden üzerindeki pamuklu pijamayı görebiliyordum. Normalde hep gecelikle uyurdu ama bugün yine pijamaylaydı.

Kendime hâkim olamayıp geceleri kapı aralığından onu kontrol ettiğim için şu son on iki günde hep vücudunu gizleyen pijamalarla uyuduğunu biliyordum. Neredeyse iki haftadır hep kapalı giyindiği gibi geceleri bile vücudunu gizliyordu. Benimle seviştiği gecedan sonra vücudunu gizlemeye başlamıştı. Kendini benden mi gizliyordu? Ne sanıyordu, onun rızası olmadan zorla ona dokunacağımı mı?

Ona kızgın olduğum için böyle bir şeye kalkışacak kadar alçak değildim. Bu yüzden onu ne zaman kapalı kıyafetler içinde görsem sinirleniyordum, bundan nefret etsem de o, açık giyinmeyi seviyordu. Bir anda giyim tarzını değiştirmesinin aklıma getirdiği tek şey vücudunu benden gizlemesiydi.

Saka benim aksime hiç üşümezdi ama yine de ayaklarıyla tekmeleyerek vere attığı pikeyi aldım. Cenin pozisyonunda yatakta uyuyan kadının üzerini örterken içim sızlamıştı. Dizlerini karnına kadar çekmiş ve ellerini yanağının altında birleştirerek uyumuştı. Sanki uzun bir süre bu pozisyonda ağladıktan sonra uykuya dalmıştı. Üzerini örttükten sonra parmak uçlarımla yüzünü gizleyen saçları çektim.

Ona doğru eğilip dudaklarımı kulağının yakınına getirdim ve pişmanlığımı yansıtan kısık bir sesle, “Özür dilerim,” dedim. “Özür dilerim, Saka,” diye kulağına fısıldadım. Gördüğü kâbusların etkisiyle kısık inilti çıkarırken beni hiç duymadı. Evet, hep olduğu gibi yine bitip tükenmeyen kâbusların içinde kaybolmuştu. Keşke tüm o kâbusları ondan almanın bir yolu olsaydı.

İyice ona yaklaştım ve ondan izinsiz bir şekilde yanağından küçük bir öpücük çaldım. Dudaklarım yanağına tüy kadar hafif bir dokunuş bıraktıktan sonra iç çekmiştim. Her şeyi batırmıştım, bu sefer beni affeder miydi, emin değildim.

Yataktan uzaklaşıp kapıya yönelmiştim ki masanın üzerinde duran şeyler dikkatimi çekti. Bunlar daha önce her gün için benden istediği on üç boya kalem ve on üç şeffaf poşetin içinde olan topraktı. Onlarla ne yapacaktı? Daha önce masanın üzerinde değildi, çekmecesinin içinde

duruyordu. Şimdi onları neden çıkarmıştı? Masanın üstünde sadece bunlar değil, küçük bir el kamerası da vardı. Bütün bunların anlamı neydi?

Genelde onun yaptıklarına akıl sır erdiremediğim için düşünmeyi bırakıp odasından çıktım. Üst kata çıkıp kendi odama girdim, her gece olduğu gibi yine hizmetçiler benim için şömineyi yakmıştı. Üzerimdeki ceket çıkarırken gözlerim şöminenin olduğu köşede yine oyalandı. Bu köşede onunla sevişmiş, bu köşede onu kendime ait kılmıştım. Tüm o basit sevişmelerden arınıp gerçek ihtirası onun teninde bulmuştum.

Bütün o hatıralar, tek gecelik kadınlarla yaptığım ucuz sevişmeler vücudumdan ve ruhumdan arınmıştı ve yerini karımın eşsiz dokunuşları almıştı. Onu özlüyordum, hem de her şeyiyle. Artık benim için hayatımın iki farklı dönüm noktası vardı. Saka'dan önce ve Saka'dan sonra. Ondan öncesi yırtılıp atılacak, yakılıp kül edilecek şeylerle doluydu. Ondan sonrası da öpüp koklanacak, sır gibi saklanılacak sevimli hatıralarla...

Bunları daha önce fark etmediğime şaşıyordum. Hayatımı işgal eden o kadını her şeyiyle arzuluyordum. Bu tensel bir arzu değildi, ben onunla ilgili her şeyi istiyordum. Kalbi de başta olmak üzere... Beni sevmesi çok mu uzak bir ihtimaldi? Daha önce onun sevgisine ihtiyacım yok derken ne çok yanılmıştım. Belki de ihtiyacım olan tek şey buydu.

Bu gece Duha'yla konuştuktan sonra bir kez daha anlamıştım ki Saka her şeyiyle aradığım kadındı. Bu odadaki izleri hâlâ silinmemişken, yatağımda hâlâ menekşe kokusunu ararken onu kaybedemezdim. Bu evliliğin gerçek olmasını istiyordum. Parmağımdaki alyansa baktıkça bu konuda ne kadar kararlı olduğumu bir kez daha anlıyordum. Onun hakkında ileri geri şeyler düşündüğümde bile bana aldığı yüzüğü çıkaramamıştım.

Defalarca parmaklarım bu yüzüğe dokunmuştu ve sayısız şekilde çıkarmak istemiştım ama yapamamıştım. O gece ona karım olduğu sürece bu yüzüğü takacağımı söylemiştim. Ona kızginken bile onu karım olarak görmeyi bırakmadığım için bu yüzüğü çıkaramamıştım. Sanki bunu yaparsam parmağımda yüzüğünün olmadığını görecektim ve beni bırakıp gidecekmiş gibi hissetmiştim. Korktum, çıkartamadım. Gitmesi gerektiğini düşündüğümde bile aslında gitmesini istemiyordum.

Onu artık bu odada istiyordum. Aynı evin içinde farklı odalarda uyumak yerine karımı odamda görmek istiyordum. Yatağımda olmalıydı ve o gece yaptığı gibi kollarımın arasına sokulup göğsümde uyumalıydı.

Bundan sonra bunun olması için uğraşacağım çünkü onu tamamen kaybetme ihtimali beni korkutuyordu. Avluda olan o tartışmadan sonra

bir kere bile bana gelmemiş, onu dinlemem için ısrar etmemişti. Oysaki *kocam* diyerek bana yakın olduğu sürece yaptığı her şeyin bir affı olur demiştim. Saka bunu yapmamıştı, normalde hep yaptığı bir şeyi bu sefer hiç yapmamıştı. Sanki bedeni burada dururken ruhu beni çoktan terk etmişti.

Onu geri kazanmanın bir yolunu bulmalıyım.

Bige Efil Saka

Sabah saat altıda uyanıp siyah bir tayt ve *crop*'la hep yaptığım gibi bir saat boyunca koşmuştum. Malikânenin etrafındaki boş arazide biraz koşuktan sonra odama girip hızlı bir duş almıştım. Saat tam yedide kahvaltı masasında olmam gerektiği için aceleyle giyinmeye başladım. Masada beni bekleyen kimse yoktu hatta neredeyse iki haftadır o masada tek başıma kahvaltı yapıyordum çünkü Karun yüzümü bile görmek istemiyordu.

Levent ise saat yedide kahvaltı yapmak istemediği için masada bile yalnızdım. Yemek saatlerim hep aynı olduğu için hayati bir sağlık sorunu olmadığı sürece hiç aksatmazdım. Saatin yedi olmasına sadece üç dakika kalmıştı. Hazırlığım bittiği için son kez aynadan kendime baktım. Makyajım yüzümde, siyah kurdeleli toka her zamanki gibi saçımdaydı. Üzerimde uzun kollu, beyaz bir bluz vardı ve altına da yine pantolon giymiştim.

Aceleyle spor ayakkabıları ayağıma geçirdim ama bağcıklarını bağlamaya vaktim yoktu, geriye sadece iki dakikam kalmıştı. Odamdan çıkıp koşarak merdiveni inmeye başladım. Zamanla yarıştığım için holü geçip yemek salonuna doğru koştum. Bir yandan koşuyor bir yandan da bileğimdeki saati kontrol ediyordum. Son otuz saniye. Otuz saniye içinde masadaki yerimi alıp sandalyeme oturmalıyım.

Aslında yapabiliirdim çünkü her sabah tam vaktinde yemek masasında olduğum için hızımı ona göre ayarlıyordum. Fakat kapıyı açıp içeri girdiğimde gördüğüm adamla kapının önünde dikilip kalmıştım. Karun neden buradaydı? İki haftadır bu koca salonda tek başıma kahvaltı yapıyordum ama şimdi Karun buradaydı ve masanın en başındaki yerini almıştı. İçeri girdiğimde saatinin takılı olduğu kolunu aceleyle masaya indirdiğini gördüm.

Çok dakik biri olduğumu bildiği için sanki gelmeme ne kadar kaldığını kontrol eder gibiydi. Tabii ben içeri girince bunu çok hızlı gizlemişti. Göz

göze geldiğimiz an hemen ona sırtımı döndüm. Hiç vakit kaybetmeden geldiğim hızla dışarı çıktım. Yine beni görünce görmezden gelerek beni üzmesini istemiyordum. Yüzüme bakması için kimseye yalvarıp medet umacak değildim.

Holde hızlı adımlarla ilerlerken ayakkabımın bağcığına bastığım için yere kapaklandım. Yere değen dizlerim fazla acımadı ama gözlerim doldu çünkü acıyan başka yerlerimdi. Daha fazla kendimi tutamadığım için yere bağdaş kurup ağlamaya başladım. Beni bir sandalyeye bağlayıp gece gündüz işkence etseler zerre kadar gözyaşı dökmezdim ama böyle anlarda ağlardım işte. Özellikle son iki haftada olanlar yüzünden.

Hizmetçiler yanımdan geçerken bana attıkları o garip bakışlar sinirlerimi bozuyordu. Karun ile aramızdaki gerginliği bilmeyen yoktu. Bu çenesi düşük hizmetçiler iki haftadır benim hakkımda fısır fısır konuşuyor ve Karun'un benden ne zaman kurtulacağını tartışıyorlardı. Oysaki bugün gidecek olan sadece bendim. Bugün on üçüncü gün, yani bize verdiğim şansın son günüydü.

Antrenin ortasında bağdaş kurarak ağlarken bana doğru uzanan bir el gördüm. Başımı kaldırıncı ıslak gözlerim bana elini uzatan Karun'u buldu. Uykusuzluğu gözlerinin altındaki belli belirsiz çizgilere yansırken, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Soğuk bakışlarının çok ötesinde karşılıklı konuşmaya ihtiyacı olan bir adam görüyordum.

Elini tutmadım. "Çünkü düştüm," dedim soğuk bir sesle.

Gittikçe ondan daha soğuk ve sert birine dönüştüğümü fark ediyor olmalı ki derin bir nefes aldı. "Hımm," dercesine garip bir ses çıkartıp başını ağır ağır salladı. "Çünkü düştün." İlgili bir sesle sözlerimi tekrarlamıştı. Zayıf sinirlerimden yararlanmak ister gibi, "Seni ağlatan tek sebep bu mu?" diye sordu. Benimle konuşmaya çalışmıyordu, değil mi?

Yüzüme alaycı bir ifade kondurup, "Başka ne olacak?" dedim ve uzattığı elini tutmadan ayağa kalktım. Onun yanından ayrılmak için ona arkamı dönüp bir adım atmıştım ki ikinci kez spor ayakkabının bağcığına basıp öne doğru tökezledim. Hadi ama!

İkinci kez düşmeden bu sefer Karun beni belimden yakalamıştı. Sırtım sertçe onun göğsüne çarpınca neye uğradığımı anlamamıştım. Hemen arkamda duruyor, elleri belimi iki yanında sıkıca tutuyordu. Belimdeki elleri ve yaslı olduğum göğsü yüzünden hiç kıpırdamadan öylece kalmıştım. Dokunuşunu, yakınlığını ve ilgisini özlemiştim. Nefesini saçlarımın hemen üstünde hissedince ürperdim.

Sanki burnunu saçlarıma gömmek ve uzun uzun kokusunu içine çekmek ister gibi ılık nefesini saçlarımda hissetmiştim. Fakat yapamadı, bir adım ötesine geçmeye o da cesaret edemedi. “Saka...” Kısık sesi içime işlediği için hemen öne doğru atıldım ve elleri arasından kayıp merdivene yürüdüm. Kalıp yine beni suçlamasını dinlemeyecektim.

Onu dinlemeden elleri arasından sıyrılmama kızdığı için arkamdan, “Akşama hazır ol!” diyen sinirli sesini duydum. “Katılmam gereken önemli bir davet var ve karım olarak sen de benimle geleceksin.” Kaşlarını çatarak merdiveni daha hızlı çıkmaya başladım.

Karısıymış, bu gidişle bir karısı kalmayacaktı!

Çiçek kapının önünde dikilip, “Bige Hanım, Karun Bey iki saattir sizi bekliyor,” dese de rahatımdan hiç ödün vermeden dudaklarıma kırmızı ruj sürmeye devam ettim.

İşi ne, beklesin.

Ruju dudaklarıma yedirdikten sonra kapağını kapatıp küçük el çantamın içine attım. Aynanın karşısına geçip nasıl görüldüğüme bakınca kendime inanamadım çünkü şu zamana kadar giydiğim en kapalı elbiseyi üzerimde taşıyordum. Uzun kollu, bordo elbisenin bisiklet yakası olduğu için hiç göğüs dekoltesi yoktu. Yakası sadece köprücük kemiklerimi gösteriyordu, onun dışında göğüslerimin çatalı bile görünmüyordu.

İnce belimi sarıyor ve belimdeki ince, altın sarısı kemerinden sonra eteği hafifçe genişliyordu. Elbisenin eteği dizlerimin altına gelecek uzunlukta idi. Siyah, sivri uçlu topuklu ayakkabılarla uyum içindeydi. Benim giydiğim açık, gösterişli ve dekolteli elbiselerden çok farklıydı.

Boynuma inci gerdanlıklarımdan birini takmıştım ve saçlarımla ensemde toplayıp gevşek bir topuz yapmıştım. Pek benim tarzım olmayan bir elbisenin içinde bile oldukça güzel görünüyordum.

Dolaptan çıkardığım sırt çantamı yatağın üzerine koydum. Parmaklarımdaki yüzükleri çıkarmak belki de en zoruydu ama onlara alışmamam gerektiğini biliyordum. Onun yüzükleri benim parmağımda olmamalıydı, her ne kadar onları sevmiş olsam da. Önce tektaşı daha sonra da içinde adı yazan alyansını çıkartıp masanın üzerine bıraktım. Bunu yapmak onu terk etme kararı almaktan daha zordu benim için.

Akşam çoktan olmuştu, on üç günün dolmasına sadece birkaç saat kalmışken daha fazla istenmediğim bir yerde kalmayacaktım. Yatağın üstüne bıraktığım dantelli bordo eldivenleri takarak boş parmağımı gizledim. Bu geceki kaçış planımda Karun'a yakalanmak yoktu.

Bu elbiseyle pek uyumlu değildi ama içinde pasaportum da dâhil önemli eşyalarımın olduğu sırt çantamı aldım. Karun'un evinden bir bavulla değil küçük bir sırt çantasıyla ayrılıyordum. Oysaki bundan iki hafta önce hep burada kalacakmışım gibi alışveriş yapmış ve birçok şey almıştım. Onun parasıyla değil, hepsini kendi paramla almıştım hatta parmağındaki yüzüğü bile. Evli olduğumuz süre içinde Karun'un parasını kabul ettiğim tek an parmağıma taktığı yüzüklerdi.

Odadan çıkarak merdivenlere gelince Karun'un beni basamakların en altında beklediğini gördüm. Geç kalmış olmalıyız ki bileğindeki saati kontrol ediyordu. Sabırsızca başını kaldırıncı beni gördü, donup kaldı. Kendime yakıştırmadığım bir elbiseyi o bana yakıştırmış olmalı ki gözlerinde büyüleyici bir ifade oluşmuştu. Beni beğendiğini ve güzel bulunduğunu görebiliyordum.

Karun dudaklarını aralayıp tam bir şey söyleyecekti ki başımı eğerek merdiveni inmeye başladım. Ne söyleyeceğini bilmediğim için onu dinlemeye cesaretim yoktu. Son basamağı inip yanından geçeceğim esnada Karun kolumu tutarak beni durdurdu. Yan tarafımda olduğu için o bana, bense dümdüz bir şekilde tam karşıma bakıyordum. "Saka..." demişti ki kolumu sertçe elinden çekerek kapıya yürümeye başladım.

Sıcak sesiyle önce beni umutlandıracaktı, sonra da onu aldattığını savunup bana verdiği küçük umudu ellerimden çekip alacaktı. Daha fazla beni kandırmasına izin vermeyecektim. Dışarı çıktığımda peşimden gelirken, "O çanta neyin nesi?" dedi huzursuz bir sesle.

Şoförün bizim için açtığı kapıdan arabaya binmeden hemen önce küçük bir açıklama yaptım. "Üzerimi değiştirmem gerekirse diye içinde yedek kıyafetim var." Bana inandığı için daha fazla kurcalamamıştı. Oysaki elbise çantanın içinde kırıyordu. Yanıma elbise alsaydım askılı kılıfın içine koyup arabaya asardım.

Karun karşıma oturmak yerine yanıma oturunca cama doğru iyice kayarak aramıza çantayı koydum. Bu hareketim onun tarafından derin bir iç çekişe dönmüştü ama umursamadım. O beni izlerken ben başımı cama yaslayıp hareket eden arabada yolu izlemeye başladım. Günlerdir *git* dercesine bana bakıyordu gözleri. Gitmemi istediğini biliyordum.

Onunla gereksiz bir sohbetin içine girip bana git demesini beklemeyecektim. Öyle olmasa bile artık onu dinlemek istemiyordum. Şu birkaç saatte yapacağı hiçbir şey onu affetmem için yeterli olamazdı. Artık o kalmamı istese bile ben kalmayacaktım.

Anladığım kadarıyla Karun'un iş ortaklarından birinin evinde verdiği bir davetti. Tüm arabalar bahçeye sığamayacağı için korumaların arabaları dışarıda dururken sadece Karun'un arabası bahçeye girmişti. Korumaları dışarıda bırakıp içeriye tek başına girmek ne kadar güvenliydi, bilmiyordum ama Karun bunu sorun etmiyorsa bir bildiği vardı.

Bahçeye girdiğimizde gördüğüm gazetecilerle yutkundum. "Bu da ne demek oluyor?" Başımı çevirip Karun'a baktığımda gazetecilerin burada olmasını bekliyormuş gibi hiç şaşırmamıştı.

Araba yavaşlarken sonunda yüzüne baktığım için memnun bir ifadeyle, "İçişleri bakanının verdiği özel bir davet," diye bana küçük bir açıklama yaptı. "Gazetecilerin olmaması tuhaf olurdu." Gözleriyle giren çıkan herkesi çeken gazetecileri işaret etti. "Endişe etme, konukları rahatsız etmemeleri için içeri girmeleri yasak." Büyük bir kinaye barındıran gözlerle somurtan yüzüme baktı. "Yapman gereken tek şey içeri girene kadar suratını asmaman."

"Neden? İnsanlar aramızdaki evliliğin sahte olduğunu anlamasın diye mi?"

"Saka..."

"İniyorum ben aşağıya."

"Bekle!" diyerek kaşlarını çatı. On iki gün boyunca beni görmezden gelirken iyiydi ama aynı şeyi ben yapınca kızılıyordu. Karun bugün diğer günlerden biraz farklı davranıyor diye her şeyi unutacak değildim.

Bana sert çıktığı için kendine kızar gibi dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Tüm gazeteciler buradayken benden önce inme." Şimdi bakışları daha ılımlıydı. "Bu kadarını yapabilir misin?"

Cevap vermek yerine önüme dönüp beklemeye başladığımda kısık bir sesle bir şeyler homurdandı. Şoförün onun için açtığı kapıdan indikten sonra arabanın etrafında döndü ve kapımı açtı. "İnsanların gözlerini

boyamayı seviyorsun,” diye söylenerek uzattığı elini tutup arabadan indim. “Normalde bu kadar kibar değilsin.”

Arabadan indiğimiz an tüm flaşlar yüzümüzde patlarken Karun dudaklarına sahte bir gülümseme kondurdu. “Sana karşı kaba olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu kısık bir sesle. Dalga geçiyor olmalıydı.

Aynı sahtelikle tebessüm edip uzattığı koluna girdim. “Olmadığın bir gün var mı?”

Gazeteciler etrafımızı sarmak için koşturarak bu tarafa doğru gelirken onun kolunda ilerliyordum. Solundaydım. Yönümüz tamamen gazetecilere bakarken elini kolundaki elimin üzerine koydu. “Eve dönünce seninle konuşmak istediğim şeyler var.” İşaret parmağıyla eldivenin üstünde elimi hafifçe okşadı. “Artık konuşmamızın zamanı geldi.”

“Karun Bey Hazretleri konuşmak istemiş, nasıl hayır derim?” Bulursa konuşurdu tabii.

“Yapma böyle,” dedi.

“Yaptıklarına say,” dedim.

Gazeteciler etrafımızı sardığı için kısık bir sesle olan konuşmalarımız son bulmuştu. Şimdi birçok kamera ışığının altındaydık. Aynı anda bize uzatılan birçok mikrofon ve peş peşe gelen birçok sorunun içinde bulmuştum kendimi. Dik dursam da objektiflere alışık olmadığım için gerilmiştim. Karun bunu hissetmiş olmalı ki kolunu yavaşça çekti ve elini belime koyarak beni biraz daha yakınına çekti. Yakınlığı sinirlerimi yatıştırıyordu ve belimdeki eli bana güven veriyordu.

Muhabirlerden biri, “Karun Bey sizi ilk kez eşinizle birlikte kameralar karşısında görüyoruz,” diyerek mikrofonu ona uzattı. “Bu artık gizemli gelininizi insanlardan gizlemeyeceğiniz anlamına mı geliyor?”

Sık sık gazete manşetlerine konu olduğu için benim aksime çok rahat olan Karun, “Değerli olan şeyler iyi gizlenmeli,” diyerek kalbimin hızını artırmayı başardı. Başını çevirdi ve bir süre gözlerime anlam veremediğim bir sıcaklıkla baktı. “Ben de öyle yapıyorum.”

Daha çok uğursuz şatosunda gelinine işkence yapıyordu ama neyse.

“Ani evliliğiniz akıllarda birçok soru bıraktı,” diyen bir başka muhabir mikrofonu yine ona uzattı. “Bige Hanım ile nerede ve nasıl tanıştınız?”

Karun kısa ve düz bir sesle, “Çalışma odamda,” deyince afalladım çünkü onunla ilk kez şirketteki ofisinde tanışmıştık. Ne demek çalışma odası?

Bu sefer mikrofon bana doğru uzatıldı. “Karun Bey gibi ünlü bir iş insanının eşi olmak zor olsa gerek, Bige Hanım. Siz bunu nasıl yorumluyorsunuz?”

Dudaklarımdaki sahte tebessümü gizlemeye çalıştım. “Herkesin kendine göre bir zorluğu vardır elbet ama benimle evli olmak da kolay değildir,” diyerek gülümsedim. “Bence sevgili kocamın işi daha zor.” Ne demek istediğimi sadece Karun anladığı için kısık gülüşünü duydum.

Bu geceden sonra benimle evli olmanın zorluğunu yaşayacaktı. Bilerimi bile almıştım, bu sefer şehir dışına değil, ülke dışına kaçırıyordum. Bir arkeolog olarak yeni bir maceraya atılacaktım. Muhabirler sorularını birbiri ardına sormaya devam etti. Kaçmak yerine onların tüm sorularına cevap vermeye çalıştık ama bir süre sonra onların arasından sıyrılıp köşke doğru yürüdük.

Merdiveni çıkarken yine Karun’un kolundaydım. “Çok garip,” diye mırıldandım. “O kadar soru sordular ama içlerinden biri bile Rengin, Serhat veya Elay’dan bahsetmedi.” Evli bir adamla yaşadığım ilişkiyi uzun uzun kurcalamalarını bekliyordum.

Karun soğukça güldü. “Cesaret edemezler.” Gülüşünde karanlık bir şeyler vardı. “Hayatlarının kalanını huzur içinde geçirmek istiyorlarsa soracakları sorular konusunda seçici olmalılar.” Gücünü konuşturarak işleri yoluna koymak en iyi yaptığı şeydi.

Bir diğer soruya geçtim. “Çalışma odanda mı?” Aklımdaki soruyu daha fazla erteleyemedim. “Seninle ofisinde tanıştık.”

Düz bir şekilde tam karşısına bakarak merdiveni çıkarken, “Sen benimle ofisimde tanıştın, ben değil,” dedi gizemli bir sesle. Başını omzunun üzerinden çevirip kısa bir an bana baktığında heyecanlanmıştım. “İlk kez çalışma odamda fotoğrafınla tanıştım, sen daha sonra geldin.”

Son gelen olabilirdim ama bu gece ilk giden olacaktım.

~7~

KAÇIŞ PLANI

*“Eğer beni kaybetmekten bu kadar çok
korkuyorsan, beni bulmadan önce kendine neden
diye sor.”*

Daha önce sadece gazetelerde gördüğüm ama bizzat hiç tanışmadığım insanlarla sahte bir muhabbetin içine girmiştim. Bakanın konukları Karun Kalender'in eşi olduğumu duyunca yanıma geliyor, benimle tanışıyor ve ayaküstü küçük bir sohbetin içine beni çekiyorlardı. Karun gibi bir adamın diplomasıyla ne işi vardı, bilmiyordum ama meclisteki çoğu kişiyi yakından tanıyor gibiydi. Neden şaşıryordum ki adam ülke ekonomisine büyük bir katkıda bulunan trilyonluk biriydi.

Belki de trilyonun da üstündeydi, o kadarını hesaplayacak kadar güçlü bir beynim yoktu. Herkes onu yanına çekip gücüne güç katmayı istiyordu. Çoğu zaman kiminle evli olduğumu unuttuğum oluyordu. Boşanırken nafaka işini ciddi anlamda düşünmeliydim. Etrafıma toplanan kadınların can sıkıcı tüm sorularına yapmacık bir gülümsemeyle cevap verirken gözlerim Karun'u arıyordu.

Kadınlar nasıl beni hararetli bir sohbetin içine çektiyse buradaki adamlar da onu meşgul etmeye başlamıştı. Aynı salonun içinde birbirimizden çok uç noktalardaydık. Ne zaman başımı onun olduğu tarafa çevirsem onu beni izlerken görüyordum. Beni katılmaya mecbur bıraktığı bu davetin üstesinden gelip gelmediğimi kontrol ediyordu. Bu onun dünyasıydı ve uyum sağlayamazsam diye endişeliydi.

Karun ne zaman bana baksa yüzünde küçük bir tebessüm oluştuğuna göre onu hayal kırıklığına uğratmıyordum. Evde ona çirkeflik yapan karısı tüm iş ortaklarının olduğu bir yerde onu utandıracak her şeyden kaçınıyordu. Her ne kadar burayı havaya uçurmayı istesem de gitmeden önce büyük bir skandala imza atmak istemiyordum. Nerede nasıl davranmasını bilen bir kadın olduğum için Karun benim adıma endişelenmeyi bırakmalıydı.

Ona kızgın olsam bile kalabalık ortamlarda onu utandıracak biri değildim. Kadınların arasında çok bunaldığım için son bir kez yalandan gülümseyip, "Birazdan dönerim," dedikten sonra yanlarından ayrıldım.

Kapıya doğru yürürken başımı çevirip arkama bakınca Karun'un beni izlediğini gördüm. Yanındaki adama bir şeyler söyleyip peşimden gelmeye

başlayınca hemen önüme döndüm. Bu gece kolay kolay dışarı çıkmama izin vermeyecekti, değil mi? Karun peşimden gelirken dışarı çıkarsam yakalanırdım, bu yüzden ben de salondan çıkıp üst katın merdivenini urmanmaya başladım. Aşağıya inen bir garsonu durdurup tepsideki kokteyllerden birini almıştım.

Yukarı çıkmaya devam ettim. Merdivenin en üstüne gelince durup arkama baktım. Basamakları çıkarken Karun'un bir eli korkulukların üzerindeydi. Başını kaldırıp kısa bir an benimle göz göze gelince gözlerinin içine bakarak içkimden bir yudum aldım. Dudakları kıvrıldı ve elini uzatıp yanından geçen garsonun tepsisinde sert bir içki aldı. Bir dikişte hepsini içip boş kadehi tepsiye bırakınca dudağımın köşesi yukarı doğru büküldü. Hızlı içerdi.

Ona sırtımı dönüp elbisemin eteklerini savurarak ilerlemeye başladım. Peşimden geldiğini biliyordum. Kaçan her zaman kovalanırdı. Hızlı adımlarla ilerleyip kolonların arasından geçmeye başladım. Kale gibi olan bu evin koridorlarında yürürken içkimden küçük bir yudum alıp onu bir heykelin avucuna bıraktım. Kaçmak için ayık olmalıydım, bu yüzden bir yudum alkol şimdilik yeterliydi. İki elini terazi şeklinde açan heykel benim yerime onu içebilirdi.

Koşarak kolonlardan birinin arkasına saklanıp beklemeye başladım. Bir süre durup saklandığım yerden kafamı yavaşça uzatınca Karun görüş açuma girdi. Smokinin içinde tüm kadınları büyüleyen adam beni bir anda kaybettiği için etrafına bakıyordu. Heykelin düz avucuna bıraktığım kokteyli görünce ona yaklaştı. Bardağı eline alınca bardağın kenarına gözleri ilişti. Kırmızı ruj bardakta dudaklarımın izini bırakmıştı.

Karun bardağı çevirdi, dudaklarımın değdiği yerden tüm kokteyli içince kalbim hızlanmaya başladı. Bu hareketi, baş döndürücü dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde isteyecek kadar beni etkilemişti. Tekrar beni aramaya başladığında, "Ne güzel bir tesadüf," diyen bir kadın sesi duydum. "Bu gece Karun Kalender ile karşılaşmayı beklemiyordum." Bu kimdi şimdi?

Kafamı tekrar uzatınca Karun'un önünde duran bir kadın gördüm. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Kadın uzun boy-luydu, üstelik yüksek topuklu ayakkabılarla boyu iyice uzamıştı. Kafası Karun'un yüzünün tam karşısında olduğu için Karun'un da yüzünü göremiyordum. Fakat Karun'un, "Beni gördüğünüze neden bu kadar şaşır-dınız, Sanem Hanım?" diyen düz sesini duyabiliyordum. "Aynı davetin

konukları olduğumuza göre karşılaşmamız tesadüf olmasa gerek.” Güzel cevap vermişti.

“Adımı biliyorsunuz.” Bu kadının sesi neden bu kadar cilveli çıkıyordu? “Sanırım çabalarım meyvesini veriyor.” Ne çabasından bahsediyordu? Kocamı ayartmaya çalışmıyordu, değil mi?

Karun’un gerçeklikten çok uzak gülüşünü duydum. Kadından kalan boşlukta elini kaldırdığını gördüm. “Bu yüzüğü görüyor musunuz?” dediğinde Sanem denen kadına parmağındaki alyansı gösterdiğini anladım.

“Bunu bana takan kadın bir şehrin hanımefendisi olduğu kadar aynı zamanda karşı köyün delisi.” Keyifli bir sesle devam etti. “O Çeyrek Mafya sizin meyve toplamak istediğiniz bir ağacı kurşuna dizer. Gerçek anlamda sıkılan kurşunlardan bahsediyorum.” Güldü ve bu seferki gülüşü gerçektir. “Sizce ölmek isteyen birine mi benziyorum?”

Şehrin hanımefendisini kabul ediyordum ama karşı köyün delisi şahsıma atılan bir iftiraydı.

Sanem Hanım abartılı bir ifadeyle, “Ondan korkuyor musunuz yoksa?” derken eliyle dudaklarını örtmüş olmalı ki yanında duran eli yüzüne doğru bulaşmıştı. “Öyleyse karınız müthiş derecede fena bir kadın olmalı.” Bu tür övgü değil, birini yermekti ve o mağdur ben oluyordum. Çok acı-linden bir yerlerden silah bulmalıydım. Bıçak da işimi görürdü. İkisi için güzel planlarım vardı.

“Her neyse, ondan bahsetmeyelim. Neden bana terasta biraz eşlik etmiyorsunuz?” diyen Karun’un sesiyle dişlerimi gıcırdatacak kadar sıkı-tım. Bahsetmek istemediği ben miydim? Hayır, benden bahsetmeliydi çünkü ben o hayvan herifin karısıydım! Onu bu gece terk etmek üzere olan karısı ve gitmeden önce canına okuyacak olan karısı!

Saklandığım yerden çıkıp ben de terasa doğru yürümeye başladım. Bunu yaparken kolonların gölgesinde hareket ediyordum. Baskın yapar gibi terasa çıktığımda Karun beni gördüğüne hiç şaşır-mamıştı. Aksine geleceğimi biliyormuş gibi keyifliydi. “Beni yanıltmayacağını biliyordum.” Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama gülmemek için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyordu.

Karun’un yanında sigara içen kadın beni görünce, “Merhaba,” diyerek davetsiz misafirini sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

“Merhaba,” derken kadınla olan benzerliğimizin şaşkınlığını yaşı-yordum.

Tıpkı benim gibi kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Düz saçlarının uzunluğu bile benim saçlarımdan uzunluğundaydı. Kaşlarının altında kestirdiği kâkülü ve normalde benim giyeceğim tarzda olan açık kıyafetiyle bana benziyordu. Saç ve giyim tarzımız aynı olabilirdi ama yüz hatlarımız bizi birbirinden ayırıyordu. Sonuçta tüm kâküllü kadınlar birinin aynısı değildi.

Onun yüzü daha uzundu, benimki ise küçük ve biraz yuvarlak. Üstelik benim sadece burnumda esterik vardı ama onun röprölettiği elmacık kemikleri ve dolgun dudakları bile işlem görmüştü. Yakıştığı sürece estetiğe karşı değildim ve ona yakışmıştı. Onlara doğru yürüdüğümde açık hava tenime küçük ısırtıklar bırakıyordu. Nedenini bilmediğim gereksiz bir kıskançlık dört bir yanıma sardığı için bunu gizlemeye çalışıyordum.

Kıskandığımı belli etmemeliydim, bunu yapmak ne kadar zor olabilir ki? “Kocamla burada ne halt ediyorsun?” Evet, iki saniye önce asla kıskandığını belli etmeme kararı almışken söylediklerime bak. Kararlılık seviyem müthiş derecede hızlı değişiyordu.

Sanem denen kadın daha önce hiç doğrudan böyle bir soruyla karşılaşmamış olmalı ki afalladı. Fakat Karun benden böyle bir çıkış bekliyor olacak ki gözleri kısıldı ve gülüşünü saklamak için başını eğdi. Eğleniyor muydu? Sanem ne sorduğumu çok iyi anlamasına rağmen rol yaparak dudaklarını büzdü. “Anlamadım?”

“Ah, sanırım soru sorma şeklim yanlıştı.” Karun’a daha fazla eğlenme zevki yaşatmak istemediğim için kadına gülümsedim. “Burada yalnız ne yapıyorsunuz demek istedim?” Serin havayı içime çekip tebessüm ettim. “Aslında buraya kaçmak çok akıllıca çünkü içerisi fazla boğucu.” Pekâlâ, vahim durumu biraz kurtarmaya çalışmışım.

Gerçek niyetimi çok iyi bilmesine rağmen ısrarla aptalı oynayan Sanem Hanım, “Buraya çok hızlı bir giriş yaptınız,” dedi kinayeyle. “Birinden mi kaçıyordunuz?” Sigaradan bir nefes çekti ve derin bir ima barındıran gözlerini bana dikti. “Belki de birkaç kişiden birden?” Bu da neydi şimdi?

Daha ben cevap vermeden Karun konuştu. “O kaçmayı bilmez.” Gözleri manidar bir şekilde üzerimde oyalandı. “Kaçtırtır,” dedi. “Bazen keçileri bazense bizzat sizi.” Her ikisini de ona yapmışlığım vardı.

Sanem’in yanında durup korkuluğun üzerine koyduğu sigara paketini gösterdim. “Size eşlik etmemin sakıncası var mı?” Karun’un hafifçe çatılan kaşlarını gördüm. Sigara içmemden hoşlanmıyordu.

“Buyurun lütfen.” Sanem paketi bana uzatınca içinden bir dal sigara çıkardım. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde yaktığı çakmağı bana doğru uzattı.

“Teşekkür ederim.” Eğilip sigaranın ucunu benim için yaktığı çakmakla tutuşturdum. Sigaranın dumanını içime çekerek başımı kaldırdım.

“Aramızdaki benzerlik oldukça şaşırtıcı, Bige Hanım.”

Arkaya doğru birkaç küçük adım atıp sırtımı korkuluklara yasladım. “Öyle görünüyor.” Yüzünde bir gülümseme oluştu ama gülüşünün sahteliği o kadar belliydi ki.

“Neden artık tanışmıyorsunuz?” diyerek elini uzattı. “Sanem Kadırga.”

Uzattığı elini tutup hafifçe sıkıdım. “Bige Efil Saka.”

“Kalender,” diyerek beni düzeltti Karun. Başımı çevirince ters bir şekilde bana baktığını gördüm. “Bige Efil Saka Kalender diyeceksin!” Beni sinirli bir şekilde tekrar uyardı. “Eksik söyleme.”

Sanem Hanım abartılı bir ifadeyle ortalığı kızıştırmaya çalıştı. “Yeni evliler arasında bir gerginlik mi seziyorum?” Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Eğer evlilik terapisti değilse aramızdaki ilişkiye karışmama-lıydı.

“Gerginlik mi?” Gülerek başımı iki yana salladım. “Kocam sadece bu konuda çok hassas.” Sır verir gibi gizemli bir ifade takınıp kadına doğru kafamı uzattım. “Soyadını yakıştırdığı tek kadın olduğum için eksik söyleyince hâliyle sinirleniyor.” Başımı geriye çekip omzumun üzerinde Karun’a baktım. “Değil mi kocam?”

Tatlı tatlı ona bakmama alaycı bir ifadeyle karşılık verdi. Olumsuz bir yanıtın aleyhine olduğunu iyi bildiği için bu sefer gülüşünü gizleyemedi. “Öyle,” dedi keyifli bir sesle. “Sen diyorsan doğrudur.”

Birbirimize atığımız ima dolu bakışları görmek Sanem’in canını sıkmış olmalı ki, “Hava serinledi sanki,” diyerek üşümüş gibi kollarını sıvazladı. Neredeyse gülecektim. Ah, şu klişe üşüdüm ceketini ver diyen taktik.

Elimdeki sigarayı terastan aşağıya attım. Karun’a yaklaşıp, “Ben de üşüdüm sanki,” dedim. Gülümseyip ellerimi göğsüne bastırarak ona sokuldum. “Beni ısıtır mısın?”

Başımı kaldırıp ona tatlı tatlı bakarken Karun’un gözleri büyüdü. Şaşırdı hatta afalladı. Tüm gün ondan kaçmışken şimdi bir anda ona yakın olmamın şaşkınlığını yaşıyordu. O kadar afallamıştı ki Sanem Hanım’ın

burada olduğunu unutup, “Hemen sonrasında fırlatacak ölümcül bir şeylerin var mı?” diye sorunca kıkırdadım.

“Aşk olsun, yapar mıyım hiç öyle şeyler.”

Gözlerini kısarak, “Hiç yapar mısın,” dedi kuşkulu bir ifadeyle.

Neşesiz bir şekilde gülümsedim. “Ellerin hâlâ belimde değil kocam,” dedim. “Üşüyeyim mi?”

Nedendir bilmiyorum ama ona nazlanmam Sanem Hanım’ın hoşuna gitmediği için, “Kocam mı?” diye sorarak yüzünü abartıyla buruşturmaya çalıştı. Yaptırdığı Fransız askısı buna izin vermediği için istediği yüz ifadesini yakalayamadı. “Kocam kulağa çok kaba geliyor, neden siz de diğer kadınların söylediği gibi kocam yerine kocacığım demiyorsunuz?”

Kadının bana olan sözlü saldırısına Karun belimi tutup beni göğsüne çekerek karşılık vermişti. Beni ısıtmak için kollarını bana sararken, “O zaman diğer kadınlardan ne farkı kalır?” diyerek Sanem Hanım’ı büyük bir bozguna uğrattı. “Yanılıyor muyum?”

Başım Karun’un göğsünde olduğu için Sanem Hanım’ın yüzünü bu sefer göremedim ama, “Muhakkak öyledir, Karun Bey,” diyen keyifsiz sesini duydum. “Ben yeni evlileri biraz yalnız bırakayım.” Sonrasında teraştan ayrıldı.

Sanem Hanım’ın gittiğine emin olunca hemen Karun’u itip göğsünden çıktım. “Dokunma bana, fırsatçı herif!”

“Fırsatçı herif mi?” Alenen iftiraya uğruyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. “Göğsüme sokulan sendin.” Sanem Hanım yanımda diye yapışımını çok iyi biliyordu.

“Sen de kollarını sarmak için hiç vakit kaybetmedin.”

Güldüğü için mavi gözleri kısıldı. “Karımı geri çevirecek kadar aptal biri değilim.”

“Karşı köyün delisi, öyle mi?”

Söylediği şeyi ona hatırlatıp dik dik baktığımda, “Yalan değildi,” diyerek beni deli olmakla suçladı.

“Onunla buraya gelmekteki amacın neydi?” Her an yumruğumu suratına geçirecekmiş gibi bakıyordum. “Beni aldatıyor musun?”

“Duyduğunu biliyordum.” Dudağının köşesi büküldü. “Yoksa karım beni kışkırtıyor mu?”

“Kocam hayal görüyordur,” diyerek teraştan çıkmak istedim ama yolumu kesti. Dimdik bir şekilde karşımda durarak geçmeme izin vermedi.

“Artık konuşalım mı?”

“On üç gün boyunca aklın neredeydi?” Alay ettiğimde yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu.

“On iki gün,” diyerek can sıkıcı bir yanlışı düzeltti. “Bugün tüm gün bana soğuk yapan sensin.”

Elbisemin eteğini düzelterek yanından geçmeye çalıştım. “Hak etmediğin hiçbir şey yapmıyorum.” Kapıya doğru bir adım attım fakat kolumu tutarak gitmeme engel oldu. Başımı çevirip ona baktığımda gözlerinde yoğun bir pişmanlık vardı.

“Saka,” diyerek beni yakınına çekti. Bir eli kaçmamdan korkarcasına kolumu tutarken diğer elini dokunmak için yüzüme uzattı. “Seni özledim.”

Soluğumu kesen itirafı hain kalbimin ritimlerini değiştirmeye başlamıştı. Bükrüğü elinin tersi yanağıma sürtünerek beni hipnoz ederken, “Duha bana tüm gerçeği anlattı,” deyince artık bu değişimin nedenini daha iyi anlamıştım. Üzerime eğilip kısık ama sıcak bir sesle mırıldandı. “Bunu düzeltmem için bana bir şans ver.”

Ona doğru süzülen ruhumun hâkimiyetini güçlkle sağlayıp arkaya doğru birkaç adım attım. Onun temasından kurtulduğumda aramıza koyduğum mesafe hoşuna gitmediği için kaşlarını hafifçe çatmıştı. “Eğer dinleseydin ben de sana gerçekleri anlatırdım.” Sesimdeki hüznü tını kırgın bakışlarına eşlik ediyordu. “Bunu düzeltemezsin.” Kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladım. “Artık olmaz Sanrı çünkü Saka senden gelen acıya yeterince doydum,” dedikten sonra hızlı adımlarla terastan çıktım.

On iki günde yıktığı bir kalbi on üçüncü gün toparlayamazdı.

Aşağıya inip insan kalabalığının arasına girdiğimde bir köşede konuşan Kadem ve Elay’ı görünce durdum. Duha da davetlilerden biri olduğu için Kadem’in burada olmasını anladım ama Elay neden buradaydı? Onlara doğru yürüyüp etrafında durdukları küçük masaya yaklaştım. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Beni görünce Kadem gülümserken Elay’ın suratı düşmüştü. Benimle göz teması kurmak istemeyen kadın, “Buraya hiç gelmemeliydim,” diye homurdandı ve yaşlı bir adama doğru yürüyüp onun yanına gitti.

Onun arkasından bakarken Kadem, “Konuştuğu o kişi amcası,” diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. “Amcası ün kazanmış bir başhekim.”

Onun da gözleri amca ve yeğenin üzerinde oyalanıyordu. “Şadi Bey ev sahibinin şahsi doktorlarından biri. Elay yeniden doktorluğa döndüğünden ona cemiyette bir yer kazandırmak için zorla buraya getirmiş.” Yaşadığı her şeye rağmen Elay’ın yeniden işinin başına dönmesine sevinmiştim. Onun mutlu olmasını istiyordum.

Amcası Elay’ın koluna dokunup tebessüm etti. Ona bir şeyler söyledikten sonra masadan ayrılınca hemen Elay’ın yanına gittim. Kadem onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu bildiği için peşimden gelmemişti. Beni görünce Elay tam masadan ayrılacaktı ki, “Lütfen gitme,” diyerek kolunu tuttum. “Babam, kocam ve sen,” dedim acı çeken bir sesle. “Hepinizin tek ortak noktası beni dinlemeden yargılamak ama gerçekten artık birilerinin beni benden dinlemesine ihtiyacım var.”

Etrafımdaki insanların benimle ilgili konularda benim dışımdaki herkesi dinlemesinden çok yorulmuştum. Birazdan bu ülkeden ayrılacaktım ama gitmeden önce en azından Elay ile konuşmalıydım. “Bu işi tezgâhlayan Duha ama Karun onu bile dinledi, beni dinlemedi.” Yüzümdeki acı emaresiyle ona Kadem’i gösterdim. “Evliliğimle ilgili rezil planı uygulayan Kadem ama sen onunla bile konuşuyorsun, benimle konuşmuyorsun.” Oysaki ben de en az onun kadar bir oyunun masumu ve kurbanıydım.

Elay boşluğa bakmak yerine nihayet bana döndü ve bir süre beni gerginlikten rahatsız edecek kadar dik dik baktı. Suçlayıcı bakışlarına daha fazla dayanamadığım için, “Bilmiyordum,” diye iç çektim. Bugünün gelmesinden hep korkmuştum, onunla yüzleşmeye hiçbir zaman hazır olmayacaktım ama bundan daha fazla kaçamazdım.

Tuttuğum kolunu bırakıp pişmanlık dolu bakışlarımı ona çıkardım. “Serhat’ın evli olduğunu bilmiyordum. Ne senden haberim vardı ne de bebeğinden.” Aslında bana Elay’dan bahsetmişti ama karısı olarak değil, kız kardeşi olarak. Bu kadarını söyleyip onu üzmemek istemiyordum.

Karun’un gözlerinden daha açık renkte olan mavileri duyduklarına rağmen hâlâ suçlayan gözlerle bana bakıyordu. “Senden nefret ediyorum.” Bunu söylemese de bakışlarıyla nefretini çok iyi hissettiriyordu. “Ama kocamla bir ilişkin olduğu için değil, sizin yüzünüzden bebeğimi kaybettiğim için.” Elay elini kaldırıp düz karnına bastırırken güçlü durmaya çalışıyordu ama aslında hiç olmadığı kadar zayıftı. “Onu kaybettim.” Bakışlarında bir annenin derin ıstırabını görünce ağlamamak için turnaklarımı avuç içlerime basturmaya başladım. Böyle bir faciaya sebep olmak istememişim.

Gözlerimin içine baktı. “Bige ben bir daha asla anne olamayacağım.” Sesi öyle bir titredi ki en şiddetli depremden daha sarsıcıydı.

Bir yaz yağmuru gibi birkaç gözyaşı ilişti gözlerine, göz bebekleri çalkalandı fakat ağlayamadı. “Kendimden daha çok nefret ediyorum çünkü anne olmayı hak etseydim bebeğimi korurdum.” Titreyen elini karnından çektiğinde eli öylesine yanına düştü.

“Düşünüyorum, belki Serhat’ın ihanetini öğrenince daha az üzülseydim, daha az ağlasaydım veya karnımda ölmeye başladığını daha erken hissetseydim belki kaybetmeyecektim onu. Düşünüyorum ve her defasında kendimi yetersiz buluyorum. Sanki tek suçlu benmişim gibi ama suçlu ben olamam.” Farkında olmadan ona yaşattıklarını için öyle bir ağlamak istiyordum ki... Kimse beni durdursun istemiyordum. Bu onun suçu değildi, Allah kahretsin ki tek masum o ve bebeğiydi.

Elay benim yanımda ağlayıp kendini kaybetmek istemediği için bir süre susup aradığı gücü bulmaya çalıştı. Mavi gözlerinde dalgalanan ufak gelgitleri benden gizlemeye çalışıyordu. “Odası bile hazırды.” Başını yavaşça salladı. “Her şeyi hazırды, bir tek o eksikti.” Daha fazla kendini tutamadığı için gözlerinden taşan bir damla yaş yanağından süzüldü. “Kızım olacaktı.”

Hayatımda kimseyi bu kadar susturmak istememiştim. Elay sussun istiyordum, dudaklarından dökülen her kelimeyle vicdan azabım büyüyordu. Farkında olmadan öyle bir vebal almıştım ki bir annenin ahı altında eziliyordum. Dünyanın gamını omuzlarında taşıyormuş gibi omuzları çökmüştü. “Onunla ilgili o kadar çok düş kurdum ki... İlk adımlarından düğününe kadar hatta daha fazlası.” Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla sessiz gözyaşları dökenin sadece o olmadığını anladım.

Elay’ın umutsuzdu ıslak bakışları. “Kızımla ilgili tüm düşlerim yarım kaldı, onu benden aldılar.” Yaşamın bile azap olduğu bir kadının gözlerine bakıyordum.

“Bebeğimi kaybettiğim gün ölmeni isteyecek kadar senden nefret ettim çünkü hikâyenin tamamını bilmiyordum.” Sustu ve dilini ısırды. Belli ki daha söyleyeceği bir şeyler vardı lakin daha fazlası için henüz hazır değildi. Belki de bir tek benim karşımda ezilip bükülmek istemiyordu çünkü bir erkek ikimizi de tek bir hikâyede buluşturmuştu. Yan yana değil, karşı karşıya olduğumuz bir hikâyede.

Elay göz ucuyla bana bakarken tuhaf sayılabilecek bir suretle, “Duha’nın evinde kaldığım sürede Kadem ile olan konuşmalarına birçok

kez tanık oldum,” diye itiraf etti. “Senin de tıpkı benim gibi bir oyunun kurbanı olduğunu öğrendim.” Ama buna rağmen bana kızgın ve kırgındı, değil mi?

Acısıyla yüzü kayboluyor, nefretiyle yeniden belirliyordu. Elay Zemheri üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken çok garip bir kadındı. Tüm çıplaklığıyla onu görüyordum. Benden daha zayıf olduğunu ama şu an için benden daha güçlü görünmeye ihtiyacı olduğunu farkındaydım. Yeteri kadar gizleyemediği tek şey kalbinde sır gibi sakladığı derin acısıydı ve onu görebildiğim gibi acısını görmüyordum, acıyı ta derinlerimde hissediyordum.

Gözlerini yere indirdi ve başını biraz büktü. “Biliyorum, sen de suçsuzsun ama gördüğüm her bebekle içim acıdıkça, kalbim sızladıkça ve gözlerim doldukça senden nefret edeceğim.” Dolan yaşlar yüzünden gözleri titrerken, “Sen de ederdin,” diye fısıldadı.

“Biri isteyerek veya istemeyerek senin bebeğinin ölümüne sebep olsaydı sen de ondan nefret ederdin. Bunu ne sen değiştirebilirsin ne de ben.” O kadar haklıydı ki ne diyeceğimi bilemedim. Haklı ve olgundu, onun yerinde olsaydım bu kadar sağduyulu olamayacağımı biliyordum. Hiçbir zaman Elay’ın olgunluğuna erişeceğimi sanmıyordum.

Yanında duran elini kaldırıp gözyaşlarını parmağının ucuyla sildi. “Duha’dan evliliğinle ilgili kanıtları çalıp babana veren bendim,” diye itiraf etti. “Amacım sana veya kocana zarar vermek değildi. Ben sadece Duha’nın adalet karşısında yargılanmasını istiyorum ama bu düşündüğümünden daha zor olacak. Bu adamlar için bir adalet yok.” Onların neler yapabileceğini bildiği için bu konudaki tüm umutları tükenmişti. Savcıya da hâkime de çok kolay kendi doğrularını kabul ettirebilirlerdi. Gerek tehdit gerekse şantaj, onlar kirli oynadıkça onlara karşı kazanmak çok zordu.

Elay’ın gizlemeye çalıştığı kıvranırları benim bilmediğim başka bir üzüntünün çırpınırlarıydı. Nasıl veya niçin bilmiyordum ama sakladığı bir şeyler daha vardı. Söyleyemediği şeyler üzerine küçük bir tahminde bulunarak, “Sana yardım ederim,” dedim. “Duha’nın canını yaktığı tek kişi sen değilsin, bu ikimizin ortak intikamı.” Eğer intikam istiyorsa bu konuda elimden geleni yapardım.

Elay gözleriyle bir masada tek başına durarak bizi izleyen Kadem’i gösterdi. “Ya o? Ondan da intikam alabilecek misin?” Çocukluk arkadaşım olduğunu öğrenmişti.

İçimi yakıp kavuran ılık bir nefesi dudaklarımin arasından koyuverdim. “Geçmişimdeki bir patlamada ondan küçük kız kardeşini aldım. Bana yaptığı şey ona yaşattıklarımın yanında hiç kalır. Ben hâlâ onun Uğur olduğunu bile kabullenmiş değilim.” Ona ne zaman baksam bir türlü Uğur’u göremediğim için döndüğüne yeteri kadar mutlu olamıyor, *bunca zamandır neredeydin* diye soramıyordum.

Sanki Uğur hâlâ bir ölüydü ve benim için hiç geri dönmemişti. Kadem veya Uğur fark etmez, aramızda yıllar önce kopan bağı yeniden onaramıyorduk. İkimizin arasında kolay kolay kapanmayacak bir boşluk vardı ve biz o boşluğu dolduramıyorduk. Konuşmamızın bittiğini düşünen Kadem masamıza gelince ikimiz de susmak zorunda kaldık.

Kadem elindeki iki içkiden birini bana, diğerini Elay’a uzattı. Elay sursatsız bir şekilde onun uzattığı kadehi alırken, “Şu kadını tanıyor musun?” diyerek bana bir yeri gösterdi. “Uzun zamandır seni izliyor.”

Kimden bahsettiğini anlamak için başımı çevirince Sanem denen kadınla göz göze geldim. Kadının bakışlarını yakaladığımda hafifçe tebessüm ederek yanındaki adama döndü. Onunla sohbet etmeye başlayınca, “Emin misin?” dedim hâlâ Sanem’i izlerken.

“Evet.” Elay tıpkı benim gibi kısıtğı gözleriyle Sanem’i izliyordu. “İçeri girdiğinden beri gözlerini senden ayırmadı.”

“Karadul mu?” Kadem’in söylediğı şeyle ikimizin bakışları onu buldu. Sanem’i işaret etti. “Cemiyetteki lakabı Karadul.”

“Kocasını ölmüş?” diye sordu Elay.

“Kocaları,” diyen Kadem sırtarak onu düzeltti.

“O nasıl oluyor ya?” dedim safça.

“Şimdi şöyle Efilciğim,” diyen çocuk sır verecekmiş gibi ikimizin arasına girdi. Kolunun birini benim omzuma diğerini de Elay’ın omzuna atarak bizi yakınına çekti. “Bu kadın şu ana kadar birçok evlilik yaptı ve hepsinde de kocaları bir şekilde öldü.”

“Tahminen kaç evlilik yaptı?” diyen Elay’ın şaşkın suratı çok komikti. “İki tane mi?”

“Üçtür ya,” dedim. “Allah’ın hakkı üç sonuçta.”

Kadem gülerek başını iki yana salladı. “Biraz daha yukarı çıkın.” Ciddi olamazdı.

“Dört,” dedi Elay.

“Altı,” diyerek ortaya çok uçuk bir teklif attım.

Kadem kaşlarını *daha da arttırın* der gibi yukan kaldıncınca Elay, "Yedi deyiver de bayılayım şuracıkta," dediğinde gülmeye başladım.

Gerçekliğine hiç ihtimal vermeyerek, "Sekiz mi yoksa?" dedim.

Kadem, "Dokuz," deyince şaşkınlıkla gözlerimi belerttim.

"Dokuz derken bildiğimiz dokuz mu?" Ellerimi açıp bir parmağımı kapatarak ona gösterdim. "On parmaktan biri eksik olan dokuz mu? Hani sekizden sonra ve ondan önce gelen dokuz mu?"

"Evet, işte o dokuz."

Elay ile aynı anda, "Yuh!" dedik ve bunu söylerken biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyız ki birkaç kişi bize doğru döndü.

Elay tuhaf bir surada, "Bir kadın başına dokuz koca düşüyor muydu?" diye sordu şaşkınca.

"Demek ki düşüyormuş." Hemen Kadem'in kolunu iterek onun kolları altından çıktım. "Gidip geriye kalan sekiz kocamı bulacağım."

Kalabalığa doğru bir adım attığımda Kadem kolunu uzatarak enseme yakaladı. "Senin neyine dokuz koca!" Ensemde tutarak beni yanına çekti. "Daha bir tanesini idare edemiyorsun."

"Çek be şu elini zevzek!" Ensemdeki eline vurarak önüme döndüm. "Sanem'in yanında staj görmeliyim, özellikle koca öldürmek konusunda."

Gözlerini bile kırpmadan Sanem'i izleyen Kadem'in bakışlarında can sıkıcı bir hayranlık vardı. "Onun öldürdüğüne herkes emin ama asayişin elinde hiç kanıt yok." Kadının ortaya çıkardığı temiz işi takdir eder gibiydi.

"Kadın görüp görebileceğiniz en büyük mirasyedi. Kumar tutkusu yüzünden uzun süre zengin kalamıyor. Paraları suyunu çekince bekâr ve çocuksuz erkekleri avlamaya çıkıyor." Kadem bizi Sanem hakkında bilgilendirirken sık sık gözleri bana kayıyordu. Bakışlarıyla sanki beni Sanem konusunda uyarıyordu.

"Kimseyle miras kavgasına tutuşmak istemediği için çocuksuz adamları tercih ediyor. Çocuksuz ve tabii ki bekâr olduğu sürece yaşlı genç ona fark etmez. Onları kendisine âşık edip evleniyor ve sıkılınca onları farklı yöntemlerle öldürüp ona kalan mirasın keyfini çıkartıyor. Duyduğuma göre son kocasından kalan parayı da bir gecede kumar masasında harcamış." Ağzım açık bir şekilde onu dinliyordum, bu kadarını gerçekten beklemiyordum.

Üçümüz Sanem'i izlerken Elay, "Keşke kancayı Duha'ya taksa," diyerek iç çekti. "Duha'yı onuncu kocası yapıp Hakk'ın rahmetine kavuşturması o kadar iyi olurdu ki. Hem bekâr hem de çocuksuz, Duha onun için ideal kurban."

Kalabalığın içinden sıyrılıp bu tarafa doğru gelen Duha'yı görünce gülmeye başladım. "İti an, çomağı hazırla diyen atalarımızın ellerinden öpesim var." Ondan bahsedince hissetmiş gibi bu tarafa gelmeye başlamıştı.

Yanımıza gelen Duha masadaki atıştırmalıklara baktı. "Bu masada da her halt var ama güllü lokum yok," diyerek hayıflandı. Adam o kadar rahat ki ben ve Elay'ın ona attığı kötü bakışları zerre kadar takmıyordu.

Elay daha fazla dayanamayıp, "Yüzsüz herif!" diye kızarak elindeki kadehi sertçe sıktı. "Utanma duygusu zerre kadar olmayan şerefsiz herif!"

Duha gülerek onun önündeki kurabiyeye uzandı. "Devam et, kulağım sende." Fıstıklı kurabiyeden bir ısırık aldı ama tadını beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Hiç yapamıyorlar bunları." Bu adamdaki umursamazlık seviyesinden istiyordum!

Küfretse bile Duha'ya işlemeyeceğini anlayan Elay, sinirden titreyerek dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. İlginç bir olaya tanık oluyormuş gibi bir izlenim yaratan Duha, "Hepsi bu mu, doktor?" diyerek Elay'ı kışkırtmaya devam etti. "Tek yapacağın bu mu?"

Duha, Kadem'i aradan çekerek Elay'ın karşısında durdu. "Belki bana birkaç tokat atmak istersin." Elay'ın bileğini tuttu ve avucunda tüm gücüyle sıktığı kadehi elinden aldı. "Bunu yapmak için ellerin sağlam olmalı, değil mi?" Böylelikle kırılacak bir kadehe karşı Elay'ın elini korumuştı.

Gözlerindeki yoğun öfkeden hiçbir şey kaybetmeyen Elay, "Ya da yüzüne tükürürüm!" diyerek elini onun elinden sertçe çekti.

Duha gülmeye başladı. "Sakın bunu yapma, biri yüzüme tükürünce ya Rabb'i şükür diyenlerden değilim." Kafasını Elay'a doğru uzatıp gizemli bir ifadeyle, "Bunu en son yapan kişinin dilini kesmek zorunda kalmıştım," dedi ve Elay'ın dudaklarını işaret etti. "Dilinin o güzel ağzının içinde kalmasını tercih ederim."

Elay'ın karşısında sadece strateji ve manipüle dehası değil, aynı zamanda usta bir laf cambazı vardı. Bu yüzden Elay'ın ona karşı işi çok zordu. Elay histerik bir ifadeyle, "Bir gün tüm yaptıklarının cezasını sana çektirecek biri mutlaka çıkacak!" dedi sertçe. Böyle olmasını her şeyden çok istediğini

saklamıyordu. “Tek istediğim bir çocuktur ve senin yüzünden onu kaybettim!”

“Çocuk mu istiyorsun?” Duha’nın siyahları muzır bir şekilde bakarken dudakları çapkınca kıvrıldı. “Sana istediğin çocuğu verebilirim. İhtiyacımız olan tek şey bir yatak,” dedikten sonra sinsice sırıttı. “Tabii yatakta olması şart değil.”

Kadem ile bu dengesizi ağızımız bir karış izlerken sinirden nevre dönen Elay’ın gözü seğiriyordu. “Sen iflah olmaz pisliğin tekisin!” Duha’nın su-
rauna öyle bir tokat attı ki sesi tüm salonda çınlamıştı.

Duha’nın başı omzuna doğru düşerken insanlar konuşmayı bırakıp bize bakmaya başladı. Karun da yanındaki adamlarla sohbet etmeyi bırakıp bu tarafa bakınca Duha’yı gördü ve kaşlarını çatı. Onu benim yakınımda görmekten hoşlanmadığı için bu yöne gelmeye başladı. Akabinde herkesin içinde sert bir tokat yiyen Duha, kızmak yerine Elay’a doğru başını çevirdi. Yüzünde büyük bir alay olan baş belası adam, “Bunu herkesin içinde yapmak zorunda mıydın?” diye sordu sakince. Elay’ın tokadının izini yanağında taşıırken kınayan gözlerini ona dikmişti. “Kişisel sorunlarımızı herkese yansıtmanı hoş karşılamıyorum.”

Sinirden kendini tutamayıp gülen Kadem, “Abi sen niye bu kadar piçsin?” deyince Duha övgü almış gibi böbürlenen bir ifadeyle, “Teşekkür ederim koçum,” dedi ve Kadem bu sefer kahkaha attı. Şaka gibilerdi.

Elay onu görmeye daha fazla dayanamadığı için omzuyla Duha’nın omzuna çarparak gitmeye çalıştı ancak Duha, “Bekle,” deyip onun kolunu tutarak gitmesine engel oldu. “Gerçekten beni yenmek istiyor musun?” Yine neyin peşinde olduğunu anlayamadım. Dudaklarını hafifçe araladı ve beyaz dişlerini bize gösterecek şekilde gülümsedi. “Sana bunun için bir fırsat sunabilirim.”

Elay, Duha tarafından hain bir oyunun kurbanı olduğunu bildiği için onun teklifleriyle ilgilenmiyordu. Duha ise onu ikna etmek için son derece ciddi bir yüz ifadesiyle karşısındaki kadını izliyordu. “Neden bir oyun oynamıyoruz? Eğer bu oyunun sonunda kazanırsan sana yaptıklarım da dâhil, bugüne kadar çevirdiğim tüm pis işlerin belgelerini sana vereceğim.” Ucunda sahip olduğu tüm itibarı ve her şeyi kaybedeceği bir oyuna atılmak mı istiyordu?

Çoğunlukla alaycı üslubunun taşkınlığıyla herkesi sinir eden bir adama kuşkulu gözlerle bakan Elay, “Nasıl bir oyun?” diyerek Duha’nın teklifini daha şimdiden değerlendirdiğini belli etti.

Karun da yanımıza gelince Duha, Elay'ın kolunu bırakıp bir elini cebine koydu. "Can sıkıntuma iyi gelecek bir oyun," dedikten sonra başını çevirip Karun'a baktı. "Tam zamanında Kalender çünkü birinin bana kefil olması gerekebilir." Karun'un elindeki içki kadehini alıp birkaç yudum içtikten sonra kadehi geri onun eline tutuşturdu. "Kefilim olursun, değil mi?"

Karun onun dudaklarının değdiği kadehe midesi bulanmış gibi bakıp, "Mundar ettiğin şeyi al, kendin iç," diyerek kadehi Duha'ya verdi. "Şeytanla anlaşma olmaz." Şimdi uyarıcı gözlerle Elay'a bakıyordu. "Sana tavsiyem teklif ettiği hiçbir şeyi kabul etmemen."

"Onun yararına bir teklif," diye ısrarcı oldu Duha.

Karun benim elimde duran kadehe uzanıp onu aldı. İçkimden bir yudum aldıktan sonra bıkkın gözlerini Duha'ya dikti. "Genelde insanları böyle kandırmıyor musun? Kendi çıkarlarını onların çıkarlarıymış gibi dayatıyor ve onları manipüle ederek kandırıyorsun." Nokta atışı bir tespitti.

Karun'un onun hakkındaki düşünceleri hoşuna gitmiş gibi Duha güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim ama bu seferki oyunda kazancım sadece eğlenmek, kaybım ise sahip olduğum mevki ve konum." Gözleriyle Karun'un elinde tuttuğu kadehi gösterip yüzüne abartılı bir kınama ifadesi kondurdu. "Bir kuşun içtiği kadehten içiyorsun ama benimkinden içmiyorsun. Kalbimi kırıyorsun, Kalender."

Karun sabır dilenircesine ondan iyice uzaklaştı. "Sevimsiz sevimsiz konuşma yine!"

Elay göz ucuyla Duha'ya bakıp, "Şu teklifinden bahset," diyerek bu konudaki merakını daha fazla dizginleyemedi.

Duha cevap vermeden bir süre kafasındaki planı rayına oturtmaya çalıştı. Bunu yaparken sağ gözü diğerine göre biraz kısılıyor ve tek kaşı hafifçe yukarı kalkıyordu. "Gücün, paran hatta benimle mücadele edecek sağlam bir karakterin bile yok," diyerek kısıtıcı gözleriyle Elay'ı incelerken onu açık bir şekilde analiz ediyordu. "Fazla nahif, duygusal ve sinir bozucu derecede melankolik bir kadınsın. Kısacası benimle boy ölçüşecek hiçbir vasfın yok." Gereksiz dürüstlüğü karşısında kaşlarını çatıyordu. Bir kadına nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamıyordu.

Elay'ın bakışlarına sert bir ifade konduğunda konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki, "Ama..." diyen Duha onu susturdu. "Ama her kadının sahip olduğu fakat çoğu kadının kullanmasını bilmediği güçlü bir

silahın var." Başını omzuna doğru eğip baştan ayağa Elay'ı süzdü. "Neden güçlü yanın üzerine bahse girmiyoruz?" Rakibine karşı adaletli olmaya çalışıyormuş gibi iyimserdi.

"Anlamadım?" Elay bu konuda yalnız değildi, ben de hiçbir şey anlamamıştım. Anlaşılan ikimiz dışındaki herkes onun ne demek istediğini anlamıştı çünkü Karun'un da dudakları kıvrılmıştı. Duha'nın gizemli reklifi daha şimdiden onu eğlendirmeye başlamış gibiydi.

Duha biraz daha açık olarak ellerini masaya bastırdı ve Elay'a doğru eğildi. "Altı ay içinde benden bir öpücük almayı başırırsan beni bitirecek rûm delilleri sana kendi ellerimle vereceğim." Elay'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüyünce Duha sinsice sırıttı. "Bu tamamen iradeleri zorlayacak bir bahis olacak. Sen değil, benim seni öpmemle kazanacaksın. Tüm oyunlarını sergile, kıskırt ve yoldan çıkar beni. Bunun için sana sponsor olacağım."

Ellerini masadan çekip arka cebine attı. Cüzdanını çıkardı ve cüzdanın içindeki kartlardan birini çıkartıp masaya koydu. "Altı ay boyunca istediğin her şeye kolayca ulaşman için artık limitsiz bir kartın var. Beni etkileyeceğini düşündüğün her şeyi al, giy ve kuşat kendini. Beni yenmen için sana gereken rûm desteği sunuyorum." Gerçekten ne yapmak istediğini anlayamıyordum. Duha Tunus onca yıllık hayatımda karşılaştığım en zor ve çözümleri imkânsız bir bulmacaydı. Kolay görünen ama fazlasıyla karmaşık olan bir bulmaca.

Elay şaşkınlığını gizlemeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Bu onun güçlü görünmek için yaptığı bir hareketti. "Sanırım şimdi eğlence anlayışını anladım," diyerek başını öylesine salladı. "Bana seni yenmem için gereken her şeyi sunuyorsun çünkü verdiklerine rağmen kaybedeceğime çok eminsin."

Yanında duran elini sıkarken Duha'ya attığı bakışlarda tiksinti vardı. "Oyunun sonunda sana asıl hazzı yaşatan bu olacak, sunduklarına rağmen kaybeden bir rakip. Bu sana kendini yenilmez hissettirecek ve sadist zevklerini kamçılacak." Elay'ın bu çıkışıyla haklı olduğunu anladım. Duha her anlamda onu küçümsüyor, kazanmasına ihtimal vermiyordu. Bu yüzden bu bahse her şeyini ortaya koymuştu çünkü Elay'ın kaybedeceğine çok emindi.

Elay kazanmak istiyordu. Gururuna tutunup bu teklifi elinin tersiyle itmek istemiyordu, eline her zaman böylesine büyük bir şans geçmezdi. Yine de Duha'nın da bildiği gibi kendine güveni zayıf bir kadın olduğu

için ne yapacağını bilmez bir hâlde masadakilere baktı. İsteddiği güveni ne Karun'un boş bakışlarında buldu ne de Kadem'in endişeli gözlerinde. Benim olduğum tarafa bakınca omzumun üzerinde ona destekleyici bir bakış attım.

Kahvelerim onun mavileriyle buluşunca sıcak bir şekilde tebessüm edip göz kırptım. Duha'dan intikam almak istediğinde ona yardım edeceğimi söylemiştim ve şimdi sözümün doğruluğunu kanıtlamanın zamanıydı. Bu sadece onun değil, bir nevi benim için de yerine getirilen bir adalet olacağı için kabul et der gibi ona bakıyordum.

Elay bakışlarımdan ne demek istediğimi çok iyi anladığı için rahatlatarak nefesini koyuverdi. "Anlaştık," diyerek önüne döndü. "Peki, kazandığımda sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

"Bizde söz senettir ama illa bir güvence istiyorsan..." Duha ona Karun'u gösterdi. "Kalender benim kefilim. Hiç sanmıyorum ama eğer gerçekten seni öpmemi sağlayacak kadar beni etkilersen gereken delilleri sana vereceğim. Vermemek gibi bir durum yaşanırsa Karun sana beni bitirecek delilleri verecek. Kefilim olduğu için bunu yapacak. İkimiz de birbirimizin ipini çekecek kadar çok şey biliyoruz sonuçta." Bildiklerine rağmen bunu yapmıyorlardı. Bu ikisi birbirine yapmadıklarını bırakmıyordu ama ilginç bir şekilde de birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Karun her zamanki soğuk tutumunu koruyup bir detaya dikkat çekti. "Kefilin olmayı kabul etmedim henüz." O da masadaki tabaktan bir tane kurabiye aldı. Daha önce Duha'nın yaptığı gibi ilk ısırıkta yüzünü buruşturup, "Fındıklı bir şeyler yok mu?" deyince biz tuhaf tuhaf ona bakarken Duha kahkaha attı. Fındıklı kurabiyeye karşı ikisi de benzer tepkiler vermişti. Biri güllü lokum isterken diğeri bir Ordulu olduğunu fazla belli etmiş ve fındık istemişti. Sanırım Duha da Ispartalıydı.

Duha arkadaki masalardan birini işaret etti. "Orada fındıklı atıştırma-lıklar vardı." Kadem'e baktı. "Git biraz getir koçum."

"Üst katta güllü tatlılar var," diyen Karun da Kadem'e döndü. "Şu piçe onlardan getir de sussun," deyince Kadem gülmemeye çalışarak masadan ayrıldı. Kadem bile yıllardır yanlarında olmasına rağmen onları anlamı-yordu.

Elay bana yaklaşıp Karun ve Duha'ya tuhaf tuhaf bakarken onlar duymasın diye, "Bu ikisi dost mu yoksa düşman mı, sen anladın mı?" diye sordu kısık bir sesle.

“Anlamaya beynim yetmez,” diye homurdandım. “Bence onlar da anlamıyor.”

Duha tekrar konuya dönüp gözlerini Karun’a dikti. “Neden kefilim olmuyorsun?”

Karun rahatça omuz silkti. “Kendi pis işlerin için beni şahit tutmayı bırak. Bir süre siktir olup git hayatımdan.”

“Evlendiğinden beri sana bir hâller oldu, Kalender. Sence de beni çok ihmal etmiyor musun?”

“Hangi yönden?”

“Artık eskisi gibi yaratıcı saldırılarda bulunmuyorsun bile. Gerçekten artık böyle mi olacak?” Duha sahte bir şaşkınlığı kucakladı. “Gümrükteki ırlarını yakalatmamın tek karşılığı gemilerimden birini batırmak mı? O hamlem en az beş gemi ederdi.” Bir dakika, ne? Karun onun daha fazla gemisini batırmadı diye mi kızılıyordu?

“Aslında altı.” Karun sırtarak omzunun üzerinden ona baktı. “Altı gemini batırdım. Anlaşılan adamların sana eksik bilgi vermiş.” Evet, biz bu akıl dışı konuşmaya gerçekten tanık oluyorduk.

Duha rahatlayarak elini göğsüne bastırdı. “Bir an performansından düştün diye ödüm koptu. Beni böyle korkutmayı bırakmalısın.” Karun gülmeye başlayınca ben ve Elay’ın yüzünün aldığı şekil inanılır gibi değildi.

Sanırım şoke olmuştuk.

Ben bunların dilini anlamıyordum. Deniyordum ama gerçekten anlamıyordum. Birbirlerine verdikleri zararlar mı eğleniyorlardı? İkisinin kafası gerçekten çok farklı çalışıyordu. Uçağımın kalkış saati yaklaştığı için artık gitmeliydim. Karun’a görünmeden gitmenin yollarını ararken Elay’ın hâlâ masadaki kredi kartını almadığını fark ettim. “Al şunu.” Kartı aldım ve Elay’ın masanın üzerinde duran küçük el çantasının içine attım.

Elay’a nasihatler verip, “Altı ay boyunca harcamaktan çekinme, sonuçta zafere giden tüm yollar mübahtır,” dediğimde Karun kaşlarını büyük bir alay kisvesiyle yukarı kaldırdı.

“Tüm yollar mı?”

“Bu senin için geçerli değil,” dedim tersçe. “Bana giden tüm yollar artık kapalı sana.”

Gülümseyerek bana yaklaşıp elimi tuttu. “Eğer birine gitmek istersem ve tüm yollar kapalıysa...” dedikten sonra üzerime eğilip dudaklarını

kulağıma yaklaştırdı. “Onun bana gelmesini sağlarım.” Başını çekip sinirli yüzüme bakınca daha bir keyiflendi. “Şimdi dans et benimle.”

Karun fikrimi bile almadan elimi iri parmaklarının içine hapsedip beni dans eden insanların arasına çektiğinde buyurgan tavrına inanamadım. Onunla dans etmek ister miyim diye bile sormamıştı. Emreder gibi *dans et benimle* deyip beni buna mecbur bırakmıştı. Karşı karşıya durduğumuzda onu geri çevirmeyi her şeyden çok istediğim için hayır demeyi düşündüm.

Ancak buradaki çoğu insan önemli bir ana tanık oluyormuş gibi gözlerini dikip bize bakmaya başlayınca gerildim. “Neden herkes bize bakıyor?”

Karun yüzündeki sırıtışı gizlemeden elime uzandı. Sağ elimi tekrar avuçlarının arasına alıp, “Muhtemelen beni ilk kez dans ederken görecekları içindir,” dedi basitçe. Keyifli bakışları üzerimizdeki davetsiz gözleri zerre kadar umursamıyordu. Boştaki elini sırtımın tam arkasına koyunca ben de mecburen sol elimi onun omzuna koymuştum.

Karun başını eğip gözlerimin içine aklımı başımdan alan bir güzellikte baktı. “Seninle konuşmam gereken şeyler var.” Ne konuşacaksa bunun bir an önce olmasını istiyordu.

Tam, “Saka...” demişti ki, “Eve dönünce konuşuruz,” dedim hızlıca. Artık ne söyleyeceğiyle ilgilenmiyordum. “Bekleyebilir.”

Kaşlarını belli belirsiz çatıp sabırsızca, “Bekleyemez,” dedi. Bugün tüm gün sürekli onu susturmam canını sıkmış olmalı ki agresiflik göstermeye başlamıştı. Bakışları sabırsız, sinirli ve sitemkârdı. Aklındaki konuşmaya geç kalma kaygısı taşıyordu. “Beni dinlemelisin.”

“Sen beni ne kadar dinledin?” Müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde onunla dans ederken sorduğum soruyla yanaklarının içini sertçe ısırdı. İçeride doğru gömülen yanakları tekrar eski hâlini aldığı anda canını yakarak kendini dizginlemeye çalıştı. Hatalı olduğunu bildiği için alttan alan bu sefer o olmalıydı.

“Biliyorum hatalıydım ama...”

“Evet, hatalıydın.”

“Bunu inkâr etmiyorum.” Gözlerindeki dalgalar kükrercesine kimsenin uğramaya cesaret edemediği kıyılarına çarptığında bu benim için bir uyarıydı. “Müsaade edersen bir şey konuşmaya çalışıyorum.”

“Seninle dans etmek hoşuma gitmedi, bırakalım mı?” Konuyu değiştirmek için söylediğim şey onu olduğundan daha huzursuz biri yaptı.

Kaşlarının kavisi belirgin bir şekilde birleşirken çatığı kaşlarının altından sınırlı bir şekilde beni izliyordu. “Kiminle dans etmek hoşuna giderdi?”

“Kıskançlık yapmadığın bir konu var mı?”

Belimdeki parmakları bel boşluğuma baskı uygulayarak beni iyice göğsüne yapıştırdı. “Kıskançlık değil bu.” Başımı kaldırdığımda üzerime eğildiği için yüzlerimiz birbirine çok yakındı. “Başka biriyle olma ihtimalin beni delirtiyor.” Gözlerim şaşkınlığımı yansıtırcasına büyürken kalbim güm güm diye sesler çıkarmaya başlamıştı. Küçük itirafı benden tahmin bile edemeyeceği bir etki bırakmıştı.

“Neden?” Şaşkındım ve istesem de bunu ondan gizleyemiyordum. “Neden bu seni rahatsız ediyor.”

Onu sorguya alıyormuşum gibi bana ters ters bakıyordu. “Bilmiyorum!” Asıl kaçtığı şey kendi iç muhakemesiydi. “Belki de karım olduğun içindir, soyadımı taşıyorsun sonuçta.” Bu yalana kendi bile inanmıyordu.

“İki ay sonra senden boşandığımda o çok kıymetli soyadını sana geri vermiş olacağım.” Temmuzun sonlarındaydık, şunun şurasında Kasım’a ne kalmıştı.

“Üç ay sonra,” diye beni düzeltti.

“Anlamadım?”

“Kasım’a daha üç ay var, aradaki bir ayı harcama.”

“Öyle olsun, üç ay sonra senden kurtulacağım.”

“Sen öyle san.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sorduğumda kararlılığını yansıtırcasına dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

“Seni boşamayacağım.”

“Neden ama!” Sesimin hiddetini fark edince başımı çevirip göz ucuyla etrafımdaki insanları kontrol ettim. Daha sonra tekrar ona dönüp daha kısık bir sesle, “Beni bu saçma ve gereksiz evlilikle cezalandıramazsın!” dedim.

“Saçma mı?” Bu küçük kelime bir an için kurtulması gereken en zor bir cümlenin başlangıcı gibi bakıyordu. Kasılan yüz hatları onunla ilgili küçük bir sırrı benimle paylaşmanın gerginliğini taşıyordu. “Evliliğimiz saçma değil.” Donuk bir ifadeyle devam etti. “Gereksiz hiç değil.”

Alaycı gözlerle soğukça güldüm. “Kime gerekli?”

Bir an bile tereddüt etmeden kendini gösterdi. “Bana.”

Son söyledikleri ve birbirimize olan yakınlığımız bir süre beni susturmuştu. Benimle uzlaşmayı her şeyden çok ister gibi bakışlarını yumuşatı. "En azından bu dans bitene kadar benimle savaşımayı bırakabilir misin?" Gözleri bana teslim olmuş bir adamın isyanıyla kavruluyordu. Bundan memnun değildi, gittikçe daha çok bana bağlanmaktan hiç memnun değildi. O hâlâ benimle ilgili her konuda çelişkiydi.

Başımı göğsüne yaslayarak benden istediği şeyi kabul ettim. Bir ayrılığı ilk ve son dansımızla taçlandırarak başımı göğsüne yaslamıştım. Kollarının arasına sokulup başımı göğsüne yaslamam bana bir ayrılığın hüznünü yaşatırken ona iki bedeninin kavuşma sevincini sunuyordu. Karun'un yakınlığı ölü bir gelinin kara duvağı gibi beni sarmıştı. Bir evliliğin hazin sonuyla cezalandırılan bir gelinin matemiyi vardı üzerimde.

Karun bugün diğer günlerden farklı davranıyor olabilirdi ama bugün yaptıkları bundan önceki günlerde yaptıklarını değiştirmezdi. Aslında hiç anlamıyordu, değil mi? Bugün değişmiş olmasının beni etkilemeyeceğini anlamıyordu. Dün bile bir şans vardı ama bugün için her şey için çok geçti. On üçler benim için yıkım, ölüm ve zamansız ayrılıkların günüydü. On üçler benim için her zaman sonun başlangıcı olmuştu.

Bir şeyi bitireceksem bu sadece on üçüncü günde olabilirdi. Ben onu on üç günde terk etmemiştim, bunu zamana yayarak on üç güne sığdırmıştım. Bu evlilikte kendinden tavizler veren ve fedakârlıklar yapan sadece bensem artık kalmanın bir anlamı yoktu. Karun hiçbir zaman değişmeyecekti, asla bana güvenmeyi öğrenmeyecekti. Kalıp onun bana yaptığı gibi onu değiştirmeye çalışmaktansa gider ve yoluma bakardım.

Karun çenesini başıma yasladığında saçlarımin kokusunu özlemiş gibi iç çekmişti. Alelade bir şekilde saçlarıma burnunu gömüp kokusunu soluyamadı, bu kadarına o da cesaret edemedi. Bu kadar yakinken bile aramızda aşamadığımız duvarlar vardı ve bu duvarları ne o yıkabiliyordu ne de ben.

Göğsüne yaslıyken gözlerimi büyük bir huzura kapattığımda bile yüzü gözlerimin önünde canlanıyordu. Dudaklarında oluşan küçük bir tebessümün sert yüz hatlarına nasıl yayıldığını düşledim. Soğuk bir duvardan farksız olan yüzünü küçük bir tebessüm yumuşatamazdı. Göğsüm göğsüne yaslı olduğu için hızlanan kalp atışlarımı duyacak diye korkuyordum. Omurgamdan aşağıya ılık ılık akan heyecanım onun bel boşluğumdaki eline sızıyordu sanki.

Karun'un romantik sayılacak tutuşuna direnecek gücü kendimde bulamamıştım. Benimle dans ediyor, bunu benimle yapıyor ve muhtemelen daha fazlasını yapmak istiyordu. O bugün çok farklıydı. Farklı davranıyor, farklı şeyler yapıyor ve farklı cümleler kuruyordu. Onun gaddar yüzüne alışkındım ama bu yüzüyle ilk kez tanıştığım için beni savunmasız yakalamıştı.

Başımı göğsünden ayırıp ona baktığımda o da beni izliyordu. Karun'un tutkulu bakışlarından kaçmak için alaycı bir yol seçtim. "Bunun devamında sıkı bir aşk itirafı gelecek, değil mi?" Keyifsiz bir şekilde kıkırdadım. "Sırada ne var? Beni ne kadar çok sevdiğin mi?"

Yüksek sesle gülmeye başladığında beni buradaki çoğu kadının kışkacı bakışlarına maruz bırakmıştı. "Bunu çok isterdin, değil mi?" dedi gülüşlerinin arasından. "Rüyada görürsün."

"Rüyamda neler gördüğümü bir bilsen."

"Durma, anlat bana."

"Karısına yanlış yapan bir kocanın hazin sonuyla ilgili şeyler." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Bir ara şirkete gel de bilinçaltına en acilinden bir format atalım." Fena fikir değildi.

Karun elimi bırakmadan beni göğsünden hafifçe arkaya doğru itti. Kendi etrafımda dönerek kendimi tekrar ona çekilirken bulmuştum. Belimi yay gibi büküp beni yere doğru eğerek üzerime eğilmişti. Bakışlarında kanımı kaynatan, yanaklarımı ısıtan bir şeyler vardı. Sebepsiz yere utanıp gözlerimi kaçırdığımda Karun'un kısık gülüşünü duydum. Beni utandırmak hoşuna gitmişti.

Beni tekrar doğrultunca tekrar onun göğsüne çarpım. Yakınlığımızın beni etkisi altına almasına direnerek, "Terastaki şu kadın var ya," dedim kısık bir sesle. "Şu zamana kadar dokuz tane kocası olmuş ve hepsi de ölmüş."

Gülmemeye çalışarak muzır bir ifadeyle tek kaşını yukarı kaldırdı. "Seninle dans ederken insanların dedikodusunu yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sence dokuzunu da o mu öldürdü?"

"Saka, ben dedikodudan hazzetmem."

"Polisler nasıl hiç kanıt bulamaz ki. Eğer o öldürdüyse sence de çok temiz çalışmamış mı?"

“Yavrum sen beni hiç dinlemiyor musun?”

“Kesin onları öldürdü. Dokuzu da eceliyle ölmüş olamaz ya.”

Karun daha fazla dayanamayıp gülmeye başladı. “İnanılır gibi değilsin.” Erkeksi gülüşünü duyan çoğu kadın ona bakıp iç çekiyordu. Karun ise gözlerini dahi kırpmadan bir tek bana bakıyordu.

Müzik durduğunda gülüşü dudaklarında kuruyup soldu çünkü bu yakınlıkta benimle daha çok zaman geçirmek istiyordu. Onun kollarından çıkıp masaya yürüdüğümde kalan keyfi de kaçmış gibi suratsızdı. “Lavaboya gitmeliyim,” diyerek ona yalan söyledim. “Birazdan dönerim.”

Dans ederken ona karşı fazla sert olmadığım için aramızdaki küskünlüğün gittikçe son bulmaya başladığını düşünmüştü. Bu yüzden, “Çabuk dön,” derken az da olsa sıkıntılarından kurtulmuş gibiydi.

Onu onaylayıp kalabalığın arasına karışarak yürümeye başladım. Salonun kapısının önüne geldiğimde neden yaptım, bilmiyorum ama durup arkama baktım. Karun bıraktığım yerde duruyor ve beni izliyordu. Tüm bu kalabalığın içinde belki de bir tek beni görüyor, gözleriyle beni takip ediyordu. Salonun iki farklı ucunda dururken göz göze geldik, aramızda birçok kişi vardı ama sanki sadece ikimiz vardık.

Buradaki herkes kaybolmuş gibi bir tek o vardı. Ona bakarken *gidiyorum ben* demek istedim. *Tam bu noktada çıkıyorum hayatından* demeyi çok istedim ama yapamadım. Beni bırakmama ihtimali çok güçlü olduğu için son kez baktım gözlerine ve buruk bir tebessümle ona sırtımı döndüm. *Hoşça kal, Sanrı.*

Düşündüğü gibi salondan çıkıp lavaboyu aramak yerine hemen dışarı çıkmıştım. Karun ile gelmişken tek başına dışarı çıkmam gazetecilerin dikkatini çektiği için hemen etrafıma doluştular. Hepsi beni kameraya çekiyor, neden tek başına davetin olduğu yeri terk ettiğimi soruyorlardı. Erten bedenlerini iterek kalabalığın içinden sıyrılıp Karun'un arabasına yürüdüm.

Karun'un arabasının hemen yanında Duha'nın arabası vardı ve iki arabanın arasında tanıdık üç kişi duruyordu. Kadem ve Elay, Kenan ile konuşuyordu. Yaklaştıkça seslerini duymaya başladım. Kenan perişan bir hâlde, “Onunla konuşmalıyım,” dediğinde bahsettiği kişinin Karun olduğunu anladım. Buraya onunla konuşmak için gelmişti.

Kadem ona engel olmaya çalışarak, "Burada olmaz," diye onu gitmeye ikna etmeyi denedi. "İçeride çok fazla insan var. Seni görünce ne yapacağımızı kestiremeyiz." Haklıydı.

Ben Karun ile dans ederken Elay o boşlukta biraz fazla içmiş olmalı ki hafif sarhoş bir sesle, "Son zamanlarda hep ölmeyi istiyorum," diyerek dudaklarını sarkıttı. "Ama siz de ölün istiyorum. Niye herkes ölmüyor ki?" Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Kafası hafiften güzel olduğu için Kenan ve Kadem'in konuşmalarını duymuyordu bile.

Kadem koluna yapışıp ondan destek alarak ayakta duran Elay'ı itmeye çalıştı. "Git ötede öl kendine." Elay'ın sırtışık dokunuşlarından kurtulmaya çalışıyordu. "Ben bir süre daha yaşamak istiyorum."

Beni görmemelerini umut ederek Karun'un arabasının yanında duran Furkan'a yaklaştım. Furkan kendine çekidüzen vererek ellerini önünde birleştirdi. "Bir sorun mu var, Bige Hanım?"

Gazeteciler hâlâ beni çektiği için, "Anahtarı ver," dedim aceleyle. Furkan arkamdan bir yere baktı ama Karun'u bulamayınca tam itiraz edecekti ki, "Lütfen," diye fısıldadım. "Ver şu anahtarı."

Furkan telaşlı hâlimi ama en önemlisi dolan gözlerimi görünce cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı. Tek yaptığı kederli gözlerle, "Gidince iyi olacak mısınız?" diye sormaktı. Midem kasıldı. Furkan kaçacağını anlamıştı.

Anahtarı ondan alırken burukça tebessüm ettim. "Öyle umuyorum." Ona gülümseyip arabaya bindiğim esnada, "Bizi de bekle!" diye bağırarak Kadem ile kısıp bir sesle küfrettim. "Bu sarhoşun eve gitmesi gerekiyor!" Elay'ı başka bir arabayla götürebilirdi.

Onlardan kurtulmak için arabayı hemen çalıştırdım fakat daha araba hareket etmeden Elay ön koltuğa, diğer ikisi de arka koltuğa oturmuştu. Kaşlarını çatarak onlara tam inmeleri gerektiğini söyleyecektim ki Elay, "Hadi sür şunu!" diyerek ellerini karnına bastırdı. "Her an kusabilirim." Karun'un arabasına kusmak isterse bunun için ona hiç kızmazdım. İşese bile sorun olmazdı. Tabii bu kadarını yapmasa daha iyi olurdu.

"Bir siz eksiktiniz!" Onlara kızarak gaza yüklenip arabayı bahçeden çıkardım.

Karun'un arabasını aldığım için dışarıda olan korumalar hemen telefona davranmıştı. Siyah filmlerden arabayı kullanan kişiyi göremiyorlardı. Bu yüzden neler olduğunu anlamak için Karun'u arıyorlardı. Karun

telefonu açtığı an kaçtığı anı anlayıp adamlarını peşime takacaktı. Bu yüzden gaza basarak süratle ilerlemeye başladım.

"Evet?" dedim davetsiz misafirlerime kızarak. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok," diyen Kenan'ın sesi sıkıntılıydı. "Karun beni kovdu." Güldü ama bu muduluktan değil, kederden kaynaklı bir gülüştü. "İnsan yanında çalıştığı kişiyi kovup hayatından çıkarır, dostunu değil. Eğer bunu yapıyorsa demek ki onun için bir çalışandan farklı değildim."

"Beni de kovdu." Somurtarak başımı salladım. "Elay sağ olsun babamla iş birliği yaptığı için o gün beni de kovdu."

"Hak etmediğiniz hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı Elay. "Suçlu ben değilim." İki elini sıkıca karnına bastırıp yüzünü ekşiterek öne eğildi. "Ayrıca farkındaysanız benim hâlâ midem bulanıyor!"

"Elay sen aptal mısın?" Kadem bunu sorarken yüz ifadesi bıkkındı. "Kocan olacak o it eğer benden evli olduğunu gizlemesiydi şimdiye seni anlamıyor olurduk!" Kadem artık onun bunu anlamasını istiyordu, her şeyin tek suçlusu biz değildik.

Kadem arka koltukta savunmaya geçmiş, diziyile Elay'ın koltuğunun arkasına vurmuştu. "Ben ne yaptıysam Efil'e yaptım ama sana olanlar benim suçum değil. Aslında Duha'nın bile suçu değil, zaten bu yüzden pişmanlık duymuyor çünkü bekâr bir erkek bulmamı özellikle söylemişti. Daha fazla para için evli olduğunu gizleyen kocandı. Bizi suçladığın kadar arada onu da suçla." Haklıydı, ihanetin en büyüğü Serhat cephesinden gelmişti.

Göz ucuyla Elay'a baktım ve Serhat'ın adı geçince bile suratının bembeyaz olduğunu gördüm. "Onu görmek bile istemiyorum ama boşanma evraklarını imzalaması için onunla son bir kez görüşmeliyim. Tabii nerede olduğunu bulursam!"

"Onu sana bulurum," diyen Kadem'in gülen sesini işittim. "Sana hiç zorluk çıkarmadan o belgeleri imzalamasını da sağlarım."

Elay koltukta hareket ederek başını arkaya doğru çevirdi. "İmzalaması için ona işkence mi edeceksin?"

Kadem merakla gözlerini kıstı. "Buna üzülür müsün?"

Elay hepimizi afallatarak güldü. "Hayır, sana katılıyorum." Kadem gülerken ben yüzümü buruşturdum. Bunu da kaybettik.

Benimle aynı fikirde olan Kenan'ın, "Hayatımıza giren kadınlar da bir süre sonra bize benziyor," diyen sözünü duydum. Uzun zamandır uyumuyor olmalı ki esnedi. "Hepimizin bir psikoloğa görünmesi gerek."

"Valla ben kendim için bir doktordan randevu aldım bile," dedim rahatça. "Gittiğim yerde bozuk psikolojimi tamir ettireceğim."

"Nereye gidiyorsun ki?" Kadem'in tedirgin sesine karşılık tebassüm ettim.

"Öylesine dedim." Kaçış planımdan ona bahsetmeye niyetim yoktu.

Aynadan bakınca Karun'un tüm adamlarının peşime takıldığını gördüm. Üstelik arka koltukta duran çantamdaki telefon da çalışıyordu. Büyük ihtimalle Karun arıyordu. Elay, uzanıp çantamı aldı ve kucığıma bırakarak yerine oturdu. Telefonu açmak yerine hızımı en üst seviyeye çıkardığımı gören Elay, "Açmayacak mısın?" diye sordu. Atlatmam gereken yığınla adam ve yetişmem gereken bir uçak varken açamazdım.

Peşimdekileri atlatmaya çalışırken nedendir bilinmez ama Kadem, "Sen neden yalnızsın?" diyerek herkesin atladığı önemli bir konuya değindi. "Karun ile birlikte oradan ayrılman gerekmiyor muydu?"

Omuz silktim. "Böyle gerekti."

"O ne demek şimdi?" diyen kişi Kenan'dı.

"Sana ne?"

Bu sefer Kadem, "Kızım doğru düzgün cevap versene!" diyerek bana kızdı. "Ne işler karıştırıyorsun?"

"Araba kullanırken konuşturmayın, dikkatim dağılıyor!" Kaşlarımı çatarak hepsini tersledim. "Size hesap vermek yerine peşimdekileri atlatmıyorum."

"Yapamazsın." Aynadan Kenan'ın arkadaki arabalara baktığını gördüm. "Karun'un tüm arabalarında yerini gösteren takip cihazları var. Nereye gidersen git izini bulurlar. GPS denen şeyden haberin var, değil mi?"

Bunu beklemediğim için ilk birkaç saniye moralim bozuldu ama havaalanına girdikten sonra beni durduramayacaklarını haurladım. Check-in işlemlerini bile online yapmıştım, yani bana engel olacak hiçbir şey yoktu. Normal şartlarda olsaydı Karun uçak bileti aldığımı bile öğrenirdi ama son zamanlarda yüzleşmesi gereken çok fazla şey olduğu için beni her yönden takip ettirmeyi bırakmıştı. Sonuçta kovduğu hâlde evinde ayrılmayan bendim, bu yüzden kaçacağım aklının ucuna bile gelmemişti.

Karun'un adamları ve muhtemelen Karun da peşimdeydi. Telefonum durmaksızın çalıyordu ama ne telefonu açıyordum ne de duruyordum. Havaalanına çok az bir yolum kalmışken, "Beni görmezden geldi," diye fısıldadım. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Bu süreçte tek kelime etmedi, hiç kızmadı veya hesap sormadı." Dolan gözlerimden süzülen tek bir damla yaşın sıcaklığını yanağımda hissettim. "Ama öyle bir görmezden geldi ki kendimi bu dünyadan silinmiş gibi hissettim." Her şeyi arkamdan bırakıp gittiğim için biraz duygusaldım. Gitmeden önce birilerine içimi dökmemin sakıncası yoktu.

Gaza biraz daha yüklenerек son sürat giden arabayla diğer arabaları solladım. "Bugün bu davete benimle katılarak herkese karısı olduğumu duyurdu, beni onlardan artık gizlemiyor." Gülerек başımı iki yana salladım. "Ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyorum, zaten beni boşamıyor da!" Beni boşamıyordu, onun karısı olmakla cezalandırıyordu.

"Bana inanmadı, o da tıpkı babamın yaptığı gibi benim dışımdaki herkese inanıyor."

Çok fazla hızlı gittiğimiz için Elay koltuğun kenarlarını sıkıca tutarken, Kocasıyla ilişki yaşadığın bir kadına içini dökmek ne kadar doğru, bilmiyorum ama beni de kendinle öldüremezsın!" diye çirkefleşti. "Sence de çok hızlı gitmiyor muyuz?"

"Ya sen demedin mi *ölmek istiyorum* diye, o zaman niye ölümden korkuyorsun?" Arabanın yanında beklerken ölmek istediğini söylemişti. Bu iyiliği ona yapabilirdim.

Elay'a kızarken yola odaklandığım için yüzünü göremiyorum fakat, "*Ölmek istiyorum* dedim, *öldür beni* demedim!" diyen kızgın sesini duydum. "Durdur şu arabayı, inmek istiyorum!" Sanki zorla onu arabaya almışım gibi konuşuyordu. Arabaya binen oydu.

"Tatlım, şöyle bir sorun var ki ben arabanın frenlerini kestim," dediğim an arka koltukta oturan Kadem'in bağırmasını duydum.

"Ne yaptım dedin sen?" Aynadan ona baktığımda panikleyerek uyuyan Kenan'ın suratına okkalı bir Osmanlı tokadı geçirdiğini gördüm. "Uyan çabuk, ölüyormuşuz!"

Yediği sert tokatla Kenan'ın sıçrayarak uyandığını aynadan gördüm. Çattığı kaşlarıyla Kadem'in yakasına yapışıp, "Ne vuruyorsun lan!" diye ondan hesap sordu. Adam haklıydı, kimse tokatla uyandırılmak istemezdi.

Yolu kontrol edip tekrar aynaya baktığımda Kadem onun ellerini sertçe yakasından çekiyordu. “Bırak şimdi bunları, arabanın frenlerini kesmiş birileri!” diyerek Kenan’ı gerçek anlamda uyandırdı.

Önüme dönüp tekrar yola odaklandığımda Kenan’ın, “Kim kesmiş frenleri?” diyen şaşkın sesini duydum.

Korkudan titremeye başlayan Elay, “Bige kesmiş!” diye bağırarak kafasını arkaya uzattı. “Hepimizi öldürecek!”

Kendimi savunarak, “İftira atma,” diye ona çıktım. “Ben sadece kendimi öldürmeyi planladım.”

“Sebebi?” diye sordu Kenan şaşkınca.

“Çünkü depresyona girdim.”

“Lan geri zekâlı, sen de herkes gibi depresyona girince film izleyip kaşık kaşık çikolata yesene!” Kadem bu durumdayken bile arka koltuktan bana kızıyordu. “Arabanın frenlerini kesmek de nedir!”

“Bir şey yapın, ben bu kadınla ölmek istemiyorum!” Elay ciddi anlamda sinirlerimi bozmaya başlamıştı. “Ölümü paylaşmak istediğim biri değil!”

“Sus kız sen de!” diye onu tersledi Kadem. “Ben sanki Kenan’la ölmeye çok meraklıyım!”

“Kulağımın dibinde biraz daha bağırırsan zaten öleceksin ama araba kazasında değil, benim elimde!” Kenan da ona laf yetiştirmek için fazla beklememişti.

Bunlar niye arabaya binmişti ki...

Suratımı asarak, “Şurada ağız tadıyla ne güzel intihar edeceğim ama bir susmadınız,” diye sızlandım.

Kadem sinir krizleri geçirerek, “Kızım yine öl kendine ama bizi niye yanında götürüyorsun!” deyince gülmeye başladım.

“Gülüyor bir de.” Elay artık ağlayarak arkadaşilere bakıyordu. “Yanınıza gelebilir miyim, ondan korkuyorum.”

Ters şeritten bu tarafa doğru gelen tırı işaret ettim. “O şeride girip tıra çarpalım mı? Tüp mü taşıyor o? Tamam, büyük bir patlamayla ölümü garantileriz!” Yüksek sesle kahkaha attım. “Bilirsiniz, büyük patlamalar benden sorulur.”

“Lan biz ölmek istemiyoruz ki!” diye bağırdı Kadem. “Bizim adımıza karar verip durma!”

Gülmeye başladığımda hepsinin korkusu iyice artmıştı. Direksiyonun başında bir deli varmış gibi bana bakıyorlardı. Arabayı yavaşlatıp sağa çekerek durdurdum. “İnin hadi.” Küçük bir şakayı bile kaldıramıyorlardı.

Üçü o kadar hızlı bir şekilde arabadan adadı ki neredeyse kahkaha atacaktım. Gerçekten onları öldüreceğimi düşünmüşlerdi. Onlar arabadan indiği an tekrar binmesinler diye hemen kapıları kilitledim. Camı araladığımda araba kazasız belasız durdu diye üçü de şaşkındı. Onları gerçek anlamda korkutmuş olmalıyım ki bembeyaz suratla bana bakıyorlardı. Kadem cama yaklaşıp, “Frenleri kesmemiş miydin?” deyince iç çekerek başımı iki yana salladım.

“Bir erkek için intihar edecek kadar zayıf biri değilim.”

Tamam, daha önce Karun yüzünden bir kez intihara kalkışmışım ama orada bana başka seçenek bırakmamıştı. Ona boyun eğmektense ölmeyi seçmiştim. Aslında beni buna zorlamıştı. Kimseyle vedalaşmadan öylece çekip gitmek istiyordum ama Kadem’in çocuksu kahvelerine bakınca bunu yapamadım. Bir vedayı ona çok göremezdim. Bu kadarını hak etmiyordu.

Arabadan inip karşısında durduğumda gözlerimin ardı sızlamıştı. “Affet, sana da çok haksızlık yaptım, Uğur.” Gerçek ismini benden duymanın sarsıcı dürtüsüyle yutkundü. Yutkunuşu bile boğazında düğümlenmişti.

Dudaklarım titrerken Kadem’in gözlerine bakmak için kendimi zorladım. “Bir kere bile sormadım bensiz neler yaşadığını.” Sadece dudaklarım değil, sesim de titriyordu. “Sana değil, kendime bile sormadım bunu. Kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki sanki sen hiç dönmedin, hiç beni bulmadın ve en acısı da sanki hiç dostum olmadın.” Yanaklarımdan süzülen birkaç damla yaş ona yaptığım haksızlıktan dolayı vicdanımın kan kaybetmesiydi.

“Özür dilerim, Uğur.” Islak kirpiklerimin arasından yaşlar akarken acıyan bir sesle, “Çok özür dilerim,” diye fısıldadım. “Bunu nasıl telafi edebilirim, bilmiyorum ama ben hiç iyi değilim. Bir gün kendimi yeniden bulduğumda sana gelecek ve senden geçmişini dinleyeceğim.” Islak gözlerle başımı salladım. “O gün geldiğinde ikimizi de affedip öpücüğümü eşitleyeceğim.” Aramızda yıllar öncesinden kalan eşitlenmemiş bir öpücük vardı.

Beni ağlarken görmek benden çok onun canını yakıyormuş gibi Kadem’in sevdiğim gözleri buğulandı. “Efil bunlar nasıl sözler böyle.” Acı

çeken bir sesle konuşup bana doğru bir adım attı. “Aramızda küslük mü olurmuş, kızım ben sana dargın değilim ki.” Daha önce ona söylediğim onca şeye hiç üzülmemiş gibi hâlâ beni teselli ediyordu. Oysaki üzül­düğünü biliyordum. Hem de çok üzül­müştü.

Karun’a ait arabalar görüş açımı girince hemen arabaya bindim. Ka­pıları tekrar kilitleyip arabayı çalıştırdığımda Kadem nihayet olanları anla­mıştı. Beti benzi atarak dudakları güçlkle aralandı. “Gidiyorsun.”

Açık camdan kısık sesini duyarken sersemlemiş yüzüne baktım. “Hoşça kal, Çilek Adam.”

Araba hareket edince Kadem nihayet şaşkınlığı üzerinden atıp, “Efil,” dedi ama gittikçe ondan uzaklaştığını görünce, “Efil gitme!” diye bağırıp arabaların vızır vızır geçtiği yola atladı. Aynadan arabanın peşinden koş­tuğunu görünce ağlamaya başladım. “Gitme Efil!” diyen veryansını ku­lağıma gelmişti. Beni durdurmak için tüm gücüyle koşuyor, “Yine mi Efil!” diye bağırıyordu. “Yine mi ayrılıyoruz? Efil n’olur gitme!”

Üzgünüm.

Üzgünüm Çilek Adam ama ikimiz için yine ayrılık göründü.

Bir süre sonra Kadem’i tamamen arkamdan bırakıp kaybettim. Artık ne yakarışlarını duyuyordum ne de onu görebiliyordum. Son gazla ilerlerken bir araba arkamdaki tüm arabalardan sıyrıldı. Araba hemen yanımda iler­lerken açılan camla Karun’u gördüm. Tıpkı benim gibi süratli bir şekilde araba kullanırken, “Durdur şunu!” diye bağırdı. Çocuklarla çok fazla vakit kaybettiğim için beni yakalamıştı. Göz ucuyla ona baktığımda çatık kaşla­nın arasındaki çizgiler derinleşmişti. “Durdur şu siktiğim arabayı!”

“Bırak artık peşimi!” Çok hızlı gittiğimiz için kaza yapmak istemi­yordum. Bu yüzden onun olduğu tarafa uzun süre bakamıyordum. Gözümü yoldan ayırmamam gerekiyordu. “Seni istemediğimi anla artık!”

Havaalanının yoluna girdiğimde hızını arturarak, “Hiçbir yere gide­mezsin!” diyen kızgın sesi kulaklarımda çınladı. “Gidemezsin!”

“Öyle bir giderim ki aklın şaşar!” diye öfkeyle bağırdım. Yolumu kesip beni durdurmak için hızını arttırdıkça ben de gaza yükleniyordum. Onun öne geçmesine izin vermeyecek kadar iyi bir şofördüm. “Bu gece defolup gidiyorum uğursuz hayatından!”

“Kemerin bağlı mı?”

“Ne?”

“Bağlı mı şu sikik kemer!”

“Evet,” dediğim an arabasıyla arabama sertçe vurunca az kalsın direksiyon hâkimiyetini kaybediyordum. Öne geçmesine izin vermeyeceğimi anlayınca bu yola başvurmuştu. Yaşadığım sarsıntıyı atlatınca kaşlarımı çattım. “Hayvan!” Direksiyonu ona doğru kırıp ben de onun arabasına çarptım. “Amacın beni öldürmek mi?”

Kısa bir an ona bakınca dudaklarının kıvrıldığını gördüm. “Yaralamak belki, öldürmek hayır.” Sesini bana duyurmak için bunları yüksek sesle söylemişti.

Beni durdurmak için her şeyi yapacağını anlayınca sıradaki adımını tahmin etmek zor olmadı. Aynı anda hızımızı biraz düşürdük ve aynı anda silahlara davrandık. O belindeki silahı çıkartırken ben torpido gözüne uzandım. Onun arabasında olduğum için tam da tahmin ettiğim gibi torpido gözünde yedek silahı vardı. Silahı hızlıca alıp doğrulduğum gibi onun olduğu tarafa hedef aldım. O da öyle yapmıştı.

Kısa bir an göz göze geldiğimizde namlunun ucunu arabamın tekerine doğrulttuğunu gördüm. Dudaklarım kıvrıldı. “Şunu izle sevgili kocam.”

Önden önce davranıp ateş ettim ama arabasının tekerine değil, koluna. Evet, onu silahı tutan kolundan vurmuştum.

Onu vurduğum için kolu kısa bir an yanına düşünce Karun çıldırarak, “Akıl hastası manyak karı!” diye bağırmıştı. “Tekere ateş etmek aklına gelmiyor mu? Neden ilk seçeneğin hep beni vurmak oluyor!”

Gülerek onu taklit ettim. “Ama öldürmeyecektim ki! Yaralamak belki, öldürmek hayır,” diye bağırdım ve dikkati dağıldığı için arabasının tekerine hedef aldım. “Tavsiye için teşekkürler.” Sonrasında arabanın ön tekerine ateş ettim.

Arabanın tekerini vurduğum an gaza yüklendim çünkü tekeri patlayan araba zikzaklar çizmeye başlamıştı. En önde ilerlerken aynadan arkaya bakınca arabanın kaldırıma çarparak durduğunu gördüm. “İşte bu be!” diye bağırarak kahkaha attım. “Sen harikasin kızım.” Kendimi seviyordum.

Bunun Karun’u durdurmayacağını bildiğim için hızımı hiç kesmedim. Arkadan gelen korumalardan birinin arabasını alıp tekrar peşime düşecekti. Bu ona birkaç dakika kaybettirmişti, üstelik yaralıydı. Her şey onun aleyhineyken ondan önce havaalanında olmalıydım. Bir kez daha havaalanından bir uçağa binmeden dönmeyecektim.

“Şu hâle bak!” diye isyan ettim. “Sanki karı koca değil, düşmanız. Bir tek çatışmaya girmediğimiz kalmıştı.”

Daha önce hiç evlenmediğim için *tüm evliler böyle mi*, diye kıyaslama bile yapamıyordum. Herkes kocasıyla silahlı bir çatışmaya girip onu vuruyordur herhâlde.

Belki de vuruyordur, nereden bileyim ben.

Bir süre sonra yakaladığım o küçük fark sayesinde havaalanına Karun'dan önce geldim. Arabayı ani bir frenle durdurup hemen kemerimi çıkardım ve çantamı alıp arabadan indim. Havaalanının kapısına doğru koşarken panik içindeydim çünkü uçağım her an kalkabilirdi. Hemen ayakkabılarımı çıkardım ve elime alıp koşarak içeri girdim. Topuklu ayakkabılarla yeterince hızlı değildim. Sırada bekleyen insanların homurtusunu ve bana yönelik olan sert eleştirilerini umursamadan en öne geçmiştim.

Karun her an burada olabilirdi ama artık istese de beni durduramazdı. Tüm işlemlerden geçtikten sonra kendi kapımı bulmak için koşmaya başladım. Kapıların kapanmasına sadece on dakika kalmışken kaybedecek bir dakikam bile yoktu. Uçağımın olduğu kapıya gelmem beş dakikamı almıştı. Son bir kez daha pasaport ve bilet kontrolünden geçtikten hemen sonra uçağa binmiştim.

Son dakikada uçağa binen tek yolcu olduğum için kalkış için çok fazla beklemedim. Uçağın kapıları tamamen kapandıktan sonra kaptanın yaptığı anonsları ve hostesin rutin bilgilendirmelerini sabırsızlığımı artırıyordu. Sonunda bu şehirden ve içindeki insanlardan kurtuluyordum.

Telefonu tam uçak moduna alacaktım ki Karun'un bir kez daha aradığını gördüm. Bu sefer görmezden gelmek yerine telefonu açıp kulağıma yasladım. "Binmediğini söyle!" diyen telaşlı ve sinirli sesini duydum. "O uçağa binmediğini söyle!"

Çok hızlı koşuyormuş gibi sesi nefes nefeseydi. Fakat kabin kaptanının son anonsuyla yutkunuşunu duydum. "Gerçekten gidiyorsun," diye fısıldadı. Koşmayı bırakmış olmalıydı çünkü hoparlörden gelen sesi duymuştu. "Beni bırakıp gidiyorsun." Hem de engel olmak için yaptığı her şeye rağmen.

"Git diyen sen değil miydin, Sanrı? Evinden ve hayatından kaybolup gitmemi isteyen sendin." Avludaki o büyük yüzleşmeden hemen sonra peşinden gidince beni bu sözlerle kovmuştu.

Ona kendi sözlerini hatırlattığımda kederli bir sesle, "Hayır," diye sitem etti. "Gitmeni söylediğimde bile hep kalmanı istiyordum. Gerçekten gitmeni isteseydim seni evden atmak çok mu zordu sanıyorsun?"

“Artık çok geç.”

“Değil!” diye hiddetli bir sesle bağırdı. “Kırgınsın biliyorum ama bunun çözümü gitmek değil!”

“Kalmak da değil.”

“Gitme!” diyen sesi kızgındı ama öfkesinde bile acı bir yakarış vardı. “Henüz seninle hiçbir şey başlamadı, gitme.”

“Ama benimle çok şey bitti.”

“Hayır!” dedi sertçe. “Bu doğru değil.”

“Doğru olduğunu çok iyi biliyorsun.” İkimizin bildiği bir gerçeği inkâr ediyordu ama gerçek bunun tam tersiydi.

“Ben bir şeyleri başlatmak için değil, son vermek için doğmuşum,” dedim içli bir sesle. “Sekiz yaşında da bu böyleydi, şimdi de böyle oldu. Tıpkı seninle olan evliliğim gibi hayatımdaki her şeyi başkaları başlatır ama ben bitiririm.” Gerçek bundan ibaretti.

Uçak pistte ilerlerken gözlerimi kapatarak başımı koltuğun arkasına yasladım. “Bazen tek bir kibrit çöpüyle bir depoyu, bazen bir kurşunla sevdiğim birini, bazense küçük bir biletle evliliğimi bitiririm. Hâlâ anlamadın değil mi, Sanrı? Ben yeni başlangıçlar için değil, sonlar için varım. Seni bile bir günde terk etmedim, on üç güne sığdırdım bunu.”

“Saka...” demişti ki gözlerimden süzülen yaşlarla, “Bütün seçimlerin bir nedeni ve bedeli vardır,” diye fısıldadım. “Bir şeyleri gözden çıkarmadıkça yeni şeyler amaçlamalıyız. Gözden çıkardığım sensin ve amaçladığım artık sadece bir tutam huzur.”

“Özür dilerim!” Karun’un özrü beklenmedik, plansız ve aceleciydi. Belki de biraz korku doluydu çünkü bunun için bir daha şansı olmayabilirdi. “Milyonlarca kez özür dilerim, gitme Saka,” diyen sesi bile kararımı etkilemiyordu.

Tekrar konuştuğunda yüksek çıkan ama aslında yüreğinin en kısık sesini duydum. “Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?”

“Bunu bana sen öğrettin.” Kontrol edemediğim yaşlar yanaklarımda süzülürken ağladığımı ondan gizlemeye çalışıyordum. “Nasıl acımasız olduğunu ben senden öğrendim, Sanrı.”

Telefonu kapatmadan hemen önce, “Seni bulacağım!” diyen kararlı, kızgın ve çaresiz sesiyle ürperdim. “Nereye gidersen git, seni bulacağım, hep bulurum!” Bu sefer değil, bu sefer beni bulmaya ne gücü yetecekti ne de kudreti.

Telefonu kapatıp uçak moduna aldıktan sonra camdan dışarıya bakmaya başladım. Gökyüzüne süzülen uçakla nihayet rahat bir nefes almıştım. Arkamda bıraktığım ülke kendi anavatanım Türkiye'ydi, gitmekte olduğum yer ise Fransa. Neden mi Fransa'yı seçmiştim? Çünkü en iyi cerrahi işlemler orada yapılıyordu ve halletmem gereken bükük bir burnum vardı. Artık sadece kendimle ilgileneceğim için bana iyi hissettirecek şeylerin peşinden koşacaktım.

Farklı yönlerden çok değişmiştim. Olur olmadık her şeyde Karun'a bir şeyler fırlatmayı ve onu öldürmeye teşebbüs etmemi çok düşündüm. Onu ilk kez Adana'dayken öldürmeye çalışmıştım. Satırı ona fırlattığım günden sonra devamı gelmişti. İlk hamlenin öncesini düşününce panzehri vermeyerek beni intihara zorladığım hatırladım. Asıl o günden sonra çok değişmiştim.

Sorunun kaynağına inince aslında beni intihara zorladığı o günün üstesinden bir türlü gelemediğimi fark etmiştim. Ona o kadar kızgındım ki o günden sonra olur olmadık her şey beni tetiklediği için içgüdüsel olarak onu öldürmeye çalışıyordum. Bu yüzden basit bir şeyde bile kontrolümü yitirip onu yaralıyordum.

Gazel'in geri dönmesiyle de psikolojim iyice darmadağın olmuştu. Kafeste yaşadıklarım beni öyle bir dağıtmıştı ki sağlıklı kararlar almayı bırakmıştım. Normal şartlarda Karun'un evine asla taşınmaz, masasında yemek yemez, belki yatağına bile girmezdim. Aslında son zamanlarda yaptığım hiçbir şeyi kendi irademle yapmıyordum.

Her şeyi geride bırakıp yeniden kendimi bulmak için gidiyordum. Gittiğim yerde düzenli bir şekilde psikoloğa gidecektim. Kafamın içindeki sorunlardan çok geç olmadan kurtulmanın tek yolu buydu. Kendimi iyi hissettirecek her şeyi yapacak ve hem fiziksel olarak hem de psikolojik olarak daha sağlıklı biri olacaktım.

Buna ihtiyacım vardı.

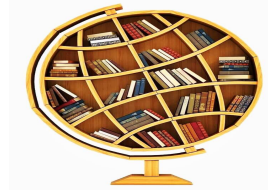
Başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Gidiyordum ama içimde buruk bir acı vardı. "Zihinsel olarak hiç iyi değilim," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken.

Bunu ilk kez sesli bir şekilde kendime itiraf ederken birilerinin duyup duymaması umurumda değildi. "Sekiz yaşındaki o patlamada bedenim ölümden döndü, ruhum yaşamdan," diye fısıldadım. "O kadar iyi kayboldum ki kendimi bulamıyorum."

Bu kaçışım aslında kendimi bulmak için çıktığım bir yolculuktu.

Biliyordum, Karun beni er veya geç bulacaktı. Hep bulurdu ama bu ayrılık beni yenilerken onu yakıp küllerini savuracaktı.

Biliyordum çünkü o da artık biraz bendi.

~8~

SOĞUK SAVAŞ

*“Gidişine kızgınım ama öfkemin asıl sebebi
döndüğünde bile seni affedecek olmam.”*

Karun Kalender

Rol yapmak belki de sahip olduğum en iyi meziyetlerin içindeydi. Canımı yakan, aklımı kurcalayan ve içimi bir kurt gibi kemiren derin bir yaraya sahip değilmiş gibi yaşamaya devam ediyordum. Bunu yapmak zorundaydım, diğer türlü içinde bulunduğum boktan hayat daha da çekilmez oluyordu. Her zamankinden daha soğuk ve daha mesafeli olmak benliğimin bir parçası olmaya başlamıştı. Büyük bir parçam benden alınmış gibi hissederken onun bıraktığı boşluğu bir şeylerle doldurmalıydım.

Başka kadınlarla mı? Hayır, bu kadarını içim almıyordu ama daha fazla işe gömülmek aklımı az da olsa dağıtıyordu. Giden birini düşünüp kendime işkence etmek istemediğim için beni meşgul edecek işlerin içine gömülmüştüm. Şimdilerde tek bekleyişim iki ay sonraki duruşmaydı. Bir çırpıda boşanıp eski sıkıcı hayatıma geri dönmek istiyordum. Bige'nin gidişinin üzerinden bir ay geçmişti. Otuz gün, dokuz saat ve bilmem kaç dakika, kaç salise. Hayatımda açtığı derin boşluğun sikik sayılarından başka elimde bir şey kalmamıştı.

Gitti, bu kadar kısa ve netti. Gitti.

Onu yanımda tutmak için her şeyi yapmama rağmen yine de gitmişti. İçimde hissettiğim bu acının tek sebebi geceleri yumrukladığım kum torbasının açtığı izler olamazdı. Ellerimdeki yara, içimdeki yaradan daha büyük değildi. Biliyorum, ona karşı birçok hatam olmuştu ama gidişi bana vereceği en büyük cezaydı. Aslında anlamalıydım gitmeye hazırlandığını. Köşe bucak kaçmasından, kaçırdığı gözlerinden ve silinen gamzelerinden anlamalıydım.

En önemlisi de on üçü takıntı hâline getiren bir kadının on iki günlük suskunluğundan anlamalıydım. Beni terk etmeye hazırlandığını dargın geçirdiğimiz o on iki günde fark etmeliydim. Anlamadım ve o, çekip giderek anlattı bana terk edildiğimi. Belki de on iki gün boyunca onu anlamamı bekledi, son seçeneğiydi gitmek. Her şeyi bırakıp gidecek kadar ona çok şey yaşatmıştım, değil mi?

Haklıydı Saka, benden gelen acıya doymuştu.

Her yönden berbat bir adamdım. Gidişiyile artık bunu daha iyi anlıyordum. Belki de gitmekle en doğrusunu yapmıştı. Bir kadını mutlu edecek hiçbir vasfım yoktu. Onları anlamıyor, fazla karışık ve duygusal buluyordum. Bir kadına vereceğim tek şey daha fazla acı ve daha fazla ölüm olurdu. Şu zamana kadar hayatıma giren tüm kadınların başına gelen buydu. Daha önce Duha'ya da dediğim gibi bizim gibi adamların hayatına giren kadınları sadece üç son beklerdi: acı, ölüm ve kaçıp gitmek.

Hiçbiri uzun süre dayanmazdı. Saka'nın gidişiyile bu gerçeği bir kez daha anlamıştım. Kendimi kandırmanın lüzumu yoktu, bu evlilik zaten yürümezdi. Onu zorla yanımda tutarak hak etmediği şeyleri daha fazla yaşamasına izin vermeyecektim. Benden uzakta daha mutlu olurdu, zaten şu anda öyleydi de. Fransa'da iyi bir otelde kalıyordu. Gidişinin ilk haftasında burun estetiği olmuştu. Bunun için hiç vakit kaybetmemişti. Beni her yönden parçalarıma ayırmışken kendini yenilemek için fazla beklememişti.

Şimdilerde ameliyattan kalan izler çoktan kapanmaya başlamış olmalıydı. Haftanın iki günü iyi bir psikologdan terapi görüyor, geri kalan günlerini Fransa'daki turistik yerleri gezerek geçiriyordu. Müzeler, sanat galerileri ve resim atölyeleri en sevdiği yerlerdi. Elimde onun birçok fotoğrafı vardı. O gülümseyerek bir şeylerin fotoğrafını çekerken adamlarım gizlice onu çekiyor, fotoğraflarını bana atıyor ve tüm gün ne yaptığıyla ilgili bana rapor veriyorlardı.

Ondan vazgeçmiş olabilirdim ama yokluğuna tamamen alışana kadar fotoğrafları beni avutuyordu. İki ay daha böyle süreceğini, onu uzaktan takip ettireceğimi biliyordum. Bu iki ayda kendimi iyice onun yokluğuna alıştırmalıydım. Böylelikle tek bir duruşmayla aramızdaki evlilik bağına da koparabilirdim. Deli gibi istememe rağmen eğer ona gitmiyorsam, bunun tek sebebi ondan vazgeçmeye çalışmamdı.

"Siz ne düşünüyorsunuz, Karun Bey?" Toplantı salonunda bana yöneltilen soruyla aklımı Bige'den kurtarıp masadakilere baktım.

"Hangi konuda?" diye sorduğumda CEO'larımızdan biri olan Ceyda Hanım, "Müşteşar Zeki Bey'in dosyasından bahsediyoruz," diye beni yanıtladı. Her ay bir kez bu toplantıyı yapar, güvenlik için başvuran insanların dosyalarını kontrol eder ve içlerinden kimler korunmaya değerse onu seçerdik.

Masada duran kalemi parmaklarımdan çevirirken, "O ayyaşın alkol dışında düşmanları mı varmış?" dedim ilgisiz bir sesle.

“Adamlarımın zamanını ve ücretini karşılayacak parası yok. Yakın zamanda iflasını duyuracak birine güvenlik sağlayamayız, zaten dibi boyladığında kendi kafasına sıkacaktır. Ölü bir adamdan borç tahsis edecek değiliz.” Bir zamanlar bok gibi parası vardı ama şimdi iflasın eşiğindeydi. Onları korumak için onlara adadığım ekip canlarını ortaya koyuyordu. Müşterilerimiz her anlamda buna değmeliydi.

Bu ekibin içinde hackerlar, dedektifler ve keskin nişancılar da vardı. Ekibin kullandığı araçları, silahları, içinde görüntü ve dinleme cihazlarının olduğu minibüsleri biz tahsis ediyorduk. Şirketimiz onlara en iyi teknolojiyi sunuyordu, böylece müşterimiz için tehdit olan sorunu bulup ortadan kaldırıyorlardı. Bir müşteriye sağladığımız güvenlik paketi oldukça maliyetliydi ve bunun beş katını kazandırmayan müşterileri kabul etmek akıllıca olmazdı.

Sahip oldukları servetin tadını çıkarmak için yaşamaları gerekiyordu. Bunun için bize bir servet ödeyip canlarını koruyorlardı. Güvenlik konusunda başarısızlık oranımız çok düşük olduğu için uluslararası tanınan bir şirkettik. Ülkenin her yerinden su gibi müşteri ve para akıyordu. Benden sonra kırk kuşağı bolluk ve lüks içinde yaşatacak bir mirasa sahiptim. Belki de daha fazla. Hesabını tutamadığım kadar çok param vardı ama tek kuruşu bile bir gram huzuru satın almaya yetmiyordu.

Masada duran müşterilerin yığın hâlindeki dosyalarına bakınca üzümlü buruşturdum. “Neden bu kadar çok?” Hepsini karşılayacak adamım ve teçhizatım vardı ama tüm bu dosyalara tek tek bakacak olmak can sıkıcıydı.

Müşteri alımlarından sorumlu uzmanımız Ünsal Bey, “Aslında bunlar sadece onda biri,” diyerek gülümsedi. “Bir ay boyunca ekibimiz tüm başvuruları kontrol ediyor ve sadece seçili müşterilerin dosyalarını ayırıp size gönderiyor.” Anlamadığım şey bu insanlar kendilerini korumayı bilmiyor muydu?

Yemedikleri halt kalmıyordu ama başları en küçük bir belaya girince hemen bize geliyorlardı. Aslında bu artan talepler finansal bakımdan beni mutlu etmeliydi ama son zamanlarda hiçbir şeyden zevk alamıyordum. Severe yapmışım işim bile sıkıcı gelmeye başlamıştı. “Devam edelim.” Arkama yaslanıp asistanımın getirdiği kahveyi aldım. “Sıradaki?”

Elindeki ajandayla yanımda dikilen asistanım, “Efendim başlamadan önce Ümit Bey’in sizinle görüşmek istediğini tekrar hatırlatmalıyım,” deyince başımı salladım. Boş olduğum bir zamanda onunla görüşmek için

bir şeyler ayarlayacaktım. Gurur piçi bu herifi başıma bela etmişti. Memlekette onca kız varken bir bölge liderinin kızını kaçırıp onunla evlenmek zorunda mıydı?

Toplantının devamında üç saat boyunca bu ay kabul edeceğimiz müşteriler üzerine konuşmuş ve bizim için kârlı olacak müşterilerin başvurularını onaylamıştık. Toplantı nihayet bitince herkes çok yorulduğu için hiç vakit kaybetmeden kendi ofislerine dağılmıştı. Toplantı salonunda kimse kalmayınca ofisime gitmek yerine telefonu çıkartıp Gurur'u aradım. Bu itin kayınpederi benimle görüşmek istediğine göre Gurur kesin canımı sıkacak bir şeyler yapmıştı.

Bir zamanlar bu şirketi Gurur yönetiyordu çünkü şirketin yarısı onundu. Kendi liderlik döneminde birçok düşman kazanması can sıkıcıydı ama şirketi büyüttüğünü de inkâr edemezdim. Liderliği ondan alıp şirketin genel müdürü olduğumda ise her şeyi onun bıraktığı yerden daha da ileriye taşımıştım. Çağıl ve Levent'in şirkette çok az hissesi vardı ama Gurur ile hisselerimiz eşitti. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama sahip olduğu her şeyin yarısını benimle paylaştığını inkâr edemezdim.

Babadan kalan tüm bu miras bir zamanlar sadece Gurur'undu. Büyükbabam babamın nasıl bir soysuz olduğunu iyi bildiği için mirasından onu mahrum etmiş ve her şeyi en küçük oğluna, yani Gurur'a bırakmıştı. Gurur ise babasının izinden gitmiş ve babama tek kuruş vermeden sahip olduğu her şeyin yarısını yeğenleriyle paylaşmıştı.

Bu paranın temelinde Gurur olduğu doğrudu ama şu anda bulunduğum konuma kendi çabam ve azmimle gelmiştim. Gurur bana sadece gereken kaynağı sunmuştu, diğer her şey kendi emeğim ve yıllardır süren çabamla olmuştu. Gurur'un eline bakmaktansa ondan aldıklarımla akıllıca yatırımlar yapıp kendimi hep daha ileriye taşımış ve adımları ülkenin tanınan iş insanlarının arasına yazdırmayı başarmıştım.

Telefonu kulağıma yaslayıp ofisin içinde yürürken Gurur'un telefonu açmasını bekliyordum. Karşı taraftan biri telefonu açtı ama bu Gurur değildi. "Geleysin da biri seni aray!" diye bağırarak ince bir kadın sesi duydum. Bizim oranın ağzıyla konuşan biri Gurur'un telefonunu onun yerine açmıştı. "Amca! Ha buraya geleysin." Amca mı? Kalbimdeki kaskımları hissetmiştim. Gurur'a amca diyecek sadece bir kişi vardı, o da Defne'nin kızıydı.

Adımlarım durduğunda neredeyse telefon elimden düşecekti. Telefonun diğer ucunda Defne'nin kızı mı vardı? Garip olan şu ki bu ses bir

yerden tanıdık geliyordu. Onun sesini daha önce nerede duymuş olabirdim? “Kim arayı, oni de hele,” diyen Gurur’un sesi çok uzaklardan geliyordu.

“Bilmeyim da yazmiyi isim.”

“Ula ne niye açaysın o zaman?”

Kız gülererek, “Çalduğı için,” deyince Gurur’un arkadan ettiği küfürleri duydum. Gurur her nereden bağıırıyorsa daha kızın yanına gelmemiş olmalı ki, “Amca geleysun artık!” diyerek tekrar ona sesini duyurdu. “Ağaç ettun beni buraya, ha bu ettiğün iş midur!” Ona bağıırdıktan sonra kısık bir sesle öksürdü. “Bir dakika bekleyin lütfen.” Bunları bana söylerken Karadeniz ağzıyla konuşmayı kesmişti ama hâlâ öksürüyordu. “Amcam bir dakika içinde burada olacak.” Sesinde yirmi yaşındaki genç bir kızın asiliğı ve kibarlığı vardı. Telefonu neden kapatmadığımı anlayamıyordum.

Koltuğa oturup telefonun Gurur’a geçmesini bekledim. On saniye sonra kızın öksürükleri artınca sertçe yutkundum. Çok şiddetli öksürüyordu. Kontrol edemediğı öksürüklerinin arasında acıyla inleyip, “Amca yetişıysun,” diye fısıldadı. “A-amca bi şey oliy, amca kan!” Sanki Gurur’dan değil de benden yardım istiyormuş gibi koltuktan nasıl kalktığımı bilemedim. Yaşadığım korku ve dehşet hissi karşısında kendime inanamadım. Bu duygu da neyin nesiydi?

Bir şeylerin kırılma sesini duyduğumda telefonun diğer ucunda büyük bir gürültü kopmuştu. Artık kızın nefes sesleri kulağıma gelmiyordu. “Hayır, hayır!” diye bağııran Gurur’un korku dolu sesini duydum. “Gözlerini aç, kurban olurum gözlerini aç! Hadi güzelim, aç şu gözlerini. Araba, arabayı hazırlayın hemen! Melek bana bak, bana bak meleğim!” diye ver-yansın edince daha fazla dayanamayıp telefonu kapattım. Kahretsin!

Odanın içinde dört dönerken yanımdaki sandalyeye tekme atıp onu devirdim. Parmaklarımı sinirle saçlarımdan geçirirken neyle mücadele ettiğimi bilmiyordum. “Sikerim böyle işi!”

Ölüyordu.

Defne’nin kızı gerçekten ölüyordu.

Başından beri onun ölmesini hep istemişken bu hissettiğim sikik duyguya anlam veremiyordum!

Bir hafta önce o kızın hasta sesini duyduktan sonra tekrar Gurur'u aramaya cesaret edememiştim. Kendimi daha çok işlere verdim ve bir şeyleri düşünmemek için kendime daha az zaman ayırmaya başladım. Sıkışığım hayatında her şey daha kötüye gidiyordu, bugün de Bige'nin babası çıkıp gelmişti. Akşamüstü eve geldiği için Levent beni arayıp eve çağır-mıştı. Bige gittiğinden beri ilk kez eve saat sekizde gelmiştim.

Normalde ya sabaha karşı eve gelirdim ya da hiç gitmez, otelde kalırdım. Özellikle odama girmek bile istemiyordum. Bige'nin odamda bıraktığı güzel anılar yokluğuyla bir cehenneme dönüştüğü için onun izinin olduğu her yerden kaçıyordum. Kızı beni evden soğutmuşken babası bu akşam zoraki bir şekilde beni eve getirtmişti.

Çalışma odama geçtiğimde masanın önündeki koltukta huzursuzca oturan Asım Bey'in delici bakışları dakikasında beni bulmuştu. "Kızımı kaçırta-cak ne yaptın?" diye hesap sorarken her an gırtlığıma yapışacak gibiydi.

Masanın başındaki yerime geçip rahatça oturdum. "Karım ile olan sorunlarımız sizi ilgilendirmez."

Asım Bey her şeyin kontrolü altında olmasına alışkın olduğu için istemediği ve kontrol edemediği bir damada öfkelenip yumruğunu masaya geçirdi. "O benim kızım!"

Kaşlarını çatarak masadaki eline ters gözlerle bakıyordum. "Benim de karım!"

Masanın iki farklı yönünde dururken birbirimize ölümcül bakışlar atıyorduk. İkimizin aynı odanın içinde olması her açıdan tehlike arz ediyordu. Her an iki taraftan birinin elinden bir kaza çıkabilirdi. Babasını öldürsem Bige çok kızar mıydı? Peki, ya yaralamak veya komaya sokmak da seçeneklerin içinde mi?

İkimiz tahammülsüz gözlerle birbirimizi izlerken Asım Bey çenesini sıkarak bana gözdağı vermeye başladı. "Şimdi beni iyi dinle genç adam." Sakinleşmek için hızlı hızlı nefesler alıyordu ama zerre kadar işe yaramı-yordu. "Kızım uzun süre senin karın olarak kalmayacak." Siyah gözleri delice bakarken masanın üzerinde duran elini sinirden sıkıyordu. "Efil senin gibi biriyle yapamaz!"

"Acaba ben onun gibi bir kaçıkla yapabiliyor muyum?" dediğimde benden böyle bir şey duymayı beklemediği için şaşır-dı. "Kızınız bir deli, hem de en fenasından." Sinirden yüzümü sertçe ovuştur-dum. "Biliyor

musunuz, isim konusunda çok doğru bir karar vermişsiniz çünkü adı gibi efil efil esmediği bir günü bile yok! Bana satır fırlatıyor, silahla kovalıyor, kaçırıyor, arkamdan bıçak fırlatıyor ve eline geçen her fırsatta beni yarıyor.” Hâlâ izinin kapanmadığı kolumu işaret ettim. “Giderken bile beni vurdu! Kızınızı çok masum mu sanıyorsunuz? O manyak karı dışarıdaki herkese melek ama bana gelince en temizinden bir şeytana dönüşüyor!” Akıl hastası kızının nasıl fena bir şey olduğunu hiç bilmiyordu.

Asım Bey’in dudakları sinirlerimi bozacak bir şekilde kıvrılınca yumruğumu sıktım. Kızının bana yaptıklarını duymak keyfini az da olsa yerine getirmişti. “Hak etmediğin hiçbir şey yapmamış.” Kızının böyle olmasıyla gurur mu duyuyordu? Onun sorunları olduğunu gerçekten görmüyordu.

Ruhumdaki izleri çok iyi gizleyen alaycı bir hissi yüzüme taşıdım. “Hak etmediğim çok şey yaşadım ve yaşıyorum.” Sert ifademden ödün vermeden duygusuz gözlerle onu izliyordum. “Bunların içinde kızınız da var. Onu da hak etmiyorum, zaten iki ay sonra ondan boşanacağım.” Asım Bey boşanmaya yanaşmayacağını düşündüğü için gözleri hafifçe irileşmişti. Şaşırdığını görebiliyordum.

Masanın üzerinde yumruk olan parmaklarını gevşeterek açtı. Gür kaşlarının altında küçük çaplı bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Fikrini değiştiren ne oldu? Ondan boşanmamaya kararlıydın.” Kıstığı gözleriyle bana bakıyor, kafasındaki soru işaretlerine cevap istiyordu.

“Ona kızgıyım.” Birazdan küplere bineceğini çok iyi bildiğim için dilimi ısırarak ciddiyetimi korudum. “Beni bırakıp gitti. Beni bırakıp gitmesine inanabiliyor musunuz? Karun Kalender’i bırakmak için aptal olmak gerekir!” Karım bir aptaldı.

Tam da tahmin ettiğim gibi Asım Bey’in kaşları hızlı bir şekilde çatıldı ve gevşeyen parmakları tekrar avucunun içindeki yerini aldı. “Bu da ne demek!” diyerek iyice celallendi. “Gönlünü alsa onu boşamayacaksın yani, öyle mi?”

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. “Bir tek *kocam* diyerek bana yılışırsa onu boşamam,” dediğimde dürüstlüğüme takdir etmeliydi. “Kızınız çok güzel kocam diyor.” Onun tarafından kandırılmaya hazırdım.

Kızının tek bir lafıyla ondan ayrılmayacağını anlayınca hiddetlenerek ayağa kalkmıştı ki, “Siz nasıl başardınız?” diyerek üzerime saldırmaya hazırlanan adamı tek bir cümleyle durdurdum. “Begüm Hanım ile uzun süre evli kalmayı nasıl başardınız?” Bunu bana da söylemeliydi.

Artık alay etmiyordum, zaten ciddiyetim onu durdurmuştu. “Bige bana ne zaman kızsın her defasında *babam gibisin* diyor.” Gözlerinin içine mesafeli bir şekilde bakıp aradığım yanıtları bulmaya çalıştım. “Bunu övünerek veya babasıyla gurur duyarak söylemiyor.” Geçmişte ona neler yaptığını tam olarak bilmediğim için Asım Bey’e olan bakışlarım sertti. “Nefret eder gibi söylüyor.”

Asım Bey’in eli masadan destek alırken öfkesi söndü ve iç çekerek kalktığı koltuğa oturdu. “Efil benim tarafımdan büyük bir yara aldı, Hâlâ beni affetmiş değil.” 13 Haziran gecesi Bige’nin bana *babamı öldür*, diye haykırmasından anlaşıyordu babasına duyduğu derin yarısı.

“Gazel’in tabiatı benim gibi hırçın ve asi.” Büyük kızından kendi yanışmasını görmekten hoşlanmadığını biliyordum. “Ama Efil annesinin bir kopyası, inatçı ve savaşçı.”

Kızlarından birinin ona karısını hatırlatmasından memnunmuş gibi yüzünde küçük bir gülümseme oluşmuştu. “Uzun evliliğimin sırrı ben değil, Begüm’dü çünkü kaçmak yerine savaşmayı tercih ederdi.” Başını çevirip yargılayan gözlerle bana baktı. “Annesine bu kadar çok benzeyen bir kadın senden kaçıyorsa, sen benden de kötüsün demektir.” Bana bu akşamın ilk darbesini geçirmişti.

“Begüm’ün kızı kaçmayı bilmezdi. Gazel ilk fırtınaya yenik düşüp kaçtı ama Efil hep kalan taraftı. Arkadaşları, annesi hatta gözleri gittiğinde bile Efil hep kalan taraf oldu.” Gözlerimin içine baktığında siyah hareleri canımı sıkan bir gerçeği tokat gibi yüzüme vuruyordu. “İşte bu yüzden onu hak etmiyorsun çünkü benim kızım ilk kez birinden kaçtı.”

İçime dert gibi çöken sözlerine karşılık hiçbir şey söyleyemedim. İkimiz için katlanılmaz bir hâle gelen küçük bir sessizlikten sonra, “Benden boşandığında iyi olacağını mı sanıyorsunuz?” diye sordum karamsar bir sesle.

“Belki mutlu olur ama iyi olmayacak. Azap Tarikatı bir tek Carlos’tan mı ibaret sanıyorsunuz? Biri gider, yerine hep daha kötüsü gelir, bu hep böyle olmuştur.” Ben bunun canlı bir örneğiydim. Bölge liderleri babamı parmağında oynatıp onu kuklaları yapmışlardı. Gurur abisini devirip hepsine büyük bir darbe vurmuştu. Gurur’un bileğini bükemediklerinde Ümit Bey onun nişanlısını öldürtmüştü. Buna karşılık olarak Gurur onun kızını kaçırmış ve onunla zorla evlenmişti. Ümit Bey’e vereceği en büyük ceza buydu.

Gurur, Farah’ı bir hafta yanında tutmuştu. O bir haftada nişanlısını öldüren bir adamın kızına dokunmadığına emindim, midesi bu kadarını

kaldırmazdı. Fakat kızı işkence etmişti. Ölen nişanlısının kaybıyla gözlerini o kadar karartmıştı ki babasının günahını kızından çıkarmıştı. O bir haftada ikisi arasında neler geçtiğini bilmiyorduk ama Farah'ı Gurur'dan kurtardığımda tanınmaz hâldeydi. Lakabı bile deli olan bir adamın yanında geçirdiği bir hafta zavallı kızı perişan etmişti.

Adamlarımla kaldıkları kulübeyi basıp Farah'ı bulduğumda ayak bileğinden doğalgaz peteğine zincirliydi. Üzerinde onun kanıyla kirlenen kıyafeti vardı ve ölmek üzereydi. Farah'ı o kulübeden çıkardığımda kollarımda ölecek diye çok korkmuştum çünkü durumu kritikti. Üç ay boyunca komada kalarak ciddi bir yaşam savaşı vermişti.

Farah'a olanlardan sonra bölge liderleriyle iş birliği yapıp Gurur'un saltanatını yıkmış ve yerine geçmişim. Benim de babam gibi onların dalkavuşu olacağımı sanmışlardı. Fakat ne babam gibi onların önünde bükülmüştüm ne de Gurur gibi kirli oyunlara başvurmuştum. Canımı yakanların canını yakmak için onların kadınlarını hedef almak yerine bizzat onları hedef almıştım.

Şimdilerde herkesin asıl kurtulmak istediği bendim çünkü boynuz kulağı geçmişti. Bu yüzden Carlos'un ölmesiyle tehlikenin Bige için geçtiğini sanmıyordum. Gidenlerin yerine hep daha kötüsü gelirdi ve Carlos'un ölmesi koskoca bir tarikatı yıkamazdı. Carlos'un boş kalan koltuğuna henüz kimin oturduğunu bilmiyorduk.

Asım Bey kibrinden gerçekleri göremeyerek oturduğu koltukta kasıldı. "Kızımı koruyabilirim."

Alay ederek güldüm. "Eşinizi koruduğunuz gibi mi?" diye sorduğumda gerilen yüz hatları zerre kadar umurumda değildi. Karısını düşmanlarından koruyamayan, en büyük kızını evinde tutamayan biri Bige'yi koruyamazdı.

"Bige ikimizi birbirine benzetebilir ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum." Sinirleriyle oynayarak katı gözlerle başımı iki yana salladım. "Siz tüm hayatınız boyunca Carlos ile mücadele ettiniz; bu uğurda karınızı, kızlarınızı ve dostlarınızı kaybettiniz. Bense tüm hayatımı Carlos gibi adamların arasında geçirdim. Sizin yıllarca yapamadığınızı tek bir gecede yaptım. Carlos'u yakalayan, kızınızı kurtaran ve onu öldürmesi için Bige'ye veren bendim. İkimiz arasındaki fark bu işte," diyerek küstah sayılacak bir şekilde güldüm. "Siz bir cephede savaşmayı biliyorsunuz, bense aynı anda birçok cephede."

Asım Bey beni küçümseyerek yüzüne iğrenti dolu bir ifade kondurdu. "Bunun sebebi sahip olduğun para ve kapındaki köpekler. Onlar olmadan bir hiçsin!"

"Sahip olduklarım sayesinde kızınız hâlâ nefes alıyor." En küçük bir alınganlık belirtisi göstermeyecek kadar sakindim. "Ayrıca hiçbir şeyim olmasaydı bile ben yine kadınımı korumasını bilirdim."

Ellerimi masaya bastırarak öne doğru eğildim. "Kabul etmek istemerseniz de sahip olduklarım sayesinde aileniz hâlâ yaşıyor. 13 Haziran'da gelmeseydim Saka ailesinden şimdiye kimse kalmamış olacaktı."

Onları bulduğumda ailenin erkekleri zincirli, kadınları ise bir kafesin içindeydi. Carlos'un kazanmasına çok az kalmışken ortaya çıkmıştım. Bunu ona hatırlatmaktan zevk almıyordum ama nefret ettiği gücüm sayesinde büyük bir beladan kurtulduklarını bilmeliydi. Ondan teşekkür veya minnet beklemiyordum ama hiç olmazsa canımı sıkmayı bırakmalıydı.

Söyleyeceğim hiçbir şey bu inatçı adamın bana karşı olan tutumunu değiştirmeyecekti. Yoğun bir nefretin olduğu gözlerine bakınca bile bunu görebiliyordum. "Sen bir babanın kızı için isteyeceği biri değilsin. Onu sana bırakmayacağım!"

"Sizce ben emekli bir albayın damadı olmaktan çok mu memnunum?" Bu adamın yaşam tarzı her şeyiyle bana tersti. "Bunu kabullenin veya etmeyin, umurumda değil. Kızınız benim karım ve onu benden almak için hiçbir şey yapamazsınız." Açıkçası benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmiyor, kendimi insanların düşüncelerine göre biçimlendirmiyorum.

Bir süre sonra Asım Bey, Fehmi Bey'i görmek için çalışma odasından çıktı. Bige'nin büyükbabasının onunla gideceğini sanmıyordum. Baba ve oğul iyi geçinemiyordu. Bige'nin gitmesi ve Furkan'ı kovmamla Fehmi Bey odasından çıkmaz olmuştu. Yaşlı bir adamın kaprisleriyle ilgilenmeyi sadece Bige biliyordu. Açıkçası büyükbabasının keyfini ne yerine getirirdi, bilmiyordum. Uğraşacak bir şeyleri olsun diye onun için bir program oluşturmaya çalışacaktım.

Asım Bey gittikten sonra akşam yemeğinden önce bir saat daha işlerle meşgul olmuştum. Kendimi işlere o kadar çok kaptırmıştım ki akşam yemeğinin saatinin geçtiğini bile anlamamıştım. Ta ki çalışma odamın kapısında sesler gelene kadar. "Kalender bil bakalım kim geldi?" Daha kapı açılmadan kapının dışındaki Tunus'un sesini duymuştum. Bunun evimde ne işi vardı?

Duha kapıyı açarak içeri girdiğinde yanında avukatı ve Levent vardı. Duha beni dosyalara gömülmüş bir hâlde görünce bir şeyi kanıtlamak ister gibi avukatına beni gösterdi. “Sana Kalender’in karısından şiddet gördüğünü söylediğimde bana inanmıyordun.” Haklı olduğunu avukata kanıtlamaya çalışıyordu. “Gördün mü, zavallı adamı ne hâle getirmiş?” Bu it kime zavallı dediğini sanıyordu? Ayrıca ne şiddeti lan!

Evimde bile beni rahat bırakmayan herife öldürecekmiş gibi bakarken sinirden dişlerimi sıkıyordum. “Canım yeteri kadar sıkkın, siktir olup git evimden!”

Beni hiç duymuyormuş gibi hâlâ avukata bakan piç, “En yakın düşmanım karısından şiddet görüyor, buna daha fazla seyirci kalamam avukat,” diyerek iyice asabımı bozdu. “Derhâl darp raporu al ve o cani kuşu mahkemeye ver. Her gün bu zavallıyı dövdüğü yeter.” Bana bir kez daha zavallı derse buradan sağ çıkacağım garanti edemezdim.

Levent kıs kıs gülerken kan beynime sıçramıştı. “Ulan sen kimin karısını mahkemeye veriyorsun!” Bir huşumla ayağa kalkıp elimi sertçe masaya vurdum. “Senin o ağzın ne diyor? Bir kadından şiddet görecektir adam mıyım!”

Duha başını çevirerek gitmeden önce Saka’nın vurduğu koluma baktı ve kendini tutamayıp güldü. “Öylesin.”

“Senin ceddini sikerim!” Sinirli adımlarla ona doğru yürüdüğümde yaşlı kadınlar gibi abartılı bir ifadeyle dert yakındı.

“Bana gelince hep bir sinir, hep bir öfke.” Siyah gözlerinin ardında muzırlık varken yaralı kolumu gösterdi. “Karın seni kurşuna diziyor, gıkın bile çıkmıyor. En azından darp raporu aldın mı, onu söyle?”

“Canın mı sıkıldı lan senin, ne diye evime geliyorsun!”

“Nasıl da tanıyor beni.” Gülerek Levent’e bakıp başıyla beni gösterdi. “Beni görünce nasıl da mutlu oldu, görüyor musun?”

Levent gülmemek için yanaklarının içini dişlerken başını iki yana salladı. “Abi sanki sinirlendi.”

“Yok oğlum, o öyle mutlu oluyor. Sen bilmezsin.”

Bu beyinden orantısız puştun yapım aşamasına inmek istiyordum. Keşke zamanda geriye gitmek mümkün olsaydı. O zaman babasını kırsılaştırarak kendime büyük bir iyilik yapabilirdim! “Bu kadarı yeterli.” Tahammülsüz bir şekilde ona kapıyı gösterdim. “Çık git evimden!”

“Sen beni kovamazsın, Kalender.” Sırıtarak onun otelinde kaldığımda ona söylediğim sözlerle beni vurdu. “Buraya gelerek seni onurlandırıyorum.”

“Verdiğin onuru da al git!”

“Seni yeterince onurlandırmadan mı?”

“Bir daha onur derssen sikerim, Tunus.”

“Zatualinizi şereflendirmeye geldim, Kalender Beyciğim.” Ben sinirden küplere binerken Levent kahkaha atmıştı.

O istemediği sürece bu yüz­süz herifi gönderemeyeceğimi bildiğim için çatuk kaşlarla Levent ve avukata baktım. “Dışarı çıkın!” Piç herif bir de avukatını getirmişti.

Levent ve avukat dışarı çıkınca Duha masamın önündeki koltuğa yayıldı. Kapıya doğru yürüyüp, “İki dakikaya geliyorum, sakın odamı karışırma!” diyerek onu uyardım. Rakip şirketlerde iş yaparken masamdaki evrakları kurcalamasını istemiyordum. Gerçi beni yenmek için böyle küçük hilelere başvuracak biri değildi.

Lavaboya gitmek için çalışma odasından çıktım. Uzun zamandır o koltuğa gömülüp kaldığım için elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmeliydim. Saka’nın odasının önünden geçerken istemsizce durdum. Gideli otuz yedi gün olmuştu ve onu unutmak için bir kez bile odasına girmemişim. Onu hatırlatacak her şeyden ısrarla kaçarken şimdi adımlarım kendiliğinden durmuştu ve gözlerim onun kapısında oyalanıyordu.

“Evim sensiz fazla ıssız ve soğuk.” İç çekerek kısık bir sesle mırıldandım. Her zamankinden daha fazla üşüyordum. Oysaki yanımda olması vücudumu olmasa da içimi ısıtıyordu.

Aklımı dağıtacak birileri etrafımda olmayınca Saka’nın yokluğu yine koymaya başlamıştı. Onu daha şimdiden deliler gibi özlüyordum. Gideli sadece otuz yedi gün olmuştu. Neden aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu? İçeride beni bekleyen bir kadının sıcaklığı olmadığını bilerek kapı koluna uzandım. Odasında olmadığını bile bile kapının kolunu kavramıştım.

O yoktu ama belki uyuduğu yatakta menekşe kokusu kalmıştır. Saçlarının değdiği yastığa belki kokusu sinmiştir. Otuz yedi gün olmuştu, kalmış mıdır kokusu? En çok da kokusunu özlemiştim. Yakından koklamadıkça belli olmayan o menekşe kokusunu... Aslında ben onunla ilgili her şeyi çok özlüyordum. Onun bir parçasını değil, tamamım isterken onu her şeyiyle kaybetmişim.

Kapısını aralarken bile içimde kontrol edemediğim bir heyecan vardı. Sanki o on iki günde yaptığım gibi yine kapıyı açınca onu odasında, yatağında uyurken bulacaktım. Beni terk etmeye hazırlandığı o günlerde her gece kapıyı açıp *burada mı*, diye kontrol ederdim. On üçüncü gün kapısını açamamıştım, o günün gecesinde gitmişti. O günden sonra bu odaya hiç girmemiştim.

Burada olmasını her şeyden çok istediğimi inkâr etmiyordum. Bi-ge'nin gidişi bir kâbustan ibaret olmalıydı, onu burada görerek o kâbustan uyanmak istiyordum. Bana ait bir evde davetsiz bir misafirin çekingenliğiyle onun odasına girdim. Onun olmadığı bir oda hiç olmadığı kadar ıssız, sessiz ve kimsesizdi. Belki de asıl kimsesiz kalan bendim. Odasında ayak sesleri silinmişti, soluduğu nefesler duyulmuyordu ve yatağı boştu. Gerçekten gitmişti.

Göz ucuyla etrafıma şöyle bir baktığımda dikkatimi ilk çeken şey masasının üstündeki dağınıklık olmuştu. Dizüstü bilgisayar ve resim defteri açık duruyordu. Kapakları açık boya tüpleri, dağılan fırçalar ve bir şeyler çizdiği kâğıtlar öylece ortadaydı. Biraz daha yaklaştığımda masanın büyük bir bölümünü kaplayan çerçeveyi gördüm. Eğilip baktığımda gördüğüm muazzam eser karşısında tek kelimeyle büyülenmişim.

Yaptığı bu çalışma en usta sanatçıları bile kuskandırabilirdi. Bige bu konuda eşsiz bir yeteneğe sahipti. Bu sıradan bir resim değildi, sadece boya ve mürekkeple yapılmamıştı. Sert karton kalıbın üzerinde yaptığı bu çalışmanın içinde her şey vardı. Çerçevenin tam ortasında bir ağaç vardı. Ağacın bir yanı farklı şekillenmişken diğer yanı daha da farklıydı. Saka benim hep solumda dururdu ve ağacın sol tarafındaki yaprakların rengi eflatundu.

Sağ taraftaki yapraklar ise siyah rengindeydi. Bir cervelle ikiye ayırdığı ağaç baktığında bir bütündü ama iki farklı renkle bölünmüştü. Ağacın gövdesini ve dallarını boya kalemleriyle çizmiş ve boyamıştı. Gitmeden bir gün önce masasında duran boya kalemleriyle toprağı hatırlayınca benim verdiğim boya ve topraklarla bunu yaptığını anladım.

Düz çizgiler için boya kalemlerini ama canlılık katmak için ağacın ondan tarafındaki kısımda eflatuna boyadığı toprağı kullanmıştı. Çizdiği içi boş yapraklara tutkal dökmüş ve içlerini eflatun toprakla doldurmuştu. Bunu yaparken tek bir yaprağı bile taşırmamıştı. Sprey boyayla boyadığı toprağı önce bir elekten geçirip sonra kullandığı çok belli oluyordu. Kendi

tarafındaki yapraklar göz alıcı bir güzellikte eflatundu. Benim tarafımdaki yapraklar ise simsiyahtı.

Ağacın altında biz vardık. Her ikimiz de kendi bölgemizde durarak sırtımızı ağaca yaslıyorduk. Beni o kadar gerçekçi çizmişti ki kara kalemle yapıtığı bu çalışma en küçük detayı içinde barındırıyordu. Siyah takım elbisem üzerimdeydi ve elimi cebime koyduğum için ceketin önü açılıyordu. Taktığım kravat iğnesini hatta kol düğmelerine kadar her şeyi ustaca çizmişti.

Sırtım ağaca yaslıydı ve bir bacağım önde dururken diğeri dizimde bükülerek hafifçe arkadaydı. Başımı ayaklarıma doğru biraz eğmiş, marmemli bir şekilde boşluğa bakıyordum. Yüz ifademe kattığı çizgilerle bunu çok güzel yansıtmıştı. Kendisi ise rengârenkti. Beni kara kalemle çizerken kendine çok fazla renk katmıştı.

Tıpkı benim gibi o da sırtını ağaca yaslıyordu ve eli ağacın gövdesinden bana doğru uzanıyordu fakat ben elimi onun elini tutmak için uzatmamıştım. Benim elim cebimdeydi. Bu detayı öylesine koymuş olamazdı, bir şeyler anlatmak istediğine emindim. Belki de uzattığı eli tutmadığıma dair bir sitemdi bu. Peki, bana hiç elini uzatmış mıydı?

Onun tarafından rüzgâr esiyormuş gibi kahverengi saçları yüzüne doğru hafifçe dalgalanmıştı. Ağaca yaslandığımızdan ikimizin de yan profilini çizdiği için yüzünün sadece bir kısmını görebiliyordum. Dudaklarından eksik etmediği kırmızı ruj burada da vardı. Üzerindeki eflatun elbise ise zehirlendiği gece benim ona gönderdiğim o sikik elbiseydi! O elbiseyi bir türlü aşamıyorduk.

Ona aldığım elbise olduğunu elbisenin detaylarından anlamıştım. Elbisenin etekleri uçuşurken Bige'nin başı yukarıya bakıyordu. Beni başı önde çizmişken o, kafasını kaldırmış ve üzerine düşen eflatun yapraklara hüznü gözlerle bakıyordu. Evet, kar yağdınır gibi birkaç kopuk yaprak üzerine düşüyordu.

Benim tarafımdaki tek renk siyahken o, benden aldığı eflatun renğiyle kendi tarafını bir cennete dönüştürmüştü. Sadece eflatun değil farklı renkler de kullanmıştı. Saçına taktığı siyah kurdeleli toka, mavi gökyüzü, kızıl ve sarı karışımı güneş, yeşil çimler ve rengârenk çiçekler bir tek onun tarafında vardı. Çerçevelettiği tablonun bir kısmı rengârenkti ama diğer kısmı soluk ve fazla kasvetliydi.

Bir zamanlar on üç gün boyunca benden aldığı on üç boya kalemi ve bir avuç toprakla böylesine bir eser yapmasını beklemiyordum. Geçmişinde

uzun vadeli körlük yaşamasına rağmen resim ve tasarım konusunda Bi-ge'nin doğuştan bir kabiliyeti vardı. Tablonun köşesine bu resmi yaptığı tarihi eklemiş ve bu çalışmanın kime ait olduğunu göstermek istercesine *Bigë Efil Saka* yazmıştı.

Kaşlarımı çatarak masadaki siyah kaleme uzandım ve adının yanına *Kalender* yazdım. Benim el yazım daha keskin çizgilere sahip olduğu için yazdığım şeyin sonradan oraya yazıldığı çok belli oluyordu. Onun el yazısı daha yumuşak ve yuvarlak çizgilerden oluşuyordu. Bu yüzden iki yazı arasındaki fark bariz bir şekilde belli ediyordu.

Çerçevenin hemen yanında duran küçük zarfı görünce elime alıp içindeki mektubu çıkardım. Onun mürekkebinden dökülen satırları okudukça portre daha çok anlam kazanıyordu.

Merhaba Sanrı,

Seninle yüz yüze konuşmak her zaman fazla zor olduğu için bir mektupla veda etmeliydim. Üzgünüm ama evet, bir zamanlar Rengin'in yaptığı gibi ben de bir mektupla aramızdaki şeyi sonlandırıyorum.

Denedim biliyor musun, ikimize aynı renklerle hayat vermeyi denedim ama benim renklerim kaldıramadı sendeki siyahı. Sen fazla siyahtın, bense gereksiz renklerle kuşatılmış biriydim. Senin dünyana adım attıkça duvarlarından birine çarptım, düştüm ve kırıldı cesaretim. Sana ulaşmaya çalıştıkça bendeki renklerden biri solmaya başladı. Bunu sen yapıyordun, sen ve senin karanlığın solduruyordu canlılığımı.

Ölüyordum, sen öldürüyordun, hem de birçok kez.

Şu sözünü hiç unutmuyorum, daha doğrusu unutamıyorum. "İki yanlış bir doğruyu götürür." O gün bana üç soru sordun ve ikisi sana yanlış geldiği için önemli olan tek doğruyu götürdü.

Neden biraz da senin yanlışlarını konuşmuyoruz? Bakalım kaç doğruyu götüreceğiz?

Sen karına metres demiş bir adamsın.

Sen karına eflatun bir elbise göndererek onun acı çekmesine göz yuman bir adamsın.

Sen kendi karını intihara zorlayan bir adamsın.

Şimdi sen söyle, üç yanlış kaç doğruyu götürdü? Veya hangimizin yanlışları bir diğerine göre daha aşağılayıcı, daha travmatik ve daha ölümcül?

Sen Karun Kalender, kimseyi sevemezsin. Kimseyi yaşatamazsın ve kimseyi uzun soluklu yanında tutamazsın. Sen yalnızlıkla lanetlenmiş bir adamsın ve ben, daha fazla senin lanetinin bir parçası olmayacağım.

Senden aldıklarımın senin için hazırladığım portreye iyi bak. Senin tarafın tamamen soluk, cansız ve yaşlı çünkü sana biraz ben lazımdım.

Bense hemen arkadayım, elimi uzatmışım, tutmuyorsun. Uzattığımı eli görmüyor, beni duymuyor, dinlemiyor ve bana güvenmiyorsun. Yeni yeni fark ediyorum ki sorun bende değil, hep sendeydi. Sen henüz bir kadını teslim olmaya hazır değilsin. O yüzden gidiyorum hayatından çünkü bana ait değilsin.

Sana hoşça kal demek isterdim ama hoş bir şekilde olmadı bu ayrılık. O yüzden veda sözcüğüm senin başından beri olduğun ve olmak için ısrar ettiğin bir şeyle ilgili olmalı.

Yalnız kal, sonsuza dek hem de.

Her bir satırı, her bir kelimesi ve her harfi içime işleyen mektubun sonuna gelmiştim. Bu kâğıt parçası benliğimi paramparça edip beni olmadığım bir adama dönüştürmüştü. Bu mektup parkta yapılan bir yürüyüş, taze bir esinti veya içine çektiğin güzel bir koku değildi. Bu mektup karanlık ruhların hilelerine sahip bir kadının kaleminden dökülen zehriydi. Her kelimesi öyle bir içime işledi ki panzehri bulmak ne mümkündü. Panzehir oydu ve o da gitmişti. *Hoşça kal* yerine *yalnız kal* diyerek gitmişti.

Mektubunu katlayıp gömleğimin ön cebine koydum. Canımı yakan bir mektubu kalbimin tam üstünde saklamıştım. Derin bir iç çekişle başımı çevirdim. Masanın kenarında gördüğüm pırlanta yüzüğü ve alyansıyla donup kalmıştım. Bu kadarını yapmış olamazdı. "Yapmadım de." Bige alyansını çıkartarak gitmişti. Karım olmayı bıraktığında alyansını çıkartacağını söylemişti ve giderken parmağındaki yüzüğü çıkarmıştı. Bunun anlamı artık karım değildi.

Yüzükleri masada görünce vücudum öyle bir titremişti ki terk edilmek iliklerime kadar işlemişti. Sanki otuz yedi gün önce değil, tam şu anda, onun yüzüğünü masanın üstünde gördüğüm anda beni terk etmişti. Kulaklarımda gidişinin bıraktığı rahatsız edici uğultu varken masaya tutunup güçlkle sandalyeye oturdum. Yüzüklere baktıkça iri vücudumdaki tüm güç çekiliyor, kendimi hiç hissetmediğim kadar zayıf hissediyordum.

“Nasıl yaparsın? Ulan hiç mi vicdanın yok!” Serhat’ın yüzüğünü bile parmağında daha uzun taşımıştı. Evli olduğunu gizleyip onu metresi yapmaya çalışan bir adamın yüzüğünü bile bu kadar erken çıkarmamıştı.

Serhat’ın yüzüğünü çıkarmayı istememişti ama bilinci kapalıyken onu parmağından ben çıkarmıştım. Uyanık olsa buna asla izin vermeyeceğini bildiğim için o kendinde değilken bunu yapmıştım. Ben onun kanayan elinden başka bir adamın yüzüğünü çıkartırken tek düşündüğüm şey elindeki yaraydı. O benim yüzüğümü parmağından çıkartırken tek düşündüğü şey bende açacağı yaraydı.

Elim parmağımdaki yüzüğe gitti ve ben de onun yüzüğünü çıkarmak istedim. İçinde adı yazan yüzüğü çıkarmayı her şeyden çok istedim ama yapamadım. Sanki bu yüzüğü çıkarttığım an aramızdaki her şey gerçek anlamda bitecekti. Böyle hissettiğim için çok istesem de içinde onun adının yazdığı bir yüzüğü çıkartamamıştım. Bu yüzüğü onun kocası olmadığımda çıkaracağımı söylemişim. Bu yüzden çıkartamıyorum çünkü kendimi hâlâ onun kocası olarak görüyordum.

Yüzükleri alıp cebime koyduktan sonra ayağa kalktım. Omuzlarım çökmüş bir hâlde onun odasından çıkmıştım. Çalışma odasına girdiğimde Duha’nın yine rahat durmadığını gördüm. Masanın üstünde duran her şeyi kaldırmış ve masanın üstünü içki şişeleri ve çerezlerle doldurmuştu. Ben Bige’nin odasında oyalanırken o da boş durmamıştı.

Duha başını çevirip kısa bir an bana baktı. Şimdi o kadar da vurdum-duymaz ve alaycı görünmüyordu. “İçelim mi?” diye sordu keyifsiz bir sesle. “Birlikte?”

Bir derdi olduğu çok belli olduğu için başımı salladım. “İçelim.” Derdi olan sadece o değildi.

Saat ilerledikçe daha fazla içmeye başlamıştık. Kadehler birbiri ardına boşalıyor ve yeniden doluyordu. Bazen iş bazense gidenleri konuşup duruyorduk ama çoğunlukla gidenleri konuşuyorduk. “Kadem’in beni bırakıp öylece gittiğine inanamıyorum.” Tunus bu gerçeği bir türlü kabul edemiyordu. Bige gider gitmez ertesi gün Kadem de ilk uçakla onun peşinden gitmişti.

Kadem Fransa’daydı ama şu zamana kadar bir kez bile Bige’nin karşısına çıkmamıştı. Adamlarımın zaten Bige’yi koruduğundan habersiz onu

uzaktan izliyor, istediği yalnız hayatı ona sunuyor ve güvende olduğundan emin oluyordu. Duha baygın gözlerle bana bakarken soğukça gülmeye başladı. “Doktorlardan nefret ediyorum.” İki parmağıyla tuttuğu kadehi dudaklarına güçlükle yaklaştıracak kadar sarhoştı. “Nasıl birine öleceğini söylerler!”

“Neyden bahsediyorsun?” Kafam bir milyon olduğundan ne demek istediğini anlayamıyordum.

“Biliyor musun, ben yirmi üç yıldır doğduğum yere, yani Isparta’ya hiç gitmedim.” Bir konudan diğerine geçiş yapmakta üstüne yoktu. En son doktorlar ve ölümden bahsederken şimdi bu nereden çıkmıştı?

“Ispartalı mısın?”

“Oğlum ben niye gül seviyorum sanıyorsun?”

“Güllerden nefret ediyorum diye, değil miydi?” diye sorduğumda başını koltuğun arkasına doğru atıp gülmeye başladı.

“O da var tabii.”

Kayıtlarda doğum yerini İstanbul yaptığına göre Isparta’da pek güzel anıları yoktu.

“Güller şehrinde tam olarak ne oldu?”

Dudakları düz bir çizgide buluşurken gözlerinde derin bir ıstırap yer edindi. “Babam annemi gözlerimin önünde öldürdü.” Nedense bu duyduklarım hiç şaşırmamıştım. Şu zamana kadar ailesinden bir kez bile bahsetmediği için altından böyle bir şey çıkmasını bekliyordum. İnsan canını yakan şeylerden kaçardı.

Tunus sırtını koltuktan ayırıp öne doğru uzandı. İçki şişesini eline alırken başı hafifçe yere doğru eğilmişti. “Babam maden ocağında çalışan bir işçiydi. Yerin yedi kat altında kömür çıkaran o insanlardan sadece biriydi.” Kadehini içkiyle doldururken, “Sen hiç o tünellere indin mi?” diye sordu. Büyük bir zenginliğin içine doğduğum için hayır, inmemiştim.

“Babamı severdim.” Duha ona duyduğu özlemle başını yavaşça salladı. “Çok ısrar ettiğim için nadiren de olsa beni yanında götürürdü. Tünellerde ışık yok, yaşam veya bitkiler yok. Orada olan tek şey tavandaki ampullerin dağıtamadığı karanlık, ciğerlerini bitirecek zehirli bir hava ve her an küçük bir göçükle sonlanacak olan hayatlar. İnsanlar iki kuruşa orada çalışıyor çünkü başka çareleri yok.” Bu benim hiçbir zaman anlayamayacağım bir şeydi, ne demek istediğini yaşamayan biri anlayamazdı.

Doldurduğu kadehiyle tekrar koltuğa yaslandı, gözleri dalgınca yerdeki halıda oyalanıyordu. “Babam eve geldiğinde üstü başı hep siyah bir kirle kaplı olurdu. Kapıyı ona ben açardım ama çoğu zaman bana sarılmak istemezdi, bunu yaparsa üzerindeki kömür kiri bana da geçer diye endişelenirdi. Annemin homurtusunu duymak istemediğinden oğluna sarılmak için önce banyo yapmalıydı.”

Duha derin nefesler aldığıında kaburgalarının arasındaki kalbi sıkışmış gibi yüzü acıyla kasıldı. “Babam ne kadar yıkanırda yıkansın üzerine sinen kömür kokusu gitmez, avuçlarındaki çizgileri boyayan kömür karası çıkmazdı. Ben ondaki her şeyi severdim ama annem iğrenirdi.” Bazı kadınlar sahip olduklarıyla yetinmeyi bilmezdi, bazı kadınlar ise sahip olduklarına tapardı. Öyle bir tapardı ki dini imanı gösteriş ve para olurdu. Böyle kadınlar annelik vasfından yoksundu.

Duha’nın gözleri hâlâ halıda oyalanırken içkinin verdiği rehavetle başını eğdi. “Babam yerin altında çalışarak annemin para hırsını tatmin etmeye çalışırken annem, başka adamların altında kendini tatmin ediyordu,” dediğinde istemsizce kaşlarını çatırdı. Bu gece için duymayı beklediğim son ey bile bu değildi.

“Şimdi anlıyorum ama o yıllarda anlamıyordum. Yedi yaşında ol-
duğum için eve gelip giden erkeklerin amacını bilmiyordum.” Kirpiklerini araladığında puslu bakan gözlerini bana dikmişti. “Ne annemin beni odaya kilitlemesini anlıyordum ne de kapının dışında duyduğum sesleri.” Sikeyim, boktan bir durumdu!

“Bir gün kaçınılmaz olan yaşandı ve babam onları yakaladı.” Dişlerini sıkarken kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. “Annemi defalarca bıçaklayıp öldürmek zorunda mıydı? Onu boşasaydı olmuyor muydu?” Normal şartlarda bana asla anlatmayacağı şeyleri içkinin tesiriyle çok kolay anlatıyordu. “Annemin yaptığı şeyler kabul edilemezdi evet, ben de bunu biliyorum ama annemdi işte. Ondan başka annem yoktu ki biri ölünce diğerine gideyim. Babam da öyle...”

Kadehi masaya bırakıp yüzünü ovuşturdu. “Annemi öldürdükten hemen sonra kendini asmak zorunda mıydı? Salonda ölü bir anne, yatak odasında kendini asan bir babanın görüntüsü çıkmıyor aklımdan. Her yıl eylülün yedisinde bunu yaşamak zorunda mıyım lan ben!” Gerginlik içinde donup kalmıştı. Bugün eylülün yedisiydi.

Bugün Duha’nın anne ve babasının öldüğü gündü. Bu yüzden çıkıp bana gelmişti çünkü konuşacak kimsesi kalmamıştı. Kadem olmadığı için

bana gelmişti. Açıkçası en az kadınları anlamadığım kadar insanları teselli etmekten de anlamazdım. Sonuçta her gün birileri gelip bana içini dökmüyordu. Duha'nın yaşadıkları karşısında ne demem gerektiğini bilmiyordum. Böylesine berbat bir durum karşısında ne diyebilirdim ki?

Bir şeyler söylemem için bana bakınca, "Eğer geçmişi değiştiremiyorsan siktir et gitsin," dedim huzursuz bir sesle. "Anne ve babalarımızın yaptıklarından biz sorumlu değiliz." Kaygısızca omuz silktim. "Onlar sadece bizi dünyaya getiriyor, hepsi bu. Ne emziriyorlar ne de gece üstümüzü örtüyorlar."

"Benim annem beni emzirdi lan."

"Çünkü yoksuldu ama zengin olsaydı dayardı mamayı."

Gülmeye başladı. "Annen sana böyle mi yaptı?"

Ben de güldüm. "Hayır, buna bile tenezzül etmezdi, bunun için dadılar vardı."

Ortada komik bir şey yoktu ama ikimiz de bazı şeyleri aşamadığımız için gülmeye başlamıştık. Onu teselli etmede kötüydüm ama gülmeye başladığına göre en azından kafası dağılmıştı. Akli artık geçmişinde değildi. Bu it herifi neden umursadığımı bile bilmiyordum. Çok fazla içmiş olmalıydım.

Meraklı bir ifadeyle öne eğilip geçmişimi kurcalamaya başladı. "Ailen nasıl insanlar?" diye sorunca yüzümü buruşturdum.

"Herkes gibi." Belki biraz daha kötü.

Annem bir davetten diğerine koşan, saçma sapan derneklere üye olan ve evde sık sık kokteylli partiler düzenleyen sonradan görme bir kadındı. Alt sınıftan gelen, zenginlik hırsları olan ve hedeflerine babam vasıtasıyla ulaşan biriydi. Babam ise iş ve metreslerinden başka hiçbir şey düşünmeyen rezil herifin tekiydi. O evde güzel olan tek şey ablam Defne, kendisini amcam sanan Gurur ve kardeşlerimdi.

Biri dışında hepimiz o aileyi geride bırakmıştık ama Defne bunu yapmamıştı çünkü o, onların kurbanı olmuştu. Duha başını omzuna doğru eğdiğinde gözlerini güçlkle açık tutuyordu. "Sarhoşken bile fazla ke-tumsun. Anlat işte."

"Onlar ablamı öldürdü." Bir anda söylediğim şeyle Duha irkilerek oturuşunu dikleştirdi.

"Onlardan kastın annen ve baban mı?"

Başımı ağır ağır salladım. “Bizzat olmasa da ölmesine göz yumdular.” Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen bunu bir türlü aşamıyordum.

Defne benim kanadıkça kanayan derin bir yaramdı. Babamın yakın arkadaşlarından birinin tecavüzüne uğrayan, henüz çocuk olmasına rağmen bir çocuk doğuran küçük bir kızdı. En çok canımı yakan şeyse hiç birimizin bunu anlamamış olmasıydı. Evimize girip çıkan bir soysuzun ona yaptıklarını hiç anlamamıştık. Defne cinsel istismarın en beterini yaşayıp hamile kalmıştı.

Defne’nin hamile olduğu ortaya çıkınca babam buna sebep olan kansız öldürmüştü. Gözünü bile kırpmadan arkadaşını öldürmüştü ama Defne’yi de yaşatmamıştı. Sanki olanlarda Defne’nin de suçu varmış gibi onu ölüme terk etmişti. Hamileliği boyunca onu bir eve kapatmış, doğum sırasında oluşan tüm aksiliklere rağmen onu hastaneye götürmemiş ve doğumdan hemen sonra kan kaybederek ölmesine izin vermişti.

Annem ise babamın yaptıklarına göz yummuş ve kızını kurtarmak için hiç sesini çıkarmamıştı. O dönem buna ses çıkaran, bir şeyler yapmaya çalışan sadece Gurur, Çağıl ve bendim. Yedi ve on yaş arası üç çocuğu farklı ceza taktikleriyle susturmak babam için hiç zor değildi. Babaannem ve dedem Gurur’a ilerleyen yaşlarda sahip oldukları için birkaç yıl arayla ölmüşlerdi. Gurur altı yaşlarında yetim kalmıştı.

Babam, küçük kardeşini yanına aldığı anda böylece Gurur için acı ve elem dolu günler başlamıştı. Babama en çok sorun çıkartan Gurur ile ikimizdik. İkimiz de ele avuca sığmayan asi ve hırçın çocuklardık. Babamın ceza yöntemleri insanlık dışı olduğu için bu cezalara sık sık maruz kalıyorduk. Defne’ye olanlardan sonra da bu cezaların boyutu daha da büyümüştü. Hayatımın kalanını etkileyecek soğuk bir cezaydı payıma düşen.

Bebegi kurtardı diye Gurur’un cezası da hafife alınacak türden değildi. Babam şimdilerde Gurur ve benden çok korkuyordu çünkü geçmişte yaptıklarıyla kendisine iki düşman yaratan oydu. Zamanla dönüştüğümüz acımasız adamlar, geçmişte babamdan gördüklerimizin eseri idi.

Telefonuma gelen mesajla kadehi masanın üzerine bıraktım. Alkol beni o kadar çok uyuşturmuştu ki telefonu cebimden çıkartırken bile zorlanmıştım. Mesaj Fransa’da Bige’yi takip eden adamlarımdan birinden gelmişti. Bugünün kısa özeti olarak Bige’nin fotoğraflarını atmıştı. İlk fotoğraf Bige’nin hasır şapkası ve beyaz elbisesiyle Fransa sokaklarında çekilen bir fotoğrafıydı.

Elinde bir harita tutuyordu ve yaşlı bir adamla haritanın üzerine eğilmişti. Gideceği yerin adresini soruyor olmalıydı. İkinci fotoğrafında kafasındaki şapkası yoktu ama üzerinde aynı beyaz yazlık elbisesi vardı. Durduğu yeri biliyordum. Notre Dame Katedrali'ndeydi. Kemerli payandalar arasında duruyor ve elinde fotoğraf makinesini tutarak gülümsüyordu.

Burnu düzelmişti ve saçları çok olmasa da biraz kısalmıştı. Üzerinde ince, uçuş uçuş beyaz bir elbise vardı. Elbisenin ince kumaşına katedralin neon ışıkları vurunca içine giydiği beyaz iç çamaşırı belli oluyordu. Eski cüretkâr tarzına geri döndüğünü gösteren bir elbiseydi. Kaşlarım çatılmıştı. Elbisesi içini gösterecek kadar inceydi. Elindeki fotoğraf makinesiyle orada duruyor, başını kaldırıp tavana bakıyor ve dünyanın sekizinci harikasıymışçasına gülümsüyordu.

Dün Eyfel Kulesi'ni ziyaret eden kadın, bugün Notre Dame Katedrali'ndeydi. Her gününü Fransa'nın farklı bir yerini ziyaret ederek geçiriyordu. Yaptırdığı estetik ameliyat ve almaya devam ettiği psikolojik tedaviler işe yarıyor olmalı ki aradan geçen her günle gülüşü biraz daha içten oluyordu. İşte bu yüzden çok istememe rağmen onun peşinden gitmiyordum çünkü tek başına çıktığı bu seyahatte kimseye ihtiyacı yoktu.

Big'e'nin istediği tek şey yalnız kalmaktı ama bu benim için geçerli değildi. Bu ayrılık birimize iyi gelirken diğerini içten içe kahrediyordu. Bana azap olan bu durum onu mutlu ettiği için kendimi tutuyor ve tatilini varlığımla zehretmiyordum. Saka'nın benim yörüngemden çıkıp çok uzaklara uçmaya ihtiyacı vardı. Bunu kabul etmek ne denli büyük bir işkenceydi, tahmin bile edemezdi. Karım benim olmadığım bir yerde mutluydu ama ben değildim. Onun olmadığı bir yerde mutlu değildim.

İçkinin verdiği rahatlıkla yüreğimi yakanları orada tutamadım. "Nasıl mutlu olabiliyor?" diye sordum Duha'ya bakarak. "Ben burada gittiği günleri, saatleri hatta dakikaları bile sayarken o, nasıl bensiz mutlu olabiliyor?" Sarhoş olduğum için çektiğim acıyı gizlemeyen bir sesle, "Nasıl beni özlemez?" dedim.

"İçim yanıyor lan! Çalan her telefona o arıyor diye aceleyle bakıyorum ama hiç aramıyor." Küfreder gibi konuşup çenemi biraz daha sıktım. "Gelen mesaj ondan mı, diye yüreğim ağzımda bakıyorum ama hiç mesaj atmıyor!" Telefonu masaya atıp parmaklarımı sinirle saçlarımdan geçirdim. "Niye aramıyor bu kadın beni? Niye aramıyor, niye sormuyor,

niye özlemiyor beni?" Sonlara doğru sesim kısılırken, "Hiç mi özlemiyor?" dedim fısıltıyla.

Duha kaskatı kesilerek bana bakarken kahrolmuş bir hâlde başımı salladım. "Bir selamına bile hasret kalacak kadar çok özledim."

Duydukları karşısında Duha şaşırmıştı hatta büyük bir bozguna uğramıştı. Hiç ihtimalini vermediği bir durumla karşılaşmış gibi tek kelime etmeden bana bakıyordu. Yüzü biraz solmuştu, tıpkı dudakları gibi gözleri de hafifçe açılmıştı. Vücudunun yönü karşısındaki boş koltuğa bakıyordu fakat o, başını çevirmiş garip bir dehşet ifadesiyle omzunun üzerinden bana bakıyordu.

"Karun," derken bir gerçeği ikimize de kabul ettirmek ister gibi sesi kısıktı. "Seviyorsun sen bu kızı."

Ani ve fevri bir hareketle dudaklarımı araladım ama *hayır* kelimesi dökülmedi dudaklarımdan. İnkârımın tek kelimelik kısa sözcüğü dilime dolanınca bunu yapamadım. Kaburgalarımı kırıp geçen, kalbime en sarsıcı darbeyi vuran bir yumruğun şiddetiyle nefesim kesilmişti. Duha'nın söyledikleriyle korkuyu her uzvumdan hissetmeye başlamıştım. Sevgi muhtaçlıktı, sevgi zayıflık ve seni birisine köle yapacak en acımasız duygulardan biriydi.

Herkesin korktuğu gücün ve kudretin sevdiğin kişiye işlemezdi, onun tek bir sözüyle yerle yeksan olurdun. Bu benim başıma gelmiş olamazdı. Bu uğursuz duygunun pençesinde kıvranıyor olamazdım. Bu yüzden mi yokluğu bana azap veriyordu? Benden cevap bekleyen Tunus'un gözlerine içli bir ifadeyle bakıp, "Onu sevmek istemiyorum," dedim yorgunluktan bitap düşmüş bir sesle.

Keyfi yerine gelmiş gibi gülmeye başladı. "Ama seviyorsun."

"Bilmiyorum lan!" Fevri çıkışım onu daha da keyiflendirdiği için bir hışımla ayağa kalkıp pencereye yürüdüm. "Bilmek de istemiyorum çünkü o kadın kusursuz bir kaos! Benden daha deli, benden daha asi ve daha gözü kara!" Fazla içmekten başım dönse de düşmeden pencereye ulaşmıştım. "Açığımı yakaladığı an oradan saldırır, bana kini var. O bile bunun farkında değil ama bana düşmanlık besliyor!"

İçeriye temiz hava girsin diye pencereyi açarak yönümü Duha'ya çevirdim. "Hayatıma çok fazla kadın girip çıktı ama hiçbirinin tesiri bu kadar büyük değildi." Sırtımı pencere pervazına yaslayıp serin havayı

içime çektim. Beni ısıtan alkol müydü yoksa içime çekemediğim nefesler mi, bilmiyorum ama terliyordum.

"Onu düşünmediğim tek bir anım olmuyor." Konuşurken kollarım çink kuzan sesim küfreder gibiydi. "Nerede, ne yapıyor ve kiminle görüşüyor hepsini bilmek istiyorum ama bildiklerim bile bana yetmiyor. Onunla ilgili her şeyin daha fazlasını istiyorum."

Yüzümü sertçe ovuşturup ellerimi şakaklarıma bastırdım. Sızlayan başıma masaj yaptım ama ağrıyan tek yer başım değildi. "En acısı da çıkışta seyahatte birini bulacak diye ödüm kopuyor!" Bu kadarını da yapmazdı, değil mi?

Ellerimi kafamdan çekip başımı kaldırdım ve seğiren bir yüzle gözlerimi Tunus'un siyahlarına diktim. "Bu olursa neler yapacağımı kestiremiyorum. Siktir lan, ben hiç iyi değilim!" Onun başka bir erkeği sevmeye ihtimaline bile katlanamıyordum.

Ondan bahsedince bile kalbimi sıkan bir el belirliyordu. "O" gitti, Tunus," dedim ne yapacağımı bilmez bir hâlde. "Gitmemesi için her şeyi yapmama rağmen gitti."

"Hep gitmiyorlar mı?" dediğinde bana olan bakışları benden daha kederliydi. "Sonu diğerlerinden farklı olmadı. Belki de tek farkı hayatında en kısa kalan kadın olmasıydı." Haklıydı. Oysaki en uzun onu hayatımda tutmak istemiştim.

"Peşinden gitmeyeceğim." Kendi kafesimin kapılarını onun için açmıştım. Artık benden uzakta istediği her yere uçabilirdi.

Tunus sırtarak başını iki yana salladı. "Uzun süre dayanacağını sanmıyorum ama bakalım kaç gün onsuz durabileceksin." Bu sefer farklıydı, bu sefer bizden olmayacağını anlamıştım. Duha içkiyle mayıyan vücudunu güçlkle koltuktan ayırıp ayağa kalktı. "Geç oldu, artık bana müsaade."

Yarın şirkette çok işim olduğu için onu onayladım. Çalışma odasından çıkıp merdivene geldiğimizde ikimiz de trabzanlara tutunarak iniyorduk. Ayakta duracak hâlimiz yoktu.

"Eğer onu istiyorsan gurur yapmak yerine peşinden git," derken bastığı yeni doğru düzgün bile görmüyordu. "Kadınlar ilgiyi sever, gereksiz gururu değil."

"Bunun gururla ilgisi yok, zaten şu zamana kadar gururun iyisiyle de karşılaşmadım."

Duha önce ne demek istediğimi anlamadı ama daha sonra yüksek sesle gülmeye başladı. “Sen amcan olan Gurur’dan bahsediyorsun.”

“O it benim amcam değil.”

Merdiveni indiğimizde başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. “Gurur döndü diyorlar ama sence de ortalık fazla sessiz değil mi?” Bu konuda şaşkın olduğunu saklamıyordu. “Gurur’un lakabı bile deli, yani rahat durmak o herifin kanında yok. Şimdiye kadar çoktan birilerinin damarına basması gerekmiyor muydu?”

Beni de endişelendiren tam olarak buydu, Gurur uzun süre sessiz kalacak biri değildi. Deli Gurur’un döndüğünü İstanbul’daki tüm bölge liderlerine gösterecek biriydi. Bunu yapmaması benim için daha iyiydi ama sessizliği beni endişelendiriyordu. Bu suskunluğu canımı sıkacak çok büyük bir şeylerin habercisiydi. Bir şeyler planlıyor olabilirdi.

“Yakında çıkar kokusu,” diyerek dışarı çıktım. “Şimdilik suskunluğunu koruyor.” Telefonunu Defne’nin kızı açtığı günden beri bir daha onu aramamıştım.

Duha’nın gözleri öç almak isteyen bir yılanın sinsiliğiyle bana bakmaya başladı. “En çok dikkat etmesi gereken sensin.” Sesinde gereksiz bir neşe vardı. “Onu sürgün ettiğin için sana daha fazla kızgın.”

Birlikte onun arabasına yürürken keyifsiz bir şekilde güldüm. “Bence sen daha çok dikkat et çünkü oylamada senin oyun onun infaz edilmesinden yanaydı.”

Kolumu tutarak beni durdurdu, şimdi kaşları hafif çatıktı. “Bunu ona söylemedin, değil mi?” Gurur hakkındaki ölüm kalım oylamasına sadece bölge liderleri katılmıştı. Yani kimin ne oy verdiğini sadece o masadakiler biliyordu.

“Ben söylemedim ama bahsi geçen kişi Gurur, kimin ne oy verdiğini elbet öğrenir.” Tabii şimdiye kadar çoktan öğrenmemişse.

Aklına ne geldiyse Duha bir anda gülmeye başladı. “O zaman bize iki mezar ayarla çünkü sen de fazla yaşamazsın.”

“Neden?”

“Oyunu amcanın ölümünden yana kullandığın için olabilir mi?”

“Siktir lan, bu kadar şerefsiz olamam.”

“Oğlum eşitlik vardı ve son oy senindi.”

Hatırladıklarımla kısık bir sesle küfredip yüzümü buruşturdum. "Nereye gömülmek istediğini bana mesaj olarak at, mezarlarımızı ayarlayacağım," diye homurdandığımda kahkaha attı.

Gurur'un ölüm kararı benim oyumla kesinleşmiş olabilirdi ama onu kurtaran da bendim. Duha'yı bizim çocuklardan biriyle eve gönderdikten sonra İçeri girdim. Bu hâldeyken merdiveni tekrar çıkmak işkence gibi bir şeydi. Güç bela çatı katındaki odama gelince yalnızlık iliklerime kadar işlemişti. Bu odada onunla sevişmiş, bu odada onunla gerçek anlamda evli bir çift olmuştuk. Şimdilerde onun anıları olan bir odanın içinde boğuluyordum. Her şeyi berbat etmiştim.

Ceketimi çıkartıp odanın içine rastgele fırlattıktan sonra boynumdaki kravatı gevşettim. Yanan şöminenin önündeki koltuğa sarhoş vücudumu gürültüyle bırakmışım. Cebimdeki telefonu çıkartıp rehbera girdim. Gözlerim Saka yazan ismin üzerinde oyalandı. İçimde onu aramak isteyen delici bir his vardı. Uyudu mu acaba? Çoktan uyumuştur çünkü saat gecenin üçüydü.

WhatsApp'a girdim ve üç dakika önce çevrim içi olduğunu görünce başlarımı çattım. Bu saatte kiminle yazışmıştı? Orada ne halt yiyordu bu kadın? Peşine taktığım adamlar bana yalnız olduğunu söylemişti. Peki, gerçekten öyle miydi? Sikerim böyle işi, şimdi bir de bunu düşünüp çıldıracağım!

WhatsApp'tan çıkmak üzereyken Bige çevrim içi oldu. Üç dakika önce çevrim içiyken şimdi neden tekrar WhatsApp'a girdi? Birinden mesaj mı gelmişti? Telefon görüşmelerini bile takip ettirdiğim için arayıp bu gecenin belgelerini adamlarımdan istemeyi düşündüm. Evet, bunu düşündüm ama yapmaktan vazgeçtim. Bu hâle gelmemizin en büyük sebebi ona olan güvensizliğim değil miydi?

Eğer o gün kendini bana açıklamaya çalıştığında onu dinleseydim bütün bunlar olmayacaktı. Onu geri kazanmak istiyorsam karıma güvenmeyi öğrenmeliydim. Bunu yapmanın bir yolunu bulmalıydim. WhatsApp'tan çıkıp bu iş için görevlendirdiğim ekibin başındaki çocuğu aradım. Onu uyandırana kadar aramaya devam etmiştim.

"Efendim Karun Bey?" diyen uyukulu sesini duyunca, "Karımın telefonlarını takip etmeyi bırakıyorsunuz," dedim kararlı bir sesle.

"Bundan sonra telefon görüşmeleri dinlenmeyecek ve mesajları takip edilmeyecek." Karşı taraftaki adam beni onaylayınca telefonu kapattım.

Ona güvenmeyi öğrenecektim. Bunu yapmam gerektiğini zor yollarla bana göstermişti.

Telefonu kapatıp tekrar WhatsApp'a girdiğimde artık çevrim içi değildi. İki saniye içinde tekrar çevrim içi olunca dişlerimi sıktım. Birinden mesaj mı bekliyordu? Ne diye sık sık girip duruyordu! Çevrim dışı olana kadar bekledim. Nihayet WhatsApp'tan çıkınca dayanamayıp onu aradım ama telefonu meşguldü. Bu saatte kiminle konuşuyordu?

"Güvenmeliyim diyorum ama bu manyak karı böyle yaparken çok zor!" Sövesim vardı bu kadına ama çipil çipil bakan gözleri aklıma geliyordu, kıyamıyordum!

Aramayı sonlandırıp ona yazmak için WhatsApp'a girdiğimde o da çevrim içi olmuştu. "N'oluyor lan bu siktiğimin yerinde!" Telefon görüşmesi çok kısa sürmüştü.

WhatsApp'tan çıkıp tekrar onu aradığımda telefonu yine meşguldü. "Hay sikeyim!" Kontrol etmek için mesajlara girdiğimde bu sefer de üç saniye sonra çevrim içi olmuştu.

Ona yazmak için klavyeye bastığım an yukarıda *Saka yazıyor* yazısı çıkınca durdum. Adının baş harfini yazmışken onu silip mesajını beklemeye başladım ama o da yazmayı bıraktı. "Yemin ederim tam dayaklıksın!" Pekâlâ, ilk ben yazacaktım!

"Neden hâlâ uyanıksın?"

Mesajım gittiği an hiç vakit kaybetmeden yazmaya başladı. "*Seni ne ilgilendirir?*"

"Düzgün cevap ver, asabımı bozma benim!"

Biraz bekledikten sonra beni daha da kızdıracak can sıkıcı mesajı geldi. "*Yoksa ne olur?*"

"Bu konuşma burada sonlanır."

"O zaman engelliyorum seni."

"Keyfin bilir, engelle."

Son yazdığım şeyden sonra bir süre hiçbir şey yazmadı, daha sonra da çevrim dışı oldu. "İşte bunu yapma!" Cevap bile yazmadan bir korkak gibi kaçmamalıydı.

Rehber girdikten sonra onu arayıp telefonu kulağıma yasladım. Telefonu açmadıkça daha çok sinirlenmeye başlamıştım. Kapatmak üze-
reydim ki, "Bana bak, *eğer dışarıdayım, aç kapıyı* falan dersin bu sefer seni

kalbinden vururum!” diyen şirret sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Belki de peşinden gitmemek hayatımda verdiğim en doğru karardı.

“Ulan benim neyime senin için ta Fransa’ya kadar gelmek!” Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp odanın içinde dönmeye başladım. “Senin gibi bir manyaktan kurtulduğum için her gün keyfime bakıyorum.”

“Ben de öyle yapıyorum.” Neşeli gülüşünü duydum. “Belki kendime yeni birini bulurum.”

“Sikerim!”

Kahkaha attı. “Hiçbir şey yapamazsın çünkü seni terk ettim.”

“Peşinden gelmeyerek asıl ben seni terk ettim!”

“Geleceksin ki.” Bunu söylerken sesi öylesine çocuksu çıkmıştı ki burada olsa ve kocam diyerek göğsüme sokulsa ne öfkem kalırdı ne de aklım.

“Gelmeyeceğimi göreceksin,” dedim çok da emin olmayan bir sesle. Çağırsa hemen giderdim.

Şimdilerde o meşhur repliği olan, “*Çağırın gelsin,*” için her şeyi yapardım.

“Geleceksin, biliyorum ama ben istemediğim sürece gelme.”

“Neden?” diye sorarken sesim fazla agresif çıkmıştı.

“Çünkü kendimi bulmaya ihtiyacım var.”

“Ben seni bulduktan sonra bulamaz mısın kendini?”

Gülmeye başladığında gülüşünü ne kadar çok özlediğimi bir kez daha anladım. “Ben istemediğim sürece gelme.”

“Ya sen istediğinde ben artık sana gelmek istemezsem?”

“Çağırdığımda öyle bir gelirsin ki kocam, aklın şaşar ama ben çağırmiyorum.” Kocam deyişine kaç kurşun yiyeceğimden haberi bile yoktu. Ben bu kadının kocam deyişine ölürdüm de öldürürdüm de. Yeter ki dilinden eksik etmesindi.

“Kati suretle gelmeyi düşünmüyorum ama...” dedikten sonra öksürerek boğazımı temizledim. “Tahminen ne zaman çağırmayı düşünüyorsun?”

Gülmeye başladı, gülüşünün tatlı kıkırtısı odamdaki kasvetli havayı dağıtan bir müzik gibiydi. “Çok mu özledin?”

“Yorum yok,” dedim düz bir sesle.

İçini çekerek, “Kolun nasıl oldu?” diye vurduğu kolumu sordu.

“Dert etme, iyileşmeye başladı.”

“Ama izi kalacak.” Sesi üzgün geliyordu ama hayır, üzülmemeliydi. Bende açtığı izleri bile sevmek beni mazoşist mi yapardı?

“Daha iyi misin?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Burnumu yaptırdım, terapi de görüyorum.” Bunları hatta daha fazlasını bildiğimden haberi yoktu. “Günün çoğunda geziyor, fotoğraflar çekiyor ve bir turist olmanın hakkını veriyorum ama yeteri kadar mutlu değilim. Bir şeyler eksik gibi.”

“Eksikliği hissettiğin şey uzun boylu, kaslı, yakışıklı, kumral ve mavi gözlü biri olabilir mi?” dedim eğlenen bir sesle.

“Kahretsin, o garsonun numarasını almalıydım!”

“Garson mu?”

“Tarif ettiğin kişi işte.”

“Getirtme beni oraya, Allah’ın cezası!” Sesimi yükselttiğimde kakhahalarla gülmeye başladı.

“Gelince bana ne yapacaksın?” dedi şımararak. Bir sözüyle sinirlerimi tepeme çıkartırken aynı şekilde tek bir sözüyle de sinirlerimi yatıştırıyordu. Bu kadın bambaşka bir şeydi.

“Ne yapmamı istersin?” Bunu söylerken gülümsüyordum. Gittiğinden eri ilk kez gerçek anlamda bir gülümseme dudaklarıma konmuştu. Onunla konuşana kadar yaşadığının bile farkında değildim.

Odanın içinde volta atmaktan başım döndüğü için masanın üzerindeki şarap şişesini aldım ve şöminenin önünde duran koltuğa geçtim. Yarım şişeyi kafama dikmişim ki, “Telefonda seks yapalım mı?” deyince içtiğim içkiyi püskürterek çıkardım. Doğru mu duymuştum?

Uzaktayken bile beni nasıl deli edeceğini iyi biliyordu!

Şişeyi koltuğun yanındaki sehpanın üzerine bıraktım, şoke olmuşum. “Daha az saçmalar mısın?” Elimin tersiyle çeneme bulaşan içkiyi sildim. “Ergen miyiz biz, neden telefonda seks yapıyoruz? Geleyim oraya gerçeğini yapalım.” Benim olduğu o gecenin tekrarı için âdeta gün sayıyordum.

“Üzerimde ne olduğunu bilmek ister misin?”

“Saka hayır dedim. Yavrum bak, beni azdırırsan uçağa atlar, oraya gelirim!” Bu konuda beni ciddiye alsa iyi ederdi çünkü onsuz geçirdiğim her gün işkenceden farklı değildi.

Aklımı başımdan alan kışkırtıcı ve şuh bir sesle, “Siyah, mini bir gecelik,” dedi.

“Bir kere de söz dinle be kadın!”

“İçime hiçbir şey giymedim.” Beni hiç duymuyordu, değil mi?

“Saka tam şu anda susman gereken bir noktadasın.”

“Kendime dokunuyorum.”

Onu kısa bir gecelikle yatağa uzanmış hayal edince sertçe yutkundum. İnce parmaklarının vücudunda gezindiğini hayal etmek ise beni şimdiden serdetmişti. “Ben gelene kadar bu gece sakın uyuma!” Sikerim aramıza koyduğu mesafeyi, karıma gidiyordum!

Yerimden kalkıp hızlı adımlarla kapıya yürüdüğümde gülerek, “Tamam, tamam, susuyorum. Lütfen gelme,” diyerek beni durdurdu. “N’olur gelme, gerçekten biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Şunu yapma!” Bağırarak kapıya sinirle bir tekme attım. “Bana hem yakın hem de uzak olup ayarlarımla oynamama!” Kendimi ne varlığına alıştırebiliyordum ne de yokluğuna çünkü ikisine de izin vermiyordu! Benimle nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

“Gelme dediysem gelme.”

Yokluğu artık canıma tak ettiği için, “Eğer şimdi gelmezsem bir daha asla gelmem!” dedim kızgın bir sesle. “Eğer şimdi beni durdurursan bu iş burada biter. Ona göre iyi düşün ve bana bir cevap ver!” Onun oyuncağı olmayacaktım. Bana net bir cevap vermeliydi.

Gel dediğinde gelecek, git dediğinde defolup hayatından çıkacak biri değildim. Bu siktiğim git gellerden kurtulup beni isteyip istemediğine karar vermeliydi. Ben artık ne istediğimi çok iyi biliyordum ve onu istediğimi inkâr etmiyordum. Şimdi o ne istediğini bana söylemeliydi. Ya devam ederdik ya da tam bu noktada biterdi her şey. Daha fazla ona inisiyatif tanımıyacaktım.

Birkaç dakikadan daha uzun sürmeyen bir sessizlikten sonra, “Gelme,” demesiyle cevabımı aldım. Bu konuda ona daha fazla taviz vermeyecektim.

“Sen de gelme, orada kal,” dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım.

Aşmaması gereken keskin çizgilerim olduğunu bilmesine rağmen eğer hâlâ bana *gelme* diyorsa zaten gitmenin bir anlamı yoktu. Benden uzakta mutlu olan bir kadınla şansımı zorlamak büyük aptallıktı. Aramızda elle tutulur bir şeyler olsaydı benim olmadığım hiçbir yerde mutlu olamazdı. Tıpkı benim yaptığım gibi çalan her telefona o arıyordur diye aceleyle bakar, gördüğü en küçük şeyde beni hatırlardı.

Sabah uyandığında aklına gelen ilk yüz benim yüzüm olurdu ve gece uykuya dalmadan hemen önce düşündüğü son kişi ben olurdum. Otuz

yedi günde benim yaşadığım tam olarak bunlardı. Eğer aynı şeyleri o da yaşamıyorsa zaten bu iş yürümezdi.

Saka'dan önce aradığım numarayı tekrar aradım. Bu çocuğu bu gece ikinci kez uykusundan edip, "Yasin, Bige'nin peşine taktığımız tüm adamları geri çek!" dedim sinirli bir sesle. "Artık nerede ve ne yaptığını bilmek istemiyorum."

Şimdi istediği kadar bensiz yaşayabilirdi.

Haftalar Sonra

Bileğimdeki saate baktıktan sonra başımı koltuğa yasladım. Geç saatlere kadar şirkette çalışmışken yorgunluktan gözlerimi açık tutamıyordum. Vera'daki locamda otururken biraz kestirmek istedim fakat, "Merhaba," diyen bir kadın sesiyle planlarımda küçük bir değişiklik oldu.

Başımı kaldırıncı Sanem Kadırga denen kadını masamın hemen önünde buldum. Elinde içki kadehini tutarak masanın önünde dikilen kadın gülümsedi. "Yine karşılaştık, ne güzel bir tesadüf."

Kaşlarım yukarı kalkarken, "Bir düşünelim," dedim alay eden bir ses tonuyla. "Benim kulübüm, benim locam ve benim masamdasınız, üstelik buna tesadüf mü diyorsunuz?"

Üç aydır olur olmadık her yerde sık sık karşıma çıkmaya başlamıştı, yani Bige gittiğinden beri. Evet, gidişinin üzerinden tam olarak iki ay, yirmi sekiz gün geçmişti. İki gün sonra duruşmamız vardı. O gelme bile boşanmak için ben adliyede olacaktım. Eğer duruşmaya gelmezse evliliğin iptalini isteyecek ve mahkemeye bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını gösteren belgeleri sunacaktım. Bige adliyeye gelse de gelme de bu evlilik bitecekti. Üç aydır beni yok sayan bir kadınla olan evliliğimi daha fazla uzatmanın lüzumu yoktu. İlk bir ayı saymazsak son iki aydır nerede, ne yaptığını bilmiyordum. Öğrenmek de istemiyordum.

Sanem masanın önündeki boş koltuğu gösterip, "Oturabilir miyim?" diye sordu cilveli bir sesle. Bana bakıyor, cevabım onun için hayati önem taşıyormuş gibi alt dudağını ısıırıyordu. Beni etkilemek için yaptığı bir hareket olduğunu biliyordum.

Ne kadar içtiğimi bilmiyordum ama körkütük sarhoş olsam bile ona evet demezdim. "Hayır," diyerek ona gitmesi gerektiğini bir kez daha hatırlattım. "Yalnız bırak beni."

Beni duymazdan gelerek karşımdaki koltuğa oturdu. “Seni istemeyen bir kadına sadık kalmak için neden bu kadar ısrarcısın?” Resmiyeti çok hızlı bırakmıştı.

Boş gözlerle onu izlerken, “Seni istemeyen bir adamı elde etmek için neden bu kadar ısrarcısın?” diye onu taklit ettim.

Şuh bir gülümseme kondurdu dudaklarına. “Uğruna savaşmaya değersin.”

“O da öyle.” En azından bir zamanlar öyleydi.

“Senin çabana değseydi burada yalnız içiyor olmazdın.” Sanem’in açık yakasına düşen saç tutamını parmağına dolayışı bile fazla flörtüzdü. “Senin gibi adamları onun gibi kadınlar anlayamaz.” Konuşurken özellikle gözlerime bakıyor, gururumu okşayacak cümleler kuruyordu.

Güler gibi bir ses çıkartıp şişeye uzandım. “Sen mi anlarsın?” Kadehi doldurup koltuğa yaslandım. “İkinci kez uyarıyorum, rahat bırak beni.”

Gitmek yerine bir bacağına diğerinin üzerine atarak çıplak bacağına iyice açığa çıkardı. Çantasındaki sigara paketini çıkartırken başını eğdi ve göz ucuyla beni süzdü. “Seni anladığım için buradayım.” Birilerinin beni anlamasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca aptal bir adam da değildim. Son kocasından ona kalan paralar suyunu çektiği için zengin koca avına çıkmıştı. Gözüne kestirdiği yeni kurbanı bendim.

Kadehi indirdim ve ellerimi masaya bastırarak ona doğru eğildim. “Bana kendimi üçüncü kez tekrarlatmak senin açımdan iyi sonuçlanmaz.” Sakince konuştum ama bakışlarım sertti. “Siktir git masamdan! Evliyim ulan evli, ne midesiz bir kadınsın! Kendine biraz saygı duy ve kaybol!” Sert çıkışım karşısında irkilerek korku içinde yutkundü. Kibarlıktan anlamıyorsa anladığı dilden konuşmak benim için zor değildi.

Aceleyle masadaki çantasını alıp ayağa kalkarken bozulduğunu gizleyemiyordu. “Bu tutumunla daha çok yalnız kalırsın!” dedikten sonra sırtını dönüp hızlı adımlarla masamdan uzaklaştı. Bige’yle anlaşmış gibi o da yalnızlık deyip duruyordu!

Sanem gittikten kısa süre sonra kulüpte çalan müzik bir anda durdu. Neler olduğunu anlamak için başımı eğip aşağıya baktım. İnsanlar dans etmeyi bırakmış, merakla birbirlerine bakmaya başlamıştı. Hepsi fısıldayarak birbirine bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çok geçmeden sağ kolu Ali ile Gurur içeri girdi. Gurur Efendi nihayet ortaya çıkmaya karar vermişti.

Bulunduğum karanlık locada başımı çevirerek aşağıda olanlara baktım. Kulüpteki neon ışıklar saçlarının sarısına vuruyor, gözlerinin yeşili her zamanki gibi küstahça bakıyordu. Bu uzaklıkta bile gözlerinden eksik etmediği kibri görebiliyordum. Bu piç adı gibi tam bir gurur abidesi olduğundan burnu yere düşse eğilip almazdı. Gurur Kalender hayatımda gördüğüm en egoist insanlardan biriydi.

Aradan geçen onca zamana rağmen bu it hâlâ kadınları büyüleyecek kadar iyi görünüyordu. Çıkarttığı ceketini bir omzuna atmıştı, işaret parmağıyla ceketini omzunun üstünde tutuyordu. Duha'dan sonra tanıdığım en rahat insandı. Adım attıkça insanlar ikiye ayrılarak ona yol veriyordu ve yanındakine onu göstererek bir şeyler konuşuyorlardı. Gurur Kalender'in dönüşü daha şimdiden konuşulmaya başlanmıştı.

Kibrinden etrafındaki insanlara bir kere bile göz ucuyla bakmadan yukarı çıkmaya başladı. Gözden kaybolduktan kısa süre sonra benim locama tek başına girdi. Karşıma adamlarıyla çıkmaya cesaret edemezdi ama tek başına çıkacak kadar da cesaretliydi. Yürüyüşünde bile ona özgü bir asalet, kaynağının nereden geldiğini anlamadığım bir cesaret vardı. Gelip masamın tam önünde durdu. Onca zaman onu yurt dışında tutmama kızgın olduğumu biliyordum ama bunu çok iyi gizliyordu.

Uzun zamandır birbirimizi görmediğimiz için bir süre baştan ayağa beni izledi. Daha sonra başını omzuna doğru eğip beni küçümseyen bir ses tonuyla, "Hoş geldun demek yok midur?" diye alayla sordu.

Bacaklarım aralıklı bir şekilde otururken umursamaz bir ifadeyle karşımdaki boş koltuğu işaret ettim. "Geç otur." Oturmadı, dik dik bana bakmak dışında bir şey yapmayınca, "Tamam ula, hoş geldun!" dedim bezgin bir sesle. "Anladuk kızaysun, kanin kaynayı ama bende de işler karışuktur."

Sinirlerimi bozan bir kinayecle, "Yeduğun haltlar bir tarafuni tırmalayı tabii!" dedikten sonra karşımdaki koltuğa oturdu. "Anlataysun hele, neyi kaçırdum?"

Elimi kaldırıp garsonu çağırdım. "Yeni kadehler ve içki getir." Garson başını sallayarak gözden kaybolunca meraklı gözlerle bana bakan herife döndüm. "Evlendum."

Ceketini yanındaki boş koltuğun üzerine atarken güldü. "O kadaruni biliyim da karin nereyedur, sen oni de bağa?"

“Cehennemun dibundedur!” dedim küfreder gibi. “Nereden bileyim nerewedur. Akluna esenu yapayi!”

Gurur durum değerlendirmesi yapar gibi elini çenesine koydu. Yeni çıkmakta olan sakalını sıvazlarken, “Hımm,” diye tuhaf bir ses çıkardı. “Asi bir kadin midur? Sağa gelmez, boşayasun sen oni.”

Başımı salladım. “Boşanacağum, iki gün kalmıştır duruşmaya.”

“Oni istemeduğun için midur bu boşanma yoksa o seni istemeduğu için midur?”

“O istemiye.”

Gözleri kısıldığında elini çenesinden çekerek koltuktan öne doğru eğildi. “Ama sen isteyesun oni, değul mi? Neler olayi, Karun?”

“Bilmeyim da bilmeyim!” Bige’den bahsetmek bile sinirlerimi tepeme çıkartıyordu. “Ne onunla oliy ne de onsuz.” Elimi kaldırıp sol göğsüme bastırdım. “Bildüğüm bir şey varsa o da ha burasinun yandığudur. Akluma geldiğinde bile sinirleneyim ama bir sesi, bir gülüşü eriteyi içimi.” Elimi göğsümden çekip bir yenilginin kabullenışıyle ona baktım. “Sevdaluk böyle midur?”

Onu seviyor olabilir miydim?

Bunları Gurur’a anlatmak en kolayıydı çünkü bir tek onunla konuşurken gerilmiyordum. Söylediklerimi sindirmek için bir süre sessizliğini korudu ama daha sonra kendini tutamayıp güldü. “Seveysun ama inandundan boşanacaksun, öyle mi?”

“Sevduğumi söylemedum.”

“Sevdalanmuşsun, daha ne kaniti isteysun?”

Garson masamıza yaklaşıncı Karadeniz ağzıyla konuşmayı bırakıp nefesimi sertçe verdim. “Ne yapacağımı bilmiyorum.” Garsonun önüme koyduğu dolu kadehi aldım. “Daha ne hissettiğimi anlamadan öylece çekip gitti.” İçkimi yudumlarken daha fazla içip kendimi kaybetmek istiyordum çünkü gidişinin üstesinden gelemiyordum.

Gurur yeşil gözlerini kısarak bir şeyleri ima edercesine bana baktı. “İsteseydin o uçağı indirirdin.” Kısık gözlerle beni izlerken neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışıyordu. “Neden yapmadın?” Uçaktan bahsettiğine göre zaten neler olduğunu biliyordu. Her yerde casusları vardı.

“Çünkü benden ve diğer her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.” Havaalanındayken bindiği uçağı yeniden pistte indirmeyi düşünmüştüm ama

telefonda onunla konuşunca yapamamıştım. Sesindeki o kısık acı *bırak beni* der gibiydi.

Gurur'un bana olan bakışları canımı sıkacak kadar tuhaflaşmaya başlamıştı. "Acı çekeceğini bilmene rağmen gitmesine izin verdin çünkü gitmek onu mutlu edecekti." Bir şeyler sinirine dokunuyormuş gibi güldü. "Sevda böyle bir şey, bencillik yapamazsın." Kıs kıs gülerken asabımı bozmaya yemin etmiş gibiydi. "Değişiyorsun yeğenim."

Elimdeki kadehi sertçe masaya bırakarak ona ters bir şekilde bakmaya başladım. "Bana bir daha yeğenim dersin beynini dağıtırım!"

Bu konuda beni kızdırmayı çok sevdiği için kahkaha attı. "Sen ve Çağıl inkâr etseniz de ben sizin amcanızım."

"O zaman erken doğsaydın lan! Kimin amcası kendisiyle aynı yaşta olur!" diye kızdığım da sinir bozucu gülüşünü artık durduramıyordu.

Gülüşlerinin arasından, "Git bunu rahmetli büyükannene söyle," dedi eğlenerek. "Ben mi dedim anama gelininle aynı yılın içinde hamile kal diye?" Rahmetli yaşına başına bakmadan büyükbabama son dakika golü atıp karşımdaki bu gereksizi yapmıştı. Gurur benden sadece beş ay küçüktü.

Çocukluğum amcam olacak piçle kavga etmekle geçmişti. Aynı yaşlarda olduğumuz için hâliyle aynı sınıfa gidiyorduk. Okuldakilere amcam olduğunu söyledikçe birbirimize giriyorduk. Tuhaf bir şekilde ona vurduğumda bile el kaldırmazdı. Ancak gider hırsını Çağıl'dan çıkartır ve Çağıl'ı döverdi. Çağıl bana bile abi demez, sanki ondan küçükmüşüm gibi hep birader derdi. Bu yüzden işine gelmediği sürece Gurur'a da kolay kolay amca demezdi.

Gurur'un yeğenleri konusunda bir tek Defne ve Levent'ten yana şanslı yaver gitmişti çünkü sadece onlar Gurur'a amca diyordu. Defne on üç yaşında olmasına rağmen kendinden üç yaş küçük Gurur'a amca diyerek onu şımartırdı. Defne her konuda çok iyi ve düşünceliydi. Gurur ile ikimiz otuz yaşına girmiştik ancak Defne hep on üç yaşında kalmıştı. Ne yazık ki ablam hiç büyüyememişti.

"O..." Gerildiğim için sesim kısık çıkmıştı. "Annesine benziyor mu?" Ayık kafayla umurumda olmayacak bir çocuğu sarhoşken merak etmiştim. Belki de annesi aklıma geldiği içindi.

Gurur'un gülüşü solarken içini yakan nefesi koyuverdi. Kimden bahsettiğimi anladığı için başını kederli bir şekilde salladı. "Melek her şeyiyle

annesini gibi. Kimse hakkında kötü bir düşüncesi olmayan, her daim mutlu olmasını bilen genç bir kız.” Melek’ten bahsederken yeşil gözleri ışıltıyor, dudağının köşesi istemsizce gerçek bir mutluluğa kıvrılıyordu.

“Karıncaya bassa bile üzülüp ağlayacak kadar iyi bir kızım var.” Melek’i o büyüttüğü için onu öz kızı gibi gördüğünü saklamıyordu.” İçli bir ifadeyle, “O fazla iyi Karun,” diyerek gözlerime baktı. “Bu dünyaya ait olmayacak kadar saf ve temiz.” Gurur’da nadiren gördüğüm nem, gözlerinde yer edindi, başını eğdi ve bakışlarını benden kaçırdı. “Zaten yakında buraya da ait olmayacak çünkü bir avuç toprak alacak onu.”

“Ona bağlanmış gibisin.”

“Neden şaşırıyorsun?” Başını kaldırıp sinirli gözlerini bana dikti. “Hepiniz ona sırt çevirdiniz lan! Onu baban olacak itin adamlarından kaçırdığımda daha on yaşındaydım!” Masanın üstünde duran elini sıktı, Melek konusunda ona hiç destek olmadığım için beni suçluyordu.

“Engel olmasaydım meleğimin infazı gerçekleşecekti. Sen ablan için yas tutarken ben onun kızını babandan korumak için bir yurda bırakmak zorunda kaldım. Onu Kalender soyadından muaf tutarak yaşatmaya çalıştım.” Bu konuda kendisini asla affetmeyecekti ama asıl affetmediği bizlerdik. Bebeğin yaşaması için kimse ona destek olmamıştı.

Gurur, Defne’nin kızını infazdan kurtarıp bir yurda bırakmıştı. Sonrasında yirmi yaşına geldiğinde artık kendi ayakları üzerinde duran biri olmuş, kimsesiz çocukların kaldığı yurda gitmiş ve oradaki on yaşındaki çocuğu himayesi altına almıştı. Babam Ordu’nun altını üstüne getirse de Defne’nin kızının hangi yurtda olduğunu bulamamıştı. Gurur yurdun müdürüyle konuşup bebeğin kim olduğunu ve bulunduğu başına neler geleceğini anlatmış olmalıydı.

Tam olarak ne yapmıştı, bilmiyorum ama birileri on yaşındaki çocuğun sözlerine kulak vermiş ve onun emaneti olan bir bebeğe sahip çıkmıştı. Melek’i bıraktığı yurdun sorumluları yeni doğan bir bebeği babamdan çok iyi gizlemişlerdi. Onu evlatlık da veremezlerdi çünkü Kalender gibi köklü bir ailenin kanını taşıyordu. Bu yüzden Gurur tekrar onun için gelene kadar bebeğe en iyi şekilde bakmışlardı.

Gurur manidar gözlerle bana bakıp, “Onu gerçekten hiç merak etmiyor musun?” diye sordu. “Şu zamana kadar onunla ilgili hiçbir şey sormadın. Sırf sen gör diye bana zorla Instagram açtırdı ve oraya onun fotoğraflarını atmam için beni zorladı.” Nefret dolu gözleri kalbimi sıkıştırırken kısık bir sesle, “Merak edip hiç mi bakmadın onun fotoğraflarına?” diye sordu.

Bir kez bile bakmamıştım. Onu görmemek için hiçbir sosyal hesabımda Gurur'u takip etmiyordum.

Bu konunun kapanmasını isteyerek çatık kaşlarla onu susturmaya çalıştım. "Daha önce de dediğim gibi o piçle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum." Tam arkamda duyduğum kırılma sesiyle başımı çevirdim ve garson kız Melek ile karşılaştım. Elindeki tepsiyi yere düşüren kız benimle göz göze gelince hemen başını eğdi ve yaşlarla dolu gözlerini gizledi. Düşürdüğü bir tepsi için ağlayacak mıydı?

Kırdığı şeyleri toplamak için eğilince Gurur hemen onu durdurdu. "Sen bırak, elini kesersen," diyerek bize servis yapan garsona döndü. "Sen topla."

"Sebepe olduğu şeyi kendi toplayacak," dediğimde Gurur'un masadaki eli yumruk olmuştu. Çatık kaşlarının altından bana bakarken her an bu masayı kafama geçirebilirdi.

"Elini keserse belanı sikerim!" deyince kan beynime sıçramıştı. Bir garson için bana kafa mı tutuyordu?

Masada gözle görülecek bir gerginlik yaşanmaya başladığında sıkıştığım dişlerimin arasından, "Aradan geçen zaman sana kim olduğumu unutturduysa zevkle hatırlatırım!" dedim sert bir sesle.

Bir hışımla ayağa kalktı. "Dene!" Ellerini sertçe masaya bastırduğunda masadaki her şey sallandı. Gurur kararan yeşil gözlerini bana diktiğinde yüzündeki her kas seğiriyordu. "Değil sen, kimse bana posta koyamaz! Yeğenim olmana çok güvenme çünkü seni yukarı çıkardığım gibi tekrar yere indirmesini de iyi bilirim!"

Tırnaklarını masanın örtüsüne geçirip örtüyü avucunun içinde sıkıştığında şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. "Şimdi." Arkamdan bir yeri işaret etti. "O kızdan özür dilemen için sadece beş saniyen var." Belindeki silahı çıkartıp sertçe masaya vurdu. "Yapmazsan silahına davran çünkü beş saniye içinde kan gövdeyi götüreceksin!" dediği an ağız dolusu bir küfür savurup hemen arkamdaki küçük garsona döndüm.

"Özür dilerim!" Bu piç şakaya gelmezdi!

Gurur çok fevri biri olduğu için öfkelenildiğinde mantıklı düşünemez, bir garson için bile olsa karşısındakini harcamaktan çekinmezdi. Burası benim mekânımdı ve içeride sürüyle adamım olmasına rağmen Gurur buraya tek başına gelmişti. Ancak bu ona kafa tutacağım anlamına

gelmiyordu çünkü Gurur'un tuzakları ve hileleri meşhurdur. Yalnız geldiğinde bile birileri kolay kolay onu karşına almaya cesaret edemezdi.

Babamdan bile korkmazdım ama bu piçten ödüm kopuyordu çünkü on yedi raporu olan bir akıl hastasıydı! Deli lakabını öylesine almamıştı. Yoğun bir klinik geçmişi olan bir hastaydı. Gözünü kararttuğında yapmacağı şey yoktu. Zaten bu yüzden tüm bölge liderlerinin düşmanlığını kazanmış ve Ümit gibi bir adamın kızına zorla nikâhı basmıştı.

Tehdit altında ondan özür dilediğim için Melek hemen masamıza gelip suçluluk dolu gözlerini bana çıkardı. "Özür dilerim." Aceleyle konuşup masadaki gerginliği dağıtmaya çalıştı. Göz göze geldiğimizde sert bakışlarımı görünce korkusu iyice arttığı için benden uzaklaşmak istedi. Panikleyerek bir adım arkaya atınca kendi ayağına takılıp tökezlemişti. Düşmesini istemediğim için refleks olarak elimi uzattım ve belini tutarak onu göğsüme çektim. Bu tamamen anlık gelişen bir hareketti.

Melek göğüs kafesime çarparak durunca başını kaldırıp ürkek gözlerini bana dikti. Kollarımın arasına girince kuş gibi titremeye başlamıştı. Şimdi eskisinden daha çok korkuyordu. Titreşen kirpiklerinin arasından bana baktığında gözlerinden bir damla yaş süzölmüştü. "Endişe etmeyin, daha fazla size sorun çıkarmayacağım." Belini benim temasımdan kurtararak benden uzaklaştı. Bakışlarında anlam veremediğim bir kırgınlık varken, "İşi bırakıyorum," dedi.

Gurur az önce onu savunurken şimdi rahatlayarak nefesini vermişti. "Çok yerinde bir karar."

Melek, Gurur'a ters ters bakarken küçük ellerini sıktı. "Kına yak!" diye ona bağırp sinirli adımlarla locadan çıktı.

Ben ona kızmıştım, Gurur ise onu savunmuştu ama o korkak kız bana değil de Gurur'a mı kızılıyordu? Gurur onun arkasından bakarken gülmeye başladı. "Bu küçük sıçan bir tek bana gelince kaplan kesiliyor. Çok mu yüz verdim ne?"

"Onu tanıyor musun?"

Melek'in arkasından bakmayı bırakıp yerine oturdu. "Tanımıyorum ama dışarıda birkaç kez tesadüfen karşılaşmıştık." Demek bu yüzden onu savunmuştu.

İçimdeki huzursuzlukla uyaran bakışlarımı ona çıkardım. "Kız yirmi yaşında bir çocuk, umarım onun için farklı düşüncelerin yoktur."

İğrenç bir şey söylemişim gibi Gurur'un yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluşmuştu. Yüzünü buruştururken, "O soktuğum aklına ne geldiyse beynini resetle!" diye beni tersledi. "Kızım yaşındaki biriyle ne işim olur."

"Kızın yok senin, olsa da yirmi yaşında olmazdı."

"On yıldır Defne'nin kızına babalık yapıyorum." Bunları söylerken bakışları iğneleyiciydi. "Onu yurttan aldığımda ben yirmi, o da on yaşında bir çocuktur. Sen bir kez bile onu ziyarete gelmediğin için ona verdiğim değeri bilmiyorsun." Sinirden şakaklarındaki damarlar seğirirken, "O uzun zamandır benim kızım ve onu korumak için her şeyi yaparım!" dedi sertçe. Bunun benim için bir uyarı hatta bir tehdit olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim.

Daha fazla Defne'yi bana hatırlatacak bir konuda konuşmak istemediğim için derin bir nefes aldım. "O kızla birlikte burada uzun süre kalmak istiyorsan rahat dur," dedim. "Ümit ile uğraşmayı bırakacak ve onun kızını boşayacaksın!" Artık bu konuda daha fazla şikâyet almak istemiyordum.

Gözlerinin yeşilinde inatçı parıltılar oluştuğunda sadistçe sırıttı. "O itten geriye bir şey kalmayana dek durmayacağım."

Sakinleşmek için üstün bir çaba harcadığım için burnumdan derin derin nefesler alıyordum. "Kan davasına çevirme bu işi, söz verdim (Gurur!)" Durumun ehemmiyetini artık anlamalıydı. "Senin yüzünden bir kez daha Farah'a zarar gelirse seni ben öldürmek zorunda kalacağım. Beni buna zorlama!"

"Benimle ilgili bir konuda söz verirken nasıl biri olduğumu çok iyi biliyordun." Geri adım atmayan inatçı bir tutumla kaşlarını çatı. "O it benim nişanlımı öldürdü! On yedi yaşında gönül verdiğim ve düğün için gün saydığım kızı gözlerimin önünde öldürdü!"

Yine kontrolünü kaybettiği için elinin tersiyle masadaki çoğu şeyi yere devirmişti. "Beni kallesçe pusuya düşürdü ve gözlerimin önünde nişanlımı öldürdü! Hiçbir şey yapamadım çünkü her şey çok hızlı gelişmişti." Bir konuda yemin eder gibi son derece kararlı ve ciddi bir şekilde gözlerini gözlerime kenetledi. "Duramam Karun, beni durdurmanın tek yolu öldürmekse o zaman gerekeni yapacaksın!" Son söyledikleri bana istemsizce Bige'yi hatırlatmıştı. Bir seferinde o da buna benzer bir şeyler söylemişti.

Hepsi el birliğiyle işimi o kadar çok zorlaştırıyordu ki hangisine yetiyeceğimi şaşırmıştım. Düşmanlarım bir yandan saldırıyor, ailem diğer yandan. Bezmiş durumdaydım. Gurur sinirlerimi bozan bir kararlılıkla

omuzlarını dikleştirdi. “Ümit benden bir kız aldı, karşılığında ben de onun kızını alacağım.” Sesi iğrenircesine çıkmıştı. Yeşil gözleri âdeta Farah’a duyduğu nefreti haykırıyordu. Nefret ettiği bir adamın nefret ettiği kızıyla evlenecek kadar şuursuzdu.

Onunla ne yapacağımı bilmez bir hâlde önüme döndüğümde kulüpteki hareketli müzik bir anda durmuştu. Daha önce burada hiç çalmayan bir şarkı doğrudan nakarat kısmından giriş yapınca şaşırdım. Varlığını unuttuğum kalbim önce küçük ritimlerle hâlâ orada olduğunu bana hatırlattı, daha sonra da şahlandı. Heyecanımın büyüklüğü kalbimin hızıyla yarıştırdı.

Dudaklarım kıvrıldığında gülümsedim. Karım nerede olursa olsun, “*Çağırın gelsin,*” demeyi çok iyi biliyordu. Evet, bu şarkının anlamı buydu. Sessizliğimi koruyarak şarkının sözlerini dinlemeye başladım çünkü üst üste bir tek nakarat kısmı çalıyordu.

*“Ne zaman bitti sevdiğimiz şarkı?
Çal bi’ daha, çal bi’ daha geldiğim bilsin.
Onsuzluk yok artık, söz verdim kendime.
Niye hâlâ yok, hâlâ yok, çağırın gelsin!”*

Gurur etrafına bakarak şaşkınca, “Bu şarkı da neyin nesi?” deyince uzun zamandır ilk kez keyfim yerine geldiği için güldüm.

“Karımdan bir mesaj bu. Kendi tarzıyla beni çağırıyor.”

Bunu yaptırmak için Nedim veya Celil’i araması yeterliydi. Peşinden gideceğime veya dayanamayıp onu arayacağıma çok emindi. Fakat işkence gibi geçen üç aya katlanarak bunu yapmamıştım. Peşinden gitmeyince o da inat edip bana gel dememişti. Böylelikle aramızda soğuk bir savaş başlamıştı. Duruşmaya sadece iki gün kaldığı için bir şey yapmazsa boşanaçağımızı anlamıştı. Bu yüzden inadı bırakıp bir şarkıyla bana gel diyordu.

Gurur meraklı bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. “Gidecek misin?”

Keyfim yerine gelmiş bir şekilde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. “O gelecek.”

Gittiği gibi gelecekti. Bunun için sadece iki günü vardı.

¹Ebru Gündeş “Çağırın Gelsin” şarkısı. (Editör Notu)

9

KARIM OL!

“Kötüye kötülükle karşılık vermek her zaman yanlış değildir. Bırak onun içindeki iyiliği başkası arasın, sen değil. Başkalarının iyilik meleği olacağına kendi şeytanın ol.”

Üç aylık bir tatil düşündüğümünden de iyi geçmişti. Kendimi dinlemek için geçirdiğim üç ay hem fiziksel olarak hem de ruhsal olarak bana iyi gelmişti. Artık aynaya bakınca eğri bir burun görmediğim için dış görünüme olan öz güvenim de geri gelmişti. Ameliyat sonrası süreç benim için biraz sıkıntılı geçmişti, yüzümdeki ödemler geçene kadar bir süre dışarı çıkmamıştım. Kimsenin beni şişmiş bir suratla görmesini istemezdim.

Yüzüm bakılacak bir hâle gelince de her günümü bir yerleri gezerek geçirmiştim. Haftada iki kez aldığım psikolojik terapiler ise ruhumu dinlendiriyor, iç huzuru bulmamı sağlıyordu. Her şey çok iyi gidiyordu ama eksikliğini hissettiğim bir şeyler vardı. Belki de birileri. Evet, bu üç ayda eksikliğini yoğun bir şekilde hissettiğim şeylerden biri de Karun'du. Hak etmediği hâlde onu ve onunla ilgili her şeyi çok özliyordum.

O Türkiye'de bensiz keyfine bakarken benim burada onu düşünmediğim tek bir anım bile olmuyordu. İçki şişesini kafama diktim, yine sabahın köründe körkütük sarhoş olacak kadar çok içmiştim. Kaldığım otelin bar kısmında oturuyor, sabahın yedisinden beri aç karınla içiyordum. Duruşmamıza çok az kalmıştı. Bunu hatırladıkça daha çok içmek istiyordum. Her şey etrafımda dönerken baygın gözlerle şişeye baktım.

"Nasıl gelmez?" Ağlamak isterken sarhoş olduğum için gülmeye başladım. "Suçlu olan ben değilim, nasıl gelmez! Narsist herif!" Buraya gelmeliydi. Ben çağırdıysam gelmeliydi, gelmek zorundaydı çünkü hep gelirdi.

Neyi neden yaptığımı hiç anlamıyordu. Gelmesine izin vermemiştim çünkü bu ayrılıkta ikimizin de biraz yalnız kalıp duygularını dinlemesini istemişim. Birbirimiz için tam olarak ne hissettiğimizi anlamanın tek yolu ayrılıktı. Bu itirafı yapmak hiç hoşuma gitmiyordu ama sanırım onu seviyordum. Üç ay boyunca duygularımı enine boyuna tartınca ortaya çıkan tek sonuç buydu. Bunu kabullenmek üç ayımı almıştı.

Hak etmediği hâlde Karun'u seviyordum. Bu çok saçmaydı! Bana yaşattığı onca şeye rağmen nasıl sevebildim onu? Serhat'tan sonra bile uslanmamıştı yüreğim ve gidip Serhat'tan daha kötü birine vurulmuştu. Karun'u sevmek çok zoruma gidiyordu, benim tarafımdan sevmeyi gerçekten hak

etmiyordu. Aslında o kimse tarafından seilmeyi hak etmiyordu. Son nefesine kadar yalnızlıkla lanetlenmesi için her şeyimi verebilirdim çünkü bir yanımla onu delice severken diğer yanımla ondan ölesiye nefret ediyordum.

“Boşanacak benden.” Çağırma cevap vermediyse boşanma konusunda kararlıydı. “İyi de ben artık boşanmayı istemiyorum ki.” Onu sevdiğimi anlamışken nasıl boşanırdım?

Karun’a gitmek istiyordum ama gururum buna izin vermiyordu. Aynı şekilde arayıp gel de diyemiyordum. Ona gel demeden buraya getirmenin bir yolu olmalıydı. Öyle bir şey olmalıydı ki duyar duymaz hemen uçağa binip bana gelmeliydi. Biliyordum, o da gelmeyi çok istiyordu fakat tıpkı benim gibi gururdan bunu yapamıyordu. İkimize bir bahane lazımdı. Aklıma bir şeyler geliyordu ama ne kadar doğru, bilmiyordum.

Telefonumu alıp ayağa kalktım, fazla içmekten başım dönüyordu. Mesajlara girip Kadem’e yazdım. “Üç aydır burada beni takip ettiğini ve yan odamda kaldığını biliyorum. Otelin barındayım, buluşalım,” diye yazdıktan sonra telefonu masaya bıraktım. Birini sinsice takip etmek Kadem’e göre bir şey değildi çünkü fazla dikkat çekiyordu.

Ayakta durmakta güçlük çektiğim için tekrar kalktığım sandalyeye oturdum. Burası neden bu kadar dönüyordu? Onu ne kadar bekledim, bilmiyorum ama bir süre sonra görüş açım Kadem girmişti. Aceleyle odadan çıkmış olmalı ki ceketini daha yeni giyiyordu. Gömleğinin yakasını düzeltirken etrafına bakıp beni bulmaya çalıştı. Bar tezgâhının önünde oturup içtiğimi görünce yüzünü hoşnutsuzluk içinde buruşturmuştu.

“Bu saatte içtiğine inanamıyorum.” Otelin barı her saat açıksa istediğim kadar içebilirdim. Kadem yanıma gelip burnunu tutarak etrafındaki yoğun alkol kokusunu eliyle dağıtmaya çalıştı. “Leş gibi içki kokuyorsun.”

“İçtiğim için olabilir mi?”

“Evet.”

“Zeki çocuk seni.”

Alkolden dolayı tiksinierek bana bakarken, “Dalga geçmeyi bırak,” diye beni tersledi. “Burada olduğumu nasıl anladın?”

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. “Yan odama sık sık giden çileklerden.” Odadan dışarı çıktığımda birkaç kez oda servisinin onun odasına çilek taşıdığını görmüştüm.

“Neden peşimden geldin?” Tam cevap verecekti ki, “Ya da boş ver, şimdi zamanı değil,” diyerek onu susturdum. Ayağa kalkarak sarsak adımlarla bardan ayrıldım. “Yapmamız gereken daha önemli bir şey var.”

Onu bırakıp yürümeye başladığımda Kadem arkamdan, “Nereye?” diye söylendi ama ona cevap vermedim. Gittiğimizde görürdü nasıl olsa.

Küçük bir suça karışacağımızı şimdilik bilmese de olurdu.

Kadem ile arabanın içindeyken karşımızda duran banka şubelerinden birine bakıyorduk. Büyük bir bankaya giderek yarın tüm gazete manşetlerini süslemek istemediğim için küçük bir şubeyi seçmiştim. Birazdan yapacağım skandal hiçbir zaman medyaya yansımamalıydı. Bu yüzden küçük bir banka olmalıydı. Arabadan indiğimde hâlâ başım döndüğü için topuklu ayakkabıların üzerinde zor duruyordum.

Düşmemi istemediği için Kadem koluma girerken, “Burada ne işimiz var?” diye sordu meraklı bir ifadeyle. “Para mı çekeceksin?”

“Evet, para çekeceğim.” Ama onun anladığı şekilde değil.

İçeri girdiğimizde sırada bekleyen birkaç kişi dışında burada pek kimse yoktu. Kapının yanında duran güvenlik görevlisine gülümsedim ve sarhoş adımlarımı buradaki müşterilerle ilgilenen kadına doğru attım. Sıradakilerden biri sıraya geçmem için beni uyardı ancak onu dinlemedim. Çıkan homurtulardan rahatsız olan Kadem, “Sıraya geç,” diyerek beni uyarınca durdum ve ona döndüm. “Sırada kimse yok ki neden sıraya gireyim?”

Göz devirerek bekleyen beş kişiyi gösterdi. “Onlar ne oluyor?”

Gülerek gözlerinin içine baktım. “Onların hiçbiri birazdan burada olmayacak,” dedim ve ona iyice yaklaştım. “Başım çok dönüyor,” diye mız-mızlanıp göğsüne sokularak kollarımı beline sarmıştım.

Aramız uzun zamandır limoni olduğu için ona sarıldığımda Kadem heyecanlanmıştı. Heyecanını başımı yasladığım göğüs kafesinin içinde hızlanan kalbinden anlıyordum. Aramızdaki buzları eritmemizi istiyordu. Onun Uğur olduğunu öğrendiğim günden beri sanki birbirimizden iyice uzaklaşmıştık. “Otele geri dönelim, biraz uyu,” diyerek o da bana sarılmaya hazırlanıyordu ki elimi ceketinin altına soktum ve belindeki silahı aldım. Böylece ona yaklaşmaktaki asıl amacımı anlamıştı.

Silahı aldığım gibi Kadem'den uzaklaşıp Fransızca, “Kimse kıpırdamasın, bu bir soygundur!” diye bağırdım.

Bu repliği hep söylemek istemişimdir.

Elimdeki silahı tezgâhın arkasında duran kadına doğru tutmuştum ama yönüm Kadem'e bakıyordu. Bembeyaz olmuş bir suratla bana ve silaha baktığını gördüm. Doğru gördüğüne ama en önemlisi doğru duyduğuna emin olmak ister gibiydi. Kahverengi gözleri irice açılmış, dudakları aralanmıştı ve yüzünde şoke olmuş bir ifade vardı. Kadem birkaç kez yutkunup konuşmak için kendini zorladı. "Uyuyorum, yatağımdayım ve sen bir bankayı soyamak için beni kullanmadın." Kendini buna inandırmak ister gibi gözlerini kapatıp saymaya başladı.

Gözlerini tekrar açınca kendisini yatağında bulacağını mı sanıyordu?

Kadem gözleri kapalı saymaya başlamışken, "İndir o silahı!" diyen bir ses duyunca başımı kapıya doğru çevirdim. Güvenlik görevlisi silahını çıkarmış, bana doğru tutuyordu ama buradaki insanlar kaçmak için ona çarpıkça yeteri kadar odaklanamıyordu.

Baygınlık geçirir gibi göz devirip, "Buna gerek yok, otuz saniye içinde ışımla bitmiş olacak," dedim. Elleri yukarıda korkudan tir tir titreyen görevli kadını gösterdim. "Tabii hanımefendi alarm sistemini harekete geçirecek tuşa basarsa."

Bu kadın polisleri çağırmayı düşünmüyor muydu?

Güvenlik görevlisi silahı bana doğru tutarken gözlerini bile kırpmıyordu. Tabii o esnada Kadem de saymayı bırakıp gözlerini açmıştı. Değişen bir şey olmadığını görünce nihayet özüne dönüp, "Lan!" diye bağırdı telaşlı bir sesle. "Banka mı soyuyorsun fakir!"

"Zenginim ben bir kere!" Burayı soymuyordum, soyacakmış gibi yapıyordum. Arada çok fark vardı.

"Hanımefendi elinizde bir silah var," dedi güvenlik görevlisi.

"Amacım soygun değil."

Tezgâhın arkasında duran kadın, "K-kasayı açmam için ellerimi indirmem gerekiyor," diye fısıldadı korkuyla.

Şiddetle karşı çıkarak kaşlarımı çattım. "Hayır, o kasayı açmıyorsun!"

Kadem beni gösterip aceleyle, "Bu soyguncu ayyaşı tanımıyorum!" diye bağırdı.

Başka bir güvenlik görevlisi daha bana silah doğrultmuşken sabırsızca dişlerimi sıktım. "Biri artık şu alarma basıp polisi çağırabilir mi?"

Arka taraftaki masalarda duranlardan başka bir güvenlik görevlisi, "İndir o silahı!" diye bağırıp çekmecedan çıkardığı silahı bana doğru tuttu. Aynı şekilde orada duran güvenlik görevlileri de silahlarını çıkarmıştı.

"Şaka mı bu?" Sinirlenerek kaşlarımı çattım. "Zaten indireceğim. Sizce banka soymak istesem böyle mi soyarım?" Her işin kendine göre bir usulü olduğunu anlamıyorlardı.

Kadem vurulmamdan korktuğu için hemen önüme geçip, "Efil ver şu silahı!" diyerek elini uzattı. Tam o esnada alarm ötmeye başlayınca gülümsedim.

"Şükürler olsun biri bunu yaptı." Silahı Kadem'e verdim. Artık polisler gelip bizi alabilirdi. Planladığım gibi kısa ve acısız olmuştu.

Silahı Kadem'e verdiğim an güvenlik görevlisi, "Ellerini yukarıda tutarak diz çök!" diye bağırarak Kadem'i hedef almıştı. "Silahı kendinden uzaklaştırarak diz çök!"

"Ben ne yaptım şimdi!" Kadem isyanlardaydı ama kimse onu dinlemiyordu. "Size bu kızı tanımıyorum dedim!"

"Kendisi çocukluk arkadaşım," dedim aceleyle. "Bu işi birlikte planladık."

"Şu anda iftiraya maruz kalıyorum." Kadem silahını yere atıp ayak-kabısının ucuyla savurarak kendisinden uzaklaştırdı. "Bu sarhoşu tanımıyorum!" derken ellerini yukarı kaldırıyordu.

"Beni tanımıyorsa adımın Efil olduğunu nereden biliyor? Az önce bana Efil dediğini hepiniz duydunuz."

"Adın Efil mi?"

"Döverim bak seni!"

"Tutuklanırsak ben de seni!"

Etrafımızı kuşatarak bize ters kelepçe takmak için fazla beklemediler. Kolumuza girip bizi dışarı çıkartırken Kadem hâlâ, "İçeride çilek veriyor musunuz, bari onu söyleyin. Haklarımı bilmek istiyorum!" diye bir şeyler saçmalyordu.

Hayatımın en kısa soygun girişimi bu olmuştu.

Aslında hayatımın ilk soygun girişimi bu oluyordu.

“Senin çalışmayan o beynini silkeleyeyim, Efil!” diyen Kadem yan taraftaki hücrenin içinde dönüp duruyordu. “Karışmadığımız bir tek banka soygunu kalmıştı!”

“Ya fena mı oldu, biraz aksiyon yaşadık.” Beni hiç anlamıyordu.

Demir parmaklıklara sertçe asılarak hiddetle gürledi. “Tutuklandık geri zekâlı, tutuklandık!” O parmaklıklar olmasaydı hücreme dalıp beni parçalayacağına emindim. “Fransızların bankasını soymaktan tutuklandık!” Sinirle demir parmaklıklara tekme atıp kızgın bakışlarını bana çıkardı. “Banka soyacağımızdan benim niye haberim yoktu?”

“Söyleseydim sürprizi kaçmaz mıydı?”

“Kaçsaydı, o arada belki biz de kaçırdık!” dediğinde gülmeye başladım ve bu onu daha da kızdırdı.

Bizi tutuklayıp en yakın polis departmanına teslim etmişlerdi. Kimlik ve pasaport bilgilerimize çok kolay ulaştıkları için Fransız Konsolosluğu Türkiye’deki yakınlarımızla iletişime geçmiş olmalıydı. Türkiye’den Paris’e uçak üç buçuk saat sürüyordu. Büyük ihtimalle Karun haberi alır almaz yola çıkmıştı. Beş saattir nezarete olduğumuzu düşünürsek Karun çoktan Fransa’ya gelmişti.

Bu beş saatte tek yaptığım rahatsız edici zemine uzanıp bir güzel uyumaktı. Dün gecedan beri çok az uyumam ve sarhoş olmam deliksiz bir uyku çekmemi sağlamıştı. Uyandığımda içkinin tesirinden biraz çıkmıştım ama Kadem’in söylenmeleri hâlâ devam ediyordu. Uyurken de bana kızılıyordu, ben beş saat sonra uyandığımda da. Acaba hiç yorulmuyor muydu? Bu kadar konuşmaya çene dayanmazdı.

Kapının sesini duyunca oturduğum zeminden ayağa kalktım. İçeriye polis memurlarından biri girip koridorda nöbet tutan arkadaşlarının yanına yürüdü. “Karun Kalender ve Duha Tunus burada!” diyen adam onları burada görmeyi heyecanını yaşıyordu.

O ikisini gerçekten de herkes tanıyordu. *Uluslararası tanınıyoruz* derken artık şaka yapmadıklarını biliyordum. Karun’un burada olduğunu duyunca rahat bir nefes almıştım. Büyük bir zafer kazanmış gibi dudaklarım kıvrılmıştı. Karun Fransa’ya gelmişti. Geleceğini zaten biliyordum ama o, son ana kadar bana geleceğini bilmiyordu.

Kadem duyduklarından sonra sırttan yüzümü görünce bir küfür savurup, “Bütün bunlar onu ayağına getirtmek için miydi?” diye sordu şaşkınlıkla. “Başka bir ülkede ciddi bir suça karışırsan konsolosluğun

ilk arayacağı kişi en yakınındakiler olur ve birinci sırada kocan geliyor.” Hayretler içinde kalmış gibi irice açtığı gözlerle, “Sen çıldırmışsın!” dedi. “Kocanı ayağına getirtmek için banka soymak nedir!”

“Ama işe yaradı.”

Deli danalar gibi hücrenin içinde dönerken, “Çılgın çıkacağım ben bu kızın yanında!” diye söylenip çatuk kaşlarla bana baktı. “Onu görmek istiyorsan normal insanlar gibi sen de kocana gidebilirdin ya da arayıp gel diyebilirdin.”

Anlamaz gözlerle ona baktım. “Normal miyim ben, Kadem?” Bence değildim.

“Efil!”

“Bağırma bana!” dedim trip atar gibi. “Ben de bilirdim ona gel demeyi ama o zaman ne heyecanı kalırdı?”

“Heyecan anlayışın banka soymak mı?”

“Ya ben soymadım ki o bankayı!” Sürekli soymak deyip sinirlerimi bozuyordu. “Sadece *bu bir soygundur* dedim, hepsi bu.”

Kadem gözlerini kısarak bir aptala bakar gibi bana bakmaya başladı. “Bunu yaparken elinde bir silah ve yanında da ben vardım.”

“Senin üzerine ruhsatlı bir silah,” diyerek ona sevimlice gülümsedim. “Bu detayı atlama lütfen.”

“Yalnız ben değil, kimse atlamadığı için buradayım!”

“Ama çok üzerime geliyorsun,” diyerek suratımı astım. Yüzüme ağlamaklı bir ifade kondurup nemli gözlerimi ona diktim. “Görmüyor musun, ben de çok müşkül bir durumdayım.”

Hayvan herif zerre kadar etkilenmeden, “Senin müşküliyetini silkerim, Efil!” diye kızgınlıkla beni tersledi. “Senin yüzünden müebbet yiyeceğiz.”

“Kocam çıkartır beni.”

“Bekle çıkartır salak.” Parmaklarını saçlarına geçirip kahve tutamlarım öfkeyle çekiştirdi. “Çekip gittiğin için adam zaten kızgın, üstüne bu yapuğun da eklenince artık seni hiç görmek istemeyecek. Hemen geri dönüp yarınki duruşmada seni boşayacaktır.” Hiç sanmıyordum çünkü dediği gibi olsaydı Karun buraya gelme zahmetine bile girmezdi. Bizzat gelmek yerine telefonu kapatır ve yarınki duruşmaya kadar beklerdi.

Memurlardan birine gelen telefonla dikkatimiz ona yöneldi. Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra Fransızca, “Anladım,” dedi. Onların dilini konuşabiliyor ve anlıyordum.

Bize baktı, ne söyleyeceğini bilmemek beni strese sokuyordu. “Avukatınızı aramak isterseniz size telefon görüşmesi sağlanacak.” İşte şimdi korkmaya başlamıştım. Avukat mı? Neler oluyordu?

Kadem ile göz göze geldiğimizde tıpkı benim gibi suratı bembeyaz olmuştu. “O ikisi bizi dışarı çıkarmayacak,” dediğinde bir tek koca karılar gibi dizlerine vurup *vah* etmediği kalmıştı. Hayır, bizi burada bırakamazlardı. O kadar da adi olamazlardı, değil mi?

“Karun Bey ile görüşmek istiyorum!” Yürüyüp kapıya yaklaştım ve demir parmaklıkları tuttum. “Onunla konuşmak istiyorum, çağırın gelsin!” Beni burada bırakamazdı.

Aval aval yüzüme bakmak dışında hiçbir şey yapmayan memurlar sinirlerimi bozuyordu. “En azından ona benden küçük bir mesaj iletin. Karun Bey’e burada hiç pencere olmadığını söyler misiniz?” Bunu duyduğu an bana ders vermekten vazgeçerek beni hemen çıkartacaktı. Uzun süre kör olan biri için penceresiz bir yerde durmak zulümdü. Bu kadarını anlayacağını umuyordum.

Kadem de aceleyle demir parmaklıklara yaklaşıp gözlerini polis memuruna dikti. “Duha Bey’e burada hiç çilek olmadığımı söyler misiniz?” Bu çocuğun derdi beni öldürecekti.

Memur başını sallayarak dışarı çıktı, şimdi bize düşen beklemektir. Bu üç ayda yokluğum Karun’u birazcık bile değiştirdiyse mesajıma kayıtsız kalamazdı. Eğer hâlâ aynı narsist kişiye görmezden gelerek beni süründürmeyi tercih edecekti. Bakalım hangisi olacaktı?

Yaklaşık on dakika sonra aynı memur içeri girerek hücremin kapısını açtı. “Karun Bey sizinle görüşmek istiyor.” Geçmem için kenara çekilince gülümsedim. Anlaşılan Karun’da büyük bir değişim vardı.

Kapıya doğru yürürken iyice telaşlanan Kadem, “Ben ne olacağım?” diyerek parmaklıklara asıldı. “Bütün bunları başıma açan o, onu niye çıkartıyorsunuz?”

“Ben ne yaptım ya şimdi?”

“Sektir git lan, daha *ne yaptım* diyor!” diye bana kızınca gülmeye başladım. Bana ne ya, o da Duha’ya duygu sömürüsü yapsaydı. Gerçi çilek mesajıyla yapmıştı ama Duha üzerinde pek etkili olmamıştı.

Yanımda yürüyen polis memurunu takip ederek bir üst kata çıktım. Bir kapının önünde durup içeri girmem için beni bekledi. İçeride beni neyin beklediğini çok iyi bildiğim için derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Emrivaki bir şekilde onu Fransa'ya getirdiğim için Karun canıma okuyacaktı. İçeri girdiğimde polis memuru bizi yalnız bırakmak için kapıyı arkamdan kapatmıştı.

Karun pencerenin tam önünde duruyordu ama bana bakmak yerine sırtı dönüktü. Ellerini cebine koymuş bir hâlde pencereden dışarıyı izliyordu lakin burada olduğumu çok iyi biliyordu. Kapının önünde dikilirken kısık bir sesle, “Merhaba,” dedim. Böyle anlarda aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Bana doğru dönmeye tenezzül etmezken, “Sana bir türlü öğretemediğim tek şey kısık çıkan bu sesin,” dedi. Sesi o kadar boştu ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Seni duymam için daha yüksek sesle konuşmayı öğren. Ben baban değilim, benim yanımda sesin kısık çıkmasın.” Bir süre sustu ve tekrar devam etti. “Suçlu olsan bile...”

Sırtıyla bakışırken görmese bile başımı salladım. “Tamam,” dedim ama sesim öncekinden daha kısık çıkmıştı.

“Tekrar uyarmayacağım.”

“Benden bir şeyler isterken yüzüme bak.”

Sonunda sesim istediği yükseklikte çıktığı için yavaşça bana doğru döndü. Üç ay sonra onu görünce kalbim bir anda hızlanmaya başlamıştı. Kalbimin ritmi o kadar artmıştı ki odanın içine yayılıp onun kulaklarına ulaşacak diye korktum. Saklayamadığım özlem dolu bakışlarım Karun'un yakışıklı yüzünün her santiminde oyalanıyor, sadece bakışlarımla hasret gideriyordum. Hiç değişmemişti, hem de hiç.

Kumral saçlarının uzunluğu bile hâlâ aynıydı, ne uzatmış ne de kısaltmıştı. Hatta çenesini süsleyen seyrek sakalları bile aynı kısalıktaydı. Kirli sakalları ona gerçekten çok yakışıyordu. Ne yazık ki bakışları da hiç değişmemişti. Yüzündeki sertlik tıpkı eskisi gibi gözlerinin mavisine yansıyor, ona bakanları ürkütüyordu.

Ben onu izlerken o da en ince ayrıntısına kadar baştan ayağa beni izliyordu. Gözleri yeni yaptırdığım burnumda haddinden fazla oyalanarak vücuduma kaydı. İnce askılı atlet ve kısa eteğime bakarken, “Zayıflamışsın,” dedi hoşnutsuz bir sesle. “Yemek yemiyor musun?” Verdiğim iki kiloyu hemen fark etmişti.

Bugün karıştığım olay yüzünden her an bana kızacakmış gibi tetikte dururken, “Sen çok iyi görünüyorsun,” dedim asık bir suratla. “Anlaşılan yokluğum sana yaramış. Neden geldin?”

“Neden mi geldim?” Yüzsüzlüğüm karşısında yaşadığı öfkayı gizlemeye çalışırken gözlerinde inanamayan bir ifade vardı. “Planın beni ayağına getirtmek değil miydi?” Çatık kaşlarının arasındaki çizgiler derinleştğinde arkamdaki kapıyı kontrol ettim. “Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum!”

“Yaptığım şeyin seninle bir ilgisi yoktu, sarhoştum.” Sarhoşken yaptığım şeylerin mesuliyetini kabul etmiyordum. “Beni buradan çıkarttıktan sonra Türkiye’ye dönebilirsin.”

Son söylediklerimle sakın yüzü değişirken yüzünde kanımı donduran bir şeyler vardı. “Seni buradan çıkartacağımı sana düşündüren nedir?”

“Bu kadar acımasız olamazsın.”

“Senin olduğundan daha fazla mı?”

“Ben sana ne yaptım? Üç aydır yanında bile değildim.”

Sanki en büyük kötülüğü yokluğumla yapmışım gibi kaşlarını çatarak konuşmak için dudaklarını araladı ama son anda diline pelesenk vurdu ve sustu. Söyleyeceği şeyleri yuttuktan sonra sakınlaşmak için birkaç kez derin nefesler aldı. “Boşanmak için avukatına vekalet verdin mi?”

“Henüz değil.”

Bundan memnun kalmış gibi mavi gözlerinde karanlık bir parıltı geçti. “Buradan çıkarsan yarın o mahkeme salonunda olacak mısın?”

Tam evet diyecektim ki fark ettiğim şeylerle, “Hayır, tabii ki!” dedim hızlıca. Aceleyle ona doğru yürüyüp karşısında durdum. “Ben senden hiç boşanır mıyım?”

Yahu sıkıysa boşanacağım de. Bu hayvan herif sırf boşanma olmasın diye beni yarına kadar burada tutardı.

Ciddiyetimi ölçmek için tek kaşını yukarı kaldırıp gözlerini kıstı. “Boşanmaz mısın?”

“Asla kocam.”

“Kocam deme, sana hâlâ kızgıyım!”

“Ama bugün evliliğimizin son pazarı.”

“Son mu?” Kısık sesle bir küfür savurdu. “Ulan daha az önce boşanmayacağım diyordun!” Kaşlarını çatarak hızlı adımlarla kapıya yürüdü. “Dışarı çıkmayı başırırsan boşanırsın. İçeride kal da aklın başına gelsin, Allah’ın cezası!”

“Ya ben ne dediğimi biliyor muyum!” Koşarak hemen önüne geçtim. Kapının önünde durup dışarı çıkmasını diye kollarımı iki yana açtım. “Madem istemiyorsun boşanmayız.”

Sanki anlamamı istediği çok önemli bir şey vardı ama ben bir türlü anlamıyordum. Bu yüzden yüz hatları gerilirken burnundan sert nefesler veriyordu. “Sadece benim istememle değil, senin de istemen çok önemli.”

Kollarımı yanıma indirip somurtarak başımı eğdim. “Bankayı soyamadım, sadece soyuyormuş gibi yaptım ama sen beni burada bırakacaksın.” Başımı kaldırıp asık bir suratla ona baktım. “El âlemin kocaları hiç böyle yapmaz.”

“Çünkü onların karısı eline bir silah alıp bir banka soygununa karışmıyor.”

“Yöntemlerim tartışmaya açık değil.”

“Başlarım o yöntemlere!” Çenesinden bir kas seğirdi, bu yaptığıma hâlâ inanamıyordu. “Şu hâle bak, karım banka soymaya teşebbüsten gözaltına alınmış!” Bulunduğumuz yeri gösterdi. “Sen hâlâ başına nasıl bir bela aldığının farkında değilsin, değil mi? Burada işler Türkiye’deki gibi yürümez, *sarhoştum* deyip sıyrılamazsın. Yargıcını ayır, jürisini ayır ikna etmelisin. Suçlu bulunduğunda pasaportunu iptal edip seni sınır dışı ederler ve Türkiye’deki yetkililere teslim ederler. Oyun değil bu!” İşte şimdi içkinin tesirinden çıkıp durumun ciddiyetini anlamaya başlamıştım. Bu sefer çok ileri gitmiştim.

Ne yapacağımı bilmez bir hâlde ona bakarken korktuğumu gizleyemiyordum. “Yani ben şimdi tutuklanacak mıyım?” Yutkunarak ince bileklerimi ona gösterdim. “Kelepçe mi takacaklar bana?” Gözlerime akın eden yaşlarla kirpiklerim titreyirken, “Bir daha büyükbabamı göremeyecek miyim?” diye sordum ağlamaklı bir sesle. “Onu çok özledim.”

Karun kollarını göğsünde birleştirip inatçı bir tutumla çenesini kaldırdı. “Üç aydır onsuz çok iyi idare ediyorsun, otuz yıl daha idare edebilirsin.”

Dehşet içinde, “Otuz yıl mı?” diye sordum afallayarak.

Sert duruşundan ödün vermeden başını ağır ağır salladı. “En az otuz yıl yersin, o da en az.” Betim benzim atmıştı. Sarhoşken yaptığım bir aptallık yüzünden otuz yılımı içeride geçiremezdim.

Karun bembeyaz suratımı görünce sanki bir an gülecek gibi oldu ya da bana öyle geldi, emin değildim. “B-ben,” dedim ama alacağım cezayı

düşününce konuşmakta bile güçlük çektim. “Ben biraz ağlayacağım.” Yapmayı istediğim tek şey kendi aptallığıma ağlamaktı.

“Hayır, bunu yapmıyorsun.” Karun beni uyardı ama çoktan yere çöküp bağdaş kurarak oturmuştum. Ellerimi önümde birleştirip başımı eğerek ağlamaya başladım. Evet, bunu gerçekten yapıyordum.

“Şurada az bir şey ağlayıp sonra giderim ben,” diye hıçkırdım. “Otuz yıl ceza mı olurmuş.” Salya sümük ağlarken başımı hızlıca salladım. “Biraz ağlar, sonra cezamı çekmek için giderim.”

Karun’un o erkeksi kısık gülüşünü duydum. “Hiç bana şirinlik yapma, kalk ayağa,” diyen sesi eğleniyor gibi çıkıyordu. “Merak etme, iyi bir koca olarak içeride sana bakarım.”

“Hâlâ içeride diyor bu.” Zırl zırl ağlarken, “İçeride çürümek için fazla güzelim,” diye fısıldadım gözyaşları içinde. “Burnumu cezaevindeki mahkûmlar için yaptırmadım.”

“Onu soyguna karışmadan önce düşünseydin.” Karun üzüntümden zevk aldığı için sesi her an gür bir kahkaha atacakmış gibi çıkıyordu. “Bir banka soygunumuz eksikti. Becerse içim yanmayacak ama o da yok!”

He becerseydim sorun yok yani.

Başımı kaldırıp dağınık saçlarımin arasından tepemde dikilen kalpsize baktım. Islak kirpiklerimi kırıştıtırırken, “Amacım soymak değildi diyorum,” diye suratımı astım. “Sence banka soymak istesem yakalanacak biri miyim? Çıkar beni buradan, deneyelim istersen. Sonuçta senin de bankan var.”

Karşısında bir zırdeli varmış gibi bana bakmaya başladı. “Benim bankamı soymaktan mı bahsediyorsun?”

“Yapar mıyım hiç kocam. Ya hırsız mıyım ben?”

“Öylesin.”

“Senden hiçbir şey çalmadım. Bir şey çalmışım gibi konuşma.”

Yüzündeki alaycı ifade silinirken tüm ciddiyetiyle bana bakıp, “Saka,” dedi kederli bir sesle. “Benden ne çaldığını tahmin bile edemezsin.”

“Söylemezsen edemem tabii.”

Karun’un gözleri bir süre sol göğsümün üzerinde oyalandı. “Söylemem için benim de senden bir şey çalmam lazım.”

“Uykum var,” diyerek somurttum, belki de hazır olmadığım bir konuyu sonlandırdım. “Sen git, ben nasıl olsa otuz yıl daha buradayım.” Aklıma gelince yine efkârlandım. “Otuz yıl ben ne yapacağım sensiz?” Ağzımda

kaçırdıklarımla dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu söylemek zorunda değildim.

Son söylediklerimle Karun'un sert ifadesi darmadağın olup kırılmıştı. Yüz hatları gevşerken karşımda bir dizinin üzerine çöktü. Duydukları hoşuna gitmiş gibi dudağının bir köşesi yukarı doğru bükülmüştü.

"Özler misin beni?" Mavi gözleri soluğumu kesecek kadar sıcak bakıyordu. Ona cevap vermediğimde, "Saka," diye fısıldayıp elini yüzüme doğru uzattı. Yüzümdeki saçları kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Duymak istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Şu üç ayda beni hiç özledin mi?"

"Beni buradan çıkartırsan söylerim."

"Boşanmayı unutursan çıkartırım."

"Bunu düşüneceğim."

"Düşünmen için önünde otuz yılın var."

"Unuttum ki ne boşanması!"

"Ha şöyle."

Karun gülümseyerek kollarımı tutup beni ayağa kaldırmıştı. Parmaklarının ucuyla gözyaşlarımı sildi ama bunu yaparken bilhassa çok oyalanmıştı. Yüzümde gezinen parmakları aslında gözyaşlarımın bıraktığı izleri silmiyordu, özlediği bir yüze dokunuyordu. Bir bahanesi olmadan uzun süre bana dokunamayacağını bildiği için isteksizce elini indirdi. Karşı karşıya dururken ona sarılmak istedim, üstelik o da bunu istiyordu. Onun da istediğini görebiliyordum.

Fakat bunun için nasıl bir zemin oluşturacağımızı bilmiyorduk. Aramızda henüz itiraf edilmeyen çok şey olduğu için istesek de öylece birbirimize sarılamıyorduk. Tıpkı bugün bir araya geldiğimiz gibi yine bize bir bahane lazımdı. İlk adımı atan kişi olmak istemediğimiz için bahanelerin arkasına sığınuyorduk. "Sen sanki üşüdün," dedi gergin bir sesle. Üşümediğimi çok iyi biliyordu. "Üşüdün mü?"

Hızlıca başımı salladım. "Evet, evet, çok üşüdüm." Ellerimi çıplak kollarıma sürterek, "Burası soğuk oldu sanki," dedim.

Karısına sarılmak için bile ecel terleri döküyordu. "Eğer istersen bana sarılabilirsin." Kelimeler ağzından kerpetenle sökülüyormuş gibi gerilmişti. Boğazını temizleyip yalandan öksürdü. "Isınmak için." Hayatının en zor konuşmasını yapıyormuş gibi ensesini kaşıyıp, "Tabii ısınmak istiyorsan," dedi.

“Hasta olmayayım, değil mi?” Gerginliği bulaşıcı olmalı ki küçük bir sarılmayı bile bizim için güçleştirmişti. Kanıtlayamazdım ama karşısında gerildiği tek kadın olduğuma yemin edebilirdim. “Sarılayım o zaman ben, yani ısınmak için.”

“Tabii.” Bana büyük bir iyilik yapıyormuş davranıyordu. “Bunun için sana izin veriyorum.”

“Sağ ol.”

“Sağ mı olayım?”

“Evet.”

“Anladım,” dedi.

“Anlamana sevindim.”

“Saka.”

“Evet?”

“Sarıl artık bana!” dedikten sonra cevabımı bile beklemeden sabırsız bir hareketle beni göğsüne çekti ve bana sımsıkı sarıldı. İtiraf etmese bile beni çok özlediği her hâlimden belli oluyordu.

En az onun kadar hatta ondan daha fazla özlediğim için kollarının arasına sokuldum. Göğsünde soluduğum kokusuyla tebessüm etmişim. Sarılmak gibi küçük eylem bile bizim için büyük bir adımdı, ilk kez hissettiğimiz duygular yüzünden birbirimizin yanında bocalıyorduk. Karun’a hissettiğim şeyleri daha önce hiçbir erkeğe hissetmemiştim. Ona karşı olan duygularım hoşlanı veya cinsel çekimin çok ötesindeydi. O her şeyin daha fazlasıydı.

Ben de ona benzer şeyler hissettiriyor olmalıyım ki tıpkı bana olduğu gibi onun da benim yanımda eli ayağı birbirine dolaşıyordu. “Beni burada bırakmazsın değil mi?” Bu konuda ona hiç güvenmiyordum.

Beni kollarının arasında tutarken başını eğip burnunu saçlarıma gömdü. “Henüz seni bırakmayı isteyecek kadar büyük bir hata yapmadın.” Sesi özlem doluydu.

“Ya yaparsam?”

“Cevabını çok iyi biliyorsun.” O zaman gerçek anlamda beni bırakırdı.

Karun ve Duha nasıl yaptı, bilmiyorum ama bir şekilde serbest kalmamızı sağladılar. Bunun için polis departmanına ya yüklü miktarda bağış yaptılar ya da doğrudan rüşvet verdiler. Kefaretimizi fazlasıyla ödedikleri

çok açıktı. Kadem ile dışarı çıktığımızda Duha ve Karun bizi arabanın yanında bekliyordu. İkisinin de korumaları yanlarında olduğu için burada birçok siyah araba vardı.

Kadem havayı içine çekerken huzurlu bir sesle, “Özgürlük gibisi yok,” diye mırıldandı. “Efil bir daha banka soymak istediğinde sakın beni arama, Allah’ın fakiri!”

“Bana bak, çok üzerime geliyorsun,” diye alınganlık yapmaya başladım. “Sarhoştum diyorum, nesini anlamıyorsun? Ben ister miydim birinci sınıf vücudumu nezaret köşelerinde görmeyi? Bedenim bana dava açsa müebbet yerim.”

Kadem dilini damağına vurup cık cık sesleri çıkardı. “Senin yüzünden düştüğümüz şu duruma bak. İçeride bana çilek bile vermediler.”

“Zıkkımın kökünü ye, tek hücreli yaşam formu!” diye ona çıkıştım. “Alt tarafı beş saat içeride kaldık, abartma, döverim bak!”

“Hele bir dene!”

Kapının önünde birbirimize saç baş girmek üzereyken Duha’nın, “Oğlum, n’oluyor yine orada?” diyen bağırmasını duyunca önümüze döndük. “İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor bunları.”

Onlara doğru yürürken Duha’nın uyaran gözleri bir tek benim üzerimdeydi. “Kadem’i görmeni yasaklıyorum, hırsız kuş. Çocuğu alet etmediğin bir tek banka soygunu kalmıştı.”

Kazık kadar adam, neresi çocuktu acaba?

“Ben de onun meraklısı değilim,” diye homurdandım.

Arabanın içinde çıkan Celil ve Nedim gülüşünü saklamaya çalışarak bana bakınca, “Gülerseniz gebertirim,” diye somurttum. “Olay esnasında sarhoş olduğum için mesuliyet kabul etmiyorum.”

Celil beni anlıyormuş gibi başını usulca salladı. “İnanın ki sizden beklemediğimiz bir performans değildi.” Adi herif eliyle dudaklarını kapattı ama elinin altında kıs kıs gülüyordu.

Asık bir suratla onlara doğru yürürken, “Ne demek benden beklenen bir performans?” diyerek ona çıkıştım. “Her gün banka soymuyorum herhâlde.”

“Aslında size çok kırdık, Bige Hanım,” diyen Nedim bıyık altından gülmeye devam ediyordu. “Çağırsaydınız biz de gelirdik.”

“Bana bak, yakışıklısın diye sana işkence etmeyeceğimi düşünme.” Yakışıklı kısmını Karun duymasın diye kısık bir sesle söylemiştim. “Oturur

yere ağlarım, görürsün!” diye onu tehdit ettiğimde ikisi de gülüşünü durduramadı.

Daha sonra Celil’in eğlenen bakışları Kadem’i buldu. “Seni nasıl buna dâhil etti?”

Bana ters ters bakan Kadem, “Hiç sorma,” diye sızlandı. “Hanımınız bana *saka* yaptı!” Uyuz herif, bilerek saka diyordu.

Karun yanımıza gelince Kadem bizi bırakıp Duha’nın arabasına doğru yürüdü. “Abi?” dediğinde Duha ona tripliymiş gibi göz ucuyla öylesine baktı.

“Bana bir daha abi deme.”

Kadem hızlıca başını salladı. “Tamam, Duha.”

“Ulan puşt, dünden razıymışsın adımı söylemeye!”

“Sen deme dedin.”

“Sen de ne meraklıymışsın adımı söylemeye.”

“Abi sen bana kızgın mısın?”

“Belli olmuyor mu?”

“Olmuyor.”

“Kadem!”

“Affedersin abi.”

“Affetmeyeceğim bir andasın, sus Kadem!” Duha kaşlarını çatarak arabanın arka kapısını onun için açtı. “Geç şu arabaya. Bir kuş uğruna bizi rezil ettiğın yetti!” dedikten sonra açtığı kapıya bakıp dişlerini sıkı. “Ben niye açıyorum lan senin kapını, şoförün müyüm ben!” Dengesiz herif kapıyı sertçe kapatarak ön koltuğa geçmişti. Bunu yapmadan önce, “Çekip gittiği için gönlümü de almıyor, piç kurusu!” diye Kadem’e kızıyordu. “Çok kırıldım çok!” Arabanın içinde bağıırıp sesini bilerek Kadem’e duyuruyordu.

Kadem gülerek arabanın arka koltuğuna binince kısa sürede buradan ayrıldılar. Onlar gidince biz de daha fazla oyalanmak istemedik. Burada bir kişinin eksikliğini hissedince etrafıma bakıp, “Furkan nerede?” dedim onu bulmaya çalışarak. Benimle dalga geçme fırsatını kaçırarak biri değildi.

Karun beni beklemeden arabaya binerken, “Cehennemın dibinde!” deyince Furkan’a bir şey yaptığını anladım. O gece Furkan bana arabanın anahtarını verdiği için başının belaya gireceğini biliyordum. Döndüğümde bu konuyla ilgilenecektim. Tabii hâlâ yaşıyorsa.

Arabaya bindiğimde Karun'un yanına oturmak yerine karşısına oturdum. Celil bizim için arabanın kapısını kapatınca vakit kaybetmeden yola çıkmıştık. Şoförün olduğu kısım paravanla kapalı olduğu için Karun'la baş başa kalmıştık. Yanını işaret etti. "Buraya gel."

"Neden?"

Omuzları gerilmişti. "Yanıma oturman için bir nedene mi ihtiyacın var?" Onu duymazdan gelerek camdan dışarıya bakmaya başladım. Karun hafif sinirli bir sesle, "Durduk yere yine neden soğuk yapmaya başladın?" diye sordu.

"Yorgunum Sanrı," diyerek onu geçiştirdim. Başımı cama yaslayıp esnedim. "Otele kadar biraz uyuyacağım."

"Dizimde uyuyabilirsin." Kafamı çevirip ona baktım, yanında iki kişilik boş yer vardı. Oraya uzanıp başımı dizine koysam daha rahat uyurdum aslında.

"Hayır."

Bana karşı anlayışlı olmaya çalışarak, "O zaman omzuma yaslanarak uyu," dedi ilgili bir sesle. "Cama yaslanmaktan daha iyidir."

Yine, "Hayır," dediğimde bu sefer açıkça kaşlarını çatı.

"Senin sorunun ne? Ne geçiyor yine o siktiğim aklımdan!"

"Aklıma sövüp durma!"

"Bir şeye sövmem için önce olması gerekiyor!"

"Akılsız mıyım ben? Durdur şu arabayı, ineceğim!"

"Saka!" Çatık kaşlar altında sert bir dille beni uyardı. "Ben sabırlı bir adam değilim, uzun süre beni peşinden koşturamazsın. Sana gösterdiğim iyi niyeti suistimal etmeyi bırak!"

Dik dik ona baktıktan sonra cama döndüm. "Senin sorunun ne?" Sinirli sesini duymazdan gelerek uyuyormuş gibi gözlerimi kapatmıştım. "Ya sabır!" dediğini duysam da gözlerimi açmadım. "Suç bende, bırakacaktım senin gibi bir manyağı orada!"

"İçine içine konuşma, uyuyacağım."

"Dışından konuşuyorum, Allah'ın cezası!"

"Kibar bir hanım olduğum için daha fazla seninle münakaşa etmeyeceğim."

"Yavrumsenden daha şirretini tanımıyorum, ne kibarlığından bahsediyorsun?"

"Karun bana iftira atıp durma, uyuyacağım dedim."

Bu onunla olan son konuşmamızdı. Dizinde uyumadığım için tüm keyfi kaçmış bir hâlde susmuştu. Onunla konuşmamak için yol boyunca uyuyormuş gibi numara yaptım ama gözlerim kapalı olsa da bakışlarını üzerimde hep hissettim. Uyumadığımı çok iyi biliyordu ama beni daha fazla zorlayıp üzerime gelmemişti. Araba otelin önünde durunca hemen gözlerimi açıp arabadan indim. Peşimden gelirken, “Bekle!” diyerek beni durdurdu.

Durup onu beklediğimde yanıma gelip karşımda durdu. Hafifçe üzerime eğildiğinde yüzünde anlayışlı olmamı isteyen bir yakarış vardı. “Birlikte öğle yemeği yiyelim mi?” diye sordu. “Seninle konuşmak istediğim şeyler var.”

Yanından geçerek ondan uzaklaştım. Hızlı adımlarla otele doğru yürürken, “Banyo yapıp uyuyacağım,” dedim.

Peşimden gelirken beni çok iyi tanıdığı için, “Sen gündüzleri uyu-mazsın,” dedi ama durmak yerine yürümeye devam ettim. Yalnız kalıp neyi isteyip istemediğimi düşünmeliydim. Uzaklayken bana gelsin istiyordum ama yanımdayken de benden çok uzaklara gitsin istiyordum. Onu sevdiğim hâlde yaşadığım bu çelişkiler çok fazla kafamı karıştırıyordu. Belki de bir yanımda bir türlü onu affedemediği için böyleydin.

Rujumu dudaklarıma sürdükten sonra geri çekilip aynadan kendime baktım. Üzerimde derin yırtmaçlı gri bir elbise vardı. Boynumda ve kulağımdaki inciler ise annemden kalanlardı. Gümüş rengi stiletto ayakkabılarla elbisem uyum içindeydi. Saçlarıma fön çekerek açık bırakmayı tercih ettiğim için sırtımı kapatıyordu. El çantamı alıp odadan çıktığımda kordorda Karun’un nöbet tutan adamlarıyla karşılaştım. Onların arasından geçerken kapının sesini duyunca durdum ve arkamı döndüm.

Karun kravatını düzelterek yan odamdan çıkmıştı. O kadar odanın içinde benim yan odamı mı tutmuştu? Üzerine tam oturan siyah takım elbisenin içinde oldukça karizmatik görünüyordu ama benim asıl dikkatimi çeken taktığı kravatın rengiydi. Gri kravatı üzerimdeki elbiseyle uyum içindeydi. Beni görünce gri elbiseme bakıp saçlarını alayla yukarı kaldırdı. “Gri bir kravat takacağını nereden bileyim,” diye hemen savunmaya geçtim. Farkında olmadan bir çift gibi uyumlu giyinmiştik.

Karun bana doğru yürürken elbisemin renginden memnun kalmış gibi keyifli bir şekilde konuştu. “Yakışmış.”

Böbürlenerek sııttım. “Bana her şey yakışır.”

Yanımda durup girmem için kolunu uzatırken gözlerime anlamlı bir ifadeyle bakıyordu. “Sana en çok ben yakışırım.” Kalbimin ritmi o kadar hızlı değişti ki yetişemedim.

Ondan bu tür sözler duymaya alışkın olmadığım için bocalamış bir hâlde ona bakıyordum. Tek bir sözle beni susturduğu için galibiyet dolu muzır bir bakışla elimi tuttu ve koluna koydu. “Yemekte bana eşlik etmeni istiyorum, Saka.” Yemeklerimi yalnız yemeye alışık olduğumdan bunu beklemiyordum. Saat sekizde odasından çıkmıştı, yani dakik olan karısının akşam yemeği saatinde.

Onun kolundayken biraz fazla hızlı yürüyor olmalıyım ki, “Acelen ne?” diye sordu.

“Saatin sekiz olmasına beş dakika var.”

“Ve sen tam sekizde masada olmalısın.” Bu konudaki hassasiyetimi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. “Çok saçma takıntılar var.”

“Eşitlenmeyen öpücüklere olan takıntımı da saçma buluyor musun?”

Gözleri parıldadığında gülümsedi. “Takıntılarının içinde bir tek onlar favorim ve bir de...” Başını çevirdi ve omzunun üzerinden manidar bir şekilde bana baktı. “Hep solumda olman.”

Cevap vermek yerine onun yoğun bakışlarından kurtulmak için önüme döndüm. Asansöre bindiğimizde elimi kolundan çekmek istedim ama buna izin vermedi. Elini kolundaki elimin üzerine koyarak bana engel olmuştu. Ona baksam da o bana bakmıyordu, dümdüz bir şekilde karşısına bakıyordu ama eli elimin üstündeydi. Üç ay önce arkamda bıraktığım o adamdan çok farklıydı. Garip davranıyordu.

Birlikte asansörden indikten sonra otelin restoranına girdik. Kadem ve Duha da buradaydı. Cam kenarındaki bir masada baş başa akşam yemeği yiyorlardı. Karun, Duha’yı görünce kaşlarını hafifçe çatarak kısıp bir sesle söylenmeye başlamıştı. “Piç herif, benim rezervasyon yaptırdığım masanın yanındakini tutmuş!”

Peki, buna şaşırdık mı? Hayır çünkü bu ikisi birbirinden hiç ayrılmıyordu.

Onlara doğru yürürken Duha başıyla Karun’a selam verince Karun da aynı şekilde onun selamını aldı. Onların yanındaki masaya oturduktan

kısa süre sonra garson menülerimizi getirmişti. Bu gece için sadece sığır eti ve salata sipariş etmiştim. İçki seçimini Karun'a bıraktığım için beyaz şarap istemişti. Yemeklerimizi beklerken Karun'un gözleri yüzükleri çıkardığım parmağında oyalandı.

Sıkıntıyla karışık bir nefes aldıktan sonra gözlerini gözlerime dikti. "Bir süredir seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Ellerimi masada birleştirerek, "Ne hakkında?" diye sordum. İstanbul'daki son gecemde de ısrarla benimle konuşmaya çalışmıştı.

"Evliliğimiz hakkında."

"Evliliğimiz mi?" Kafam karışmış bir hâlde ona bakıyordum. "Evliliğimiz yarın bitiyor, Karun. Bitmiş bir şey hakkında neden konuşalım?"

Omuzları gerildiğinde ifadesi sertleşmişti. "Bitti mi?" Duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Bugün boşanmayacağını söylemiştin." Gözlerinin mavisinde delici bir ifade oluştu. "Seni içeriden çıkarmam için beni kandırdın mı?"

"Hayır ama neden uzatıyoruz ki?" Onu seviyordum ama onunla yapamayacağımı da iyi biliyordum. "Benimle evli olmayı aslında sen de istemiyorsun."

Masadaki elini sıkarken bana olan sert bakışları kan dondurucuydu. "Neyi isteyip istemediğimi bilemezsin!"

"Ne yani, benimle evli kalmayı istiyor musun?" Alay ederek güldüm. "Peki, ben seninle evli kalmayı istiyor muyum?" Ellerimi masaya basturarak ona doğru eğildim. "Sence sen bir kadının isteyeceği biri misin?"

Karun taş kesilirken yan masada konuştuklarımızı duyan Duha, "Yavaş!" dedi uyarırcasına. Bu sözlerin benim için olduğunu anlamam için ona bakmama gerek yoktu.

Sözlerim karşısında hazırlıksız yakalanan Karun ne söyleyeceğini bilemedi. Bocalayarak bir şeyler söylemeye çalıştı ama, "Değilsin," diyerek onu susturdum. "Sadece kadınların değil, sen kimsenin sevebileceği biri değilsin."

Üzgün bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Sanrı," dediğimde aklımda olan tek şey onun yüzünden bir çatıdan atladığımdı. "Sen ailesi tarafından sevilen biri bile değilsin, nasıl sana tahammül edip bu evliliği sürdürmemi istersin?" Karun irkilerek bana öyle bir baktı ki bir anda her yer buz kesmişti. Mavileri paramparça oldu ve her bir parçası bana doğru savrularak bir yerimi kesti. O ise aldığı darbe karşısında yutkunamadı bile.

Çok ileri gittiğimi alt dudağımı sertçe ısırduğında anladım. Karun dudağını kanatacak kadar sert ısırmişti. Sanki sözlerimin onda bıraktığı acıyı başka bir acıyla bastırmak istemişti. Başını eğerek bakışlarını benden çekti ve ağır bir hareketle masadaki peçeteye uzandı. Peçeteyle dudaklarındaki kanı sildikten sonra peçeteyi masaya bıraktı. Başını kaldırıp bana baktığında orada artık benim için savaşıyor birini bulamadım. Yenilmişti.

“Hiçbir zaman bu akşam olduğun kadar haklı olmadın,” dediğinde iliklerime kadar titredim, dilimi ısırarak koparmak istedim. Gerçek miydi yani? Tahminler üzerine söylediğim bir cümle onun saklı gerçeklerinden biri miydi? Bense bunu öylece yüzüne vurmuştum. Ailesi tarafından sevilmemiş miydi?

Karun’un bana olan bakışları bir vazgeçişin acı ukdesiyle doluyken, “Haklısın,” diyerek sol elini sağ elinin içine aldı. “Olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yok.” Parmağındaki yüzüğe dokunduğunda içimde bir yerler acımaya başlamıştı. Onu çıkarmayı her şeyden çok istediğini biliyordum ama yapamadı. Bir şeyler o yüzüğü parmağından çıkarmasına engelmiş gibi yapamamıştı. Karun ayağa kalkıp hızlı adımlarla masadan uzaklaşınca gözlerimi yılgın bir hâlde yumdum. Gitmişti.

Sessiz kalarak içimdeki bu acıyı dindirmeye çalıştım. Kimseyi sevmemişim kadar onu seviyordum ama bitmesi gerektiğini de biliyordum. Annemin kaderini yaşamak istemiyorsam tam bu noktada bırakmalıyım çünkü bir adım ötesi ölümdü benim için. Babam gibi olan adamlar hayatındaki kadını uzun süre yaşatamazdı. Bunu bilmeme rağmen onunla olmak için ısrarcı olamazdım.

Karun’dan boş kalan sandalyeye Duha oturdu. Kadem masaya gelmek yerine restorandan çıktı çünkü Duha gibi etkileyici sözleri yoktu. Belki de Duha’nın benimle konuşmasını daha yararlı bulduğu için bizi yalnız bırakmıştı. Suçlar gibi bana bakan Duha hafif kızgın bir sesle, “Eee gaddar kuş, şimdi daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Aceleyle gözlerimdeki yaş sildim. “Hissettiğim şeyler iyi değil.”

Garson servis arabasıyla yanımıza gelip önceden sipariş ettiğimiz şeyleri masaya koymak istedi fakat Duha, “Şarap dışında diğer her şeyi geri götür,” diye onu durdurdu. Bu durumdayken bir şey yemeyeceğimi tahmin etmesi zor değildi.

Garson şarabı açarak iki kadehle masaya bıraktı. Kadehlerimizi doldurduktan sonra geldiği hızla geri gitmişti. “Kimseyi ailesiyle vurma.”

Duha bunları söylerken masadaki kadehe uzanmıştı. Yaptığım densizlik yüzünden kızgın gözlerle beni izliyordu. “Kimse hak etmez bunu.” Kısa bir an duraksadıktan sonra, “Bizim gibi adamlar bile,” dedi.

Çantamı alarak içindeki sigara paketini ve çakmağı çıkardım. “Biliyorum, yapuğım yanlıştı ama beni bırakması için bu gerekiyordu.”

Duha sakince beni dinlerken içkisini yudumlamaya başladı. “Neden seni bırakmasını istiyorsun?”

“Çünkü o tehlikeli.”

“Sen değil misin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kadem seni bizim işlerimize bulaştırdığından beri sadece Karun’un değil, Karun’un düşmanlarının da takibindesin.”

“Sen de onlardan biri misin?”

“Evet.” İnkâr etme gereğinde bulunmadı. “Annenin ölümü dâhil hayatında şüpheli çok şey var.” Kelimenin tam anlamıyla beni sorguluyordu.

“Ne demek istiyorsun?” Kafasını kurcalayan şey neydi, anlamıyordum.

“Annen.” Duha’nın yakışıklı yüzünde gizemli bir ifade vardı. “Annen nasıl öldü?”

“Kes sesini!”

“Neden bu kadar panikledin?”

“Sana kes sesini dedim!”

“Neden?” Duha’nın dudakları sinsi bir şekilde yana doğru kıvrıldığında bir şeylerin intikamını alır gibi bana bakıyordu. “Birileri sana annenden, aileden bahsedince canın mı yanıyor? Onunki de yanıyor!” Karun’u savunup sert bir sesle bana haddimi bildiriyordu. “Az önce bu masadan ayrılan adamın da canı yanıyor. Sana yapılmasını istemediğin şeyleri kimseye yapma.”

Sertçe yutkundum, bana iyi bir ders verdiğini kabul etmeliydim. Duha’nın söyledikleri Karun’a söylediklerimden daha ağır değildi.

Haklı olmasından nefret ettiğim için, “Tamam, kapat şu konuyu!” dedim sinirlenerek. “Ne demek istediğini çok iyi anladım, sus artık!” Tehdit eder gibi ona bakarken, “Haddini aşma, Tunus,” diye onu uyardım. Hatırlamak istemediğim ama hiç unutamadığım şeyler hakkında soru istemiyordum. Kahretsin ki Karun da istemezdi! Ben berbat biriydim.

Duha kinayeli bir şekilde bana bakarken soğukça güldü. “Tunus mu? İşte şimdi kocan gibi konuşmaya başladın. Hâlâ ondan farklı olduğunu düşünüyor musun?”

Sessiz kaldığımda annemle ilgili konuyu kapattı ama başka can sıkıcı bir konu açmıştı. Saçlarımdaki tokadan gözlerini ayırmıyordu. “Neden onu hiç çıkarmıyorsun?” Gerildim ve Duha bunu çok hızlı anladı. Sahte bir tebessümle başını omzuna doğru eğerken ısrarla siyah kurdeleli tokayı izliyordu. “Bu tokenin sırrı nedir?” Benimle ilgili çok fazla şüpheleri vardı.

Onun sorgulayan bakışlarından kaçmak için paketin içinden bir dal sigara çıkartıp dudaklarımin arasına yerleştirdim. Üç aydır bu otele para yağıdırıyorsam kapalı bir alanda sigara içmeye de hakkım vardı. Sonuçta otelin kral süitlerinden birinde kalıyordum. “Toka sadece basit bir aksesuar.” Başımı eğerek dudaklarımin arasındaki sigarayı yaktım. İçime dumanndan bir nefes çekerek başımı kaldırıp umursamaz görünmeye çalıştım. “Bir aksesuara farklı anlamlar yüklemek doğru değil.”

“Eğer bir amaca hizmet ediyorsa birçok anlam yüklenebilir.”

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?” Duha zeki olduğu kadar meraklı da olduğu için başını salladı. “O zaman bana Carlos’tan aldığım tarağın sırrını bul,” dedim. “Carlos’un o tarağı neden bu kadar çok istediğini bulursan ben de sana tokenin sırrını söylerim.” O tarakta bir şeyler olmalıydı. Bunu bir tek Duha gibi biri öğrenebilirdi.

Azap Tarikatı’nın peşinde olduğu bir tarağın sırrını o da merak ediyor olmalı ki, “Yanında mı?” diye sordu.

“Hayır ama sana fotoğraflarını atarım,” diyerek ayağa kalktım. “İyi geceler.”

Yüzünü buruşturarak başını salladı. “Geceler iyi değil ama neyse.” Karun’un yine yanlış anlamasını istemediğim için daha fazla onunla konuşmak yerine masadan uzaklaştım. Haklıydı, geceler iyi değildi.

Yaptığım resmi tamamlayana kadar saatin iki olduğunu fark etmemiştim. Sırf yeni bir kâbustan sıçrayarak uyanmamak için geceleri mümkün olduğunca uyanık olmaya çalışıyordum. Üç aylık bir psikolog tedavisi yılların çökmüş psikolojisini hemencecik onarmıyordu. Fırçayı çekip tuvale baktığımda gördüğüm yüzle iç çektim. Bu sefer de Gazel’in portresini yapmıştım. Siyah gözlerine bakıp burukça gülümsedim. “Bazen

düşünüyorum, *nasıl bu hâle geldik* diye ama sonra aynaya bakıyorum ve cevabı kendiliğinden buluyorum.” Benim yüzümden.

Gazel’in saçına biraz daha siyah boya eklemek istedim fakat bir anda çalan telefonla fırça Gazel’in yüzünü çizdi. Söylenerek ayağa kalkıp komodinin üzerinde duran telefonu aldım. “Efendim Nedim?”

“Bige Hanım, nasıl söylesem...” diyen sesi sıkıntılı geliyordu. “Karun Bey otelin barındaydı ve şu saate kadar çok fazla içti.” Ona söylediklerimden sonra bunu bekliyordum.

“Nedim onu odasına götürün.”

“Az önce yanında bir kadınla odasına çıktı.”

Taş kesilerek, “Sen ne diyorsun, Nedim?” dedim kaşlarımı çatarak “Kim o kadın?”

“Tanımıyoruz, barda tanıştığı biri.”

“Şu anda beni aldatıyor mu yani?”

“Bilemiyorum, ben sadece sizi bilgilendirmek istedim,” deyince telefonu kapatıp hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Hemen yan odamdayken beni aldatmaya nasıl cüret ederdi!

Odamdan çıktığımda Nedim ve Celil dışında tüm korumalar kordorda nöbet tutuyordu. Kısa bir gecelikle beni gören korumalar hemen başını eğerek önüne dönmüştü. Birkaç adım atarak Karun’un odasının önünde durup zile bastım. Üst üste zile basarken aynı zamanda korumalardan hesap soruyordum. “Odasındaki kadın kim?”

Hepsi kısa bir an birbirine baktıktan sonra içlerinden biri, “Ne kadını Bige Hanım?” diyerek soruya soruyla karşılık vermişti.

“Karun’un barda tanıştığı şu kadın işte,” demiştim ki kapı açılınca onları bırakıp önüme döndüm. Bakalım şimdi Karun Bey ne halt edecekti?

Yeni banyodan çıkan Karun’un üzerinde beline sardığı siyah bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Islak saçlarından akan su damlacıkları omuzlarından sıkı kaslarına doğru süzülüyordu. Kavruk tenine ve kaslı vücuduna baktıkça vücudumu kontrol edemediğim bir ateş basıyordu. İster istemez onunla seviştiğimiz geceyi düşünüyor, o gecenin anıları içinde kayboluyordum.

“Kapıyı neden yarı çıplak açıyorsun?” diye hesap sordum.

Baştan ayağa beni süzerken kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. Kısa bir gecelikte dışarı çıkmamdan hoşlanmamıştı. “Neden kapımı yarı çıplak bir vaziyette çalışıyorsun?”

Göğüs kaslarına bakmayı bırakıp bakışlarımı yüzüne çıkardım. “Beni aldatıyor musun?”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Nedim söyledi, bardaki bir kadınla odana çekilmişsin!” Bizzat kendi gözlerimle görmek için yanından hızlıca geçip odaya girdim. Karun sarhoş biri gibi durmuyordu.

Odaya girdiğimde yatağın hiç bozulmadığını gördüm. Şaşırarak ona döndüğümde Karun kapının önünde dikilmiş, donuk bir suratla beni izliyordu. Bozulmamış yatağı göstererek benimle dalga geçti. “Aradığını bulamadın mı?”

“Bir kadınla sevişmek için yatağa ihtiyacın yok,” dediğimde Karun’un yüzünde iğneleyici bir ifade oluşmuştu.

“Bunu en iyi sen bilirsin değil mi? Ne de olsa bunu daha önce benimle deneyimledin.”

“Çirkinleşme,” dedikten sonra banyoya yürüdüm. O geceyi hatırlatmasına gerek yoktu.

Banyoda da herhangi bir kadın bulamayınca balkona hatta dolaba bile baktım. “İyi ama burada bir kadın yok.”

“Olması mı gerekiyordu?” Kapının önünde dikilirken sakince odasını aramamı izlemişti. “Olmasını isterdin, değil mi?” Sinirli gözlerle başını ağır ağır salladı. “Böylece benden daha çok nefret edebilirdin.”

Sessizliğimi koruyup gitmek için kapıya yöneldim fakat bir anda kapıyı kapattı ve içeriden kilitledi. “Ne yapıyorsun?”

Kapıyı mı kilitledi o?

Karun huzursuz bakışlarımı zerre kadar umursamadan bana doğru yürüdü. “Neden odama geldin?” Tek kaşını yukarı kaldırırken keyfini yerine getiren bir şeyler vardı. “Kıskandın mı?”

Benim üzerimde kısa bir gecelik, onun da üzerinde sadece bir havlu varken yakınlaşmamız sakıncalıydı. Her an alev alabilirdik, bu yüzden hiç huyum olmamasına rağmen o üzerime geldikçe arkaya doğru adımlar atmaya başladım. “Seni kıskanmam için bir sebep yok.”

“Bu yüzden mi odadaki her köşeye baktın?” Geriye doğru atduğım adımlara gözleri kayınca dudağının köşesi yukarı doğru büküldü. “Benden korkuyor musun?” Beni her zaman geri adım atarken göremezdi.

Korktuğum o değildi, ona olan zayıf irademdi. “Buradan çıkmak istiyorum.” Kapıya ulaşmak için onun yanından geçmeye çalıştım. Ancak kolumu sertçe yakalayarak bana engel olmuştu. Kolumdaki parmaklarına bakıp, “Çek şu elini,” dedim sakince.

“Çekmezsem ne yaparsın?”

“Kırarım!”

“Dene!”

“Kes şunu, Sanrı!” diyerek onu uyardım. “Senin olduğun bir yerde durmak istemiyorum! Beni zorlama.”

Sinirden sıkıldığı çenesinden bir kas seğirdiğinde, “Neden ulan, neden?” diye bir anda bana bağıınca irkilerek gözlerimi büyüttüm. Karun sabrının son demine gelmiş gibi mavi gözleri tahammülsüz bakıyordu. “Neden bu kadar zorsun? Neden her konuda benimle ters düşüp savaşıyorsun? Bir kez olsun direnmeyi bırakıp teslim olsan ölmezsin!” Yüksek çıkan sesinde öfkenin yanı sıra gizli bir çaresizlik vardı.

Ne yapacağını bilmez bir hâlde kolumdaki elini çekip yüzünü ovuşturdu. Bunu fırsat bilip kapıya koştuğumda arkamdan, “Gitme!” diye sinirli bir sesle bağırdı. “Her zaman ilk tercihin hep gitmek oluyor ama bir kez olsun kalmayı dene!” Durdum ama ona doğru dönmek yerine dümdüz bir şekilde kapıya bakmaya başladım.

Arkamdan Karun’un adım seslerini duyarken, “Saka,” dedi acı çeken bir sesle. “Ailem beni sevmemişse ne olmuş, sen sevemez misin?” Gözlerim dolduğunda burnumun direği sızladı. Ona söylediğim bu söz çok zoruna gitmişti, değil mi? Asıl şaşırtıcı olansa son söyledikleriydi. Karun onu sevmemi istiyordu.

Eskiden benim sevgime ihtiyacı yoktu, onu sevip sevmemem zerre kadar umurunda değildi. Sevgim şöyle dursun, nefretimi daha çekilir bulduğu için sonuçlarını düşünmeden canımı yakacak şeyler yapıyordu. Fakat üç aylık bir ayrılıktan sonra ne olduysa artık istediği tek şey sevgimi kazanmaktı. Arkamda durunca soğuk ellerini çıplak omuzlarımda hissedip sıçradım. Bana yakın olmasına alışık değildim.

Tenime değen elleri soğuk olduğu kadar yakıcıydı. “Denemiyor muyum sanıyorsun?” Kısık bir sesle konuşurken ılık nefesi saçlarımdan

hemen üstündeydi. “Seni aklımda çıkarmak için her yolu deniyorum ama işe yaramıyor! Benden kurtulmak istiyorsan seni unutmam için bir yol bulmalısın.”

Yutkunarak kapıya bakarken omzumdaki ellerini ve arkamdaki varlığını unutmaya çalışıyordum. “Bu benimle ilgili bir şey değil,” dedim cılız bir sesle.

“Bana olan her şey seninle ilgili.” Parmakları geceliğin askısını kavrayınca titremeye başlamıştım. “Beni hiç özlememiş olamazsın.” Sesi kısık ve boğuktu. Geceliğin askılarını omzumda kaydırırken, “Sen de beni istiyorsun,” diye fısıldadı. Ne yazık ki evet!

“Hayır!” İnkâr ederek hemen ona doğru dönüp geceliğin askılarını düzelttim. “Seni istemiyorum,” diye yalan söyledim. Yakınlığından kurtulmak için arkaya doğru birkaç adım atmıştım. Acımasızca gözlerinin içine bakarak, “Seni asla sevmeyeceğim,” dedim. “Bin tane kalbim olsa birini bile sana vermem çünkü sen sevmeyi hak etmiyorsun.”

Karun bu gece içinde bir kez daha sarsılmıştı. Gözleri yüzümde oyalandıkça göz bebekleri büyüyor, suratının rengi değişiyordu. Ne tepki verebiliyor ne de tek kelime edebiliyordu. Her şeyimle ona zulüm olmaya başlamışken benimle ne yapacağını o da bilmiyordu. İçinde ne tür kasırgalar kopuyor, bilmiyordum fakat değişen gözleri soluğumu kesiyordu. “Senin için beni sevmek bu kadar zor mu?” Bunu daha yeni fark ediyormuş gibi gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında bu durumu kabullenmeye çalıştığını anladım.

“O kadın haklıydı.” Sesi güçlkle duyulurken kimden bahsettiğini anlamadım. Karun benimle değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. “*Sakin kimseye tutulma, paran ve gücün dışında bir kadın sende sevecek hiçbir şey bulamaz,* derken haklıydı.” Kıvrılan dudaklarındaki gülüşü acı ve keder doluydu. “Haklıydı çünkü bir anne oğlunu iyi tanır,” dediğinde iliklerime kadar titremiştim. Bu sözleri annesi mi ona söylemişti?

Bunun doğru olmadığını ona göstermek için bir adım atmıştım ki kaşlarını çatarak beni durdurdu. Ona yaklaşmama izin vermedi. “Ne kadar korktuğumu göremiyorsun, değil mi?” dediğinde bana sırtını dönüp masaya yürüdü. Korkmak mı?

Rahatlamak için kendisine içki doldurmak istedi fakat şişeyi tutan eli titreyince şişeyi alıp duvara fırlattı. Bunun suçlusu benmişim gibi sinirli bir şekilde bana bakıp, “Bana onun gözleriyle bakacaksın diye çok

korkuyorum!” diye bağıarak titreyen ellerini yanına indirdi ve yumruk yapıp tüm gücüyle sıkmaya başladı.

Sinirden hızlı hızlı nefesler alırken, “Saka,” diye fısıldadı kederli bir sesle. “Bir gün sen de onun gibi bana iğrenerek bakacaksın diye ödüm kopuyor!” Kalbim teklediğinde gözlerimden bir damla yaş yanaklarıma doğru süzüldü. Ve ben anladım ki onun yaraları benimkinden daha büyüktü.

Ben bu gece o masada onu ailesiyle vurduğum için bu hâldeydi. Ona hatırlattıklarımı aşamıyordu çünkü başka biri değil, bunu ben yapmıştım. Adana’ya peşimden geldiğinde bir seferinde bana ondan iğrenip iğrenmediğimi sormuştu. Hemen sonrasında ondan iğrenirsem hayatımda kaybolacağını söylemişti. O gün nedenini anlamasam da bu konuda bir yarası olduğunu hissetmiştim. Fakat bunun onu ne kadar çok korkuttuğunu bilmiyordum. Annesinin bakışlarından kaçtığını bilmiyordum.

Annesinin gözleriyle, yani onun gibi ona iğrenerek bakmamdan korkuyordu. Nasıl bir anne oğluna böyle şeyler yaşatacak kadar acımasız olabilir? Sessizliğim Karun’u daha fazla çıldırttığı için hızlı adımlarla yanıma geldi. Karşımda durup, “Senden çok mu şey istiyorum?” diye sordu sıkıntılı bir yüzle. “Sadece beni düşün, beni kayır, beni hisset istiyorum.”

“Neden anlamak istemiyorsun, bizden olmaz,” dedim buna inanarak.

Çatık kaşlarla ters ters bana bakarken sıkıldığı dişlerinin arasından, “Denemeden bunu bilemeyiz!” diye beni tersledi.

“Neyi deneyeceğiz? Daha benden ne istediğini bile anlamış değilim.”

“Karım ol istiyorum!” Sesini yükselterek beni susturdu. “Gerçek anlamda karım ol istiyorum! Benim evimde yaşa, benim paramı harca, benimle uyu ve benimle uyan istiyorum!” Bir aptala bakar gibi kızgın gözlerle bana bakıp, “İsrarla anlamak istemiyorsun ama ben artık karımı yanımda, odamda ve yatağımda görmek istiyorum!” diye bağıınca donup kalmıştım. Ne söylediğinin farkında mıydı?

Karım ol diyordu.

Karun gerçek bir evlilikten bahsediyordu.

İtirafı karşısında o rahatladı çünkü sonunda içinde tuttuğu şeyleri söylemişti. Fakat bu sefer de gerilen bendim. Duyduklarımın ne yapacağımı bilmiyordum. Aramızdaki sessizlik büyüdükçe gerginliğim ve hissettiğim kafa karışıklığı had safhaya yükseliyordu. “Yani sen şimdi normal çiftler gibi mi olalım istiyorsun?” Şaşkındım.

İmkânsız bir şey söylemişim gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı.
“Normal değilsin ki seninle normal bir çift olalım.”

“Evli insanlar gibi olalım istiyorsun yani?”

“Evet.”

“Aynı yatakta mı uyuyacağız?”

“Yavrum sen aptal mısın?” Bana kızmak ve gülmek arasında kalmış gibiydi. “Herhâlde aynı yataklarda uyuyacağız.”

“Sevişmek de istersin sen şimdi?”

“Hem de her gece.” Vücudumu arsız gözlerle süzerken dudaklarındaki çarpık gülüşü kanımı kaynatıyordu. “Gündüzleri de buna dâhil edebiliriz.”

“Çocuk da ister misin?”

“Yavaş! O kadar uzun boylu değil.”

“Siktir git, Karun!”

Ona çıkışıp kapıya yaklaştığımda, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diyerek yine beni durdurdu. “Az önce söylediklerimin nesini anlamadın?”

Ona dönüp kibirli bir ifade takınarak kollarımı göğsümde birleştirdim. “Sen istiyorsun diye senin karın olacak değilim. Yine üzersin sen beni.”

Yanıma gelerek göğsümde düğüm yaptığım kollarımı çözdü. “Üzmem.” Yumuşak bir sesle konuştuğunda bu sefer farklı olacağına inanıyor gibi bakıyordu. “Bana bir şans daha vermeden bunu anlayamazsın.” Ellerimi avuçlarının içine alarak hafifçe sıktı. “Bende değişen çok şey var, Saka.” İç çekerek başını yavaşça salladı. “Artık bir günah bile olsan tövbe etmem, bu kadar net.”

Karun üzerime eğilip çenemi tutarak başımı kaldırdı. Gözlerimin içine içimi ısıtacak bir duyguyla bakarken, “Kabul et,” diye fısıldadı. Burnunu burnuma sürterek yüzlerimiz arasında milimlik bir mesafe bırakmıştı. “Karım olmayı kabul et.” Sesi kışkırtıcıydı.

Üzerime iyice eğildiğinde parmaklarını bacağımda hissettim. Dudaklarını dudaklarıma sürtünce beklenti içinde daha fazlasını arzuluyordum. Karun’un parmakları çıplak bacağıma sürtünerek geceliğin altına kayarken inatla beni öpmüyordu. Ancak dudakları dudaklarımin üzerine sürtünerek beni kışkırtıyordu. Parmaklarını bacaklarımin arasında hissedince irkilerek omuzlarını tuttum. Uzun kirpiklerinin altında koyulaşan gözlerle beni izliyordu. “Yine iç çamaşırı giymemişsin.” Bundan memnun kalmış gibi bakıyordu.

Ilık nefesi dudaklarıma çarparken bacaklarımin arasındaki parmakları beni cayıp cayıp yakmaya başladı. Aşağıda rahat durmayan eli beni kavırıyor, okşuyor ve kendine ait kılmak istercesine istila ediyordu. Hızlanan nefes alışlarını görmekden memnun bir şekilde parmağını içime itince inleyerek omuzlarını daha sıkı kavradım.

İkinci parmağı da içimdeki yerini alınca titreyerek, “Karun,” diye fısıldadım ve daha fazlasını istediğimi belli ederek dudaklarıminı ısırdım. “Bu yaptığın kural dışı.”

Parmakları içimde hareket ederken diğer eliyle belimi sıkıca tutuyordu. Benden daha istekli gözlerle dudaklarıma bakarken, “Söyle,” dedi hükmedici bir sesle. “Daha fazlasını istiyorsan önce bana cevabını söyle.” Duymak istediği şeyi benden almadıkça ne içime girecekti ne de beni öpecekti. Oysaki onun karısı olmayı sandığı gibi seks için istemiyordum, onu sevdiğim için istiyordum ama denemekten de korkuyordum.

Dürüst davranıp, “Korkuyorum,” diye itiraf ettim.

“Benimleyken korkmana gerek yok.”

“Beni korkutan sensin.”

“Bunu yaptığımda bana haddimi bildirmekte iyisin.”

“Deneyelim.” Ansızın söylediğim şeyle yutkunarak durdu. İçimde hareket eden parmakları hatta dudaklarıminın üzerindeki ılık nefesi bile durmuştu çünkü artık nefes almıyordu. Kabul etmeyeceğimden o kadar emindi ki *deneyelim* deyince küçük çaplı bir şaşkınlık yaşamıştı.

“Yani sen...” diyerek yutkundugunda boğazında hareket eden âdemelmesine gözlerim takıldı. “Gerçek anlamda karım olacak mısınız?”

“Başından beri zaten öyle değil miydik?” dediğimde gergin yüz hatları gevşeyip ortaya âşık olduğum bir manzara çıktı. Yüzünde uzun zamandır görmediğim gerçek bir huzurla beni onayladı.

“Öyleydik.” Belli belirsiz tebessüm ederek, “Bunu geç fark etmek benim kaybım,” dedi ve hemen sonra üzerime eğilip beni öpmeye başladı.

Farkında değildik ama aslında en başından beri gerçek bir çifttik. Karım diyerek daha ilk günlerde beni sahiplenmeye başlamıştı. Bense her kocam değişimde onun karısı olmuşum. Aramızda cinsellik eksik diye sahte bir evlilik yaşadığımızı düşünüp kendimizi kandırmıştık ama aslında en başından beri evliliğimiz gerçekti. İkimiz de bunu daha yeni anlıyorduk. Üç ay önce olsaydı denemeye bile cesaretim olmazdı ama üç aylık bir yalnızlıktan sonra her şeyi daha iyi anlamıştım.

Henüz bunu ona itiraf etmesem de onu seviyordum. İleride keşkelerin pişmanlığını çekmemek için korkaklığı bırakıp bunu denemeliydim. Hata olsa bile bu benim hatam olacaktı ama en azından denemedim demeyecektim.

Üç ayın özlemiyle birbirimizi soluksuz bir şekilde öperken omzundaki elimi göğsüne kaydırđım. Sıkı kaslarına sürtünen elim biraz daha aşağıya kaydı ve belindeki havluyu tuttum. Havluyu çözerek yere düşürdüğümde içimdeki parmaklarını çıkardı. Beni öpmeyi bırakıp kısa bir an bana bakınca, “Sanrı,” dedim hızlı hızlı nefesler alırken. “Bir gün seni seversem sen de beni sever misin?”

Kırmızı rujun bulaştığı dudaklarını diliyle ıslatırken cevap vermek için bir saniye bile beklemedi. “Söz veriyorum, Saka.” Boğuk bir sesle gözlerimin en derinine baktı. “Bir gün beni sevdiğinde benim tarafımdan çoktan sevilmiş olacaksın.” Zaten beni seviyordu, değil mi? Tıpkı benim de onu sevdiğim gibi. Birbirimize açıkça itiraf edemiyorduk çünkü karşı tarafın duygularından emin değildik ama seven gözlerle birbirimize bakıyorduk.

Gözleri zaten bilmek istediğim her şeyi bana söylediği için tebessüm ederek kucağına atladım. Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı beline sarmıştım. Ellerini kalçama koyduğunda hınzır gözlerle ona bakıp, “Ne bekliyorsun?” dedim onu kışkırtarak. Ne istediğimi çok iyi bildiği için gülüşünü gizleyemedi.

Onu arzulamamdan müthiş bir zevk alıyordu. Kalçamı kavrayıp beni yönlendirdi. İri aletini bacaklarımın arasından hissedince soluğumu tuttum. Kalçamı aşağıya doğru bastırıp hepsini bir anda içime gömünce dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım. Çok sertti. “Hayvan!” diye kontrolüm dışında bağırdım. “Önce alıştırsaydın, ne yükleniyorsun?”

Karun’un gözleri kısıldığında gülümseyerek başını iki yana salladı. “Konuşmadan duramıyorsun, değil mi?” Kalçamı kavrayıp kendini sertçe derinlerime itti. Yüksek sesle çıkan iniltilerimden sadistçe bir zevk alıyordu. “Yavaş olursam çıkardığın sesleri duyamam.” İniltilerimi duymak onu daha fazla tahrik ediyordu.

Onun kucağındayken Karun kalçamı ileri geri hareket ettirerek içimde git geller yapıyordu. İkimizin gözü yatağa kayınca aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Yatağı sevmiyorduk. Bizim için yatak sadece uyumak için vardı, seks yapmak için değil. Beni kucağından indirmeden masaya yürüdü. Masanın ucuna beni bırakırken hâlâ içimdeydi ve bacaklarım

beline sarılıydı. Bir eli belimi kavrarken diğer elini uzatıp masanın örtüsünü kavradı ve üzerindeki her şeyi örtüyle birlikte yere serdi.

Göz göze geldiğimizde, “Bu gece uyumayı unut güzelim,” diye boğuk bir sesle konuşup göğsümden iterek beni sırtüstü masaya düşürdü. Sevişirken sertti, ben de öyle. Bizim için gece daha yeni başlıyordu. İkimiz de bu konuda doyumsuz bir çifttik.

Odaya sızan güneş gözlerime yansiyarak uyanmam için beni zorluyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken tüm enerjim çekilmiş gibi sızlayan inilti çıkarılmaya başladım. Sanki aynı anda on kişi tarafından dayak yemiş gibi yorgundum. Nihayet gözlerimi açmayı başarmıştım. Acaba saat kaçtı? Belimi saran kolların sıcaklığını hissederken başım Karun’un göğsüne yaslıydı. Başımı onun göğsünden ayırıp geriye çektim. Uyuyordu. Düzenli soluk alışlarını duyabiliyordum.

O kadar huzurlu uyuyordu ki gün içindeki o asabiyetinden hiç eser yoktu. İşin tuhaf kısmı yıllar sonra ilk kez kâbus görmeden rahat bir uyku çekmiştim. Daha önce de bir kez onun kollarında uyumuştum ama o zaman bile kâbus görmüştüm. Fakat bu sefer bir ilk yaşanmış ve kâbuslarım ilk kez beni ziyaret etmemişti. Değişen ne olmuştu?

Komodinin üzerinde duran dijital saatin on ikiyi gösterdiğini görünce afalladım. Bu saate kadar uyumuş muyduk? Gerçi neden şaşıırıyordum ki... Sabaha kadar sevişirsek öğleye kadar da uyurduk tabii. Uzanıp Karun’un yanağına tüy gibi küçük bir öpücük kondurdum. Daha sonra öpücüğümü eşitlemek için diğer yanağını da öptüm. Deliksiz bir uyku çekiyor olmalı ki uyanmadı. Tebessüm ederek elimi uzatıp yüzüne parmak uçlarımla dokundum. Parmağımda gördüğüm tektaş yüzük ve alyans kıkırdadım. Ben uyurken yüzükleri geri parmağıma takmıştı. Karun’un çıkardığım yüzükleri yanında taşıdığını bilmiyordum.

Parmaklarım yüzünün her noktasında gezinmeye başladı. Yılları korkusu üzerime sindiği için hâlâ gözlerimi kaybetmekten korkuyordum. Bir gün yine kendimi karanlıkta bulursam diye yüzünü ezberliyor, belleğime kaydediyordum.

Karun uyuyordu ama parmaklarımın değdiği her nokta sanki gevşeyip rahatlıyordu. On dakika boyunca kapalı gözleri hiç açılmadı ve ben on dakika boyunca onun yüzünün her noktasına dokundum. Yüzünde

dokunmadığım tek bir yer kalmamıştı. Son olarak parmaklarım dudaklarının üzerinde gezindi ve uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde Karun gözlerini usulca açınca, “Merhaba,” diye fısıldadım. Çoktan uyanmıştı, değil mi?

Benimle tekrar, tekrar tanışmayı sorun etmeyen adam, “Merhaba,” dedi sevgi dolu sıcak bir sesle.

Bir kolumun üzerinde durarak üzerine eğildiğim için elini uzatarak yüzümdeki saçlarımı çekti. “Her sabah senin dokunuşlarınla uyanacaksam, gün içinde canıma okumaya devam edebilirsin,” deyince gülmeye başladım. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sabahları çok güzelsin.”

Ondan daha fazla övgü koparmak için şımarıp, “Yüzümde makyaj olmadan mı?” dedim neşeli bir sesle.

“Kollarımda uyandığın sürece gördüğüm en güzel varlık sen olacaksın.” Belimi tuttu ve ani bir hareketle beni altına aldı. İkimiz de çıplak olduğumuz için bacak aramda hissettiğim sertlikle gözlerim irice açıldı.

“Hâlâ mı?” Bu adamın enerjisi hiç tükenmiyordu.

Mavi gözleri arzuyla koyulaşırken bacaklarımın arasına girerek sıırttı. “Üç ayın beklentisini bir gecede karşılayacağını mı sanıyorsun?” Bir anda kendini bana doğru itip içime girince dudaklarımdan kaçan çığlığı yine durduramadım.

“Sana şunu yapma diyorum.”

Sert hareketlerle içime girip çıkarken, “Sabaha kadar sızlanıp durdun,” diyerek göğüslerime doğru eğildi. “Bazen haddinden fazla geveze olabiliyorsun.” Adi herif eğlendiğini gizleyemiyordu.

Üzerimdeki sert hareketleri yüzünden yatak sallanırken, “Yavaş ol biraz,” diye sızlandım. Seks esnasında çok konuşkan olduğumdan şikâyet ediyordu ama hiç eğlenmediği kadar da eğleniyordu.

Karun nefesimi kesene kadar beni öpüp geri çekilince kollarını tutarak onu yan tarafa itmeye çalıştım. Ne istediğimi çok iyi bildiği için içimden çıkmadan belimi kavradı ve yer değiştirmemizi sağladı. Şimdi yukarıda olan bendim. Ellerimi göğsüne bastırarak kalçamı hareket ettirip onu içime almaya devam ettim. En az onun kadar baskın bir karakterim olduğu için uzun süre altta kalmayı sevmiyordum.

İçimi dolduran iri sertliğiyle dudaklarımı ısıtırak üzerine eğildim. Gözleri koyulaşmış, onu öpmem için dudaklarını aralamıştı. Fakat onu öpmek

yerine dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Bir süre bunu yaptıktan sonra bu sefer de dilimle dudaklarına dokundum. Ellerimin altındaki göğüs kafesi hızlı bir şekilde inip çıkıyor, dilimle yaptığım şey onu delirtiyordu. Yoğun bir arzuyla beni öpmek istiyor, bunun için çıldırıyordu. Ben ağırdan aldıkça ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi daha da sabırsızlanıyordu.

Dilimi dudaklarının üzerinde bir süre gezdirdikten sonra alt dudağını hafifçe ısırınca, "Siktir!" dedi boğazından çıkan hırıltılı bir sesle. Geriye çekilmeyeyim diye ensemdeki saçlarımı yumruğuna doladı ve uzanıp beni sertçe öpmeye başladı.

Dudaklarımı parçalamak istercesine öperken sırtımı yatağa çarparak beni altına almıştı. Üzerimdeki hareketleri daha sert ve agresif bir hâle gelince omurgamdan başlayan ılık bir his tüm vücudumu esir aldı. Nefes alışlarım hızlanırken titremeye başlamıştım. Kendimi ona doğru ittiğimde belim yay gibi yukarı doğru büküldü ve yüksek sesler çıkartmaya başladım. Vücudum orgazm olmanın şiddetiyle sarsılırken sırtım tekrar yatakla buluşmuştu.

Rahatlananın verdiği hisle gözlerim baygın bir şekilde ona bakarken Karun büyülenmiş gibi beni izliyordu. Hayatında gördüğü en güzel manzarayı izler gibiydi. Bana bakarken hareketlerini daha da hızlandırdı. Benden önce boşalmayı doğru bulmadığı için artık kendini kasma gereke yoktu. Uzanıp dudaklarımı öperken yine tüm döllerini içimi doldurmuştu. Çıkardığı hırıltılı sesleri beni öperek dindiriyordu.

İçimdeki hareketleri gittikçe yavaşladı ve nihayet kelimenin tam anlamıyla rahatladı. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra bacaklarımın arasından biraz aşağıya kaydı ve çarşafı belimize kadar çekerek üzerimizi örttü. Başını göğsüme yaslayarak soluklanması çok hoşuma gidiyordu.

Kendine gelmek için üzerimde dinlenirken bile kafası sol göğsümün üzerindeydi. Eli ise sağ göğsümü avuçluyor, ucuyla oynuyordu. Kıkırtıma engel olamadım. "Ellerini üzerimden çekemiyorsun, değil mi?" Bana dokunmadan duramıyordu.

"Tenin çok yumuşak ve pürüzsüz," diye mırıldandı. Avucunun içine aldığı göğsümü sıktı. "Dokunmak hoşuma gidiyor. Belki de bana ait olduğuna kendimi inandırmaya ihtiyacım var." Düşünceli sesi beni üz-müştü. Yanında hatta kollarındayken bile kafası fazla doluydu. Her an onu bırakıp gideceğimden korktuğu için bana dokunarak onunla olduğuma kendini ikna ediyordu.

Elimi uzatıp sevdiğim kumral saçlarını okşamaya başladım. “Sana aittim,” diye fısıldadım. “Belki de en başından beri bir tek sana aittim.” Boşanmak yoktu, bize bir şans daha vermiştik.

Parmaklarım saçlarının arasında gezinerek ona masaj yaparken kollarımda uyuşmuş bir sesle, “Saka,” diye mırıldandı. Sesinden uyku akıyordu. “On yaşından beri ilk kez içimin ısındığını hissediyorum.” Kalbim normalin dışında hızlanmaya başladı. Karun tüm duvarlarını yıkarak kollarımın arasında bana teslim oluyordu. Uzun zamandır üşüyen bir adam bugün beni kalbine kabul ettiği için ısınmaya başlamıştı.

Kollarımı ona sararak göğsümde uyumasına izin verdim. Kim bilir, belki de on yaşından beri ihtiyacı olan tek şey şu anda ona gösterdiğim şefketti. Bu ona hiç gösterilmemiş bir duygu olabilirdi.

Boy aynasının karşısında saçımı tararken Karun arkadan bana sarılıp boynuma küçük öpücükler kondurmaya başlayınca gülmeye başladım. “Kocam bir hafta oldu,” dedim saçlarımı taramayı bırakarak. “Sence de artık insan içine karışmamızın zamanı gelmedi mi?” Bir haftadır bu odanın dışına hiç çıkmamıştık.

Oda servisinden yemeklerimizi söylüyor ama tüm yemekleri kapıda alıyordu. Beni odadan çıkarmadığı gibi odaya da kimseyi almıyordu. İşin komik tarafı odada kırılmayan tek bir eşya bile yoktu. Sevişmelerimiz çok hararetli geçtiği için banyodaki duşa kabin dâhil birçok şeyi kırmıştık. Odanın içi bir enkaza dönmüştü ama Karun temizlik görevlilerini bile içeri almıyordu. Doyumsuzdu, daha tuhaf olansa ben de öyleydim. Sürekli birbirimizi kışkırtıyorduk.

Benim telefonum odamda kalmıştı, o ise telefonunu kapatmıştı. Bu yüzden dışarıdaki insanlarla tüm iletişimimizi kesmiştik. Hayır, bir hafta boyunca sadece sevişip durmamıştık. Yemeklerimizi birlikte yedik, sohbet edip geceleri film falan izledik. Bir odanın içinde yapılması gereken her şeyi yaptık. Hatta bir ara benimle dans etmesi için onu zorlamış ve istediğim şeyi almıştım.

Sigara için ısrar edip huysuzluk çıkardığımda ise istemeye istemeye de olsa paketim bittikçe kapıdaki çocuklara benim için yeni bir paket aldırıyordu. Bu odaya üzerimde sadece bir gecelik gelmiştim ama bir hafta boyunca ya Karun’un gömleklerini giydim ya da çıplak gezdim. Bir haftada

yaşadığımız o çılgin şeylerden sonra ikimizin de çıplaklıkla bir sorunu kalmamıştı.

Bugün artık odanın dışına çıkmak istediğim için Karun'un beyaz gömleğini giymiştim. Kendi odama gidip hazırlanmalıydım çünkü bu odada hiç kuyafetim yoktu. Dışarıya tekrar gecelikle çıkmak istemiyordum. Gitmeliydim ama o bana arkadan sarılıp boynumu öperken gitmek çok zordu. "Karun dur artık," diye sızlandım.

Boynumda sıcak nefesini hissederken gülüşünü duydum. "Dur diyorsun ama aynı zamanda başını omzuna doğru eğerek bana daha çok alan açıyorsun," deyince kahkaha atım. Bunu yaptığımın farkında bile değildim.

"İkimiz de duralım o zaman," dedim.

Sanki vücudumda morartmadık yer bırakmış gibi boynumu ısırırken, "Durmasak olmaz mı?" diye homurdandı.

"Dün gece anlaştık, bugün Türkiye'ye dönüyoruz." Büyükbabamı çok özlemiştim.

Boynumu sömürmekle meşgulken, "Bir süre daha kalalım," diye ısrar etti. "Geri dönünce seninle ilgili her şeyin yine değişmesini istemiyorum." Yine boşanalım deyip duracağım diye ödü kopuyordu.

"Merak etme, değişmez. Hem dönünce de bir psikologla görüşüp tedavi olmaya devam edeceğim," diyerek onun kollarının arasından çıktım. "Artık kafa olarak iyileşmek istiyorum."

Gitmek için aynanın önünden çekildim. Bir adım atmıştım ki çıplak ayağım bir şeye takılınca durup aşağıya baktım. Gece lambasının abajuru neden yerdeydi? Etrafıma dikkatli bakınca aslında yerde olmaması gereken her şeyin yere saçıldığını gördüm. Eğri duran masanın kırık ayağını parmağımla işaret ettim. "Hadi onu anlarım," dedikten sonra penceredeki çatlağı gösterdim. "Camı nasıl o hâle getirdik?"

Ters dönen koltuğu es geçip yerde kafası kopmuş bir şekilde duran devasa heykelle baktım. Ona yaslandığım için devrilmişti. Ben ona yaslanırken Karun da boş durmadığından heykel bu hâle gelmişti. Kim bir odaya böyle garip heykellerden koyardı ki? Otel çok garip bir atmosfere sahipti çünkü bu heykelden benim odamda da vardı. Kafası kopuk heykeli işaret ettim. "Bunu bile bir yerden sonra anlarım," dedikten sonra duvardan sarkan duvar kâğıdını gösterdim. "O nasıl oldu? Duvardan ne istedin Allah aşkına?"

Karun gülmemek için yanaklarının içini ısırırken hınzır gözlerini bana dikti. "Duvarı o hâle getiren sensin."

"İfira atma."

"Hatırlamıyor musun?" Kaşlarını alay eden bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Duvarın tam önündeydin ve yönün duvara bakıyordu."

"Tamam, sus."

"Ben tam arkandaydım."

"Hatırlar gibi oldum, sus."

"Çıglık attığın bir esnada tırnaklarınla duvarı o hâle getirdin."

"Tamam, sus işte!" Hatırladığım görüntülerin utancıyla ona kızdığımında gülmeye başladı. Benimle uğraşmaktan hastalıklı bir derecede zevk alıyordu.

Hızlı adımlarla kapıya yürürken, "Giyinip bavulumu hazırladıktan sonra gidiyoruz," dedim. "Çıkış işlemlerini yapana kadar bu odaya kimseyi sokma." Biz buradan ayrılmadan önce kimsenin odanın son hâlini görmesini istemiyordum.

Karun'un gülüşleri eşliğinde odadan çıktım, kimse içeriyi görmesin diye kapıyı hemen arkamdan kapatmışım. Bir haftadan sonra Karun'un gömleğiyle dışarı çıkmamla koridordaki korumalar bıyık altından gülmeye başladı. Hepsi kapının önünde nöbet tuttuğu için bir haftadır içeride ne yaptığımızı iyi biliyordu. Her şeyi başlatan Nedim'e dik dik bakarak, "Bir Furkan değilsin!" dedim. "O en azından yalan söylemezdi." Beni kandırdığı için Karun'un odasına baskın yapmışım.

Nedim hınzırca bana bakarken gözleri kısa bir an boynumdaki morluklarda oyalandı. Gülüşünü gizlemek için yanaklarının içini dişliyordu. "Ben sadece küçük bir yalan söyledim, Bige Hanım. Bir hafta boyunca sizi Karun Bey'in odasında tutan ben değildim." Olsun, sonuçta her şeyi başlatan onun yalanıydı.

Nedim kızgın gözlerle ona baktığımı görünce bu sefer açıkça güldü. "Bir hafta boyunca bu kattaki oda sakinlerinin şikâyetlerini bastırmak kolay mıydı sanıyorsunuz?" İçinde kinaye barındıran gözlerle bana bakıyordu. "Ne kadar gürültücü bir çift olduğunuzu biliyor olmalısınız. Bir tek oteli yıkmadığınız kalmıştı." Korumaların hepsi gülmeye başlayınca yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu.

"Özel hayata saygı da yok artık," diye homurdanıp Nedim'e öldürecekmiş gibi bakmaya başladım. "Git resepsiyondan yedek anahtarımı al."

O gün Karun'un odasına baskın yapmak için aceleyle odamdan çıkmıştım. Bu yüzden oda kartımı içeride unutmuştum.

İstanbul

Arabalar birbiri ardına malikâneye girince nihayet rahat bir nefes aldım. Büyükbabamı çok özlemiştim. Karun okuduğu kitabın kapağını kapatarak şoförün onun için açtığı kapıdan indi. Elini bana uzatınca tebessüm ederek elini tuttum ve arabadan indim. Bahçenin temiz havasını içime çekerken Levent'in koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Malikâ-neden çıkan çocuk fazla endişeliydi. Yanımıza geldiğinde, "Abi," diyen sesinde korku vardı. "Bugün döneceğini söylemedin."

Benimle geçirdiği bir haftanın sonunda keyfi fazlasıyla yerinde olan Karun, "Ne bu telaş koçum?" diyerek kardeşine takıldı. "Bizi gördüğüne sevinmemiş gibisin."

Levent sürekli kamelyanın olduğu yöne kaçamak bakışlar atarken ürkmüş görünüyordu. "Olur mu öyle şey?" Bizden bir şey saklıyormuş gibi hemen Karun'un koluna yapıştı. "Uçak çok yormuştur, içeride biraz dinlenin." Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, değil mi?

Levent, Karun'u kolundan çekip içeri sokmaya çalışınca Karun, "Levent!" diyerek kolunu sertçe çekti. "Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Tam o esnada kamelyanın olduğu yönden, "Levent!" diyen bir kız sesi duyduk. "Annemin ağacının altına biraz çiçek ekelim mi?"

Ne annesi? Neler oluyordu?

Levent'in eli Karun'un kolundan kayıp yanına düşerken, "Özür dilirim abi," diye fısıldadı. Abisine karşı büyük bir suç işlemiş gibi üzgün gözlerle bakıyordu. "Ama o bizim yeğenimiz ve ölüyor." Levent iç çekerek başını iki yana salladı. "Son arzusunu görmezden gelemedim. Bugün döneceğini bilmediğim için yarım saat önce onu buraya getirdim. Sen istemiyorsun diye o gelmek istemedi ama annesinin mezarını görsün istedim. Yarım saat geç gelseydin çoktan gitmiş olacaktı."

Karun'un suratı bembeyaz olmuştu. Buz kesen adam soğuk gözlerle Levent'e bakıyordu. Hiçbir şey anlamıyordum.

Levent annesinin mezarı diye bir şeyden bahsedince aklıma gelen tek şey Defne'nin kızı olmuştu. Başımı çevirip sesin geldiği yöne bakınca onu gördüm. Kamelyanın bulunduğu yerdeki büyük defne ağacının altında

duruyordu. Az önce Levent'e seslenirken büyük ihtimalle kimin geldiğini anlamamıştı çünkü sırtımız ona dönüktü. Fakat şimdi bizi gördüğü için ağacın altında donup kalmıştı. Korku dolu bakışları Karun'un sırtında oyalanıyor, dayısı ona doğru dönecek diye çok korkuyordu.

Bu uzaklıkta bile kızın gözlerindeki korkuyu iliklerime kadar hissediyorum. Sanki Karun ona bakmadan ortadan kaybolmak hatta yok olmak istiyordu. Hiçbirini yapmaya fırsatı olmamıştı çünkü Karun yönünü ona doğru çevirdi ve yeğenini gördü. Yıllar sonra dayı yeğen karşı karşıyaydı.

~ 10 ~

KUMARHANE BASKINI

*“Bir zamanlar iyi ki hayatımda dediğiniz kişilere
şimdilerde keşke hiç geri dönmeseydi diyorsanız, bu
değiştiğinizi ve sizi değiştirdiklerini gösterir.”*

Karun kim bilir kaç yıldan sonra Defne'nin kızını görüyordu. Heybetli vücudu taş kesilirken mavi gözleri, defne ağacının altında ona korku dolu gözlerle bakan biçare kızın üzerinde donup kalmıştı. Gözleri soğuktu, nefes alışları ise düzensiz. Görüldüğü gibi duygusuz olmadığını biliyordum. Karun kaçtığı her şeye yakalanmış gibi kaskatı kesilmişti. Bu karşılaşma için kendini önceden hazırlamadığı için Melek'i görmeye hazırlıklı değildi.

Küçük yeğeni hatta tek yeğeni ansızın çıkıp gelmiş, dayısını ansızın yakalamıştı. Aslında hazırlıksız yakalanan sadece Karun değildi çünkü bahçedeki davetsiz misafir de bu karşılaşmayı beklemiyordu. Melek'in ne kadar çok korktuğunu görebiliyordum. Ne yapacağını bilmez bir hâlde Karun'a bakarken korkusu gözlerine yansıyor.

Çok sonradan cesaretini toplayıp bize doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla bahçe kapısını kontrol edince bu hâli içimi acıttı. Dayısının ona zarar vereceğinden çok korkuyordu. Kimse bunu yaşamamalıydı.

Gelip Karun'un karşısında durduğunda alt dudağımı dişlemeye başladım. Kapının dışında Kenan'ın söylediklerini duymasaydım bile onun hasta olduğunu anlardım. Kafasındaki altın sarısı saç aslında peruktu. Kemoterapiler yüzünden vücudundaki tüm tüyleri dökülmüştü. Kaşları bile döküldüğü için onları kalemle çizmişti. Aslında dövme kaş yaptırmıştı. Uzun ve kıvrımlı kirpikleri de yapaydı.

Melek çok zayıftı, öyle ki üflesen uçacak gibiydi. Üzerinde kazak ve pantolon vardı ama kıyafetleri bile zayıf vücudunu gizleyemiyordu. Kolları ve bacakları incecikti, bakan herkeste bir acıma hissi bırakırdı. Ürkek bakan yeşil gözlerinin altı mosmordu. Soluduğu hava bile onu hasta ediyormuş gibi dudaklarını ve burnunu kapatan bir maske takmıştı. Başımı biraz eğince dirseğinin iç kısmındaki morlukları gördüm.

Kazağın kollarını yukarıya topladığı için kollarındaki izler görünüyordu. Damar yoluna takılan serumların iğne izleriydi bunlar. Ellерinin üstünde de vardı aynı izlerden. Gözlerimin değdiği her noktaya Karun'un

da bakışları değmişti. Yeğeninin içler acısı hâlini büyük bir sükûnetle izliyordu. Aynı zamanda şaşkındı, onu şaşkınlığa uğratan bir şeyler vardı.

Birkaç dakikanın ardından Karun sert bakışlarından ödün vermeden, "Kim olduğunu söylemeden gece kulübünde çalışmaktaki maksadın neydi?" diye sordu soğuk bir sesle. Onunla daha önce karşılaşmış mıydı? Demek bu yüzden şaşkındı.

Melek önünde birleştirdiği elleriyle oynarken güçlükle duyulan bir sesle, "Sadece sizi görmek istedim," dedi. Bunları söylerken Karun'a anıuş bakışları kurgındı. "Siz beni hiç merak etmiyor ve hiç görmek istemiyordunuz."

Titreyen elini kaldırıp Karun'a doğru uzattı. "Ben Melek Yitük." Dakiklarındaki maskeli çenesinin altına çekti ve burukça tebessüm etti. "Kimseiz çocuklar yurdunda bana verdikleri isim ve soyadı bu." Burunumun direği sızladığında yutkunamadım. Kayıp bir kızı Yitük soyadını vermişlerdi? Belki de hiç kayıp değildi ama kimse onu bulmak istememişti.

Karun ona uzatılan ele soğuk gözlerle bakıyordu. Yanında duran elini yumruk yaparak sıkı ama Melek'in elini sıkmadı. "Zaten tanışmışık." Donuk bakışlarla ona çıkış kapısını gösterdi. "Gurus'un yanına dön çocuk ve bir daha da karşıma çıkma."

Melek havada asılı kalan elini arkasına sakladı. Bu hareketi bile fazla can yakıyordu. Dayısının tutmadığı elinden utanmış gibi onu arkasına saklamıştı. "Karun Bey..." Dayısına ismiyle seslenmek zorundaydı çünkü Karun onu yeğeni olarak kabul etmiyordu. Melek, Karun'un gözlerini içine baktı ve "Sizi anneme söyleyeceğim," dedi. Karun kaskatı kesilirken Levent dolan gözlerini saklamak için başını eğmişti.

Karun'un altında ve saç diplerinde ter damlacıkları oluşmaya başlı ama o hâlâ üşüyordu. Melek'in karpında soğuk terler dökerken, "Aster burada değil" dedi sert bir sesle. Burada olmasını her şeyden çok isterken bakışları suçlayıcıydı. "Seni doğururken öldü."

Melek'in yeşil gözlerinde biriken yaşlar titreyişinde yavaşça başını salladı. "Annemin karısı olduğumu sizin hatırlatmanıza gerek yok çünkü ben zaten hiç unutmuyorum." Elini kaldırıp hastalıktan solmuş vücudunu gösterdi. "Ben zaten ödüyorum cezamı."

Hayır, demek istedim. Senin bir suçun yok ki cezan olsun, demekçi çıt istedim ama ilisinin konuşmasını bölemedim.

"Lösemiyim," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Annem hayatta değil, kemik iliği nakli için bana bir kardeş doğuramaz. Yakınlarım da zaten bunun için gereken testi yapmıyor." Elini kaldırıp kafasını gösterdi. "Aynı zamanda bafamda da kötü huylu bir tümör var." Buruk bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "İki farklı kanser aynı anda kuşatı beni. Aruk yaşamak için bundan çaba göstermiyorum bile."

Bu sefer kazağını kaldırıp Karun'a karnını gösterdi. Karnının sol tarafına yapıştırılmış sargılar vardı. "Dört gün önce hastanede bıraktığım şey iltis eden sol böbreğimdi." Neden dercesine isyan eder gibi Karun'a bakarken dudakları titriyordu. "Haberiniz bile olmadı, değil mi?" Gözlemeden süzülen tek bir damla yaş kalbimi sızlatmıştı.

"Gurur amcam dışında kimse orada değildi. Kimsenin haberi olmadı çünkü kimsenin beni merak ettiği yok," dediğinde Karun'un yutkunuşu labialdanımı doldurdu. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama onu ilk kez bizzat karşısında bu kadar zayıf görüyordum.

Melek kazağını aşağıya çekerek karnını kapadı. Gözlerini Karun'dan ayrılmadan, "Saçların nasıl? Güzel mi?" diye sordu. Saçlarına dokunurken gülümsemeye çalıştı, oysaki gözleri ağlıyordu.

"Peruk ama aslında benim saçlarım. Kemoterapiye başlamadan önce Gurur amca beni banyoya soktu ve tüm saçlarımı tıraş etti." Hatırladıkça ağladı. "Dadaldanımı birbirine bastırırken huşkurmamaya çalışıyordum. 'O gün çok ağladım, hatta amcamı acımasız biri olmakla suçladım. Bana kızdı ve apta sizin gibi duygusuzca bakıp tüm saçlarımı kesti.' Yanağımda hissettiğim acı, gözlerimden tapan yaşların sadece birkaçıydı."

Melek birkaç kez derin derin nefesler alarak kendini toparlamaya çalıştı ama yapamadı. Karun'un karşısında çok zayıf ve ürkekti. "Gurur amca benden saçlarımı alırken çok acımasızdı," diyerek amcasını dayısına piktıyordu. Dadaldanımı titrediy ve "Ama sabaha kadar ağladı," dedi başını sallayarak.

"Banyodayken bana çok kızdı, zorla saçlarımı kesti. Sonra da kestiği saçları alarak kendisini odasına kapadı. Sabaha karşı su içmek için odasından çıktığımda kapı aralığından onu gördüm. Odası darmadağın. Her şeyi kırıp dökmüştü. Saçlarımı kesen amcam duvarın dibine yığılmış, yumruğunu sırtarak ağlıyordu," diyen Melek bunun için bile kendisini suçlar gibiydi.

İkiz gözlerini Karun'un mavilerine kenededi ve "Gurur amca o gece sabahında kendi saçlarını da tıraş etti," dedi. Karun'un tüm vücudu sardı, ben de nefes bile alamadım.

"Gurur amcamın neden saçlarını kestirdiğini birkaç ay boyunca hiç anlamadım," diyen Melek anlatmaya devam ediyordu. "Uzamaya başlayın saçlarını kemoterapiyle dökülmeye başlayınca ve Gurur amca cinde olduğum bu perukla geldiğinde ne yaptığını anladım." Amcası hepini kaybetmeden önce onun saçlarını kestirmişti. Vejeninin saçlarından peruk yaptırıp saçlarını yeniden ona hediye etmişti. Düşününce aslında çok büyük bir davranış.

Melek ince omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gördüğümüz gibi kaybedişin her parçasıyla ben bir piş olmanın cezasını ödüyorum," dediğinde Karun yüzüne uer bir tokak yemiş gibi gözlerini yumdu. Ona daha önce piş olduğunu söylemişti, değil mi? Gözlerini yumduğunda yaşadığı utanç sebebi buydu.

Karun kendisini toplayıp tekrar onun gözlerine bakınca Melek, "Sizden hiçbir beklentim yok ve hiç olmadı," diyerek gözyaşlarını silti. Kaldırımlara has gururlu bir ifadeyle omuzlarını dikleştirip, "Ama sizi anneme söyleyeceğim," dedi bir kez daha.

Bunun sözünü verir gibi başını sallarken tırnaklarını avucunun içlerine geçiriyordu. "Çok değil, doktorların tahminlerine göre en fazla beş yıl içinde annemin yanına girmiş olacağım. Bedenimi toprak alırken ben annemin yanına gideceğim. İşte o gün sizi anneme söyleyeceğim." Tıneyen dudaklarından bir hıçkırık fışır ettiğinde gözlerinden birkaç damla gözyaşı dökülmüştü. "Anne, *hardeşin* senin yetim kızını yurtlarda ve hananelerde tek başına bıraktı diyeceğim."

Melek tekrar ağlamamak için kendisiyle bir savaşa girerken Karun'un gözlerine baktı ve "Anne, *senin hardeşin* benden o kadar nefret etti ki ben yabancı ülkelere sürgün etti diyeceğim," dedi acı çeken bir sesle.

"Anne, *sen onu ne kadar sevdiysen hardeşin de bir o kadar benden nefret etti* diyeceğim." Gözleri dolan Karun daha fazla dayanamayıp hepimiz sırtını döndü.

Malikolneye doğru aceleyle birkaç adım atınca, "Karun," diye seslendi ama durmadı. Kaçıyordu çünkü Melek'in darbeleri fazla ağır ve sarmıyordu.

Melek acı çeken gözlerle onun arkasından bakarken, "Karun Bey," diye cıneyen ince sesle ona seslendi. Benim sesim Karun'u durdurmamıştı fakat Melek onu durdurdu, yine de bize doğru dönmedi. Melek onun sırtıyla bakarken derin bir nefes aldı ve "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Annemle gitmeyi, onu görmeyi istiyorum ama korkuyorum." Bakışlar Karun'dan yardım ister gibiydi.

Melek kendisini çok fazla hispaladığı için yüzüne dağılan saçlarına ağrı dâim kaldırdı. "Ben yirmi yaşındayım ama annem daha çocuk, on az sene daha. Ben bir çocuğun kızıyım, ya orada da bana annelik etmezse?" Bir şeyler meşgul olmak için saçlarını kulağının arkasına sıkıyordu. Ağlamak için ağlamaya çalışıyordu.

Karun'un sırtıyla bakışırken, "Çocuklar anne olmayı bilmez ki annem sana nasıl anne olacak?" diye fısıldasa da sırtı bize dönük olan Karun hiç duymemişti, bunu yapamıyordu. Melek'in sorduğu sorular onun elini kolunu tutuyordu.

Melek bekledi, Karun'un ona doğru dönmesini, acısını paylaşmasını ve ona bir şeyler söylemesini bekledi. Fakat Karun bunu yapmayınca derin bir iç çekip, "Bugünden sonra bir daha sizi ziyarete gelemem çünkü tekrar hastaneye yatmam gerekiyor," dedi. "Dışarıda olmak kalan günlerimi de tüketiyor. Aklıma bakarsanız bir an önce bunun bitmesini istiyorum ama Garar ancak hastane konusunda ısrarcı."

Gelmek için arkaya doğru birkaç adım atarken bile hâlâ Karun'un arkasına bakıyor, belki ona doğru döner diye ümit ediyordu. "Ben artık sana gelemem ama son ana kadar senin bana gelmeni bekleyeceğim." Burukça tebessüm etti.

Melek gözlemlerinden taşan yaşlarla son kez konuştu. "Vedalaşmak için bile olsa bana gel dayı çünkü ben artık sana gelemem." Melek gitmek için yatağını kapıya çevirdi, Karun ise onu görmek için. Aynı anda hareket etmeleri için dayısının ona doğru döndüğünü görmemişti.

Melek ona dayı deyince Karun ona doğru o kadar hızlı dönmüştü ki şaşkınlıktaydı. Onu harekete geçiren şey Melek'in ona dayı demesiydi. Bu kelime onun tüm zincirlerini kırmıştı. Fakat ne Melek bunu gördü ne de Karun gitmekte olan kızı durdurabilirdi.

Melek çıkış kapısına adım adım yürüyüp ondan uzaklaşırken Karun onu durdurmak istedi. Bunu görebiliyordum, öne doğru bir adım atıp konuşmak için dudaklarını aralamıştı. Fakat yapamadı, bir şeyler ona engelmiş gibi gitmekte olan küçük yeğenini durduramadı. Belki ablasının kaygısı ona engel oldu, belki de Defne'nin ölüm anı. Karun'un neyle iletişimini bilmiyordum ama canını yakan, onu durduran bir şeyler vardı.

Yıllık az önce Melek'in ona bakışı gibi şimdi de o Melek'in arkasından bakıyordu. Gülmekçe ondan uzaklaşan hasta bir kızın arkasından bakıyor, belki de durmasını ve ona doğru dönmesini bekliyordu. Eğer Melek bir kez daha ona bakarsa bu sefer dayanamayıp onu yanında tutacağına ve

gitmesine izin vermeyeceğine emindim. Fakat Melek onun yeğeniydi. Hasta bir vücuda sahip olsa da ruhunda bir Kalender'in inatçılığı vardı.

Bu yüzden bir kez olsun arkasını dönmeden bahçe kapısından çıkıp gitti. Onun arkasından kapılar kapanırken Karun bir iç çekişe binlerce ömür sığdırarak derin bir nefes aldı. Daha sonra o da sırtını döndü ve malikâneye girip hepimizin görüş açısından çıktı.

Kaçıyordu ama kaçmak çözüm değildi.

Karun'un nasıl olduğunu merak ediyordum. Tüm gün çalışma odasından çıkmadığı için açıkçası hepimiz çok gergindik. Melek'i gördükten sonra kendini çalışma odasına kapatmıştı. Böyle anlarda fazla kırıncı ve çekilmez biri olduğu için hiçbirimiz cesaret edip kapısını çalmamıştık. Karun akşam yemeğine bile inmeyince ne yapacağımı bilememiştim. Hava karınca bahçeye çıkmıştı ama kimsenin yanına yaklaşmaya cesareti yoktu.

Bahçeye çıkıp onu görmek için etrafıma bakınca gördüğüm manzarayla dizlerimin bağı çözülüp, içim titredi. Karun çardakta oturup ablasının gömülü olduğu defne ağacını izliyordu. Masada içki şişesi ve kadehi vardı. Yılların yükü omuzlarına binmiş gibi omuzları hafifçe çökmüştü. Oysaki onun omuzları hep dik olurdu. Benim asıl yüreğimi parçalayan, nefesimi kesen parmakları arasında tuttuğu şeydi. Karanlık olabilirdi ama çardağın ışığı onu görmem için yeterliydi. Karun sigara içiyordu.

Sigaradan nefret ederdi.

Daha önce hiç içmediğini söylemişti.

Ne ben ne de bir başkası, Melek'ti ona sigara içirten.

Karun duygusuz görünebilirdi ama Melek'in söylediklerinden çok etkilenmişti. İçtiği sigaradan artık bunu biliyordum. Yanaklarımdan süzülür birkaç damla yaşı hızlıca silerek ona doğru yürüdüm. Yaklaşan adım seslerimi duymadı. Gözleri ablasının ağacında oyalanırken hiçbir şey duyamayacak kadar uzaklara dalıp gitmişti. O kadar yenik ve çaresiz görünüyordu ki bu görüntüyle ne yapacağımı bilmiyordum.

"Üşüyorum Defne," dediğini duydum. "Öyle üşüyorum ki içim buz tutmuş gibi." O an anladım ki sevimlerimiz dışında onu ısıtmam, yüreğindeki buzları eritemem hiç kolay olmayacaktı. Ne yaşamıştı bu adam? Kimler vöndürmüştü yüreğindeki ateşi?

“Kızın sana çok benziyor.” Ablasıyla olan konuşmasını bölmek için durdum. Parmakları arasındaki sigaradan büyük bir nefes alarak, “Beni sana şikâyet edeceğini söyledi,” diye başını salladı. “Bunu söylerken fazla cesurdu.”

Parmakları arasındaki sigara titrerken, “Defne,” diye fısıldadı ıstırap dolu bir sesle. “Onu kabul edemem. Bana seni hatırlatan ve senin gibi gidecek olan birini kabul edemem.”

Belki de ilk kez kendisine karşı bu kadar dürüst oluyordu. Karun, Melek’ten nefret etmiyordu, onun ölmesinden korkuyordu. Onu kurtarmayacağını bildiği için onu kendinden uzaklaştırıyordu. Yanında olursa ona alıptır, severdi ve bu olursa Melek gittiğinde canı çok yanardı. Bunun olmasından korktuğu için kendini ondan nefret etmeye şartlamıştı. Kaçtığı Melek değildi, Melek’i sevme ihtimaliydi.

Elimde duran telefonun zamansız çalmasıyla irkilerek daldığı düşüncelerden çıktı. Duha’dan gelen çağrıyı hemen meşgule alarak başımı kaldırdım. Karun’un sert bakışlarıyla karşılaşınca tam kendimi savunacaktım ki, “Ne zamandır buradasın?” dedi buz gibi bir sesle. Gizlice onu dinleme fikri bile onu kızdırmıştı, benim karşımda zayıflıklarını göstermekten kaçınıyordu.

Sıkıntıyla karışık sesli bir nefes alarak, “Kızma bana,” diyerek kalemeye girdim. “Amacım seni dinlemek değildi.” Onun karşısına oturduğumda gözlerimle parmakları arasındaki sigarayı işaret ettim. “Nefret ettiğini sanıyordum.”

Başını eğip kısa bir an elindeki sigaraya baktı. “Hâlâ nefret ediyorum.”

“O zaman niye içiyorsun?”

“Bir sebebi yok.” İçmek için birçok sebebi olduğunu biliyordum. Sigarayı ahşap masaya bastırarak söndürdü. “İlk ve sondu,” dediğinde sadece başımı salladım. Devamının gelmemesi daha iyiydi, sigaraya başlamasını istemiyordum.

Ona ulaşmaya çalışarak, “Konuşalım mı?” dedim yumuşak bir sesle. “Yardım etmek istiyorum.”

Yine o can sıkıcı duvarlarını çekerek önüne döndü. “Konuşarak geçmeyecek çok şey var.”

“Ben senin karınım, Karun. Birbirimizle her şeyi konuşabiliriz.”

Başını kaldırdı ve alay edercesine güldü. “Hemen sonrasında da öğrendiklerimizi birbirimizin yüzüne vurur muyuz?” Nefesim kesilmişti.

Restoranda ona söylediklerimden bahsediyordu. Onu hep babama benzetirdim ama o gece ben de onun annesi gibi olmuştum. Onun hakkında öğrendiğim bir gerçeği ilk fırsatta ona karşı kullanacak kadar acımasızdım.

"Anlamıyorsun değil mi?" diyerek sigara paketine uzandım ve içinden bir dal aldım.

Beni izlerken keyiften uzak bir sesle, "Neyi?" diye sordu.

"Canını herkes yakar ama canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük."

Durdu ve gözlerime baktı. "Canım mısın, Saka?"

"Değil miyim, Sanrı?"

Aramızda bir sessizlik yaşandığında biz sustuk ama birbirimize kenetlenen bakışlarımız bizim yerimize konuştu. Sessizliğimiz aslında susuşumuz birçok şeyi bizim yerimize söylüyordu. Onu izlerken, "Doğru zamanda vazgeçmeyi ikimiz de bilmiyoruz," dedim.

"Doğru zaman neydi?"

"Benim için doğru zaman gönderdiğin eflatun elbiseydi. Senin için bir otelin restoranında benden duyduğun o sözlerdi."

"Doğru zamanı kaçırdık, Saka."

İçli bir ifadeyle gözlerine bakarken sanki ruhum bedenimden taşıp ona doğru süzülüyordu. "O zaman sıradakini yakalayana kadar birlikteyiz, Sanrı."

Gözlerini kıstığında yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Sıradakini ve ondan sonrakileri de kaçırırım mı?" Bunu söyleme şekli soru sorar gibi değildi. Sanki bu fikri bana aşlamak istiyordu ve bu konuda ricacıydı.

"Kaçırdığımız her trenle biraz daha tüketiriz birbirimizi," derken resimden umutsuzluk akıyordu.

Çakmağı alıp masadan öne doğru eğildi. "Tüketelim," dedi kısaca. "Seninle yaşadığım bu şey medcezir gibi." Yaktığı çakmağı bana doğru uzatırken bakışları fazla anlamlıydı. "Yavaşça çekilir ama durdurulamaz." Uzun kirpiklerinin altından bana bakarken çok gizemli görünüyordu. "Sana çekiliyorum, durdurabilecek olan varsa buyursun gelsin."

"Severiz medcezirleri," diyerek onun konuşma şeklini taklit ettim. Omuzlarımı dikleştirip sesimi kalınlaştırdım ve yüzüme sert bir ifade ekledim. "Durduracak olanı durdururum."

Başını geriye atıp gür bir kahkaha attı. "Racon da kesermiş Çeyrek Mafya," dediğinde keyfi az da olsun yerine gelmişti.

Bu adamın gülüşüne hasretim.

Uzanıp benim için tekrar çıkmayı yaktı. Başımı eğip sigaramın ucunu rınıştırdığımda ciğerlerimdeki dumanı onun yüzüne doğru üfledim. Kırpiklerini titreten duman dudaklarının çok az kıvrılmasına neden olmuştu. Yüzüne üflediğim dumanın anlamını bilmeyecek bir adam değildi. Beni izlerken dudaklarında çapkınca bir gülümseme meydana gelmişti.

Çıkmayı masaya bırakıp sırtını arkaya yasladı ve bacaklarını hafifçe araladı. Eliyle araladığı dizlerinden birine vurdu. "Buraya gel."

Gözlerim gömleğin açık yakasında biraz oyalandı. "Bahçede birçok koruma var," dedim alt dudakımı ısırarak. "Burada olmaz."

Gözleri dişlediğim dudakımda oyalanırken sabırsızca, "Siktir et hepsini," dedi. Sesi gırtlığından çıkan bir kalınlıktaydı. "Gel buraya."

"Melek hakkında konuşmalıyız." Bir anda açtığım konuyla tüm keyfi kaçmış gibi gözlerindeki şehvet kayboldu ve yerini sert dalgalara bıraktı.

"Bu konuda konuşmanı yasaklıyorum." Daha açılmadan konuyu kapamıştı. "Sessiz ol."

"Ama..."

"Aması yok." İnadından taviz vermiyordu. "Bu konu tartışmaya açık değil," diyerek beni uyardı. "İsrar etme."

"Tıpkı annesi gibi Melek de senin kanayan yaran olacak." Onun ıylılığını düşündüğüm için susmamı istese de bunu yapmadım. "Artık onu yanına alsan da almasan da bunu değiştiremezsin. Çok geç kaldın, Karun." Bunu değiştiremezdi.

O kız en fazla iki yıl içinde hayatımızdan göçüp gidecekti. Melek öldüğünde Karun ablasından geriye kalan tek şeyi de kaybetmenin acısını yaşıyacaktı. Onu yanına alıp sahiplenince de bir şey değişmeyecekti çünkü onunla geçireceği onca yılı ondan kaçarak heba etmişti. Melek, Karun'un en büyük pişmanlığı, vicdanını sızlatan ahı olacaktı. Bunu hiçbir şekilde değiştiremezdi. Onu kimsesiz bırakmanın pişmanlığı hep yakasına yapışacaktı.

Bütün bunları onun da düşündüğünü biliyordum. Kim bilir bu güçlü duruşunun altında ne acılar saklıydı. Karun benim gibi değildi ki... Canı yanınca acısını gözyaşlarıyla akıtamıyordu. İçine atıklarının şiddetli bir patlayışı olacaktı. Gözlerine baktığımda bile bunu görebiliyordum. Bir gün tüm duvarları yıkılacak ve kaybettiği her şeye gözyaşı dökecekti. Bu onun en savunmasız olduğu an olacaktı.

"Bana ağla," dedim konudan alakasız olarak. O gün geldiğinde teselli doğru kollarda bulması için, "Bir gün ağlamak isteyecek kadar canın çok yanarsa bana ağla," diye fısıldadım. "Nerede olursam olayımı bana gel ve omzumda ağla."

Gözlerinin içine en derin duygularıyla bakmaya başlamıştım. "İster ölü olayım isterse de sağ ama bir tek bana gel ve yanımda ağla. İster kün olalım ister birbirimizden farklı hayatlar yaşayalım." Bunun düşüncesi bile canımı yakıyordu. "Beni bul ve bana ağla."

Karun neyden bahsettiğimi anlamadığı için kafası karışmış bir hâlde bana bakıyordu. Son söylediklerim huzursuzluğunu tetiklediği için, "Ölmeyi unut, Saka," diyerek bir tek bu kuma takılmıştı. Bir süre beni izledi ve acı çeken gözlerle, "Eflatun yakışmıyor sana," dedi.

Oysaki bana en çok eflatun yakışırdı.

Babama geldiğimi bildirmemesi için büyükbabamı ikna etmek hiç kolay olmamıştı. Babam bir süre daha döndüğümü bilmemeliydi. Karun ile işleri tam olarak yoluna koymamışken babamın aklımı karıştırmaması istemiyordum. Döndüğümü birkaç gün daha ondan saklamaya çalışacaktım. Üç ayın yokluğunu bir nebze olsun telafi etmek için bugün büyükbabamı dışarı çıkarmıştım.

Büyükbabamla önce alışveriş yapmış, daha sonra da lunaparka gelmiştik. Büyükbabam çok severdi buradaki oyuncaklarla oynamayı. Burada biraz daha kaldıktan sonra onu öğle yemeğine götürecektim. Korumalı lunaparkın gökkuşağı renklerine tezat siyah takımlarıyla çok göze çarpıyordu. Bizi takip eden yirmi adam gittiğimiz her yerde çok fazla dikkat çekiyordu. Onlardan kurtulamıyordum, Karun'un sıkı emri vardı. Ne ki bizi rahatsız etmek yerine uzaktan izliyorlardı.

Büyükbabam koşturmaktan çok yorulduğu için bir banka oturmuş pamuk şekerini yiyordu. Bir kenarda durup sigaramı içerek onu izliyordum. Telefonum çalınca Duha'nın aradığını gördüm. Dün gece de aradığına göre önemli bir şey olmalıydı. Açıp telefonu kulağıma yasladığımda, "Nihayet telefonu açtın, meşgul kuş," diyen alaycı sesini duydum.

Bu herif adımı söylemek yerine ısrarla bana kuş deyip duruyordu. Üstelik başına da mudaka son durumu yansıtan bir şeyler ekliyordu. "Ne istiyorsun, Duha?"

"Birçok şey."

"Anlamadım?"

"Pekâlâ, şunu âdetlere uygun bir şekilde yapalım." Sesi her zamanki gibi alaycıydı. "Sana iki kötü haberim var, önce hangisini bilmek istersin?"

"Bu haberlerden birinin iyi olması gerekmiyor muydu? Genelde böyle işliyor."

"Haberlerimin işleyiş tarzını sana soracak değilim, bilmiş kuş," diyerek beni azarladı. "Söyle şimdi, önce hangisi?"

"Daha kötü olanı gönder gelsin."

"Sendeki tarak aslında bir anahtar. Nerenin anahtarı olduğunu Carlos'un kumarhanesindeki kasasını patlatmadan anlayamayız. O anahtar Azap Tarikatı için çok önemli, yani elinde onlara karşı büyük bir koz tutuyor olabilirsin. Nasıl bir avantaja sahip olduğumuzu öğrenmenin tek yolu kumarhaneye sızmak." Merak ediyordum, bu adamın tüm planları hep bu kadar tehlikeli miydi?

"Oraya seninle gelirsem Karun'a gerek kalmadan tarikat işimi bitirir," dedim baygın gözlerle. "Unuttuysan hatırlatayım, Carlos'u havaya uçuran şanslı kişi benim."

"Ya kocan da bizimle gelirse?"

"Anlamadım?" Gözlerim irice açılırken az kalsın telefon elimden düşeceğini. "Karun seninle iş birliği mi yapacak?" Sesim içime kaçmış gibi kısık çıkmıştı, sonunda beni şoke etmeyi başarmıştı.

Güldü. "Evet ama henüz o bile bunu bilmiyor."

"Onu nasıl ikna edeceksin? Bana bak, onunla konuşurken sakın benden bahsetme!" Bunu yapma ihtimaliyle telaşa kapılmışım. "İkimizin bunu planladığını düşünüp bu sefer bizi öldürür!"

"Kimseden korkmayacak kadar cesursun ama söz konusu kocan olunca eteklerin tutuşuyor." Sinirlerimi bozmaya yemin etmiş gibi güldü. "Tipik Türk kadını örneği gibisin. Her halı ye ama daha sonra *aman kocam duy-masın.*"

"Yahu ben ne yaptım şimdi?" Burada çıldırıyordum. "Ben mi diyorum sana git ortalığı karıştır diye?"

"Evet."

"Ne demek evet?"

"Sen bana demedin mi tarığın sırtını çöz diye? İşte ben de bunu yapıyorum. Tarığın ne işe yaradığını bu gece öğrenebiliriz." Ondan tarığın

sırtını öğrenmesini isterken bizi bir kumarhancaya sürüklemesinden bahsetmiyordum.

“Kumarhancaya sızmak o kadar kolay olmayacaktır. Hepsi beni tanıyor.” Durduk yere başımızı belaya sokacaktı.

“Bir diğer kötü haberim de bununla ilgili olabilir.”

“Allah aşkına, şu kötü haberleri tek seferde söyle de ben de ona göre kalp krizi geçireyim.”

“Oraya kendin olarak gitmeyeceksin.”

“Kim olarak gideceğim?”

“Dansçı, eskort, garson veya temizlikçi. Seçenek bol, seç işte birini.”

Dalga geçerek, “Eskortluk dedin, kalbimi fethettin,” diyerek ona takıldım. “Şimdi kocamı arayıp ona da bundan bahsedeceğim. Eminim karısının bir kumarhanede eskortluk yapacağını duyunca çok sevinecektir.”

Duha ağız dolusu küfrederken, “Gelir beni vurur ama bu olmadan önce ben de seni vururum!” diyerek bana kızdı. “Tamam, şimdilik bu konuyu kapatalım. Sana iş bulmak en kolayı, zor olan Kalender’i iş birliğine ikna etmek.”

“Aslında kolay ikna ediliyor,” diyerek omuz silktim. “Kocam deyince yelkenleri hemen suya indiriyor.”

İkinci kez küftettiğini duydum. “Kalender’i ikna etmek için ona kocam demeyeceğim!”

Kahkaha attım. “Kulağa harika geliyor.”

“Şu iğrenç fantezi dünyandan çık, rezil kuş,” diye homurdandı. “Bana gelmelisin, onunla konuşmadan önce planın üzerinden geçmeliyiz.”

“Sana derken?”

“Evime.”

“Evine mi?”

“Hep böyle aptal mıydın?”

“Sen arayana kadar hayır.”

“Oturduğun yerin tam karşısında olan şu görkemli ve ihtişamlı evime gel!”

“Oturduğum yerin tam karşısında olan şu görkemli ve ihtişamlı evime gelirsem sence Karun bana ne yapar?”

“Yakalanmazsan bir şey yapamaz.”

“Yahu iki evin arasında sadece bir yol var. Bir evden çıkıp diğerine girerken korumalar mutlaka beni görür.”

“Rengin’in iki yıl boyunca yaptığı bir şeyi sen bir seferliğine yapamıyormusun?” diyerek beni eleştirdi. “Sen bir kadınsın, entrikalarla dolu olmalısın.”

“Ben Rengin değilim!”

“Hâlâ beni ayartmadığına göre tabii ki değilsin.”

“Seni ayartmamı ister misin?”

Gülüşünü duydum. “Şaşırt beni.”

“Beş dakikaya oradayım, bebeğim. Aç kollarını beni bekle.”

Kahkaha attı. “Aklımı başımdan aldın!” deyince sinirden güldüm. Yaramaz bir çocuk gibiydi.

Yüzümde küçük bir gülümseme varken başımı iki yana salladım. “Önce Karun ile konuş, eğer seninle çalışmayı kabul ederse onunla planını dinleriz. Ben dersimi fazlasıyla aldım, artık kocamın arkasında gizli saklı işler çevirmeyeceğim,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Manipüle uzmanı olan oydu, eminim Karun’u bir şekilde ikna edebilirdi.

Duha’yla telefonla konuştuktan sonra dört saat daha dışarıda kalmıştık. Büyükbabamın tüm enerjisi bitip adım atacak hâli kalmayana kadar dışarıda birçok şey yapmıştık. O kadar çok yorulmuştu ki arabaya biner binmez uykuya dalmıştı. Nihayet malikâneye vararak arabayla bahçeye giriş yapmıştık ki duyduğumuz silah sesiyle büyükbabam irkilerek gözlerini açtı. Korkuyla etrafına bakıp, “Bige saldırıya uğradık!” diye bağırdı ve koltuktan atlayıp yere diz çöktü.

Kafasını deve kuşu gibi yere gömen adama bakıp güldüm. “Ses malikânenin içinden geliyor ve hava çoktan karardı, yani Karun eve gelmiştir.”

Büyükbabam hiçbir şey anlamadığı için kafasını sakladığı yerden kaldırıp, “Eee?” diye sordu.

“Ateş eden Karun olmalı,” dedikten sonra arabadan indim. “Onu kızdırmak için evde olmadığımı göre ya Levent’i vurmaya çalıştı ya da...” Duha’ya ait arabaları bahçede görünce güldüm. “Ya da Tunus’u vuruyor.” Sanırım Duha gün içinde bana bahsettiği şu dâhiyane fikri nihayet onunla da paylaşmıştı.

Yürüyüp malikâneye girdiğimde antre Karun ve Duha’nın adamlarıyla doluydu. Karun’un adamları beni görünce hemen ellerini önlerinde birleştirerek kendilerine çekidüzen verdiler. Duha’nın adamları aynı şeyi

yapmadı fakat onlar da başlarını küçük bir açıyla eğerek bana selam vermişlerdi. Sonuçta onların hanımı değildim ama yine de saygılı bir şekilde selam vermişlerdi.

Odama çıkmak için merdivene doğru bir adım atmıştım ki salonda ikinci kez kurşun ve kırılma sesi duyduk. Karun'un, "Kenan ve Furkan'ı evime çağırırken bana sormalıydın!" diyen kızgın sesini duydum.

"Lan oğlum indir şu silahı!" diye bağırarak Duha salonda oradan oraya kaçıyor olmalı ki sesi yorgun ve kesik çıkıyordu. "O ikisi kasa açmakta uzman, yani bize gerekli!" demişti ki bir silah sesi daha geldi ve Elay'ın çığlığını duydum. Elay mı? O da mı buradaydı?

"İndir şu silahı, kızı korkutuyorsun!" diyen Duha'nın sesi şimdi daha sinirli geliyordu.

Salonun kapısına doğru yürürken Karun'un, "Elay kapat çeneni," diyen kızgın sesini duydum. "Şu piçi öldürmemi istiyorsan dikkatimi dağıtacak sesler çıkarma."

Hızlıca, "Tamam," dedi Elay. "Tahminen onu ne zaman öldürürsün?"

"Bana olan sevgin gözlerimi yaşattı, doktor." Duha bunları söylemişti ki yeni bir silah sesiyle küfredip, "O siktiğim şarjöründe kaç kurşun var?" diyerek beni güldürdü.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde salondaki çoğu şeyin parçalandığını gördüm. Karun sürekli ateş ettiği için burayı delik deşik etmişti. Duha büyük salon bitkisinin arkasına koşup saklandı ama Karun tekrar ateş ederek şarap fıscısı büyüklüğündeki vazoyu kırdı. Saklandığı yerden beni gören Duha sırtarak bana doğru koştu. Karun tetiğe basmak üzereydi ki beni görünce son anda durdu.

Duha hemen benim arkama geçip kafasını omzumun arkasından çıkardı. "Neden durdun?" Karun'u kışkırtırken arkamdaki sesi güler gibi çıkmıştı. "Hadi ateş etsene." Adi herif, arkama saklanmasaydı acaba yine böyle konuşabilir miydi?

Karun onu vurmak için silahı sol omzumun üzerine tuttu ama Duha hemen kafasını çekip diğer omzuma doğru uzattı. "Çık lan karımın arkasından!" Kaşlarını çatarak Karun beni incitmekten korktuğu için ateş edemiyordu. "Saklanacak başka yer mi kalmadı it!"

Arkamdan Duha'nın gülüşünü duyabiliyordum. "Olmam gereken en güvenli yerden çıkmamı mı istiyorsun?"

Karun'un çenesinde bir kas seğirdiğinde, "Olman gereken en tehlikeli yerdesin piç kurusu," diye gürledi. "Saklanırken refleks olarak parmağın bile onun omzuna değse sikerim belanı!"

"Merak etme, bu şaşkın kuşun dokunulmazlığını hiçbir koşulda ihlal etmiyorum." En azından şu anda şaşkınlık geçirdiğimin farkındaydı. İki çocuk gibi salonun içinde oradan oraya koşturmaları beni şoke etmişti. Gerçek anlamda şaşkındım.

Daha fazla dayanamayıp, "Karun indir şu silahı," dedim.

İndirmedi.

Çatık kaşlarla Duha'nın açığını yakalamak için tetikte beklerken beni duymadı bile. "Kocam..." Bakışları o kadar hızlı beni buldu ki ona gü-lümsedim. "İndir hadi şu silahı," dedim yumuşak bir sesle.

Ona gülümseyen yüzümü izlerken Karun'un gergin suratı yumuşadı ve çatık kaşları düzeldi. Silahı havada tutan kolunu indirince bunu gören Duha arkamdan kısık bir sesle küfretti. "Gerçekten işe yarıyormuş!" Daha sonra başını omzumdan öne doğru uzatıp Karun'a sırtıttı. "Kenan ve Furkan'ı plana dâhil etmeliyiz... *kocam*," deyince kahkaha attım. Bunu ger-çekten söylemişti.

Karun elindeki silahla donup kalmıştı, o da böyle bir şeyi duymayı beklemiyordu. Daha sonra arkamda bir yere baktı, yani Duha'ya ve du-dakları belli belirsiz kıvrıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Sen bir güldün sanki." Duha kafasını omzumdan öne doğru uzatarak ona sataşmaya devam etti. "Zaafın mı var lan senin bu kelimeye?"

"Siktir git lan!" diyen Karun sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Kendini aşmadığın bir günün bile yok."

Karun'un yumuşadığını gören Duha arkama saklanmayı bırakarak ortaya çıktı. "Teveccühünüz Kalender Beyciğim." Sanki iyi bir halt yemiş gibi konuşması insanı delirtirdi. "Sakinleştiğine göre bir kahveni alırım." Koltuğa yürürken başını çevirip omzunun üzerinden kısa bir an Karun'a baktı. "Kahvenin yanında güllü lokum sevdiğimi biliyorsun."

"Zıkkımın pekini ye!" Sesimi yükseltmemle ikisinin bakışları da beni buldu ama ben ölümcül bakışlarımı Karun'a çevirdim. "Ben kahveyi nasıl seviyorum ve kahvenin yanında ne tercih ediyorum?" Duha'nın ne sev-diğini biliyorsa benimkini de bilmeliydi.

Karun dünyanın en zor sorusuyla karşılaşmış gibi başını omzuna doğru eğerek bir süre düşündü. "Kahveyi şekerli seversin ve yanında pek bir

şey tercih etmezsin.” İkisi de yanılttı. Kahveyi sade severdim ve yanında kestane şekeri isterdim.

Suratının asıldığını gördüğünde mavi gözlerini hafifçe kısarak, “Ne oldu?” deyince yüzünü dağıtmak istedim.

“Yok bir şey!” Hızlı adımlarla koltuğa yürürken, “Sen ancak Duha’nın ne sevip sevmediğini öğren!” dedim sinirle. “Boşa beni, git ona nikâh kıy!” İkisi de aynı anda küfrederek inanamayan gözlerle bana bakıyorlardı.

Afallayan Duha parmağıyla kendisini göstererek, “Bu piçi benden mi kuskanıyorsun?” diye sordu şaşkın bir sesle.

Yanından geçerken, “Ne kuskanacağım onu,” diyerek omzumla Duha’nın omzuna sertçe çarpım. “İyiyim ben!”

“Belli,” diye homurdandı. “Omzumu deşmenden o kadar belli ki.”

“Kapat çeneni, iyiyim dedim!” Tekli koltuğa oturmak yerine koltuğun önüne yere oturdum.

Bağdaş kurarak yere oturduğumu gören Duha kafası karışmış bir hâlde, “Ne yapıyor bu?” diye sordu.

Beni izleyen Karun gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. “Ağlamaya hazırlanıyor.” Kollarını göğsünde birleştirdiğinde ifadesi alaycıydı. “Gerçekten bunu burada mı yapacaksın?” Başıyla Duha ve Elay’ı gösterdi. “Onların yanında?”

“Sence bana fark eder mi?”

“Etmez.”

“O zaman sus, ağlayacağım.”

“Yavrum senin aldığın o üç aylık terapi hiç mi işe yaramadı?”

“Yavrum deme bana!” diye onu tersledim. “Duha’ya yavrum de.”

“Ulan o ite niye söylüyorum?”

“O sana *kocam* diyor ama.”

“Onun ne kadar dengesiz olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma.”

“O dengesizin kahveyi nasıl içtiğini ve zıkkımlandığı lokumu biliyorsun ama.”

“Düşmanını iyi tanı derler.”

“En büyük aşklar hep nefretle başlarmış.”

Karun daha fazla dayanamayıp, “Saka gözünü seveyim ağla sen,” dedi canından bezerek. “Ağlamadan normale dönmüyorsun.”

Gözlerim o kadar hızlı doldu ki Karun afallayarak panik yaptı. “Tamam, sakın ağlama.” Aceleyle yanıma gelip kalkmam için elini uzattı.

Elini tutmadığımda sinirlenerek, “Çiçek!” diye sesini yükseltti. “Bige Hanım’a sade bir kahve yap ve yanına kestane şekeri koy.” Bir anda gözyaşlarım dağıldı, gülümsedim. Kahveyi nasıl sevdiğimi ve yanında ne tercih ettiğimi biliyordu.

Karun dudaklarındaki tebessümü görünce kısık bir sesle homurdanıp uzattığı elini gösterdi. “Tutacak mısın?”

Ona kocaman gülümsedim. “Hiç tutmaz mıyım kocam.” Hemen elini tuttuğumda gülerek başını iki yana salladı.

“Baş belası.”

Karun’un elini tutarak ayağa kalktuğimde az önce gördükleri karşısında şaşırان Duha, “Sana hayatını kurtaracak bir tavsiye,” diyerek ona beni gösterdi. “Bu kadından sakın çocuk yapma. Normal hâli buysa hamile kalınca nasıl bir yaratığa dönüşeceğini kestiremiyorum.”

Duha’nın zamansız esprisi karşısında Karun ateşe dokunmuş gibi elini çekince yutkundum. Ellerimizi o kadar hızlı birbirinden ayırmıştı ki içimde bir şeyler kopmuştu. Sanki bir saniye fazladan elimi tutsa ona hamile olduğum haberini verecekmişim gibi ürkmüştü. Bir sessizlik sardı salonun dört bir yanını. Karun’un bu yaptığını herkes görmüştü. Elay benim için üzölmüş gibi bakıyordu, Duha ise son söylediklerine şimdiden pişman olmuştu.

Bazı şeyler hiç dile dökölmese de küçük bir hareketle anlaşılırdı. Karun çocuk istemiyordu. Baba olma fikri onu ölesiye korkutuyordu. Bu yüzden elimi bırakıp benden uzaklaşmıştı. Karun boş kalan elime baksa da ne bir şey söyledi ne de elimi tekrar tutmaya yeltendi.

Göz göze geldiğimizde üzöldüğümü yeteri kadar gizleyememiş olacağım ki, “Saka,” diye mırıldandı.

Bir şeyleri telafi etmek istercesine tam konuşacaktı ki, “Sorun yok,” dedim aceleyle. “Merak etme, ben de çocuk istemiyorum.” Karun tuttuğu nefesini belli belirsiz verdi. Rahatlamıştı. Onunla aynı fikirde olmam onu mutlu etmişti ama aynı fikirde değildim, sadece o bunu anlamadı.

Koltukta Elay’ın yanına oturup, “Merhaba,” diyerek konuyu hamilelikten uzaklaştırmak istedim.

Fakat Elay buz gibi gözlerle bana bakıp kuru bir sesle, “Merhaba,” dedi. Beni görmeye tahammülü olmadığı için başını çevirip Duha’ya baktı. “Beni yaka paça neden buraya getirdiğini artık söyleyecek misin?”

Beni görmezden gelip Duha'ya duvardaki guguklu saati gösterdi. "İki saat sonra katılmam gereken çok önemli bir ameliyat var."

Duha tam ona cevap verecekti ki salonun dışından gelen seslerle sustu. Kapının diğer tarafında Kenan'ın, "Karun benden her ne istiyorsa kendisi yapmak zorunda," diyen sesini duyduk. "Artık onun için parmağımı bile kıpırdatmam. Buraya sadece ne istediğini merak ettiğim için geldim." Kenan'ın sesiyle Karun'un kapalı kapıya dik dik baktığını gördüm.

Gelen sadece Kenan değildi çünkü Kadem'in, "Bana dırdır yapıp durma," diyen kızgın sesini duydum. "Duha olacak şerefsiz yüzünden bu sabah birinin daha parmağını kestim. İçim çıktı lan, midem allak bullak. Bu adamdaki parmak fetişizmi artık sınırlarımı bozuyor." Şerefsiz lafından sonra artık kapıya düşman gözlerle bakan sadece Karun değildi.

Adım sesleri kapıya yaklaştıkça, "Ne yapıyor tüm o parmakları?" diyen Furkan'ın sesini duyduk. Furkan mı?

"Nereden bileyim ben!" diye kızdı Kadem. "Münasip bir yerlerine sokuyordur herhâlde!"

Duha duyduklarıyla belindeki silahı çıkardı. "Bu sefer öldüreceğim bu piçi!"

"Sakin ol," diyen Karun gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Çocuk gerçekleri söylüyor."

"Ne gerçeğinden bahsediyorsun lan!" Duha elindeki silahla kapının açılmasını bekliyordu. "Bu serseri yüzünden erken yaşta yaşlandım. Ağzına geleni söylüyor, hemen ardından da *affedersin abi* diyor. Hangi birini affedeyim!"

Üçü içeri girdiğinde Duha, Kadem'i hedef alıp kafasının üzerine ateş etti. Bilerek ıskalamıştı ama bunu anlamayan Kadem hemen Kenan'ın arkasına saklandı. "Abi ne halt ediyorsun?" dediğinde arkadan Kenan'ın kollarına sıkı sıkı yapışmıştı.

Duha çatık kaşlarla ona silah doğrulturken kaskatıydı. "Abi deme bana!"

"Tamam, Duha."

"Duha mı?" İyice celallendi. "İkidir bana Duha diyorsun, sikeceğim artık!" Bu sefer de Kenan'ın ayaklarının önüne ateş etmişti. Kenan irkilip arkaya sıçrayınca Kadem'e çarptı. İkisi de dengesini kaybettiği için Kadem yere düştü, Kenan da sırtüstü onun üzerine.

İçeri girer girmez kendisini ateş hattında bulan Kenan'ın kaşları çatılmıştı. "Başlayacağım artık silahınıza da kurşununuza da!" Kalkmaya çalışırken Kadem'in üstünde debeleniyordu. "Bıktım lan artık!"

Kadem onu üzerinden itmeye çalışırken, "İlla bir şeylere başlayacaksan git diyete başla!" diyerek ona kızdı. "Döşümü deştin, kalk üstümden!"

İkisi güç bela birbirinden ayrılıp ayağa kalkınca Kenan, her şeyin hırsını Kadem'den çıkarmak ister gibi ona döndü. "Seni son kez uyarıyorum, beş metreden fazla bana yaklaşma!"

Kadem üzerindeki tozları silkelerken güldü. "Yoksa ne olur? Yine mahkemeye gidip uzaklaştırma kararı mı çıkarırsın?"

"O kararı çıkarttığımda adliye kapısının önünde beni beklemeseydin belki bir işe yarayabilirdi!"

"Benim için uzaklaştırma kararı çıkartırken seni adliyeye bırakmamı istemeseydin belki işe yarardı."

Ona öldürecekmiş gibi bakan Kenan çenesini sıkı. "Arabamı bozmasaydın senin arabana ihtiyaç duymazdım."

Kadem baygınca ona göz devirdi. "Benim arabamdı lan o. Kendi arabamı bozdum, seninkiyle seni adliyeye bıraktım ama bu kadarını hatırlamayacak kadar sarhoştun."

"Kendi arabanı niye bozdun?"

"O kadarını hatırlamayacak kadar sarhoştum," dediğinde ikisi de gülmeye başlamıştı. Bunların da Karun ve Duha'dan bir farkı yoktu. İkisi resmen Kenan ve Kadem'i çirak olarak yanında yetiştirmişti.

Kenan başını çevirip Karun ile göz göze gelince gülüşü dudaklarında asılı kaldı. Tüm keyfi kaçmış gibi dudakları düz bir çizgide buluştu ve bakışlarına yoğun bir ciddiyet yerleşti. İki eski dost belki de aylar sonra ilk kez karşı karşıya geliyordu. Biri kırgındı diğeri gergin. Karun'un gerginliği görülmeyecek gibi değildi. Aslında birbirlerini özledikleri çok açıktı fakat ikisi de bunu donuk bakışlarla gizlemeye çalışıyordu.

Yıllarını birlikte geçirmişken birbirlerini bu kadar kolay silemezlerdi. Bu sessizliği can sıkıcı bulan Karun gayet ciddi bir suratla, "Sen ve Furkan'ı buraya ben çağırmadım," diye bu konuya küçük bir açıklık getirdi. "Hepsi Tunus'un halt yemesi."

Kenan bozalsa da soğukkanlı davranarak ifadesizliğini korudu. "Anladım. Bana söyleyecek bir şeyin yoksa yapacak daha önemli işlerim var," dedikten sonra Karun'a sırtını dönüp kapıya yürüdü.

Tıpkı onun gibi Kenan da geri adım atmayınca Karun'un yanında duran elini sıkıttığını gördüm. Yumruğunu sıkarken, "Önemli işlerden kastın gece gündüz içmek mi?" diye sordu alayla.

Kenan durup ona döndüğünde yeşil gözlerinde öfke vardı. "Beni takip mi ettiriyorsun?"

Karun yumruğunu biraz daha sıkımişti. "Seni takip ettirmekten daha önemli işlerim var," dedi sakince ama gerilen parmak boğumları görüldüğü kadar sakın olmadığını gösteriyordu. "Arkamdan iş çeviren birinin ne yaptığıyla ilgilenmiyorum."

Kenan'ın kaşları çatıldı, yüz hatları kasıldı. İkisinin ters bakışlarına daha fazla dayanamayan Duha, "Bırakın birbirinizle didişmeyi, yapacak daha önemli işlerimiz var," diyerek Kenan'a boş koltuklardan birini gösterdi. "Geç otur koçum, bu gece bize lazımsın."

Kenan derin bir nefes alıp Duha'ya, "Sırf sana saygımdan kalıyorum," diyerek Karun'u daha fazla kızdırmıştı.

Yapmak istediğim şey için daha fazla dayanamayıp hemen ayağa kalktum. "Furkan," diyerek ona gülümsedim. Hızlı adımlarla ona doğru yürürken sarılmak için kollarımı açmıştım. "Seni çok özledim."

Furkan'ın yüzü korkudan bembeyaz olurken gözleriyle arkamda bir yeri ya da birini işaret etti. "Bige Hanım, lütfen U dönüşü yaparak Karun Bey'e doğru yönünüzü çevirir misiniz?" diye fısıldadı korku içinde. "Tabi beni canlı görmek istiyorsanız."

"Karun bir şey demez, sadece sarılacağım."

Arkamdan Karun'un, "Sana bir şey demem," diyen sakın fakat tehditkâr sesini duydum. "Ama sıkarım onun kafasına." Karun'a döndüğümde tehditkâr bakışları bir tek Furkan'ın üzerindeydi. Furkan'ın gözleri önünde belindeki silahı çıkarıp şarjördeki mermileri kontrol etti. "Karına sarılmak ister misin?"

Furkan ödü kopmuş gibi hemen arkaya birkaç adım atıp benden uzaklaştı. "Estrağfurullah abi," dedi rahatlanarak. "Ne haddime."

Sinirli bakışlarım Karun'u bulunca masumca omuz silktili. "Bak o da sana sarılmak istemiyormuş." Furkan'ı tehdit etmemiş gibi davranıyordu. "İlla birine sarılmak istiyorsan gel bana sarıl."

"İstemez."

Kaşlarının kavisini büyük bir hızla çatılmıştı. "Ne demek istemez?"

"Sana sarılmayacağım."

“Sebe?”

“İçimden gelmiyor.”

“O içini şimdi...” demişti ki yalnız olmadığımızı hatırlayıp son anda kendini susturdu.

Yürüyüp Kadem’in yanına oturdum. Karun’un bozduğu moralimi belki o düzeltir diye, “Selam,” dedim fakat Kadem bir kez bile yüzümle bakmadan ayağa kalktı ve gidip Elay’ın yanına oturdu. Bu da neydi şimdi? Kadem selamımı bile almadan benden uzaklaşmıştı.

“Neler oluyor, Kadem?” İsrarla benden tarafa bakmayan çocuğa inanamayan gözlerle bakıyordum. “Sorun ne?”

Kadem gözlerini bana diktiğinde o kadar ifadesiz bakıyordu ki kanım çekildi. Hayır, onu kandırıp banka soygununa alet ettiğim için değildi bu bakışları. Kadem bana kızgın değil, kırgındı. Kahve gözlerinde gizleyemediği bir kırgınlık vardı.

“Sorunumun ne olduğunu bilmen için önce beni dinlemen gerekmiyor mu?” Tam bir şey söyleyecektim ki Kadem soğukça güldü. “Ama sen ne benimle ne de geçmişimle ilgilendin. Önceliğin hep başkaları olmuşken artık bana sorun ne deme.” Haklılığı karşısında kendimi savunacak tek kelime edememiştim.

Kadem isyan etmekte haklıydı çünkü onun Uğur olduğunu öğrendikten sonra bile sanki o hiç geri dönmemiş, hep bir ölüymüş gibi davranmışım. Şu zamana dek bir kez bile olsun ona o patlamadan nasıl kurtulduğunu sormamışım. Bu da yetmezmiş gibi onu bırakıp Fransa’ya gitmişim. Ona yaptıklarına rağmen peşimden gelmişti fakat ben onunla konuşmak yerine onu kullanmışım.

Bir yarınımızın olup olmadığını düşünmeden onu hep yarına ertelemiştim.

Duha birbirinden hazzetmeyen bu kadar insanı bir araya getirdiği için gerginliği önlemek amacıyla konuyu değiştirdi. “Şimdi herkes beni dilsin, planı açıklıyorum.” Duha’ya odaklanamıyordum, aklım Kadem ile meşguldü. İlk fırsatta Kadem ile konuşacaktım. Geçmişte kalan hâlâ eşitlenmemiş bir öpücüğümüz vardı.

Duha hepimize tek tek bakarken bakışları uyarı niteliğindeydi. “Bir strateji dehası olarak şu zamana kadar yaptığım hiçbir plan başarısızlıkla sonuçlanmadı,” demişti ki gözleri Karun’un parmağındaki yüzükte

oyalanınca yüzünü buruşturdu. “Biri dışında.” Karun’u benimle evlendirmeyi hayannın hatası olarak gördüğünü o kadar belli ediyordu ki.

“Her neyse,” diyerek derin bir nefes aldı. “Hazırlanmamız için sadece iki saatimiz var. Bu gece William Marasliyan’ın kumarhanesine giriyoruz. Kalender’in görevi mümkün olduğunca uzun William’ı masada tutmak.” Başını çevirip Karun’a baktı. “İyi bir kumarbaz olabilirsin ama bize zaman kazandırmak için bu gece hep kaybetmelisin.”

Şaşırtıcı bir şekilde Karun itiraz etmek yerine başını sallayınca, “Fakir mi kalalım, Karun?” dedim büyük bir ciddiyetle. “Neyimiz var neyimiz yok kumar masalarından mı harcayacaksın?”

Herkes tuhaf gözlerle bana bakarken fenalık geçirir gibi ellerimle kendimi serinletmeye başladım. “Çağl’ı dinlemeliydim,” diye sızlandım. “Zamanında senden kurtulsaydık zengin bir dul olarak Çağl ile her şeyi bölüşürdük.”

Karun’un sert çehresi yumuşadığında neredeyse sesli gülecekti. “Benim hakkımdaki düşüncelerini şimdiden bilmem çok iyi oldu.”

“Konuyu kaynatmayın,” diyen Duha tekrar başkanlığı ele aldı. “Karun, William’ı masada tutacak ve bu sayede Bige ona ilacı içirtecek. Ne işler karıştırdığımızı anlamayacak kadar kafası güzel olmalı. Bu yüzden ona uyku ilacı vereceğiz.”

“Uyutmak yerine neden zehirleyip doğrudan öldürmüyoruz?” dedim safça. “Biri daha eksilmiş olur.”

“Sonra da liderliğe psikopat oğlu mu geçsin?” Duha’nın siyah gözleri bu fikri onaylamıyordu. “William tehlikeli görünüyor olabilir ama Carlos’a göre çok pasif biri. Eğer o ölürse yerine kafadan hasta oğlu geçer.”

Tıpkı benim gibi Elay da merak etmiş olmalı ki öne doğru eğildi. “Kafadan hasta derken?”

Duha yerine Karun onu yanıtladı. “Siktiğim puştı ileri derecede psikopat.” Bunları söylerken küfretmeden duramıyordu. “Her şeyi saplantı hâline getiriyor, özellikle de kadınları. Bir kadını istediğinde ona mutlaka sahip olur.” Ne hatırladıysa yanındaki elini sıkımişti. “Onu reddeden kadınların hiçbiri yaşamıyor. Kafası bozuk piçin teki işte.”

“Siz ikiniz,” diyen Duha’nın bakışları ben ve Elay’ın üzerinde oyalandı. “Orada hiçbir koşulda onunla diyalog hâline girmiyorsunuz. İşin ortasında bir de kalkıp onu vurmayalım.” Elay da mı bizimle geliyordu?

Duha sessizlik içinde onu dinlediğimizi görünce bundan memnun kalarak Kadem'e döndü. "Kumarhaneye giren herkes yoğun bir güvenlikten geçtiği için üzeri aranıyor. Bige ilacı dışardan içeriye sokamaz ama aradığımız şeyi içerideki adamımız bize verecek." Yani içeride bir köstebeğimiz vardı. "Kadem sen ilacı içkiye koyup Bige'ye ver, gerisini o halledecek."

Şimdi Duha'nın gözlerinin hedefinde Kenan ve Furkan vardı. "Nedim, Celil, Kadem ve Uraz sizin için yolu temizleyecek. Siz ikiniz de William'ın çalışma odasına sızıp kasayı açacaksınız." Furkan yeniden sahalara atılmak istediği için hemen başını salladı fakat Kenan bu konuda çekimserdi.'

"Azap Tarikatı'nın kumarhanesine sızmadan bahsediyorsun, anlattığın kadar basit olamaz."

"Değil zaten." Duha küçük bir baş hareketiyle onu onayladı. "Yapacağımız en küçük hatada hiçbirimiz oradan sağ çıkamayız. Bu yüzden benim işim orada etrafı gözetlemek. Bulduğum her güvenlik açığında mümkün olduğunca çok adamı içeri sokacağım."

Sıkılmış gibi bıkkın gözlerle Duha'ya bakan Elay, "Peki, ben bu planın neresindeyim?" dedi ama hiçbir şekilde buna dâhil olmayacağını bakışlarıyla belli ediyordu.

Kalçasını koltuğun kenarına yaslayan Duha sırttı. "İhtiyacımız olduğunda ilk müdahaleyi yapması için bir doktor gerekli." Elay'ı oraya götürmeye kararlıydı.

Elay sinir ve alay karışımı bir şekilde gülerек inatla çenesini kaldırdı. "Senin özel doktorun değilim. Kirli işlerin için başka birini bul."

Onu zerre kadar ciddiye almayan Duha çok rahat görünüyordu. "Fikrini sormadım doktor." Ellerini koltuğun kenarlarına koydu. "Borcunu ödemek için bana çalışmaktan başka bir seçeneğin yok."

"Ne borcundan bahsediyorsun?"

"Üç aydır sana verdiğim kredi kartıyla yaptığın saçma sapan bağışlardan bahsediyorum." Her zaman alaycı bakan siyah harelerine ondan beklemediği bir ciddiyet yerleşmişti. "O kartı beni ayartacak şeyler için kullan diye verdim. Peki, sen ne yaptın?" Kaşları çatıldığında ters ters Elay'a bakmaya başladı. "İstanbul'da ne kadar yardım vakfı varsa onlara bağışta bulundun!"

Elay omuz silkerek bir bacağını diğerinin üzerine attı. Bunu yaparken Duha'yı daha fazla kızdırdığının farkındaydı. "Fena mı oldu, kirli paran en azından ihtiyacı olan birilerine gitti."

Çıldırmanın eşiğine gelen Duha dişlerini gıcırdatarak derin derin nefesler alıyordu. “Kızım ben senin yaptığın yardımlara bir şey demiyorum ki!” Agresif bir hareketle kalçasını koltuğun kenarından ayırdı. “Ama tüm o bağışları neden benim adımlı kullanarak yapıyorsun?” Sorun bu muydu yani?

Hesap sorar gibi birkaç adım Elay’a doğru yürüdü. “Üç aydır çeşitli vakıflardan evime ve iş yerime saçma sapan teşekkür kartları geliyor! Daha bu sabah yılın cömert ve örnek iş insanı diye sikik bir plakete beni aday olarak gösterdiler. Korumam gereken kötü bir şöhretim var benim!” dediğinde şoke oldum. Onu kızdıran şey herkesin onu iyi biri sanması mıydı?

Duha’nın öfkesiyle beslenen Elay’ın keyfine diyecek yoktu. Neredeyse kahkaha atacaktı. “İnsanlar artık senin iyi biri olduğunu düşünüyor, bunun nesi kötü?”

“İyi biri miyim ben, Elay?”

“Değilsin.”

“O zaman beni yanlış tanıtma!” Şimdi Elay’ı kızdırma sırası ona geçmiş gibi biraz sakinleşmişti. “Yaptığın tüm o yardımların parasını ödemek için artık benim şahsi doktorum olacaksın.”

Elay kızmak yerine güldü. “Çok uzun sürmeyecektir.” Bunları söylerken mavi gözleri kinayeli bir şekilde Duha’ya bakıyordu. “Öldüğünde ortada ödenecek bir borç kalmaz.” Duha’nın canını yakmak ister gibi sinsice kıvrıldı dudakları. “Uzun bir hayatın olacağını düşünüyor musun?”

Duha buz kestiğinde bunun sebebini anlayamadım. Elay varsayımlar üzerine konuşurken söylediği hangi cümle onu böylesine strese sokmuştu? Duha’yı kolay kolay düşünce seline dalıp giderken göremezdik. O genelde mizah anlayışı yüksek, ciddiyet seviyesi sıfır ve her daim neşeli bir adamdı. Fakat şu anda bakışları durgun, yüzü tedirgin ve gergindi. Gizli bir tehdit sezmiş gibi Elay’ı izliyordu. Sanki Elay bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu ve onunla Duha’yı köşeye sıkıştırıyordu.

Evet, Duha’nın bakışlarındaki şey Elay tarafından sırrının ifşalanacak olmasıydı. Duha’nın bir sırrı mı vardı? İkisinin sessiz ama anlamlı bakışmasını bölen Karun’un sözleri olmuştu. “Saka’nın yerine başkasını bul,” derken bu konuda itiraz istemiyormuş gibi kararlı görünüyordu. “Tarikat yana döne her yerde onu ararken karımı kendi ellerimle onlara sunmaya çağım.” Kolay kolay kabul etmeyeceğini tahmin ediyordum.

Duha başını çevirip omzunun üzerinden ona bezgin bakışlarını fırlatırdı. "Uyuşturucuyu William'a sadece bir kadın içirebilir ve tanıdığım en sevgiliden biri kadın Bige."

Gittikçe sinirlenmeye başlayan Karun oturduğu yerde ayağını kızgın bir şekilde sallamaya başladı. "Sikerim senin yapacağın planı!" Yine kaşlarının kavisini çok hızlı çatılmıştı. "O gelmeyecek!"

"Bige Efil Saka olarak oraya gitmeyecek."

"Kalender!" diye onu düzeltti Karun.

Kafası karışan Duha, "Ne diyorsun oğlum sen?" diye sordu şaşkınca.

"Bige Efil Saka Kalender diyeceksin," dedi sert bir sesle. "Eksik söyleme, sikerim!" Karun bu konuda takıntılıydı.

Duha gülmemeye çalışarak ona istediğini verdi ve "Karın oraya Bige Efil Saka Kalender olarak gitmeyecek," dedi ama bakışlarında tek bir soru vardı. *Bir isim nasıl bu kadar uzun olabilir?*

Karun hiçbir koşulda beni plana dâhil etmemeye kararlıydı ama sırf merak ettiğinden sordu. "Kim olarak gidecek?"

"Garson."

"Asla olmaz!" Hemen itiraz ettim. "Benim gibi elit ve birinci sınıf bir kadın rol gereği için bile olsa garson olamaz. Ben striptizci olarak oraya gidebilirim," dememle salonda birçok küfür birbiriyle yarışırken Karun az kalsın kendi öksürüğünden boğulacaktı.

"Striptizci mi dedi o?" Elay şoke olmuştu.

"Ben de öyle duydum sanki." Bu Furkan'dı.

Kenan sözlerimi ciddiye almamıştı. "Bizimle kafa buluyor olmalı."

"Bu geri zekâlının ciddi olduğunu hepimiz iyi biliyoruz!" dedi Kadem.

Son olarak Duha, "Böyle bir kadın düşmanımın başına demiyorum çünkü zaten öyle," diyerek güldü.

Karun'un yüzü sinirden kıpkırmızı olurken öksürmeyi bırakıp başını yavaşça bana doğru çevirdi. Bunu insanın yüreğine korku tohumları ekecek bir yavaşlıkta yapmıştı. Sinirden zangır zangır titrerken boynundaki nabızı hızlanmıştı. "Saka." Sakin bir sesle konuştu ama her an öfkeden patlayabilirdi. "Sen striptizci ne demek biliyor musun?" Tehditkâr gözlerle beni izlerken mavi gözlerinin ardında tehlike kol geziyordu. "Bilmediğini umuyorum, aksi takdirde karşıma geçip böyle bir şey söylemek için eceline susamış olmalısın."

Öyle bir bakıyordu ki sıkıysa ters bir şey söyle.

“Bilmiyorum tabii.” Aceleyle hemen U dönüşü yaptım. “O ne ki?”

“Ha şöyle,” diyerek önüne döndü hayvan herif. “Bilme ve bilmediğin şeyler konusunda ısrarcı olma.”

“İzin ver ben de geleyim.” Sesimi yumuşatarak dudaklarımı sarkıttım. “Arkandan iş çevirmek istemiyorum ama oraya bensiz gidersen bunu yaparım. Sen veya adamların beni burada tutamaz. Kaçıp peşinden geleceğimi iyi biliyorsun.” Somurtarak onu ikna etmeye çalışıyordum. “Beni orada kimse tanımayacak.” Hızlıca ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. “Kendimle işim bittiğinde yine olmaz dersin evde kalırım.” İtiraz etmesine fırsat tanımadan hemen dışarı çıktım. Öyle veya böyle onunla gidecektim.

Salondan çıkıp koridorda nöbet tutan korumalara döndüm. “Bana en acilinden sarı bir peruk, yeşil lensler ve siyah çerçeveli cam gözlük bulun.” Bunları söyledikten sonra merdivene yöneldim. “Yarım saat içinde istediğim her şeyi getirin lütfen.”

Şimdi değişim zamanıydı.

~ 11 ~

BENİ BENİMLE ALDAT

“Öyle bir adamdı ki üzerinde saatlerce düşünsem bile onu ve dünyasını anlayamıyordum. Anlaşılmaya da ihtiyacı yoktu, istediği tek şey yalnız yürüdüğü bu yolda baktığı her yerde beni ve benden izler bulmaktı.”

Ruju dudaklarıma sürdükten sonra aynadan kendime bakmaya başladım. Ortaya çıkardığım eserle gurur duyuyordum. Siyah göz makyajıyla yüzüme marjinal bir ifade katmıştım. Kavruk tenimi açık tonlardaki makyaj ürünleriyle açtığım için ten rengim değişmişti. Makyajla insan kendini yaşlandırabilir, gençleştirebilir, güzelleştirebilir hatta çirkinleştirebilirdi de. Benim gibi bir makyaj ustası ise daha fazlasını yapabilirdi.

İki saatlik bir uğraştan sonra şu anda ben bile kendimde tanıdık bir şeyler bulamıyordum. Elmacık kemiklerimi ortaya çıkarmak için yanaklarıma yaptığım gölgeler ve dudaklarımı olduğundan daha dolgun göstermem bile bende çok şey değiştirmişti. Uzanıp korumaların getirdiği eşyalar arasında lenslerin olduğu kutuyu aldım. Yeşil lensleri sırasıyla gözlerime takınca gözlerim sulandı ama birazdan geçeceğini biliyordum.

Sarı peruğu alarak balkon kapısına yürüdüm. Siyah kurdeleli tokayı çıkartamazdım. Peruğun altında da olsa tokenin saçımda olduğu bilinmeliydi. Balkonun ışığını yakarak dışarı çıkıp mermer korkuluğa yaklaştım. Takipçim kendini hiç göstermese de bir gölge gibi yıllardır beni izlediğini biliyordum. Bu yüzden tokayı hiç çıkarmıyordum. Malikânenin uzun duvarlarının dışında kalan binalara bakarken onun nerede olduğunu bulmaya çalıştım.

Buralarda bir yerde olmalıydı. Şu anda beni izlediğini umut ederek elimdeki peruğu düzelttim. Kâkülümü tel tokalarla saçlarımdan arasına sıkıştırmıştım. Saçıma ise peruğun altında dikkat çekmeyecek şekilde topuz yapmışım. Siyah kurdeleli toka hâlâ saçımdaydı. Tokayı peruğa takarsam tarikattakiler kim olduğumu anlardı. Bu yüzden onu gizlemeliydim.

Peruğu dikkatli bir şekilde takıp kafamda düzelttim. Perukla işim bittikten sonra, “Bir, iki, üç, dört,” diye sessizce saymaya başladım. “Beş, altı, yedi...” Bekleyişim ölümden daha beter ve stresliydi. “Sekiz, dokuz, on, on bir, on iki ve on üç.” Gözlerimi korku içinde yumdum ve göğsüme gelecek olan kurşunu bekledim.

Bir şey olmadı.

Gözlerimi yavaşça açıp rahat bir nefes aldım. Peruğu kabul etmişti, emeseydi beni vururdu. Peruğun altında da olsa toka hâlâ saçımda olduğu için kural ihlali yaptığımı düşünmemiştir.

Şükürler olsun.

Odaya girdiğimde boy aynasından kendime baktım ve sııttım. Siyah çerçeveli gözlüğü de taktıktan sonra çantamı alıp odadan çıktım. Çok geç kalmıştık, sadece makyajımı yapmam bile iki saat sürmüştü. Merdiveni indiğimde Duha ve Karun'un korumaları hâlâ antredeydi.

Kendi aralarında konuşan korumalar fazla rahattı hatta beni umursamıyor gibilerdi. "Hâlâ salondalar mı?" diye sorduğumda tanıdık sesimle birlikte hepsi şaşkınca, "Bige Hanım?" deyip hemen kendilerine çekidüzen verdiler. Dikkatli bakmadıkları sürece ben olduğumu anlamamışlardı çünkü yüzümde bir kutu fondöten vardı.

"Güzel." Gülererek salona doğru yürüdüm. "İki saat süren çabam bir işe yaramış." Onlar bile dikkatli bakmadıkça tanımadığına göre William hiç tanımazdı.

Kapıya yaklaşırken içeriden Duha'nın, "Saat akşamın onu," diye sızlanan sesini duydum. "Elay bile hazırlanıp döndü ama senin karın yukarıdan aşağıya inemedi."

"Görünüşü konusunda fazla takıntılı," diyen Karun'un sesini duydum. "Geliyor."

"Hani nerede?"

"Dışarıdaki adım seslerini duymuyor musun?"

"Hizmetçi de olabilir," diyen Duha canından bezmiş gibiydi. "Her on dakikada bir içeri girerek ısrarla bir şey isteyip istemediğimizi soran şu can sıkıcı hizmetçi."

Kapıya doğru yürürken Karun'un gülüşünü duydum. "Çiçek değil," dedi kendinden emin bir sesle. "Gelen Saka, topuklu ayakkabısının tıkrıtısından tanırım." Evet, bu konuda uzmandı. Adım seslerimin çıkardığı ritmi beynine kazıyan manyak bir kocam vardı.

"Oğlum sen kaçınıcı seviye bir hastasın?" Duha'nın şaşkınlığı beni güldürebilirdi. "Kızın adımlarındaki ritimleri bile ezberleyecek kadar ne yaşıyorsun?"

Kapıyı açıp içeri girdiğimde beni gören Duha, sadece bir saniye gibi kısa bir an bana bakıp Karun'a dönmüştü. "Gelenin hizmetçi olduğunu

söylemiştim.” Beni tanımamıştı. Üzerimde beyaz bir gömlek ve yüksek bel siyah bir etek vardı. Bu yüzden beni evdeki hizmetçilerden biri sanmıştı.

Camdan dışarıyı izleyen Karun içeriye girenin hizmetçi olmadığına emin bir şekilde, “Bu mümkün değil, gelen Saka olmalıydı,” diyerek yönünü kapıya çevirdi ve beni gördü.

Odadaki diğer herkes gibi o da önce evdeki hizmetçilerden biri olduğumu sandı fakat daha sonra gözleri kirpiklerimde oyalandı. Karun donup kalmıştı. Kirpiklerimde nasıl bir detay yakaladığını bilmiyorum ama ben olduğunu bilir gibi bakıyor fakat ben olduğuma dair hiçbir bulamıyordu. Gözlerimin kahvesini görmek istedi lakin bir çift yeşil gözle karşılaşmıştı.

Kavruk tenim yerini solgun bir tene bırakmış, öpmeyi sevdiği dudaklarımsa ruj ve dudak kalemleriyle daha dolgun görünen dudaklara dönüşmüştü. Yanaklarımdaki tüm yağları aldırışım gibi makyajla dolgunluk kattığım elmacık kemiklerime tuhaf gözlerle bakıyor, lakin tanıyamıyordu. Karun gözle görülür bir şekilde bocalamıştı. Yakından görmek için bana doğru yürürken gözleri siyah çerçeveli gözlüklerimde oyalanmaya başladı.

Delice bir arzuyla gözlük ve lenslerin gizlediği gözlerimi arıyordu. Sürekli açık ettiğim vücudumu gizleyen beyaz gömleğin açık yakasına baktı. Otel odasında bir hafta boyunca sabahlara kadar seviştiği o yanık teni görmek istedi fakat yine makyajın eseri olan açık bir tenle karşılaştı. İnce belimi ve kalçamı saran dar eteği kontrol edip bacaklarımı görmek istedi ancak siyah tül çorapla büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Karun’un gözleri yukarı kayıp sarı ve kısa saçlarımda oyalandı. Doku-
nırken kokusunu içine çektiği o kahverengi saçları bulamayınca huzursuz olmuştu. Şaşkındı çünkü karşısında duran kadının karısı olduğuna emindi ama bir o kadar da yabancıydı. Mavi gözleri kirpiklerimde oyalandıkça ben olduğuma emin oluyordu ama diğer yerlerime bakınca kararlılığı sönüyordu.

Karun tam karşımda durduğunda daha fazla dayanamayıp, “Bir yabancıya bakar gibiyim,” diye yüzünü buruşturdu. “Bundan hiç hoşlanmadım.” Sesi rahatsız olmuş gibi çıkmıştı. “Eğer heyecanlanınca kirpiklerini haddinden fazla kırtığını bilmeseydim belki de sen olduğunu anlamazdım.”

Makyajla insan gerçekten de her şeyi yapabilir hatta istediği herkes olabilirdi. Doğru şekilde yapıldığında bir kadın erkek, bir erkek de kadın

gibi görünebilirdi. Karun'un verdiği tepkileri gördükçe bunu daha iyi anlıyordum.

Gözlerimi kırptıştırarak Karun'a gülümsedim. "Nasıl? Sence William bu hâlde beni tanıyabilir mi?" dediğimde Kadem'in elindeki içki kadehinin yere düştüğünü gördüm. Sesimle birlikte herkes o kadar hızlı bana dönmüştü ki salonda birkaç hayret nidası yükselmişti. Evet, değişimim karşısında hepsi çok şaşkındı.

Onlara kıyasla bunu en sakin karşılayan Karun oldu çünkü o, daha ben içeri girmeden geldiğimi anlamıştı. Tüm şaşkınlığını az önce beni incelerken yaşadığı için onlara göre daha iyi durumdaydı. Tekrar ve tekrar yüzümü incelerken dudakları kıvrıldı. "Bu hâlde değil William, baban bile seni görse tanıyamaz," dedi keyifli bir sesle. Gözleriyle yanaklarımı gösterdi. "Gamzelerin nerede?" Şu an için en büyük sorunu buymuş gibi davranıyordu.

"İçini fondötenle doldurdum." Yüzümde çok fazla boya vardı. Parmağını bastırıp aşağıya doğru çekse ince bir yol açılırdı.

Karun ciddiyet içeren bir sesle, "Peki, geri gelecekler mi?" diye sorunca ne demek istediğini anlamadım.

"Ne geri gelecek mi?"

Mavi gözlerini bir türlü yanaklarımdan ayırmıyordu. "Güldüğünde yanaklarında beliren o iki çukur işte."

"Yüzümü temizleyince gelir."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Güzel." Olmayacak şeylere takılıyordu.

Diğerlerine döndüğümde hepsi dilini yutmuş gibi bana bakıyordu. Beyaz gece elbisesinin içinde kızıl saçlarıyla çok güzel görünen Elay, "Size bir tavsiye beyler," diye mırıldandı şaşkınca. "İleride bir gün evlenmeye karar verdiğinizde yıkamadan almayın."

Kadem hızlıca başını salladı. "Haklısın, erkek bile çıkabilir."

"Zemzem suyuyla kırklayacağım," diye homurdandı Kenan. "Bu gördüklerimden sonra makyajlı kadınlara olan inancımı yitirdim."

Duha gülerek ayağa kalktı. "Süslü kuş da geldiğine göre artık yola koyulalım." Hepimizi kumarhaneye götürüp öldürtmek için fazla heyecanlıydı. Karun hâlâ ara sıra yüzüme bakarken girmem için kolunu uzatınca onun koluna girdim. Gidelim bakalım.

Şu ana dek her şey plana uygun bir şekilde gitmişti. Karun beni kumarhaneye yakın bir yere bıraktıktan sonra Duha bana bir yaka kartı vermişti. Onlar içeri girdikten yarım saat sonra gidecektim. Duha nasıl başardı, bilmiyorum ama malikâneneden çıkmadan önce fotoğrafımı çekmişti. Biz kumarhaneye gelene kadar benim için o kadar hızlı bir yaka kartı çıkar-mıştı ki afallamıştım. Yaka kartında Duha'nın çektiği fotoğrafım ve *Çisem Yılmaz* diye sahte bir isim vardı.

Kumarhaneye girerken kapıdaki korumalar kim olduğumu anlayacak diye çok korkmuştum. Neyse ki korktuğum gibi olmamıştı ve içeriye sorunsuz bir şekilde girmiştım. Hepimizin kulağında ten rengi kulaklıklar vardı, böylece içeride birbirimizle iletişim hâlinde olabiliyorduk. Kulaklıkları dışarıdan içeriye sokamazdık, bu yüzden Karun'un William'ın yanında olan köstebeklerinden biri içeride onları bizim için temin etmişti.

Bir saattir kumarhanedeyim ve şu zamana kadar herhangi bir sorun yaşamamıştım. Saat ilerledikçe zengin iş insanları buraya akın etmeye başlamıştı. Burası gittikçe daha fazla kalabalık olmaya başladığı için dikkat çekmeden bir yerleri kurcalamak hiç kolay değildi. Üstelik adım başı karşıma güvenlikten sorumlu birileri çıkıp duruyordu. William denen adam burayı korumalarla doldurmuştu.

Casino gibi bir yerdi burası, kumarhane çok büyük olduğu için her salonda farklı oyunlar oynanıyordu. VIP müşterileri için özel bir salon hatta eğlence yeri bile vardı. Birçok striptizci kadın sürekli üst kattaki VIP bölümüne çıkıyordu. Özel müşterilere sadece özel garsonlar hizmet edebirdi. Benim gibi dışarıdan getirdikleri kiralık garsonlar o kata çıkamazdı. Evet, çok sonradan anlamıştım sadece bu gece için kiralanan garsonlardan biri olduğumu. Gerçek Çisem kimse ben onun yerine geçmiştim.

Görünüş olarak eminim ki ona hiç benzemiyordum ama kapıdaki kontrol sadece isim için geçerliydi. Neyse ki fotoğrafları karşılaştırmamışlardı. Hepimiz bir yere dağıldığımızdan bu kalabalıkta ekipteki çoğu kişiyi göremiyordum. Ancak Karun'un masası görüş açımdaydı. Karşısında oturan kişi William olmalıydı. Çaktırmadan ona baktığımda ellili yaşlarında olduğunu gördüm. Sarı saçlarının yanlarında yer yer aklar vardı ve yeşil gözleri sinsice ara ara Karun'u kontrol ediyordu.

Acaba Karun şu ana dek ne kadar kaybetti?

Bu gecenin sonunda fakir kalırsak boşarım bu adamı!

Yan masadan buram buram içki kokan şişman bir adam, “Hey, sen,” diyerek bana seslendi. “Buraya gel.”

Elimdeki tepsiyi sıkıca tutarak ona doğru yürüdüm. Bu işte çok acemi olduğum için adım attıkça tepside duran kadehlerin içindeki içki çalkalanıyordu. Adamın yanında durduğumda kendine bir içki almak için elini uzattı fakat dikkatli bir şekilde bana bakınca durdu. Yüzüme bir kez bile bakmadı çünkü ilgilendiği yüzüm değil, vücudumdu. Dikkatini çeken şey de üzerimdeki gömlek ve etek olmuştu.

“Bu nedir?” derken memnuniyetsizliğini çok iyi belli ediyordu. “Kumarhanede artık rahibe mi çalıştırıyorlar?”

“O kadar meraklıysan sen soyun,” dedim ama der demez pişman oldum, garsonlar böyle konuşmazdı.

Adam masasındaki kadınlara gövde gösterisi yapacak diye, “Ne dedin sen?” diyerek hemen ayağa kalkıp karşıma dikildi. “Cesaretin varsa tekrar söyle!” Cesaretimi mi sorguluyordu?

“O kadar meraklıysan sen soyun,” dedim sakince. Bana vurmaya kalkışsa parçalarını morgdan toplamak zorunda kalırdı.

Hadsiz adam ikinci kez aynı ters cevabı alınca yüzü sinirden kıpkırmızı olurken, “Ne diyorsun lan sen!” diye hırlayıp üzerime atıldı.

Elimde tepsi tutuyordum, yani ellerimdekenden kurtulmadan kendimi koruyamazdım. Bu yüzden o üzerime atılınca aceleyle birkaç adım geriye çekildim. Sırtım bir şeye çarparken adamın yüzüme doğru gelen tokadını gördüm. Arkamdan bir kol kulağımın yanından o kadar hızlı uzandı ki yüzüme değmeden şişman adamın bileğini havada yakalamıştı. İçki ve sigara kokan bu yerde ansızın burnuma serinletici ferah bir koku gelmişti. Arkamda biri vardı ve bu koku ondan geliyordu.

Arkamdaki kişi her kimse beni şişman adamın tokadından kurtarmıştı. Öfkeli adam bileğini tutan kişiye kızmak için başını kaldırmıştı ki gözleri irice açıldı. Arkamda duran adama baktıkça gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüüyordu. Ve işte o sesi duydum. “Ne yaptığını sanıyorsun?” Tam arkamda duyduğum bu ses kalın ve keskindi.

“Hector,” diyen adam bileğini hemen çekip panik olmuş bir hâlde ona beni gösterdi. “Bu saygısız garsona haddini bildirmek üzereydin. Bana hakaret ederek sınırlarını aştı!”

“Hımm,” dercesine bir ses duydum. “Böyle bir şey yaptın mı?” Kolumu tuttu ve ani bir hareketle beni kendisine çevirdi. Ellerimin dolu olduğunu

fark etmeyip sert bir şekilde beni çevirince öne doğru sendeledim ve tepsideki her şey onun üzerine döküldü. Hay aksi!

Buz gibi içkiler üzerine dökülünce irkilerek bir adım geriye sıçradı. Beyaz gömleğindeki lekelerle bakıp çatık kaşlarla başını kaldırdı. Simsiyah gözleriyle karşılaşınca hissettiğim yoğun ürpertiği anlatamazdım. Tıpkı Duha gibi onun da gözleri siyahtı ama Duha'nın aksine gözleri alaycı bakmıyordu, fazla donuktu. Gözleri gibi saçları da siyahtı. Tavandaki avizenin ışığı bile koyu saçlarının rengini açmıyordu.

Uzun kıvrımlı kirpikleri gecenin rengini taşıyan gözlerini sarıyor, salonda yükselen sigara dumanının arasında kısık gözlerle beni izliyordu. Uzun yüzüne, köşeli çenesine hatta çenesindeki çukura kadar bakmıştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, sadece bakılası bir yüzü vardı. Ben renkli göz ve renkli saçlara sahip olan erkekleri çekici bulmuyordum. Tıpkı Duha'da olduğu gibi Hector denen bu adam da arzuladığım fiziksel özelliklere sahipti.

Evet, Karun kumraldı ve mavi gözleri vardı. Ancak Karun yakışıklı yüzüyle, ağız sulandıran kaslı vücuduyla ve karizmatik hareketleriyle benim için bir istisna olmayı başarmış, kalbimi fethetmişti. Yine de siyah saç, siyah göz tutkumdan vazgeçmiş değildim. Karun bu tür zevklerim olduğunu bilmesede olurdu. Yirmili yaşların sonunda olduğunu bariz bir şekilde gösteren bu adam benden en fazla birkaç yaş büyük olabilirdi.

O değil, ona haddinden fazla uzun bakan bendim. O sadece kirlettiğim gömleği için kızgındı. Hesap soran bakışları insanı ürküttüğü için, "Affedersiniz," deyip bir mendil bulmak için etrafıma baktım ama bulamadım. Yanımda mendil taşıdığımı hatırlayınca tepsiyi masanın üzerine bıraktım. Eteğimin cebindeki mendili çıkarmıştım.

Köşesine B.E.S. harfleri, yani baş harflerimin işlendiği ipek mendili onun göğsüne doğru uzattım. Beyaz gömleğindeki içki lekelerini silmek istedim fakat hatırladıklarım ile yapamadım, elim havada kaldı. Ben henüz çocukken annemin bana işlediği bir mendildi.

Avucumdaki mendili sıkıttığım için baş harflerimin olduğu kısım avucumun içinde kalmıştı. Bu yüzden mendile işlenmiş harfleri görmedi ama mendile attığım yoğun ve üzgün bakışları gördü. Aynı hissizlikle gözlerime bakarken, "Bu basit mendil batırdığın gömleğimden daha değerli değil," dedi alayla.

"Benim için değerli." Şişman adam ondan çok korktuğu için buradaki önemli müşterilerden biri olmalıydı. Onu kızdırıp bu geceki planın içine

etmek istemediğim için saygılı olmaya çalışarak, “Üzgünüm,” dedim. “Gömleğiniz için yapabileceğim bir şey var mı?”

Ben saygımı korumaya çalıştım ama o, en büyük saygısızlığı yaparak avucumdaki mendili çekip aldı. Gözlerimin içine baka baka mendilimle gömleğini silince kaşlarım çatıldı. O kadar sinirlendim ki kontrolüm dışında ona vurmak için elimi kaldırdım. Tam zamanında elimi yakalayıp sert bir hareketle bükerek belime sabitledi. “Ne büyük bir aptallık!” Asabiyet içiren bir hareketle belime baskı uygulayınca göğsüne çarpmıştım.

Başını eğip sinirli yüzüme bakarak kaşlarını hafifçe çattı. “Ucuz bir mendil için ölmeye değer mi? Eğer o elin yüzüme çarpsaydı şu anda ölmüştün!”

Başımı kaldırıp aynı sinirle üzerime eğilen adama baktım. “Sizin yüzünüz bir kadını öldürecek kadar değerli mi? Küçük bir tokadı kaldıramayacak kadar hassas mısınız?”

“Tokat değildi.” Sinirden çıkmak çıkmak yanan gözlerime bakarken öfkemden besleniyor gibiydi. “Atmaya çalıştığın şey bir yumruktu.” Şimdi bakışlarında olan şey merakı. “Kontrolün dışında gerçekleştiği çok barizdi. Peki, bir kadın nasıl bir yumruğu öylesine sağlam ayarlayabilir? Kolunu tutuş şeklin bile önceden çalışılmış gibiydi.” Detayları en iyi şekilde yakaladığı için sorgulayan gözleri üzerimdeydi. “Neden içimden bir ses istesen şu anda bile çok kolay kurtulabileceğini söylüyor?”

Onun göğsüne hapsolmuşken bel boşluğuma bastırıldığı elimi kurtarmaya çalıştım. “Gördüğünüz gibi deniyorum,” dedim aptalı oynayarak. “Ama benden daha güçlüsünüz.” Aslında istesem kurtulurdum. Her şey fiziksel güç değildi.

Egosunu okşayıp kafasındaki şüpheleri dağıtmaya çalıştım. “Beni bırakır mısınız?” Nefret ettiğim o cümleyi kurarken yüz ifadem nasıl görünüyordu, hiç bilmiyordum ama, “Canımı yakıyorsunuz,” dedim. Canım yanınca genelde *canımı yakıyorsun* diye sızlanmak yerine can yakardım. Bu yüzden bu cümleyi söylemekten hoşlanmamıştım.

Hector denen adam yüzümdeki rahatsız edici duyguyu yakalamış olmalı ki, “Demek canını yakıyorum?” diyerek soğukça güldü. “Yanmasın o zaman canın.” Elini çekerek bir adım arkaya çekilirken alay ettiği o kadar belliydi ki. “Her ne kadar canını yakmak için hiçbir şey yapmamış olsam da.” Tehdit eder gibi gözlerime baktı. “Henüz...” Bu da neydi şimdi?

Benden uzaklaşınca gözleri gömleğimde oyalandı. Başımı eğip bakınca tıpkı onun beyaz gömleğinde olduğu gibi benim gömleğimde de içki lekeleri olduğunu gördüm. Beni göğsüne yapıştırdı hâliyle bana da bulaşmıştı. Ödeşmiş gibi dudağının köşesi bükülünce öldürecekmiş gibi ona baktım. “Aman çok komik,” diyerek omzuna çarpıp yanından geçtim.

Kapıya doğru yürürken arkamdan sinirli sesini duydum. “Bunun için seni öldürebilirim!”

“Eminim yaparsınız!” dedikten sonra âdeta koşar adım dışarı çıktım. Öldürecekmiş, hadsiz piç! Sen kimsin ki beni öldüreceksin?

Geri dönüp ona haddini bildirmemek için hemen buradan uzaklaşmalıydım. Neyse ki kulağımdaki kulaklığı henüz açmadığım için Karun olanları duymamıştı. Kendimi kadınlar tuvaletine atınca hemen kabinlerden birine girdim. Kapıyı kilitlerken fazla aceleciydim. Hızlı hızlı nefesler alırken bir adım öne atıp yumruklarımı sıktım ve başımı yukarı kaldırıp boğazımı yırtarcasına haykırdım. Annemin mendilini mahvetmişti, üstelik mendil onda kalmıştı.

Üç ayda gördüğüm o terapiler hiçbir işe yaramamıştı, benim hâlâ sorunlarım vardı. İçimde yılların azabı varken bozulan bir psikolojiyi üç aylık bir terapiyle düzeltemezdim. Bastırdığım her şeyi attığım çığlıklarla kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama biliyordum ki bir süre sonra çığlıklarım bile duygularımı dizginlemeye yetmeyecekti. Yaşadığım bu öfke patlamaları beni korkutuyordu.

Kabinden aynı hızla çıkarken, “Şerefsiz piç!” diyerek ona sövmeye başladım. Umarım tekrar karşıma çıkmazdı!

Musluğu açıp elimden geldiğince gömleğimdeki lekeyi çıkarmaya çalıştım ama işe yaramadı. On dakika boyunca aralıksız uğraştım fakat bariz bir şekilde belli olan kırmızı şarabın tamamı çıkmamıştı. Böyle bir gömlekle dışarı çıkamazdım ama yapacak bir şey de yoktu. Yürüyüp kapıya açmıştım ki kapının dış tarafında kapı koluna asılmış beyaz bir gömlekle afalladım. Gömleği elime alıp etrafıma baktım ama yarı çıplak dolaşan garsonlar dışında kimseyi bulamadım.

Gömleği alıp içeri girdikten sonra kontrol ettim. Beyaz gömleğin bir erkeğe ait olduğu çok açıktı çünkü bedeni büyüktü. Gömlekte aldığım kokuyla ikinci kez afallamıştım. Bu kokuyu o hadsiz adamdan da almıştım. Onun gömleği miydi? Ben on dakika boyunca içeride gömleğimdeki lekeyi çıkarmaya çalışırken bana kendi gömleklerinden birini mi getirmişti? İnanılır gibi değildi.

Normal şartlarda olsa annemin mendilini öyle hunharca kirleten birinin gömleğini asla giymezdim. Fakat kirli bir gömlekle dolaşamayacağım için buna mecburdum. Hızlıca kendi gömleğimi çıkartıp onun kapiya astığı gömleği giydim. Erkek gömleği olduğundan hâliyle bana çok bol olmuştu. Gömleğin eteklerini eteğimin içine koydum ve kollarını da toplayarak dışarı çıktım. Kendi gömleğimi çöpe atmıştım. Bol olsa da bu gece bununla idare edecektim.

Saçlarımı düzeltiyormuş gibi yapıp kulağımdaki kulaklığı açtım. Karun'un kumar oynadığı salondan içeri girmiştim. Etrafta yarı çıplak dolaşan garson kızlardan birinin tepsisini elinden aldım. Buradaki kadın garsonlar kalçalarının arasına giren mini, deri bir şort ve zımbalı sutyen rakıyorlardı. Onlardan çok farklı giyindiğim için göze batıyordum ama umurumda değildi. Tangadan farkı olmayan o şortu ve sadece göğüs uçlarını kapatan o sutyeni burada asla giymezdim.

İlla giyeceksem yatak odamda Karun'un aklını başından almak için giyerdim. Etrafıma baktım ve Hector denen o hadsiz adamı görmeyince rahat bir nefes aldım. Üzerini değiştirmek için gitmiş olmalıydı. Konukların arasından geçip onlara içki servisi yaparken Duha ile göz göze geldim. Pencerenin yanında ayakta durup bir adamla sohbet ediyordu. Duha kısa bir an bana bakınca başını çok az bir açıyla sallamıştı.

Hayır, bu selam vermek değildi, bunun anlamı başlıyoruz demekti. Nihayet zamanı gelmişti, işi tamamlayıp bir an önce bu rezil yerden ayrılmak istiyordum. Duha'dan gereken işareti aldığım için elimdeki içki tepsisini sıkıca tutarak Karun'un olduğu masaya yürümeye başladım. Masada kumar oynayan sevgili kocam şimdiden çok para kaybetmişti ama bunu zerre kadar umursamıyordu. William'ın keyfini yerinde tutmak için o masada kaybeden taraf olmalıydı.

Karun'un koltuğunun kenarına kalçasını yaslayıp kocama sırnaşan kadını görünce durdum. Çatık kaşlarla kadına baktığımı gören Duha'nın sesini kulağımdaki kulaklıktan duyuyordum. "O kadın William'ın göstermelik nişanlısı Cassandra," diye bana küçük bir açıklama yapmıştı. "Ona aldırma ve bir arıza çıkarma." Kocama asılmasını görmezden mi gelecektim? Denerdim!

Ya da denemem, doğrudan dalarım ve sonra da hepimizi öldürürler.

Tamam, tamam, görmezden gelebilirim.

Kadına bakmak bile ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu. Cassandra aslında Karun'a asılıyormuş ayaklarıyla onun kartları hakkında gereken

bilgiyi William'a küçük işaretlerle veriyordu. Eminim Karun da bunun farkındaydı ama bu gece kumarda kazanmak gibi bir niyeti olmadığı için bunu sorun etmiyordu.

William Marasliyan'ın kumarhanesine gelmek benim için çok tehlikeliydi çünkü amcası Carlos'u öldürdüğüm için peşimdeydi. Ancak sarı bir peruk, yeşil lensler ve cildimi açacak makyajla beni tanıyacağını sanmıyordum. Üstelik daha önce onunla hiç yüz yüze gelmemiştik. Beni en fazla fotoğraflarımdan görmüş olmalıydı. Kulık kıyafetimi değiştirerek onun mekânına gireceğimi aklından bile geçirmezdi.

Onların yanına giderken Kadem de bana doğru yürümeye başladı. Yanımdan geçerken elindeki brendi bardağını hızlıca tepsime bırakmıştı. Karıştırmayayım diye bardağı diğer kadehlerden farklı bir yere koymuştu. Kadem'in omzu omzuma sürtünerek yanımdan geçmişti ama kulağımdaki kablosuz kulaklıktan, "İçkiyi William içmeli," diyen sesini duymuştum.

İnsanların arasından geçerek kocamın masasına doğru yürürken Furkan'ın sesini de kulaklıktan duydum. "Kenan Bey ile üst kata çıkıyoruz, acele edin, Bige Hanım." Hepimizin kulaklığı birbiriyle bağlantılıydı yani herkes duymuştu.

"Kasanın olduğu odanın anahtarını aldım," diyen Elay'ın sesini duydum. Bekle, ona da mı görev vermişlerdi? Buraya sadece birimiz yaralanırsak ilk müdahaleyi yapmak için geldiğini sanıyordum. Sarhoşlara içki dağıtacağım diye planın çok gerisinde kalmıştım. Kulaklığı daha erken açsaydım daha çok şey öğrenebilirdim.

Elay, "Kenan her neredeyse derhâl koridorun sonundaki odaya gel," dedi. "Olamaz, birileri odaya geliyor. Dövüşmeyi bilmediğimi biliyorsunuz! Beni bu işe bulaştırdığınıza inanamıyorum!" Elay'ın isyanıyla Duha'nın gülüşünü duydum.

Başımı Duha'nın olduğu yöne çevirince insanların arasından geçerek kapıya yürüdüğünü gördüm. "Sakin ol doktor, bir yerlere girip saklan, yanına geliyorum."

"Odada baygın bir adam var, nasıl saklanabilirim?" diye sızlandı Elay.

"Çok ayıp doktor," dedi Duha eğlenen bir sesle. "Senin işin insanları ayıltmak, bayıltmak değil."

"Beni soymaya kalkıştı."

"Sikeceğim onu, bekle geliyorum!"

Onları dinlemeyi bırakıp William'ın masasının yanında durdum. "Brendiniz efendim," diyerek en sevdiğim sert içkiyi tepsiden aldım.

Gözlerimde yeşil lensler ve gözlük olmasına rağmen William ile göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Bardağı önüne koyacağım esnada, "İs-remez," dedi kaba bir sesle. Masadaki kart destesinden bir kart çekerken ilgisiz görünüyordu. "Bu gece daha fazla içmeyeceğim." Hay aksi, bunu içmeliydi!

Karun ona sırnaşan kadına gülümserken, "Bana ver onu," diyerek rahat davrandı. "William bir bardak daha içerse masaya yığılabılır." Onu kışkırtıyordu.

Cassandra sevgilisinin gözleri önünde yüzünü Karun'un boynuna doğru uzatıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Koltuğun kenarına kalçasını yaslayıp oturuyordu ve biraz daha Karun'a doğru kayarsa onun kucasına düşebilirdi. Biliyordum, her şey planın bir parçasıydı ama bunu görmek zorunda mıydım? Özellikle Karun ona tatlı tatlı gülümserken. Bana bile bir kez böyle gülmedi be!

Acaba plan ayağıyla şu anda gözlerimin önünde beni aldatıyor mu? Bana bir kez baksa ölümcül bakışlarımdan nasibini alacaktı ama bunu bildiği için Cassandra dışında kimseye bakmıyordu! İçkiyi Karun'a vereceğim esnada William, "Ver şunu içeceğim," deyince gülmemek için yankıların içini ısırdım. Ah, şu erkek egosu, her yerde iş görüyordu.

Brendiyi onun önüne koyduktan sonra boş bulunup başımı kaldırmak gibi bir hata yaptım. William ile göz göze geldiğimizde sertçe yutkundum, düşmanımın gözlerine bakıyordum. *Beni tanıdı mı* diye soluğumu tutarak beklemeye başlamıştım. İçimden bir ses Karun'un artık sadece Cassandra'ya bakmadığını söylüyordu.

William beni tanımamış olmalı ki boyalı yüzüme iki saniyeden fazla bakmadı. Neden diğerleri gibi giyinmediğimi sorgularcasına baktı ama kafası Karun ve Duha'nın ani ziyaretiyle dolu olduğu için giydiklerimin üzerinde durmadı. Önüne dönüp oyununa kaldığı yerden devam etti. Karun'un rahatlayarak nefesini verdiğini gördüm.

Gitmeye hazırlanıyordum ki tam arkamda mendilimi kirleten o hadsizin, "Masada bana da yer var mı?" diyen sesini duydum. Buraya da gelmişti densiz herif.

Panik olduğum için bir an önce buradan uzaklaşmak istedim. Bu yüzden Hector'un arkamdan durduğunu fark etmedim. Arkamı dönerek

aceleyle bir adım atınca yine ona çarptım! Ve evet, ona çarpınca yine tepsideki her şey onun üzerine döküldü.

Hadi ama şaka mı bu?

İlk seferinde olduğu gibi soğuk içkiler yüzünden irkilerek bir adım geriye çekilmişti. Hector başını eğip yeni değiştirdiği beyaz gömleğindeki sarı ve kırmızı içki lekelerine bakınca dişlerini sıktı. Beni gördüğüne şaşırmadı ama ikinci kez gömleğini kirletmeme hâliyle sinirlendi. “Bilerek mi bunu yapıyorsun!” diye hurlayıp üzerime yürüdü.

Hemen bir adım geriye çekildim. “Bunu verebilirim size.” Karun’un yanında bir arıza çıkarmasın diye üzerimdeki gömleği gösterdim. “Geri ister misiniz?” diyerek büyük bir pot kırmıştım. Olamaz, Karun bunu duymuştu.

Hector üzerimdeki gömleğine bakıp isteksizce gür kaşlarını büktü. “Kalsın!” Tıpkı ona yaptığım gibi omzuyla omzuma sertçe çarparak yanımdan geçmişti. Masadaki bir adamı kaldırıp onun yerine oyuna dâhil oldu. Ödeşmek gibi bir takıntısı mı vardı bu hayvanın? Omzumu çürütmüştü!

Başımı çevirip Karun’a baktığımda delici bakışları üzerimdeki gömlekteydi. Hector’a ait bir gömleğin nasıl benim üzerimde olduğunu düşünüyor, kafasında binlerce senaryo kurarak içten içe çıldırıyordu. Aklından geçenleri öğrenmeye bile korkuyordum. Gömleğe baktıkça değişen bakışları ürkütücü bir boyuta ulaşmıştı. Onun bakışlarından kurtulmak için aceleyle, “İzninizle,” deyip gitmeye çalıştım.

Çalıştım diyorum çünkü gidemedim. Hector, “Kal,” diyerek beni durdurdu. Karun’u ne denli kızdırdığını bilmeden koltuğunun yanını gösterdi. “Buraya gel. Bakalım şansın da hizmetin kadar iyi mi?”

Hector sürekli üzerine bir şeyler döktüğüm için beceriksizliğime dem vurarak alay etmişti. Fakat üzerimdeki gömlek yüzünden her şeyi yanlış anlayan Karun, “Hizmeti iyi mi?” diye sordu. Öfkesini bastırmaya çalışıp buz gibi gözlerini ona dikmişti.

Karun tüm dikkatini Hector’a vererek başıyla beni gösterdi. “İçki servisi yapmak dışında bir garsonun ne gibi iyi hizmetleri olabilir?” Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Hector’un ağzını arayarak bu gömleğin nasıl üzerime geçtiğini öğrenmeye çalışıyordu. Ne düşünüyordu, Hector ile seviştikten sonra onun gömleğini giydiğimi mi? Delirmiş olmalıydı.

Annesinden dolayı mı yoksa Rengin'in ihanetinden sonra mı böyle oldu, bilmiyordum ama Karun'un kadınlara karşı büyük bir güven problemi vardı. Karısı olsam bile bana yeteri kadar güvenmiyordu. Bunu değiştirmeye çalıştığını, bana güvenmek için kendini zorladığını biliyordum. Evet, bu konuda çaba sarf etmediğini söyleyemezdim ama güven sorunu öyle birkaç ayda üstesinden geleceği bir şey değildi. Böyle anlarda hep patlak veriyordu.

İkimizin de çok ağır sorunları olduğu için ya üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaktık ya da birbirimizi yıpratıp duracaktık. Masa görevlisi onlara kartlarını hızlıca dağıtırken Hector başını çevirip omzunun üzerinden Karun'a baktı. "Bir garsonun bizi eğlendirmesinin birçok yolu var." Güldü. "Bunu bilmiyor olamazsın."

Karun'un koltuğun kenarında duran parmaklarının avucuna doğru büküldüğünü gördüm. Tüm öfkesini yumruğuna hapsedmek istercesine elini sıkmaya başlayınca, "Evet, bizim işimiz bu," diyerek gülümsedim. Çıldıırıyordu.

Karun'a doğru yürürken onu yatıştırmak için sesimi mümkün olduğunca yumuşak tutmaya özen gösterdim. "Eğer isterseniz sizi de eğlendirebilirim." Yiyecekmiş gibi ona yapışan Cassandra'yı işaret ettim. "Ama sizi zaten eğlendiren biri var, değil mi?"

Karun buz gibi gözlerle bana bakarken, "Cassandra," diye yanındaki kadına seslendi. "Neden biraz da William ile ilgilenmiyorsun? Bakalım bir garson beni ne kadar eğlendirebilir?"

Kibarca kovulmak Cassandra'nın hoşuna gitmedi ama kalmak için ısrar edecek durumda da değildi. Asılan suratını gizlemeye çalışarak, "Tabii," dedi kuru bir sesle. Karun'un yanından kalktı ve nişanlısına doğru yürüdü. Bunu yaparken kısa bir an bana bakıp yüzünü tiksinti içinde buruşturmayı ihmal etmemişti.

Yürüyüp Cassandra'dan kalan boşluğa, yani Karun'un koltuğunun kenarına oturdum. William, Hector ve masada tanımadığım üçüncü bir adamın bakışları eşliğinde Karun'un üzerine eğildim. Elimi uzatıp avuç içimi sakallarına sürterek çenesini hafifçe tuttum ve yüzünü kendime doğru çevirdim. Üzerimdeki gömlekle ilgili gereken yanıtı alamadığı için bana olan bakışları donuktu. Bu yüzden dokunuşlarım onu mutlu etmiyordu.

Başımı eğip dudağımı yanağına sürterek kulağının yakınına getirdim. “Düşündüğün gibi değil,” diye fısıldadım. Ona gereken açıklamayı yapmanın tek yolu buydu.

Dudaklarımı kulağına sürtünürken, “Onun yüzünden gömleğim kirlendi,” dedim kısık bir sesle. Dudaklarımı aşağıya kaydırıp boynuna küçük öpücükler kondurarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Başımı geriye çektim ve yüzünün diğer tarafına geçtim.

Yine dudaklarımı yanağına sürterek kulağına uzandım. Tabii bütün bunları yaparken ellerim hep göğsünde hareket ediyordu. “Kadınlar tuvaletinde gömleği temizlemeye çalışırken temiz bir gömleği kapıya asıp gitmiş,” diye fısıldadım.

Kafamı boynuna gömüp boynunun bu tarafına da aynı sayıda küçük öpücükler kondurdum. Öpücüklerimi eşitleyip tekrar kulağına dudaklarımı yaklaştırdım. “Gömleği alıp giydim çünkü ona ait olduğunu bilmiyordum.” Açıklamama küçük, beyaz bir yalan eklemek zorunda kalmıştım. Gömleğin Hector’a ait olduğunu bilmeme rağmen onu giymem Karun’u kızdırabilirdi.

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırardım. “İnan bana kocam, kime ait olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadım. “Çok müşkül bir durumdaydım, giymek zorunda kaldım.”

Herkes onun kulağına seksle ilgili şeyler fısıldayıp onu ayarttığını düşünürken ben aslında Karun’a gereken açıklamayı yapıyordum. Yeteri kadar ikna edici olmalıyım ki elimin altındaki gergin bedeni gevşemeye başlamıştı. Başımı geriye çekip yüzüne baktığımda bana inandığı için gözlerinin mavisini yine sevdiğim şekilde bana bakıyordu.

“Karun Bey,” diye fısıldadım ona sırnaşarak. “Evliydiniz değil mi?” Onun parmağındaki yüzüğü dururken ben ne yazık ki bu gece için yüzüklerimi çıkarmak zorunda kalmıştım. Evden çıkarken yüzük taktığım elimi özellikle ondan saklayıp durduğum için henüz bunu fark etmemişti. “Karınızdan ne kadar korkuyorsunuz?”

Ne yapmaya çalıştığımı anlamak için uğraşırken tek kaşını yukarı kaldırdı. “Bunu neden soruyorsun?”

Masadaki insanlar böyle bir mekânda uluorta sevişen müşterilerine alışık oldukları için kocamla istediğim her şeyi yapabilirdim. Şu ana kadar kimse tek kelime etmediğine göre sanırım burada müşteri memnuniyeti her şeyi kapsıyordu. Parmaklarım Karun’un boynuna sürtünürken,

“Karınızdan ne kadar korkuyorsunuz?” diye sordum bir kez daha. “Mesela sizi öpmek istesem bana izin verir misiniz, yoksa onun kulağına gidecek diye endişelenir misiniz?”

Karun’un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşurken, “Kalk yanımdan,” diyerek bana takıldı. “Çünkü karımdan ödüm kopuyor.” Kırkırdım. Çok tatlıydı.

Gözlerimi yalancı bir şaşkınlıkla büyüttüm. “O kadar fena bir kadın mı?”

“Tahmin bile edemezsin.” Gözlerinde haylaz parıltılar vardı. “O Çeyrek Mafya şakaya gelmez.”

Üzülmüş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. “O zaman sizi öpeme-yecek miyim?” dedim ama bacaklarımı iki yanından açarak kucağına oturmıştım. Kucağına iyice yerleşerek ellerimi omuzlarına koydum. “Bir gecelik küçük bir kaçamaktan bence haberi olmaz.”

Kışkırtıcı hareketlerle daha şimdiden onu baştan çıkarmış olmalıyım ki Karun yutkunmuştu. “Haklısın.” Boğuk ama eğlenen bir sesle konuşup ellerini kalçamın üzerine koydu ve beni sertçe kendisine bastırdı. “Karım evde uslu uslu oturuyordur, nereden bilecek ne yaptığımı,” deyince kahrkaha atmak ve onu boğmak arasında gidip geldim. Beni benimle aldatması komik olduğu kadar trajikti de.

Karun tam beni öpecekti ki Duha’nın, “Tüm ekip olarak sizi duyduğumuz farkında mısınız?” diyen sesini işitince durdu. “Fransızların otelini yıktığınız yetmedi, şimdi sıra buraya mı geldi?” Hayvan herifin her şeyden de haberi vardı.

“İnsanları rahat bırak da çıkar beni buradan!” diyen Elay’ın kızgın sesini duydum. “Korktuğumu görmüyor musun? Ölmüş mü adam?”

“Elay sen nesin, yani mesleğin ne?” diye sordu Duha.

“Doktor.”

“Peki, sence ben neyim?”

“Katil.”

“Adamın kafasını kim yardı?”

“Ben.”

“Şu anda adamın nabzını kim kontrol ediyor?”

“Sen.”

“Sence de bu işte bir terslik yok mu?”

“Ne gibi?”

“Elay biliyor musun, delirip beni abin sandığın o dönemlerde şu anda olduğundan daha az aptaldın,” diye gülen sesini duydum. “Acaba şöyle en sağlamından bir tane kafana geçirsem daha az aptal olduğun o günlere döner miyiz?”

“Bu durumdayken bile alay edecek kadar hastasın!”

“Kızım ben doğuştan rahatım, en etkileyici yönlerimden biri bu ama sen farkında değilsin.”

“Baygın bir adamın başında söylediğin bu saçmalıklar o kadar etkileyici ki âdeta mest oldum!”

“Yeteri kadar mest olduysan biraz sus da ben de mesut olayım.”

“Mesut derken?”

“Kaliteli esprilerimi hep senin gibi yanlış insanlara harcıyorum. Sus artık doktor!” deyince Kenan ve Kadem’in kahkaha atan sesini duydum.

Hector’un Karun’a masayı gösterip, “Kızla daha sonra ilgilenirsin,” diyen sesiyle bizimkileri dinlemeyi bıraktım. “Şimdi biraz oynayalım.”

Karun’a zaten bilmesi gereken her şeyi anlattığım için onun kucağından indim. Bizimkileri bulmak için buradan ayrılacaktım ki Hector, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diyerek yine Karun’un sinirleriyle oynamaya başlamıştı. Oturduğu koltuğun hemen yanını gösterdi. “Yanımda dur,” dediği an Karun’un hiddetli bakışları hızla Hector’u bulunca gerçek anlamda korkmaya başladım.

İşler gittikçe kontrolden çıkıyordu!

~ 12 ~

KRALIN TAHTI YIKILDI

“Biliyorum, senin dünyadaki küçük bir noktayım ama unutulmaması gereken en önemli şey, noktanın olduğu yerde tüm cümlelerin son bulduğuydu. Sonları ben aldım, sen başlangıç ol.”

Hector denen adam beni kullanarak kocamın damarına damarına basarken olmam gereken tek kişi Saka'ydı. Bu masayı Hector'un kanıyla yıkayıp üstüne bir sigara yakan kadın olmalıydım. Olmam gereken kişi ve yapmam gereken şey belliyken hiçbir şey yapamıyordum, burada yalnız değildim! Çok şey yapmak istiyordum ama tüm ekibin hayatını tehlikeye atmaktan korkuyordum.

Hector onun yanına gitmemi isteyince Karun'un ona olan bakışları düz ve boştu ama hissettirdikleri dehşet vericiydi. Tedirgindim çünkü Karun her an her şeyi yapabilirdi. Bu masada dönen tek bir oyun birçok şeye sebep olabilirdi. "Sakin ol," diyen Duha'nın sesi söyleyemediğim her şeyi onun kulağına fısıldıyordu. Burada olmasa da Duha kulaklık sayesinde etrafımızdaki sesleri duyduğu için az çok neler olduğunu tahmin ediyordu.

Duha onu sakinleştirmek için kulağına gereken her şeyi söylüyordu. "Biliyorum, dayanılması güç bir olay ama sakın olmalısın. Elay anahtarı almayı başardı, şimdi odanın anahtarını Kenan'a gönderdim. Bizimkiler çalışma odasına sızarsa kasanın icabına bakmak kolay. Kenan ve Furkan için üst katta çalışma odasını gösteren kameralardan kurtulmalıyım. Kalender sen orada kalmalı ve o herifleri masada tutmalısın."

Duha'nın sesini Karun da duyduğu için derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalışmıştı ki, "Adamın yanında karısına yürüyorlar, nasıl sakın ol dersin?" diyen Elay, Karun'u kıskırttığıının farkında bile değildi. "Sen olsan sakın kalır mıydın?" Bu soruyu Duha'ya soruyordu. "Biri karına asılsaydı sakince izler miydin onu?"

"Sikerdim lan onu! Oldu mu?" Duha'nın sesi ondan beklemediğim bir ciddiyetle çıkmıştı. "Ama söz konusu karımın hayatıysa biraz sabreder, daha sonra o puştun ceddini bellerdim! Adamların yüzde sekseni aşağıda, Kalender eğer o masada olay çıkarırsa öldürecekleri ilk kişi Bige olur. Karısının ölümünü izlemek istemiyorsa Hector'a tahammül etmek zorunda."

"Hector kim?" diye sordu Elay.

"William'ın kendi gibi it oğlu."

"Şu takıntılı psikopat dediğin oğlu mu?"

“Evet.”

“Hani Bige ve benim dikkatini üzerimize çekmeyeceğimiz kişi mi?”

“Evet.”

“O zaman Bige onun dikkatini çekecek bir şey mi yaptı?”

Duha'nın gülüşünü duydum. “Var öyle bir huyu.” Sesi eğlenir gibi çıkmıştı. “Hangi kılıkta olursa olsun kız belayı mıknatıs gibi üzerine çekiyor.” İyi ama ben bu sefer hiçbir şey yapmamıştım ki.

Hector'un yanında durduğumda Karun'un sinirlerini kontrol altında tutmaya çalıştığını gördüm. Doğrudan benim olduğum yöne bakamıyor, burnundan sert nefesler alarak sakinleşmek için müthiş bir savaş veriyordu. Başka şartlarda olsaydı kendi hayatını zerre kadar umursamadan şimdi buranın altını üstüne getirmişti. Ancak burada, yani tehlikenin göbeğinde olmam onun elini kolunu bağlıyordu.

Beni sağ salım dışarı çıkarmak için ne yazık ki bütün bunlara katlanmak zorundaydı. Sonrası için olacakları iyi biliyordum. Karun beni güvenli bir bölgeye çıkartır çıkartmaz geri dönüp Hector'un işini bitirecekti.

Kumardan zerre kadar anlamadığım için tüm bu kâğıtlarla ne yaptıklarını bilmiyordum. Fakat masada kumar dışında da birçok oyunun döndüğünü tahmin etmek zor değildi. Yeniden oyuna döndüklerinde ilacın etkisiyle William esnemeye başlamıştı. Sorun William değildi, asıl sorun Hector'du. Ortadan bir kart çekerken Karun'a sataşmaya başlamıştı. Marasliyanların öldürmek istedikleri kadınla evlendiği için ve en önemlisi Carlos'u bana altın tepside sunduğu için Karun'a bilenmişlerdi.

Bu yüzden Hector onu kışkırtarak, “Son kabine toplantısı hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Bakanlarınız metro tünellerinde bulunan bombanın gizemiyle ilgili hâlâ bir açıklama yapmadı.”

Karun garsonlardan birinin uzattığı viskiyi alırken, “*Bakanlarınız mı?*” diyerek başını çevirdi ve Hector'a baktı. “Eğer onlar senin de bakanların değilse ülkemden siktir olup git,” dedi sakince. Hector'a saldırmak için fırsat kolladığını o kadar belli ediyordu ki.

“Ayrıca...” diyerek gözlerini Hector'a dikti. “Bomba bir zamanlar Sovyetlerin kullandığı tank mayınlarından biriydi. Adamlarım tarafından çoktan etkisiz hâle getirildi.” Karun'un iğneleyici bakışları bu işin arkasındakilerin Azap Tarikatı olduğunu doğruluyordu.

“Adamların mı?” Hector yüzüne yalancı bir şaşkınlık kondurdu. “Bu olayda sen ve adamlarının ne ilgisi var?”

Karun ona tek bir yumrukla suratını paramparça etmek istercesine bakıyordu. “Meclisteki çoğu bakanın güvenliğinden sorumlu olduğumu bilmiyor olamazsın.” Tabii ki biliyordu.

“Metrodaki patlayıcının koruduğun bakanlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?” Hector’un sinsi bakışları onun üzerindeyken ısrarla aptalı oynuyordu. “Bomba patlasaydı sadece insanların ölecekti, bakanlarınız değil.” İnsanlarımız mı? Bu Ermeni piçi en az amcası kadar Türk düşmanlığına sahipti.

Karun soğukkanlılığını bozmadan elindeki kart destesinden bir kart seçip ortaya attı. “Bomba patlasaydı üç bloğu birden havaya uçuracak donanıma sahipti ve o gün savunma bakanımız metronun bir blok ötesinde bir basın açıklaması yapıyordu.” Kaşlarını yukarı kaldırdığında yüzünde bir alay kisvesi vardı. “Ne komplo değil mi? Halkı hedef almış gibi gösterdiler ama asıl hedefleri bakandı. Bunu sıradan bir terör saldırısıymış gibi göstereceklerdi.”

Karun’un dudağının köşesi büyük bir kibirle kıvrıldı. Hector’un gözlerinin ta içine baktı ve “Bombayı fark eden bizim insanlarımızdan biriydi,” dedi övünerek. “İntihar etmek için tünellere inen sıradan bir üniversite mezunuymuş. Gördüğün gibi bizim insanımız ölmeyi düşünürken bile onlarca can kurtarabilir.” Hector’a misilleme yaparak *insanımız* kısmına bilerek vurgu yapmıştı.

Karun son darbeyi vurarak, “Ve o insanımız...” diyerek gururlandı. “Artık ekibimin bir parçası. Bundan sonraki işi ölümü düşünmek değil, öldürmek olacak ama bizim insanımızı değil, insanlarımızın canına kastedenleri.” Hector’un bozulan suratına bakıp alenen güldü. “Tıpkı benim gibi.”

Hector ona karşı olan söz düellosunda yenik düştüğü için beklediğimden daha çok sinirlenmişti. Sıkıdığı dişlerinin gıcırdamasından bunu anlıyordum fakat öfkesini gizlemeye çalışarak, “Üsteğmen Çağıl Kalender nasıl?” diye Karun’u kardeşiyle vurmaya çalıştı.

Siyah gözlerinin ardında apaçık bir tehdit oluştuğunda sırtarak Karun’a bakıyordu. “Duyduğuma göre Suriye’ye giden birliklere öncülük eden komutanlardan biriymiş.” Karun’u kardeşiyle tehdit ederken bakışları şeytaniydi. “Sence de bir görev için Suriye tehlikeli bir yer değil mi? Oradaki savaş durmaksızın devam ediyor. Kardeşinin geri döneceğinin bir garantisi var mı?” Çağıl’ı öldürmekten bahsediyordu!

Karun bir süre sessiz kalarak ona boş gözlerle bakmakla yetindi. Onun en çok bu huyunu seviyordum, fevri bir şekilde acemice bir savunma yapmak yerine susardı ve rakibini can evinden vuracak en sağlam cümleleri seçerdi. “Kız kardeşin nasıl?” diyerek Hector’un tehdidine aynı şekilde karşılık verdi.

Gözlerini Hector’un gözlerinden ayırmadan az önce onun yaptığı gibi sıırttı. “Duyduğuma göre İtalya’da okuyormuş. Peki, İtalya onun için ne kadar güvenli? Bisikletle kampüse giden, ders aralarında kütüphanede erkeklerle yiyişen, korumalarını sık sık atlatıp hep aynı barda takılan bir kız için İtalya ne kadar güvenli?” Hector kaskatı kesilmişti çünkü Karun onun kardeşini yakından takip ettirdiğini açık bir şekilde ifade etmişti.

Karun’un ne demek istediği çok açıktı. Çağıl ölürse kız da ölürdü. Kaybedilen bir kardeşe karşılık Hector’un kardeşi. Karun’un tehdidini çok iyi sezen Hector masadaki elini sıktı. “Eminim kardeşin güvende olacaktır.” Çağıl hakkındaki tüm komplolardan vazgeçtiğini doğrudan olmasa da kapalı cümlelerle belirtmişti.

Önüne dönen Karun bir kez daha misilleme yaparak, “Eminim ki kardeşim güvende olduğu sürece kardeşin güvende olacaktır,” dedi. Bu adamı seviyordum be!

Hector ona olan her saldırıda bozguna uğradığı için morali bozuk bir şekilde oynamaya devam etti. Bir süre sonra yine rahat durmayıp, “Karın nasıl, Kalender?” diye sordu.

Ben ne alaka şimdi?

“Bana karımı mı soruyorsun?” Karun başını çevirip dik dik ona bakmaya başladığında mavi gözlerinde gazap vardı. “Hem de bir kumar masasında?” Hector dâhil masada olan diğer üç adamı işaret etti. “Ben onu anlatacağım ve siz siktiğim herifleri karımı benden dinleyeceksiniz, öyle mi?”

Elini ceketinin içine daldırdı ve belindeki silahı çıkartıp kaba bir hareketle masaya vurdu. “Şimdi bana tekrar karımı sor, orospu evladı!” Öfkeden hiddetlenen gözlerini Hector’a diktiğinde bakışları fazla korkusuzdu. “Sor ki karımdan bahseden ağzını sikeyim!”

Masada buz gibi bir hava oluştuğunda, “Bunu hep yapar mısınız?” diyen Elay’ın sesini duydum. “Başkalarının mekânında hep ev sahibini tehdit eder misiniz?”

Burada yoklardı ama seslerini duyuyorduk. Duha keyifli bir şekilde, “İşin eğlencesi zaten bu değil mi?” dedi. “Herkes kendi çöplüğünde aslan kesilir ama önemli olan başkalarının çöplüğünde kükremek.”

“Sen kendini aslan mı sanıyorsun?” diyen Elay hiç susmuyordu.

“Kedi de sayılmam doktor.”

“Daha çok köpek.”

“Mesafeni koru o zaman çünkü her an ısırabilirim.”

“Kuduz aşılarım tam.”

“Yani gel ısır beni diyorsun, öyle mi?”

“Sana hakaret ediyorum ama zerre kadar işlemiyor!”

“Hakaret miydi onlar?” Duha üzülmüş gibi hayıflandı. “İltifat sanmıştım. Kalbim kırıldı doktor, öp de geçsin,” dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. Hiç uslanmıyordu.

Onları duymazdan gelerek masada olanlara odaklandım. Hector’un gözleri Karun’un masaya koyduğu silahta gezindiğinde bakışları gaddarca kısıldı. “Sakin ol Kalender,” diyerek başıyla Cassandra’yı gösterdi. “Masadaki kadını korkutuyorsun.” Daha sonra beni işaret etti. “Ve onu.”

Karun kısa bir an bana baktı ama bakışları fazla düzdü. “Böyle bir yerde çalışıyorsa gereken cesarete sahip olmalı.” Şu anda baktığı kişi karısı değilmiş gibi mavileri fazla hissizdi. İyi rol yapıyordu. “Yanılıyor muyum?”

Sesimi olabildiğince ürkek çıkartarak, “Yanılıyorsunuz efendim,” dediğimde korkmuş bir kadın gibi rol yapmaya başladım. Karnımda birleştirdiğim ellerimle oynayıp başımı biraz eğdim. “Silahlar korkunç oyuncaklardır.”

Furkan’m, “Dedi gözlerimin önünde Carlos’u havaya uçuran kadın,” diyen sesini duydum. Şu kulaklığı kapatmanın bir yolunu bulmalıydım.

“Kasayla işimiz bitti!” Kenan’ın sesi heyecanlı geliyordu. “Furkan camı kullanarak dışarı çıkalım.”

“Abi Bige Hanım ne olacak?”

Kenan, “Kocası olacak piç onu dışarı çıkartır,” deyince Karun’un belli belirsiz çatılan kaşlarını görmüştüm.

“Sen git abi, ben Bige Hanım’ı burada bırakamam,” dedi Furkan. “Ağlamak istediğinde zaman mekân dinlemeden yere çöküyor.” Furkan kısa bir an onu duyduğumuzu unutmuş olmalı ki, “Öyle anlarda çok savunmasız oluyor. Yanında olup onu korumalıyım,” deyince gülümsedim. Seviyordum bu çocuğu.

“Oğlum böyle bir yerde de ağlayacak kadar deli değildir herhâlde!” dedi Kenan.

“Abi o tertemiz sıyırmış bir deli. Furkan deyip sağına baktığında ve beni bulamadığında ne olacak?”

“Karun’un şu anda seni duyduğunu biliyorsun değil mi?”

“Bige Hanım umurumda değil, gidelim abi!” dediğinde Kenan’ın attığı kahkahayı duydum. Karun’a baktığımda o bile gülüşünü saklamak için başını eğmişti. U dönüşlerimiz Furkan ile yarıştı.

Sanırım görev tamamlanmıştı, şimdi tek sorun buradan çıkmaktı. Hector’un, “Silahlar tüm kadınları korkutur,” diyen sesini duyunca bizimkileri dinlemeyi bıraktım.

Bir garson hepsine içki servisi yaparak geriye çekildi. Bu gece için hafif bir kokteyl seçen Hector, “Kadınlar bizim aksimize zayıf yaratıklardır,” derken bundan emin gibiydi. “Onları korumalı ve onlarla sevişmeliyiz. Bunun için varlar.” O öyle sanıyordu çünkü biz kadınlar bir erkeğin yatağını süslemekten çok daha fazlasıydık.

Karun onun kadınlar hakkındaki sözlerini komik bulmuş gibi güldü ama bir yorumda bulunmadı. Hector’un ortaya yem attığını anlamayacak kadar aptal bir adam değildi. Hector kadınları küçümseyerek Karun’un benden bahsedip ona öyle olmadığını söylemesini bekliyordu. Böylece konuyu benden açıp Karun’un benim hakkımdaki düşüncelerini öğrenebilirdi. Karun için değerimin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Başımı çevirince kapıdan içeri giren Gazel’i gördüm. Kalbim kasılmıştı. Gazel burada mıydı? Bu nasıl olabilirdi? Fransa’dayken tam olarak neyi kaçırmıştım? Gazel bu son dört ayda Karun’un tutsağı değil miydi? Rezil bir depoda aylardır işkence görmesi gereken bir kadın tam karşımdaydı. Üstelik hiç de yeni kaçmış gibi görünmüyordu. Vücutunda tek bir çizik dahi yoktu, beklediğimden daha iyiydi.

Gazel siyah saçlarını sımsıkı bağlayarak atkuyruğu yaptığı için yüzü gerilmişti. Kedi gibi olan kısık gözleri etrafını tarıyor, bir şeyler arıyordu. Başını çevirdikçe kulağındaki büyük halka küpeler hareket ediyordu. Dudaklarında ona çok yakışan siyah rujuyla dişi bir yırtıcıdan farklı değildi. İnce askılı bir atlet ve deri pantolonla yine çok ateşli görünüyordu.

Kimi arıyorsun Gazel? Kim için buradasın? Yoksa aradığın kişi ben miyim?
Nasıl özgür kaldı, bilmiyordum ama bugün onu teğet geçmeyecektim.

Kenan ve Furkan kasayı soyduğu için görevi zaten tamamlamıştık. O zaman kopsun kıyamet, umurumda değildi! Gazel Saka'dan alacağım bir rövanşım vardı. Hector ve Karun kendi aralarında konuşurken kimseden izin almadan masadan uzaklaştım. İnsanların arasından geçerken kinle bakan gözlerini Gazel'den ayırmıyordum.

Kulağımda, "Bige dur!" diyen Duha'nın sesini duyunca başımı küçük bir açıyla çevirdim ve içeri giren Duha'yı gördüm. Bana bakıp belli belirsiz başını iki yana sallayarak, "Yapma, doğru zaman değil," dedi. Gazel'in buraya girdiğini görünce beni durdurmak için onun peşinden hemen gelmiş olmalıydı.

"İşine bak, Tunus!" Yanından geçtiğim bir masaya elimi uzatıp birinin dolu kadehini aldım. "Onun da dediği gibi, ben babamın kızıyım, kendi kanından olsa bile babam ihaneti affetmez. Ben de öyle."

Kadehi başıma dikip hepsini içtikten sonra yürüdüğüm yola atıp kırdım. Gazel'e çok yaklaştığım için kırılan kadehin sesinden başını benim olduğum tarafa çevirmişti. Onun yaptığı gibi onu sırtından bıçaklamaya-
cağım için gelişimi bilmeliydi. Bu yüzden kadehi bilerek kırmıştım. Fakat Gazel bana doğru döndüğü an nereden çıktığını anlamadığım Celil bir anda karşımda belirdi. Dev adam iri vücuduyla Gazel ve benim aramda bir duvar oluşturduğu için Gazel beni görmemişti.

Sağa doğru bir adım attım fakat Celil de aynı yöne hareket ederek yine beni gizledi. Diğer yöne adım attım ancak Celil yine beni taklit etmişti. "Çekil yolumdan koca adam." Kaşlarımı çatarak neredeyse benim iki katım olan adama ters gözlerle bakıyordum. "Cüssene fazla güvenme, daha sen ne olduğunu anlamadan bacaklarını beş farklı yerden kırarak boyunu kısaltırım."

Celil hiç alınganlık göstermeden, "Buna hiç şüphem yok," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Tüm kemiklerimi kırmadan geçmenize izin veremem. Üzgünüm Bige Hanım ama Karun Bey'in kesin emri var, size bir şey olmasına izin veremem." Bu da ne demek oluyordu? Gazel'in üstesinden gelemeyeceğimi mi düşünüyorlardı? Aptal bir kafesin içinde bilerek ona yenildiğim için mi bu sonuca varmışlardı? O gerçek bir müsabaka bile değildi!

Kısık bir sesle, "Gazel'in bana karşı hiç şansı yok!" dedim.

"Var efendim." Celil derin bir nefes alarak başını salladı. "Ona olan sevginiz ablanızın elindeki en güçlü silah." Bunları söylediği için özür
ıter gibi bakarken ellerini önünde birleştirmişti. "Ona karşı hiçbir zaman

kazanamazsınız, yenilgiye yaklaştığı an sizi ona olan hislerinizle zayıflatacaktır. Tıpkı o kafeste yaptığı gibi.”

“O kafesteki yenilgim sırtımdan bıçaklanmadan önceydi. Asla tekrarı olmayacak.” Yanından geçerek Gazel’in olduğu yöne baktığımda onu bulamadım. Sırf bunun için bile Celil’in tüm kemiklerini kırabilirdim! O beni oyalarken Gazel aradığını bulamadığı için salondan çıkmıştı.

Hızlı adımlarla salondan çıkıp kulağıma uzanarak kulaklığı kapattım. Gazel’i bulana kadar diğerlerinin sesini duymak istemiyordum. Beni manipüle edip durdurmalarını müsaade edemezdim. Yürüyerek etrafıma bakarken Gazel’i merdivenlerden çıkarken gördüm. Bizim ekipten kimseye yakalanmadan kalabalığa karışıp hemen peşine takıldım. Bir kat yukarı urmanarak koridora çıkmıştık.

Bu karttaki korumaların arasından ikimiz de geçmeye başladık. Burada çalıştığımı düşündükleri için kimse bana sorun çıkarmıyordu. Gazel bir odanın önünde durunca adımlarımı hızlandırdım. Onu kaçıramazdım. Cebinden çıkardığı kartla kapıyı açıp içeri girdi. Dikkat çekmeyecek bir şekilde hızlanırken önünde geçtiğim korumalardan birinin, “Aşağıda olup Kalender’in suratını görmek isterdim,” diyen sesini duyunca yavaşladım. “Onun için büyük bir aşağılanma olacak.” Neyden bahsediyordu bu?

Karun ile ilgili dönen oyunu öğrenmek için Gazel’in odasına yürümek yerine sola döndüm. Sırtımı duvara yaslayıp korumaların konuştuklarına kulak kabartmaya başlamıştım. İçlerinden biri, “Sizce Hector neyin peşinde?” diye sordu. “Kalender buna kayıtsız kalacak bir adam değil.”

“Hector bunu tüm düşmanlarına yapar ve şu zamana kadar hiçbiri onun mekânında ona sorun çıkarmaya cesaret edemedi.”

“Düşmanlarını yemek masasına davet eder ve onları ahşaptan ucuz sandalyelere oturturken kendisi görkemli tahtına kurulur. Bu şekilde onlara bu âlemin kralının kim olduğunu gösterir.” Duyduklarımınla kaşlarımı çatmıştım. Hector denen bu herif narsis bir hasta olmalıydı. Kral tahtı ve ahşap sandalyeler mi? Karun gibi ağzında gümüş kaşıkla doğan birinin karşısında tahtta oturacak ve onun kralıymış gibi davranacaktı, öyle mi? Öyle bir şey yaparsa bu sefer Duha bile Karun’u tutamazdı.

“Karun Kalender’in kötü ününü duymamış olamazsın,” dedi biri. “Böyle bir aşağılanmaya sessiz kalacak biri değil. Olay çıkartacaktır.”

“Hector’un da istediği tam olarak bu. Yeraltının Sanrısı sorun çıkardığı an salonda onu kurşuna dizecek birçok adamımız var.” Yani Hector, Karun’dan kurtulmak için onu kışkırtacaktı.

Böylece diğer konuklarına düşmanlarını bile iyi ağırladığını ama sorun çıkartanlardan kurtulmak zorunda olduğunu gösterecekti. Ev sahibini kızdırmadığınız sürece burada güvendesiniz mesajı veriyordu, öyle mi? Pekâlâ, Gazel bekleyebilirdi, ilgilenmem gereken bir şeytan ve onurunu korumam gereken bir kocam vardı.

Düz bir şekilde ilerleyip buradaki odaların kapılarına göz ucuyla baktım. Kapısı açık bir oda görünce hemen içeri girip odanın içini kontrol ettim. Çekmeceleri hızlıca karıştırarak bulduğum bıçağı aldım. Eteğimi biraz yukarı sıyrıp bıçağı siyah, tül çorabımın içine yerleştirdim. Eteği çorabın üzerine çekerek banyoya yöneldim.

Banyoya girdikten sonra hızlıca dolabı karıştırmaya başladım. Ne aradığımı bile bilmiyordum ama burada işime yarayacak bir şeyler olmalıydı. Belki bir şişe aseton işimi görebilirdi ama onun yerine kolonya buldum. Kolonya da iş görürdü. Hiç vakit kaybetmeden odadan dışarı çıktım. Koridorda gezen garsonlardan birinden bir kadeh viski aldım. Viskiye hızlıca içtikten sonra kadehi bırakmadan kadınlar tuvaletine girdim. Bununla ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

İçeride kimsenin olmadığına emin olduktan sonra kadehi lavabonun önüne koydum. Kolonya şişesinin kapağını açıp tüm kolonyayı kadehin içine döktüm. Limon kolonyası tıpkı bir içki gibi görünüyordu ama onun gibi kokmuyordu. Kolonya şişesini çöp kutusuna attıktan sonra kulaklıkları aktif bir hâle getirerek kadehi elime aldım. Birazdan gösteri başlayacaktı.

Kadınlar tuvaletinden çıkarken, “Celil,” diye mırıldandım. “Son durum hakkında bilgi ver. Neredesiniz?” Celil’i en son bıraktığımda Karun ve Duha’nın olduğu salondaydı. Bana neler kaçırdığımı söyleyebilirdi.

“William ilacın etkisiyle uyukladığı için masadan ayrıldı,” dedi Celil. “Dinlenmek için odasına çıkıyor.”

“Nedim her ne yapıyorsun bırak ve William’ın odasına sızmanın bir yolunu bul,” dedim hızlıca. “Deliksiz bir uyku çekecektir, bu yüzden odada olduğunu bile anlamaz. Kapı yerine pencere veya yan odanın balkonunu kullanarak onun odasına gir ve içeriden tüm kapıları kilitle. İkinci bir emre kadar o odaya kimse girmeyecek ve çıkmayacak.”

“Emredersiniz Bige Hanım,” diyen Nedim hiç sorgulamadan emrime itaat etmişti.

“Devam et Celil.”

“Yemek salonuna doğru gidiyoruz efendim. Salon beş.”

Hiç vakit kaybetmeden yönümü değiştirip adımlarımı hızlandırdım. Celil’in bahsettiği salonu biliyordum. Buraya geldiğimizde ilk bir saat boyunca alt kattaki tüm salonları gezip içki servisi yapmıştım. Özel localara doğru yürürken, “Dışarıda kim var sesimi duyan?” diye sordum.

Kenan, “Ben ve Furkan,” dedi.

İnsanların arasından geçerken usulca başımı salladım. “Tüm arabaları otoparktan çıkartıp hazırlayın. Arabaları çalışır vaziyette tutun ve geriye kalan tüm adamlar hazırda beklesin. Benden komut geldiği an içeri girecekler.”

“İpleri eline almış gibisin,” diyen Kenan benimle uğraşmaktan geri durmadı. “Aklından ne geçiyor? Karun veya Duha’nın bundan haberi var mı?” İkisi de şu anda beni duyuyordu zaten ama Hector’un yanında oldukları için cevap verip müdahale edemiyorlardı.

“Sorgulamayı bırakıp sana söyleneni yapar mısınız?” dediğimde Kenan’ın, “Ben senin çalışanın değilim,” diyen kızgın sesini duydum.

“Bu gece için herkes öyle,” diyerek omuz silktim. “Elay sen hangi cehennemdesin?”

Elay’ın, “Kayboldum!” diye sızlanan sesini duydum. “Bir odaya girip kazayla bir şeye çarptım ve duvarda bir kapı açıldı. Olamaz, Bige burada birçok patlayıcı madde var! Kim bir duvarın arkasına bu kadar şeyi saklar ki...”

Dudaklarım kıvrıldı. “Elay sen müthişsin bebeğim.” Keşfettiği şeyin ne kadar çok işime yarayacağını tahmin bile edemezdi.

Locaların terasında dolanarak Celil’in bahsettiği salonun tam üstünde durdum. Aşağıya bakınca hazırlanan büyük masayı görüyordum. “Patlayıcılardan anlayan kim var hatta?” diye mırıldandım. Kendi kendine konuşuyormuş gibi görünmemek için konuşurken dudaklarımı mümkün olduğunca az kıpırdatmaya çalışıyordum.

Kadem, “Bombalar uzmanlık alanım,” diye beni yanıtlasa da kafası kaşınmış gibiydi. “Hâlâ bize ne planladığını söylemedin?”

“Elimizi güçlendiriyorum, Çilek Adam. Şimdi her neredeyse Elay’ın yanına git ve o odadaki tüm patlayıcıları aktif hâle getir. Zamanlayıcı

istemiyorum, uzaktan kumandayla kontrol edilmeli. İşini hallettikten sonra kumandayı bir şekilde bana ulaştırmalısın.”

Aynı anda birçok küfreden ses duydum. “Bizi havaya mı uçuracaksın?” diyen kişi Elay’dı.

Kadem’in gülüşünü duydum. “Daha önce yapmadığı bir şey değil. Neyse bana yerini tarif et, geliyorum.”

Onlar kendi aralarında konuşurken Karun ve diğerlerinin henüz salona gelmediğini gördüm. Korkuluklara yaklaşarak aşağıda masayı hazırlayan garsonları izliyordum. Tam altımdaydılar ve Hector’un görkemli tahtı masanın bu ucundaydı. Altın varaklı kral tahtının kırmızı, ipek kumaşı hoş görünüyordu. Kolonyayla ıslanacak olması kötüydü.

Tahtın yakınında olan garsonun oradan uzaklaşmasını bekledim ama masadaki süslemelerle uğraştığı için bir türlü gitmemişti. “Sen de diğerleri gibi masanın diğer ucunda oyalansana!” Bu aptal kadın yüzünden burada işimi yapamıyordum.

Kadın beni kızdırmaya yemin etmiş gibi bir türlü tahtın yanından ayrılmadı. Acaba aşağıya inip aralarına karışarak bunu bizzat orada mı yapsaydım? Aklımdan geçeni uygulamayı düşünürken can sıkıcı garson diğerlerine doğru yürüdü. Toplamda dokuz garson servis arabalarındaki yemeklere yönelince hemen harekete geçtim. Elime geçen bu fırsatı kaçıramazdım.

Etrafımı kontrol ettim ve kimsenin bakmadığına emin olunca aşağıya sarkıp kadehteki tüm kolonyayı tahtta doğru savurdum. Bir kısmı yere dökülmüştü ama yarısından fazlası tahtın minderine gelmişti.

Arkamdan, “Hey, sen!” diyen bir sesle irkildim. Olamaz, yakalandım! Sıçrayarak arkamı dönünce çam yarması gibi iri bir korumanın bana doğru geldiğini gördüm. Çatık kaşlı adamın ceketinin yakasındaki siyah kurdeleye bakarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sinirli gözleri bile az önce yaptığım şeyi gördüğünü gösteriyordu.

Pekâlâ, B planı: Onu aşağıya tahtın üzerine atarak kaç buradan! Yukarıdan biri tahtın üzerine düşerse çıkan gürültüden herkes beni fark edip kurşuna dizerdi. Tamam, B planı iptal!

Boştaki elim usulca eteğimin altına sakladığım bıçağa uzanırken iri adam yanıma gelip, “Çalışmak yerine neden burada tembellik yapıyorsun?” deyince içimde tuttuğum nefesi sesli vermemek için kendimi zor tuttum. Ne yaptığımı görmemişti.

Tembellikten yakalanan bir garson gibi, “Şey efendim,” dedim yalancı bir ürkeklikle. “Ben sadece...”

Adam bilmiş bir suratla başını omzuna doğru eğdi. “Olacakları izlemek için buradaydın, değil mi?” Ne demek istediğini zerre kadar anlamadım ama her ne düşünüyorsa o sebeple burada olduğumdan çok emindi.

Başımı hızlıca salladım. “Evet, efendim,” dedim kadehi bir kenara bırakarak. “Bunu inkâr edemem.” Ellerimi önümde birleştirip başımı saygı gösterir gibi eğdim. “Tam olarak o sebeple buradayım.”

Hangi sebeple burada olduğumu biri bana da söyleyebilir mi?

Başımı eğdiğim için yüzünü göremiyorum ama, “Tarihî bir olay,” diyen keyifli sesini duydum. “Kalender ve Tunus’u herkes kolay kolay küçük düşürmeye cesaret edemez. O köpeklerle gereken dersi vererek Hector büyük şükse yapacak.” Kocamın aşağılanmasını izlemek için burada olduğumu mu düşünüyordu? Ayrıca o kimin kocasına köpek diyordu?

Şimdi döverim onu görür!

“İzlemene izin verirsem benim mükâfatım ne olacak?” diyen gevşek sesini duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Pörtlek gri gözleri vücudumu alıcı gözlerle süzüyordu. Sarılsa kolları arasında kaybolacak zayıf vücudumu ne şekillerde kullanacağını düşündüğünü biliyordum. Boş bir odada garson kızlardan birini becermek eminim ilk kez yaptığı bir şey değildi.

Alt dudağımı ısırarak ona göz süzdüm. “İzlememe izin verirseniz eminim karşılığını bir şekilde ödeyebilirim.” Kısık ama kışkırtıcı bir sesle konuşurken altına girmeye dünden razıymışım gibi davranıyordum.

“Eğer tam şu anda bana verecek bir dal sigaranız varsa...” Susup ona yaklaştım. Aramızda milimlik bir mesafe bırakıp başımı kaldırdım ve sıcak nefesimi dudaklarına üfleyerek, “Her şeyi yaparım,” diye fısıldadım. Çakmağa ihtiyacım vardı.

“Bir dal sigara için size aklınızın alamayacağı birçok şey yaşatabilirim,” dediğimde adam sertçe yutkundu. Duha öksürdü ve Karun, “Ne diyor lan bu!” diye hırladı sinirli bir sesle. Olamaz, onlar da duyuyordu, değil mi? Karun az önce bir dal sigara için bir adama kendimi nasıl sunduğumu duymuştu. Aslına bakarsak herkes duymuştu. Karun bu sefer beni öldürecekti.

“Abi sakın ol,” diyen Kadem’in endişesini duydum. “Tamam, bu geri zekâlı azgın falandır ama bir dal sigara için de seni boynuzlayacak kadar değil. Vardır bir planı.”

“Ben olsam bu kadar emin olmam,” diyen Elay ortalığı kızıştırıyordu. “Az önce bir dal sigara için her şeyi yapabileceğini söyledi.”

“Sektir git kız!” diye tersledi onu Kadem. “Onu benden daha iyi tanımıyorsun. Karun onu aldatmadığı sürece aldatmaz.”

Elay merakla, “Ya Karun onu aldatırsa?” diye sordu.

Kadem güldü. “Akı varsa yapmaz çünkü o zaman Efil takar ona boynuzu.” Bu aptallar tüm bunları Karun’un da duyduğunu unutuyorlardı!

Onları dinleyeceğim diye karşımdaki adamın beni öpecek kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Sıçrayarak kendimi arkaya atınca piç bir şekilde güldü. “Anlaşılan ilk senin isteklerin.” Sabırsız bir sesle konuşup, “Burada bekle,” dedi ve hemen bulunduğum terastan çıktı. Nereye gidiyordu?

Omuz silkerek önüme dönüp aşağıda olanlara baktım. Erkek bir garsonu tahtın yanında görünce kaşlarımı çattım. Minderdeki kolonya ıslaklığını görmüştü. Bir peçete alıp onu sileceği esnada Hector ve diğerleri içeri girdi. Tüm suç üzerine kalmasın diye garson kimseye bir şey söylemeden hemen tahttan uzaklaşmıştı.

Hector’un yanında içeri giren Karun’un heyheyleri yine tepesindeydi. Duyduklarının cinnetini geçirmek üzere olduğunu sinirli suratından anlayabiliyordum. Suratu kaskatı ve omuzları gergindi. Kulaklıktan duyduklarından sonra çenesini sıkıyordu. Hector onun hemen yanında olduğu için az önceki konuşmalara gerektiği gibi tepkisini koyamamıştı. Bu bile onu deli ediyordu. Gazel’s e Hector’un hemen sağındaydı. Evet, o da buradaydı.

Garsonlar kenara çekilince Hector tüm konuklarına tek tek oturacakları yeri gösterdi. Hector’un tahtı kadar olmasa da diğerlerinin de koltukları fena değildi. Bir tek bizimkilerin oturacağı şeyler içler acısıydı. Hector yan yana duran iki ahşap sandalyeyi Karun ve Duha’ya gösterip onlardan oturmalarını istedi. Yalancı bir tebessüm ve kibarlıkla, “Oturun lütfen,” dedi sinsice. “Artık yemeğe başlayalım, değil mi?” Bir anda aşağıda buz gibi bir atmosfer oluşmuştu. Bu onları aşağılamaktan da ağır bir şeydi.

Cemiyetin gözde zenginleri bir masanın etrafına oturarak keyifli bir şekilde Karun ve Duha’ya izliyordu. Hepsinin koltuğu oldukça rahat görünüyordu ama Karun ve Duha için bir koltuk ayırmak şöyle dursun, onlar

için ayırdıkları ahşap sandalyenin bir minderi bile yoktu. Bu ikisi için çok aşağılayıcı ve küçük düşürücü bir muameleydi.

Hector yeraltının tehlikeli adamlarını bir masada toplayarak onlara düşmanlarını nasıl küçük düşürdüğünü göstermeye çalışıyordu. Karun ve Duha'nın adamları kaskatı bir suratla bir köşede duruyor, her an silahlarını çıkaracaklarmış gibi kaşlarını çatıyorlardı. Karun ve Duha ise onlar için ayrılan sandalyeye düz bir şekilde bakıyordu. Hayır, o sandalyelere orurmayacaklardı çünkü ikisinin de bakışlarında saf ölüm vardı.

Böyle aşağılanmak yerine bu salonu kana bulayacaklarına emindim. Bana çok acilinden ateş lazımdı! Planımda eksik olan tek şey ateşti. Eğer çantam yanımda olsaydı gereken ateşi kolayca temin edebilirdim ama çantam yanımda değildi. Çakmağım çantanın içindeydi.

C planı: Bir silah bul ve tahta ateş edip küçük bir kıvılcım çıkar. Sonra da aşağıdaki tüm adamlar sana ateş edip vücudunda binlerce kıvılcım çıkarsın. C planı iptal!

Hector masanın en başındaki altın varaklı, kral tahtına doğru yürürken iyi bir ev sahibiymiş gibi, "Hadi, oturun beyler," derken yüz ifadesi çok yapmacıktı. Durdu ve iki düşmanının yüzüne sevecen bir ifadeyle baktı. "Bir sorun mu var?" Şaka mı yapıyordu?

Karun ve Duha yan yana dururken başını çevirip ikisi de omzunun üzerinden birbirine baktı. İkisinin bakışlarında gördüğüm kan donduran ifade birazdan burada çok şey olacağını gösteriyordu. İkisi gözleriyle anlaşıyor, yapacakları katliamı onaylıyorlardı. Hayır, buna sessiz kalacak adamlar değillerdi.

Arkamdaki adım sesleriyle başımı çevirdim. Az önceki abaza koruma elinde bir paket sigara ve çakmakla yanıma gelmişti. Önce benim isteklerim derken sırf onunla yatayım diye bana sigara getirmeye mi gitmişti? Sırf bunun için bile bu adamı öpebilirdim. Ya da öpmezdim çünkü kendi iğrenç zevkleri için bana istediğim şeyi getirmişti.

Paketin içinde bir dal sigara çıkartıp çakmakla bana uzattı. "Al bakalım." Aç gözleri ereğimin yırtmacında oyalanıyordu. Pişkince sırıtıp, "Hemen iç de keyfimize bakalım," dedi sabırsızca. "Ya da gittiğimiz yerde de içebilirsin." Bunları söylerken gözleriyle âdeta beni soyuyordu.

"Ama o zaman aşağıdaki eğlenceyi kaçırmaz mıyız?" Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip başımı eğerek yaktım. Başımı kaldırıp içime çektiğim dumanı yavaş bir hareketle yüzüne üfledim. "Birkaç dakika içinde

senin için kıyafetlerimi çıkarıyor olacağım.” Sesimi şehvetli çıkarmaya çalışarak, “Belki de sen kıyafetlerimi çıkartırsın,” diye göz kırptım.

Adam ayaküstü ereksiyon olmuş gibi kaskatı kesilirken Kadem’in, “A, önce söylediklerimin hepsini geri alıyorum!” diyen kızgın sesini duydum. “Kudurmuş bu!”

O kadar da değil herhâlde!

Başımı çevirip aşağıya baktığımda Karun’un öfkeden cayır cayır yanan gözleriyle karşılaştım, “Hay aksi,” diye mırıldandım. Karun bulunduğu yeri çok hızlı respit etmişti, başını kaldırmış, öldürecekmiş gibi kızgın gözlerle bana bakıyordu. Bu gece çok fazla kıskançlık krizine girdiği için bir daha öldürseniz beni böyle yerlere getirmezdiniz.

Duha dirseğiyle onun kolunu dürtünce dişlerini sıkarak tehditkâr bakışlarını benden çekmek için kendini zorladı. Bana olan tüm sinirini Hector’dan çıkarmak ister gibi gözlerini ona dikmişti. Hector’un gözleri Karun’un sıkıdığı elinde oyalandı ve pişkin bir şekilde, “Bir sorun mu var, Kalender?” diye sordu. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

Daha Karun konuşmadan, “Evet, var!” diye sesimi yükselterek hepsinin dikkatini üzerime çektim.

Başlıyoruz.

Aşağıdaki herkes başını kaldırıp bana baktı. Bense kimseye bakmıyordum, gözlerimin odağında sadece Hector vardı. Gözlerim onun siyahlarıyla buluşunca, “İzin verin Karun Bey’in duygularına tercüman olayım,” dedim sakince. Gazel’in gerginliğini ta buradan soluyordum. Kardeşini sesinden tanımıştı.

Hector’un arkasında duran Karun’u işaret edip gözlerimi Hector’a diktim. “Diyor ki bu âlemin kralı da benim efendisi de. Kral ölmedikçe soytarılar tahtta oturamaz!” Sigarayı dudaklarıma yerleştirip büyük bir nefesi içime çektim.

İçime çektiğim dumanı havaya üflerken masadaki herkesin üzerinde gözlerim oyalandı. Sırasıyla hepsine baktım hatta Gazel’in bozguna uğrayan suratına bile. Bakışlarım tekrar Hector’da durmuştu. Kaşlarını çatarak tam konuşacaktı ki, “Kurt ulurken köpekler havlamaz, Marasliyan,” diyerek onu susturdum. “Hele ki bu konuşan bir kurt kızıysa...” Sırıttım. “Yedi cihana kendimi dinletmesini bilirim!” Karun’un gözlerinde bir gurur ifadesi, dudaklarında ise çarpık bir gülüş oluşmuştu.

Hector yutkunduğunda gözleri irice açılmıştı. “Kurt kızı mı?” diyen çışkun sesi ve afallayan bakışları bana kenetlenmişti. “S-sen... sen olamazsın!”

“Ta kendisi.” Saçımdaki peruğu çıkartıp aşağıya ayaklarının önüne fırlattım. Elimi arkaya atıp saçımı tutan tokayı çıkardım ve başımı iki yana sallayarak saçlarımı dalgalandırdım. Saçlarım omuzlarıma dökülünce saçımda gördüğü siyah kurdeleyle Hector’un değişen suratına güldüm. “Hoş geldin demek yok mu, Marasliyan?”

Kaskatı kesilerek başını kaldırıp yüzüme bakıyor, fotoğraflarda gördüğü o kadına ait bir şeyler arıyordu. Yüzümdeki makyajda tuhaf bakışları oyalanırken, “Bige Efil Saka...” derken kendini ben olduğuma ikna eder gibiydi.

“Kalender!” dedi Karun.

“Neyden bahsediyorsun?”

“Bige Efil Saka Kalender diyeceksin! Eksik söyleme, belanı sikerim!”

Kocamın tek derdi buydu.

“Şimdi şu taht kavgasına bir son verelim, değil mi?” dedikten sonra herkesin gözleri önünde sigaradan bir nefes daha içime çektim. Gri duman dudaklarımdan arasında süzülürken elimdeki sigarayı aşağıya attım. Sigara aşağıya doğru düştü, düştü ve küçük yolculuğu tahtın üzerinde son buldu. Tam isabet.

Sigara tahtın kolonyalı minderiyile buluştuğu an minder alev alınca dudaklarımı üzölmüş gibi büktüm. “Ama taht yanıyor, şimdi Hector nereye oturacak?” Elimi kaldırıp Karun için ayırdığı ahşap sandalyeyi gösterdim. “Orası nasıl?”

Hector, Karun’a kurduğu tuzığa kendisi düşüp en büyük aşağılanmayı yaşadığı için boynundaki damarlar belirginleşmişti. Kaskatı olan çenesindeki kaslar seğirirken deliye dönmüştü. “Bu kadar yeter!” Yumruklarını sıkarak yanımdaki adama beni gösterdi. “Getir onu buraya!”

Karun zerre kadar endişe duymadı, yapacağım şeyi tahmin etmek zor değildi. Yanımdaki adam kim olduğumu öğrenince küçük çaplı bir şok geçirmişti. Nihayet kendisini toparlayıp bana doğru bir atakta bulununca havadaki elini yakaladım. Elini yakaladığım an ona sırtımı dönüp dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. Arkamdaki iniltisi kulağıma gelince ona doğru döndüm ve yumruğumu suratına geçirdim.

Sapık adam geriye sendeleyince kaburgalarına öyle bir tekme attım ki tekmenin şiddetiyle arkasındaki korkuluklara çarptı. Kendisini toparlmasına izin vermeden az öncekinden daha sert bir tekme atınca yaslandığı korkuluk kırıldı ve o, bağıarak yere düştü. Yürüyüp aşağıya bakınca yemek masasının üzerine küt diye düştüğünü gördüm. Harika.

Bunu gören Hector kendi mekânında küçük düştüğü için, “Vurun!” diye bağıarak silahını çıkarttı. “Hepsini vurun!”

Daha Hector ve adamları tetiğe basmadan, “Tabii William’ın ölmesini istiyorsanız!” diye bağıarak hepsini durdurdum.

Arkamızı sağlama aldığı için buraya çıkıp ahkâm kesiyoruz herhâlde. Yoksa sıkardı biraz.

Babasının adı geçince silahını yukarı kaldırıp bana doğrultan Hector, âdeta ağzından köpükler çıkartıyordu. “Babamın bununla ne ilgisi var!”

“Ara hadi babacığını,” diyerek omuz silktim. “Bakalım telefonu kim açacak?” Umarım Nedim zamanında William’ın odasına girmiştir yoksa hiçbirimiz buradan sağ çıkamazdık. O kadar artistlik yapmıştım, hepsi boşa giderse kimse Nedim’i elimden alamazdı.

Hector babasını aramak için telefonunu çıkartırken Gazel gözlerini bana dikti. “Buraya gelerek kendi sonunu hazırladın!” Sevgili ablam çok sinirli görünüyordu. “Büyük aptallık.”

Ona göz devirip bulunduğum yeri gösterdim. “Neden yanıma gelmiyorsun?” Kahkaha atarak kollarımı iki yana açtım. “Hadi Gazel Saka, buraya gel!” diye bağıarak ona meydan okudum.

Üzerime doğrultulan onca silaha rağmen Gazel’i kışkırtmaktan geri durmuyordum. “Bak küçük kardeşin silahsız ve seni bekliyor. Gel ve annenin emanetini bir kez daha sırtından vur hain!” Gazel gerildi, taş kesildi ama tek kelime edemedi.

Hadi gel yürek sızısı, gel ve yine canımı yak. Sanki daha fazla yakabilir-mişsin gibi gel.

Gazel davetime kayıtsız kalırken Hector telefonu kapatıp bağıarak duvara fırlattı. Babası yerine Nedim’in sesini duymak onu çıldırtmıştı. Burnundan soluyarak delici bakışlarını Karun’a dikti. “Ne istediğini söyle!”

Karun kalçasını masaya yaslayarak rahatça içkisini yudumlarken gözleriyle beni gösterdi. “Anlaşman gereken kişi ben değilim, karım Saka.” Bunları söylerken kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Kaşla

göz arasında Hector'u köşeye sıkıştırdığım için Karun'un keyfine diyecek yoktu. "Karım ne derse o."

Hector dişlerini sıkıp gözlerini belerterek kaşlarını çatı. "Sen dururken karınla mı anlaşıcağım?"

"Karımın sözü benim sözümdür, ya onunla anlaş ya da kapat o sıkık çeneni."

Duha onun Hector'la olan konuşmalarına bir anlam veremediği için Karun'a yaklaşıp, "Ne halt ediyorsun?" diye sordu kısık bir sesle. "Anlaşmayı Bige'yle yaptırmak da ne demek oluyor?" Diğerleri duymadı ama kulaklıktan Duha'nın fısıltıyla söylediklerini duyuyordum. "Lan oğlum William'ın hayatına karşılık ya ondan ruj falan isterse?"

Karun'un yakışıklı yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. "Ruj mu?"

"Dudaklarında eksik etmediği şu kırmızı boya işte!"

"O boyayı neden Hector'dan istiyor lan! Benden istesin, ben alırım ona!" Bu ikisi şaka gibi bir şeydi.

"Oğlum karının sağı solu belli mi oluyor! Dudak boyası da ister, yere oturup ağlayacak açık alanı da! Anlaşmayı o deli yapmasın."

"Karım kapalı alanlarda da ağlayabiliyor, bunun için özellikle bir yer ayırt etmiyor."

"Karun sen ne sikimden bahsediyorsun? Konumuz karının ağladığı ortamlar değil."

"Konumuz karımın kırmızı ruju da değil! Aşağıya attığı şu piçi gördükçe zaten nevrime dönüyor, bir de sen sinirlerimi bozma! Kafasını dağıtıp karımla kurduğu tüm o fantezileri beyninden sökeceğim!"

"Beni dinle ve anlaşmayı sen yap." İkisi kısık bir sesle konuştukları için kulaklıkları olmayan kimse onları duymuyordu. Lakin tıpkı benim gibi bazı bahtsızlar bu sıra dışı konuşmaya tanık oluyordu.

Karun kimse onu duymasın diye başını Duha'nın kulağına doğru uzatıp kısık bir sesle konuştu. "Adamın babasını ben mi rehin aldım?" Bunu söylerken sesi kulağa fazla sitemkâr geliyordu. "Manyanın tekiyle evli olduğumu bilmiyormuş gibi konuşma. Akıl hastası kadın ipleri çoktan eline aldı ve gördüğün gibi gayet iyi idare ediyor. Bırakalım bildiği gibi halletsin. Kırmızı ruj istemediği sürece sıkıntı yok." Taktılar kırmızı ruja. Onların inadına Hector'dan kırmızı ruj istemek vardı ama bu sefer kimse onu zapt edemezdi.

“Umarım kırmızı ruj ister de dediğime gelirsin,” diye homurdandı Duha. Ciddi ortamlarda Karun ve Duha gibi olmak vardı.

Karun elindeki kadehi sıkarak, “Sikerim!” diyerek kaşlarını çatı. “Bu heriften kırmızı ruj istemediği sürece istediği gibi at koşturabilir. Onun işine karışırsam sence eve döndüğümüzde bana ne yapar?”

Kimse duymasın diye etrafını kontrol edip tekrar Duha’ya doğru eğildi. Fısıltıyla, “Silahla kovalayacağı kişi sen olmayacaksan kapat çeneni!” deyince Duha başını geriye atıp gür bir kahkaha patlattı. Karun’un benden ödü kopuyordu.

Gülüşünü durduramayan Duha, “Beni silahla kovalayacak bir karım olmayacaksa neden evleneyim ki?” diye ona takılırken Karun’un benimle olan evliliğini kıskanmış gibiydi. “Bir ikizi olmaması büyük kayıp.”

Karun sırtarak başıyla Gazel’i işaret edince Duha, “Siktir git lan!” diyerek yüzünü buruşturdu. “Kendimden daha kötü kadınlar artık ilgimi çekmiyor.” Rengin’in yaptıklarını düşünürsek tabii ilgisini çekmezdi.

Hector sabırsız bakışlarını bana çıkarttuğında sinirden terlemeye başlamıştı. “Ne istiyorsun?” Babası için endişelendiğini gizleyemiyordu. “Hızlı cevap ver!”

“İstediğim şey çok basit,” diyerek omuz silktim. “Biz şimdi buradan ayrılacağız ve sizden kimse ateş etmeyecek. Aksi takdirde William tek bir kurşunla Carlos’un yanına gider.”

Karun rahatlayarak nefesini koyuverdi. “Kırmızı ruj istemedi,” diye mırıldandı.

Duha güldü. “Belki de henüz kırmızı ruju bitmedi.”

Bu ikisini döverim!

Elay’ın kıkırtısını duydum. “Siz ikiniz mümkünse yan yana gelmeyin,” dedi. “Ayrıyken çok tehlikeli ve ürkütücüsünüz ama yan yana gelince fazla şapşal ve sevimli.” Sonuna kadar haklıydı.

Konudan sapmak istemediğim için Hector’a bakıp, “Eee?” dedim sıklıkla bir sesle. “Teklifimi kabul ediyor musun? Babanın hayatına karşılık adamlarını yolumuzdan çekecek misin?”

Gözümü bile kırpmadan amcasını havaya uçurmuşken babasını çok kolay gözden çıkartacağımı iyi biliyordu. Bu yüzden öç isteyen kindar bakışlarını bana dikip, “Gidin!” dedi ama gözleri *bu yanına kalmayacak* der gibi bakıyordu. “Kimse size dokunmayacak, terk edin mekânımı!”

Karun, Duha ve aşağıdaki adamlarımıza baktım. “Bu sıkıcı yerden gidelim beyler,” diyerek terastan uzaklaştım. Kasadan alacağımızı zaten almıştık. Daha fazla burada kalmanın bir anlamı yoktu.

Terastan çıktığımda karşımda silahlı birçok adam gördüm. Aşağıdaki olay yüzünden hepsi benim olduğum yere doluşmuştu. Bir süredir burada olduklarını ve saldırmak için Hector’un emrini beklediklerini biliyordum. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak onlara kulaklığı gösterdim. “Tek bir cümleyle William’ı öldürtebilirim. Biriniz bile beni takip eder veya bana zarar vermeye kalkışırsa o ölür!” dedikten sonra hiç korkmadan aralarından geçtim.

Peşimden gelmediler ama telsizle iletişim kurdukları için her adım başında birilerini görüyordum. Gözleri üzerimdeydi. Merdivene doğru koridorda yürürken kulaklıktan Nedim’in, “Bige Hanım kapıyı kırıyorlardı, bu yüzden pencereden çıkmak zorunda kaldım!” diyen telaşlı sesini duydum. “Artık William’ın odasında değilim!”

Aşağıda birbiri ardına patlayan silah sesleriyle hemen en yakınımıdaki odaya kendimi attım. Allah kahretsin, haber Hector’un kulağına çok hızlı gittiği için daha Karun ve Duha oradan ayrılmadan ateş etmişlerdi. Umanım hepsi iyidir ve bir şekilde oradan çıkmayı başarırlar. Hector’un ilk emri beni bulmak olacaktı.

Girdiğim odanın kapısını içeriden kilitleyip deli gibi odada dönmeye başladım. Buradaki adamlar kapıya abanıp açmaya çalışınca bir küfür savurdum. Daha onlar ateş etmeden bu odaya girmeyi başarmıştım ama kapı uzun süre dayanmazdı. Silah sesleri durmaksızın devam ediyordu, şimdi ne yapacaktım?

“Kenan dışarıdaki adamlarla içeri dalın!” dedim aceleyle. “Karun ve Duha’nın desteğe ihtiyacı var. Mümkün olduğunca hızlı salon beşe gidin!”

Karun’un, “Bir yere saklanıp beni bekle!” diyen sesi kurşunların çıkardığı gürültü yüzünden zor duyuluyordu. “Ben gelmeden sakın kendi başına bir şey yapmaya kalkışma!”

“Peki.” Onu onaylayıp hızlıca başımı salladım. Karun aşağıda ölüm kalım savaşı verirken bir de aklı bende kalmasıydı.

“Son bir şey daha,” diyerek homurdandı. “O yüzünü yıkamanın bir yolunu bul. Yanına geldiğimde görmek istediğim tek yüz karımın yüzü.” Tüm bu hengâmenin içinde düşündüğü tek şey bu muydu? Adamlar kapıya dayanmış, onun dediğine bak!

Panikleyerek etrafıma bakınca gördüğüm tekli koltuğu kapının arkasına ittim. Bu onları bir süre yavaşlatırdı. Koşarak dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladım. Şansım yaver gittiği için komodinin alt çekmecesinde bir silah bulmuştum. Silahın şarjörünü kontrol ettikten sonra emniyetini açtım. Hiç vakit kaybetmeden banyoya girip kapıyı yine içerdiden kilitledim. Odanın kapısını açınca bir de banyo kapısıyla uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Banyoya girdikten sonra banyo dolaplarına doğru yürüdüm. Onlar benim için gelene kadar belki yüzümdeki makyajdan kurtulacak vakit bulurdum. Kulaklıkları kapatarak onları çıkartıp bir kenara koymuştum. Yüzümü yıkayacağım için ıslanmalarını istemiyordum. Dolapları hızlıca karıştırıp yüzümdeki makyajı çıkartacak bir şeyler aradım. Kim olduğumu artık biliyorlardı, daha fazla gizlenmenin bir anlamı yoktu.

Burası bir kadının odası olmalıydı, banyoda kadınlara özgü çok şey vardı. İhtiyacım olan makyaj temizleyicilerin tamamını banyo dolabında bulamadım. Ancak benim kullandığım pahalı ürünler kadar olmasa da işe yarar bir şeyler bulmuştum.

Hiç vakit kaybetmeden bulduğum tüm ürünleri musluğun önüne bıraktım. Önce gözlük ve lensleri çıkardım, daha sonra da pamuğa sıkıttığım losyonla yüzümdeki makyajı çıkarmaya başladım. Dışarıda tam olarak neler oluyor, bilmiyordum fakat çok fazla gürültü kulağıma geliyordu. Kulaklıkları çıkardığım için son durum hakkında bilgim yoktu ama dışarıda âdeta kıyamet kopuyordu.

Elimi hızlı tutup birkaç dakika içinde zor olsa da yüzümü makyajdan arındırmıştım. Suyla yüzümü yıkadıktan sonra askıdaki havluyu aldım. "Adamlar dışarıda birbirini vuruyor ama ben burada neyle uğraşıyorum?" Yüzümü sildikten sonra az önce dolapta bulduğum kırmızı ruj elime aldım. Ruj konusunda şanslıyım.

Savaş da yaparım, makyaj da... Kim karışabilir ki.

Ruju dudaklarıma yeni sürmüştüm ki banyo kapısının arkasından sesler gelmeye başladı. Odaya çoktan girmişlerdi, şimdi sırada banyo vardı. Onlar kapıya yüklenirken hiç telaş yapmadan dudaklarımı emerek ruj dudaklarıma yedirdim. Uzanıp kulaklıkları taktıktan sonra bir kenara koyduğum silahı aldım ve beklemeye başladım. Gözümü banyonun kapısına dikip içeri girmelerini bekliyordum. Onlar kapıya yüklendikçe kapının menteşeleri zangırdıyordu. Sadece saniyeler içinde kapıdan kurulumuş olacaktı.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan beklerken Kadem'in, "Elay!" diyen kızgın sesini duydum. "Az önce yanımdaydın, nereye kayboldun?"

"Hangi cehennemdesin doktor?" Duha da onu merak etmeye başlamıştı. "Bizden birini bul ve dışarı çık!"

"Abi o benimle," dedi Nedim.

"Ve benimle de," diye ekledi Furkan.

Duha'nın hafif sinirli sesini duydum. "Peki, siz üçünüz neredesiniz ve ne yapıyorsunuz?"

Elay, "Grup," deyince Kadem kahkaha attı.

"Bu iyiydi," dedi ama Duha'nın, "Sikerim!" diyen kızgın sesini hafife alamazdım. "Orada ne haltdar dönüyor lan!"

Elay'ın kıkırtısını işittim. "Meşgulüz, rahatsız etme bizi."

"Beni ayart diye üç aydır paramı harcamana izin veriyorum, Kalender'in korumaları için değil!"

Duha, Elay'a kızdıktan sonra bu sefer de, "Uraz!" diye bağırdı. "Saklanma bir yere, tüm kurşunlarımı seni korumak için harcıyorum! Beni koru diye seni işe aldım, ben sana korumalık yapayım diye değil, piç!"

"Abi sen beni değil, Karun Bey'i koruyorsun," diyen Uraz'ın sesi kulbime gelmişti. Bu futbolcu çocuk Duha'nın en iyi adamlarından biri olduğu için onda da kulaklık vardı. "Karun Bey neden öldürdüğü o cesede kâle işkence ediyor?" diye sorduğunda hiçbir şey anlamadım. Neyden bahsediyordu?

Duha'nın gülüşü keyifli geliyordu. "Tanımadın mı, masanın üzerine düşen herif o. Hani Bige'nin bir dal sigara için..." demişti ki Karun, "Derzını getirirsen sikerim o ağzını!" diyerek onu susturunca birkaç kişinin gülüşünü duydum.

Karun ilk iş olarak o adama mı saldırmıştı? İyi de ben zaten onu terasta aşağıya atarak çok kötü yaralamıştım. Anlaşılan bu Karun için yeterli olmamıştı. Kapı menteşelerinden sökülerek kırılmak üzereyken odada büyük bir gürültü duydum. Emin değildim ama sanki kırılan bir camın gürültüsüydü. Daha sonra birkaç acı dolu inilti geldi ve sonrası sessizlik. Artık kimse kapıyı açmak için zorlamıyordu. Neler oluyordu?

Elimdeki silahı sıkıca tutarak kapıya yaklaştım. Derin bir nefes alarak kapıyı açınca içeriye düşen bir cesetle sıçrayarak geriye çekildim. Bu da neydi şimdi? Alnından vurulan adamın üzerine basarak odadan çıktığımda kapının önündeki yedi cesetle bakışıyordum. Kimi göğsünden

vurulmuştu kimisi kafasından kimisi de yüzünden. Sanki kendilerini savunma fırsatı bulmadan hepsi ölmüştü.

Kasım rüzgârı saçlarımı uçuşturunca başımı kaldırdım ve gördüklerimle sertçe yutkundum. Odanın güney cephesindeki cam duvar tuzla buz olmuştu. Bu adamları vuran kişi dışarıdan ateş etmişti. Uzun menzilli bir tüfeğin kurşunları cam duvarı delip tüm adamları öldürmüştü.

Cesetlerin arasından geçerek paramparça olan cama yaklaştım. Tam o esnada biri daha odaya girmiş olmalı ki önce adım seslerini duydum, daha sonra da acı dolu iniltisini. Başımı çevirip omzumun üzerinden arkaya baktığımda kapının önünde bir ceset daha görmüştüm. O adam sadece iki saniye önce öldürülmüştü ama ben onu öldüren kurşunun sesini hiç duymamıştım. Ateş edilen silahta susturucu vardı.

Önüme dönüp kısık gözlerle karşıdaki binalara bakmaya başladım. Bu odaya kim girerse girsin beni öldüremezdi. Takipçimin buna izin vermediğini artık biliyordum. Saklanmak için çok doğru bir oda seçmiştim. Bu odanın bir duvarının tamamen camdan olması da benim şansımdı. Odamın perdelerini kapalı tutmamın bir sebebi de buydu çünkü yıllardır onun tarafından izleniliyordum.

Yanılmadığımı biliyordum, aradan geçen tüm o yıllara rağmen peşimi bırakmamıştı. Ben deli veya şizofren değildim, biri beni izliyordu. Kendi hayal dünyam yüzünden bu tokayı takmıyordum. Peşimde biri vardı. Bu adamları o öldürmüştü.

Bir uçurumun kıyısındaymış gibi yıkılan cam duvarın önünde durup karşıdaki binalara göz gezdirdim. Gecenin bir yarısı olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Ben onu görmüyordum ama şu anda onun beni gördüğüne emindim. İçinde bulunduğum odanın yanan ışıkları da işini kolaylaştırıyordu tabii. Muhtemelen uzun menzilli tüfeğinin dürbününden beni izliyordu. “Bunu neden yapıyorsun?” diye fısıldadım.

Sekiz yaşından beri beni takip eden biri şimdi neden beni korumuştü? O Carlos’un kiralık katiliydi. Peki, o zaman kılık değiştirdiğim bilgisi neden Hector’a ulaşmamıştı? Peruğu odamın balkonunda takmıştım, yani ne yaptığımı görmüştü. O zaman bu bilgiyi neden Hector’a ulaştırmamıştı?

Neden bu odadaki adamları öldürdü?

Neden beni koruyordu?

Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Dışarıdaki karanlığa bakarken bir şeyi test etmek ister gibi elimi kaldırıp saçımdaki tokaya dokundum. Parmaklarım tokayı çıkartır gibi yapıp onu kavradığımda başımı eğdim ve sol göğsüme baktım. Kalbimin üzerinde lazerli bir tüfeğin kırmızı ışığı vardı. İç çekerek elimi tokadan uzaklaştırdım. "Anlaşılan benim tarafımda da değilsin." Tokayı çıkardığım an beni öldürecekti.

Arkamı dönerek kapıya yürüdüğümde ansızın odaya dalan birini boğazından vurdum. Kapıdan dışarıya adımımı atmıştım ki üzerime yağın kurşun yağmuruyla hemen kendimi geriye çektim. Az önce gözüme birini kestirdiğim için iki saniye bekleyip tekrar kafamı dışarı çıkardım ve ateş ettim. Onu vurmuştum. Bu hareketi sık sık yapmaya başladım. Dışarıyı kontrol ediyor ve kendimi kurşunlardan korumak için aceleyle geri çekiliyordum. Daha sonra aynı saniye içinde öne atılıp ateş ediyordum.

Bu koridoru adamlarımızla birlikte daha güvenli bir hâle getirmeye çalışıyordum. Evet, ekibin büyük bir kısmı buradaydı. Ara sıra dışarıyı kontrol ettiğimde onlardan birilerini görmüştüm. Kadem'in, "Yeter lan, çok sıkıldım saklanmaktan!" diyen sesini duydum ama hangi katta olduğunu kestiremedim.

Dışarıyı kontrol ederken karşıdaki odalardan birinden koridora fırlayan Kadem'i görünce bir küfür savurdum. "Koruyun şu aptalı!" dedikten sonra vücudumun bir kısmını dışarı çıkardım ve duvarın arkasında ateş eden Gazel'e ateş ettim. Az kalsın beynini dağıtacağım için Gazel sonunda kafasını çekip, "Şu kaltağı canlı istiyorum!" diye bağırdı.

"Şu haini ölü istiyorum!" diye ben de bağırdım.

Kadem kendini tam karşımdaki odaya atarken güldü. "Kim inanır kardeş olduğunuza."

Diğerleri Hector'un adamlarına ateş ediyordu ama Gazel ile ikimiz sadece birbirimizi hedef almıştık. Aynı anda vücudumuzun bir kısmını dışarı çıkartıp silahlarımızı birbirimize doğrulttuk. Tetiğe ilk basan kazanacaktı. Onun tereddüt etmeyeceğini iyi bildiğim için ateş ederken kendime fazladan düşünme şansı tanımadım. Kısa bir an göz göze gelince aynı anda ateş etmiştik. Benim kurşunum onun kulağının yakınında geçip onu teğet geçti. Şaşırtıcı olansa Gazel'in kurşununun da kolumun çok yakınından geçip gitmesiydi.

Hemen kendimi geriye çektiğimde karşı odanın açık kapısında ateş eden Kadem'in ters bakışlarıyla karşılaştım. "Bilerek ıskaladın onu!"

"Sapımlama!" diye homurdandım. "Kafama nişan almıyım."

"Kafama nişan alaydası vurucdası."

"Sonra bu su tutmayacağı!" Ona kızacağım diye dışarıyı kımıldamadan çıkmak gibi bir kaza yapmışım. Kulaklığımın yanından cıvıltı sesler çıkaran bir kurşun sızdı ve arkamda bir gürültü kopmuş. Hemence kendimi içeri çekip bir süre belledüksün sonra kafamı uzatarak "önce görüldüğün geldiği yöne bakın."

William'ın adamlarına ait bir cesetle karşılaştım. Kafamı içeri çekip Kadem'e bakımdır. "Onu kim vurdu? Koridorun sağından ateş edildi."

"Mümkün değil." Kadem buna hiç ihtimal vermiyordu. "Biz vaktayız, yağ saralı Coriel ve ideri uyanıyor." Kurşunun yağ saralıdan geldiğine yemin edebiliyordum ama belki de yanlış oluyordum.

"Kurşunun birisi," diye vaktandım.

"Yakala." Kadem ceketinin iç cebinde çıkardığı drülu şarjörle bana fırlattı. Arkama düşen şarjörün yerden alıp doğrulduğumda bir şey almama çalışıp ayaklarımın altına düşüyordu. Kafamı eğip bakınca araba arabaları gibi küçük bir kumandayı gördüm. Bunun da Kadem aynısı.

Kumandayı alıp uyanırmışın arabama sokuyordum. Silahın şarjörünü de geçirirken, "İşe yarayacak mı?" diye vaktandım ki bir sesle.

Kadem bacağı dışarı çıkarıp Coriel'in olduğu yöne ateş ederken girdiğini gördüm. "Hepimiz dışarı çıktığında düşmeye hasarlı olan yağ saralıyı görürsün." Klay'ın kaza kaza keşfettiği patlayıcılardan birine düşeneği kummayı bekarını.

Kadem kendini içeri çekip, "Coriel!" diye bağırdı. "Çok sıkıldım, neden aklınızı bırakıp yakın temasta bu işi halletmiyorsunuz?"

Duvarın arkasında yağ saralı Coriel'in, "Benimle yakın temasta bulunmak istemeyin çünkü," diyen ağır sesini duydum.

Kırgınlıkla kollarını açan Kadem, "Bir yağ saralı aramızda, kimse yokmuş diyorlardı!" diye bağırp Coriel'i vurmak için kafasını dışarı çıkardı. Fakat Coriel'in kurşunu kafasının üzerinden geçince hemen kendisini geriye çekti. "Akıllı mı, akil haram!" Kadem'in kızırtı sesinden sonra Coriel'in gürültüsünü duydum.

"Tala yakın temasta bulunmak istiyor mu?"

"Kendinden yakıllarla değil!"

Gand kalakaba anı. "En azından çocuk değil." İkisinin arasındaki o bir an çocukken de en büyük karga seheplerinden biriydi. Gazel yirmi doluz umuluydu, yani Kademiden bir yaş büyüktü.

Kadem ile göz göre geldiğimizde dudaklarını oynatıp, "Aynı anda," diye mırıldanmıca başını salladı.

Karşı odalarda saklanırken aynı anda dışarı çıkıp Gazel'in bulunduğu yer hedef aldık. O esnada Gazel de ateş etmek için dışarı çıkmış ama biz ise anda ortaya çıkınca hazırlıkta yakalanmıştık. Çözümler de birbirimize ateş etmek ama ikisi iskaladı. Kadem ve Gazel birbirine silah çekmişti ancak ikisi de birbirini iskalayarak saklandıkları yere geri döndüler. Ben ise Gazel'in arkasındaki birini gözümle keşirmiştim ve dışarı çıktığı an onu vurup seker saklandım.

Kapıları açarak Kadem'in olduğu tarafa ters ters baktım. "Bilerek iskaladın"

Az önceli sözlerimi taktir ederek, "Saçmalama," diye homurdandı. "Kafama nişan almışım."

"Kafama nişan alsaydın vururdun"

"Seni de bunu vuruyamayacağım" Bu hayran herif beni öldürecek.

Bilerek iskaladım çünkü bize yaptığı her şeye rağmen Gazel'i vuramamıştım. Tıpkı benim de vuramadığım gibi. Gazel bizim merhametimizi hak etmiyordu. Hector'un bölgesindeki adam sayısının artmasıyla bir anda iskaladım. Ağzı tarafındaki silah sekeri iki kauna çıkmıştı.

Körpeye sıkıştığınızı düşündüğüm için korkmaya başlamıştım ki, "Hector vuruldu!" diyen bir ses odanın içinde duyulmaya başladı. Hızla içeri girip odadaki cesetlere yaldım. Duyduğum o ses adamın keme-tedeki silahından geliyordu.

Tektire konuşan kişi, "Ateşi sakın kemeyin!" diyordu. "Kalender ve İmam'ın adamlarına göz açtırmayın. Sanrı, Hector'u vurduğu için bu göz buradan ağ çıkarmamalı!" Duyduklarımınla gülmeye başladım. Karun, Hector'u vurdu mu?

Karun ve Duha alı kaı ele geçirmeye başlamış olmalıydı. Yukarıda çoktan bu kurgun sesleri birden geliyordu, Karun adamlarıyla yukarı çıkıyordu. Çıktık ayakların ucuyla Hector'u vurmaya başlamıştı. Yayıldığı bir anın muduluğuyla, "Kucam geldi!" diye kuş gibi şakıdım.

Kulaklıktan Karun'un gülüşünü duydum. "Tüm bu kargaşadan sorumlu değilmiş gibi kocam deyişi yok mu..."

"Ben ne yaptım ya?"

"Yavrum adamın tahtını yakıp babasını rehin aldın, daha ne yapacaksın? Kasayı zaten soymuştuk, yemekten sonra kavga gürültü çıkmadan ayrılacaktuk. Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

"O ahşap sandalyeye oturacak mıydınız? Hem de Hector karşınızda bir tahtta otururken?"

Karun yerine bana cevap veren Duha olmuştu. "Çoğunluğu korumak için gururdan ödün verilebilir." Bu yalandı, ben yapmasaydım onlar yapacaktı. Bunu biliyordum.

"Kapat çeneni, Tunus," diye homurdandım. "Kocamın gururunu ayaklar altına almaya çalışan birinde gurur namına bir şey bırakmam."

Karun'un keyifli sesini işittim. "Ulan Çeyrek Mafya..." Artık kızgın değil gibiydi. "Nasıl bir şeysin sen?"

Ona şirinlik yapıp kapıya doğru yürüdüm. "Sen nasıl istersen öyle olurum kocam." Duyduklarıyla yüksek çıkan gülüşü kalbimi hızlandırıyordu.

"Hep böyle kal, kâfi."

"Yani bir sigara için hep birilerini mi ayartsın?" diye sordu Elay.

Duha kahkaha attı. "İyi yerden vurdun doktor."

"Tahtı yakmak için ateş gerekliydi!" Kendimi savunurken aynı zamanda kapıya yaklaşıp gördüğüm adamları vurmaya çalışıyordum. "Mazeretim var, gelmeyin artık üzerime."

"Tahttan çok o herifi ateşe verir gibiydin," dedi Kenan.

"Görev içindi dedim ya."

Benimle aynı cephede savaşan Kadem hayvanı, "O piçin seni soymasını istedin lan!" diyerek iyice sinirlerimi bozdu. "Aktris misin sen? Ne diye rol gereği soyunuyorsun?"

"Ama çok üstüme geliyorsunuz." Sinirlerim bozulduğu için gözlerim çok hızlı dolmuştu. "Şimdi buraya oturup ağlarım, görürsünüz." Gözlerime akın eden yaşlar yüzünden burnumu çekerken, "Anlamıyorsunuz, çok müşkül bir durumdayım," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Bitmiyor bu kızın müşküliyetleri!" diyen kişi Kadem'di.

“Şu siktiğim konuyu bir daha açarsanız leşinizi yere sererim!” Karun’un sesi artık mudu gelmiyordu. O adamla olan kışkırtıcı sohbetimi unutmak istiyordu.

Bir süre sonra bu kattaki silah sesleri azalmaya başlamıştı. Etrafımı kontrol ederek başımı dışarı uzattığımda gördüğüm tüm adamlar bize altı. Koridorun sağ tarafından çıkan Karun’u görünce hemen saklandığım yerden çıktım. Karun’a doğru hızlı adımlarla yürüyordum ki beni görünce, “İçeri gir!” diye bağırdı ama tekrar içeri girmek için çok geç kalmıştım, çoktan dışarı çıkmıştım.

Nedim’in, “Bige Hanım eğilin!” diyen sesini duyduğum gibi yere diz çöktüm. Nedim’in komutuna çok hızlı karşılık verdiğim için neyse ki bana sıkılan kurşun üzerimden geçmişti.

Aceleyle ayağa kalktığımda Karun’un koşarak yanıma geldiğini gördüm. Üzerime atlayıp beni yere düşürdüğünde birkaç kurşun sesi daha duydum. Burada hâlâ Hector’un adamları vardı! Bir anda kendimi sırtüstü yere düşerken bulmuştum ve Karun üzerimdeydi. İkimiz düşerken üzerimizden geçen birçok kurşunu hissetmiştim.

Başını kaldıran Karun hızlı hızlı nefesler alırken kaşlarını çatmıştı. “Bu işler böyle yürümez!” Bana kızmıştı ki korkudan dolan gözlerimi görünce üzerimde kaskatı kesildi. Soluğu durdu, endişesi büyüdü. “Bige.” Sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettim. “Vuruldu mu?” Şimdi değişen suratının sebebini anlıyordum. Vurulduğum için gözlerimin dolduğunu düşünmüştü.

Sadece öleceğimi düşündüğü anlarda korkup bana Bige derdi. Artık biliyordum, bir gün son nefesimi verdiğimde Karun’dan duyacağım son şey adım olacaktı. Onu rahatlatmak için, “Vurulmadım,” dedim buruk bir sesle. “Adımı ölümle lanetleme, Karun,” diye fısıldadım. “Normal zamanlarda da bana adıyla hitap et.”

Derin bir nefes alırken gözlerimin içine bakıyordu. “Bilinçli bir şekilde bunu yapmıyorum. Adınla bir sorunum yok ama ezberimde olan isim soyadın.” Karun bunları söylerken kurşunlar üzerimizden vızır vızır geçiyordu. Diğerleri bizi korumaya çalışırken Karun üzerime kapanarak bir kalkan gibi beni sarıp koruyordu.

Silah sesleri tekrar kesilince üzerimden çekilip yerdeki adamlardan birinin silahını aldı. Karun ayağa kalkınca ben de kalkıp kendime çekidüzen verdim. Bittiğini düşündüğüm esnada arkamda bulunan odadan beş kişi çıkarak üzerime atladı.

Hadi ama bitmiyor bunlar!

Nedim ve diğerkleri bizi korumak için silahlı olanlara nefes bile aldır-mıyordu. Karşı taraftan biri kafasını dışarı çıkardığı an onu vuruyorlardı ama doğrudan bize saldıranların icabına biz bakmalıydık. Odadan çıkan adamlar üzerime adayınca hemen geriye çekilip aramıza biraz mesafe koy-muştum. Hızlı hareket ederek birinin karnına tekme atıp onu yere dü-şürdüm.

Ne ben ne de Karun kalan kurşunları onlara harcamak istiyordu. Bu yüzden Karun hızlıca yanıma gelip yakın mesafeden bana ateş etmek üzere olan birinin bileğini yakaladı. Onun elini yukarı kaldırdığı için kurşun tavana isabet etmişti. Adamın suratına yumruğunu geçirdiği gibi onu yere serdi.

Ben de bu esnada birinin bacak arasına tekme atarak onu yere düşür-müştüm. Diğer adamın saçına uzanan elini yakalayan Karun olmuştu. Saçıma uzanan eli bileğinden bükerek kırarken duyduğum kemik sesi mide bulandırıcıydı. Adam acıdan bağırdığında Karun onu bana bırakıp diğer adama yöneldi. Onun yaraladığı kişiyi tek bir yumrukla yere serdim ama bundan mutlu değildim. “Yaralayıp bana bırakma!” diye sitem ettim. “Senden kalanlarla idare etmeyecek kadar iyiyim.”

Kendi rakibiyle uğraşırken kaşlarını çatarak, “Benimle yarışmayı bı-rakıp arkanı kolla!” deyince arkamı döndüğüm gibi başımı geriye çektim. Bir saniye geç kalsaydım bu adamın elindeki bıçak yüzümü kesecekti. Eğer Karun zamanında uyarmasaydı belki de o bıçak sırtıma girecekti.

Bıçağı tekrar bana doğru savurunca bu sefer geriye çekilmek yerine bileğini yakaladım. Diğer elini yumruk yapıp bana vurmaya çalıştı ama onu da bileğinden tuttum. İki bileğini tuttuğum gibi onu kendime doğru çekip dizimi karnına geçirdim. Bacağımı kaldırdım ve tüm gücümle ikinci kez karın boşluğuna dizimi vurdum. İnilti çıkardığı esnada bıçak olan bileğini tuttum ve çok hızlı bir hareketle elini boynuna doğru savurdum.

Bıçak onun elindeyken yarısına kadar boğazına saplanınca hemen arkaya doğru birkaç adım atmıştım. Havaya sıçrayıp boynundaki bıçağa tekme atarak tamamını onun boğazına soktum. En sevdiğim hareket buydu. Boğazından kanlar akan adam sırtüstü yere devrilince Karun’un, “Muazzam,” diyen sesiyle başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Mavi gözleri irileşmiş, göz bebekleri büyümüş ve o, yüzündeki büyülenmiş ifadeyle beni izliyordu.

Şaşkındı ama aynı zamanda hayran kalmıştı. “Dövüş becerilerinin iyi olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.” Ne kadar etkilendiğini gizleyemiyordu. Beni ilk kez dövüşürken görüyordu.

Gülümseyerek hızlı adımlarla ona yaklaştım. “Ben her konuda iyiyim,” dedikten hemen sonra yumruk yaptığım elimi kaldırıp onun suratına doğru savurdum. Refleksleri çok iyi olduğu için başını omzuna doğru eğince, yumruğum onu teğet geçti ve arkasındaki adamın suratıyla buluştu.

Karun bunu görünce, “Eğil demen yeterliydi!” diyerek beni azarladı.

“Reflekslerini test ediyordum.”

Yerden kalkan bir adama doğru yürüdüm. “Sürekli bana kıızıyorsun ama senin yaptığın işler de çok mantıksız!” dedikten sonra adam silahına davranınca eline tekme atarak silahı düşürdüm. “Onca telaşın içinde yüzündeki makyajı sildiren sensin!” Rakibimin saldırılarından kurtulmak için bir süre savunmada kaldım. Fakat bulduğum ilk boşlukta omuzlarını kavradığım gibi kafa atarak onu yere devirmiştım. Bunu yaparken burnuma dikkat ediyordum çünkü burnum estetikliydi benim.

Karun ensesini kavradığı bir adamın suratını duvara çarparken, “Karıma bakarken daha fazla bir yabancıнын yüzüne bakmak istemedim!” dedi ve bayılttığı adamı yere fırlattı.

Kafa attığım adam yerden kalkmaya çalışınca karnına tekme atarak onu sırtüstü yere devirdim. “Evde de yıkayabilirdim yüzümü.” Tüm o şeyleri yüzümden çıkarmak kolay mıydı sanıyordu? Hem de beş dakika içinde!

Karun kaşlarını çatarak hızlı adımlarla bana doğru yürürken, “Endişen olmasın, eve gidince ben seni zaten yıkayacağım!” dedikten sonra bana yaklaştı ve silahını kaldırıp arkamda bir yere ateş etti.

Başımı çevirince alınının tam ortasından vurularak yere düşen birini gördüm. Âdeta gözlerimden kalpler çıkartarak Karun’a döndüm. “Çok iyi atıştı, kocam.”

Heyecanım karşısında hâlâ bana sinirli olsa da gülüşüne engel olamadı. “Buradan çıkana kadar bana kocam deme. Bu itlerden kurtulmamız için sinirli kalmalıyım.” Sözleriyle kıkırdadım, o da *hiç akıllanmayacaksın* dercesine homurdanarak bana baktı. “Gülme de,” diye söylendi. “Şu an için aklım senin sevimli gülüşüne takılmamalı!” O kadar tatlıydı ki.

Silahını bırakmadan yerdeki adamların silahlarını da aldı. Nedim ve diğerleri çok iyi bir iş çıkarmış olmalı ki şu an için bu koridorda silahlar

susmuştu. Yine de bazı odalarda hâlâ birileri vardır diye saklandıkları yerden çıkmadılar. Tamamen dışarı çıkmak yerine kapıların önünde durup koridoru kontrol ediyorlardı. Karun bana iki şarjör daha uzatınca onları da alıp belimin arkasına eteğin kemerinden içeriye soktum.

İki silahı beline takan Karun, bir eliyle silah tutarken boştaki eliyle elimi tuttu. Tekrar birileri gelmeden önce asansöre doğru koşmaya başladık. Kendimizi asansöre atar atmaz hemen kapıyı kapattım. Karun düğmeye basarak asansörü durdurunca sebebini anlamadım. Bir adım geriye çekilerek silahını beline takmıştı. Ceketini çıkartıp yere attıktan sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca heyecanlandım. Onun soyunduğunu görünce ben de hemen üzerimdeki gömleğin düğmelerini açmaya başladım.

Yeterince savaştık, biraz da sevişelim.

Karun üzerinde çıkardığı siyah gömleği bana uzatınca, “Ne bu?” dedim şaşkınca. “Yere atsana, bana niye veriyorsun?”

Kaşlarını hafifçe çattı. “Giy diye veriyorum.” Üzerimdeki gömleği gösterdi. “Ben parçalamadan o itin gömleğini çıkar!” Gömleğin düğmelerini yarısına kadar açtığımı görünce bundan memnun kalarak başını salladı. “Aynı şeyleri düşünmemize sevindim.” İyi de ben bunun için çıkarmıyordum ki...

“Ne yani, sevişmeyecek miydik?” diye sordum safça.

Karun donup kalırken bizimkilerin küfreden sesini kulaklıktan duymuştum. En yaratıcı olanlar Duha’nın ettiği küfürlerdi. “Libidosu yüksek aptal kuş!” diyerek bana kızıyordu. “Şimdi sevişmenin sırası mı!”

“Kulağıma kulağıma bağırma!” diye somurttum. “Asansörün kapısını kapatıp soyunmaya başlayınca aklıma başka bir şey gelmedi.”

“Çünkü kafan hep oraya çalışıyor!” diyen Kadem’in sesini duymaz olaydım. “Biz burada ateş hattundayız ama sen farklı ateşlerin peşindesin!”

“Görmüyor musunuz, ben de çok müşkül bir durumdayım,” diye sızlandım. “Doğru düzgün sevişemiyoruz bile.” Karun başını geriye atıp kahkaha atarken diğerlerinin ettiği küfürler birbiriyle yarışırdı.

Tüm keyfimin içine ettikleri için üzerimdeki gömleği çıkartıp sertçe yere attım. Karun’un bana verdiği şarjörleri ona uzattım. İkisini de pantolonun kemerine sıkıştırdı. Eteğimin fermuarını açtıktan sonra eteği kalçamdan sıyrarak çıkardım. Etek çok dar olduğu için hareketlerimi kısıtlıyordu. İç çamaşırlarıyla kalınca Karun’un gülüşü yavaş yavaş solmaya

başlamıştı. Artık gülmüyordu çünkü artık aklındaki şeyler daha yakıcı ve nutkuluydu.

Gözlerinin mavisini koyulaşmaya başladığında sutyenden taşan göğüslerine bakıp sertçe yutkundu. Arzu dolu bir sesle, “Bence de sevişmeliyiz,” diyerek üzerime yürüyünce duyduklarıyla cinnet geçiren Duha, “Lan oğlum bir durun!” diye bağırdı. “Adamlar üzerimize kurşun yağdırıyor, siz orada ne yapıyorsunuz! Burası Fransızların oteli değil, kendinize gelin!” Bu da taktı Fransızların oteline.

Suratımı asarak Karun’un elindeki gömleği aldım. “Bir daha içinde sevişme olmayan hiçbir operasyona katılmayalım kocam,” dediğimde Kenan’ın kahkaha atan sesi kulağıma geldi.

“Duydun Duha,” dedi eğlenen bir sesle. “Bir daha plan yaparken Biçe’nin şartlarını göz önünde bulundur.”

Elay’ın kükürtüsü müzik gibiydi. “Haklı tabii, sevişmek önemli.”

“Sen de mi doktor?” diyen Duha sınırları bozulmuş gibi güldü. “Şu karşıdaki odaya ne dersin?”

“Ne için?”

“Sevişmek için.”

“Çatışmanın ortasında dediğin şeye bak!”

Duha güldü. “Hani sevişmek önemliydi? Gördüğün gibi doktor tavsiyesi dinliyorum.” Yalnız bu adam lafı hep doksandan vuruyordu.

Hızlıca Karun’un gömleğini giyip önünü düğmeledim. Kalçamın altına kadar uzanan gömlek üzerimde kısa bir elbise gibi durmuştu. Karun bana yaklaşırken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Gömleğin uzun kollarını benim için toplamaya başlamıştı. İkimiz de gördüğümüz manzardan memnunduk. Onun üzerinde siyah bir tişört vardı, benim üzerimde ise onun siyah gömleği. Birbirimizle uyumluyduk.

Karun’un kol kaslarını gördükçe kollarının arasına sokulmayı, tişörtten belli olan sıkı kaslarına dokunmayı istedim. İçimdeki şehvet dizginlenemezdi ama ne yazık ki şimdi sırası değildi.

Yerdeki silahlardan birini aldı ve diğer silahın mermilerini de bana vereceği silahın şarjörüne koydu. Benim için hazır ettiği silahı ondan alınca asansörü çalıştırdı. Yan yana durarak düz bir şekilde asansörün kapısına bakmaya başladık. Aşağıya inerken ikimizin de aklında farklı şeyler vardı. Çoğunlukla sevişmek ama tekrar Duha’nın kızgın sesini duymak istemi-yordum. Yine konuyu Fransızların oteline bağlamasını beni deli ederdi.

Asansör alt katta durunca Karun başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. “Hazır mısın?”

Elimde tuttuğum silahı daha sıkı kavradım. “Sence?”

“Hadi gidip buradaki herkese Kalender çiftini yakından tanıtalım!” Asansörün açılan kapısıyla aynı anda dışarı çıktık.

Dışarı çıkar çıkmaz sırtımızı birbirimize yaslayıp ateş etmeye başladık. Koridorun iki farklı ucuna ateş ediyorduk, bu bölgede de sayı üstünlüğü bizdeydi. Duha ve Karun’un tüm o uzun konvoyları çoktan içeri sızdığı için avantajlı durumdaydık. İkinci katta daha çok adamımız olduğu için her delikten geriye kalan adamlara ateş ediyorlardı.

Karun’un, “Dikkatli ol,” diyen sesini duyduğumda büyük salon bitkisinin arkasına saklanarak bana ateş eden adamı indirmekle meşguldüm.

Orta alanda kurşunların hedefi olmak yerine ikimiz de bir yerlere saklanmak için koştuk. Karun bir duvarın arkasına geçerken ben koşarak kumar oynanan salonlardan birine girdim. Burada kimse yoktu, sadece cesetler vardı. İçeriye doğru bir adım atmıştım ki kulaklıktan duyduğum rahatsız edici sesle inleyerek dişlerimi sıktım. Bu ses o denli yüksek ve rahatsız ediciydi ki kulak zarım patlayacak sandım. Acı dolu inilti çıkarırken güç bela kulaklıkları çıkartıp yere atmıştım.

Aynı sorunu diğerlerinin de yaşadığına emindim. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama aramızdaki bağlantıyı koparmak için bir şekilde kulaklıkları sabote etmişlerdi. İleri teknolojinin böyle sakıncalı tarafları da vardı. Tüm bu kurşunların içinde şimdi nasıl birbirimize sesimizi duyuracaktık?

Birinin haykırışını duyunca koşarak cesetlerin arasından geçtim ve salonun diğer kapısından başka bir koridora çıktım. Duha’yı bir adamı yumruklarken görünce rahat bir nefes almıştım. En azından acı dolu o ses Duha’dan gelmiyordu. Çığlık sesi Elay’dan geliyordu çünkü duvarın dibine sinmiş, ara ara bağırarak Duha’yı kızdırıyordu.

Duha köşeye sıkıştırdığı adamı yumruklarken, “Doktor, biraz daha çığlık atarsan sıradaki sen olacaksın!” diyerek arkasındaki kadına kızdı. “Beni iyi yönden hiç motive etmiyorsun. Karun’un azgın karısından bir şeyler öğren.” Son söyledikleriyle onu öldürmek istedim. Azgın değildim ki! Belki biraz.

Hiç vakit kaybetmeden Duha’nın yumrukladığı adamın kafasına hedef alıp ateş ettim. Adamın kafasından fıskıran kan Duha’nın yüzüne

sıçrayınca küfrederek başını kaldırdı. Beni görünce dişlerini sıkarak, “Kurşunlarını böyle heba edemezsin!” diye söylenip ayağa kalktı.

Koluyla yüzündeki kanları silerken dik dik üzerimdeki siyah gömleğe bakıyordu. “Ne bu hâl? Çatışmanın içinde neden üzerinde sadece bir gömlek var?” Gözlerini irice açarak bir küfür savurdu. “Gerçekten seviştiniz mi?”

“Bize engel olmamış gibi konuşup durma.” Ona doğru yürürken her an biri önüme fırlayacakmış gibi etrafımı kontrol ediyordum. “Elay, sen iyi misin?”

Saklandığı yerden çıkan Elay, Duha’nın kanlı yüzüne ürkererek bakıyordu. “Bu canavara uzun süre maruz kalan biri ne kadar iyiye o kadar iyiyim.” Kızarak yanıma geldi. “Bunlar kaba kuvvetten başka bir şey bilmiyor. Bari sen beni buradan çıkar,” deyince Duha başını iki yana sallayarak güldü.

“Denize düşen gerçekten de yılanı sarılıyormuş.”

Kınayan bakışları Elay’ın üzerinde oyalanırken gözleriyle beni gösterdi. “Tüm bu katliamın sebebi ondan başkası değil. Gecenin başından beri sorun çıkarmaya yemin etmiş gibi, plana hiç sadık kalmadı.” Bunun için neden beni suçluyordu ki? Her şey kontrolüm dışında gerçekleşmişti.

Duha bize yürü dercesine koridoru işaret edince onu dinledik. Üçümüz etrafımızı kontrol ederek yürürken aklıma gelenlerle başımı çevirip Duha’ya baktım. “Kulaklıklara ne oldu?”

“Aramızdaki iletişimi kesmek için imha ettiler.” Sol tarafta ne gördüyse kaşlarını çatarak eliyle kafama sertçe bastırdı. Hızlı bir hareketle kafamı eğdiği an solumda gelen kurşun sesini duymuştum.

Başımı çevirip arkama bakınca solumdaki kapının önündeki cesedi gördüm. Önüme dönünce Duha’nın kızgın bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. “Asiler gibi önde yürümek yerine Elay gibi sen de bir adım arkamdan yürü.” Elay savaşmayı bilmediği için korunmaya muhtaçtı, beni onunla kıyaslaması doğru değildi.

Koridorun ortasında durup vurulmayı beklemek yerine ilerlemeye devam ettik. Koridordan sola dönmek için bir adım atmıştım ki Duha ensemden tutarak beni yanına çekti. Yanlış bir şey yapmışım gibi bana öldürecekmişçesine bakıyordu. “Düşünmeden hareket eden tedbirsiz kuş!” deyip yine beni azarladı. “Önce kontrol et, sonra ilerle! Doğrudan mevzuya dalamazsın.”

Hızlıca başımı sallayıp duvarın arkasına geçtim. Kafamı uzatıp koridorun diğer tarafını kontrol edip, “Temiz,” dedim. “Sadece cesetler var.”

“Öyle olmasaydı çoktan alına kurşunu yemiştin.” Çaylağına den veren bir eğitmen gibi katıydı. “Bir dahaki sefere kafanı boynun görünecek kadar uzatma.”

Ben ve Elay’ı bir adım arkasında tutarak koridordan sola döndü. Biz ona yaklaştıkça adımlarını daha büyük atıyor ve önümüze geçerek arkasında durmamızı sağlıyordu. Burada ne olmuşsa çok kötüydü, iki tarafa da ait birçok ceset vardı. Duha’yı takip ederek güvenli bir şekilde asansörün önüne gelmiştik. Duha asansörü çağırmak için düğmeye basarken ben etrafımızı kontrol ediyordum. Asansörün açılan kapısıyla yedi kişi karşımızda belirince üçümüz aynı anda küftük. Bunlar Hector’un adamlarıydı.

Daha adamlar silahlarına davranmadan, “Üçü senin üçü benim, geriye kalan buçuğu da Elay sen al!” dedim.

Duha, “Bitmiyor bu herifler!” diye söylenerek asansörün içine atladı. Bizi vurmak üzere olan iki kişinin bileğini yakaladı ve havaya kaldırarak bizi kurşunlardan korudu.

Anlaşılan diğerlerinin silahı veya kurşunu yoktu ki asansörden çıkup üzerime atladılar. Üzerime diyorum çünkü Elay korkağı onları görür görmez bağırarak yine bir yerlere saklanmıştı. Duha silahlı o iki adamla ilgilenirken bu beşiyle ben mi ilgilenecektim? “Hadi be!” Şansıma küfrederek etrafımı saran adamlara baktım. Hiç olmazsa Elay kendi payına düşen buçuğu alsaydı.

“Şu işi biraz kolaylaştıralım.” Silahımdaki son kurşunla birini tam gözünden vurarak sayıyı dörde düşürdüm.

Fakat o esnada biri arkadan saçıma yapışıp sertçe çekince önümde beliren adamın yumruğu karnımla buluştu. Acıyla haykırırken, “İstediğiniz kadar vurun ama yüzüme dokunmak yok!” diyerek onları uyardım. Hemen sonrasında kolumu kaldırdığım gibi arkamdan saçıma yapışan adamın karnına dirseğimi geçirdim.

Saçımı kurtarıp doğruldum ve önümdeki adama tekme atarak onu geri püskürttüm. “Elay buçuğunu alırsan memnun kalırım!” Dört kişiyle dövüşmek sandığı kadar kolay değildi.

Öndeki adamı birkaç adım geriye püskürtmüştüm fakat sağdan biri dizime öyle bir vurdu ki iniltime engel olamadım. Bir dizimin üzerine

düştüğüm gibi aceleyle kalktım lakin daha kendimi toparlamadan kollarıma yapıştılar. İki kişi kollarımı sıkıca tutarken arkadaki kişi tekrar saçımı yapışmıştı.

Saçlarıma asılarak başımı arkaya doğru çekti ve kolunu boynuma dolayıp beni boğmaya başladı. Kafam tavana bakarken boğazımı sıkıyan kol yüzünden nefes alamıyordum. Bu da yetmezmiş gibi dördüncü kişi önde durup kaburgalarımın öyle bir yumruk attı ki boğazım yırtılırcasına haykırdım.

Almadığım nefeslerin içinde kendi çılgılığında boğulurken, “Sikerim ulan belanızı!” diyen Duha’nın kükremeyi andıran sesini duydum. Önümdeki adamdan gelen acı dolu haykırışı duyduğum esnada sağ ve sol kolum özgür kalmıştı. Duha tam zamanında yardımına yetişmişti.

Kollarımı tutan adamlar beni bırakıp Duha’ya yönelmiş olmalıydı. Asıl sıkıntı arkamda olan ve koluyla boğazıma baskı yaparak beni boğan adamdı. Yüzüm balon gibi şişmişti, gözlerim yuvalarından fırlamaya ve gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Gerçek anlamda boğuluyordum.

Çırpınıp tırnaklarımı boğazımı sıkıyan koluna geçiriyordum ama yine de kendimi kurtaramıyordum. Yaşlar akan gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönmeye başlayınca fazla zamanımın kalmadığını hissettim. Vücudum oksijensiz kaldığı için parmaklarım uyuşmaya başlamıştı ve çırpınışlarım azalmıştı.

Vücudumda oluşan hissizlik endişe vericiydi. Son anda aklıma gelen şeyle elimi bacağıma doğru uzattım. Gömleğin eteğini yukarı sıyırıp çorabıma sıkıştırdığım bıçağı aldım. Vücudumda kalan son enerjiye tutunup kolumu kaldırdım ve elimdeki bıçağı arkamda duran adamın karnına sapladım.

Onu yaraladığım için boynumu sıkıyan kolu gevşemişti. Bu fırsatı değerlendirip kollarımı arkaya doğru uzattım. Kafasını yakalayınca ellerimi ensesinde birleştirdim ve öne doğru çekerek omzumun üzerinden ona takla attırdım. Tam önüme düştüğünde boynumdaki kolu yüzünden ben de onunla düşmüştüm.

Yüzüm onun boynunun yakınındayken öksürmeye başlayarak hemen kafamı çektim. Nefes almak için şiddetli bir şekilde öksürürken onun kalkmasına izin vermedim. Yaralı olduğu için artık onun da hareketleri kısıtlıydı. Çevik bir hareketle uzanıp karnındaki bıçağı aldım ve gözüne sapladım. Böğürerek kulak tırmalayan sesler çıkardığında gözündeki bıçağı sertçe çıkardım.

Bir yandan öksürük krizine tutularak nefes almaya çalışıyordum ama bir yandan da bıçağı üst üste onun boğazına saplıyordum. Bulanık gören gözlerle güçlkle boğazını deştigimi görmüştüm. Can acısından hareketlerim ruunsuz ve kontrolüm dışındaydı. Beni boğmaya kalktığı için özellikle boynunu deştigimi idrak edecek durumda değildim. Aklımda olan tek şey ödemekti.

Onunla işim bitince kanlı bıçağı sıkoca tutarak ayağı kalktım. Uzun süre nefessiz kaldığım için başım hafiften dönüyor, her an düşecekmişim gibi yerimde sendeliyordum. Birinin bana yöneldiğini hayal meyal gördüm. Omuzlarını sarıslarak hızlı hızlı nefesler alırken ağır küfürler ederek bana doğru koştu.

Sırumı duvara yaslayıp duvardan destek alarak bekledim. Bekledim, bekledim ve vurmak için yeterince bana yaklaşınca başımı sağı omzuma doğru eğdim. Yüzüme savurduğu yumruğı duvarla bütünleştiğı an elimdeki bıçağı tam kalbine sapladım.

Önce gözleri inileşti, daha sonra da göz bebekleri büyüdü. Başım eğip göğsündeki bıçağı baktığı esnada dudaklarındaki kanla sırtüstü yer düştü. Ona zerre kadar acımadan duvara yaslanıp kendime gelmeyi bekledim. Boğazını bıçakla deştigim adama bakınca yüzümü buruşturdum. "Kesin bu herif buçuk oldu!" Buçukdar fenaydı!

Başımı kaldırıp baktığımda asansörün içinde iki ceset vardı. Birinin kafası asansörün dışında kaldığı için kapılar kapanmıyordu. Duha silahlı olanları öldürmeyi başarmıştı. O ne âlemde diye ona baktığımda gördüğüm manzara içler acısıydı. Diğerlerini etkisiz hâle getirmeyi başarmıştı lakin bunu yaparken çok fazla darbe aldığı için sonuncuya karşı hiç pans yoktu. Geriye kalan adam Duha'yı kum torbası niyetine yumrukluyordu. Duha'nın ağzundan ve burnundan akan kan beyaz gömleğinin ön tarafını kıpkırmızıya boyamıştı.

Gidip onu yumruklayan adamla dövüşebilirdim ama bu daha fazla zaman kaybetmek olurdu. Zaten çok fazla oyalandığımız için her an yenileri gelebilirdi. Bu yüzden koparak asansörün içine girdim ve yerdeki adamlardan birinin silahını alıp asansörden çıktım. Duha'ya bir kez daha vurmak üzere olan adamı boğazından vurdum.

Ondan kurtulunca Duha dizlerinin üzerine küt diye düşmüştü. Aceleyle yanına gittiğimde sol göğsüne tırnaklarını geçirerek acı içinde inliyordu. "Neyin var?" Önünde diz çökerek beni görmesi için kolunu tutum ama başını eğdiği yerden kaldırmıyordu. Hızlı hızlı nefesler alıyor, içine

çıkışı her solukla acı dolu iniltileri gittikçe artıyordu. Ona neler oluyordu?

"Duha!"

Onu sarstığımda acıdan dolayı kısık bir sesle, "İ-iyiyim," demeyi bırakırdı fakat iyi olmakla yakından uzaktan alakası yoktu.

İyi olduğunu söylemesinin üzerinden henüz üç saniye bile geçmemişti ki sol göğsünü sıkarak öyle bir bağırdı ki iliklerime kadar titredim. Acısının şiddeti içinde tutamadığı feryadından anlaşıyordu. Gözlerimin önünde sırtüstü yere yığıldığında nöbet geçirir gibi sarsılmaya başlamıştı. "Elay!" Avazım çıktığı kadar bağırarak Duha'nın üzerine eğildim. "Buraya gel ve bir işe yara!" Vücudunda kurşun yarası bile yoktu, o zaman neyi vardı? Allah kahretsin, Duha ölüyor gibiydi!

Elay saklandığı yerden çıkıp koşarak yanıma geldi. "Önce onu güvenli bir yere götürmeliyiz," deyince hemen ayağa kalkıp asansöre koştum.

"Yardım et bana!" Ona bağırdığımda Elay yanıma gelip benimle asansörün içindeki iki cesedi dışarıya sürükledi. Asansörün kapısı kapanmasın diye arabama ayakta bakiyi koymuştum. Duha'nın yanına gelince Elay onun bir kolunu ben de diğer kolunu tuttum. Duha'yı sürükleyerek asansörün içine geldince hemen kapıları kapatıp asansörü durdurdum. Artık güvenli bir yerdeydi. Şimdi gerisi tamamen Elay'a kalmıştı.

Duha'nın suratı bembeyaz olunca ellerimi saçlarının arasından geçirip ona gösterdim. "Elay korkmaya başladım, bir şey söyle." Duha kısık inilti çıkarırken ne bizi duyuyor ne de görüyordu.

Yere diz çöküp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Duha," diye seslendim ama hiç tepki vermiyordu.

Sadece otuz saniye içinde Duha'nın göğsünü sıkan parmakları açılmıştı. Parmakları gevşedi, titremeleri durdu ve eli yan tarafına düştü. Gözlerinin siyahı kayıp gözleri kapandığında kaskatı kesilmiştim. Göğüs kafesi artık hareket etmiyordu. Yüzündeki ellerime ne nefesinin buğusu nüfuz ediyordu ne de en küçük bir vücut ısı. Kasım soğuğu yüzünden ellerim mi çok üşüdü, yoksa Duha'nın yüzü mü çok soğuk, bilmiyordum. Nasıl söylersem, o artık yaşamıyor gibiydi.

Şoke olmuş gibi ellerimi yavaşça yüzünden çekip, "Elay?" diye kısık bir sesle ona seslendim. "D-Duha öldü mü?" Kulaklıklardan kurtulduğumuza artık sevinliyordum çünkü Kadem, Duha'ya olanları duymuyordu.

Elay bana cevap vermek yerine aceleyle bir şeyler yapıyordu ama hiç işe yaramıyordu. Duha, Elay'ın komudalarına hiç tepki vermeyince üzerine eğilip kulağını onun sol göğsüne yasladı. Hiç kalp atışı alamayınca, "Olamaz!" diye söylenip hemen başını geriye çekti.

Benim gözlerim doldu ama Elay benim aksime çok soğukkanlıydı. Birilerinin hayatını alırken ben fazla cesurdum, korkan taraf oydu. Fakat iş birini yaşatmaya gelince ben korkaktım, o cesurdu. İkimiz de iyi olduğumuz konularda soğukkanlıydık. Elay, Duha'nın gömleğinin ilk birkaç düğmesini açarak onu rahatlatmaya çalıştı. Hemen sonrasında bir elini diğerinin üzerine koyarak onun göğsüne bastırdı. Elleriyle belli bir ritim tutturarak kalp masajı yapmaya başladı.

Bir yandan saçma sapan şeyler söylerken bir yandan da Duha'nın kalbini çalıştırmaya çalışıyordu. "Ölmeni her şeyden çok istesem de böyle ölemezsin!" Elay ona kızarken aynı zamanda onu kurtarmak için işini yapıyordu. "Bana yaptıklarının cezasını çekmeden ölemezsin."

Duha'nın burnunu ve çenesini tutarak üzerine eğilip suni teneffüs de yapmaya başladı. Dudaklarıyla onun ciğerlerine hava üfledikten sonra yeniden kalp masajı yaptı. Elay bu iki hareketi o kadar sık tekrarlardı ki... Yine de hiç yaşam belirtisi almamak direncimizi kırıyor, bizi deli ediyordu. Duha neden hiç tepki vermiyordu? İşe yaramalıydı!

Elay eskisinden daha şiddetli onun sol göğsüne baskı uyguladıktan sonra tekrar dudaklarına uzandı. Bir kez daha dudaklarını birleştirip kendi nefesini onunla paylaştığı esnada Duha'nın kısık iniltisini duydum. Elay hemen başını çekince Duha'nın göğüs kafesi balon gibi şişti ve büyük bir nefesi içine çekti. Gözleri hâlâ açılmamıştı, bilinci kapalıydı ama geri dönmüştü.

Elay rahat bir nefes alıp baygın yatan adama ters ters bakmaya başladı. "Sen adi herifin tekisin!" Ayağa kalkıp Duha'nın bacağına sertçe vurdu. "Hayatımın içine etmek için doğmuşsun!"

"Nesi var?" dediğimde Elay soluklanmak için bizden en uzak köşeye oturdu.

"Kalp hastası." Bunları söylerken gözlerini Duha'dan ayırmıyordu. "Geçirdiği bu kriz onun durumundaki biri için aslında en hafif olanı. Daha büyük krizlerde bu kadar şanslı olmayabilir."

Midem kasılmıştı. Duha kalp hastası mıydı? Bakışlarım hızla yerde yatan adamı bulduğunda beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Hasta mıydı?

Duha'nın kalp hastası olduğuna inanmak çok güçtü çünkü o, her zaman fazla mutlu ve güler yüzlüydü. Hasta insanlarda olan o depresif bozukluk onda hiç yoktu. Ölümün eşiğinde olan birine göre karamsarlıktan çok uzaktı. Hatırladıklarım ile omuzlarım yenilgi içinde çöktü. O gerçekten hastaydı.

Malikânenin avlusunda Karun ile yumruk yumruğa kavga ettiğinde orada yaşadığı da tam olarak buydu. O gün kolunu hareket ettiremediğini görmüştüm ama sebebini bilmediğim için hasta olduğunu anlamamıştım. Elay bile onun hastalığını teyit etmişken hiçbir inkâra yer kalmıyordu. Peki, Kadem bunu biliyor muydu? Hayır, bildiğini sanmıyordum, bilseydi Duha'nın yanından bir dakika bile ayrılmazdı.

"Hastalığı ne boyutta?"

Elay bakışlarını Duha'dan çekerek yüzünü ovuşturdu. "Kalbi tükenmek üzere, eğer bir an önce nakil olmazsa fazla yaşamaz."

"Nakil olsun o zaman."

"Bu o kadar basit değil." Bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğretmek ister gibi bakıyordu. "Kaç kişi nakil sırasında uygun bir donör bekliyor, biliyor musun? Duha neredeyse listenin sonlarında."

"O çok zengin, istese sıranın başına geçebilir. İllegal yollarla bunu yapacak biri, neden yapmıyor?"

"Bilmiyorum." Elay'ın bakışlarındaki endişe hâlâ dağılmamıştı. "Yeni bir kriz daha geçirirse bu sefer geri dönmeyebilir. Bir an önce hastaneye gitmeli." Yani tehlikeyi hâlâ atlatmış değildik.

Duha'nın ceplerini karıştırarak telefonunu çıkardım. Telefondaki şifreyle kasklarımı çatarak telefonu geri cebine koydum. Ayağa kalkıp asansörün içindeki cesede yaklaştım. Tüm şansımı denemeliydim. Onun da ceplerini hızlıca kontrol edip telefonunu aldım. Neyse ki bu telefonda herhangi bir şifre yoktu.

Hemen Karun'u arayıp telefonu kulağıma yasladım fakat Karun, çaışmanın ortasında yabancı bir numaraya bakmadı. Kadem, Kenan hatta Furkan'ı bile aradım lakin hiçbiri telefona bakmadı. Birilerine ulaşmam gerekiyordu! Son olarak Nedim'i aradığımda neyse ki o telefona açtı. Şükürler olsun.

Henüz Nedim konuşmadan, “Nedim benim, Bige,” dedim hızlıca. “Duha’nın acilen hastaneye ulaşması gerekiyor. Alt kattaki adamlara söyle ikinci asansörün olduğu yere bir güvenlik çemberi oluştursunlar. Kapılar açıldığı an hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkmalıyız. Geri çekiliyoruz, Nedim! Bizimkilere hızlıca ulaşıp dışarı çıkmalarını söyle.”

“Emredersiniz, Bige Hanım.”

Aklıma gelenlerle, “Bir dakika bekle,” dedim aceleyle. “Çoğu telefonunu açmıyor, hepsine ulaşman mümkün olmayabilir. Buradaki güvenlik odalardan birine gir veya bunun için birilerini görevlendir. On dakika içinde burayı havaya uçuracağım, bu yüzden bizden kimse içeride kalmamalı.” Bu gece bizden kimseyi öldürmek istemiyordum.

“Nedim, tarikattan kimse dışarı çıkmamalı. Hepsi parçalanarak ölsün istiyorum. Güvenlik odasındaki hoparlörü kullanarak anons geç. Geçeceğin anons şifreli olmalı. Diğerlerinin anlamayacağı ama tüm adamlarımızın anlayacağı bir anons olsun. Patlayıcılar için kullandığınız bir isim veya şifre var mı?” Anonsu duyduklarında Karun ve Duha’nın adamları buranın on dakika içinde patlayacağını bir şekilde anlamalıydı.

Hector ve Gazel’i itleriyle birlikte havaya uçuracaktım.

Nedim bir süre düşündükten sonra, “Siyah kod efendim,” dedi. “Diğer herkes patlayıcılara kırmızı kod ismini verir fakat Karun Bey, herkesten farklı olarak bombaları siyah kod olarak adamlarımıza aşıladı. Uraz yanımda ve şu anda o da sizi dinliyor. Söylediğine göre aralarındaki yarıştan dolayı Duha Bey de siyah kodu kullanıyor. Anonsta siyah koddan bahsederek bize ait olan adamlar mekânın patlayacağını anlayıp dışarı çıkacaktır.” Duyduklarımla rahat bir nefes almıştım. Bunun için bir kod kullanmaları gerçekten çok zekiceydi.

“Uraz ile bu işi hallet, Nedim,” dedim. “Ama öncesinde aşağıdakileri arayıp istediğim güvenlik çemberini oluştur.” Telefonu kapattım.

Telefonu yerdeki cesedin üzerine attığımda Elay’ın tuhaf bakışlarıyla karşılaştım. Beni izleyen bakışlarında endişe verici bir korku vardı ama aynı zamanda çokça da hayranlık. “Kadın mafya gibisin,” diye fısıldayınca benden korkuyor mu yoksa hayranlık mı duyuyor, anlamadım.

“Gece boyunca olayları idare edişin, herkesi doğru şekilde organize etmen her kadının yapabileceği bir şey değil.” Sinirden gülümseyerek başını iki yana salladı. “Tahtını yakarak Hector’a resti çekmen falan hafife alınacak şeyler değil.”

Elay bir gerçeği yeni fark ediyormuş gibi suratı bembeyaz oldu. “Karun buzdağının görünen tarafı, asıl tehlike sensin. Karun senin için sadece bir kamufraj, onun gölgesinde kalarak kendini gizliyorsun. Herkes bölge liderlerinden Sanrı’ya odaklandığı için onun süslü ve kokoş karısı gibi gösteriyorsun. Böylece hedef olmaktan kurtuluyorsun. Onlar için tehlike olan aslında Sanrı değil, Saka.” Söylediği o kadar şeyin içinde bir tek süslü ve kokoş kısmına takılmam normal miydi?

“Ne yaptığını gerçekten görmüyor musun?” Elay beni bir gerçeğe uyan-dırmak ister gibi gözlerimin içine baktı. “Farkında değilsin ama kocanı bile parmağında oynatıp onu ve adamlarını kullanıyorsun. Sen gerçekten çok tehlikeli bir kadınsın.”

Sözleri için zerre kadar alınganlık göstermeden tehlikeli bir şekilde güldüm. “Ben bir kurt kızıyım, Elay. Alfa olmak kanımda var. Lider olmak için doğmuşum fakat ne Karun benim sürümün bir parçası olabilir ne de ben onun sürüsüne ait olabilirim. İkimiz de baskın karakterlere sahip olduğumuz için bir diğerrinin kölesi olmak yerine liderliği bölüşüyoruz. Benim olmadığım yerde kocam eser gürler, o sessiz kaldığında ise benim fırtınam başlar. Biz onunla tehlikeli bir eşleşmeden doğan kusursuz bir kaosuz.” Bunları söyledikten sonra asansörü çalıştırıp giriş katının düğmesine bastım. Bizi daha iyi anlatamazdım.

Aşağıya inerken Elay yine rahat durmayıp, “Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?” diye sordu. “Kazayla evlendiniz ama ondan bahsederken gözle-rinin içi ışıltıyor.”

“Elay sözlerimin tamamında kendimi övdüm, nesini anlamadın?” diye ona çıkıştım. “O göz ışıltısı kendime duyduğum yoğun sevgiden kaynak-lanıyor.”

Aşağıya indiğimizde asansörün kapısı açılınca yoğun bir sisle karşılaştık. Yangın çıkmış gibi burası âdeta duman altındaydı. Bizi bekleyen adamları gördüm. Gececeğimiz yolun iki tarafında âdeta etten duvar örmüşlerdi. Yakın mesafeden baktığım için her birinin gölgesini görüyordum. Özel timi andıran ekibin bir kısmı içeri girince onlara yakından baktım. Kafala-rında kurşungeçirmez kasklar, üzerlerinde ise çelik yelekler vardı.

İki kişi ellerinde tuttukları çelik yeleği ben ve Elay’a uzattı. “Bölgeyi sizin için sis bombalarıyla kuşattık,” dediler hızlıca. “Sizi göremezlerse zarar veremezler. Bunları giyin ve mümkün olduğunca bize yakın kalmaya çalışın.” Nedim’in hızına hayran kalmıştım. İki dakikada buradaki herkesi harekete geçirmişti.

Asansöre giren adamlar Duha'yı sırtlanırken Elay ve ben çelik yelekleri hemen giydik. Adamlar etrafımızı sararak bizi çember içine almıştı. Bu şekilde asansörden çıkup hızlı bir şekilde ilerleyebildik. Yolumuzun iki tarafı da korumalardan oluşuyordu. Sürekli ateş edip dikkatleri üzerimizden çekiyorlardı.

Sis en büyük kurtarıcımızdı, bizi görmüyorlardı fakat bu sisin amacını iyi biliyorlardı. Bizden önemli birinin dışarı çıkması için sisle güvenlik çemberi oluşturduğumuzu anlamışlardı. Bu yüzden dışarı çıkan kişinin kim olduğunu görmeseler bile üst üste ateş ediyorlardı.

Hiçbir kurşun isabet etmeden sisin içinde koşarak dışarı çıktık. Karun'un adamları beni çemberin içinde tutmaya devam ederek zırhlı araçlarımızdan birine bindirdiler. Duha'nın adamları da aynı şeyi Duha ve Elay'a yaparak ikisini farklı bir araca bindirmişlerdi. Duha'nın hastaneye yetişmesi gerektiği için araba büyük bir hızla buradan uzaklaştı. Benim olduğum aracın kapılarını sıkıca kapatıp arabayı çalıştırdılar ama kumarhanenin sınırları dışına çıkınca durduk. Araba daha fazla hareket etmedi, Karun'u bekliyorduk. Arabanın içinde beni korumak için bana eşlik eden birkaç silahlı adam vardı.

Cama yaklaşıp kumarhaneye baktığımda Duha ve Karun'a ait adamların koşarak dışarı çıktıklarını gördüm. Her dakika başı bir grup adam dışarı çıkıyor, onları bekleyen arabalara binip buradan uzaklaşıyordu. Nedim gereken anonsu bir şekilde yapmış olmalıydı. Üzerimdeki çelik yeleği çıkartıp bir kenara bıraktım. Elimi gömleğin açık yakasından içeri daldırıp sutyenimin arasına sıkıştırdığım uzaktan kumandayı çıkardım. Tüm adamlarımız dışarı çıkınca onları cayır cayır yakacaktım.

Elimdeki kumandayla gözlerimi cama dikmiş sabırsızca Karun, Kadem, Kenan, Furkan, Nedim ve Celil'in dışarı çıkmasını bekliyordum. Hepsi aynı anda dışarı çıkmıyordu! Hector ve adamlarını uyandırmamak için her dakika başı bir grup dışarı çıkıyordu. Böylece içeride kalanlar diğerlerini oyalıyordu.

Arada geçen yedi dakikada Duha ve Karun'a ait tüm adamlar dışarı çıkmıştı fakat bizim grup hâlâ çıkmamıştı. Son yedi dakikadan sonra dışarıya başka kimse çıkmadı. İçeride kalan son bir grup vardı fakat onlar bir türlü dışarı çıkmamıştı. Endişelenmeye başlayarak, "Bir terslik var!" dedim. "Çoktan gelmelilerdi."

Onların yanına gitmek için ayağa kalktığımda beni durdurdular. Adamlardan biri, "Birkaç dakika daha bekleyelim," dedi endişelenerek.

“Eğer yine gelmezlerse onları almak için içeri gireriz...” Bir şey duymuş gibi elini kaldırıp kulağındaki kulaklığa dokundu.

Onların kulaklığı bizim kullandıklarımızdan çok farklıydı. Siyahtı ve kulağın içinde kaybolmuyordu. Kulaklıkları etkisiz hâle getiren sistem sadece içeriyi kapsıyor olmalıydı çünkü bu adamın kulaklığı çalışıyordu.

Karşı tarafı dinleyip, “Anlaşıldı Nedim,” diyerek kısa bir an bana baktı. “Patrona endişelenmemesini söyle, Bige Hanım bizimle.”

Nedim ona ne söylediyse başını salladı. “Evet, güvende.” Kafasını kaldırıp baştan ayağa beni süzdü. “Birkaç çizik dışında hiçbir yarası yok. Bekliyoruz,” dedikten sonra Nedim ile konuşmaya son verip bana döndü. “Karun Bey ve diğerleri kumarhanenin arka kapısından çıkmışlar efendim.” Gevşeyen bedenimdeki rahatlamayı anlatamazdım.

“Duha Bey’i görmek için Kadem ve Kenan Bey bir araçla hastaneye doğru yola çıktı,” diyen adam bana bilgi vermeye devam ediyordu. “Furkan yaralandığı için Celil ve Nedim şu anda onu hastaneye götürüyor. Karun Bey’in içinde olduğu araç da birazdan gelir.”

“Furkan yaralandı mı? Nesi var?”

Korkuyla yutkunduğumda beni sakinleştirmek ister gibi, “Mühim bir şey değil,” dedi ılımlı bir sesle. “Nedim’in söylediğine göre bacağından vurulmuş.” Umarım yarası çok ciddi değildir.

Bir araba bize yaklaşıncı korumaların hepsi onu karşılamak için arabalardan indi. Açılan kapıyla Karun’un dışarı çıktığını görünce hemen arabadan atladım. Şükürler olsun ki iyiydi. Karun beni görünce rahatlayarak nefesini verdi. İyi olduğumu bizzat görene kadar ecel terleri döktüğü çok belli oluyordu. Bizi izleyen korumaları umursamadan ona doğru koştuğumu görünce dudakları kıvrıldı. “Gel başımın belası,” diyerek kollarını benim için açınca boynuna atladım.

Kollarımı boynuna sımsıkı sardığımda Karun’un güçlü kolları belime dolanmıştı. Kokuma muhtaç kalmış gibi başını eğip yüzünü boynuma gömdü. Nefesinin sıcaklığını boynumun kıvrımında hissettiğimde önce büyük bir nefesle kokumu içine çekti, daha sonra da dudaklarını boynuma bastırdı. Bu küçük öpücüğü bile kanımı kaynatmaya yetmişti. Hâlâ ona sımsıkı sarılırken, “Sanrı,” diye fısıldadım.

Boynumun kıvrımında aradığı huzuru bulmuş gibi uyuşmuş bir sesle, “Mmm,” gibi garip bir mırıltı çıkardı.

“Öpücüğünü eşitlemelisin,” dediğimde gülüşünü duydum.

“Hallederiz.”

Kollarımı boynundan çözünce belimi bırakmadan başını hafifçe geriye çekti. Boynumun diğer tarafına uzandı ve dudaklarını bastırarak öpücüğünü eşiledi. Oyun oynamak istercesine sakallarını boynuma sürünce gıdıklandığım için kıkırdadım. “Rahat dur, hâlâ yapmam gereken son bir şey var.” Onun kollarının arasından çıkıp kumarhaneyi gösterdim. “Herkes dışarı çıktı mı?”

Karun başını yavaşça sallayarak beni onayladı. “İçeride sadece o it ve adamları var.”

“Güzel.” Keyifli bir şekilde yürüyüp arabalardan birine yaklaştım. Zıplayıp arabanın kaportasının üzerine oturdum ve bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Çıplak ayağımı diğerine sürterek ayağımda kalan son ayakkabıyı da çıkardım. Ayakkabının diğer eşi asansörde kalmıştı.

Karun yanındaki adama bir şeyler söyleyerek yanıma geldi. Ağır abi olduğu için benim gibi arabanın ön kısmına atlayıp oturmadı ama gelip yanımda durdu. Az önce kulağına fısıldadığı adam arabalardan birinin içine girdi. Otuz saniye içinde elinde bir şişe viski ve iki kadehle yanıma gelmişti. Karun onları alıp yanıma koydu. Şişeyi açıp kadehlerimizi doldurduktan sonra kadehlerden birini bana uzatınca güldüm. Bu kadarına gerek yoktu.

Viski kadehini alıp elimdeki kumandayı gösterdim. “En sevdiğim kısım başlıyor.” Bir patlamayı viski eşliğinde izlemek gibisi yoktu.

Heyecanım karşısında Karun gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. “Bir şeyleri havaya uçurmayı gerçekten seviyorsun.” Kafasıyla biraz ilerideki kumarhaneyi gösterdi. “Ablan hâlâ içeride olabilir.” Sonradan üzülüp acı çekmeyeyim diye bunu özellikle hatırlatmıştı.

Viskiden bir yudum alarak gözlerimi kumarhaneye diktim. “Umarım içeridedir,” dedikten sonra bir saniye bile tereddüt etmeden kumandaya bastım. Gazel’in ne kadar sinsi olduğunu bilmiyordu. Gemiye terk eden fareler gibi ilk kaçan o olmuştur. İçeride olmadığına emindim.

Kumandanın düğmesine bastığım an kumarhanenin tüm camları patlayarak alev almıştı. Patlama düşündüğümünden daha şiddetli olduğu için altımdaki araba bile sarsılmıştı. Kadehimdeki viskinin çalkalandığını gördüm. Arabaların yanında dikilen korumalar bile sarsıntıyı hissettikleri için düşmemek için arabalara tutundular. Karun da elini arabaya bastırarak

dengeğini korumaya çalışmıştı. Viski şişesini tam zamanında tuttuğum için devrilmesine engel olmuşum.

Kumarhanecyle aramızda belli bir mesafe olmasına rağmen biz bile çıkan sarsıntıdan etkilenmiştik. Hissettiğimiz deprem etkisi nihayet geçince yıkıp küllerini her yere saçtığım mekânı keyifle izledim. Kolonları patlamanın şiddetiyle sarsılarak yıkılmaya başlamıştı. Neredeyse tüm pencereler çıkan yangınla tutuşmuştu. Kumarhanenin bir bölümü tamamen yıkılmıştı. Diğer bölümü ise bir enkaza dönerek cayır cayır yanıyordu.

Çıkan alevlerin büyüklüğü yüzünden simsiyah bir duman gökyüzüne doğru yükseliyordu. Tıpkı benim gibi sebep olduğumuz bu cehennemi izleyen Karun, “Şimdi memnun musun, Çeyrek Mafya?” diye sordu keyifli bir sesle.

“Evet,” dedim acımasızca. “Bu gece tarikat kendi yarattığı canavarıyla yüzleşti.” Eflatun elbisenin içindeki küçük bir kızdaki beni böyle bir kadına dönüştüren onlardı.

“Gazel neden buradaydı?” Şu an için bilmek istediğim tek şey buydu.

Karun derin bir nefes aldığı anda yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu. “Sen Fransa’dayken kaçmayı başardın.”

“Peki, arayıp bana neden söylemedin?”

Yüzü sertleşirken bana olan kızgın bakışları fazla tersti. “Arama diyen sendin!” Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Üç ay boyunca onu kendimden uzaklaştırdığım için hâlâ kızgındı.

Kadehi kafama dikip hepsini içtikten sonra oturduğum yerden aşağıya atladım. “Tüm bu gürültüye polisler neden gelmedi?”

“Deniyorlar ama biz buradan ayrılmadan gelemizler.” Karun soru dolu bakışlarını görünce dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. “Bu tür operasyonlara katılırken kalabalık bir ekip her zaman polisi oyalar. Yakınlardaki tüm karakolları tespit ederler, onların geçeceği yolu kapatırlar. Bilirsin işte, yol çalışması olduğunu gösteren levhalar, yolu tıkayan kazalar veya tırlar,” dediğinde nihayet olanları anlamıştım. Polislerin radarına girmeden hareket etmek için her defasında onları saf dışı bırakıyorlardı.

“Duha’nın kalp hastası olduğunu biliyor muydun?”

Karun bir detaya dikkat çekmek ister gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. “Onu yumruklarken neden hiç göğsüne vurmuyorum sanıyorsun?” Tabii ki biliyordu.

“Bilmediğin herhangi bir şey var mı?”

~ 13 ~

ISTE DÜNYALARI VERİYİM

*"En zamanlarda benim için en güzel hediye oldu fakat o,
dünyaları ayaklarımın altına sermek istiyordu."*

Birbirinin tekrarı olan kötü bir kâbustan beni uyandıran şey yüzümde gezinen parmaklardı. Kapalı bilincim yüzünden kime ait olduğunu bilmediğim parmaklar hoşuma gitmeye başlamıştı. Yüzüme küçük dokunuşlar yapıyor, saçlarımı okşuyor, bazense birinin sıcak nefesi saçlarıma nüfuz ediyordu. Aynı şekilde birinin dudaklarını boynumda, yüzümde hatta dudaklarımda hissediyordum. Gece boyunca biri sanki ellerini ve dudaklarını üzerimden hiç çekmemişti.

Bir süre sonra tüm dokunuşlar son bulmuştu. Kirpiklerimi güçlükle araladığımda kendimi bir yabancıнын tacizlerine hazırlamıştım ama Karun'un göğsümdeki başıyla karşılaşınca tebessüm ettim. Bana dokunup duran Karun'du.

Başını göğsüme yaslamıştı ve gözleri kapalıydı ama uyuduğunu sanmıyordum çünkü az önce dudaklarımı öpüyordu. Sol göğsümün üzerine kafasını yaslayıp gözlerini huzurlu bir şekilde kapatan adam uyumuyordu. İşaret parmağı köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken kim bilir ne düşünüyordu.

Karun'un yüzünü seyretmeye o kadar dalmıştım ki onu izlerken zaman duruyor gibiydi. İlk kez onu bu kadar huzurlu görüyordum. Genelde kaşları hep çatık olurdu ama şimdi gözleri kapalı, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Hector'un kumarhanesini havaya uçurduktan sonra sabaha karşı eve dönmüştük. Arabada geçen yoğun sevişmemiz eve geldiğimizde onun odasında da devam etmişti.

Saat altıda sızıp uykuya dalmıştım. Başını göğsüme yaslayıp gözlerini yumduğunda Karun da uyudu sanmıştım ama hiç uyumamış gibiydi. Fransa'da geçirdiğimiz o bir haftayı hatırlayınca ister istemez gülümsedim. O bir haftada da uyurken başını hep göğsümün üzerine yaslardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Her defasında kulağını sol göğsüme koyup vücudunun yarısını üzerime yaslıyordu. Karun sanki kalbimin atışlarını dinleyerek uyuyordu.

Şimdi uyanıktı ama uyuyor olsaydı yine bu pozisyonda olacağımızı biliyordum. Güzel bir geceyi görecekim yeni bir kâbusla sonlandırmak

istememesem de uykuya yenik düşmüştüm. Kâbuslarım için bir çözüm yoktu. Ne Karun benim yanımda ısınabiliyordu ne de ben onunlayken kâbuslardan kurtuluyordum. Bu bile aramızda henüz yoluna girmeyen çok şey olduğunu gösteriyordu. Aslında birbirimize gerçek anlamda teslim olmuyorduk, değil mi?

Geçmişimizi birbirimizden saklamamız gibi birçok sır vardı aramızda. Karşı tarafa kendimizi tüm çıplaklığıyla tanıtmıyorduk, aşamadığımız duvarlarımız vardı. Benim korkularım, Karun'un ise güven problemi bulunuyordu.

Yataktaki yarı çıplak hâlimize baktım. Benim üzerimde onun gömleği vardı, onun üzerinde ise sadece *boxer*. Vücudunun yarısından fazlası üzerimde olduğu için sol tarafım uyuşmuştu. Her defasında kolları ahtapot gibi beni sarıyor ve bir bacağı hep bacaklarımın arasında duruyordu. Karun çok dağınık uyuyordu. Uyanıkken bile bu pozisyonundan hiç şaşmıyordu.

Esneyerek, “Ne zaman uyandın?” diye mırıldandım. “Ya da hiç uyudun mu?”

Köprücük kemiğimin çukurunda bir şeyler çizen parmağı durmaksızın hareket ediyordu. “Saka,” diye mırıldanınca parmağı durdu. Başı sol göğsümdeyken eli sağ omzumun köprücük kemiğindeydi.

İşaret parmağı tekrar hareket edince aşağıya ve yukarıya doğru zik-zaklar çizdiğini gördüm. “Sadece topuklu ayakkabılarının tıkırtısı değil,” diye fısıldadı. “Artık kalp ritimlerin de ezberimde.” Nefesim kesilmişti. Köprücük kemiğimin çukuruna çizdiği şey benim kalp ritimlerim miydi?

“Ben de seninkileri dinlemek istiyorum,” diye ricacı olduğumda, “Hımm,” dercesine garip bir mırıltı çıkardı. “Bunun için üzerinden çekilmem gerekiyor.” Kolunu belime dolayıp zaten bacaklarımın arasında olan bacağınyı iyice iki bacağımyın arasına yerleştirdi. “Yerimi seviyorum, sen başka zaman dinle.” Huysuz bir çocuk gibiydi.

“Karun ben yatak mıyım, niye benim üzerimde yatıyorsun?”

“Yataktan daha rahat ve sıcaksın,” deyince kahkaha attım. İnanılır gibi değildi.

Açık perdeden sızan gün ışıklarını gördüm. “Saat kaç? Senin işe gitmen gerekmiyor mu?”

Belimi saran kolu hareket edip yukarıya kaydı. Eli gömleğin açık yakasından içeriye dalıp sağ göğsümü avuçladı. “Siktir et işi.” Gözleri kapalı bir şekilde bir göğsümle oynuyordu. “İkimiz de dün gece çok yorulduk, bugün yataktan çıkmayalım.” Ellerini üzerimden çekemiyordu.

Başımı çevirip komodinin üzerinde duran dijital saate baktım. “Saat on iki mi?”

Gözlerimi büyüttüğümde, “Yavrum, şu siktiğim saati unutup sessiz olur musun?” diye mırıldandı. “Uyumaya çalışıyorum.”

Gömleğin altına sızıp göğsümü avuçlayan eline gülerek baktım. “Uyumak dışında her şeyi yapıyor gibisin.”

Kapalı kirpikleri titreşirken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. “Henüz hiçbir şey yapmadım. Bunun için uyanmanı bekliyordum.”

“Hiç enerjim kalmadı,” diye sızlandım. Arabada olanlar aklıma gelince yanaklarım kendiliğinden ısınmıştı. Arabada olan sevişmemiz müthiş derecede ateşliydi. Üstelik döndüğümüzde de şöminenin önünde devam etmiştik. “Senin için yeterli olmalıydı.”

Gözlerini usulca açıp başını kaldırdı. Mavi gözleri doyumsuzluğunu çok net hissettiriyordu. “Benim için asla yeterli değil.” Bir anda iri vücudunu hareket ettirdi ve tamamen üzerime çıktı. Beni hiç şaşırtmıyordu.

Karun bacaklarımın arasına yerleştiğinde yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin odağında dudaklarım varken, “Sen konusunda doyumsuzum,” diye fısıldadı. Belini hareket ettirip kendini bana bastırduğunda inilti çıkartarak alt dudağımı ısırdım. Eğer üzerindeki *boxer*’ı olmasaydı şu anda içimde olurdu.

Gözleri ısırığım dudaklarımda oyalandıkça bakışları koyulaşıyor, daha da yakıcı oluyordu. Beni öpmek için başını eğmişti ki gözleri saçlarımdaki tokada oyalandı. “Şu sikik şeyi neden hiç çıkarmıyorsun?”

Tokaya olan bakışları agresif sayılacak türdendi. “Azap Tarikatı’nın sembolü olan bir kurdeleyi ısrarla takmanın bir sebebi var mı?”

Gerildim ve o bunu anladı. Mavileri bir dedektif edasıyla kısıldığında kaşları belli belirsiz çatılmıştı. “Tokayla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayır.” Yalanın getirdiği tedirginlikle sesim pütürlü çıkmıştı. “Basit bir toka.”

“O basit tokayı uyurken bile koruyorsun.” Kıstığı gözleri neyi gizlediğimi öğrenmek ister gibi bakıyordu. “Sen uyurken elim birçok kez saçlarında gezindi. Parmaklarım tokanın olduğu yöne ne zaman kaysa ya elimi ittin ya da başını çevirip tokayı kaçırdın. Doğrudan onu çıkarmak istediğimde ne oldu biliyor musun?” Gerçeği yüzümde bulmak istercesine her zerremi göz hapsine almıştı. “Bileğimi yakaladın.”

“Abartma lütfen.”

“Abartmıyorum Saka.” Tanık olduğu şey onu şoke etmiş gibi mavi irisleri büyümüştü. “Tokaya uzanan elimi çevik bir hareketle yakaladın ve o sırada uyuyordun.” İri gövdesinin altındaki vücudum kaskatı kesildiğinde bunu da hissetmişti.

Göz kontağımızı keserek bakışlarımı kaçırdım. “Annemin hediyesiydi, bu yüzden tokaya karşı korumacıyım,” diyerek bir kez daha ona yalan söyledim. “Acıktım, çekil artık üstümden.”

“Kaçıyorsun.” Çenemi tutarak başımı kaldırdı. Çenemi iki parmağının arasına sıkıştırıp beni ona bakmaya zorlamıştı. “Annen neden sana tarikanın sembolü olan bir kurdeleyi hediye etsin?”

“Nereden bileyim ben!” Onu itmeye çalışarak sorularından kurtulmak istedim. “Git anneme sor nedenini. Ah, pardon, benim annem ölmüştü, değil mi? Sana cevap veremez.”

“Saldırganlık göstererek sorularımdan kaçamazsın.” Gözleriyle bir kez daha saçımdaki tokayı gösterdi. “Sana akşama kadar süre tanıyorum. Akşam olduğunda bu tokayı neden çıkarmadığını sen söylemezsen kendim öğrenirim.” Bunları söyledikten sonra üzerimden çekilip yataktan çıktı.

Karun yerdeki pantolonu alıp giydiğinde derin bir nefes alıp yataktan çıktım. Kapıya doğru yürüdüğümü görünce arkamdan, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Ona dönüp yorgunca nefesimi koyuverdim. “Odama gidip banyo yapmalıyım.” Elimini karnıma bastırıp dudaklarımı sarkıttım. “Karnım çok aç benim.”

Karun sorduğu sorular yüzünden asılan suratımı görünce derin bir nefes alarak bana doğru yürüdü. “Sana baskı uygulamak istemiyorum ama benden bir şeyler sakladığını hissediyorum.” Karşımda durup üzerime eğilerek yüzlerimizi eşitledi. “Saka,” diyen sesinde endişe vardı. “İkimizin de sırları var, bunun farkındayım ancak sen kendi sırlarını yönetmeyi bilmiyorsun.”

Yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları özellikle yanağıma sürtünmüştü. “Ne zaman bir şey saklasan ikimiz de zarar gördük. Bana anlattığın sürece bize yardım edebilirim.”

“Bana düşünmem için biraz zaman ver.” Kendimi hazır hissettiğimde tokayı neden çıkarmadığımı ona anlatacaktım.

Uzlaşmacı bir ifadeyle başını salladı. “Akşama kadar yeterli bir zaman mı?”

“Hayır.”

“Bunun için sana elli milyon teklif ediyorum.”

“Milyar teklif etsen bile akşama kadar yeterli bir süre değil.”

“Elli milyara ne dersin?”

Gözlerimi büyüttüm. “O kadar paran var mı?”

“Yavrum ben katrilyonlar ve üstüyle oynuyorum. Sen bana milyarı mı soruyorsun?” Hınzırca güldü. “Akşama kadar olan süreyi kabul ediyormusun?”

“Hayır,” diyerek ona sırtımı döndüm. “Benim için İtalya’da yüz on üç katlı bir gökdelen alsan bile olmaz.”

“Neden yüz on üç?”

“Çünkü on üç katlı olunca adı gökdelen olmaz. Mecburen bir üstüne çıkmalıyım.”

“Bir üstüne çıkınca yirmi üç olması gerekmiyor mu?”

Ona doğru dönüp bilmiş bir şekilde kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Ama yirmi üçün içinde on üç yok.”

“Yirmi üçün içinde on üç olmadığını mı söylüyorsun?” Karun başını hafifçe öne doğru eğerek gülüşünü sakladı. “Ne mezunuydun sen? İlkokul mu?”

“Düz bir şekilde baktığında yirmi üçün içinde on üç yok,” dedim inatla.

Gözlerinin mavisini hınzırca parıladı. “Yirmi üçe ulaşmak için on ikiden on dörde mi atlıyorsun?”

“Düz bir şekilde baktığında dedim!”

“Düzünü tersini bilmem, yirmi üçün içinde on üç var.”

“O zaman düzünde on üç, tersinde on üç, önünde on üç, arkasında on üç, sağında on üç, solunda on üç, altında on üç, ortasında on üç ve üstünde dokuz katlı bir gökdelen alsan bile olmaz!” deyip ona gülümsedim. “Kaç etti? Ah, olamaz, yüz on üç mü?”

Dilini dişlerinin arasına kısıtırıp hafifçe ısırıldı. “Dokuzun içinde on üç yok.”

“Hayır, var.”

“Zorlama, yok.”

“Bir kadın dokuz ay boyunca bir bebeği karnında taşıyor mu? O bebek doğuyor, yani on üç yaş ve üstüne kadar büyüyor. Gördüğün gibi dokuzun içinde on üç var.”

“Kendi söylediğini kabul ettirene kadar susmayacaksın, değil mi?”

“Dokuzun içinde on üç olduğunu duyana kadar mı? Hayır.”

Kaşlarını çattığında, “Dokuzun içinde on üç var!” dedi küfreder gibi.

Gülerek başımı salladım. “Olduğunu biliyordum.” Karun’un kısık bir sesle ettiği küfürleri duymak can sıkıcıydı.

Dışarı çıkacağım esnada, “Bekle,” diyerek beni durdurdu. “Bu hâlde dışarı çıkamazsın.” Üzerimdeki gömleğin düğmeleri yarısından fazlası açık olduğu için göğüslerimin büyük bir kısmı görünüyordu.

Karun göğüslerim görünmeyecek şekilde gömleğin birkaç düğmesini kapattı. Bir adım geriye çekilerek gömleğinin üzerimde nasıl görüldüğüne baktı. Gördüğü manzara hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi kıvrılmıştı. “Benim gömleklerim sana daha çok yakışıyor.” Keyifli fakat kuskanç bir sesle ekledi. “Başka heriflerinkini giyme.”

Hector’un gömleğini giydiğim için mi gece gömleğini giymem için ısrar etmişti? Dün yatarken benim için dolabından yeni bir gömlek çıkarmıştı. Bu adam bir zamanlar hiç kuskanç olmadığını savunuyordu, değil mi?

Onaylamak için başımı sallamıştım ki şöminenin üstüne asılı duran tabloyla donup kaldım. Fransa’ya kaçmadan önce ondan aldığım on üç boya kalem ve on üç avuç toprakla yaptığım tabloydu. Bir ağaca sırtını yaslayan çiftin iki farklı dünyasını anlatan bir resimdi. Karun onu alıp şöminenin duvarına, yani en sevdiği köşesine asmıştı. Ona bir vedayı, üç aylık ayrılığı hatırlatan hediymi oraya asmasını beklemiyordum.

Karun şöminenin önündeki koltuğuna oturup içkisini yudumlarken kim bilir kaç gece izlemişti bu tabloyu. Nereye baktığımı görünce onun da bakışları tabloya kaydı. “Hayatımda aldığım en güzel ama en kötü hissettiren tek hediye,” diye iç çekti. “Güzel çünkü senin dokunuşlarını taşıyan bir eser.” Şimdi yüz ifadesi sertleşmişti. “Kötü hissettiriyor çünkü beni terk ederken arkanda bıraktığın bir hediye.”

Kendimi berbat hissederek ona yaklaştım. “O zaman tabloda neden kurtulmadın?”

Gözleri yoğun bir derinlikte tabloda oyalanırken içli gözlerle beni yanıtladı. “Kurtulamam.” Yüzü donuktu fakat sesi kederliydi. “Kurtulamam çünkü ona baktıkça benden nasıl kaçtığını ve seni kaçtıracak kadar nasıl kötü olduğumu hatırlıyorum.”

Başını çevirip omzunun üzerinden kısa bir an bana baktı. Göğüs kafesini şişirecek büyüklükte bir nefesi içine çekti ve “Unutmazsam aynı hataları tekrarlamam,” dedi. Kalbim teklemişti.

Üç aylık bir ayrılığın onda bu kadar olumlu bir değişim yaratacağını beklemiyordum. Karun artık her anlamda çok daha iyi biriydi. İç çekerek onu izlemeye başladım ama artık ona nasıl bakıyorsam, “Şöyle bakma,” diye homurdandı. “Beni sevmeye başladığını düşüneceğim.”

“Bu kötü mü olurdu?”

“Bu hayatımdaki en güzel şey olurdu.”

Ona yalan söyledim. “Ama seni sevmiyorum.”

Beni izlerken başını ağır ağır salladı. “İşte bu yüzden seviyormuş gibi bakma.” Bu bir emirden çok bir rica, belki de bir yakarıştı. “Yaratacağı hayal kırıklığının büyüklüğünü kestiremiyorsan seviyormuş gibi bakma.”

“O zaman senin gözlerin de bakmasın.”

“Gözlerimin nesi var?”

“Seviyormuş gibi bakıyorlar.” Karun hareketsiz kalırken nefes dahi alamadı. Gözlerini işaret ettim. “Çok seviyormuş gibi bakıyorlar.”

Bakışlarıyla kendini ele verdiğini düşünmek hoşuna gitmedi. Tedirgin olmaya başladığında bir kaçış yolu arayarak, “Odana gitmen gerekmiyor muydu?” deyip hemen bana sırtını döndü. “Git hadi.” Böylelikle gözlerini kaçırmanın bir yolunu bulmuştu.

Sevilmek istiyorsa önce sevmeyi öğrenmeliydi. Sevdiğimi itiraf etmenin tek yolu beni sevdiğinden emin olmaktı. Bana karşı duyguları olduğunu biliyordum ama duygularının ne boyutta olduğunu bilmiyordum. Serhat’ta yaptığım hatayı kocamla yapmak istemiyordum. Bir kez daha sevgisinden şüphe duyduğum birine teslim olamazdım. Önce beni sevdiğine inandırmalıydı.

Tam gidecektim ki kapının sağında üst üste duran üç büyük koliyi görünce durdum. “Bunlar ne?”

Dizlerimin üzerine diz çöküp en üstte duran büyük kutunun kapağını açtım. İçinde gördüğüm şeylerle gözlerimi irice açarak, “Ruj mu bunlar?” dedim şaşkınca. Hem de kırmızı. Hadi canım!

Kutunun içinde o kadar çok ruj vardı ki diğer iki kutunun içinde ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Elimi daldırıp henüz ambalajı bile açılmamış rujları baktım. Dünyanın en iyi markalarına ait olduğunu görünce dilimi yutmuştum. Elindekileri bırakıp yenilerini alıp bakum.

Benim kullandıklarımın bile daha kaliteli ve pahalı olduklarını gördüm. Şaşkınlığım katbekat artarken en üstteki kutuyu alıp hemen kenara koydum. Diğer kutularda ne olduğunu merak ediyordum.

İkinci kutuyu açınca onun içinde de dünya genelinde kanıtlanmış en iyi markalara ait onlarca kırmızı ruj gördüm. Üçüncü kutuyu açınca onun da içinin kırmızı rujlarla dolu olduğunu görüp afalladım. Bütün bunlar da ne demek oluyordu? Başımı çevirip, “Karun bu ne?” dedim şoke olarak.

Düz bir şekilde bana bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. “Senin için.”

“Neden?”

Gözlerimi dikip ona bakmamdan rahatsız olmuş gibi başını küçük bir açıyla ayaklarına doğru eğdi. “Rujun biterse diye.” Gergin bir hâlde hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Biterse benden isteyebilirsin.” Hayatının en zor konuşmasını yapıyormuş gibi ensesini kaşıyıp, “Hector’dan veya başka heriflerden isteme,” deyince kahkaha attım.

Duha bu adamın ayarlarıyla nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

Katıla katıla güldüğümü görünce bozuk bir surada, “Gülmeyi kes,” diyerek beni tersledi. “Bir şeye ihtiyacın olduğunda başkalarından istemek yerine benden iste. Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok.” Huysuzluğu bile o kadar tatlıydı ki.

Daha fazla gülüp onu iyice kızdırmak istemediğim için ayağa kalktım. Ona yerdeki dolu kutuları gösterdim. “Bunları hangi ara aldın?”

“Ben almadım.” Başıyla pencereyi gösterdi. “Çocuklara söyledim, onlar aldı. Sabah güneş doğduğunda aşağıya inip hepsini avluya topladım. Civarındaki tüm kozmetik mağazalarını gezip kırmızı ruj bulmalarını istedim.” Tekrar kahkaha attığımda, “Gülüp durma, bunda komik olan ne var?” diye homurdandı.

“Hiç.” Durumun trajedisi karşısında kendimi tutamayıp hâlâ gülüyordum. Korumalar avluya toplanınca eminim önemli bir operasyona katılacaklarını düşünmüşlerdir. Karun’un ciddi bir yüzle karşılarında durduğunu ve onlara dağılıp kırmızı ruj aramalarını emrettiğini hayal ettim de... Tekrar kahkaha attım. Bunu kaçırdığıma inanamıyordum.

Bu adam gerçek olamazdı.

Karun gülmekten gözlerimin dolduğunu görünce iyice huylanarak, “Normalde gülüşünle ilgili bir sorunum olmazdı,” deyip dik dik bana baktı. “Ama şu anda sinirlerimi bozuyorsun. Şunu kes artık. Karısına ruj alan tek erkek ben miyim?”

“Hayır ama eminim onlar üç koli ruj almıyorlardır.” Kıkırtıma engel olamadım. “Toplamda ne kadar var burada?”

“Sabahın erken saatleri olduğu için sadece on yedi bin, üç yüz kırk tane bulmuşlar.”

“Çok az değil mi?”

Ciddi bir ifadeyle başını ağır ağır salladı. “Ben de öyle düşündüğüm için çocukları tekrar gönderdim. Sen uyanmadan önce İsa aradı, on bin daha gelmek üzere.” Olamaz, şaka yapmıyordu!

“Kocam saçmalama.” Yerdeki gösterdim. “Bunlar bile çok fazla, ne yapacağım o kadar ruju? Ara İsa’yı, hepsini iade etsin ya da bir mahalleye gidip dağıtsın oradakilere.” Sinirlerimi gerçek anlamda bozduğu için tansiyonum fırlamış gibi elimin tersini alnıma koydum. “Ayarı yok bu adamın!” Benim de fırlayıp duran bir tansiyonum yoktu!

Karun tam konuşacaktı ki, “Senden hiçbir şey istemeyeceğim!” dedim hızlıca. “Bir şeye ihtiyacım olursa kendim alabilirim.” Eğilip kutunun içinden rastgele bir tane ruj aldım. “Bir tane yeterli, bin tane ve üstüne gerek yok.” Sonra kaçarcasına odasından çıktım. Elinin ayarı hiç yoktu.

Duha’dan uzak durmalıydı.

Aşağıya inip odama girdikten sonra doğruca banyoya yöneldim. “O kadar ruju ne yapacaksam.” Bu olayın şokunu uzun süre üzerimden atacağımı sanmıyordum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra saçlarımı kurutup sımsıkı bağladım. Atkuyruğu yaptığım saçlarıma siyah kurdeleli tokayı taktıktan sonra banyodan çıktım. Üzerimdeki bornozu çıkartıp siyah iç çamaşırlarını giydim. Siyah tül çoraplarını bacaklarımdan yukarı çekerek jartiyerin askılarını taktım. Dolaptan çıkardığım siyah elbiseye gülümsedim. Bugün için oldukça şık ve zarif bir elbiseydi.

Elbiseyi askısından çıkardıktan sonra hızlıca giydim. Yarım kollu, bisiklet yaka elbise vücut hatlarımı sarıyordu. Dizlerimin bir karış üstünde olan dar, büzgülü eteği kalçama dolgunluk katıyordu. Bugünkü programıma henüz karar verememiştim ama kimse beni böyle görünce yadırgamazdı. Ben genelde evde bile bir davete gider gibi giyinir ve hep topuklu ayakkabıyla gezerdim. Siyah stiletto ayakkabıları giydikten sonra makyaj aynasının önüne geçtim.

Duş almam ve saçımı yapmam toplamda kırk dakikamı almıştı. Giyinmem on beş dakikayı bulmuştu fakat makyajımı yapmak iki buçuk saat sürmüştü. Öyle abartılı bir makyaj da değildi ama her şeyin kusursuz

olmasını istediğim için çok oyalanmıştım. Bugün siyah bir elbise giydiğimden göz makyajım siyah tonlarındaydı. Kırmızı ruju sürdükten sonra mücevher kutumu açıp içini karıştırdım. Siyah taşlardan oluşan bir kolye veya zarif bir gerdanlık işimi görürdü.

Üç aylık Fransa tatilimde hesabımdaki tüm parayı harcadığım için kendime yeni mücevherler alamazdım. Bunun için ay sonunda gelecek kira parasını bekliyordum. Konutlardan gelen para da olmasa gerçekten aç kalırdım. Aylık harcamalarımı bazen bir milyonu geçiyordu. Trajik olan şeyse en tutumlu olduğum zamanlarda bu kadar harcıyordum. Kendimi kısıtlamasam bu rakamın çok daha üstüne çıkacağımı biliyordum.

Oldukça lüks ve pahalı zevklerim vardı. İstesem de parayı uzun süre hesabımda tutamıyordum. O aptal tarağa on beş milyon vermemeliydim. Pardon, on beş milyon, doksan dokuz kuruş!

Çantamı alıp cüzdanımı karıştırdım. Üç aylık tatil yüzünden hesabımdaki paralar suyunu çektiği için banka kartlarıma da çok yüklenmiştim. Bankaya bile borçlanmışken kredi kartlarım bir süre işime yaramazdı. Bu yüzden cüzdanımda hiç para var mı diye kontrol etmeye başladım. Olur da dışarıya çıkıp bir şeyler almaya kalkışırsam cüzdanımda para olup olmadığını bilmeliydim. “Beş yüz lira mı?”

Gözlerimi irice açarak elimdeki son kâğıt paralara baktım. “Bu da para mı ya, ne alınır ki bununla? Ruj bile alınmaz!” Resmen ay sonuna kadar fakirdim. Neyse ki ruj konusunda sorun yaşamayacaktım.

İyi ki babam ve Gazel, annemden kalan ev ve arsaların hepsini bana devretmiş yoksa sokaklarda dilenirmişim. Tasarruflu olmayı öğrenmeliydim ama nasıl? Bu o kadar zordu ki. Dışarıdaki tüm o elbiseler, ayakkabılar ve mücevherler *gel beni al* dercesine beklerken bir ay boyunca ne yapacaktım? Ben şu anda gerçekten çok müşkül bir durumdayım.

Karun’un o elli milyarlık teklifini kabul etmeliydim.

Çantamı alıp suratımı asarak odadan çıktım. Merdiveni inerken yüzümden düşen bin parçaydı. Daha önce hiç bu kadar fakir hissetmemiştim. Koca parası yemeye de alışık değildim ki... Üstelik daha birkaç saat önce ondan hiçbir şey istemeyeceğimi söylemiştim. Artistlik taslamadan önce insan bir hesabını kontrol ederdi.

Aşağıya indiğimde hizmetçilerden biri Karun’un beni dışarıda beklediğini söyledi. Dün gecedan beri hiçbir şey yemediğim için karnım çok açtı. Sadece sabah kahvaltısını değil, aynı zamanda öğle yemeğini de

kaçırmıştım çünkü saat üç olmuştu. Malikânede kalıp bir şeyler yemem gerekirken Karun'un emirleriyle uğraşıyorum.

Dışarı çıkınca Karun'u arabanın yanında buldum. Bir yere gidecekmişiz gibi garajdaki tüm arabaları yine buraya toplamıştı. Karşısına ip gibi dizdiği korumalara bir şeyler söylüyordu. Beni görünce hemen susup, "Dağılın," dedi hızlıca. Bu adam yine ne işler karıştırıyordu?

Ona doğru yürürken gözleriyle baştan ayağa beni süzdü. Gördükleri hoşuna gitmiş gibi mavilerindeki beğeniye gizleyemiyordu. "Hasta ziyareti için biraz abartılı ama akşam yemeği için oldukça uygun."

"Akşam yemeği mi?"

"Duha'yı ziyaret etmek için hastaneye uğrayacağız. Çıktığımızda muhtemelen hava kararır. Birlikte yemek yeriz diye düşündüm." Şeytani bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Kocana bir akşam yemeği ısmarlarsın, değil mi?" Ben de bundan korkuyordum!

Ondan bir şey istemediğimi ve asla istemeyeceğimi söyledikten hemen sonra ona yemek ısmarlamamı istiyordu. Odasından çıkar çıkmaz hemen banka hesabımı kontrol ettirdi, değil mi? Hesabımdaki tüm parayı rükettiğimi öğrenmişti. Allah kahretsin, bu yüzden yemeği benim ısmarlamamı istiyordu çünkü ödeyemeyeceğimi biliyordu. Ondan bir şeyler istemem için bunu yapıyordu. Bu adam insan değil, şeytandı!

Suratım artık nasıl renkten renge girmişse Karun'un dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi. "Bir sorun mu var?" Gözleri hınzırca bakıyordu. "Yoksa karım bana bir yemek ısmarlayamıyor mu?"

İntikam alır gibi omuzlarını dikleştirip bir elini cebine koydu. Bu açıkça bir meydan okumaydı. "Sen benden bir şey istemiyor olabilirsin ama ben senden isteyebilirim, değil mi?"

Gülümsemek için kendimi zorlayıp, "Tabii," dedim isteksiz bir sesle. "Ne olursa." Umarım akşam yemeği için aklında olan şey balık ekmek gibi bir şeydi.

Karun zevkten dört köşe olarak, "Bunu duyduğum iyi oldu," dedi ve binmem için arabanın kapısını açtı. "Geç hadi." İçimden bir ses bunun yeni bir soğuk savaş olduğunu söylüyordu.

Acaba hastayım diyerek evde mi kalsaydım ve ay sonuna kadar yattıktan hiç çıkmasam mıydım? Asık bir suratla arabaya bindim. Karun'un da yanıma oturmasıyla birkaç dakika içinde araba malikâneden ayrılmıştı. Her zamanki gibi birçok arabadan oluşan uzun bir konvoy bizi takip ediyordu. Biz de en önde bize eskortluk yapan arabayı takip ediyorduk.

Başımı cama yaslayıp akşam yemeği için kara kara düşünmeye başladım. O yemekten kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

Yanımda oturan adi herif beni göz hapsine almıştı. “Ne düşünüyorsun?” diye sorarken aklımdan geçenleri biliyormuş gibi keyifliydi.

“Furkan’ı düşünüyorum.” Başımı çevirip üzgün gözlerimi ona diktim. “Furkan o hâldeyken seninle nasıl yemeğe çıkabilirim?” Yüzüme dramatik bir ifade kondurup elimi kalbime bastırdım. “Furkan’a üzüldüğüm için ne kadar bedbaht bir durumda olduğumu görmüyor musun? Yemeği başka bir güne erteleseک olmaz mı?”

Neyin peşinde olduğumu iyi bildiğinden gülüşünü saklamak için başını hafifçe eğdi. “Furkan için üzülmene gerek yok, kurşun sadece bacağı sıyırması. Bu yürümesine bile engel değil.”

Karun ilk saldırımı ustaca savuşturup aklına dâhiyane bir fikir gelmiş gibi mavilerini kıstı. “Karımı üzgün görmeyi istemem, bu yüzden Furkan ve diğer korumalar için de yer ayırtacağım.” Bekle, ne?

Düşünceli bir koca gibi sıcak bir ifadeyle omzuma dokunan adama inanamayan gözlerle bakıyordum. “Böylelikle karım hiçbir şey düşünmeden yemeğini yiyebilir. Onlara yemek ısmarladığın için eminim çocukların morali yerine gelecektir.” Sustu ve sinsice gözlerimin içine baktı. “Bize eşlik eden yüz elli yedi koruma olacak.” Ne? Yüz elli yedi mi? Ben daha birini doyuramazken bir de başıma yüz elli yedi kişi mi çıkardı? Burada öldürüyordum!

Sinirlendiğimi belli etmemek için gülümsemeye çalıştım. “Düşündüm de hiç baş başa yemek yemedik,” dedim hızlıca. “Bence yalnız olmalıyız.”

Karun’un dudakları titrese de gülmek için kendisiyle cebelleşiyordu. “Sen Furkan için bu kadar üzülürken nasıl onları getirmem?” Her an gürr bir kahkaha patlatacak gibiydi. “Çocuklar da orada olacak, konu kapanmıştır. Ben karımın mutluluğunu düşünen bir kocayım.”

“Sağ ol,” diye homurdandım.

“Sağ mı olayım?”

“Emin değilim, sus!” Başını cama doğru çevirdi ama kısık gülüşünü duymuştum.

Bu gece için beni çok zorlayacaktı.

Araba hastaneye yaklaştığında aklıma gelenlerle çantamı açıp içindeki ilacı çıkardım. Karun elimdeki şeyi görüncce, “O da neyin nesi?” diye sordu.

Paketin içinde bir tane hap çıkartıp ağızıma attım. “Ertesi günü hapi, yani bir şeşit doğum kontrol hapi.” Su şişesine uzandım. Su yardımıyla hapi yuttuktan sonra şişenin kapağını kapattım.

Karun gergin bir sesle, “Düzenli kullanıyor musun?” diye sorunca ona döndüm. Gözleri kucağımdaki pakette oyalanıyordu.

“Bu öyle düzenli kullanılacak bir ilaç değil ki... Önlem amaçlı. Ama doğum kontrol hapına başlayacağım.” Duha’nın yaptığı bir şakadan ötürü çocuk istemediğini anladığımdan önlem almaya karar vermiştim. Gerçi daha önce de çocuk konusu açılınca fazla tepki vermişti.

Karun kaskatı kesilerek bakışlarını yüzüme çıkardı. “Fransa’da geçirdiğimiz o bir haftada hiçbir şey kullanmadın mı?”

“Hayır.”

Gerginliği arttı. “Neden?”

“Çünkü kullanmayı unutmuştum.” Çünkü bambaşka bir adama dönüşerek bana geldiği için evli, mutlu ve çocuklu bir aile olacağımıza dair hayallere kapılmışım. Oysaki bizden anne ve baba olmazdı.

Zaten anne olmayı da hiçbir zaman istememiştim. Fransa’daki düşünceleirim saçma bir hevesten fazlası değildi. Bir bebeği nasıl tutmam gerektiğini bile bilmiyordum. Benim neyime ki onlardan birine sahip olmak. Çocuklar daha fazla sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kadem’in de dediği gibi onlar ruhumuzu emen bir parazitti. Vücudumun içinde bir parazit istemiyordum.

“Saka.” Karun’un yüzü bembeyaz olduğunda onu rahatsız eden, kanını donduran bir ihtimal doğmuş gibiydi. “Fransa’da geçirdiğimiz o bir haftada odadan hiç çıkmadık. Yedi günün her saati sevişmekten başka bir şey yapmadık.” Soluğu kesilirken soğuk bir sesle, “Nasıl korunmazsın?” diye benden hesap sordu. “Ya hamileysen?” Çocuk fikrinden ödü kopuyordu.

“Ama değilim.” Onu rahatlatmak istercesine bakışlarımı yumuşattım. “Karun o bir haftada ne kadar çok seviştiğimiz hiç önemli değil, hamile değilim. Regl günüm yaklaşıyor, yakında hamile olmadığımı sen de göreceksin.” İlaç paketini ona gösterdim. “Endişen olmasın, bundan sonra düzenli kullanacağım.”

Sözlerim biraz olsun korkularını yatıştırdığı için rahatlayarak nefesini verdi. “Yine unutma ihtimaline karşı ben de gereken tedbiri alacağım.” Prezervatif kullanacak olması benim açımdan herhangi bir sorun teşkil etmiyordu.

Hastane görüş açımıza girince bahçeden birbiri ardına çıkan siyah arabaları gördüm. Onlar çıktı, biz girdik. Hastanenin bahçesinden içeri girdiğimizde gördüğüm kameralarla gözlerimi büyüttüm. Bahçede elinde kamera ve mikrofon tutan o kadar çok kişi vardı ki... Beklediğimden daha fazlasıyla karşılaşmıştım. “Neden bu kadar çok?”

Siyah filmlerin ardından dışarıyı izleyen Karun, “Bizim gibi adamların en ufak bir tökezlemesi bile çok ses getirir,” derken haklıydı, tüm gözler onların üzerindeydi. Karun dışarıyı izlerken muhabir çokluğuyla yüzünü buruşturmuştu. “Tunus ülke genelinde bilinen başarılı bir iş insanı. Hastanede olması muhabirler için iyi bir malzeme. Az önce çıkanlar da Devrim ve adamlarıydı. Ülkede ne kadar tehlikeli para babası varsa bugün hastaneye ziyarete gelecektir. Bu tür ziyaretleri diplomatik bir poz olarak düşünebilirsin.”

Başını çevirip bana baktığında gözlerinin ardında anlam veremediğim bir şeyler vardı. “Bu uyarıyı yapmaktan nefret ediyorum ama bugün hastaneden çıkana kadar şey gibi davranabilir misin?”

Merakla bakışlarım kısıldı. “Ney gibi?”

Oturuşunu bozup hafifçe öne doğru eğildi. “Şey gibi işte.” Yalandan öksürüp boğazını temizlerken bir konuda kıvrandığı belliydi. “Normal.”

“O nedir?”

“Yavrum, ben ciddiylim.”

“Ben de ciddiylim kocam.” Sinirlerimi bozduğu için gülmeye başladım. “Ben kendimi normal biri olarak tanımlıyordum ama belli ki sen böyle düşünmüyorsun. Bana bak, gerçek bir kuş olduğumu falan düşünüyorsan yok öyle bir şey. Uçamıyorum ki ben, kanatlarım yok sırtımda.”

Karun belli belirsiz gülümseyerek başını iki yana salladı. Her konuda beni eleştiriyordu ama mavi gözlerinde kıyamayan bir ifade vardı. “Demek istediğim kimseye racon kesme, kafa göz dalma ya da yere oturup ağlama. On üçle ilgili herhangi bir sayaç başlatma. Eline bir silah alıp *çağırın gelsin* deme. Müşkül durumlarını *acaba gerçekten müşkül bir durum mu* diye iki kez gözden geçir.” Dışarıdaki gazetecileri gösterdi. “Seni haber yapacakları her türlü eylemden kaçın.”

Benden çok güç şeyler istiyordu. Karun son derece ciddi bir ifadeyle beni izlerken bu sefer sıkıcı kurallarından taviz vermemeye kararlıydı. “En önemlisi de hastaneyi havaya uçuracak her türlü komplodan kaçın. Hastaneyi patlatmak yok, anlaşıldı mı?”

Ne diyeceğimi bilmez bir hâlde yutkundum. “Ben niye hastaneyi havaya uçurayım, manyak mıyım ben?”

Karun yüzünü sertçe ovuştururken hayıflanır gibi sesler çıkartıyordu. “Beni korkutan da tam olarak bu ya.” Bunları söylerken tereddüt bile etmemişti. “Öylesin.”

“O kadar da değil ama.” Homurdanarak yanıma koyduğum çantamı aldım. “Ayrıca patlatmak istesem bombayı nereden bulacağım?”

“Farkında mısın, savunmanın içinde içerideki hastaların hayatıyla ilgili hiçbir şey yok. Tek sorun bulamadığın bomba mı?”

Sevimsiz bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. “Anladığım kadarıyla sıklıkla yaptığım şeyleri yapmayacağım. Peki, yapmaktan hoşlandığım şeyleri yapmayınca tam olarak ne yapacağım? Yaptığım ama yapmamam gereken şeyleri anladım ama yapmadığım ve bugün yapmam gereken şeyleri anlamadım,” dedim tek bir nefeste.

Karun daha önce ondan hiç duymadığım bir şiddette birkaç küfür savurup, “Cümleleri harfi harfine tekrarlarsan benden ne istersen alırım,” demişti ki daha ben konuşmadan beni susturdu. “Ya da unut gitsin. Yüz defa söyleyen de muhtemelen seni anlamayacağım.”

Araba durduğu için gazeteciler arabanın etrafını sarmaya başlamıştı. Şoför arabadan inip arabanın etrafını dolanarak kapının yanına geldi fakat kapıyı açmadı. Korumalar arabalarından inip geçeceğimiz yolda etten duvarlar örene kadar kapı açılmamıştı. Birilerinin gazetecileri bizden uzak tutması gerekiyordu. Arabadan inmeden önce Karun kısa bir an bana bakıp, “Asla yorum yapma,” diyerek beni uyardı. “Onların işi sözlerini çarpıtıp daha büyük skandallarla kendi haberini satmak.” Bu yüzden ne sorarlarsa sorsunlar cevap vermeyecektik. Kışkırtıcı olacaktı ama tepkisizliğimizi korumalıydık.

Kapı açılınca arabadan ilk inen Karun olmuştu. Elini bana uzatınca elini tutarak arabadan indim. Arabadan indiğimiz an kameraların flaşları yüzümüzde patlamıştı. Korumalara zorluk çıkartan muhabirler buldukları boşluktan mikrofonu bize doğru uzatıyor, üst üste soru sorup duruyorlardı. Karun ile el ele hızlı bir şekilde korumaların bizim için açtığı yolda

yürüyorduk. Korumaları geçmeye çalışan basın izdiham çıkarmak üzereydi.

Her kafadan bir soru çıktığı için hepsine kulağımı tıkamam çok zordu. Birileri ya Karun'a ya da bana bir şeyler sorup duruyordu. Karun bütün bunlara alışık olduğu için sükûnetini bozmadan ilerliyordu fakat aynı şeyleri kendim için söyleyemezdim. Attığım her adımla dayanma gücüm biraz daha düşüyordu. Bazıları en küçük bir karşılık almak için gerçekten çok ileri gidiyordu.

"Karun Bey, Duha Bey'in hastalığı konusunda ne düşünüyorsunuz?" diyen sorular gelmeye devam ediyordu.

"Kalp hastası olduğunu biliyor muydunuz?"

"Efendim, Duha Bey'i ziyaret etmenizi zeytin dalı olarak görebilir miyiz? Aldığımız duyumlara göre son zamanlarda sık sık bir araya geliyor-muşsunuz."

"Lütfen cevap verin, Karun Bey. Düşmanlıktan doğan bir dostluk diyebilir miyiz?"

"İçişleri bakanının davetinden erken ayrılmanız çok konuşuldu, Bige Hanım. Üstelik yalnız ayrıldığınıza dair söylentiler var, doğru mu? Bu evlilik için zorlandınız mı?"

"Karun Bey'in sizi zorla yanında tuttuğu söyleniliyor, bu konuda söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Fransa'ya kaçtığınız bilgisini aldık. Bu haberlerin gerçeklik payı var mı?"

"Dün gece William Marasliyan'ın kumarhanesinde gerçekleşen patlamayı duydunuz mu?"

"Marasliyanlar ve Bige Hanım arasındaki husumeti bilmeyen yoktur. Karun Bey, patlama hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Siz de orada mıydınız? Bu konuda dedikodular var."

Daha bunun gibi birçok soru gelince adımlarımızı biraz daha hızlandırdık. Hastaneye girdiğimizde rahat bir nefes aldım çünkü basından kimseyi içeri almıyorlardı. Giriş katında bulunan herkes bize kaçamak bakışlar atıyordu. Buradaki kadınların ilgisi sadece Karun'un üzerindeydi. Gözleriyle âdeta onu yiyip bitiriyorlardı. Karun siyah takım elbisenin içinde her zamanki gibi çok şıktı. Omuzlarına attığı pardösüyle tehlikeli görüldüğü kadar karizmatikti. Bugün her şeyiyle tam bir mafya babası gibi görünüyordu.

Bense siyah, kısa bir elbise ve zeminde ses çıkartan topuklu ayakkabılarla onun elini tutuyordum. Zengin adamların koluna taktığı o güzel ama aptal mankenlerden bir farkım yok gibiydi. Böyle düşününce çok can sıkıcıydı. Kafamdaki düşüncelerden sıyrılarak Karun ile asansöre bindik. Karun'un dört koruması da bizimle asansöre binmişti. Hepsi içeriye sığmayacağı için diğer korumalar başka asansörleri veya merdiveni kullanmak zorundaydı.

Asansörden indikten sonra korumaları takip ederek ilerlemeye başladık. Diğer korumalar da kısa süre sonra bize katılmıştı. Duha'nın bulunduğu koridora girince koridorun iki yanında duran korumaların sayısı azımsanmayacak kadar çoktu. Bunlar sadece Duha'nın korumaları değildi, aynı zamanda onu ziyarete gelen insanların da korumaları olmalıydı.

Duha'nın olduğunu düşündüğüm odanın kapısı açıldı ve içeriden birkaç kişi çıktı. Bu dört adamın içinde sadece Ümit Bey'i tanıyordum. Karun'un amcası Gurur yüzünden Ümit Bey malikâneyi bastığı için onu hatırlıyordum. Onun gözlerinin önünde bölge liderlerinden biri olan Korhan'ı öldürmüştüm. Bu yüzden Gurur'un kayınpederini kolay kolay unutamazdım.

Onların ziyareti bitmiş olmalı ki peşlerindeki korumalarla bize doğru yürümeye başladılar. Karun avucunun içindeki elimi hafıfçe sıkarak "Saka," diye mırıldandı. Dümdüz bir şekilde karşısındaki adamlara bakarken, "Omuzların dik olsun güzelim," dedi.

"Kocam bana güzelim mi dedin?"

"Karım şimdi şirinlik yapmanın zamanı değil."

Gülmemeye çalışarak uyarısını dinledim. O söyleyene kadar omuzlarımın düşük olduğunu fark etmemiştim. Bu adamları görünce istemsizce korkmuş olmalıydım ki farkında olmadan gardımı düşürmüştüm. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve büyük bir öz güvenle yürümeye başladım. Karun'un elimi tutuyor olması bana ihtiyacım olan cesareti aşıladığı için artık yürüyüşüm dik, bakışlarım korkusuzdu.

Orta alanda buluştuğumuzda iki taraf da durdu. Dördü birden, "Kallender," diyerek ona selam verince, Karun başını küçük bir açıyla sallayıp selamlarına karşılık vermişti.

İçlerinden biri sırf âdet yerini bulsun diye, "Son zamanlarda pek görüşemiyoruz," diyerek ayaküstü bir sohbet başlattı. "Ama alıyoruz haberlerini." Sesi kinayeliydi. Dün geceki patlamayı ima ettiği çok açıktı.

Aynı adam gözleriyle beni gösterdi. "Karının haberlerini de öyle." Gözleri düşmanca bakarken sahne olduğu her hâlden belli olan dostane bir ifade takındı. "Bizi karınla tanıştırmayacak mısın?"

Karun soğukkanlılığını koruyup, "Hayır," dedi sakince. "Tanıştırmayacağım." Bu adamın açık sözlülüğüne bitiyorum.

Adamın bozulan suratına kahkaha atabilirdim. "Bakıyorum da sende değişen hiçbir şey yok," diyen adam hayır cevabını sindirememişti. "Dikkat et, bu saldırganlığın bir gün başına ciddi sorunlar açabilir." Gözlerimin önünde kocamı tehdit mi ediyordu?

Karun onun üstrü kapalı tehdidinden zerre kadar korkmadan, "Görüyorum ki sende de değişen hiçbir şey yok, Sadri," dedi düz bir sesle. "Hâlâ kimin karşısında nasıl konuşacağını öğrenememişsin." Onun sözlerine mısilleme yaparak, "Dikkat et," dedi. "Hadsizliğin bir gün başına ciddi sorunlar açabilir."

Sadri denen adama gereken uyanyı yaptıktan sonra başıyla beni gösterdi. "Karınla tanışmana gelirsek kendi iyiliğin için onu tanımamalıyım." Duduğunun köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Çünkü bugüne kadar karınla tanışan kimse uzun süre hayatta kalmadı."

Karun sindirdiği adamın gözlerinin içine bakıp buz gibi bir sesle, "Akıllı ol Sadri," diye onu uyardı. "Korhan, Güven ve Carlos karınla tanıştı ama hiçbiri uzun yaşamadı." Bir kez daha beni gösterip gözlerini Sadri'ye dikti. "Hâlâ karınla tanışmak istiyor musun?" Arkasındaki korumalara rağmen Sadri'nin yutkunuşunu duymayan kalmamıştı.

Sadri düşmanca gözlerle bakmak dışında tek kelime etmeyince Karun diğer üçüne döndü. Görüşürüz anlamında başıyla küçük bir selam daha verdikten sonra elimi bırakmadan yanlarından geçti.

Önünde durduğumuz kapıyı açıp beni peşinden bir odaya çekmişti. Duha'nın korumaları diğerlerine yaptığı gibi bizi kapıda bekletip gelişimizi bildirmemişti. Duha için bizi bir tehdit olarak görmediklerini biliyordum. Odaya girince Duha'yı yatağında otururken gördüm. Sirtını duvara yaslayıp bacaklarını uzatarak oturuyordu. Üzerinde sadece eşofman altı olduğu için üst kısmı çıplaktı.

Göğsüne yapıştırdıkları birkaç kablo bir monitöre bağlıydı. Kolundaki serumun bağlı olduğu aparat yatağının hemen yanındaydı. Bu yüzden Duha nedenini bilmediğim bir sebeple aparata kötü kötü bakıyordu. "Kenan bu şey yamuk." Çok sıkılmış olmalı ki serum aparatına takmış gibiydi. "Kalk lan, düzelt şunu."

Canından bezmiş gibi ona bakan Kenan, “Abi onda bir sorun yok,” dedi bıkkın bir sesle. “Dün gecedен beri olmayacak şeylere takıyorsun.”

“Selam.” Sesimle birlikte ikisinin bakışları da bizi bulmuştu. Zaten odada onlardan başka kimse yoktu.

Kenan, Duha’dan kurtulmuş gibi hemen ayağa kalktı. “Biraz hava alacağım,” dedi ve kaçarcasına odadan çıktı.

Duha alay ve kınama karışımı bir ifade takınıp Karun ile ikimize bakıyordu. “Bakın kimler gelmiş.” Artık ilgilendiği şey serum aparatı değildi. “Hiç gelmeseydiniz.” Duvardaki saati gösterdi. “Saat dörde kadar neyle meşgul olduysanız benden daha değerli olmalı.” Bize trip mi atıyordu?

“Uğraştığım her şey senden daha değerli.” Karun yürüyüp yatağın yanındaki koltuğa oturdu. “Sırf âdet yerini bulsun diye soruyorum ama aslında sana olanlar umurumda değil.” Kendini zorlayarak, “Nasılsın?” diye sordu isteksiz bir sesle.

Karun’u görmek bile Duha’nın can sıkıntısını dindirmiş olmalı ki eski hıznırlığına çok çabuk dönmüştü. “Nasıl mıyım? Bir düşüneyim nasılım?” Homurtular çıkartarak durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi dudaklarını büktü. “Güvenlik zafiyetinden dolayı herkes neyim olduğunu öğrenmişken nasıl olabilirim?”

Karun yüzünü buruşturup onu susturmaya çalıştı. “Öylesine sordum, nasıl olduğunu söylemek zorunda değilsin.”

“İyi değilim,” dedi Duha.

“İlgilenmiyorum,” dedi Karun.

“Benden kurtulmak isteyen siktiğim puştları dün gecedен beri beni ziyaret edip duruyor. Sence nasıl olabilirim?”

“Tekrar ediyorum, nasıl olduğunla ilgilenmiyorum.”

“Duvarlar üstüme üstüme gelirken nasıl olabilirim?”

“O siktiğim sorusunu hiç sormamalıydım!”

“Bu odada nefes alamazken hiç iyi değilim.”

Karun bir hışımla ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Henüz öleceği yok bunun.” Elimi tutarak beni peşinden çekti. “Gidelim, öldüğünde tekrar geliriz.”

Gülerek eline yapışıp onu kalktığı koltuğa doğru sürükledim. “Bu kadar yabani olma.” Omuzlarından bastırarak onu yerine oturttum. “En az on dakika kalmalıyız.”

Duha sıkılmış gibi duvardaki saate bakarken gözlerinin siyahında gizleyemediği bir kırgınlık vardı. “Kadem hasta olduğumu öğrenince çekip gitti ve hâlâ dönmedi.” Bu hâldeyken bile onu görmek istemeyen Kadem’i düşünüyordu. “Onun iyi olduğunu bilmeliyim.”

“Ona biraz zaman tanı,” dedikten sonra Karun’un oturduğu koltuğun kenarına kalçamı yaslayıp oturdum. “Onun için de kolay değil.”

Duha iç çekerek başını yavaşça salladı. “Sadece endişeliyim.” Kadem’i beklediği için gözleri sık sık kapıya kayıyordu. “Hâlâ gelmedi.” Karun telefonu çıkartıp kafasını telefona gömünce bunu gören Duha’nın kaşları çatıldı. “O telefonla ne halt ediyorsun, Kalender?”

Karun başını hiç telefondan kaldırmadan düz bir sesle, “On dakikanın dolmasını bekliyorum,” dedi. “Sessiz ol, dokuz dakika kaldı.”

Tabii ki Duha sessiz olmadı. “Hastalığımı biliyor muydun?”

Karun onu başından atmak ister gibi, “Evet,” diyerek geçiştirdi.

“Ne zamandan beri?”

“Çoğu zaman sol kolunu kullanamadığından beri. Eskiden sol yumrukların daha güçlüydü.”

Duha konuşmadı, Karun ise susmasını istese de onun sessizliğini rahatsız edici buldu. Başını kaldırıp derin bir nefes aldı. “Senin için bir kalp ayarlanabilir.” Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama aslında Duha’yı önemsiyordu. “Bunu yapmanın bir yolu var, biliyorsun.”

Duha ona yakışmayan bir kederle acı acı gülümsedi. “Şu zamana kadar bulaşmadığım pislik kalmadı.” Başını eğip durgun gözlerle ellerine baktı. “Ellerim o kadar kirli ki çoğu zaman döktüğüm kanların izlerini görüyorum. Buna rağmen hiç vicdan azabı çekmiyorum çünkü öldürdüklerim benim gibi ciğeri beş para etmez adamlardı.”

Ellerine bakmayı bırakıp gözlerini Karun’a dikti. “Cinayetlerim için vicdan azabı çekmiyorsam bunun tek sebebi masum olmadıklarıdır. Senin bulduğun yol bana uymaz.” Bu konudaki kararını vermiş gibi burukça gülümsedi. “Vicdanıma ağır gelir, susturamam.”

“Ne zamandan beri bir vicdanın var?”

“Var lan işte,” diyerek önüne döndü. “Benim işime karışma. Onayladığımı hiçbir kalp girmeyecek göğsüme.”

“Geberip git o zaman piç!” Karun onu tersleyerek kafasını tekrar telefona gömdü. “Sana ne olacağıyla ilgilenmiyorum.” İlgilendiği o kadar belliydi ki.

Odada bir sessizlik yaşanmaya başladığı esnada kapı açıldı ve yanında bir hemşireyle Elay içeri girdi. Dizlerine kadar gelen kırmızı bir elbise giyen Elay'ın üzerinde doktor önlüğü vardı. Ona eşlik eden hemşire elinde çelik bir tepsi tutuyordu ve tepsinin üzerinde birkaç ilaç vardı. Hastaneye geldiğinden beri Elay ilk kez onun odasına gelmiş olmalı ki Duha onu beyaz önlüğün içinde görünce şaşırdı.

“Üzerinde neden doktor önlüğü var, doktor?” Aslında cevap sorunun içindeydi.

Elay yürüyüp onun ayak ucunda durduğunda güzel suratında iğnelayıcı bir ifade vardı. “Doktor olduğum için olabilir mi?”

Oturuşunu dikleştiren Duha baştan ayağa onu süzüyordu. “Ne olduğunu biliyorum ama her gittiğin hastanede doktor önlüğü mü giyiyorsun?”

Elay onun test sonuçlarını alıp kontrol ederken kısa bir an gözlerini devirmişti. “Sadece görev yaptığım hastanede doktor önlüğü giyiyorum ve bilin bakalım siz şu anda kimin çalıştığı hastanedesiniz?” Yanında hemşire olduğu için mi bu kadar resmîydi yoksa resmî bir yerde oldukları için mi? Doktor ve hasta arasındaki mesafeyi korumak istiyor olabilirdi.

“Beni kendi çalıştığın hastaneye mi getirdin?” Aklında haylazca şeyler geçerken Duha sırtıttı. “Benden ayrılamıyorsun, değil mi?”

Elay bir sonraki sayfaya geçip karamsar bir şekilde dudaklarını büktü. “Ben değil, siz ayrılacak gibisiniz.” Başını kaldırıp mavi gözlerini Duha'ya dikti.

Tam konuşacaktı ki Duha müdahale edip, “Anlayacağım şekilde anlat neyim olduğunu,” diyerek onu susturdu. “Tüm gün buraya kaç doktor geldi, haberin var mı? Hep konuştular ama hiçbir şey anlamadım. Tıbbi terimler kullanmadan bana açıkça neyim olduğunu söyle.”

“Ölmek üzeresiniz,” dedi Elay kısaca. Onun istediği gibi kısa ve açık konuşmuştu. “Bir an önce nakil ameliyatı olmazsanız korkarım ki fazla yaşamayacaksınız. Yeni bir krizi kaldıracak durumda değilsiniz. Hastaneden ayrılamazsınız, yatış işlemlerinizi yapmalıyız. Bundan sonraki süreçte doktor gözetiminde olmalısınız.”

Duha sanki onu hiç duymuyormuş gibi kolundaki serumu çıkardı. “Bana siz deyip durma, sinirlerimi bozuyorsun.” Burada söz konusu onun hayatı değilmiş gibi göğsündeki bantları sökmeye başladı. “Bu şeyleri kim bana yaptırdı?”

Yüzünü buruşturarak bantların bıraktığı yuvarlak izlere bakıyordu. “Şu hâle bak, sıkı ve sert kaslarımı bir ahtapot gibi vakumlamış.” Duha’nın sözleri odadaki hemşirenin kıkırdamasını sağlamıştı ancak Elay’ın uyarı dolu bakışlarına maruz kalınca hemen kendine çekidüzen vermişti.

Onaylamayan gözlerle Duha’ya bakan Elay gayet resmî bir üslupla, “Ne yaptığınızı sorabilir miyim?” dedi.

Duha, “Soramazsın,” diyerek yataktan çıktı. “Önce benimle konuşurken aradaki şu sizleri çıkar.”

“Duha Bey hastaneden ayrılamazsınız. Durumunuzun ehemmiyetini anladığınızı sanmıyorum.”

“İşime karışma, Elay.”

“Elay Hanım diye hitap edin lütfen.”

Duha bir şey arar gibi etrafına bakındı. “Gömleğimi nereye koydun, Elay?”

“Yatağına dön, Allah’ın cezası!”

Kendini tutamayıp güldü. “Duha Bey diye hitap edin lütfen.”

“Yatağınıza geri dönün, Duha Bey.”

“Yatakta bana eşlik edecek misin?”

“Söz konusu bile olamaz!”

“Eşlik etmeyeceksen o yatağa girmem söz konusu bile olamaz.”

Sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefesler alan Elay, “Hastaneden ayrılamazsınız,” dedi bir kez daha. “Burada kalıp doktor gözetiminde olmalısınız.”

“Madem bu kadar çok istiyorsun, eve gelip gözetle beni.” Duha’nın dudaklarında sapıkça bir sırıtış belirdi. “Yatarken veya banyo yaparken de beni gözetleyebilirsin,” dediğinde Karun gülerек başını telefondan kaldırdı.

“Piç.”

Elay’ın yüzü sinirden kıpkırmızı olunca yürüyüp hemşirenin elindeki tepsiyi aldı. “Ben hallederim, sen gidebilirsin.” Hemşirenin yanında rahat konuşamıyordu.

Hemşire dışarı çıkana kadar Elay onun arkasından baktı. Kapanan kapıyla elindeki tepsiyi bir kenara bırakıp kaşlarını çattı. “Ne var biliyor musun, sana ne olduğu umurumda bile değil!” Sinirli adımlarla Duha’ya doğru yürüdü. “İster yaşa ister öl, umurumda değil!”

Elay ne kadar sinirliyse Duha bir o kadar rahattı. Bıyık altından gülerken Elay'ın öfkesiyle besleniyordu. "Çok yazık, Duha Bey demene almışım." Kız ne diyor, bu herif neler diyordu.

Duha yataktan çıkıp birkaç adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ölmem umurunda değil, öyle mi?" Elay'ın üzerine eğilerek ikisinin yüzlerini eşitledi. "Gözlerinden uykusuzluk akıyor doktor. Sabaha kadar bir gram uyumadın, değil mi?" Bu durum onu keyiflendiriyordu ve bu muzır çıkan sesine yansiyordu. "Bağışçıların dosyalarını inceleyip benim için uygun bir donör aradığına bahse girebilirim."

Kısa boyundan dolayı Elay başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Duha'nın ona bu kadar yaklaşmasını beklemediği için nefes alışları hızlanmıştı. "Oysaki dün sizin yüzünüzden ertelediğim ameliyatı gece yapıyordum." Küstah sayılabilecek bir şekilde gülümsedi. "Kendini yükseklerde görmeyi bırak çünkü bazıları yüzünü görmeye bile katlanamıyor."

"Bu yüzden mi onu öptün?" Konuya bodoslama daldığımda ikisinin bakışları hızla beni buldu.

Duha şaşkınca bana Elay'ı gösterdi. "Beni öptü mü?"

Başımı salladım. "Sen kalp krizi geçirince öperek seni hayata döndürdün."

Elay ürkerken Duha'dan uzaklaştığında hayretler içinde kalarak bana bakıyordu. "Onu öpmedim!" Yanında duran elini sıkarken agresif bir tutumla kendini savundu. "Yaptığım şeyin adı suni teneffüstü!"

Duha aradığı fırsatı yakalamış gibi gözleri hınzırca ışıldadı. Dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Demek baygın olmamdan faydalanıp beni öptün?" Yalancı bir kınamayla dilini damağına vurdu. "Arsız doktor, beni istismar ettiğine inanamıyorum."

"Öpmedim!" diye hırçınlaştı Elay. "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum!"

Duha başım çevirip bana baktı. "Bu kadın beni öptü mü öpmedi mi?"

İyi bir görgü tanığı olarak, "Üçümüz asansörde bir süre kapalı kaldık," dedim. "Dudaklarını seninkilerle birleştirdi. Hem de birçok kez."

Duha yalancı bir şaşkınlıkla irice açtığı gözlerini Elay'a dikti. "Birçok kez beni öptün mü? Bir sefer neyine yetmedi?"

"İkiniz de kesin şunu, kimseyi öpmedim!"

"Bu tacizci kadın başka bana neler yaptı, Bige?"

"Gömleğinin düğmelerini açtı, sonra da..."

“İffetini ırzıma göz mü koyuldu?” Duha korkmuş gibi geriye doğru adımlar atarak Elay’dan iyice uzaklaştı. “Beni kirlettin mi?” Elleriyle göğsünü kapatmaya çalışması çok komikti. “Biri hemen avukatımı arasın, bir asansörün içinde bu kadın bana sahip olmuş!” Elay şoke olmuştu.

“Olanlar için çok üzgünüm, engel olamadım.” Kaşlarını bükerek yüzüne acıklı bir ifade kondurdum. “Ama istersen mahkemede tanığın olarak gördüklerimi anlatabilirim.” Acı çeker gibi başımı hafifçe eğdim. “Büyük bir trajediydi.”

Duha beni teselli etmek ister gibi anlayışlı davrandı. “Kendini suçlama, düşünceli kuş.” Bunları söylerken baştan ayağa bana kendini gösteriyordu. “Karşı konulmaz seksi vücudumun kurbanı oldum.” Tekrar Elay’a döndü. “Mahkemede seninle görüşeceğiz!”

Elay dehşete kapılmış gibi Duha ve bana bakıp duruyordu. Duyduklarını beyninin süzgecinden geçirip mantıklı bir yanıt arıyordu fakat olanların bir mantığı olmadığı için daha çok bocalıyordu. Uzun bir bekleyişten sonra konuşmak için dudaklarını araladı ama tek kelime edemedi. O kadar şaşkındı ki sözcükleri kafasında toparlayıp kendini savunamıyordu.

Çok sonradan, “Siz,” diye fısıldadı fakat hemen sonra, “Siz ikiniz hasarsınız!” diye bağırdı çıldırmış gibi. “Kafayı sıyırmışsınız!”

“Hasta olan benim ama kafadan değil,” dedi Duha.

“Hasta değilim ama kafa konusunda emin değilim,” dedim. “Bence oralara hiç girmeyelim.” Homurdandığımda Duha’nın kısık gülüşünü duydum.

“Bir de gülüyor musun?” Elay iyice kontrolden çıkıp hızlı adımlarla Duha’nın üzerine yürüdü. Ona yaklaşıp sertçe göğsünden ittiğinde çok sinirlenmişti. “Sana dokunmadım veya tüm o zırvalıkları yapmadım. Seni öpmedim bile!”

Duha göğsündeki elleri bileklerinden yakaladı ve Elay’ı sertçe kendisine doğru çekti. Elay’a kaçma fırsatı tanımadan onun üzerine eğilip yüzünü onun yüzüne yaklaştırmıştı. “Öp o zaman,” diye fısıldadığında Elay donup kalmıştı.

İkisinin dudakları arasında yok denecek bir mesafe olduğu için ılık nefesleri birbirine karışıyordu. Duha’ya olan bu yakınlığı Elay’ı kelimenin tam anlamıyla bir aptala çevirdiği için, “Anlamadım,” diye mırıldandı şaşkınca. Gözlerini kırıştırdı. “Seni öpmemi mi istiyorsun? Bahsi kazanmam için senin beni öpmen gerekiyor.”

Duha'nın gözleri onun dudaklarında yoğun bir şekilde takılı kalmıştı. Hadi canım. Duha onu öpmeyi istiyordu! "Doktor," dedi kısık bir sesle. "Seni öpersem her şeyimi kaybederim."

Elay'ın dudaklarına baktıkça onu öpmemek için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum. Gözlerinin siyahı biraz daha koyulaştığında sıkıntı içinde dişlerini sıkmıştı. "Dudaklarından çalacağım küçük bir öpücük her şeyimi kaybetmeye değer mi?" diyen sesi boğuktu. Bu soruyu Elay'a değil de kendine sorar gibiydi.

Elay kollarını çekerek bileklerini Duha'nın tutuşundan kurtardı. Onun çekim alanından çıkmak ister gibi arkaya doğru birkaç adım atmıştı. Daha sonra anlam veremediğim bir duyguyla Duha'nın gözlerinin içine baktı. "Sorduğun sorunun cevabını bulursan bana da söyle," dedikten sonra ona sırtını dönüp odadan çıktı.

Duha uzun süre Elay'ın arkasından kapıyı bakıp durdu. Bakışları düşünceliydi. "Şu bahsin şartları onu öpmeyi isteyecek kadar seni ayartmıyordu, değil mi?" Güldüm. "Seni ayartmaya başlamış."

Huysuzlandı. "Yok öyle bir şey."

"Var öyle bir şey. Haksız mıyım, Karun?" Karun'a döndüğümüzde gördüklerim karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşmuştu. "Uyumuş." Evet, Karun koltukta uykuya dalmıştı. Başını koltuğun arkasına yaslayıp kollarını göğsünde birleştirerek uyumuştu. Düzenli nefes alışları bile uykuda olduğunu gösteriyordu.

Duha ilk kez gündüz vakti onu uyurken görüyor olmalı ki kısık bir sesle küftetti. "Bu herifi sabaha kadar uykusuz bırakacak ne yaptın?"

"Seviştik," dedim masumca. "Arabada başlayıp eve kadar seviştik, sonra da evde devam ettik. Sabaha kadar sürdü."

Kaşlarını çatarak gözlerini belertti. "Ben burada canımla uğraşırken mi?"

"Kumarhanede sevişmemize izin vermemek senin suçun," dediğimde yataktaki yastığı alıp suratıma fırlattı.

"Kaybol gözümün önünden, utanmaz kuş! Fransızların oteli neyine yetmedi?" Taktı Fransızların oteline!

Suratıma çarparak yere düşen yastığı gösterdim. "Şimdi ağlarım görürsün!" diye ona çıkıştım. "Sordun, ben de söyledim, ne kızılıyorsun? Kocam değil mi, istediğimi yaparım!"

Karun mırıltılar çıkartınca kavga etmeye son verdik ama ters ters birbirimize bakıp duruyorduk. Çıkardığımız sesler yüzünden uykusu bölünen Karun gözlerini aralamıştı. Başını kaldırıp uykulu gözlerini bana diktiğinde çok masum görünüyordu. “On dakika doldu mu?”

Tebessüm ederek başımı salladım. “Çoktan doldu.”

Karun yüzünü ovuşturarak üzerine çöken uykuyu dağıtmaya çalışıyordu. Burada kalmak istemediği için ayağa kalkıp bana kapıyı gösterdi. “Gidelim hadi.”

Gitmek için çantamı aldığımda Karun’un ayağı Duha’nın bana fırlattığı yastığa takıldı. Başını eğip yerdeki yastığa tuhaf gözlerle bakmaya başlamıştı. “Bu şey neden yerde?”

Eğilip yerdeki yastığı aldım ve Duha’ya dönüp yastığı suratına fırlattım. “Sahip çık yastığına!” dedikten sonra Karun’un koluna girdim. “Gidelim kocam, öldüğünde tekrar geliriz.”

Duha bir hışımla bana dönüp kızgınlık içinde çenesini sıkı. “Nereye ölüyorum lan!”

“Lan deme lan karıma!” diye onu uyardı Karun.

“Saygı duy bana!” diyerek ben de Duha’ya kızdım. “Saygı duyuyor musun bana?”

Onun sinirlerini bozuyor olmalıyım ki Duha gülmemeye çalışarak isteksizce başını salladı. “Tüm saygımla seni odamdan kovuyorum.” Kapıyı gösterdi. “Git dışarıdakilerin başına bela ol, rahat bırak beni.” Aklına ne geldiyse kaşlarını hafifçe çattı. “Bir süre daha buradayım, sakın hastaneyi patlatma. Bunun için benim çıkmamı bekle.” Neden herkes bana bu uyarıyı yapıyordu?

Dışarı çıkmak için kapıyı açmıştım ki Karun duraksadı. Başım çevirdi ve omzunun üzerinden Duha’yı izlemeye başladı. Karun’un mavilerinde şeytani bir parıltı vardı. “Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?” Ona beni gösterdi. “Saka ısmarlıyor.” Piç herif, bilerek insan sayısını artırıyordu!

Duha gömleğinin düğmelerini kapatırken Karun’un yemek teklifinin nedenini anlamadı. Anlamadı lakin bir şeyler olduğunu sezdi çünkü Karun kolay kolay onu yemeğe çağırmazdı. “Yemeği senin gibi sıkıcı biriyle geçireceksem bana eğleneceğime dair güvence vermelisin.” Gömleğinin son düğmesini de kapattı. “Benim için elinde ne var?”

Karun’un dudakları sinsice yana doğru kıvrıldı. “Hiçbir şey,” dese de bakışlarıyla çok şey olduğunu ona anlatıyordu. “Karım hiçbir koşulda

benden bir şey istemeyeceğini söylediği için ben ondan bir şeyler istiyorum.”

Hiçbir koşulda demedim.

Duha gibi zeki biri olayı çok hızlı kavramıştı. Yıllardır Karun’u tanıdığı için onun sinsi planını anlayarak sırtıttı. “Çocuklar da aç olmalı,” diyen adam en az Karun kadar şeytanın tekiydi. “Onlar da gelsin mi?”

Karun omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. “Benimkiler geliyor.”

“Benimkiler de geliyor o zaman,” dedi Duha.

Kan beynime sıçrarken daha fazla dayanamayıp suskunluğumu bozdum. “Siz yetmezmişsiniz gibi bir de çocuklarınızı mı doyuracağım?” Her an ikisinin suratını dağıtabilirdim. “Bakamayacağınız çocuğu yapmayın arkadaş!”

Karun sahte bir şaşkınlıkla gözlerini belertti. “Neler duyuyorum?” Bana şöyle bakarken sinirlerimi nasıl bozacağını çok iyi biliyordu. “Karım birkaç korumaya yemek ısmarlayamıyor mu?” Birkaç mı? İki yüze yakın koruması vardı ve bir o kadar da Duha’nunki olsa dört yüzü geçerdi!

“Koskoca Karun Kalender’in karısı üç kuruşun hesabını mı yapıyor yoksa?” Duha da ondan yana olarak beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı. “Kocan için çok aşağılayıcı bir durum.” Bu ikisi yan yana gelince ortaya dev gibi bir şerefsiz çıkıyordu!

İkisine öldürecekmiş gibi bakarken dişlerimi gıcırdattım. “Para umurumda değil.” Gururumdan ödün vermeden omuzlarımı dikleştirdim. “Benim endişem o kadar çok insanı içine alacak bir mekân bulmak.”

Duha’nın siyah gözlerinden sadistçe bir parıltı geçmişti. “Seni bu yükten kurtaracak bir fikrim var,” diyerek sırtıttı. “Mekân kapatıyoruz.” Karun ona bir şeyler anlatmak için öksürünce Duha onun mesajını çok hızlı almıştı. “Yani senin adına mekân kapatıyoruz, nasıl fikir?”

Gülmemek için başını duvara doğru çeviren Karun, “Dâhiyane,” dedi. “Zekânı takdir ediyorum, Tunus.”

“Beni şımartıyorsun, Kalender Beyciğim. Elay’ı da davet edeceğim.”

“Belki şirketindeki çalışanları da bir yemekle şımartmak istersin?” diye küçük bir öneride bulundu Karun.

Duha yüksek sesle gülerек onu onayladı. “Aklımdan geçenleri okudun. Senin şirketindekiler de şımartılmayı hak ediyor.”

“Bu konuda çoktan harekete geçtim bile.”

“Bu devirde bizim gibi işverenler bulmak çok zor,” diyen Duha’nın suratını dağıtabilirdim.

Karun hayıflanır gibi iç çekmişti. “Sayımız çok azaldı, Tunus.”

“Hem de çok azaldı, Kalender.” Söz konusu beni çıldırtmak olunca nasıl da iyi anlaşıyorlardı!

Duha ceketini alınca Karun ile ikisi kapıya doğru yürüdü. Kapının tam önünde dikildiğim için ikisi yan yana durmak zorunda kalmıştı. Duha sırtına engel olamadı. “Karın sanki biraz sinirlendi, Kalender.” Biraz mı? Kulaklarımda resmen dumanlar çıkıyordu. Biraz sinirli demek az kalırdı!

Karun öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzümü eğlenen gözlerle izliyordu. “Bence değil.” Yüzünü bana doğru eğip gözlerini kısmıştı. “Sinirli misin, Şaka?” Bir de soruyor muydu?

Tek kelime etmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Konuşursam ikisine dümdüz söveceğimi bildiğim için parmağımla onlara bir dakika işareti yaptım. Onları birbirinden ayırmak ister gibi hızlı adımlarla aralarından geçerken ikisinin de omzuna çarpmıştım. Banyoya yürüdüğümde arkamdan baktıklarını biliyordum. Banyoya girip kapıyı sertçe surlarına kapattım.

Banyonun en uzak köşesine yürüdüm ve sinirden bağırdım. İçimde tuttuğum tüm öfkeyi bağırp tepinerek serbest bırakınca daha iyi hissetmiştim. Yüzlerine karşı çığlık atmamak için kendimi zor tutmuştum. Öfkemden kurtulduktan sonra derin bir nefes alarak saçlarımı düzelttim. Elbisemi de düzelttikten sonra dışarı çıktım. İkisi de gülüyordu ama beni görünce hemen buna bir son verdiler.

Ciddi görünmek için kendini zorlayan bu herifler her an kahkaha atacakmış gibi duruyorlardı. Aynı anda, “İyi misin?” diye sorduklarında, “Hiç olmadığım kadar!” dedim sıkışığım dişlerimin arasından. İyi değildim! Bunlara ayrı ayrı maruz kalmak zaten insanı delirtirdi, ikisine birden maruz kalmak ise facia gibi bir şeydi.

Hiç oyalanmadan odadan çıktık. Üçümüz en önde yürürken arkamızda büyük bir koruma ordusu vardı. Yürürken ikisi kendi aralarında konuşuyordu. Duha, “Dün gece kasadan aldığımız şeyleri kontrol ettin mi?” diye sorunca Karun başını iki yana salladı.

“Henüz buna vaktim olmadı. Eve döndüğümüzde bakarız.”

“Bu herif evimize gelmiyor,” diye karşı çıktım. “Benimle zorla evlendin, bir de kumam gibi Duha’ya tahammül etmeyeceğim.” Odada beni çileden çıkardıkları için ikisini de görmek istemiyordum.

“Zorla mı?” Karun alaycı bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. “Ben değil, benimle evlenen sendin. Kim olduğu fark etmez, sen biriyle evlendiğinin bilincinde olarak evlendin. Ancak ben kimseyle evlenmeden evli olduğumu öğrendim,” diye homurdandı. “Şu yanımdaki piç kurusu yüzünden bir damatlık giyip nikâh masasına oturmadım.” Trajikomik bir durum olduğunu inkâr edemezdim.

Karun sitem edene kadar olaylara hiç onun penceresinden bakmamıştım. Kiminle evlendiğimi bilmesem de ben evlenmiştim ama Karun bunu hiç yaşamamıştı. Düğünü için hiç heyecanlanmamış, bir masaya oturup gelininin gözlerinin içine bakarak nikâh memurunun sorularını yanıtlamamıştı. O heyecanı, o duyguyu hiç tatmamıştı. Karun benimle evli olmasına rağmen aslında hiç evlenmemişti. Bunun nasıl bir duygu olduğunu veya nasıl hissettirdiğini hiç bilmiyordu.

Son söyledikleri canımı yakmak için değildi, Karun’un sitemiydi. İçinde ukde kalmış bir şeyi dışarıya vurmasıydı. Eskiden belki ama şimdilerde Karun benimle evli olmaktan rahatsız değildi. Fakat herkes gibi o da karısıyla evlendiğine dair anıları olsun istiyordu, değil mi? Bunu hiç dile getirmiyordu ama içten içe bunu istiyor olabilirdi.

“Benimle evli olmak kötü bir şey mi?” diye sordum. Öyle olduğunu sanmıyordum ama teyit ettirme gereği hissetmiştim.

Beni izleyen yüzü gevşerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Hayır.” Elimi avucunun içine alarak benimle asansöre doğru yürüdü. “Seninle evli olmak başıma gelen en güzel şey.”

“Ve bunun için bana doğru düzgün teşekkür bile etmediniz,” diyen Duha bizi nankör olmakla suçlar gibiydi. “Unuttuysanız hatırlatayım, sizi ben evlendirdim.”

Karun ile aynı anda ona, “Kapat çeneni!” dedik. Sanki bizi kendi intikamı için evlendirmemiş gibi konuşuyordu.

Koridorda düz bir şekilde yürüdükten sonra asansörün önünde durduk. Asansörü beklerken aklım bu akşamki yemekten kaçmakla meşguldü. Karun ve Duha hesap defterine yüklenmeye kararlıydı. Adi herifler resmen bana karşı birlik olmuşlardı. Asansörün kapısı açılınca gördüğümüz ikiliyle ben yutkundum, Karun kaskatı kesildi. Kadem’in yanında duran bu kız Melek değil miydi? Evet, Melek buradaydı. Karun’un kaçtığı yeğeni şimdi tam karşısındaydı.

Kadem bizi görünce asansörden inip yanımıza geldi fakat Melek inmedi. Gözlerim Melek’e kenetlenmişti, onun gözleri ise bir tek dayısındaydı. Hiç

teklemelikleri bir anda karşılaşmanın şaşkınlığını yaşıyorlardı. Bu onlar için asla yaşanmaması gereken kötü bir sürprizdi. Etraflarındaki herkesten soyutlanmış gibi tek kelime etmeden birbirlerine bakıyorlardı. Sanki ilk konuşanın günahı daha büyük olacakmış gibi ikisi de hiç konuşmadı.

Dayı ve yeğeni bir sessizlik esir almıştı. Birbirlerine bakarken belki de çok şey söylediler ama biz duymadık. Melek güçlükle bakışlarını çevirip Karun'un yanında duran Duha'ya baktı. Gözleri dolunca hızlıca bakışlarını kaçırmıştı. Karun'un buraya neden geldiğini anlamıştı. Üzgündü çünkü dayısının buraya onun için gelmediğini biliyordu. Melek de bu hasanede kalıyor olmalı ki Karun'un onun yerine Duha'yı ziyaret etmesine gönül koymuştu.

Melek aceleyle uzanıp rastgele bir düğmeye bastı. Bir an önce bizden uzaklaşmak istiyordu. Kapılar kapanmadan hemen önce eğdiği başını kaldırıp kısa bir an Karun'a baktı. İçinde biriktirdiği kurnazlığı gizlemeden son kez dayısının gözlerine baktı ve sonra kapılar kapandı. İkisinin bakışları birbirinden koptuğunda Melek gitmişti.

Öylece gitti.

Kimse onu durdurmadı.

Melek Yitik

Artık kış mevsimine yaklaştığımız için havalar soğumaya başlamıştı. Hava almak için bile olsa amcamdan izinsiz bahçeye çıkmam yasaktı ama hastanenin penceresinde dışarıyı izleyebilirdim. Zaten bu kılıkta dışarıya çıkamazdım çünkü kasım soğuğu üşümeme neden olurdu. Üzerimde sadece dizlerimin hizasına kadar gelen bir hastane önlüğü, bir de amcamın yeni aldığı pembe kabanım vardı.

Pencereden dışarıya bakınca yine birçok koruma gördüm. Dün gece bu hastaneye önemli biri gelmiş olmalı ki hastanenin her yerinde birçok uykum elbiseli adam vardı. Üst kata çıkan da birçok koruma görmüştüm. Buraya gelen biri için hastane yönetimi güvenliği arttırmış, önemli biri olsa gerek ki güvenlik üst düzeye çıkmıştı.

Başlarda önemli hastanın kim olduğunu anlamamıştım ama daha sonra bunu öğrenmiştim. İki hemşirenin konuştuklarına kulak misafiri olduğum için dün gece buraya gelen hastanın Duha Bey olduğunu duymuştum. Kalp hastası olduğunu öğrenince de çok şaşırmış ve üzülmüştüm. Onun

gibi hayat dolu birine konduramamıştım hasta olmayı. İnanması güç bir olaydı.

Bu durum Gurur amcamın hiç hoşuna gitmemişti çünkü gelen kişiler yüzünden benim de burada kaldığım ortaya çıkar diye endişeleniyordu. Ben değil ama Gurur amca tanınan biriydi. Eğer basından birileri içeri sızarsa ve amcamın günlerdir hastanede kaldığını öğrenirse işler kontrolden çıkardı. Gurur Kalender'in tekrar Türkiye'ye dönmesi bile olay olmuştu. Bir de gizemli bir hastanın refakatçisi olduğu ortaya çıkarsa basın benim peşime düşerdi.

Karun Bey'in imajını sarsacak bir skandalla gündeme gelmeyi istemiyordum. Her gün beni görmeye gelecek umuduyla uyanmak, günün sonunda hayal kırıklığına dönüşüyordu. Dayım benim için hiç gelmeyecekti. Pencereden dışarıyı izlemeye son verip odamı bulmaya karar verdim. Evet, son on dakikadır hangi odada kaldığımı düşünüp duruyordum. En azından bu sefer adımı veya kim olduğumu unutmamıştım.

Başımı çevirip bileğimdeki bilekliğe bakıp gülümsedim. Sağ bileğimdeki bileklikte Melek Yitik yazıyordu ve hemen altında amcamın numarası yazılıydı. Gurur amca benim için işleri kolaylaştıracak her şeyi düşünüyordu. Sanılanın aksine o gerçekten iyi biriydi. Herkes Gurur Kalender'in yarım bıraktığı işini tamamlamak için Türkiye'ye döndüğünü konuşuyordu. Oysaki Gurur amca ben istediğim için dönmüştü. Alacağı tüm intikamları şu an için rafa kaldırmış, önceliği bana vermişti.

Küçük adımlarla yürürken yolumu bulmaya çalışıyordum. Kaybolmuştum. Bir kez daha yolunu bulamayan yitik birine dönüşmüştüm. Melek Yitik olmak böyle bir şey miydi? Her anlamda kaybolmak mıydı?

İç çekerek yorgun adımlarımı yürümeye zorladım. Hastanenin koridorundaki bir bankta tek başına oturan yabancıya yaklaştım. Odamı bulmam için belki o bana yardım ederdi. Kolumdaki serumun bağlı olduğu aparatı kendimle çekerek onun yanına gidiyordum. Serum aparatının tekerleri koridorda duyulan tek sestti. Ona yaklaşıp tam karşısında durunca beyaz gömleğindeki kanları fark ettim.

Bir kazadan çok bir kavgadan çıkmış gibiydi. Açık kravatı tıpkı bir atkı gibi gevşekçe boynunun iki yanında sarkıyordu. Bacakları hafif aralıklı oturuyordu ve dizindeki sağ elinin parmak boğumları tahriş olmuştu. Gurur amca çok fazla yumruk atınca eli bu hâle gelirdi. Bu yabancıнын da elinde benzer hasarlar vardı.

Başını duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı ama uyuduğunu sanmıyordum. Daha çok düşünce seline kapılmış gibiydi. “Merhaba,” dedim kısık bir sesle. Eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemiyordum.

Kirpikleri titreşip gözlerini açtuğunda kahverengi gözleriyle karşılaştım. Gözlerindeki kızarıklığı görünce ağladığını hem de çok ağladığını anlamıştım. Şu anda ağlamıyordu ama benden önce çok ağlamış olmalıydı ki akıttığı gözyaşların izi gözlerinde duruyordu. Kahve irisleri kafamdaki bonede biraz oyalandı. Peruğu çıkardığım için saçsız başım görünmesin diye çiçekli bir bone takmıştım.

Hastalıktan sararmış yüzüme, üzerimdeki hasta önlüğüne ve ayağımdaki terliklere boş gözlerle baktı. Son olarak bakışları koluma takılı olan ve yan tarafımda tuttuğum serum aparatında durdu. Hasta olduğum çok açıktı. İç çekerek, “Ne istiyorsun çocuk?” dediğinde suratım asıldı. Oysaki yirmi yaşındayım. Sahip olduğum hastalıklar yüzünden vücudum yeteri kadar gelişmediği için herkes beni çocuk sanıyordu.

Yanımdaki boş yeri işaret ettim. “Oturabilir miyim?”

Yalnız kalmak istiyor olmalı ki, “Hayır,” dedi ilgisiz bir sesle.

“Ama çok uzun süre ayakta kalmamam gerekiyor.”

Sert bir nefesten sonra kabaca, “Otur!” dedi. Benden rahatsız olmuş gibi ayağa kalkıp asansöre yürümeye başlamıştı. Yanımdan geçerken burnuma gelen bu çilek kokusu da neyin nesiydi? Sanki çilek kokuyordu.

“Pardon,” diyerek arkasında seslendim. “Sizi rahatsız etmemin bir nedeni vardı.”

Durdu ve bana doğru dönerek bezgin gözlerle, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Şey... ben odamı bulamıyorum.” Bu benim suçummuş gibi utanmaya başladım. “Bazen yön duygumu tamamen yitirdiğim oluyor. Odam hangi katta ve kaç numara hatırlamıyorum.” Başımı eğip ona titreyen bacaklarımı gösterdim. “Üstelik ben çok yoruldu, daha fazla ayakta duramam.”

Serum askısını sıkıca tutarak ayakta durmaya çalıştığımı görünce sert bakışları biraz yumuşamıştı. “Buradaki doktorlara odanı sordun mu?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü odamı kendim bulmak istiyorum.”

İlgisiz bir sesle, “O zaman bul,” dedi.

“Ama bulamıyorum.”

“Bulamıyorsan doktorlara sor.”

“Kendim bulmak istiyorum dedim ya.”

Sabrı tükenmiş gibi kaşlarını hafifçe çattı. “Kendin bul o vakit!”

“Ölümcül bir vakayım, lütfen biraz anlayışlı olur musunuz?” Ona doğru yürüyüp karşısında durdum. “Doktorların müdahalesi olmadan kendi başıma bir şeyleri başarmak istiyorum ama küçük bir yardım da almalıyım.” Hasta insanlardan hoşlanmadığını çok belli eden bu kaba adamın yüzüne bakıp dudaklarımı büktüm. “Odamı bulmama yardım eder misiniz?”

Bir an önce benden kurtulmak istediği için, “Hayır,” diyerek benden uzaklaştı. “Aptallığı bırak ve doktorlara sor.” Beni tersledikten sonra bana sırtını dönüp asansöre yürüdü.

Kendimi zorlayıp adımlarımı hızlandırdım. Asansöre bindiğinde kapılar kapanmadan hemen önce kendimi içeri attım. Peşinden geldiğim için bana dik dik bakınca elimi kaldırıp ona bileğimi gösterdim. “O zaman bu numarayı arayın lütfen.” Altın bilekliğimde Gurur amcanın numarası yazıyordu.

Kanserin ele geçirdiği beynim her şeyi unutmama neden olduğu için böyle bir önlem almıştık. Bazen kim olduğumu hatta amcamı bile unuttuğum oluyordu. Öyle anlarda beni bulan insanlar bileğimdeki numarayı arayıp amcama ulaşıyordu. Yaşadığım geçici hafıza kayıpları neyse ki çok uzun sürmüyordu.

Sanki uzun bir hayatım varmış gibi bu adam bana öldürecekmiş gibi bakıyordu ama acıyarak değil. Herkes hastalığımın dolayısı bana acıyıp merhamet duyarken onun bakışları çok farklıydı. Karşısında normal biri varmış gibi davranıyordu. İtiraf ediyorum, sinirli de olsa bana böyle davranması hoşuma gitmişti çünkü normal biriymişim gibi hissettiriyordu.

Bileğimdeki numarayı gösterdim. “Onu arar mısınız?”

Üst katın düğmesine basarken, “Şarjı olmadığı için telefonum kapandı,” derken sesi bezgin çıkıyordu. “Yukarı çıktığımızda seni bir doktora teslim edip işime bakacağım.” O öyle sanıyordu. Doktorlara sormadan odamı bulmaya kararlıyım.

Asansörün kapıları kapandığında benden en uzak köşede durması dikkatimden kaçmamıştı. “Bulaşıcı değil.”

Sabırsız bir şekilde asansörün kapısına bakarken başını bana doğru çevirdi. “Neyden bahsediyorsun?” Neden bu kadar sinirliydi?

“Hastalığım bulaşıcı değil,” diyerek bulunduğu yeri gösterdim. “O kadar uzakta durmanıza gerek yok.”

“Dibine kadar gireyim mi istiyorsun?”

“Şey, hayır ama...”

“Sessiz ol çocuk.” Bana kızınca artık sinirlenmeye başladığım için kaşırımı çattım. Kimin yeğenini terslediğinden haberi bile yoktu. Sessizlik içinde yukarı çıktık. Asansörün kapısı açılınca karşımda bulduğum kalabalık beni afallatmıştı. İçlerinde gördüğüm biri ise kelimenin tam anlamıyla beni bozguna uğratmıştı. Karun dayım buradaydı.

Onu burada, benim kaldığım bir hastanede görünce önce içimde bir mutluluk dalgası oluştu. Bir saniyeliğine benim için burada olduğunu düşünmek bile beni ne çok mutlu etmişti. Bir saman alevine benzeyen mutluluğum sadece birkaç saniye sürdü. İçimde tomurcuklanan çiçek henüz açmadan kurumuştu çünkü gerçekler dayımın hemen yanında duruyordu. Benim için değil, Duha Bey için buraya gelmişti, değil mi?

En bilindik düşmanı için bile hastaneye gelen Karun Kalender, bir rek yeğeni için buraya gelmemiştir. Oysaki onun yolunu benden daha çok bekleyen kimseler olamazdı. Gözlerim dayımın mavileriyle buluştuğunda gözlerindeki endişeyi gördüm. Kim olduğumu açıklayacağım diye endişeleniyordu. Bunu yapmak yerine asansörün düğmesine rastgele bastım. Ona korktuğu hiçbir skandalı yaşatmayacaktım.

Dayım benden nefret ediyor, ölmemi istiyor olabilirdi ama ben onu seviyordum. Nefretine rağmen ona zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. İnsan sevdiğine kıyabilir miydi?

Kapılar kapanınca gözlerimde biriken yaşlar birbiri ardına aktı. Kolumdaki serumu çıkartıp sırtımı asansörün duvarına yasladım ve sessizce ağlamaya başladım. Beni suçluyordu, annemin katili olarak beni görüyordu. Doğduğum güne bile lanet ediyor olmalıydı. Oysaki ben istemiştim doğmayı. Ne annemi ne de babamı ben seçmiştim. “O da tıpkı babası gibi,” diye fısıldadım. İkisi de ölmemi istiyordu.

Benim için ölüm çok yakındaydı, yaşam ise imkânsızdı. Bir ilik bulunsa bile yaşamam mümkün değildi. Beynimde eşine nadiren rastladığımız kötü huylu bir kitle vardı, yani kanserdim. Daha önce üç kez ameliyat olmuştum fakat her ameliyat sonrası kitlenin büyüme oranının daha da arttığı tespit edilmişti. Neşter değdikçe kafamdaki kitle tıpkı bir hücre gibi bölünüp beynimin farklı yerlerini istila ediyordu. O hastalıklı hücre bir sarmaşık gibi beynimdeki tüm sinirlere sızmıştı. Bu kanser türü

yumurtlama döneminde olan bir parazit gibi bölünüp çoğalıyordu. Sıradan bir tümör değildi.

Sadece lösemi değildim ki küçük de olsa bir yaşama umudum olsun. Kapılar açılınca gözyaşlarımı hızlıca silerek asansörden indim. Etrafıma bakıp odama dair tanıdık bir şeyler arıyordum. Gurur amca her an hastaneye dönebilirdi. O gelmeden önce odama dönmeliydim. Burada olsaydı asla beni yalnız bırakmazdı ama gelen bir telefonla çok acil dışarı çıkmak zorunda kalmıştı.

Odama dönmek istememin tek sebebi bu da değildi, bacaklarımdaki güç gittikçe azalıyordu. Her geçen saniye gücüm biraz daha tükeniyordu. Odama gidip dinlenmeliydim. Kendi çabalarımınla odamı bulamayacağımı anlayınca doktorlara sormaya karar verdim. Resepsiyonun yanında duran doktora doğru bir adım atmıştım ki biri arkadan kolumu tuttu.

Omzumun üzerinden beni durduran kişiye bakınca siyah takım elbiseli bir adam gördüm. Kolumu çekerek ona döndüm. “Ne istiyorsunuz?” Ceketinin yakasında siyah kurdele taşıyan bu adamı tanıımıyordum.

Orta yaşlardaki adam, “Sen Melek’sin değil mi?” diyerek bana gülümsedi. “Korkmana gerek yok, beni Gurur gönderdi.” Amcam mı?

“Neden?” Amcam korumalarını asla hastaneye sokmazdı, dikkat çekmek istemezdi. Herkesin sıradan bir hasta olduğumu düşünmesini istiyordu.

Her şeyiyle bana yabancı olan bu adam, “Amcana sor,” diyerek ona eşlik etmemi istedi. “Dışarıda seni bekliyor, arka kapıdan çıkmalıyız.” Küçük bir açıklama yapsa da bana pek güven vermemişti. “Basın ön kapıda toplandığı için amcan seni hastanenin arka kapısında bekliyor.”

“Ama bu çok mantıksız.” Bazı şeyler aklıma pek yatmamıştı. “Basından kaçtığı için arka kapıdaysa neden o kapıdan benim için gelmedi?”

Onunla gitmemi isteyen bu yabancı adam sorduğum soru karşısında yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Herkes buraya akın ederken hastanenin içinde seninle görülmeyi göze alamazdı.” Sık sık etrafını kontrol edip duruyordu. Acelesi varmış gibi kolumu tekrar tuttu. “Amcan arabanın içinde seni bekliyor, gitmeliyiz.”

Kolumu tekrar çekmeye çalıştım. “Onu ara, seni gönderdiğini teyit etsin, öyle gidelim.” Amcam onun dışında kimseye güvenmemem gerektiğini sık sık söylerdi.

Birileri onu görecekmış gibi tedirginlik içinde bir kez daha etrafını kontrol etti. “Numarası bende yok.”

“Neden yok? Ona çalışmıyor musun?”

“Yeni işe başladım.” Kolumu hafifçe sıktı. “Artık gitmeliyiz.”

“Hayır.” Ona direnerek kolumu çekmeye çalıştım. “Bırak beni, seninle gelmiyorum,” dedim ama kolumu bırakmadı. Kolumu biraz daha sıkarsa onun için hiç iyi şeyler olmayacaktı. Hasta ve zayıf biri olabilirdim ama ben Gurur Kalender’in kızıydım, istediğimde herkesi şaşırtabilirdim.

Canına susayan bu adam beni avutmak için yeni bir yalan söyleyecekti ki, “Kızı duydun,” diyen çilek kokulu adamın sesini duydum. “Seninle gelmeyecek!”

Başımı çevirince merdivenin başında durduğunu gördüm. Kahverengi gözleri kolumu sahiplenircesine tutan elde oyalanıyordu. Ellerini rahat bir şekilde pantolonun cebine koymuş, gözlerini kolumdaki ele dikmişti. Sebepsiz yere heyecanlanmıştım. Benim için mi gelmişti?

Orada dikilmeyi bırakıp bize doğru yürüdü. Hareketleri o kadar rahat ve kendinden emindi ki ona hayran olmamak elde değildi. Yanımıza geldiğinde ellerini pantolonun cebinden çıkardı. Kolumu sıkan eli ona gösterdim. “Bırakmıyor,” diye sızlandığımda, “Hallederiz,” dedi ve kolumdaki eli bileğinden yakaladı. Adamın bileğini kırmak ister gibi sıkarken sertçe kolumdan çekmişti.

Adam sürpriz ziyaretçinin varlığıyla kaşlarını çatıp, “Bu senin meselen değil,” diyerek onu uyardı. “Başına bela almak istemiyorsan bas git!”

Onu tehdit eder gibi konuştu fakat çilek kokulu adam onu dinlemek yerine bana bakıyordu. Adamın az önce tuttuğu kolumu gösterdi. “Acıttı mı?”

Hızlıca başımı salladım. “Acıttı.”

Bunu duymayı bekliyormuş gibi iki adımda aramıza girdi ve beni arkasına aldı. Adamın karşısında durup, “Artık benim meselem çünkü acıtmışsın!” dedikten hemen sonra yumruğunu onun suratına geçirdi.

Tek bir yumrukla yere serdiği adamın üzerine yürüdü. Adam hemen belindeki silaha davrandı fakat ona izin vermedi. Daha o silahını çıkarmadan yüzüne attığı tekmeyle onu sırtüstü yere düşürdü. Adamın saçlarına kavrayıp başını sertçe kaldırdığında sinirden çenesini sıkıyordu. “Kendi iyiliğin için bas git buradan yoksa sıradaki hareketim beynini dağıtmak olacak!” Adamın kafasını savururcasına yere bırakıp doğruldu.

Kahverengi gözleri onun yakasındaki kurdelede oyalanınca dudakları kıvrıldı. “Seni gönderenlere benden selam söylemeyi de unutma.”

Burnu kanayan adam bir hışımla yerden kalktı. Ona saldırmayı istedi fakat koridorda beliren polisleri görünce, “Bu yanına kalmayacak!” diye onu tehdit etti. Bize sırtını dönüp hemen buradan uzaklaşınca polislerden kaçtığını anladım.

Çilek kokulu adam onun son sözlerine göz devirerek bana döndü. “Tarikat neden senin peşinde?”

“Tarikat mı? O da nedir?” Hiçbir şey anlamamıştım.

“Büyük bir terör örgütü olan Azap Tarikatı neden senin peşinde?” Sorusunu yineledi. Bakışlarımda hiçbir şey bilmediğimi anlamış olacak ki düşünceli gözlerle, “Neyden bahsettiğim hakkında bir fikrin yok, değil mi?” diye sordu. “O itler senden ne istiyor olabilir?” Son soruyu bana sormamış gibiydi. Kendi kendine cevapları bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Tam bir şey daha söyleyecekti ki daha o konuşmadan, “Benim için mi geldiniz?” dedim heyecanlı bir sesle.

Heyecanım karşısında basitçe omuz silkti. “Şu odanı bulalım artık” Benim için gelmişti!

“Tanışalım mı?” Gülümseyerek ona elimi uzattım. “Melek Yitik.”

Kısık bir sesle, “Neden bu kadar mutlu oldu,” diye homurdanıp elimi avuçlarının içine aldı. “Kadem Aktan.” Avucunun içinde kaybolan elimi hafifçe sıkıyordu.

Elini çektikten sonra gözlerini kısarak hafifçe üzerime eğildi. “Odanı hatırladın mı?” diye sorunca kızaran yanaklarla bakışlarımı kaçırdım.

“Hayır.” Hatırlamıştım.

Kaçırdığım gözlerimden yalan söylediğimi anlamıştı. “Hatırlamışsın.”

“Hayır dedim ya.”

“Gözlerini kaçırıyorsun, çocuk. Yalan söylediğin çok belli.”

Kaşlarını çatarak başımı kaldırdım. “Yirmi yaşındayım.”

“Güzel bir yaş,” dedikten sonra koridoru işaret etti. “Şimdi doğrudan odana gidiyorsun.”

“Ya yine unutursam?”

“Unutmadan önce odana gidersen öyle bir sorunumuz kalmaz.”

“Odama kadar bana eşlik eder misiniz?”

“Hayır.” Hiç kıpırdamadan somurtmaya başladım. Asık suratımı görünce bıkkın bir ifadeyle, “Senin sorunun ne?” diye beni tersledi. “Odanı hatırlamışken git işte. Neden yanında biri olsun istiyorsun?”

Dayanamayıp büyük bir sitemle, “Çünkü yanımda olan kimse yok,” dedim. “Burada hiç arkadaşım yok. Konuştuğum tek insanlar doktor ve hemşireler. Tüm hayatım hastane köşelerinde geçtiği için hiç arkadaşım olmadı. Sadece amcam var, hepsi bu.” İçim acıyarak ona koridoru gösterdim. “O kadar zavallı bir durumdayım ki henüz yeni tanıştığım birinin bana eşlik etmesini istiyorum.”

Daha fazla ısrar etmeyip kendimi toparlamak için derin derin nefesler aldım. “Neyse sorun değil,” dedim hızlıca. “Yardımlarınız için teşekkür ederim.”

Onun karşısında daha fazla acınası duruma düşmemek için hemen yanından ayrıldım. Arkamdan derin bir nefes alıp, “İçimden bir ses tam bu noktada bırakmadığım için çok pişman olacağımı söylüyor!” derken küfreder gibiydi. Hemen sonrasında, “Bekle!” diyen sinirli sesini duydum. “Odana girdiğinden emin olacağım.”

Keşke tam bu noktada bıraksaydı. O da ben de...

Şu an için hiçbir şey bilmiyorduk ama zaman onu haklı çıkardığında bazı şeyler için çok geç kalmış olacaktık.

Kadem yanıma geldiğinde birlikte yürümeye başladık. “Hangi odada kalıyorsun?” diye sordu. “Tekrar unutma ihtimalini göz ardı edemem.”

“Yüz dört numaralı oda.”

Başım sallayarak elini pantolonun cebine koydu. Cebinden hışırtılar gelirken çilekli bir şeker çıkardı. Şekerin ambalajını açıp ağzına atınca ona elimi uzattım. “Bana da ver.” Gözlerim pantolonunun cebinde oyalandı. “Benim için de bir tane var mı?”

Şaşırdı. “Şeker sever misin?” Sevemezdim, vücudumdaki şeker seviyesi yüksek olmamalıydı.

“Bilmem,” diyerek ona karşı dürüst oldum. “Tadı güzelse belki severim. Tadı pamuk şekere benziyor mu? Daha önce amcamdan gizli bir kez pamuk şeker yemiştım. Tadı çok güzeldi ama beni hasta etmişti.”

Kadem’in yüzündeki tüm kan çekilmiş, beti benzi atmıştı. “Daha önce hiç şeker türü bir şey yemedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Ne zaman yemeye kalkışsam beni hasta ediyorlar. Doktorlar vücudumdaki şeker oranını ilaçlarla dengeliyor.” Havada olan elimi gösterdim. “Bana da ver, tadı nasıl bilmek istiyorum. Güzel mi?”

Ağızındaki şekeri çıkartıp yanından geçtiğimiz çöp kutusuna attı. “Tadı berbat.” Sorularımdan kaçmak için adımlarını hızlandırdı. “Yürü hadi.”

“Madem berbat neden cebinde taşıyorsun?”

“Öylesine.”

“Bana zarar verdiği için berbat demiyorsun, öyle mi?”

“Neden bunu yapayım ki? Seni tanımıyorum.” Beni görmezden gelerek tam karşısına bakıp yürüyordu. “Sana ne olacağı neden umurumda olsun ki?”

Son sözleri yüzünden somurtarak önüme döndüm. Başımı eğip ayaklarıma bakarak yürümeye başladım. “O ne çocuk gibi.” Gülüşünü duydum. “Surat asmayı bırakıp kaldır şu başını.”

“Canım somurtmak istiyor.”

“Benim de canım aralıksız bir şeyleri yumruklamak istiyor.” Ensemi tutarak başımı kaldırdı. “Ama bunu yapmak için önce senden kurtulmalıyım.”

Ensemdeki eline vurarak ondan uzaklaştım. Aramıza belli bir mesafe koyup ondan uzak bir şekilde yürüyordum. “Kendim giderim, geri dönüp bir şeyleri yumrukla!”

Ona bakmıyordum ama gülüşünü duydum. “Küstün mü çocuk?”

“Bana bir daha çocuk dersen...”

“Ne yaparsın? Yere oturup ağlar mısın?”

Anlamaz gözlerimi ona çıkardım. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

Bir şey hatırlamış gibi yüzünde içten bir gülümseme belirdi. “Bige böyle yapar.”

“Karun Bey’in eşinden mi bahsediyorsun?”

Başını salladıktan sonra aramıza koyduğum mesafeyi kapattı. Yine yanımda yürüyordu. “Onları tanıyor musun?”

Yalan söylediğimi anlamasın diye bakışlarımı kaçırmak yerine gözlerine baktım. “Hayır, tanımıyorum. Televizyonda gördüğüm kadınla biliyorum.”

“Onlar seni tanıyor mu?”

“Sanmıyorum.”

“Çok garip.” Kahveleri şüpheli bakıyordu. “Karun ve Bige seni görünce çok gerildi. Duha abi de, ‘*Bu o garson değil mi?*’ diye bir şeyler söyledi ama peşinden gelmek için yanlarında fazla kalmadım. Bu yüzden neyden

başsettğini anlamadım.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Duha abi seni nereden tanıyor?”

“Bilmem.” Kafamı işaret ettim. “Hatırlamıyorum. Sık sık bir şeyleri unuturum,” diyerek bir kez daha yalan söyledim. “Sen onları nereden tanıyorsun?” Ona ne zaman sen demeye başladığımı bile bilmiyordum.

“Bige çocukluk arkadaşım. Duha Tunus ise benim abim sayılır,” diyerek iç çekti. Demek ki bu yüzden üzgündü çünkü Duha Bey hastaydı. Onu bulduğumda gözleri kırmızıydı, belli ki Duha için ağlamıştı.

Onu teselli edip acısını yatıştırmak istedim. “Eminim ki onun için bir kalp bulunur.”

Yürümeyi bırakıp elini tuttum. Elini sol göğsümün üzerine bastırdığımda Kadem ne yapmaya çalıştığını sorguluyordu. “Vücudumda hasarlığın uğramadığı tek yer kalbim.” Onu mutlu etmek istercesine gülümsedim. “Eğer istersen test yaptırabilirim. Kalbim ona uyarsa onun bağışçısı olabilirim. Nasıl olsa kalbime yakında ihtiyacım olmayacak,” dediğimde kaskatı kesildi. Kalbime bastırdığım eli gerilirken kalakaldı.

Kadem’in rengi atarken dumura uğramış gibi bana bakıyordu. Öylesine şoke olmuştu ki ne bakışlarını çekebiliyordu ne de elini. Boğazı kurumuş gibi birkaç kez yutkunup konuşmak için kendini zorladı. “Adının hakkını bu kadar verme.” Genizden çıkan sesi pütürlüydü. “Herkes gibi biraz bencil ol, bu dünya melekler için fazla kirli bir yer.” Bunları söyledikten sonra elini göğsümden çekti.

Beni bırakıp önden yürürken rahatsız edici kızgın sesini duyabiliyordum. “Kalbin sende kalsın çünkü ben onun için bir kalp bulacağım.” Kısa bir an duraksadıktan sonra, “Gerekirse kendi kalbimi veririm ama yine de ölmesine izin vermem,” diye fısıldadı. Kalbi ona uymazsa hiçbir şey yapamazdı.

Kadem yüz dört numaralı odanın önünde durup bana kapıyı gösterdi. “Küçük yolculuğumuzun sonuna geldik.” Birazdan gidecek olmasına üzül müştüm, onunla zaman geçirmeyi sevmeye başlamıştım.

“Odamı görmek ister misin?”

Bir an bile tereddüt etmeden, “Hayır,” dedi.

Yalvaran gözlerle ona bakıp ısrarımı sürdürdüm. “Sadece birkaç dakika.”

İnatla kabul etmedi. “Duha abi ve diğerleri beni dışarıda bekliyor.”

“Birkaç dakika daha bekleyebilirler.”

“Hayır.” Benim için odamın kapısını açtı. “Geç hadi,” demişti ki gözleri odaya kayınca, “Sektir,” diye bir şeyler söyledi. “Bu da ne?”

Tebessüm ederek onu sırtından içeriye ittim. “Yakından gör.”

Onu içeri ittiğim için bana kızmadı, odada gördüğü şeylerin şaşkınlığını yaşıyordu. Odam bir hastane odasından çok ama çok farklıydı. Yatağıma baktığında onun bakışlarını takip ettim. Yatağın etrafı tül perdelerle çevriliydi, sanki bir prensesin yatağıymış gibi görünüyordu. Yatağın hemen yanında bulunan serum aparatına taktığım kocaman, pembe bir kurdele vardı.

Kadem’in gözleri odadaki monitörlerin üzerinde duran peluş oyuncaklara kaydı. Monitörlerin kenarına kalpli ve çiçekli çıkartmalar yapıştırmıştım. Her birine tek tek bakıyordu. “Bunlar da neyin nesi?” Kelimenin tam anlamıyla afallamıştı.

Yatağın bulunduğu duvardaki tek boynuzlu at posterini görünce güldü. “Bu atların gerçek olduğuna inanmıyorsun, değil mi?”

“Yeterince inanırsan her şey mümkün.” Sesimde umut vardı.

Duvarda sadece bir poster olmadığı için Kadem diğerlerine de baktı. Duvarın kalanında birçok aktristin posterleri daha vardı. Her birinin kafasını pembe rujla kalp içine almıştım ve yüzlerine birçok öpücük kondurmuştum. Pembe rujun bıraktığı dudak izlerine baktı. “Bu ne?”

“Onlara âşığım.”

“Hepsine birden mi?”

Gözlerimden kalpler çıkartırken başımı salladım. “Hepsine birden.”

Kadem odamın içinde gezinerek etrafına bakmayı sürdürdü. Kalp şeklindeki cam masayı, masanın etrafında duran yamalı, renkli koltukları izledi. Beyaz tül perdeye yapıştırdığım onlarca renkli kelebeklere bile bakmıştı. Kâğıttan yaptığım kelebeklerin her birini özenle perdeye yapıştırmıştım. Odanın camında bile birçok çıkartma vardı. Tek boynuzlu atlardan oluşan veya gökkuşağı şeklinde birçok çıkartma.

Tavanı işaret ettiğimde Kadem başını kaldırdı. Gördükleri karşısında tebessümü büyümüştü. Samanyolu’nu andıran mavi ve ışıltılı tavanı görmeyi beklemiyordu. Gezegenlerin yan yana dizilişini izliyordu. Odamda en çok sevdiğim şey tavandı çünkü amcam benim için özel yaptırmıştı. Fosforlu boya kullanıldığı için gece ışıkları kapatınca tavandaki her detay ışıldıyordu. Tavanın her yerinden altın zincirler sarkıyordu ve zincirlerin ucunda kristalden yıldızlar vardı.

“Yıldızları amcamla astık.” Ona küçük bir açıklama yaparken verdiği tepkileri izliyordum. “Çok güzeller değil mi?”

Amcamla çok sık seyahat ettiğimiz için gittiğimiz her yerde arkamızda buna benzer bir oda bırakıyorduk. Hayatım hastanelerde geçtiğinden canım çok sıkılıyordu, bu yüzden her defasında odamla meşgul oluyordum. Amcam otuz yaşında olmasına rağmen benimle çocuklaşıp tüm bu şeyleri yapıyordu. Bunlarla uğraşmak ikimize de ölümü unutturuyordu. Hastane yönetimi odayı değiştirmemize karışmıyordu, bunun için amcam hastaneye yüklü miktarlarda bağış yapıyordu.

Kadem etkilenmiş gibi başını sallayarak, “Çok güzel olmuş,” diye mırıldandı. “Artık gitmeliyim.” Sürekli gitmeyi istiyordu.

“Bir dakika.” Karşısında durdum. “Önce beni yukarı kaldır.”

“Neden?”

“Hadi yap şunu.”

Sebebini merak etse de sorgulamayı bırakıp belimi tuttu. Üflesen uçacak kadar zayıf olduğum için hiç zorlanmadan beni yukarı kaldırmıştı. Tavandan sarkan yıldızlar kafama değerken elimi uzattım. Ağaçtan meyve koparır gibi bir tane yıldızı zincirinden çıkardım. Başımı eğip ellerimi Kadem’in omuzlarına bastırdım. “İndir beni.”

Beni indirirken göğüslerim onun göğüs kafesine sürtündüğü için ikimiz de gerildik. Bir an önce temasımıza son vermek için beni aceleyle yere indirdi. Neden panikledim, bilmiyordum ama aramıza mesafe koymak için hemen geriye çekilmiştim. Fakat ayaklarım birbirine dolaştığı için arkaya doğru tökezledim.

“Dikkat et!” Kadem düşmemi engellemek için kolumu tutarak beni kendisine doğru çekince onun göğüs kafesine çarptım. Olamaz. Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Güm güm diye sesler çıkartıyordu.

Onun göğsündeyken başımı kaldırıp yüzüne baktığımda yutkunduğunu gördüm. Nedendir bilmiyorum ama bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi hemen benden uzaklaşmıştı. Kaçarcasına hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyünce aceleyle yolunu kestim. “Al.” Elimdeki kristal yıldızı ona uzattım.

Avucumun içini dolduran yıldız tuhaf bakışlar atıyordu. “Bu ne?”

“Yıldız.”

Bezmiş bir ifadeyle göz devirdi. “O kadarını anlıyorum ama bunu neden bana veriyorsun?”

“Benimle ilgilendiğin için küçük bir hediye,” diyerek ona gülümsedim. “Yıldızlar kaydığında insanlar gerçekleşsin diye dilek tutar. Senin için kendi gökyüzümden bir yıldız kopardım. Bir dilek dilersen belki gerçekleşir.”

Arkaya doğru bir adım atarak yıldızı almaya yanaşmadı. “Böyle şeylere inanmam.”

Suratım asıldı. “Ama senin için kopardım.”

Asılan suratımı görünce nefesini sertçe verdi. Onu zorladığım şey için kızgın gözlerle bana bakıyordu. “Tamam!” Bir an önce buradan çıkmak istediği için, “Ver şunu,” diyerek yıldızı aldı.

Kapıyı açtığı anda dışarı çıkmak yerine durdu ama bana doğru dönmedi. “Bir dahaki sefere tanımadığın insanlarla konuşma veya onları odana getirme.” Sıkıntılı bir sesle beni uyardı. “Gerçek hayat odandaki küçük dünyana benzemeyecek kadar karanlık. Gökyüzündeki yıldızlarını bir tek kendi dileklerin için kopar,” dedikten sonra gitti. Eğer biraz daha kalsaydı ona hiç dileğim olmadığını söyleyebilirdim.

Dilekler bu dünyada beklentileri olan insanlar içindi.

Oysaki ben sıfır beklentiyle doğmuştum.

~ 14 ~

ERKEK DAYANIŞMASI

*“Ben her şeyle ve herkesle savaşıyorum ama bir tek
sana teslim olurum.”*

Bige Efil Saka

Karun ile evlenmeden önce sık sık magazin haberlerinde duyduğum bir restorana gelmiştik. Uçuk fiyatlarıyla gündeme gelen bir yerdeydim. İnsanların sırf burada görülmek için birkaç aylık birikimini hatta daha fazlasını masaya bıraktığı ünlü bir yerdi. Küçük bir fotoğraf çekip sosyal medyada paylaşmak için kendilerini aç bıraktıkları bir yerde olmaktan mutlu değildim. Bu tür yerler Karun gibi adamların uğrak yeri idi, onlar için menüdeki yemeklerin fiyatı sorun değildi. Benim gibiler için bo-yumuzu aşan bir mekândı. Böyle abartılı yerlerde yemek yemeyi tercih etmezdim. Enayi değildim sonuçta.

Karun ve Duha beni İstanbul'un en nezih mekânlarından birine getirerek işimi iyice zorlaştırmışlardı. Üstelik mekân kapatmış ve tüm masaları kendi adamlarıyla doldurmuşlardı. Bu adilikti! Bu hesabı ödemem mümkün değildi. Bizim masada sadece Karun, Duha, Kadem, Kenan ve Elay vardı fakat hepsi dersine önceden çalışmış gibi tüm menüyü istemişti. Altı kişilik masada en az yirmi kişilik yemek olduğu için masa tıklım tıklım doluydu.

Buraya geldiğimizden beri etrafımdaki masaları röntgenliyordum. Korumalar bile menüde ne var ne yok sipariş etmişti. Garsonlar her masanın yanına tüm rafları dolu servis arabalarıyla gelip gidiyordu. Tüm bu siparişleri yetiştirmek için koşturup duruyorlardı. Karun sırf bana ders vermek için bir villa parasını buraya harcayacaktı! Bu delilik hatta savurganlık.

Keyifsiz bir şekilde karidesli salatamı yiyip duruyordum. Onların aksine işimi biraz kolaylaştırmak için kendime sadece salata sipariş etmiştim. Menüdeki en ucuz şey buydu. Daha doğrusu diğer şeylere göre bunun fiyatı daha düşüktü ama bir salataya göre aslında oldukça pahalıydı. Bir salata nasıl iki yüz elli dolar olabilirdi ki? Neredeyse dokuz bin Türk lirasına tekabül ediyordu. Salatanın içindeki karidesleri altın denizinde mi yüzdürmüşlerdi? Bunlar inci yiyip pırlanta mı sıçmıştı? Alt tarafı bir karides be!

Üstelik menüdeki en ucuz şey buydu, diğer şeylerin fiyatına değinmek bile istemiyordum. Üstüne bu adamlar tüm menüyü sipariş etmişti, hem

de hepsi yapmıştı bunu. Büyük enayiydik, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Fırsatını bulunca bari ben de burada bir *selfie* çekip paylaşayım. Biraz takipçi kasmak belki ödeyeceğim paraya değerdi. Moralim o kadar bozuktu ki kendimi teselli ettiğim şeylere inanamıyordum.

“Tabağındaki karidesi neden hunharca bıçaklıyorsun?” Kenan elimdeki bıçak olmadığını fark edince, “Pardon,” diyerek güldü. “Çatallıyorsun diyecektim.” Belki de yemeye korkuyorumdur, sonuçta iki yüz elli dolarlık kıymetli bir karidesti.

Çatalı delik deşik ettiğim karideslerden birine batırıp yedim. O kadar parayı vereceksem yiyeyim bari. Neyle ödeyeceksem, param bile yoktu. Kendimi daha önce hiç fakir hissetmemiştim.

Yeniliklere açkıttım ama yoksulluğa hayır.

Benim dışımdaki herkes kıtlıktan çıkmış gibi iştahlı bir şekilde yemeğini yiyordu. Başımı çevirip yan masamızda duran hainlere baktım. “Afiyet olsun, Furkan. Nasıl? Yemekler iyi mi?”

“Çok iyi, Bige Hanım,” dedi yüz­süz herif. Sırtarak masadaki yemekleri gösterdi. “Sizin ödeyeceğinizi duyunca tüm menüyü istedim.”

“Çıkışa gel, Furkan!”

“Anlamadım efendim?”

“Ayağının nasıl olduğunu merak ediyorum.” Dirseklerimi masaya basurup ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Ayağının durumu çok mu kötü?” Sırıttım. “Belki öpersem acısı geçer.”

Karun’un delici mavileri o kadar hızlı Furkan’ı buldu ki Furkan korkudan, “Abi daha yeni hastaneden çıktım,” diyerek titredi. “İyileşeyim, öyle vur.” Hemen sonrasında kızar gibi sitemli bakışlarını bana çıkardı. “Bige Hanım canıma kastınız mı var? Burada yemek yiyen sadece ben değilim.”

“Nedim ve Celil’i göremiyorum.” Ellerimi çenemden çekip, “Yemekten sonra dans edelim mi?” diye sordum.

Karun’un gözleri seğirince Furkan aceleyle, “Ben doydum,” diyerek hemen ayağa kalktı. Benim adamımsa bana karşı olan bir komplonun içinde yer alamazdı.

“Otur yerine,” diye homurdandım. “Yemeğini ye, öyle git.” Zaten sipariş etmişti, yani yese de yemese de hesap her şekilde bana girecekti.

Karun’un gazap dolu bakışları onun üzerinde oyalandıkça Furkan daha çok kaçmak istiyordu. Sırf Karun’un bakışlarından kurtulmak için

masasındaki çocuklardan biriyle yer değiştirmişti. Bize sırtı dönük bir şekilde oturunca güldüm. şapşal.

Önüme döndüğümde gözlerim Kadem'i buldu. Benden sonra somurtan tek kişi Kadem'di. Duha'nın hasta olduğunu öğrendiğinden beni keyifsizdi. Bir sepet çilek istediği için gerçekten de bir sepet çilek getirmişlerdi. Kadem depresyona girmiş gibi habire çilekleri yiyip duruyordu. Başka hiçbir şey yemiyordu. Duha onun somurtan hâlini görünce tüm keyfi kaçmıştı.

"Oğlum yapma şöyle. Dünyada hasta olan bir benmişim gibi davranıyorsun."

Kadem çileklerini yerken sinirli bir sesle, "Sektiğim dünyası veya içindeki hastalardan bana ne!" diye somurttu. "Benim sorunum hasta olman ve bunu uzun zamandır benden saklaman."

Duha masadaki insanlara kısaca göz gezdirip, "Bunu evde konuşalım," diye onu uyardı. "Yalnız kaldığımızda."

"Gerek yok!" Kadem ona küsmüş gibi yönünü başka tarafa çevirdi. "Daha önce anlatmadıysan şimdi de konuşma benimle." En az benim kadar biraz ocuk kaldığını anlayıp i çektim. Biz onunla sanki hiç bymemiştik.

Yemeği ilk bitiren bendim çünkü hesap yüzünden keyifsizdim. Bu yüzden içki kadehine uzanıp brendiyi yudumlarken masadakileri izliyordum. Elay sipariş ettiği balığı kılçıklarından ayırmakta güçlük çekiyordu. Duha'nın hemen yanında oturduğu için çıkardığı atal ve bıçak sesleri Duha'nın dikkatini çekmişti. Elay'ın yemeğiyle girdiği etin savaşı görüp güldü.

"Neşter kullanmaya benzemiyor, değil mi doktor?"

Elay'ın önündeki tabağı kendi önüne çekti ve onun için balığı kılçıklarından ayırmaya başladı. Bunu yaparken tabaktaki etle meşgul olduğu için Elay'ın dudaklarında oluşan küçük tebessümü görmedi. Duha'nın onun için yapuğı bu küçük jest hoşuna gitmişti. Duha balığı kılçıklarından ayırdıktan sonra tabağı Elay'ın önüne itti. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim."

"Eyvallah."

Elay balıktan küçük bir parça alırken, "Herkes çok sessiz, sıkıldım," diye sızlandı. "Hadi herkes en utanç verici bulduğu bir anısını anlatsın." Neden? Aptal mıyız biz? Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktık.

“Çocukken Kadem’in babasına âşıktım,” dedim birdenbire. Hay ben şu ağzıma! Kararlılık seviyem yerlerdeydi. Gerçi hiç yukarı çıktığını görmemişim.

Başımı çevirince Kadem’in artık çilek yemediğini gördüm çünkü gözünü dikmiş bana bakıyordu. “Babama mı âşıktın?” Şaşkın yüzü çok komik görünüyordu.

“Evlenme teklifimi kabul etmedi.” Hâlâ o olayın acısını yaşıyormuşum gibi üzgünce iç çektim. “Sanırım o yıllarda sekiz yaşındaydım. Size gelmiştik ama sen hasta olduğun için uyuyordun. Zaten hasta ziyaretine gelmiştik. Yolda bizimkilere çiçek ve çikolata aldırmıştım.” Dudaklarımdan dökülen kıkırtıya engel olamadım. “Senin için istediğimi sandıkları için almışlardı.” Herkes devamını merak ettiği için çıt çıkarmadan dinliyordu.

Kadem yönünü bana doğru çevirerek tek kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. “Sonra ne oldu?”

“Yahu anlasana, aldım çikolatamı çiçeğimi babanı istemeye geldim,” dediğimde Karun gür bir kahkaha kopardı.

“Hiç şaşırmadım.”

Herkes gülerken Kadem duydukları karşısında ne tepki vereceğini kestiremedi. “Kimden istedin babamı?” Şaşkın yüz ifadesi görülmeye değerdi.

“Annenden.”

“Annemden mi?”

Hızlıca başımı salladım. “Annenden babanı kendime istediğimde gülerek bana verdi. Annen verdi ama Yusuf amca *büyü gel, tekrar konuşalım* dedi. Bence babamdan korktuğu için kabul etmedi.”

Kadem sepetteki çileklerden birini kafama attı. “El kadar bir çocuk olduğun için kabul etmemiş olabilir mi?”

“O da bir ihtimal tabii.”

“Benim için her gün eve geliyorsun sanıyordum, meğer niyetin babamı ayartmakmış. Babama yürüdüğüne inanamıyorum!”

“Kızmayı bırakıp aşka saygı duymalısın. Herkes karşı çıkarken ben senin Perihan ile olan aşkına saygı duyuyordum. Sizi bir tek ben destekliyordum.”

“Perihan kim?” diye sordu Elay.

“Kurbağa,” dedi Kadem.

Kenan güldü. “Kurbağaya mı âşıktın?”

“Ne var bunda? O yaşlarda Efil dışında insan sevmiyordum.” Ne haur-ladıysa Kadem öldürecekmiş gibi ters ters bana bakmaya başladı. “Aşkına o kadar saygı duyuyordu ki Perihan’ı yedi bu yamyam!” Herkes bir anda kahkaha attı.

Gülmedim, Kadem de gülmüyordu. Şaka yapmadığımızı anlayınca onlar da gülmeyi bırakmıştı. Karun tuhaf bir suratla, “Saka,” diyerek sandalyeden bana doğru döndü. “Kurbağayı gerçekten yemedin, değil mi?” Neden herkes bana bakıyordu?

“Hiç olur mu öyle şey kocam.” Ona gülmeye çalıştım. “Midesiz miyim ben?”

“Öylesin.” Kadem bunları söylerken tereddüt dahi etmemişti. Başını çevirip masadakilere beni gösterdi. “Efil’in çocukken et tutkusu ürkütücü boyutlardaydı. Begüm teyze et pişirmedğinde Efil bahçeye çıkıp kendine et arıyordu. Fare veya böcek, artık ne olursa.” Her şeyi anlatmak zorunda mıydı?

Kadem iğrenerek yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. “Büyük-babasının fare kapanına fare yakalanmış mı diye her gün kontrol ediyordu. Begüm teyze onun midesizliği yüzünden az fenalık geçirmemişti. Doktora da götürdü düzelsin diye ama bu yamyam orada da doktorun papağanını yemeye kalkışmış.” Herkes gülerек bana bakınca çok utandım. Masanın altına girip uzun süre orada kalmayı istiyordum.

“Öpüyordum papağanı, annem yanlış anlamıştı!”

“Kafasını ısırılmışsın lan!” diyen Kadem çatık kaşlarla bana çıktı. “Begüm teyze ağlayarak anneme anlatmıştı.”

“Öperken kafası ağzıma girdi, onu yemiyordum!”

“Seni odamda bulduğumda Perihan’ın kopmuş bacağı ağzındaydı. O görüntüyü bana unutturmak için annem beni psikoloğa götürmeye başlamıştı!”

“Perihan’ı bulduğumda çok fazla zıpladığı için bacağı kopmuştu. Ben yapmadım!”

“Bacağı ağzındaydı.”

“Nasıl ağzıma girdiğini bilmiyorum, gelme üzerime!” Kendimi savunma çabalarım Karun’u güldürdüğü için gözlerinde muzır bir ifade belirmişti.

“Bundan sonra masada hep et olmasına dikkat edeceğim. Bizi de yer bu kadın.” Sinirlerimi bozuyorlardı.

Duha güldükçe kadehindeki içecek çalkalanıyordu. “Tadı nasıldı?”

Çok fazla utandığım için gözlerim çok hızlı dolmuştu. “Hatırlamıyorum tadını.” Başımı önüme eğerek somurtmaya başladım. “Babamı kızdırdığım için sebzeyle beslemeye başlamıştı beni,” dedim acıklı bir sesle. Burnumun direği sızlarken, “Anlamıyorsunuz, çok müşkül bir durumdaydım,” diye mırıldandığımda hepsi tekrar gülmeye başlamıştı. Bu komik değildi.

Kadem söyleyene kadar onun kurbağasını yemeye kalkıştığımı bile hatırlamıyordum. Karun her an ağlayacağımı görünce, “Tamam, kapatın şu konuyu,” dedi fakat gülmemek için yanaklarının içini ısırıp duruyordu. “Hayatta kalmaya çalışıyormuş.” Bunu söylerken bile gülüyordu.

Onlar bu konu üzerinde bir şeyler söyleyip güldükçe ben daha fazla somurttum. Neyse ki bir süre sonra Elay, “İlk öpüşmem bir kızlaydı,” diyerek utanç verici bulduğu anısını anlattı. Böylelikle konu benden uzaklaşmıştı. Bunu itiraf etmek bile Elay’ı utandırmıştı. “On dört yaşlarındaydım ve arkadaşım ile nasıl bir his olduğunu öğrenmek için öpüşmüştük.”

Başını çevirip sırasıyla her birimize baktı. Şaşırmamızı veya onunla dalga geçecek bir şeyler söylememizi bekliyordu. Duha ifadesiz bir şekilde ona bakıp kuru bir sesle konuştu. “Ne tür ortamlarda bulunduğumuzu biliyor musun?” Bilmiyorduk ama tahmin etmek zor değildi.

Duha arkasına yaslanarak Karun ile ikisini gösterdi. “Bizim gibi kodo-manların partilerinde her şey sınırsızdır. VIP odalarında neler döndüğünü tahmin bile edemezsin. Grup yapanlar da vardır, aynı cinsten olanları seviştirenler de. Bazen sadece seyirci olursun bazen de keyfin isterse onlara katılırsın. Seks partilerini hiç duymadınız mı?” Nereden duyacaktık, sanki her gün öyle partilere katılıyorduk.

Duha meyve bıçağını alıp kendi için bir elma soymaya başladığında her zamanki gibi yine Elay ile uğraşmaya başlamıştı. “Senin kız arkadaşınla amatörce yaptığın bir öpüşme bizim için yeteri kadar utanç verici değil.”

Elay merakla gözlerini kırptırdı. “O partilere sen de katıldın mı?”

Soyduğu elmadan bir dilim alan Duha sırtarak başını salladı. “Çok fazla.”

“İzledin mi yoksa sen de mi onlara katıldın?” diye sordu Elay.

“İkisi de.”

Elay yüzünü buruştururken gözlerimi dikip Karun'a bakıyordum. "Birçok kez katıldım," diyerek merak ettiğim soruyu yanıtladı. Karun ağır bir hareketle omuzlarını silkti. "Ne izlerdim ne de katılırdım, sadece orada olmak için giderdim." O dünyanın bir parçasıydı, bu yüzden kendini hatırlatmak için o tür davetlerde de boy göstermeliydi.

"Peki, biz evlendikten sonra hiç katıldın mı?"

"Yavrum biz evlenmedik, evlendirildik ama hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Hayauma girdiğinden beri uzak duruyorum o tür davetlerden." Her anlamda sadık biriydi.

Başımı kaldırıp gözlerimi Kadem'e diktim. "Sen katıldın mı seks partilerine?"

Kadem bana hiç bakmadan önündeki çilekleri yemeye devam etti. "Ne işim var benim öyle yerlerde?" Aynı anda ağzına birkaç çilek atarak yanaklarını şişirdi. "Koltuğumda oturup çizgi film izlemek daha eğlenceli," demesi bizi güldürdü. Değişik biriydi.

Elay'ın gözleri Kenan'ı bulunca Kenan, "Yorum yok," dedi çünkü bu konuda Duha'yla yarıştırdı.

Elay öğürür gibi bir ses çıkartıp çenesini dikleştirdi. "Anladık, Kenan da Duha kadar rezil biri." Bunları söyledikten sonra masadakileri göz hapsine almıştı. "Siz utanç verici bulmasanız da ben anlattım, şimdi sıra sizde." Ben zaten anlatmışım.

Duha meyve bıçağını masaya bırakarak kolunu sandalyenin kenarına yasladı. "Tek utanç verici bulduğum şey bir asansörün içinde cinsel tacize uğramak." Yine Elay'a sataşmasıyla güldüm. Bu adamın diline düşen bir daha kurtulamazdı. Sürekli bana Fransızların otelini hatırlattığı için iyi biliyordum.

Duha bakışlarını Elay'a dikerken siyah irislerinde onu suçlayan bir ifade vardı. "Sayende artık benim de utanç verici bir anım var."

Elay'ın yüzü sinirden kıpkırmızı olmaya başlamıştı. Masa örtüsüne tırnaklarını geçirip kedi tıslamasını andıran bir sesle, "Sana tecavüz etmedim!" diye kızdı.

Karun konuyu bilmediği için merak ederek, "Tecavüz mü?" diye sorunca Duha yüzüne sahte bir üzüntü kondurarak başını salladı.

"Başıma neler geldiğini ah bir bilsen, Kalender Beyciğim."

Duha sandalyesinden yana kayarak Elay'dan uzaklaşırken başıyla onu gösteriyordu. "Kumarhanede kalp krizi geçirdiğim gece bu kadın defalarca

beni öpmüş. Hızını alamayınca beni soyup seksi vücudumun ırzına geçmiş. Bende nasıl bir travma yarattığını düşünabiliyor musun?” Bedbaht olmuş gibi, “Kirlendim Kalender,” dedi acıklı bir sesle. “Artık masum değilim.” Sanki normalde çok masum biriydi.

Kadem onun sözlerine inandığı için başını masadan öne doğru eğerek Elay’ı görmeye çalıştı. “Nasıl lan?” Hayrete düşmüş gibi gözlerini büyüt-müştü. “Abimi sektin mi?” Elay dışında herkes gülmeye başlamıştı. Ka-dem’in sansürleri müthişti.

“Hayır!” Masadaki çatalı sıkarak şiddetle karşı çıktı. “Hayatını kur-tarmak dışında ona hiçbir şey yapmadım.”

“Olayın tek görgü tanığıyım.” Keyifli bir şekilde onu köşeye sıkış-turmaya başladım. “Dudaklarını defalarca onun dudaklarıyla birleştirdin.”

Elay her an üzerime atlayabilirdi. “Sunî teneffüs yapıyordum. Hiç mi up bilgin yok?”

“Bildiğim tek teneffüs ilkokulda zil çalınca sınıftan çıkmamız,” diyerek omuz silktim. “Bana göre birleşen dudakların tek anlamı öpüşmek.” Ya-nımda oturan kişiyi ona gösterdim. “Ne yani, Karun her gün bana sunî teneffüs mü yapıyor?”

Karun’un gülüşünü saklamaya çalıştı. “Pek sayılmaz.” Bana yaptığı şeyin adı kesinlikle sunî teneffüs değildi.

Elay canından bezmiş bir şekilde, “Hayır ama...” demişti ki Duha ona yüklenerek, “Demek ki neymiş, beni öpmüşsün, hem de birçok kez,” diye sırtarak Elay’a doğru başını uzattı. “Olay esnasında baygın olduğum için hiçbir şey hatırlamıyorum. Eğer tekrar öpmek istersen senin için bir şeyler ayarlayabilirim.”

Elay sandalyesini yana kaydırarak hemen ondan uzaklaştı. “Seni öpe-ceğime bir garsonu öperim daha iyi!”

Bir saniye bile beklemeden, “Bin dolarına bahse girerim ki garsonu öpemezsin,” diyerek ortalığı kızıştırdım. O kadar bile param yoktu ama olsun.

“İki bin dolar,” diye artırdı Kenan. İçkisini yudumlarken eğlenen göz-lelerle Elay’ı izliyordu. “Garsonu öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.”

“İki bin dolar, doksan dokuz kuruş.” Evet, bu cimri Kadem’den başkası değildi. “Onu öpüp öpmeyeceği umurumda değil.” Omuzlarını silkerken iştahlı bir şekilde çileklerini yiyordu. “Sadece Kenan’dan daha çok parayı

ortaya koymak için bahse katıldım.” Daha çok paradan kastı da doksan dokuz kuruştu.

“Elli bin dolar,” diyerek bahsi biraz yükseltti Karun.

“Kocam saçmalama!” diye cırladım âdeta. “O parayı neden bir bahis yüzünden ona veriyorsun? Bana ver, istediğin her garsonu öperim.”

Karun’un gazap dolu bakışları anında beni bulmuş, kan beynine sıçramıştı. Tüm keyfi kaçmış gibi sinirli gözlerle beni izliyordu. “Umarım şaka yapıyorsundur?”

Hızlıca başını salladım. “Şakaydı tabii.” Değildi.

Duha sırf Karun’dan daha yüksek parayı ortaya koymak için, “Yüz bin dolar,” diyerek gözlerini Elay’a dikti. “Kapıdan içeri giren ilk garsonu öpersen bizden yüz elli beş bin dolar alırsın. Kabul ediyor musun?” Küçük bir öpücük için gerçekten iyi bir paraydı.

“Yüz elli beş bin dolar, doksan dokuz kuruş,” diye onu düzeltti Kadem. Sanki çok önemli bir detaymış gibi doksan dokuz kuruşundan bahsetmesi beni delirtiyordu.

Elay küçük bir öpücüğü sorun etmediği için kabul etti. “Anlaştık,” dedikten sonra gözlerini kapıya dikti. “İçeri giren ilk garsonu öptüğümde hepiniz bahse yatırdığınız paraları hesabıma havale edeceksiniz.” Bir gecede iyi para kazanacaktı. Kabul etmekle bence akıllıca bir karar vermişti.

Duha, Elay’ın kabul etmesiyle şeytani bir şekilde gülümsedi. Olamaz, bu gülüşü iyi biliyordum. Elay’ı istediği noktaya çekmesi bir manipüle dehası için hiç zor değildi. Duha ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Küçük bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Sizler kapıyı takipte kalın,” dedikten sonra masadan ayrıldı.

Başımı Karun’a doğru uzatıp, “Sence ne planlıyor?” diye fısıldadım. “Bu gidişi hayra alamet değil.”

“Herifin kafasındaki tilkiler durmaksızın çalışıyor,” diye homurdandı. “Bekleyip göreceğiz artık.”

Aradan on dakika geçmesine rağmen kapıdan hiçbir garson içeri girmemişti. Sadece erkekler değil, kadın garsonlar da içeri girmediler. Şaşırtıcı olan da tam olarak buydu çünkü mekânı kapattığımız için restorandaki tüm masalar adamlarımızla doluydu. Bu kadar insana hizmet etmek için garsonlar etrafımızda pervane olmalıydı. Aslında on dakika öncesine kadar tam olarak böyleydi. Ancak Duha dışarı çıktığından beri içeri giren kimse olmamıştı.

Bu bile Duha'nın bir işler karıştırdığını gösteriyordu. Elay gözlerini kapıdan ayırmadan sıkılmış gibi esnedi. "Bu garsonlara ne oldu?" Can sıkıntısıyla masadaki su bardağına uzanıp gözlerini tekrar kapıya dikti. "Biri bile içeri girmiyor," diye sızlanarak suyundan bir yudum almıştı.

On dakikalık bir bekleyişin ardından kapı nihayet açıldı ve içeri giren garsonla masadaki herkes küfrederken Elay içtiği suyu püskürterek çıkardı. "Yok artık be!" Duha bunu gerçekten yapmıştı!

Evet, içeriye garson olarak girmişti.

Duha hepimizi şaşırtmayı başarmıştı, nutkumuz tutulmuş bir hâlde ona bakıyorduk. Takım elbisesini çıkartıp garson kıyafeti giymişti. Beyaz gömleğin üzerine siyah yeleği giymiş, boynuna papyonu takmıştı. Koluna astığı beyaz bir havluyu karnının yakınında tutarak yürüyordu. O varken Elay'ın bir garsonu öpmesine izin verecek biri değildi. Aslında bunu yapacağını tahmin etmeliydim. Duha bu tür entrikalar için doğmuştu.

Karun şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra olanlara çok hızlı uyum sağlamıştı. Elini hafifçe yukarı kaldırıp eğlenen bir sesle, "Garson," diyerek Duha'yı masamıza çağırdı. "Buraya bak koçum."

Duha, Elay ve diğerlerinin şaşkın bakışları eşliğinde yürüyüp masamıza geldi. Gözleri hınzırca bakarken tıpkı bir garson gibi, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken masadaki herkesin yüz ifadesi fazla komikti.

Hadi ama bu kadarı da yapılmazdı.

Karun yüzüne ciddi bir ifade kondurmaya çalıştı ama bu şartlar altında çok zordu. Birkaç kez öksürüp istediği sert ifadeyi yakaladı. "Biz bir bahse girdik," dedikten sonra gözleriyle Elay'ı gösterdi. "Hanımefendi içeri giren ilk garsonu öpeceğini söyledi. Senin için sorun olur mu?"

Duha'nın muzır bakışları bir süre Elay'ın üzerinde oyalandı. Daha sonra Karun'a doğru dönüp gayet resmî bir sesle, "Mesai saatleri içinde kendimi öptürmüyorum, efendim," deyince gür bir kahkaha kopardım. Öyle de nazlanırdı.

Karun ceketinin iç cebinde çek defterini ve kalemi çıkardı. Bir garsonun tek bir gecede asla sahip olmayacağı bir tutarı hızlıca deftere yazdı. Çeki kopartıp işaret ve orta parmağının ucuna sıkıştırarak ona uzattı. "Bu yeterli olur mu?"

Duha başını eğip çekte yazan tutara baktı, daha sonra küstah bir tavırla çenesini dikleştirdi. "Dudaklarım satılık değildir."

Karun fiyatı biraz daha artırıp yeni bir çeki ona uzattı. “Peki, bu yeterli mi?” Bunu o kadar ciddi bir şekilde yapıyorlardı ki başta Elay olmak üzere hepimiz şoke olmuştuk. Bu ikisi çok fenaydı!

Duha tekrar çeke baktı ve yine inatçı bir tutumla, “Oraya ne yazar-sanız yazın hanımefendiye kendimi öptürmem için yeterli değil,” diyerek kendini ağırdan satmaya devam etti. “Prensip sahibi biriyim, asansörde erkeklerin ırzına geçen bir kadına kendimi öptüremem.” Elay’a laf sokunca Elay’ın yüzü kıpkırmızı oldu. Gülmemek için kendimle cebelleşiyordum.

Karun ciddiyetini korumak için muazzam bir mücadele gösterirken, “Şu hâle bak, Elay’ı öptürmek için üstüne bir de para veriyoruz,” diye homurdandığında kıkırdadım. Bilerek kızın üzerine gidiyorlardı.

Karun, Elay’ın kızgın suratına bakıp son derece ciddi bir ifadeyle, “Garson bile seni öpmek istemiyor,” dedi. “Yakında evde kalırsan koca bulmak için sakın bana gelme çünkü gördüğün gibi para her şeyi halletmiyor. Bunun için tanıdığım bir puşt var, ihtiyacın olursa seni hemen evlendirir. O kadar hızlı evlenirsin ki ruhun bile duymaz.”

Duha, “Puşt demesek mi?” diyerek müdahale etti. “Eminim ki bahsettiğiniz kişi her konuda üstün bir kabiliyeti olan bir deha.”

“Puşt lan işte!” diyen Karun ters bir şekilde ona bakıyordu. “Beni sorgulama, garson parçası.” Bunları söyledikten sonra tekrar ona Elay’ı gösterdi. “Hanımefendinin seni öpmesine izin verecek misin?”

Duha nazlanarak başını omzuna doğru çevirdi. “Tekrar ediyorum, satılık değilim. Vereceğiniz hiçbir para standartlarımın altındaki bir kadına kendimi öptürmem için yeterli değil.”

Elay gözlerinden şimşekler çıkartarak ayağa fırladı. “Asıl sen benim standartlarımın çok altundasın!”

Duha şikâyet eder gibi Karun’a Elay’ı gösterdi. “Hanımefendi çok saldırgan. Bu şartlar altında öptüremem.”

“Şu herife bak, sanki ben onu öpmek için ölüp bitiyorum!”

“Elay,” diye sakince konuştu Karun. “Garsonu öpeceğini söylemiştin.”

Elay saldırganlık göstererek hemen savunmaya geçti. “İyi de o gerçek bir garson değil.” O kadar sinirlenmişti ki sinirden gözü seğiriyordu. “Garson kıyafetini giymesi onu garson yapmaz, burada bile çalışmıyor.”

Duha ne kadar eğlendiğini gizlemeyen gözlerle, “Burada çalışıyorum,” dedi.

“Öyle mi?” Elay kollarını göğsünde birleştirerek öfkesine hâkim olmaya çalıştı. “Müdürü çağır bana. Bakalım burada çalıştığını gösteren evrakların var mı?”

Karun yan masadaki çocuklardan birine dönüp hemen bu işi halletti. “Koçum müdürü çağır.”

Korumalardan biri restoranın müdürünü bulmak için dışarı çıktı. Hepimiz beklemeye başladık. Yaklaşık beş dakika sonra restoranın müdürü telaşlı adımlarla içeri girdi. Bu gece bizi ağırladığı için diken üstünde olan adam ceketinin önünü kapatarak masamıza gelmişti. Karun’un karşısında eğilerek, “Hizmetimizle ilgili bir sorun mu var efendim?” dedi büyük bir saygıyla.

“Hayır.” Karun düz bir sesle konuşup ona Duha’ı gösterdi. “Çalışanınızın işe giriş evraklarını görmek istiyorum.”

Adam Karun’un karşısında korkudan âdeta titrerken, “Tabii efendim,” dedi ve aceleyle masadan ayrıldı. Duha bu konuda da gereken tüm tedbirleri almıştı, değil mi? Onu artık tanıyordum, bir işe kalkışırsa arkasında hiçbir açık bırakmazdı. Nikâhımızda kusursuz bir iş çıkardığı için az çok onu ve yapacaklarını biliyordum. Kesinlikle düşmanım olmasını istediğim biri değildi.

Sadece üç dakika sonra restoranın müdürü elinde mavi bir dosyayla geri dönmüştü. Dosyayı Karun’a uzatıp, “Buyurun,” diyerek kenara çekildi.

Karun herkesin meraklı bakışları eşliğinde dosyayı açıp incelemeye başladı. Tam da düşündüğüm gibi Duha dışarıda geçirdiği on dakikada boş durmayıp işe girişini yaptırmıştı. Bunun için müdürü çok zorlamış olmalıydı. Bu kadar kısa sürede işe girmek için gereken şeyleri temin etmesi mümkün değildi. Bir işe girmek için adli sicil kaydı, sağlık raporu ve bunun gibi birkaç şeyi daha işverene eksiksiz sunmalıydı.

On dakikada bunları yapması imkânsızdı. Büyük ihtimalle bilgisayarda kendi giriş kaydını tamamlayıp çıktısını almıştı. Müdüre imzalatıktan sonra sahte belgesi hazırды. Evet, bu belge sahteydi fakat Elay bunu bu gece kanıtlayamazdı. Karun gibi her gün birçok evrağı kontrol eden bir adam da belgenin sahte olduğunu iyi biliyordu.

Karun belgenin sahte olduğunu bilmesine rağmen Duha’nın tarafını tutarak, “Hımm,” diye başını salladı. “İşe giriş kaydında herhangi bir

sorun yok. Bu gece işe başlamış, tarih öyle gösteriyor.” Dosyayı kapatıp Elay’a uzattı. “Kontrol etmek ister misin?”

Duha bu gece buraya gelerek restoranı adamlarıyla doldurmuştu. Bu konuda Karun’a yardım ettiği için o da Elay konusunda ona yardım ediyordu. Söz konusu kadınları delirtmek olunca nasıl da iyi anlaşıyorlardı. Burada resmen erkek dayanışması terörü esiyordu.

Elay sanki çok anlayacakmış gibi Karun’un elindeki dosyayı kaparcasına alıp sayfaları karıştırdı. Müdürün Duha’yı bir gece için işe aldığını gösteren sahte belgeyle, “Bu saçmalık!” diyerek dosyayı zavallı müdürün kafasına fırlattı. “Hepiniz bu düzenbazlığın içindesiniz!” Ben değilim.

Karun adamı Elay’dan kurtarmak için, “Sen çekilebilirsin,” dedikten sonra soğuk bakışlarını Elay’a dikti. “Bahsi kabul etmiştin, bu ne demek biliyor musun? Garsonu öpmezsen bize yüz elli beş bin dolar ödemek zorundasın.” Kadem ona bir şey hatırlatmak istercesine öksürünce Karun yüzünü buruşturdu. “Ve doksan dokuz kuruş,” diye ekledi. Kadem’in kuruş sevdasını hafife alamazdı.

Aslında bu para onlar için çok küçük meblağdı ama Karun, Elay’ı zorlamak istiyordu. Elay’ın aptal bir bahis yüzünden o kadar parayı ödeyeceğini sanmıyordum. O kadar parası olduğundan bile şüpheliydim. Karun’un onu köşeye sıkıştırmasıyla Elay’ın yüzündeki tüm kan çekilmişti. “Bu yaptığınız zorbalık.”

Karun rahat bir hareketle omuz silkti. “Bizde zorlama yok. Garsonu öpmek istemiyorsan öpme ama bize olan borcunu ödemek zorundasın.” Kocam tam bir şerefsizdi.

Elay çıkar yolu olmadığını bildiği için Karun ve Duha’ya düşmanca gözlerle bakıyordu. Bir an önce bu işten kurtulmak istediği için tükürürcesine, “Tamam,” dedi. “Yapacağım.”

Tıpkı Elay gibi ben de ikisine ters ters bakıp elimi sıktım. “Büyük adisiniz!” Önce bana karşı birlik olmuşlardı, şimdi de Elay’a yapıyorlardı. Adil oynamıyorlardı.

Elay, Duha’nın karşısında durduğunda yumruğunu onun suratına geçirmek ister gibiydi. “Pekâlâ, yapalım şunu.”

“Yapalım mı?” Duha inatçılığını sürdürerek arkaya doğru bir adım attı. “Herkes beni öpmek ister ama sırf istedi diye kendimi öptürmem.”

“Uzatma, sadece küçük bir öpücük.”

“Sizin için bir öpücük asla yeterli olmuyor.” Duha hâlâ garson rolü yapmaya devam ediyordu. “Duyduğuma göre önce küçük bir öpücükle başlıyor ama daha sonra erkeklerin iffetine göz koyuyormuşsunuz.”

“Bunu söylemeyi asla bırakmayacaksın, değil mi?”

“Belki öldüğümde.”

“Her neyse şu anda bir garson kılığındasın ve ben de üzerime düşeni yapacağım.”

Duha güldü. “Öptürmeyeceğim.”

“Sadece küçük bir öpücük!” diye sinirlenen Elay onun üzerine yürüdü. “Uzatma da bitsin bu saçmalık.”

“Önce beni ikna et, belki bir şeyler düşünürüm.”

“Şimdi senin yerine şu garsonlardan birini öpeceğim. İyi izle.”

“İkna oldum, öp beni!”

Duha izin verince tekrar vazgeçmesin diye Elay hemen parmaklarının üzerinden yükseldi ve onu öptü. İlk birkaç saniye dudaklarını sadece Duha'nın dudaklarına değdirip öylece kaldı. Fakat daha sonra dudaklarını araladı ve onu öpmeye başladı. Elay için kaybettiği bir bahiste yerine getirmesi gereken zorunlu bir öpücüktü. Bunu yapmaya mecbur kaldığı için Duha'yı öperken yanında duran ellerini sıkıyordu. Elay işkence çeker gibiydi. Büyük ihtimalle yeterli olması için kaç saniye daha onu öpeceğini düşünüyordu.

Fakat Duha ellerini onun beline koyup Elay'ın üzerine eğilince işler ikisi için değişmeye başlamıştı. Duha bu zoraki öpücüğü onun için unutulmaz kılmak ister gibi ikisinin dudaklarını birbirinden ayırmadan iyice Elay'ın üzerine eğildi. Her daim alaycı olan birine göre fazla hassas davranıyordu. Kırmaktan korkarcasına Elay'ın belini zarif bir hareketle kavramıştı.

Duha başını yana doğru eğip Elay'ın öpücüğüne karşılık vermeye başlayınca Elay'ın sıkıdığı parmakları gevşedi. Artık acı çeker gibi ellerini sıkıyordu. Duha'nın elleri onu yatıştırmak ister gibi Elay'ın sırtında gezinip küçük dokunuşlar yapıyordu. Dudaklarıyla onu kışkırtıyor, elleriyle sakinleştiriyordu. Her ne yapıyorsa işe yarıyordu çünkü Elay için artık bu zoraki bir öpücük değildi.

Elay çoktan Duha'nın büyüüne kapılmıştı. Ellerini kaldırıp onun omzuna koydu ve Duha'yı üzerine çekip daha yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Sanki ikisi artık aptal bir bahis için değil de birbirlerini öpmek

istedikleri için öpüyordu. Aralarında oluşan tutku hissedilmeyecek gibi değildi. Evet, bu öpücüğü ikisi de istiyordu.

Kadem, "Sanırım kusacağım," diye fısıldadı.

"Bence romantik," diyerek iç çektim.

Kenan kısık bir sesle güldü. "Onu öpmek için garson kılığına girdiğine göre bilmediğimiz bir şeyler oluyor."

Ellerimi masaya bastırarak ikisine doğru eğildim. "Bence Elay'dan hoşlanıyor," dedim alçak bir sesle.

"Belli değil miydi zaten?" Kadem de ellerini masaya bastırıp bana doğru eğildi. "Bir tek kızın saçını çekmediği kalmıştı."

"Saç çekmek ne alaka?" diye sordum şaşkınca.

Kenan da sandalyesinden öne doğru kaydı ve tıpkı bizim gibi masada öne doğru eğildi. "Elay ile uğraşıp durmasından bahsediyor," diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. "Bilirsin, erkekler hoşlandığı kadınlara sataşmadan duramaz."

"Kızım daha önce hiç mi bunun örneğiyle karşılaşmadın?" diye sordu Kadem. "Okulda falan birileri saçını çekip durmuyor muydu?"

"Ya ben dövüyordum öyle yapanları. Hepsinin ağzını burnunu kırıyordum."

Kenan bir kez daha güldü. "Bu yüzden evde kaldın."

"Evde kalmadım, evliyim ben!"

"Kalmıştın kız," diyerek beni tersledi Kadem. "Seni evlendirmeseydim zor evlenirdin."

"İyi halt ettin hayvan herif! Yaptığın şey büyük bir marifetmiş gibi konuşma."

"Öyle ama." Başını çevirip Kenan'a baktı. "Sen birini evlendirebilir miydin?"

"Kimi mesela?" diye sordu Kenan.

Sırıttım. "Babamı evlendirsene. Birini bulunca belki benimle uğraşmayı bırakır," dediğimde üçümüz gülmeye başladık.

Karun'un, "Kafa kafaya verip konuştukları şeylere bak," diyen huysuz homurtusunu duydum. O ne bilirdi eğlenmeyi. Adam da katır inadı vardı, bir türlü Kenan ile arasını düzeltmeye yanaşmıyordu. Gerçi neden şaşıyorum ki... Karadeniz insanının inadı meşhurdu.

Duha'ya bakağımdayken Elay'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurup ondan ayrıldığını gördüm. Yoğun bir öpüşmeden sonra ikisi de hızlı hızlı

nefesler alarak birbirlerine bakıyorlardı. Duha'nın gözleri hâlâ sık sık Elay'ın öpülmekten hafifçe şişmiş dudaklarına kayıyordu. Onu tekrar ve tekrar öpmek istediği çok açıktı.

Elay aldığı hızlı solukların arasında, "Aklına gereksiz şeyler gelmesin," diye onu uyarırken hâlâ az önce yaşadıklarının etkisindeydi. "Bu geceki bahsi kazanmak için seni öptüm, tekrarı olmayacak." Bu söylediğine kendi bile inanmıyordu.

Elay sözlerine gerçeklik katmak istercesine yüzünü buruşturmak için kendini zorladı. "Hayatımdaki en berbat öpücüktü." Bakışları sözlerinin tam tersini söylüyordu.

Duha gözlerini onun dudaklarından ayırmadan boğuk bir sesle, "Kalıyorum," diye mırıldandı. "Her şeyiyle berbat bir öpücüktü." Onun da bakışları tam tersini söylüyordu. Bu ikisi kimi kandırıyordu? Bizi mi yoksa birbirlerini mi?

Nihayet birbirlerinden ayrılınca Elay kendine çekidüzen verdi. Sanki az önce birbirlerini arzulayan onlar değilmiş gibi hemen aralarına mesafe koymuşlardı. Yerlerine otursalar da Elay'ın kaçamak bakışları Duha'nın üzerindeydi. Duha onun bakışlarını yakalayınca utanarak hemen önüne dönmüştü. Bu durum Duha'yı güldürdü.

Kadem, Kenan ve ben gözlerimizi dikip Duha'ya bakmaya başlayınca, "Ne?" diye sordu. Ne istediğimizi anlamak ister gibi sırasıyla üçümüze baktı. "Derdiniz ne sizin?"

"Bu ne cüret!" Hakarete uğramış gibi dehşet verici bir ifade takındım. "Bir garson masama oturmuş, bana *derdin ne* diyor."

"Hakarete uğradık." Kenan da aşağılanmış gibi ona bakıyordu. "Müdürünü çağır koçum."

"Koçum mu?" Duha'nın kaşlarının kavisini çatılmıştı. "Senin o ağzın ne diyor lan!"

"Biri bu işletmenin müdürünü çağırsın!" diye sesini yükseltti Kadem. "Buradaki garsonlarda hiç saygı yok!"

"Kadem!"

"Affedersin abi."

"Affetmeyeceğim bir andasın, sus Kadem! Siz içtiniz mi? Ne garsonu lan!" Duha kısık bir sesle küfrederek Karun'a döndü. "Kafaları mı güzel bunların?"

Karun ekşi bir şey yemiş gibi burnunu kııştırdı. “Az önce ~~gırtlak~~ önünde kafa kafaya verip dedikodu yapıyorlardı. Onları anlamıyordum.”

Burnu havada kibirli bir kadın gibi, “Ben bu masada bir dakika ~~hale~~ duramam!” diyerek ayağa kalktı. “Bu aşılanmaya daha fazla ~~katlan~~ mayacağım.”

“Sinirlerimi bozmaya başladın, küstah kuş.”

“Kıyırık bir garsonla yemek yemeyeceğiz herhâlde!” diyen Kadem de ayağa kalktı.

“Kadem!”

“Affedersin abi.”

“Affetmeyeceğim bir andasın, otur lan yerine!” Kadem korkudan irkilererek hemen yerine oturmuştu.

“Bu rezilliğe müsamaha göstermeyeceğim.” Tıpkı benim gibi Kenan da ayağa kalktı. “Gidelim.”

Daha önce hiç duymadığım küfürler eden Duha, “Tamam!” diyerek dişlerini sıkı. “İstifa edip geliyorum!” Sandalyesinden kalkıp sinirli adamlarla kapıya doğru yürüyünce gülererek yerimize oturduk. Hep o bizi uğrayacak değildi ya.

Elay gülererek Duha’nın arkasından bakıyordu. “Bunu hak etmişti.”

Bir süre sonra Duha üzerini değiştirerek masaya geri döndü. Anlık garson kıyafetleri içinde değildi. İntikam almak ister gibi gözlerimin içini bakıp, “Kalender Beyciğim,” diyerek sırıttı. “Şu hesabı istesen mi artık?” Şu şeytanın sol kolu yakışıklı piçi kalbi öldürmezse ben öldürecektim.

Karun için gecenin başından beri beklediği büyük an gelmiş gibi du dağının köşesi büküldü. Elini kaldırarak garsonlardan birini durdurdu. “Hesabı getir.” Garson başını sallayarak kapıya yürürken kaskatı kesilmiştim. Şimdi benim soğuk terler dökmemin zamanıydı.

Karun ve Duha bıyık altından gülererek hesabı beklerken Kadem ve Kenan’a baktım. Diğer iki şeytana yansıtmadan onlara kapıyı gösterdim. Kenan bir saniye bile beklemeden, “Lavaboya gitmeliyim,” diyerek ayağa kalktı.

“Ben de,” diyen Kadem de sandalyesinden kalktı.

“İcradüfe bak,” deyip ben de kalktım. “Benim de lavaboya gitmem gerekiyor.”

Karun ve Duha kaşlarını yukarı kaldırıp alay ederek bizi izliyorlardı. “Üçünüz aynı anda mı?”

"Aynı anda ama farklı tuvaletlerde," dedim hızlıca. "Pisurvan kulla-

"Kızlar tuvaletinde pisurvar yok mu?" diye sordu Kenan.

"Yok," diye homurdandı Kadem. "Ne zaman giresem bulamıyorum."

Alacağım cevaptan korksam da bunu sormadan edemedim. "Neden kızlar tuvaletine giriyorsun?"

"Erkekler tuvaleti dolu olunca nereye yapacağım?" Savunması karşısında Kenan ile gülerек masadan ayrıldık. Böyle bir cevap karşısında şaşkınlık mı, hayır.

Üçümüz başka bir amaç için masadan ayrıldık ama önceliğimiz girmekti. Bu yüzden bir garson bize tuvaletlerin yerini göstermek için eşlik etmişti. Kenan erkekler tuvaletine girerken ben ve Kadem garsonun bakışları eşliğinde kızlar tuvaletine girmiştik. Erkekler tuvaleti doluydu ve Kadem sıranın ona gelmesini beklemek istememişti. Bu sırada Kenan kadar sabırlı değildi.

İçeriye girince ayna karşısında kendilerine çekidüzen veren birkaç kadın korumayı gördüm. Onların afallayan bakışları altında Kadem ile ben yan yana olan iki kabine girdik. Kadem'i tanııymıyorsa tuhaflik-
canı yangılamasınlardı. İsimizi halledip aynı anda kabinden çıktık. Kadınlar hâlâ duruyordu ve iri gözlerle Kadem'e bakıyorlardı.

Onların bakışları eşliğinde lavabonun önüne geçtik ve ellerimize sabun alıp yıkamaya başladık. Ellerimizi kuruttuktan sonra tekrar lavabonun önünde durmuştuk. Çantamdan rujumu çıkartırken Kadem de cebinden dudak nemlendiricisini çıkarmıştı. Öne doğru eğilip aynaya yaklaştık. Dudaklarıma kırmızı ruj u sürdüm, Kadem de nemlendiriciyi. Dudaklarıma emerek iyice yedirdik. "Nemlendiricin çilekli mi?" Çilek kokmuştu.

Kadem nemlendiricinin kapağını kapatıp bana uzattı. "Kullanmak ister misin?"

Dudak nemlendiricisini aldım. "Şimdi ruj sürdüm, kullanamam." Markasına bakınca gözlerimi büyüttüm. "Bu markayı ben de tercih ediyorum, ürünleri çok iyi. Kremlerini hiç denedin mi? Mürthişler."

"Kullanmaz mıyım, dokunsana yüzüme." Kadem heyecanlı bir şekilde beni yüzünde gezdirdi. "Bebek poposu gibi yumuşacık."

Elimi uzatıp yüzüne dokundum. "Vay canına, cildin çok iyi. Hangi markayı kullanıyorsun?"

"Çilekli kil maskesi," diye böbürlendi. "Özel üretim."

“Yarın alışverişe çıkmalıyız. Çok acilinden bana da almalıyız.”

“Müthiş şeyler var, hele o vücut losyonlarını mutlaka denemelisin.”

“O zaman anlaştık. Yarın alışverişe çıkıyoruz.” Duha’nın hastalığı yüzünden morali bozuktu. Yarını benimle geçirirse belki keyfi az da olsa yerine gelirdi. Ben elbisemi, Kadem de takım elbisesini düzeltti. Daha sonra içerideki kadınlara sırtımızı dönerek dışarı çıktık. Şoke olmuşlardı.

Kadınlar tuvaletinin önünde durup Kenan’ı beklemeye başlamıştı. Kenan son zamanlarda Kadem ile çok fazla zaman geçirdiği için artık onun tuhafliklarına alışmıştı. Bu yüzden az önce onu kadınlar tuvaletine girerken görünce sadece gülmüştü. Hiçbir itirazın Kadem’i durdurmaya-
cağını iyi biliyordu.

Kenan erkekler tuvaletinden çıkınca üçümüz yürüyüp lobiye çıktık. Bir köşede durduğumuzda daha ben konuşmadan Kadem, “Duha abi tüm banka hesaplarımı bu gece için bloke ettirmiş,” diyerek bana kötü haberi verdi. “Benden yardım isteyeceğini tahmin ediyorlardı.”

Bakışlarım Kenan’ı bulduğunda karamsar bir ifadeyle, “Aynı şeyi kocan da benim hesaplarıma yaptırdı,” dedi küfreder gibi. “Bu gece bitmeden hesabına havale yapmamıza izin vermezler. Neden üçümüzün aynı anda dışarı çıkmasına izin verdiler sanıyorsun? Sana yardım edemeyeceğimizi anla diye.”

Tüm umutlarımı onlara bağlamıştım. Söyledikleriyle yıkılarak omuzlarımı düşürdüm. “Şimdi ne yapacağım? Böyle bir yerin hesabını karşılayamam.” Burnum sızlarken dudaklarım titremişti. “Gerçekten çok müşkül bir durumdayım.”

Kadem üzgün suratımı görünce, “Hemen asma yüzünü,” diyerek elini omzuma koydu. “Ne yapabiliriz bir düşünelim.”

“Karun ve Duha’yı tanıımıyormuş gibi konuşma.” Kenan gerilerek kravatını biraz gevşetti. “O ikisi Bige’nin parayı temin edeceği tüm hesapları bir geceliğine kapatmıştır.”

Kenan konuşurken en az benim kadar umutsuz görünüyordu. “Çağıl ve Levent de dâhil yemeklerin parasını ödeyecek güçte olan herkesin banka hesabını dondurdular.” O adi herifler bu gece için gereken tüm tedbirleri almıştı. Daha önce de dediğim gibi ikisi yan yana gelince ortaya dev gibi bir şerefsiz çıkıyordu.

Kadem’in aklına bir şey gelmiş gibi kahve gözleri ışıldadı. “Duha’nın bu âlemde hulaşmayacağı tek bir kişi var.”

Kimden bahsettiğini anlamadım ama Kenan anlamış gibi heyecanlandı. "O kişi Karun'u bile korkutuyor. İkisi de onun banka hesabıyla oynayıp onu kızdırmaya cesaret edemez."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

İkisi gülerek aynı anda, "Gurur Kalender," dedi. Gurur Kalender mi? Karun'un amcası olan ve bir türlü tanışmaya fırsat bulamadığım şu meşhur Deli Gurur mu?

"Karun kimseden korkmaz."

Kenan telefonunu çıkartırken söylediklerime güldü. "İnan bana Gurur'dan ve onun yapabileceklerinden korkuyor ama sorsan inkâr eder. Bir kitleden herkes korkar çünkü yapacaklarını asla kestiremezsin." Artık her zamankinden daha fazla şu meşhur amcayla tanışmak istiyordum.

"İyi ama henüz onunla tanışmadım, nasıl ondan para isteyebilirim?" demiştim ki Kenan telefonu kulağına yaslayıp sessiz ol işareti yaptı. Midem ısalmıştı. Onu arıyor olamazdı, değil mi?

Kenan gözlerimin içine bakarak, "Merhaba abi, nasılsın?" deyince içimden küftüm. Gerçekten onu aramıştı!

Tanımadığım bir ihtiyardan para istemek kolay mı sanıyordu? Amca için ilgilenmesi gereken daha önemli işleri olmalıydı. Yeğeninin karısıyla henüz tanışmadan ona para göndereceğini sanmıyordum. Eğer babam gibi huysuz biriye telefonu suratıma kaparırdı.

Kenan, "Her şey yolunda abi," diyerek tekrar bana bakınca sakın yapma dercesine başımı iki yana salladım. Fakat Kenan sırtarak, "Bige yanında," deyince utançtan şuracıkta ölmek istedim! Ne halt ediyordu bu.

"Bir konuda yardımını istiyor," dedikten iki saniye sonra Kenan telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Uzattığı telefon ikimizin arasında dururken, "Yapamam!" dedim kısık bir sesle. "Çek şu telefonu, ona ne söyleyeceğim ki?"

Sesim karşı tarafa gitmiş olmalı ki telefonda, "Önce o telefonu alıp kulağına yasla, gelin hanım," diyen bir ses duydum. Olamaz!

Kenan'a öldürecekmiş gibi bakıktan sonra telefonu aldım ve mecristen kulağıma yasladım. "Merhaba, Gurur Bey," dedim gergin bir sesle. Amca falan demem gerekiyor muydu? Sonuçta kocamın amcasıydı.

"Merhaba," diyen sesi nedense genç birinin sesini andırıyordu. Belki de telefonda sesi öyle geliyordu.

Sırf kaba görünmemek için, “Nasılsınız?” diye sordum iyi gelini oynatarak. “Umarım iyisinizdir?”

“Eyvallah,” dedi kısaca. “Sen nasılsın, her şey yolunda mı?”

“Evet,” demiştim ki cesaretimi toplayıp, “Aslında yolunda olmayan bir şeyler var,” dedim hızlıca. “Karun ve Duha beni bir yere getirip tüm masaları adamlarıyla doldurdu. Hesabı ödemek benim için sorun değil ama kredi kartımı evde unutmuşum.” Yalan söylemek zorunda kalmışım çünkü hiç param olmadığını söylemeye utanmışım.

“Kocan olacak piçten istemediğine göre belli ki seni kızdıracak bir şey yapmış.” Gurur’un gülüşünü duydum. “Ne kadar lazım?”

“Bilemiyorum,” diyerek Kenan ve Kadem’e baktım. “Sizce hesap ne kadar gelir?”

Kadem kafasında kısa bir hesap yapmaya başlamıştı. “Mekânı kapatığımızı düşünürsek yemekler ve hizmet ücretiyle birlikte çok uçuk bir meblağ seni bekliyor.”

Karun’un amcası Kadem’i duymuş olmalı ki, “Bu saatte yüksek miktarlarda havale yapacak açık banka bulunmaz,” dedi. “Neredesiniz?”

“Brezza Estiva.”

“Cevher’in yeri,” diyen Gurur ortada komik bir şey varmış gibi yüksek sesle güldü. “Tasadüf mü yoksa Allah’ın işi mi, bilemem ama Cevher’in oğlu benim kumarhanenin müdavimi. Oğlunun tek bir gecede kumarhanede kaybettiği para oradaki hesabın iki katı. Telefonu kapatıp keyfinize bakın. Benim Cevher ile küçük bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.” Yaşadığım sevinci tarif edemezdim. Amca bey hızır gibi yardımına yetişmişti.

Açık hoparlör yüzünden Kenan ve Kadem de tüm konuşmaları duymuştu. Bu yüzden telefonu kapattıktan sonra üçümüz gülmeye başladık. Oldu bu iş. Kenan sabırsızca, “Hadi içeri girelim,” dedi. “Duha ve Karun’un yüz ifadesini görmek istiyorum.” Üçümüz harika bir ekip olmuştuk.

Oyalanmayı bırakıp birkaç dakika içinde restorana döndük. Hesap defteri çoktan gelmiş olmalı ki masadaki herkes beni beklediğini gözleriyle belli ediyordu. Kendi masamıza yaklaştığımızda Karun ve Duha’nın keyfine diyecek yoktu çünkü hesabı görünce vereceğim tepkiyi görmek istiyorlardı. Dışarı çıkmamıza karışmamışlardı, şansımızı deneyip hayal kırıklığıyla dönmemizi istiyorlardı. Bu yüzden üçümüz onlara istediklerini

ardık. Sanki gereken parayı hiç bulmamışız gibi asık suratlarla yerimize oturmuştuk. Asıl gösteri birazdan başlayacaktı.

Karun bozulan suratıma bakıp aptalı oynadı. "Bir şey mi oldu?" Hinzır olan mavileri ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. "Lavaboda çok uzun kaldın. Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Sorun yok." Mümkün olduğunca kendimi üzgün göstermeye çalışıyordum. "Her şey yolunda."

"Her şeyin yolunda olmasına sevindim," diyen Duha sırtarak önümdeki ahşap kutuyu gösterdi. "O sana geldi."

"Öyle mi?" Başımı eğip hesap kutusunun kapağını açınca gördüğümle sertçe yutkundum. Hesap fişini makara şeklinde sardıkları için kalın bir rulo beni bekliyordu. Bununla uğraşmak yerine neden fiyatın olduğu kısmı kesip kutunun içine koymamışlardı ki?

"Üzerinde ismim yazmıyor." Kutunun kapağını yavaşça kapatıp Duha'ya uzattım. "Bence sana geldi."

Uzattığım hesap kutusunu aldı ve ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı. Kutunun kapağına hızlıca bir şeyler yazdıktan sonra sırtarak bana uzattı. "Artık yazıyor." Adi herifin tekiydi!

Kutunun ucundan tuttum ama tam olarak almadım. "Bir dahaki sefere bir yer havaya uçururken içeride olduğundan emin olacağım," diyerek ona gülümsedim.

Duha kutunun diğer ucunda tutarken sanki birbirimizi ölümle tehdit ediyormuşuz gibi o da gülümsedi. "Bir dahaki sefere görev dağıtımı yaparken bulaşıkçı olduğundan emin olacağım."

"Muhtemelen yıkadığım tek şey beynin olur."

"Tabii ojen çizilecek diye endişe etmeyi bırakırsan."

"Ojeli tırnaklarım avucumun içine büküldüğünde onlar için endişe etmem gerekmiyor ama karşı taraf için aynı şeyleri söyleyemem." Göz kırımıyla kalbini gösterdim. "Tek bir yumruğa bakar, değil mi?" Ona göz kırpmamla elini hemen kutudan çekince neredeyse gülecektim.

Onu tehdit ettiğim için çatık kaşlarla Karun'a dönen Duha, "Karın sinirlerimi bozuyor," diyerek beni şikâyet etti.

Karun güldü. "Çoğunlukla benim de. Daha bugün bana dokuzun içinde on üç olduğunu kabul ettirdi."

"Kandırmış seni." Sanki o bunu bilmiyormuş gibi Duha aksini iddia ederek başımı iki yana salladı. "Dokuzun içinde on üç yok."

“Var lan işte! Karımdan daha iyi mi bileceksin?”

“Lan oğlum, yok diyorsam yok!”

“Bir kadın dokuz ay boyunca bir bebeği karnında taşıyor mu?” diye sordu Karun. “O bebek doğup on üç yaş ve üstüne kadar büyüyor. Bak dokuzun içinde on üç varmış.” Kahkaha attım.

“Bu nasıl mantık lan!” Tek suçlu benmişim gibi Duha’nın ayıplayan bakışları beni bulmuştu. “Matematik bilgisi sıfır olan tembel kuş,” diye bana çıktı. “Kocanın ayarlarıyla oynamaya utanmıyor musun?”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” Altan almayıp ben de ona kızdım. “Senin yüzünden evde kaç tane kırmızı ruj var, haberin var mı? Uzak duruyorsun kocamdan.”

Siyah gözlerinde meraklı parıltılar oluşmuştu. “Kırmızı ruj derken neyi kastediyorsun?”

Başımla ona Karun’u gösterdim. “Ona sor, belki sana söyler. Nasıl olsa aranızdan su sızmaz oldu.”

“Kızım sen ne çeşit bir hastasın! Kocanı benden mi kuskanıyorsun?”

“Aramızdaki kara çalı gibisin. Senin yüzünden rahat rahat hiçbir şey yapamıyoruz çünkü her yerdesin. Evlendirdin, bari rahat bırak.”

“Nasıl da çirkinleşiyor, şirret kuş! Hanımefendi ol biraz.” İçinde hesap fişinin olduğu kutuyu gösterdi. “Öde artık gidelim. Tabii ödeyebilirsen...”

“Hah!” dedim sinirli bir sesle. “Öderim tabii.”

Duha tam bir şey söyleyecekti ki Karun, “Karşılık vermeni tavsiye etmem,” diyerek onu uyardı. “Yoksa sabaha kadar susmaz, sikerim belanı.” Anlaşılan çenemle bir sorunu vardı.

Kutunun içindeki ruloyu açmaya başlasam da bir türlü sonu gelmemişti. Ben açtıkça fişin ucu kıvrılarak masaya düşüyordu. Tam karşımda oturan Kadem yardım etmek için uzanıp fişin ucunu tuttu ve kendisine çekmeye başladı. Ben açıyordum, o da halat çeker gibi fişi kendisine doğru çekiyordu. Böylelikle önümde birikmesine engel oluyordu.

İşaret parmaklarımı rulonun ortasına geçirmiştım. Makara tutar gibi ruloyu tutuyordum, Kadem de fişi çekiyordu. Kadem çektikçe rulo parmaklarımın arasından dönüp duruyordu. Kadem, “Kolum yoruldu lan, bu nedir böyle çek çek bitmiyor. Rahmetli babaannemin ip yumağı gibi,” deyince gülerek başımı salladım. Gerçekten öyleydi. Sanki padişah fermanın açıyorduk.

Kenan olayın trajedisi karşısında tuhaf bir yüz ifadesiyle, “Bu fişleri birkaç taksite bölememişler mi?” diye sitem edince üçümüz gülmeye başladık. Kenan da Kadem’le birlikte fişi çekmeye başlayınca daha çok güldük. Her şeye rağmen üçümüz çok eğleniyorduk.

Nihayet fişin sonuna gelince yukarı kaldırıp toplamda ne kadar tuttuğuna baktım. “Ne kadar?” diye sordu Kadem merakla.

“Bize fark eder mi?” diye sırıttım. Dudak uçuklatan bu rakamın benim için bir anlamı yokmuş gibi masanın üstünde duran çantama uzandım. Umarım Karun’un amcası gereken telefon görüşmesini hızlı bir şekilde yapmıştı, yoksa rezil olurdum.

Cüzdanımdaki kartı çıkardım. İçinde hiç para olmayan kartı hesap kurusunun içine koymaktan başka çarem kalmamıştı. Bu uzun fişi sarmakla uğraşmak istemediğim için toplam tutarın olduğu kısmı yırtıp onu da kurusunun içine koymuştum. Kutuyu kapattıktan sonra Karun ve Duha’nın gözlerinin içine bakarak omzumun üzerinden şef garsona uzattım. Karun rek kaşını yukarı kaldırdığında bunun anlamı *blöfünü görüyorum* demekti. Oysaki ben elimi açık etmeden kartlarımı iyi oynardım.

Şef garson kartla gereken ödemeyi yapmak için dışarı çıktığında herkesin gözleri kapıdaydı. Karun ve Duha hesabımda hiç para olmadığını iyi bildiği için garsonun birazdan içeri girip yetersiz bakiye demesini bekliyorlardı. Belli etmemeye çalışıyordum ama beni korkutan da tam olarak buydu. Böyle bir şeyle karşılaşacağım diye içten içe korkudan ölüp ölüp diriliyordum.

Umarım Gurur hızlı bir görüşme yapar ve restorandın sahibi zamanında arayıp buradakilere benden para almamalarını söylerdi. Sonuçta adam hayrına hesabı sildirmeyecekti. Bu geceki hesabı Gurur onun oğlunun borcundan düşecekti. Bir nevi yemeği Gurur ısmarlamış sayılırdı.

Hesap için giden garson tekrar dönünce Kadem, Kenan ve ben nefesimizi tutarak beklemeye başladık. Buradaki korumalar dâhil tüm gözler garsonun üzerindeydi. Özellikle Karun ve Duha yetersiz bakiye cümlesini duymak için deli oluyordu. Şef garson masanın etrafında dönerek yanımda durdu. “Kartınızı buyurun,” diyerek son derece saygılı bir ifadeyle kredi kartımı bana uzattı.

Kartımı aldığımda, “Restoranımızın sahibi Cevher Bey aradı,” diye bana tebessüm etti. “Kendileri burada değil ama sizleri burada ağırlamaktan büyük bir mutluluk duyduğunu iletmemizi istedi. Her zaman bekleriz efendim, umarım hizmetimizden memnun kalmışsınızdır.” Şef

garsonun söyledikleriyle Karun ve Duha'nın gözleri irice açılmıştı. Çok pis ters köşe oldukları için kısık bir sesle ettikleri küfürleri duydum. İşte bu bir altın vuruştı.

Onların yüzüne bakıp kahkaha atmayı her şeyden çok istesem de nezaketimi korudum. Her gün bu tür yerlerde yemek yiyen bir kadın gibi garsona tebessüm etmiştim. "Her şey çok güzeldi. Yemekleriniz harika, ilgi ve hizmetiniz ise muazzam. Sanırım bundan sonra Brezza Estiva daha sık geleceğim bir yer olacak." Asla gelmezdim.

Şef garson aldığı övgüden memnun kalarak masamızdan ayrılınca başımı çevirip Karun'a baktım. *Parayı nereden buldun?* der gibi bana bakıyor ama doğrudan bunu soramıyordu. Herkesin içinde bunu sorup beni küçük düşüremezdi. Şimdi eğlenen taraf ben olduğum için ikisini izlerken gülümsedim. "Ne oldu beyler? Sanki bir keyfiniz kaçtı. Bir sorun mu var?"

Kadem tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Mat oldular." Üçümüz gülererek birbirimize doğru uzanıp beşlik çıktık. Çok fenaydık.

Karun ve Duha öldürecekmiş gibi çatık kaşlarla bize bakınca Kenan, "Gidelim çocuklar," diyerek gözlerini Karun'a dikti. Karun'dan geçmişin intikamını alır gibi acımasızdı. "Kendilerine gelmeleri biraz zaman alsın. Neden arabada beklemiyorsunuz?"

"Arabada şampanya vardı." Kadem galibiyetimizi kutlayacağımızı ima ederek onları iyice deli ediyordu.

"İçmek için harika bir gece." Ne kadar eğlendiğimi gizleyemiyordum.

Kadem bu ikisini daha da delirtmek ister gibi yüksek sesle şarkı söylemeye başlamıştı.

"Bırakalım onları canım, ²

Konuşalım senli benli.

Arada bi' estir fanı.

Yaz günü terli, terli."

Şarkıyı Kadem'den devralıp Karun'un gözlerinin içine baktım.

"Aaayy jalansız dolansız,

Söyle neyinim ben?

Sen arandısn, arandısn,

Şimdi gerilmek yok"

Ben şarkıyı söylerken elindeki kadehi kafasına dikip hepsini içti. Karun sinirden çıldırırken kadehi sertçe masaya koydu.

²Mahab Mahab "Fas" şarkısı. (c.a.)

Onlar sinirlendikçe biz Kadem ile keyifli bir şekilde şarkıyı söylemeye devam ettik. Bir süre sonra Kenan da bize eşlik etmişti, resmen yerimizde oynayarak şarkı söylüyorduk. Karun'un öfkeden kıpkırmızı olmuş suratına bakıp, "*Deli duman alabora kalbim,*" diyerek göğsümü işaret ettim.

*"Yel arıyor sebebime talip.
Kumaşı da nereli bilinmez.
Yanmaz ütülenmez."*

Kenan ve Kadem de şarkıda bana eşlik ediyordu ama Karun bir tek ona nispet yapan sesimi duyar gibiydi. Bu sefer gözlerimle onu gösterdim.

*"Kımlere kalmış o bahçen?
Çalısı dikenime müşahit.
Bu kadarı nefretin aşkıtır,
Yıkanmaz çitilenmez."*

Şarkıyı başa alıp yerimizde salınarak söylemeye başladık. Koro gibi içümüz eğlenerek şarkıyı söyledikçe Karun ve Duha'nın yüzü renkten renge giriyordu. Bunun intikamını bizden alırlardı ama bu gece değil. Bu gece bizim gecemizdi.

Sırtarak Karun'a bakıp neşeli bir sesle onun ayarlarıyla oynamaya başladım.

*"Hem durma kaçın,
Hem sabrımı taşır.
Derim dul, alıştır.
Böyle kalınlaşır..."*

Karun yumruğunu masaya vurarak ayağa fırlamıştı. Olamaz, bu hiç mi değildi.

Karun burnundan solurken çankı kaşlarının arası derinleşmişti. Çenesini sıkarak bana kapıyı gösterdi. "Gidiyoruz!" Evde canıma okuyacaktı.

Çocuklara bakıp kısık bir sesle, "Hakkınızı helal edin," dedim ve ayağa atılıp çantamı aldım. Eve gitmeyi hiç istemiyordum.

O evden sağ çıkamayabilirim.

İlk kez Karun ile ayrı arabalarla eve dönmüştük. Bu sefer onu çok kızdığım için benimle aynı arabaya bile binmemişti. Neden ayrı arabalarla eve döndüğümüzü tahmin edebiliyordum. Sinirliydi ve kalbimi kıracak bir şey yapmamak için benim olduğum arabaya binmemişti. Böylelikle yol

boyunca kendini sakinleştirmeye çalışacaktı. İkimizin de arabası aynı anda malikânenin bahçesinden içeri girdi.

Arabadan indikten sonra Karun'u beklemeden hemen içeri girdim. Merdiveni koşar adım çıktuktan sonra odama girmiştim. Odada gördüklerim, pardon göremediklerim beni şaşırtmıştı. Eşyalarım neredeydi? Masamın üzerinde resim aletlerim yoktu ve tuvalim de ortadan kaybolmuştu. Gardırobun kapıları açık olduğu için içindeki kıyafetlerimin olmadığını görebiliyordum.

Bugün evden çıkarken her şeyim bu odadaydı ama şimdi yatak ve mobilyalar dışında bana ait hiçbir şey kalmamıştı. Odadan çıktığımda Karun merdiveni çıkıyordu. "Eşyalarım neden odamda değil?"

Soğuk gözleri kısa bir an bana bakınca hâlâ çok sinirli olduğunu gördüm. "Evden çıkmadan önce çalışanlara eşyalarını odama taşımalarını söylemiştim."

"Neden?"

"Ne demek neden?" Yeteri kadar kızgın değilmiş gibi çenesinde birkaç kas seğirmişti. "Aynı evin içindeyken karımla ayrı odalarda kalmayacağım."

Kan donduran bir suratla bana bakarken üst kata çıkan merdiveni gösterdi. "Yürü hadi." Somurtarak merdivene yürüdüm. Hemen arkamdan geliyordu. Arkadan saçıma yapışıp kafamı duvara vuracakmış gibi ürkütücü şeyler düşünüyordum. Aklıma neler gelmiyordu ki. Karun beni korkutuyordu.

Üst katın merdivenini çıkarken kısık bir sesle, "Psikolojik şiddet bu," diye sızlandım.

"İçine içine konuşma da yürü, Saka."

"Bağırma bana!" diye sızlanıp yukarı çıktım ama bence bağırın o değildi.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Karun peşimden gelip kapıyı kapattı. Kapının önünde dikiliyordu ve yüz ifadesi beni ürkütecek kadar ciddiydi. "Parayı kimden temin ettin?"

Tam ona zaten benim param olduğunu söyleyecektim ki kaşlarını belli belirsiz çatı. "Sakin yalan söylemeye kalkışma, tüm paranın bittiğini biliyorum." Sakinleşmek için kendini zorluyordu ama ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı. "Parayı nasıl buldun, Saka?"

"Banka hesabımı neden kontrol ettirdin?"

"Sana bir soru sordum."

“Ben de öyle,” dedim.

Dişlerini sıkıtkça yüzü seğiriyor, şakaklarındaki damarlar belirginleşiyordu. Gözleri dik dik bana bakarken telefonu çıkartıp hızlıca birini aradı. Benimle daha fazla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi telefonu kulağına yaslamıştı. “Üçünün telefon dokümanlarından bir şey çıktı mı? Sana söylediğim saatte hangi numaraları aramışlar?” İnanamayan gözlerle ona bakarken donup kalmıştım. Yola çıkar çıkmaz cevaplar için gereken araştırmayı zaten başlatmıştı.

Karun karşı taraftan ne duyduysa geniş omuzları gerilmişti. Gergin vücudunda buram buram yayılan öfkenin kolları bana doğru uzanıp beni boğmaya başladı. “Anladım.” Telefonu kapattığında öfkesi hissedilirdi ama içinde her şeyden yılmış bir adamın bezginliği vardı.

Başını kaldırdı ve soğuk gözlerini bana çıkardı. “Demek Gurur yardım etti?” Kenan’ın telefon belgelerinden Gurur’u aradığını öğrenmişti.

Bağırıp çağırmak yerine başını ağır ağır salladı. “Benim yardımımı almaktansa henüz tanışmadığın birinden bile yardım isteyecek birisin.” Şimdi sakindi. O an anladım ki korkmam gereken onun öfkesi değil, sakinliği.

Tam şu anda ne denli büyük bir hata yaptığımı anlıyordum. Karun’un tavileri kahvelerimi katledercesine beni izlerken gerçeği yeni yeni idrak ediyordum. Bu gece ona kendisini yetersiz hissettirmiştim. Onun yerine başka bir adamın yardımını isteyerek onu küçük düşürmüş ve yetersiz hissettirmiştim. Erkekler için bu tür şeyler çok önemliydi.

Değer verdikleri kadını korudukça kendilerini güçlü hisseder ve yeterli görürlerdi. Erkek egosu diye bir şey vardı ve ben sadece onun egosunu değil, gururunu da incitmiştim. Oysaki tek istediği ondan yardım almamdı. Bir kez olsun savaşımak yerine ona teslim olmamı istemişti. Belki de bu ona kendisini değerli hissettirecekti. Her şeyi yine mahvetmiştim.

Fakat burada tek suçlu ben değildim, o hesabı ödeyemeseydim herkesin içinde rezil olacaktım. Karun sırf beni köşeye sıkıştırmak için resorlandı insanlarla doldurmuştu. Garsonun yetersiz bakiye yanıtıyla nasıl hissedeceğimi düşünememişti. Her ikimiz de olaylara kendi açımızdan baktığımız için karşımızdaki insanı nasıl zor durumda bıraktığımızı anlayamamıştık.

Onunla empati yapınca ben onun nasıl hissettiğini anlamıştım fakat Karun kendini benim yerime koymadı. Bu yüzden bana duyduğu öfkeden

bir şey kaybetmemişti. “Bana olan nefretin o kadar büyük ki hiçbir konuda ilk tercihin olmayacağım.” Hayır, bu doğru değildi ama bana kızgın olduğu için her şeyi yanlış değerlendiriyordu.

Karun bu konuşmayı kendi açısından bitirmiş olmalı ki soğuk gözleri yatağı gösterdi. “Uyuyup dinlen,” dedikten sonra bu odadaki işi bitmiş gibi çıkmak için kapıyı açtı.

Endişe içinde, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Kapıyı açıp durdu ama bana doğru dönmedi. Sanki bu gece için beni daha fazla görmek istemiyordu. “Bu aralar işlerim biraz yoğun.” Sesi fazla mesafeliydi. “Bir süre evde olmayacağım, çocuklar seninle ilgilenir,” demişti ki hatırladıklarıyla, “Gerçi sen başının çaresine bakarsın, kimseye ihtiyacın yok,” dedi. Gecenin en ağır darbesini vurmuştu. Ona ihtiyacım olduğunu hissetmek istiyordu.

Karun benim olduğum bir yerde bir dakika bile durmak istemiyormuş gibi çekip gitti. “Karun!” Koşarak peşinden odadan çıktım. Olaylara sadece kendi penceresinden bakmayı bırakmalıydı, bana haksızlık yapıyordu. Aceleyle merdivenin başına geldiğimde Karun’un indiğini gördüm. Son basamaktaydı. “Karun bekle,” diye seslenip merdiveni inmeye başladım ama durmadı. Durmak yerine adımlarını daha da hızlandırmıştı.

Bir alt kata peşinden indim. Bana göre çok hızlıydı. Yine aramızda merdivenler vardı. Basamakları hızlıca inerken, “Karun bir dakika beni dinle,” dedim ağlamaklı bir sesle. O kadar kötüydüm ki her an ağlayabiliirdim. Topuklu ayakkabılarla basamakları bile şuursuzca iniyordum. Onu durdurmalıydım.

Hızlı hızlı merdiveni inerken bir anda karnıma giren krampla, “Karun!” diye bağırp iki büküm oldum. Öne doğru eğilip elimi karnıma bastırarak acı içinde haykırmıştım. Hiç kıpırdıyamıyordum.

Neler olduğunu anlayamıyordum ama canım o kadar çok yanmıştı ki kilitlenip kalmıştım. Karun’un, “Bige!” diyen endişeli sesini duyduğumda bile büküldüğüm yerden doğrulamamıştım. Bu da neyin nesiydi?

Eğildiğim yerde elimi sımsıkı karnıma bastırarak hızlı hızlı nefesler alıyordum. Karun’u çok korkutmuş olmalıyım ki indiği basamakları hızlıca çıkarken, “Sakın kıpırdama yoksa düşersin!” diye beni uyardı. Daha ben bir şey yapmadan hemen bana yetişmişti. Merdivenden yuvarlanmamdan o kadar çok korkmuştu ki saniyeler içinde yanıma gelmişti.

Ayakta durmakta güçlük çektiğimi gördüğü için eğilip hemen beni kucağına aldı. Ani bir hareketle bunu yaptığı için acı içinde inleyerek elimi karnıma bastırdım. “Neyin var?” diyen endişeli sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Bana bir şey olacak korkusuyla yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerinin mavisine işlenen yoğun korku bana olan öfkesini silip götürmüştü.

“Karnıma kramp girdi,” dedim onu yatıştırmak için. “Çok içmiş olmalıyım, birazdan geçer.”

Karun endişesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Beni kollarının arasında sımsıkı tutarken göğsüne bastırıldığının farkında değildi. Parfümünün kokusu burnuma geldiğinde göğüs kafesinin içinde şiddetle çarpan kalbinin hızını hissetmiştim. Bana bir şey olacak diye Karun çok korkuyordu. “Sadece birkaç kadeh içtin, canının böyle yanması mümkün değil.” Dikkatli gözlerle bana bakarken kalbinde taşıdığı endişe sesine yansıyor. “Doktora gidiyoruz.” Beni bırakmadan hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı.

“Karun sadece küçük bir kramp,” diyerek onu durdurmaya çalıştım. “İçki midemi yakmış olmalı.”

“O zaman doktor midene iyi gelecek bir şeyler verir. Evde kalıp acı çekmeni izlemeyeceğim.”

“Ama...”

“Hastaneye gidiyoruz, Bige!”

“Çok yorgunum, bu hâldeyken araba yolculuğunu çekemem. Uyuyup dinlenmek istiyorum. Sadece küçük bir kramp, abartma lütfen. Hem çoktan geçti bile,” diye ısrar ettiğimde durdu ama çatık kaşları düzelmemişti.

“Hastaneye gitmek istemiyorsan doktor buraya gelir.” Kararlı bakışları bu konuda itiraz kabul etmiyordu. “Bir sorun olmadığını doktordan duymalıyım.” Konu sağlığını olunca çok inatçıydı.

Kafasına koyduğu şeyi yapmadan durmayacağını bildiğim için, “Tamam,” diye pes ettim. Dinlenmek için başımı onun göğsüne yaslamıştım. “Ama önce beni odaya götür.”

Hastane yerine odayı kabul ettiği için isteksiz bir şekilde başını salladı. Beni çatı katına taşıyarak odaya getirdi. Canımı yakmaktan endişe ederek yavaşça yatağa bırakmıştı. Doğrulup hiç vakit kaybetmeden telefonu çıkartınca, “Doktor istemiyorum, iyiyim,” diyerek bir kez daha onu

durdurdum. “Gerçekten iyiyim.” Artık karnım ağrımiyordu, sancısı geçmişti. Küçük bir kramptı, hepsi bu.

Yatakta kayıp sırtımı yatak başlığına yasladım. “Konuşmak istiyorum.”

Karun bana bakmadan doktorun numarasını çevirirken, “Konuşacak bir şey yok,” dedi tripli bir sesle. “Kaçışı yok, doktor gelecek.”

“Buraya gel kocam.” Uzanıp elini tutarak onu yatağa çektim. Yatağın kenarına oturunca elini sıkarak dizimin üzerine koydum. “Üzgünüm.” Karun öylece kaldığında nefesimi sesli bir şekilde verdim. “Aptallık ettim.” Gözlerinin içine bakarak kendi payıma düşen yanlışları kabul ettim. “Sen benim kocamsın, bir şeye ihtiyacım olduğunda senden istemeliydim. Ben sadece...” Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmez bir hâlde gözlerimi yumdum. “Bu gece beni zorladığın şeyden nefret etmiştim.”

Eğer o hesabı ödeyemeseydim kendimi çok kötü hissedecektim. “Senden yardım isteyemezdim çünkü beni yardım isteyecek duruma düşüren sendin.” Geçmişin tüm kurgunluğunu gözlerime toplayarak yüzüne baktım. Ona değen bakışlarım kaçmak istediği hazin bir gerçeği ona hatırlatıyordu. “Karun ben bağımsız bir kadını, yani kimseye muhtaç olmadan kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum.”

Gözlerinin en derinine baktığımda yanaklarımdan bir damla yaş süzülüyordu. “En son beni kendine muhtaç bir hâl getirmeye çalıştığında üzerimde eflatun bir elbise vardı.” Devamında ise onun gözleri önünde bir çatıdan atlamıştım. Karun o olayı hatırlayınca yüzü kireç gibi solmuştu. Gözlerinin mavisini titrettiğinde daha önce yaptığı gibi bu gece de beni zorladığı gerçeği, bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Üzerime gelindiğinde baskı altında neler yapabildiğimi ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Biraz sakinleşince kendi hatalarını görmeye başlamıştı. Sert çehresindeki her kas pişmanlık içinde seğirdiğinde gözlerini yummuştu. Başını hafifçe eğip yüzünü ovuşturarak birkaç saniye derin derin nefesler aldı. Gözlerini tekrar açtığında şimdi daha ılımlı ve aynı zamanda suçlu bakıyordu. “Özür dilerim, Saka.”

Uzanıp elimi iri parmaklarının arasına alarak avucumu açtı. Dudaklarını avucumun içine bastırduğunda kalbim teklemişti. Karun alışık olduğum şekilde benden özür diliyordu, yani avuç içlerimden öperek. Yanımda duran diğer elimin de içini öperek öpücüğünü eşitlemişti. “Hatalı olan sen değildin, bendim.” Kalbim tekledi, bunu kabul etmesini beklemiyordum.

Yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bana olan bakışını hiçbir şeye değışmezdim çünkü bakışlarında yoğun bir sevgi vardı. “Hesabı Gurur’a ödetmen ağırdı ama o hesabı ödeyemediğinde sana yapatacaklarım daha ağır şeyler olabilirdi.” Karun bazı şeyleri hep öfkesi geçtikten sonra anlıyordu. Sakinleştikten sonra kendini değerdendirme çansı oluyordu ama öfke anında bunu yapmıyordu.

Herkes oradaydı. Hesabı ödeyemeyince nasıl küçük düşüp utanacağını hiç düşünmemişti. Bu gece için ben de hatalı olduğumdan tam ondan özür dileyecektim ki bunu anlayıp hemen beni susturdu. “Suçlu olan sen değildin, benden özür dileme.” Bunu söylerken fazla aceleci ve telaşlıydı. Yaşadığı panik tüm yüzüne yansıyordu. “Sen sakın benden özür dileme,” diye homurdanıp elini aramıza koydu. “Haklı olduğun konularda özür dilediğinde korkmaya başlıyorum.”

“Neden?”

Nefesini sertçe verirken yatağa bastırıldığı elini sıkıttı. Geniş omuzları geldiğinde fazla stresli olduğunu benden saklayamıyordu. “Haklı olduğun konularda bir kez özür diliyorsun, ikinci kez, üçüncü kez derken on ikiye kadar bunu sürdürüp alttan alıyorsun.” Şakaklarındaki damarlar belirginleştğinde geçmişin hesabını sorar gibi bana kızgın bakıyordu. “Ama on üçüncü kez ne özür dilersen ne de alttan alırsın çünkü on üç senin için son demek.”

Kaşlarını çattığında alnındaki çizgiler belli belirsiz ortaya çıkmıştı. “Senin için bir sorun on ikide halledilmediyse on üçte bitiyor. Bu yüzden sakın benden özür dileme.” Yüksek sesle gülmeye başladı. Onu terk edip Fransa’ya kaçarken onda böyle bir travma yarattığının farkında değildim.

Dudaklarımdaki gülüşümü seyretmek sinirlerini yatıştırıyor olmalı ki Karun’un bakışları yumuşamıştı. Yüreğinde sakladığı tüm hisleri gözlerinin mavisine yansırken elini uzatıp yanağıma dokundu. Parmakları nazikçe yüzümde gezinirken, “Senin için değışmeye çalışıyordum,” dedi sıcak bir sesle. “Bu yüzden hiçbir sorunu yarına erteleyemem. Yanlışlarımı yarına erteleyemem çünkü yarın olduğunda seni bulamayabilirim.” Soluğum kesildiğinde hâlâ onu terk etmemi aşamadığını anladım. Karun onu bırakıp gitmemden çok korkuyordu.

Bir daha beni kaybetmeyi göze alamayacağı için suçunu kabul ederek geniş omuzlarını düşürmüştü. “Seni kendime muhtaç etmeye çalışmıyordum, kendimden sana bir şeyler vermeye çalışıyordum.” Eflatun elbiseden sonra bir daha asla bunu yapmayacağını bakışlarıyla belli ediyordu.

Başparmağı gözlerimin altına sürtünerek az önce akan gözyaşlarımı silmişti. Bunu yaparken fazla kibar ve nazikti. Onu doğru şekilde anlamam için yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve gözlerimin içine baktı. "Karım sahip olduğum şeyleri kullanıp harcamayacaksa o kadar şey neden var? Benim olan her şeyin yarısı senin." İstemsizce tebessüm etmiştim.

Normalde erkekler eşleri çok para harcadığı için kızıp dert yanardı ama bizde durum tam tersiydi. Onun parasını harcamıyorum diye sorun çıkartan bir kocam vardı. Bu gece için daha fazla sorun istemiyordum. Şu anda olduğu gibi birbirimizi dinleyip sorunlarımızı konuştukça halledemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Birbirimizin gözlerinden kaybolurken uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

Karun sorgularcasına bana baktı ama onu öpmem hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi kıvrılmıştı. "Bu ne içindi?"

"Öpmek geldi içimden."

Kalbimin ritmini artıracak bir şekilde gülümsedi. "Hep gelsin içinden." Belimi yakalayıp beni kendisine doğru çekti. Beni dizlerinin üstünden oturtup tam öpecekti ki ne hatırladıysa durdu. "Bu gece söylediğin şu şarkıdan nefret ettim." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca sesin de berbat," deyince kahkaha attım. Yalan değildi, şarkı söylerken sesim gerçekten çok kötü çıkardı.

Oyunbaz bir ifadeyle ona sataşıp, "Tekrar söyleyeyim mi?" dedim ve tam şarkıyı söylüyordum ki buna izin vermedi.

"Denemeye kalkışma." Beni susturmak için belimden yakaladığı gibi yatağa attı. Sırf şarkı söylemeyeyim diye karnımı gıdıklayınca kahkaha attım.

"T-tamam," dedim gülüşlerimin arasından. "Söylemeyeceğim, dur."

Katıla katıla gülerken ondan kurtulmak için kaçmaya çalıştım ama karnımdaki elleri beni deli ediyordu. "Bu gece daha fazla şarkı söylemek yok!" Kızgın görünmek için kendini zorluyordu ama kahkaha seslerim odayı doldurdukça daha fazlasını duymak ister gibi ellerini üzerimden çekmiyordu. Yüksek sesle gülerek ondan kurtulmaya çalıştım.

"T-tamam, tamam dur." Gıdıklayıp durduğu için o kadar çok gülüyordum ki doğru düzgün konuşamıyordum.

Karun beni güldürmeyi sevmişti çünkü ben güldükçe o da gülümsüyordu. Gülmekten nefes alamadığımı görünce hiç istemese de durmuştu. Dudaklarında ona tekrar ve tekrar âşık olacağım bir tebessüm vardı. Beni

İzledikçe tebessümü insanın yüreğini ısıtan bir sıcaklığa bürünüyordu. Yüzümün her zerresini izlerken iç çekti. "Gülüşünün üzerimdeki etkisini bilseydin somurtmaktan utanırdın."

Hızlı hızlı nefesler alırken, "Ağlatmadığın sürece gülüşlerim hep senin," dedim.

Tam bir şey söyleyecekti ki gözleri bacaklarıma kayınca, "Siktir!" diye yutkundu. Ne oldu şimdi?

Nereye baktığını görmek için kollarımı yatağa bastırıp başımı kaldırdım. Karun beni gıdıklarken yatakta kıvranıp durduğum için elbisemin eteği yukarı toplanmıştı. Bu yüzden elbisenin altına giydiğim siyah jartiyerin askuları görünüyordu. Karun'un mavileri gittikçe daha çok koyulaşmaya başlamıştı. Elbiseyi çıkartıp tamamını görmek ister gibi bakışları yakıcıydı. Sadece gözleriyle ne istediğini ve bu gece bana neler yapabileceğini anlatıyordu.

Gözlerini güçlükle bacaklarımdan ayırıp bana baktığında hemen başımı iki yana salladım. "Hayır, uyuyacağım." Bir kez başladı mı, kolay kolay bırakmıyordu. Tüm enerjimi vampir gibi emene kadar durmuyordu.

Karun omzunun üzerinden yanan şömineye, şöminenin hemen önüne serili yumuşak halıya ve koltuğuna baktı. Sırtarak bana doğru döndüğünde yoğun bir arzuyla dolmuştu. "Bu gece uyumak yok."

"Boşuna uğraşma, uyuyacağım. Ne zaman yapsak üzerimden tır geçmiş gibi oluyor ve burada bahsi geçen tır sen oluyorsu..." Üzerime eğilip beni omzuna attığı gibi yataktan çıkartınca, "Hayır!" diye bağırdım. Baş aşağıya omzundan sarkarken çırpınmaya başlamıştım. "Bir geceyi de boş geç be adam," dedim ama Karun çoktan şömineye doğru adımlarını atmaya başlamıştı. "Başım ağrıyor, bırak beni!"

Gülerek kalçama şaplak attı. "Başının ağrması için daha kırk yıl var, belki de altmış."

"Ne olmuş yani, baş ağrım için gereken tarihi erkene aldım."

"Bana sormadan alamazsın. Bu gece benimsin."

Beni şöminenin önündeki koltuğa fırlatınca, "Hayvan herif!" diye ona sesimi yükselttim. "Yavaş ol."

Karşımda dururken sırtarak ceketini çıkardı. "Sert severiz," diyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca gülmeye başladım.

"Lütfen kendi adına konuşur musun? Ben yumuşak seksten hoşlanırım."

“Bu geceyi senin kontrol etmene izin vereceğim.”

Saniyesinde ayağa fırlayıp, “Geç şu koltuğa,” dediğimde kahkaha attı. Sevişirken bile diğer tarafı yönetmeye çalıştığımız için her şeyi kırıp döküyorduk.

Düzenleme

Ny.ozlem

~ 15 ~

SOĞUK, ÇOK SOĞUK

*“Başka söze gerek yok, gözlerinin kahvesi diyorum.
Gözlerinin kahvesi olur intihar sebebim.”*

Karun Kalender

Gecenin beşinde pencerenin önünde dikilip şafağı izlerken başımı çevirip yatakta uyuyan kadına baktım. Beni uykumdan uyandıran baş belasına iç çekerek bakıyordum. Gördüğü kâbuslar yüzünden uykusunda sayıkladığı için uyanmıştım. Sabah ilk işim onun için bir psikolog ayarlamak olacaktı. Gündüzleri onu mudu etmek için elimden gelen her şeyi yapabilirdim fakat hiçbir mutluluk geceleri gördüğü kâbusları dindirmeyecekti.

Big'e'nin kâbuslarını dindirmenin bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı. En nefret ettiğim şey benim evimde, yatağında ve benim yanımdayken uykusunda çok korkuyor olmasıydı. İşte bu elimi kolumu bağıyor, her anlamda kendimi yetersiz hissettiriyordu. Benimleyken hiçbir şeyden korkmamalıydı, uykusunda bile.

Bu kadın gündüzleri cesur, geceleri korkaktı. Uykusunda gördüğü şeylerden çok korkuyordu. "Kâbuslarını benim rüyalarım ile takas et diyeceğim de... Benimkiler de pek iç açıcı değil." Tek farkı uykumda nadiren gördüğüm şeyler beni korkutmuyordu. O ise neredeyse her gece kâbus görüyordu.

Şaşırtıcı olansa hep aynı şeyleri görüyormuş gibi her gece benzer şeyler sayıklamasıydı. Ya annesini sayıklayıp ağlıyordu ya ablasından özür diliyordu ya da babasına *neden* diyordu. Sanki üç kâbus üzerinden gidip geliyordu. Tuhaf olduğunun farkındaydım ama sanki tüm kâbusları sadece üç taneyle sınırlıydı. Üç kâbus belki de üstesinden gelemediği üç anı, üç yaşanmışlıktı. Sonuçta rüyaların kaynağı bilinçaltında biriken şeylerdi.

Babasından hesap sorması 13 Haziran'la ilgili olabilirdi. Peki, ablasından neden özür diliyordu? Neden çoğu gece *bilmiyordum Gazel* diyordu? Ve annesi? Neden annesini rüyasında gördüğü zamanlarda ağlıyordu? Kayıtlarda annesinin bir trafik kazasından öldüğü geçiyordu. Annesi gerçekten bir kazada mı ölmüştü? Araştırmam gereken bir şey daha. Saçındaki tokadan sonra araştırmam gereken bir şey daha çıkmıştı. Sorunun kaynağına inmedikçe ona yardım edemezdim.

Onun sırları bizim için tehlike arz ediyordu çünkü Bige sırlarını yönetmeyi bilmiyordu. Her ne saklıyorsa bu ortaya çıkmasın diye aptalca şeyler yapacak kadar şuursuzdu. Onu kaybetmek istemiyordum, bu yüzden ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Onu yanımda tutmak için her şeyi yapabilirdim. Ona ihtiyacım vardı, benimle kalmalıydı.

Gece lambasının loş ışığında muazzam görünüyordu. Çırılçıplak yatağa uyuyordu, çıplaklığını kapatan tek şey kalçasını örten çarşaftı. Çarşafın bir kısmı bacaklarının arasında toplandığı için bacaklarının büyük bir bölümü de açıktaydı. Kahverengi saçları yatağa dağılmış, kirpikleri kapalı ve dudakları hafif aralıklı uyuyordu. Yan yatıyordu fakat yönü bana dönük olduğu için onu her şeyiyle izleyebiliyordum.

“Büyüleyici,” diye fısıldadım. Saka çok güzel görünüyordu. Her zaman izla güzel görünürdü. O güzeldi.

Yorulduğu için çabucak uykuya dalmıştı. Seks konusunda ipleri onun dine verince farklı birine dönüşüyordu. Yırtıcı, zarif ve sınırları zorlayan. Gözlerim kapalı kirpiklerinde oyalanınca birkaç saat öncesine dair görüntüler zihnimde canlanmaya başlamıştı. Dudaklarım kıvrıldı. Onunla sadece gündüzleri değil, geceleri de fazla büyüleyiciydi.

Yürüyüp yatağın kenarına oturdum. Sadece onu izlemek bile bana huzuru en yoğun şekilde yaşıtıyordu. “Biliyor musun, ortalama ömrü olan bir insanın uykuda geçirdiği süre yirmi altı yıl,” diye iç çektim.

İçim daralırken güzel yüzünü seyre daldım. “Bana geldiğinde yirmi altı yaşındaydın. Bu ne demek biliyor musun? Yirmi altı yılında yoktum ve sonraki yirmi altı yılını da uykuda geçireceksin. Uykuda geçireceğin süreyle birlikte toplamda elli iki yıl,” diyerek başımı yavaş bir hareketle salladım. “Elli iki yıllık bir sensizlik sence de çok fazla değil mi?” Çok fazlaydı, hem de çok.

Mümkün olsa uykunun hayatımızdaki yerini katleder, varlığını kaldırmıdım.

Ama mümkün değildi, adı ihtiyaçtı, zorunluluktan dolayı olası değildi.

Onu uyandırmanmaya çalışarak usulca yatağa girdim ve sokuldum sıcaklığına. Benim aksime vücudu sıcaktı, hep sıcaktı. Omzundan hafifçe çekerek sırtüstü yatmasını sağladım. Daha sonra biraz aşağıya kayıp başımı onun sol göğsüne yasladım. Kolumu ince beline uzatıp ona sarıldım. Bacığımınla sağ bacağına hafifçe ittim ve bacağımı onun bacaklarının arasına

uzattım. İşte şimdi uyuyabilirdim çünkü kulağımın hemen altında onun kalbi vardı.

Kalbi atıyordu. Artıkça beni rahatlatıyor, yaşadığına ve benimle olduğuna beni daha çok ikna ediyordu.

Gün geçtikçe daha fazla ona bağlanıyordum. Onu kaybetme korkusu da ona olan sevgimle birlikte büyüyordu. İnsanoğlu işte, birini ne kadar çok severse onu kaybetmekten o kadar çok korkardı. Onu kaybetme korkusu sahip olduğum güç ve paradan çok daha büyüktü. Tıpkı ona olan sevgim gibi. Hangi ara onu sevmeye başladığımı bile bilmiyordum ama artık sorgulamıyordum da.

Ona olan duygularımı olurluna bırakmıştım. Ya dibe batırırdı beni ya da yukarı çıkarırdı. Ne olacağını veya nasıl sonuçlanacağına artık o karar verecekti. Bildiğim tek şey korkularım yüzünden ondan uzak durmayacağımı.

Kalbinin ritimleri bir annenin sesinden çıkan ninni gibi beni rahatlatırken, “Saka,” diye mırıldandım. “Gündüzlerim senin olsun, sen bana gecelerini ver...” İç çektim. “Elli iki yıl çok fazla be kızım.”

Mırıltılar çıkartınca başımı göğsünden ayırıp yüzünü izledim. Tuhaf sesler çıkartarak uyanmaya başlamıştı. Araladığı kirpiklerinin arasından bana olan bakışları uykuluydu. Bir şey söylemesini beklerken dalıp gitti gözlerime. Öyle bir bakışı vardı ki kim bilir kaç iç çekişe bedeldi. Güzel bakıyordu, nadiren güzel bakardı bana. O farkında değildi ama çoğunlukla geçmişin hesabını sorar gibi nefret olurdu gözlerinde.

Bige bana gülümserken bile gözleriyle hesap sorar, bir yanı beni kabullenmeye direnirdi. Gözleriyle konuşurdu bu kadın. Farkında değildi ama en çok gözleriyle hissettirirdi bana acıyı da mutluluğu da. Özellikle sever gibi baktığında nasıl hissettirdiğini ne ben anlatabilirdim ne de o anlayabilirdi. Şimdi ise gözlerinde geçmişin hesabı ve ona yaşattıklarımın kırgınlığı yoktu. Sadece Saka vardı. Kendi dünyasından çıkıp benim gökyüzüme uçan bir *Saka* vardı. Biraz uykulu, çokça da sevimli bir kadın vardı.

“Yarın Kadem ile dışarı çıkacağım,” diye esnedi. “Alışveriş için kredi kartlarına ihtiyacım var. Sabah işe gitmeden önce komodinin üzerine bırakmayı unutma.” İçime hapsettiğim nefesi usulca özgür bıraktım. Nihayet beni doğru şekilde anlamıştı. Amacım onu kendime muhtaç etmek değildi, kendimden ona bir şeyler katmaktı.

Gecein başında *tamam*, diyerek beni geçiştirmişti ama kolay kolay benim paramı kullanmayacağını biliyordum. Kabul etmesine rağmen buna yanaşmayacağına emindim. Artık çaba gösterdiğimi gördüğü için buna karşılık olarak duvarlarından birini yıkmış ve bana doğru bir adım atmıştı. Hatalar yaparak evliliğı birlikte öğrenecektik. Evlilik hakkında benüz bilmediğimiz çok şey vardı ve hepsini onunla öğrenmek istiyordum.

“Şimdi,” diyerek omzumdan tutup beni tekrar göğsüne çekti. “Daha fazla düşünmeyi bırakıp uyu hadi.” Gözlerini uykudan zor açık tutarken gülümsedi. “Sadece bu gece için üzerimde uyumana izin vereceğim.”

Uzanıp başımı göğsüne yaslayarak güldüm. “Sadece bu gece için değil.” Kolumu ince beline dolayıp bacağımı onun bacaklarının arasına uzattım. “Saka, uykuda geçen şu yirmi altı yılı konuşmalıyız.”

“Neyden bahsediyorsun, Sanrı?” diyen huysuz sesini duydum. “İzin ver de uyuyayım artık.”

“Yavrum yirmi altı yılın uykuda geçecek.”

“Karun, sen yine Duha’yla mı konuştun? Nereden çıktı bu? Ayrıca öyle bile olsa yirmi altı yılım senin kollarında geçecek.” Başım göğsüne yaslı olduğu için kollarını bana doladı. “Ya da seninki benim kollarımda geçecek.”

“Bir ilaç şirketi satın alabilirim. Bizi sadece birkaç saat uyutacak bir şeyler üretsinler diye onlara baskı yapabilirim.”

“Kocam, bak şimdi ağlarım görürsün! Sus da uyuyayım.”

“Yirmi altı yıl çok fazla. Bu süreyi beş yıla düşürmeliyiz ya da bir.”

“Uyumama izin vermezsen son on üç yılımı susma grevi yaparak geçireceğim. On üç yıl boyunca konuşmam, görürsün!”

“Tamam, yirmi altı yılını bensiz uykuda geçir!”

“Ya uyuyunca yirmi altı yıl sonra uyanmayacağız. Bunu taksite bölmüşler, her gece minimum sekiz saat. Tabii sayende biz uyuyup ilk taksiti bile ödeyemiyoruz.”

“İnsanlar bana çalışıp bir şeyler öder, ben niye ödüyorum? Hem de takside? Siktir etsene.”

“Burada çıldırıyorum, uyu artık!” dediğinde güldüm.

“Uykum gelmiyor, neden sevişmiyoruz?”

“Bıktım ya, ne doymak bilmeyen bir adamsın. Benim de uykumun içine ettin!” Beni iterek yataкта oturunca ben de yanına oturdum.

Göğüsleri görünüyordu ama benden utanmadığı için bunu sorun etmiyordu. Etmemeliydi de.

Tam bir şey söyleyecekti ki bir anda yüzünü buruşturarak karnını tuttu. Telaşlanarak kolunu tuttuğumda korkudan hızlanan kalbimin farkında değildim. “İyi misin?”

Bir dakika işareti yaparak karnının üzerindeki çarşafı kaldırdı. Bacaklarının arasını kontrol ettikten sonra çarşafı hemen kendine bastırdı. Çarşafı bacaklarının arasında tutarken başını kaldırıp bana utangaç bakışlar atmaya başlamıştı. Neler olduğunu anlamıyordum fakat yanakları kızarmıştı. “Odadan çıkar mısın?” Dışarı çıkmamı isterken sık sık gözlerini kaçırıyordu. Pek utanan biri değildi. Neler oluyor?

“Neden?”

“Yatağın çarşafı değişirmeliyim.”

“Neden?”

Bir konuda cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Regl oluyorum,” derken çok utandığı için doğrudan bana bakamıyordu. “Tam şu anda başladı.” Demek ki bu yüzden eve döndüğümüzde karnı ağrımişti. Karnındaki o sancı yaklaşan şeyin sinyalini vermiş olmalıydı.

“Bu şey canını yakıyor mu?” Kısık gözlerle onu izlerken endişemde değişen bir şey olmamıştı. “Merdivende olduğu gibi karnını ağrıtır duracak mı? Kaç gün sürecek? Hastaneye gidelim, o süreyi doktor gözetiminde geçir...” demiştim ki tebessüm ederek elimi tuttu.

“Benim özel günlerim sancısız geçer.”

Emin değildim, merdivendeyken az kalsın düşecekti. Bunun tekrarlanmasını göze alamazdım. “Doktora gidiyoruz.”

Endişelendiğimi gördüğü için beni rahatlatmaya çalıştı. “Arada sancılar olur ama çoğu kadının yaşadığı kadar büyük sancılar değil. Dört veya beş gün sürüyor.”

“Merdivendeyken basit bir sancı gibi görünmüyordu. Doktor gözetiminde olmalısın.”

“Karun hiçbir kadın özel gününü hastanede geçirmez, saçmalama. Gerçekten sancısız geçiririm ben,” dedikten sonra kapıyı gösterdi. “Şimdi çık lütfen. Senin yanında çarşafı değiştirip ped takamam.” Bu konuda benden çekinmesine gerek yoktu ama kendini daha rahat hissedecekse dışarı çıkabilirdim. Eğer sancısı olursa o istemese bile doktora gidilecekti.

Üzerimde sadece *boxer* olduğundan pantolonumu giyip dışarı çıktım. Ona istediği mahremiyeti sağlamak için merdiveni inmeye başlamıştım. Çalışma odama inip bir kadeh içene kadar belki odadaki işi biterdi. Aşağıya inerken, “Hamile değil,” diye fısıldadım. Bunun olma olasılığı bile beni deli ettiğinden sonunda rahat bir nefes almıştım. Bundan sonra onun korunmasını beklemeden ben korunacaktım. Saka asla hamile kalmamalıydı.

Defne’ye olan şeyin ona da olmasına izin veremezdim.

Karımı kaybedemem.

Şu son birkaç gün hayatımın en sinir bozucu günlerini yaşıyordum! Bige özel gününde olduğu için onu öpüp dokunmak dışında fazla ileriye gidemiyordum. Ne zaman bitecek diye resmen gün sayıyordum. O bu hâldeyken bir şey yapamayacağımı bildiği için beni kışkurtuyor ve tahrik ediyordu. Normal şartlarda olsa asla onu uyutmayacağımı bildiği için aklınca benden intikam alıyordu. Onunla birlikte olmadıkça gevşeyemiyordum. Liseli ergenler gibi banyoda mastürbasyon yapacak değildim.

İstediğim hazzı sadece o bana yaşatabilirdi. Siktir! Ne zaman normale dönecek bu kadın? Dört gün olmuştu. Üstelik Bige bu hâldeyken bile dekolteli kıyafetlerinden ödün vermiyordu. Bu yüzden neresini çıplak görsem sertleşiyordum. Bu zırvalık! Kadınların neden böyle belirli günleri vardı ki? Biz erkekleri süründürmek için mi? Karımla aynı yataktayken hiçbir şey yapmadan uyumak tam bir saçmalıktı!

Aklımı onun nefes kesici vücudundan uzaklaştırıp başka şeyler düşünmek için kendimi zorladım. İşe gitmem gerektiği için erken kalkmak zorundaydım fakat o, işe gitmese de hep erken kalkıyordu. Dolaptan pardösümü çıkartıp omuzlarımın üzerine atarken, “Bitti mi hazırlığın?” diye sordum.

Gülümsedi. “Bitti.”

Ona baktığımda uzun kollu, dar ve kısa bir elbise giydiğini gördüm. Özel gününe girdiğinden beri renk seçimini hep siyahtan yana yapıyordu. Elbisenin açık yakasından göğüslerinin kıvrımı görünüyordu. Bu yüzden sol göğsünün üzerine çizdiği siyah kelebeği gördüm. Elbisesine uyumlu bir şeyleri vücuduna çizmeyi seviyordu. Onun hep geçici dövmeleri olurdu. Hepsi de ona yakışırdı.

İnce belini saran dar elbise yuvarlak ve diri kalçasını kapatacak uzunlukta idi. Fakat daha fazlasını değil. Daha yeni krem sürdüğü uzun bacakları rüm çıplaklığıyla gözlerimin önünde duruyor, soluğumu kesiyordu. Gözlerimle onu taciz etmeyi bırakıp yüzüne baktığımda kırmızı ruju yine dudaklarındaydı. Farkında mıydı, bilmiyordum ama kırmızı ruju onun en güçlü silahıydı. Özellikle gözlerini süzüp alt dudağını dişlemeye başladığında.

Aklımı seksten uzaklaştırmak için derin bir nefes alıp çıplak ayaklarını işaret ettim. "Ayakkabın nerede?" Tüm kıyafetleri ve ayakkabıları benim dolabıma sığmadığı için diğer odaya yürüdü. O oda giyinme odasıydı ama şu zamana kadar hep boştu. Sanki Saka'nın çatı katına taşınıp onu doldurmasını bekliyordu.

Bigce içeri girip elinde bir çift siyah, ince topuklu ayakkabıyla geldi. Ayakkabıları bana uzatınca ne istediğini anlamadım ama onları elinden aldım. Yatağın üzerine oturdu ve ellerini yatağın iki yanına bastırdı. Sırtını biraz arkaya doğru bükürken sonra başım omzuna doğru eğdi. Gözlerini bana dikti, eğer sigara içiyor olsaydım kim bilir gözlerinin kahvesine kaç sigara yakardım. Gözleri güzeldi.

Yürüyüp onun önünde bir dizimin üzerine çöktüm. Elimdeki ayakkabıları yanıma bıraktıktan sonra ayağını tuttum ve dizimin üzerine koydum. Birinin önünde eğilip diz çökeceksem bu kişi sadece karım olabilirdi.

Parmaklarım ayak bileğine sürünerek ayağını kavradı. Kırmızı ojeli ayağını avuçlarımin arasına alıp hafifçe sıkarak okşamaya başladım. Ayağına küçük dokunuşlar yaptıkça daha da gevşiyordu. Ayakkabısını giydirmek yerine ayağını kendime doğru çektim. Bileğinin iç tarafını öperek ona baktım, dudaklarını ısırarak beni izliyordu. Sık sık alt dudağını ısırarak bu kadın, bunun ne kadar baştan çıkarıcı bir hareket olduğunu bilmiyor olamazdı.

"Sanrı," diye mırıldandı arzu dolu bir sesle. "Öpücüğünü eşitlemelisin." Buna dünden razıydım.

"Öperim, sıkıntı yok," dediğimde diğer ayağını kaldırdı. Gözlerimin içine yakıcı bir ifadeyle bakarken ayağını onun için sertleşen aletimin üzerine bastırdı. Sikeyim!

Başını biraz daha omzuna doğru eğdiğinde dudaklarını yaladı. Ayağını pantolonun üzerinde gezdirip nefesimi kesmeye başlamıştı. Bunu yaparken kirpiklerinin altından gözlerini süzüp beni hepten deli ediyordu. Özellikle ayağının altındaki şişkinliğe bakıp kan kırmızısı dudaklarını

aralaması beni kalpten öldürecekti. Dudaklarını ıslatıyormuş bahanesiyle dilini dudaklarının üzerinden gezdirmeye başlayınca, “Beni kışkırtma!” dedim boğuk bir sesle. Dört gündür onun için yanıp tutuşurken benimle oynamamalıydı!

Bige belini biraz daha arkaya büküp, “Hadi,” dedi ayağını aletimin üzerine sürterken. “Öpücüğünü eşitle.” Bir öpücükten daha fazlasını yapmak için çıldırıyordum!

Bacaklarımın arasında yaramazlık yapan ayağını tuttum ve bileğinin iç tarafına küçük bir öpücük kondurdum. Öpücüğümü eşitlemiştim. Bacağının her yerinde dudaklarımı gezdirmeyi isterken o baştan çıkarıcı sesiyle, “Sanrı,” diye göz süzüp yerdeki ayakkabıları gösterdi. “Giydirmeyecek misin?”

Gözlerim çıplak bacaklarında oyalanırken, “Devamında içine gireceksem neden olmasın,” dedim hınzır bir sesle. “Sertçe ve benim istediğim şekilde. İniltilerinle odayı doldurabilirim.” Gözlerim mini elbisesinin altında gizlediklerini görmek istercesine bacaklarının arasına kaydı. Bu elbiseden kurtulman an meselesiydi.

Ayakkabıları ayağına giydirdikten sonra ayağını dizimden çekmedim. Elim bacağından yukarı doğru kaymaya başlamıştı. Elimini biraz daha yukarı kaydırıp baldırını kavradığımda kirpiklerinin altından gözlerime baktı. Gözlerimin içine bakarak bacaklarını aralayınca kocaman bir siktir çektim. Regl dönemi bitmiş miydi? İşler bekleyebilirdi, onu istiyordum!

Elim bacaklarının arasına sızmak için hareket edince dudakları kıvrıldı. Omuzlarımdan iterek ayağa kalkıp kapıya yürümesine hayret etmiştim. “Daha reglim bitmedi.” Bilerek yürürken kalçasını sallayıp beni kışkırtıyordu!

“Siktir et artık şu şeyi!” dedim sabırsızca. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktum. “Beni bu hâlde bırakamazsın!” Önümdeki sertliğin farkında değil miydi?

Kapıyı açıp omzunun üzerinden bana baktığında sırıtıyordu. “Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, beklemek zorundasın.” Kahveleri aşağıya kaydı ve pantolonumu zorlayan şişkinliği görünce dudaklarım emdi. Özellikle dudaklarını emerek beni daha çok çıldırıyordu. Özel gününe girmeden önceki gece olanları hatırlatıp kanımı kaynatıyordu. Ağzını kullanmayı çok iyi biliyordu! Siktir, siktir, siktir!

“Buraya gel!” Sabırsız bir sesle konuşup aceleyle ona doğru yürümeye başladım. “Dışarı çıkmayı unut, seninle işim bitmedi.” Hiçbir zaman da bitmeyecekti.

Bige onu ne kadar çok istediğimi bilmiyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Saatin yedi olmasına sadece beş dakika kaldı, kahvaltı masasında olmalıyım.”

“Sinir bozucu dakikliğin umurumda bile değil. Buraya gel.”

Daha ben ona yetişmeden, “Tamamen iyileşmemi bekle,” dedi ve koşarak dışarı çıktı.

“Saka!” diye bağırdım sinirle. “Ulan bu hâlde nasıl dışarı çıkacağım!” Dışarıdaki gülüşünü duydum.

“Senin sorunun.”

Benimle sevişmeyecekse beni kıskırtmamalıydı. Başımı eğince pantolonun ön tarafını zorlayan şişkinliğini gördüm. “Sokayım böyle işe!” Omzumdaki pardösüyü yatağın üstüne atıp banyoya yürüdüm. “Daha kaç gün var lan bu şeyin bitmesine!” Özel gününde olmasından nefret etmiştim.

Banyoya girecekken komodinin üzerinde duran telefonuma gelen mesaj sesini duydum. Gurur’dan gelen bir mesajdı. Gurur pek mesaj atan biri olmadığı için vakit kaybetmeden ne yazdığına baktım. “*Gitmem gerekiyor, Melek sana emanet. Ben dönene kadar onu koru, kolla. Tırnağına zarar gelirse bunun hesabını senden sorarım!*”

Okuduklarımla kan beynime sıçramıştı. Onu görmek istemediğimi çok iyi bilmesine rağmen onu bana emanet edemezdi! O kızı görmeye tahammülüm yoktu. Gurur’u arayıp telefonu kulağıma yasladım. Sabırsızca telefonu açmasını bekledim ama açmadı çünkü telefonuna ulaşılmıyordu. “Sikik herif!” Sırf Melek’e bakayım diye ortadan kaybolduysa geri dönmek zorundaydı. O kız için hastaneye gitmediğimi görünce dönmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Hızlı bir duş alıp tekrar giyinmek canımı çok sıktığı için âdeta burnumdan soluyordum. Aşağıya inerken beni gören hizmetçiler tek kelime etmeden yolumdan çekiliyordu. Çıkış kapısına yürüdüğümü gören kızlardan biri, “Kahvaltı yapmayacak mısınız?” deyince, “İşlerim var, Suzan,” dedim aceleyle.

Çocuklar dışarı çıktığını görünce arabaları hazırlamak için hemen garajın yolunu tutmuştu. Arabamı getirmelerini beklerken Nermin ve Çiçek’i gördüm. Arka bahçedeki seralardan geliyor olmalı ki Çiçek’in

çindeki sepette beyaz ve kırmızı güller vardı ve buna ek olarak karanfiller. Çiçek her sabah kafasına göre odalarımıza çiçek bırakırdı. Beyaz gülleri Levent'in odasına, kırmızı gülleri Saka'nın ve karanfilleri de Çağıl'ın odasına bırakırdı.

Kovulacağını çok iyi bildiği için benim odama herhangi bir çiçek koymaya cesaret edemezdi. Saka odama taşındığına göre acaba o kırmızı gülleri hangi odaya bırakacaktı? Ayrıca Çağıl neredeyse dört aydır Suriye'de görev yapıyordu. Evde bile değildi ama Çiçek sanki o buradaymış gibi her sabah onun odasına karanfil bırakıyordu. Anlaşılan birileri Çağıl'ın karanfillerden nefret ettiğini hâlâ ona söylememişti.

Eve girmeden önce ikisi de durup saygılı bir şekilde kendilerine çekidüzen verdiler. Aynı anda, "Günaydın, Karun Bey," dediklerinde düz bir sesle, "Günaydın," dedim.

Kızlar içeri girecekti ki bahçe kapısı gürültüyle açılmaya başladı. Kapılar tamamen açılınca bir elinde el çantasını tutan Çağıl görünmüştü. Geleceğini önceden bildirmediği için onu görünce şaşırdım ama sevindim de. Ondandır şehit haberi gelecek diye ödüm kopuyordu. Ne zaman görev için evden ayrılrsa duyduğum her şehit haberiyle içim burkulurdu. Çağıl eve döndüğünde ise nihayet rahat bir nefes aldım.

Defalarca ısrar etmiştim artık bu işleri bırakması için ama ondaki vatan aşkı çok ileri bir düzeydeydi. Çağıl çocukken de böyleydi, hep büyüyünce asker olacağını söyleyip dururdu. Belki de içimizde çocukluk hayalini gerçekleştiren bir tek o vardı. Ayağının tozuyla buraya gelmiş gibi üzerinde bu soğukta bile hâkî rengindeki tişörtü ve asker pantolonu vardı.

Ayağındaki postallarındaki çamurlar bile duruyordu. Boynundaki künyesi her adımıyla göze çarparken tam karşımda durmuştu. Çantasını yere bıraktığında gözlerinde her zamanki o muzır ifade vardı. Elini kaldırıp gür bir sesle, "Üsteğmen Çağıl Kalender, emredin komutanım!" diyerek asker selamını verdiğinde dudaklarım kıvrıldı. Ne zaman eve dönse bunu bir tek benim karşımda yapardı.

"Evine hoş geldin, koçum." Onu kendime doğru çekip sertçe ona sarıldım. Bir kez daha evin yolunu bulmuştu.

"Hoş buldum." Bana sarıldığında vücudunun gevşediğini ve rahat bir nefes aldığını hissettim. Baba ocağına dönmüş gibi bana sarılırken rahatlamıştı.

Birbirimizden ayrıldığımızda, "Bitti mi sonunda?" diye sordum.

Artık burada kalacağını, bir daha hiç gitmeyeceğini duymak istiyordum ama o, "Suriye'deki işimiz bitti," diyerek yine beni hüsrana uğrattı. "Yeni görev yerim belli olana kadar bir süre evde istirahat edeceğim."

Çağıl'ın gözleri Nermin'i es geçip Çiçek'in üzerinde durmuştu. Ela hareleri baştan ayağa bir süre Çiçek'i süzdü. Daha sonra kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, "Hoş geldin demek yok mu, Çiçek?" diyerek ona takıldı.

Nedendir bilmem ama Çiçek gergin bir hâlde elindeki sepetin sapını sıkıyordu. "Hoş geldiniz, Çağıl Bey," dedikten sonra hemen kapıya yürüdü. Kaçar gibiydi.

Çağıl, "Çiçek," diye seslendi onun arkasından. Çiçek durup ona doğru dönünce gülmemeye çalışarak sepetteki çiçekleri işaret etti. "O karanfiller kim için?"

Çiçek başını eğip sepetindeki karanfillere baktı. Başını kaldırdığında gerginliği biraz daha artmıştı. "Sizin için efendim."

Ela gözlerinin ardında anlam veremediğim bir parıltı görmüştü. "Kimseye haber vermeden geldim." Sesi keyifliydi. "Geleceğimi bile bilmezken neden odama karanfil bırakıyorsun? Dönmeyeyim diye mi?"

"Anlamadım, Çağıl Bey?"

"Karanfiller cenaze çiçekleridir, ben öldüm mü ki odama karanfil bırakıyorsun?" Çağıl biraz eğlenmek için alay ediyordu fakat Çiçek onun sözlerini ciddiye almıştı. Bu açıdan bakınca korktu, endişelendi ve elindeki sepeti yere düşürdü.

"Çağıl Bey," derken sesi titremişti. "B-ben o amaçla toplamamıştım bu çiçekleri."

Çağıl onu üzdüğünü görünce kısıp bir sesle küfredip, "Kafa buluyordum kızım seninle," dedi hızlıca. "Şimdi ağlayıp da keyfimi kaçırma."

"Kafa mı buluyordunuz?" Çiçek'in az önce üzgün bakan yeşil gözlerinde şimdi öfkenin kıvılcımları oluşmaya başladı. "Anladım, Çağıl Bey," dedi hafif sinirli bir sesle ve ona sırtını dönüp tekrar kapıya yürüdü.

Çağıl bir kez daha, "Çiçek," diye ona seslendi. Zavallı kız tekrar durup ona doğru dönünce Çağıl yaramaz gözlerle yerdeki çiçekleri gösterdi. "Onları toplamadan mı gidiyorsun? Yürüyeceğim yolun tam üstündeler. Amacın yollarıma gül dökmekse söyle bilelim." Duyduklarıyla Çiçek'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Gözlerini kaçırıp Çağıl dışında her yere bakmaya başlamıştı. “Hiç olur mu öyle şey, Çağıl Bey.” Hemen yere eğilip sepetinde dökülen çiçekleri toplamıştı.

Çiçek sepetini alıp bir köşede durarak başını eğince, Çağıl yerdeki çantasını alıp doğruldu. Eve yürürken gözleri kapıdaydı fakat Çiçek’in tam önünden geçerken, “*Oy sevdam dağlara mi çıkayim? Oy sevdam yollara mi vurayim? Oy sevdam sensuz nasi durayim?*” diye bir şarkı mırıldanarak içeri girdi. Çiçek’e bakarak söylememişti ama sanki ona söyler gibiydi.

Burada ne halılar dönüyordu?

Düz bakışlarım Çiçek’i bulunca kaçır gibi hemen içeri girmişti. Başımı iki yana sallayarak arabaya yürüdüm. Çağıl askerde yaşadığı kadın yokluğunu evdeki hizmetçilerle gidermeye çalışıyorsa belasını sikerdim. Umanım böyle bir şey yapmazdı, durduk yere kızı kovmak zorunda kalmırdım. Evdeki çalışanları yatağa atmayacağını biliyor olmalıydı. Bu konuda katı kurallarım vardı. Evim genelev değildi, böyle şeylere müsamaha göstermezdim. İşveren adabını, çalışan da yerini bilmeliydi.

Arabamın kapısını açtığımda tüm çocuklar hemen arabalarına atladı. Fakat yaralı olduğu için istirahatte olan Furkan bir arabanın yanında dururken, “Abi, Çağıl Bey daha yeni gelmişken işe mi gidiyorsun?” diyerek beni durdurdu.

“Sana ne lan!” diye onu tersledim. “Yapılması gereken o kadar iş varken Çağıl’ın başını mı bekleyeyim?” Zaten Çağıl yol yorgunu olduğu için akşama kadar uyurdu.

“Haklısın abi,” diyerek arabasının kapısını açınca, “Sen nereye?” dıydım.

“Seninle geliyorum abi.”

“Yaralıyken ne işime yararsın? Git dinlen ve bu sürede karımdan uzak dur. En küçük bir yanlışında bu sefer sıkarım kafana!” dedikten sonra arabaya bindim. Bu it benden çok Saka’ya sadıku.

İş yerine geldikten sonra toplanımın ortasındaiken Duha, Kenan ve Kadem gelmişti. Kumarhanedeki kasadan aldığımız şeyleri bir çantaya koyup getirmişlerdi. Dördümüz bir masanın etrafında toplanmış, son üç saatimizi çantadan çıkan şeyleri inceleyerek geçirmiştik. Şu ana kadar işe yarar hiçbir şey çıkmamıştı. Borç senetleri, tarikatın zimmetine geçirdiği

mallar ve birkaç ıvır zıvır dışında işe yarar pek bir şey yoktu. Masadaki haritaya uzanıp onu açtım.

Tunus merakla, “Bu nedir?” diye sorarken tıpkı benim gibi haritanın üzerine eğilmişti.

Telefonumu çıkartıp kamerayı açtım. “Azap Tarikatı’nın Türkiye üzerindeki yerleşim yerleri.” Haritadaki işaretli yerlerin fotoğrafını çekmeye başladım. “Bunlar tarikata ait koordinatlar.” Sonunda işe yarar bir şeyler bulmuştum.

Duha haritayı incelerken düşünceli bir sesle, “Ne kadar da çok,” diye mırıldandı. “Neredeyse her şehirde ondan fazla toplanma alanları var. Eş zamanlı bir saldırı hepsinin kökünü kazırdı ama bunun için büyük bir orduya sahip olmamız gerekir.” Bu örgüt oldukça köklü ve büyüktü, üstelik yerleşim de yerleri çok dağınıktı. Örgüt bir tek Marasliyalardan oluşmuyordu, derine indikçe daha fazla şey çıkacağını tahmin etmek zor değildi.

Kadem önündeki kalın dosyayı kontrol ederken sıkılmış gibi esnedi. “Şu zamana kadar ona çalışan herkesin adı var bu listede.” Ağzını bir karış açıp esnerken uykusunun geldiğini saklamıyordu. “Kafamın içi isim kütüphanesine döndü ve daha yarısına bile gelmedim.” Sayfaları karıştırıp aradığı şeyi buldu. “Şuraya bakın.” Bize gösterdiği ismin altını kalemle çizmişti. “Gazel’in ismi bile var.” Sonuçta o da onlara çalışıyordu, isminin listede olması normaldi.

Saka bilmiyordu ama ablası için gerçekten bir kafes yaptırıp içini siyah camlarla doldurmuştum. Saka’nın bir gece kaldığı kafesin içinde Gazel üç gün kalmıştı. Karıma yaşattığı şeyleri misliyle ona yaşatmıştım. Kenan kulağındaki kulaklığı çıkartıp bilgisayarı gösterdi. “İçim şişti bu kayıtları izlemekten.” İzledikleri canını sıkmış olmalı ki üzgün görünüyordu. Çantadan çıkan harddiski inceleyen oydu. “Bu şeyin içinde onlarca dosya var ve her dosyanın üzerinde bir isim yazıyor. Carlos’un kurbanlarının dosyaları.”

“İçeriğinde neler var?” diye sordum.

“Kurbanların öncesi ve sonrasına ait görüntüleri.”

“Ne tür görüntüler?” Hepsi ilgimi çeken bir şeyler yakaladığımın farkındaydı.

Kenan masadaki kahve fincanına uzanırken, “Carlos onların hayatını becermeden önceki ve Carlos’tan sonraki yaşamları,” diyerek önünde duran dizüstü bilgisayarını işaret etti. “Yaklaşın da kendiniz görün.”

Kadem ilgilendiği işten başını kaldırıp gelmedi. Çilekli sütünü pipetle höpürdeterek içerken, “O sektiğim herifin insanların hayatını nasıl bitirdiğini görmek ilgimi çekmiyor,” diyerek bir sonraki sayfaya geçti. “*Peeling* saatim yaklaşıyor, şu işi bitirip bir an önce yapmak istiyorum.”

“*Peeling* mi?” diye sordum anlamayarak. “O nedir?”

Kenan omuzlarını silkti. “Pilin afili adı falan mı?”

“Ne pili lan, *peeling* cahil.” Kadem bunları söylerken bir konuda Kenan’dan daha çok şey bilmenin gururunu yaşıyor gibiydi. Sütünü masaya koyup yüzüne dokundu. “Ciltteki ölü deri hücrelerden kurtulmak için uygulanan bir bakım türü.” Sütünü tekrar aldı ve kaldırıp pipeti dudaklarına yaklaştırdı. Sütü içerken yine o garip sesleri çıkartıyordu. Duha’ya bakıp, “Abi bunlar da hiçbir şey bilmiyor,” dediğinde Duha’nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Gülmemeye çalışarak yanaklarımın içini dişlemeye başladım. “Bizim bilmediğimiz doğru,” dedim ve alaycı bakışlarımı Duha’ya diktim. “Anlaşılan Tunus çok iyi biliyor, değil mi abisi?”

Duha önemli bir telefon bekliyormuş gibi sık sık elindeki telefonu kontrol ederken, “Sen ne bakıyorsun bu şuursuza,” diye sinirle soludu. “İleri geri konuşuyor işte.”

“Siz şimdi birlikte gün falan da yapıyorsunuzdur,” diyen Kenan sırıttıyordu. “Boyalı suratlarla yastık savaşı da yapıyor musunuz?”

Kadem sızlanarak, “Hayır,” dedi oldukça ciddi bir sesle. “Duha abi o kadar uzun süre uyanık kalmıyor, üstelik gece hep yorganı üzerimden çekiyor.”

Duha’nın sinirlerini bozan bir kahkaha kopardım. “Aynı yatakta mı uyuyorsunuz?”

Tunus’un boynundan yukarısı kızarıırken bana bıkkın gözlerle bakıyordu. “Yalnız uyuyamıyor bu piç!” diyerek hemen savunmaya geçti. “Ben uyuyana kadar bekliyor, daha sonra yastığını alıp odama geliyor.”

“Abi kapıyı çalınca da açmıyorsun.” Kadem şikâyet eder gibi gözlerini ona dikmişti. “Mecbur uyumanı bekliyorum.”

“Oğlum niye açayım, kazık kadar adam oldun, git kendi yatağında uyu!”

“Yalnız uyuyamıyorum, nesini anlamıyorsun?”

“Kız ayarlıyorum, onlarla da uyumuyorsun lan!”

“Abi ben kızlarla uyumayı sevmiyorum.”

Duha'nın beti benzi atmıştı. “Kadem.” Onun adını korku dolu bir sesle mırıldanmıştı. “Erkeklerle mi uyumayı seviyorsun?”

“Hayır, erkeklerle de uyumayı sevmiyorum.”

Kravatını çekiştiren Tunus fenalık geçirir gibi koltuğa oturmuştu. Masadaki dosyalardan birini alıp kendini serinletmeye çalıştı. “Kimse değil, bu piç öldürecek beni,” diye dert yakındı. “Yönelimini de bir türlü anlamıyorum ki kendimi en kötüsüne alıştırayım. Ne kadınlardan hoşlanıyor ne erkeklerden. Arada bir yerde dolanıyor piç!” Kenan ile gülmeye başladık. Kadem'in elinden çok çekiyordu.

Kenan sırtarak gözlerini karşısında oturan çocuğa dikti. “Akşam kulübe gidelim mi, seni birkaç kadınla tanıştıtabilirim.”

“Değişen bir şey olmaz.” Sebepsiz yere terlediği için çıkardığı mendille alnındaki teri silen Tunus, “Onu daha önce birçok kadınla tanıştırdım ama sonuç hüsrandı,” diyerek pencereleri kontrol etti. Oda sıcaklığını çok yüksek tuttuğum için terlemiş olabilirdi.

“Nesi hüsrandı?” Kadem başını kaldırmadan hararetli bir şekilde önündeki dosyayı inceliyordu. “O kadınların hepsini sevmiştim.”

Tunus sinirden dişlerini sıkarak ona ters ters bakmaya başladı. “Beklediğim sevme şekli onlarla dedikodu yapıp birbirinizin yüzüne maske yapmanız değildi!” Kenan kahkaha atmıştı.

“Ne var bunda?” Kadem sakince çilekli sütünden birkaç yudum aldı. “Kadınlarla birlikte çok şey yapılabilir ama kadın denince sizin aklınıza gelen tek şey sevişmek. Onların arkadaşlıkları erkeklerden daha zevkli ve eğlenceli.” Tuhaf alışkanlıkları olan değişik biriydi.

Derin bir nefes alan Tunus, “Endişeliyim Kadem,” dedi baskın bir sesle. “Ben senin tuhafıklarına alışkınım ama konu bu değil. Fazla hassas ve anormal birisin. İstedğin gibi ol, ben varken sana tek kelime edenin belasını sikerim.” İç çekti. “Ama ben olmadığımda sana ne olacak?” Onu asıl endişelendiren şeyin ne olduğunu anlamıştım. Kalbi yüzünden olur da ölürse Kadem'e ne olacağım düşünüyordu.

Kadem'in keyfi kaçmıştı. Gözlerindeki inatçı ifadeyle, “Sen hep olacaksın,” dedi buna inanarak.

Duha onun korkularını yatıştırmak için başını salladı. “Olacağım ama diğer ihtimali de düşünmeliyiz. Hayatta kalmayı öğrenmelisin koçum, bunun için de gereken olgunluğa ulaşmalısın. Bu hâldeyken seni çok kolay harcarlar.” Kalbinden dolayı endişeliydi. Ölmekten değil, Kadem’i savunmasız bir hâlde kurtlar sofrasında tek başına bırakmaktan korkuyordu.

Duha sadece onu bir arkadaş olarak değil, kardeş hatta oğlu olarak görüyordu. Bu yüzden bir abi gibi onunla ilgileniyor, bir baba gibi onu koruyup kol kanat geriyordu. Kadem değişik ve ruhaf biriydi. Sanki hiç büyümemiş bir çocuktı. Yanında Duha olduğu için gereken olgunluğa erişmiyordu çünkü Duha onun her şeyiyle ilgilenip onu şımartıyordu.

Duha’nın yerine başka biri olsaydı Kadem’in tuhaflıkları karşısında uzun süre sabretmezdi. Fakat söz konusu Kadem olunca Duha’nın sabrının bir sonu yoktu. Çünkü onun Kadem’den başka kimsesi yoktu. Bu yüzden tüm sevgisini Kadem’e verip onun her şeyiyle ilgileniyordu. Bir insan yalnızlık çekince ilk bulduğu dala sıkıca tutunurdu. Duha’nın ru-
runduğu tek dal Kadem’di.

Kenan odada oluşan gerginliği dağıtmak için, “Devam edelim mi?” diye sorunca başını sallayan Tunus’un gözlerine Saka’nın çizdiği kuş ilişti. “Bunu neden hâlâ sildirmedi?”

Cam duvardaki saka kuşuna bakınca tebessüm ettim. “Çünkü karım çizdi.”

“Hanımcı,” diye alay etti ama her zamanki gibi umursamadım.

Bige şirkete ilk kez geldiğinde asistanımın odasında beklemekten sıkıldığı için bulduğu fosforlu kalemlerle çizmişti. O gün henüz tanışmamıştık ama boşanmak için geldiği bir adamın duvarına devasa bir kuş çizmişti. Önemli bir toplantının ortasındayken gözlerim sık sık ona kayıp durmuştu. Bir sandalyenin üzerine çıkıp resim yapan bir kaçık yüzünden toplantı sekiz saat sürmüştü. Onun yüzünden işlerime odaklanamadığım için birkaç saatlik toplantı sekiz saate kadar uzamıştı.

Fosforlu boyalar kullandığı için çizdiği resmi korumanın tek yolu özel kaplama yaptırmaktı. Resmin üzerine şeffaf bir duvar daha çektiirdiğim için camı silseler bile saka kuşu silinmiyordu. Bunu Saka şirketten girtikten hemen sonra yaptırmıştım. O günlerde onu hiç tanımıyor, ona karşı bir şeyler hissetmiyordum. Üstelik hayatımda da Rengin vardı, yani resmi korumam için hiçbir sebep yoktu.

O zamanlar güzel bir resim olduğu için onu sildirmediğimi düşünmüştüm. Hayır, bu resmi duvarımda tutmamın asıl sebebi resmi çizerken onu izlemiş olmamdı. Ne zaman camdaki kuşa baksam nasıl Saka'nın bir sandalyeye çıktığını hatırlıyordum. Elindeki fosforlu kalemlerden birini cama sürterken diğer kalemleri diğer eliyle tutuşunu hatırlıyordum.

Ara ara kaşlarını çatışını, istediği gibi olunca gülümsemesini, dilini ısırıp daha yukarılara ulaşmak için parmak uçlarından yükselişini hatırlıyordum. Başını omzuna doğru eğip çizdiği resmi kontrol ediş i bile aklımdaydı. Duvarımdaki saka kuşu resmine ne zaman baksam gözlerimin önünde canlanan tam olarak bunlardı. Bu yüzden resmi sildirmek yerine korumuştum.

Daha fazla oylanmak yerine bilgisayarı işaret ettim. "Devam edelim artık." Yürüyüp Kenan'ın sandalyesinin arkasında durduk ve bilgisayara doğru eğildik. İşler beklemezdi.

Kenan klasördeki dosyalardan birine tıkladı. Umut Sönmez diye birinin dosyasına girince adamın yazılı bilgileri karşımıza çıkmıştı. Kenan, "Her dosyanın içinde kurbanların buna benzer kişisel bilgileri var," dedikten sonra fareyi kaydırıp videoları gösterdi. "Bu kayıtlarda Umut denen adamın Carlos ile yaşadığı şeylerin görüntüleri var. Genelde ilk video kurban ve Carlos'un ilk görüşmelerini içeriyor. Carlos'un ona dayattığı şeyleri kabul etmeyip karşı çıktığını gösteren kayıt bu video."

Fareyi ilk videonun üzerinden aşağıya kaydırıp son videonun üzerinde durdu ama videoyu açmadı. "Son videoda ise kurbanın hayatının nasıl altüst olduğunu gösteren görüntüler var. Onunla zıt düşen herkesin hayatını bitirmiş. Öldürerek değil, her birine öyle şeyler yapmış ki ilk videoda olan o dik duruşları son videoda yok. Arada gördüğünüz şu videolar Umut denen adamın başına gelen şeylerle ilgili," dedikten sonra Umut Sönmez'in dosyasından çıktı. Videoların içeriğini görmemize gerek yoktu, neler olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Burada Carlos'un tüm kurbanlarının dosyaları var, değil mi?" Kenan başını sallayınca harddiski çıkartıp cebime attım. "Bunu ben incelerim, sen diğer şeyleri kontrol et." Kenan ve Kadem neyin peşinde olduğumu anlamadı fakat Tunus için aynı şeyleri söyleyemezdin.

Kafasının içinde kırk tilki dolaş an bu heriften hiçbir şey kaçmazdı. Tek kaşını yukarı kaldırıp imayla bana bakması bile neyin peşinde olduğumu anladığını gösteriyordu. Ever, peşinde olduğum şey Saka'nın dosyasıydı.

Carlos tüm kurbanlarının kaydını tutuyorsa o zaman Saka'nın da doryası olmalıydı. Sonuçta o da Carlos'un kurbanlarından biriydi.

Saçından hiç çıkarmadığı o tokanın peşine düşeceğimi ona söylemişim. Belki doryasında tokayla ilgili de bir şeyler vardı. Ve annesinin nasıl öldüğüyle ilgili gerçekler... Carlos'un diğer kurbanlarında olduğu gibi Saka'nın da Carlos'tan öncesini ve sonrasını gösteren videoları olmalıydı. Carlos tüm kurbanlarının her şeyini kayıt altına alan bir hasaraydı.

Kaldığımız yerden evrakları incelemeye devam edecektik ki Tunus'taki gariplik dikkatimi çekti. Çok fazla terlemeye başladığı için terini silmek için masadaki peçeteye elini uzattı. Ancak eli havada kaldı çünkü ısıtıyordu. Eli ısıtıyordu. Bunu görünce aceleyle Kadem'i kontrol etmişti. Kadem'in ona bakmak yerine önündeki doryayla meşgul olduğunu görünce elini hemen çekip cebine koydu. Kadem görmesin diye elini saklamıştı.

Duha yüzünü düz bir ifadeyle tutmak için kendini zorlayıp, "Siz devam edin, sigara içmeliyim," diyerek terasa açılan kapıya yürüdü. Anlaşılan kalbi yine onu sıkıştırmaya başlamıştı.

Onun peşinden terasa çıktım. Yanında durduğumda dalgın gözlerle aşağıya bakıyordu. "Bana önceden verilmiş bir sözün vardı," diyerek bana kulüpteki geceyi hatırlattı. "Senden istediğim bir şeyi her ne olursa olsun yerine getirecektin."

"Ne istiyorsun?"

Aşağıya bakmayı bırakıp bana döndüğünde gözlerinde endişe vardı. "Eğer bana bir şey olursa Kadem'i himayene al. Kuvası..." Derinden gelen bir iç çekişle, "Yaşat onu," dedi.

Başımı hafifçe sallamak dışında herhangi bir şey söylemedim. İsteddiği bir şeyi yerine getireceğime dair ona söz vermişim. Benden her şeyi ama her şeyi isteyebilirdi ama o, bu hakkını Kadem için kullanmayı seçmişti. Eğer istediği buysa tamam, öyle olundu. "Ölmeyi çok hızlı kabullenmiş gibisin." İlk kez bir konuda onu savayırken görmüyordum. Onu çok uzun zamandır tanıyordum fakat ilk kez bir konuda umutsuzdu.

"Her şeyim haram olabilir." Buruk bir şekilde tebessüm ederek elini kaldırıp sol göğsünün üzerine basıyordu. "Burada tapıyacağım şey bana helal olmalı. Sıranın başına geçmek için gücümü kullanarak kimseyle bir kalp çalmayacağım ya da organ mafyalarına gitmeyeceğim." Bu konuda kendinden taviz vermeyecek kadar kararlı ve inatçıydı. "Kaburgalarımdan aslında çalınan bir kalp tapıyamam."

Çalıntı olduğunu bilmediği sürece sorun yoktu. Dosyasını çoktan gerekli yerlere ulaştırmıştım, sadece uygun bir eşleşme bekliyordum. Onun bile kuralları olabilirdi ama benim yoktu. Aradığım kalp bulununca gerisi çok kolaydı. Bunun vebalini o değil, ben üstleniyordum. Kalp bulunduğu onu bayılıp ameliyata sokmak zor değildi. Aslında bu it herif umurumda bile değildi ama ölürse çok sıkılırdım. Sonuçta dişime göre bir rakip bulmak kolay değildi.

Biraz daha kaldıktan sonra birlikte ofise girince Kenan ve Kadem panikleyerek bize döndü. İkisi de çalışmayı bırakmış, bir telefonun üzerine eğilerek bir şeyler yapıyorlardı. Fakat bizi görünce panikleyerek telefonu masanın üzerine atmışlardı. Kadem korkudan yutkunarak Duha'ya bakıp, "Abi?" dediğinde yüzü kireç gibi olmuştu.

"Kadem?" dedi Tunus sorgulayan bir ifadeyle.

"Duha abi?" dedi Kenan aynı korku dolu sesle.

Duha iğneleyici bir sesle, "Kenan?" derken dökülün dercesine bakıyordu.

İkisi Duha'ya bakmayı bırakıp kapıya baktı, daha sonra birbirine baktılar ve tekrar kapıya. Anlaşmış gibi aynı anda kapıya koştuklarında şaşırmıştım. O kadar hızlı koşuyorlardı ki âdeta birbirlerini itekleyerek ofisimden çıkmışlardı. Bu ikisi yine ne işler karıştırıyordu?

Bir süre onların arkasından bakan Tunus masaya dönünce, "Benim telefonum mu o?" diyerek kaşlarını çatı. "Kadem telefonumun şifresini biliyordu!" Anlaşılan Kenan ile onun telefonundan bir şeyler yapmışlardı. Yoksa ikisi alelacele dışarı kaçmazdı.

Telefonu eline alıp hızlıca karıştırmaya başladı. Ne gördüyse otuz saniye içinde, "Siktir lan!" diye küfretmeye başladı. "Elay'a yazmışlar!" Onu bu kadar kızdıracak ne yazmış olabilirler ki? Yanında durup başımı eğerek onunla mesaja baktım. Tüm konuşmaları yukarı kaydırıp hepsini sırasıyla okumaya başlamıştık. Okuduklarımız Tunus'u sinir krizlerine sokarken beni kahkahalara boğabilirdi.

"Test, deneme, bir, iki. Elay orada mısın?"

"Ne istiyorsun?"

"Dondurmayı Magnum, seni ham hum."

"Anlamadım?"

"Kayıyı dalında, seni altımda."

"Ne diyorsun sen be!"

"Karpuzu soymadan, seni yormadan."

"Allah senin cezanı versin, sapık herif!"

"Yarı sodasız, seni molarız."

"Herkes düz, sana yokuş aşağılık pislik! Engelliyorum seni!"

Mesajların tamamını okuyunca gür bir sesle gülmeye başladım. O ser-serilerin bunu yaptığına inanamıyordum. Tunus sinirden yerinde duramazken, "Sikeceğim o piçleri!" diyerek telefonu kulağına yasladı. Odanın içinde deli gibi dönüp Elay'ı arıyordu. "Kadın zaten beni öptüğü geceden beri köşe bucak benden kaçıyor, bir de şu itlerin yaptığına bak!" Masanın yanındaki sandalyeye tekme atıp, "Engellemiş beni!" diyerek sandalyeyi devirdi.

"Sakin ol," dediğimde hâlâ gülüyordum. "Senin böyle şeyler yazmaya-
cağını bilir herhâlde."

Dik dik bana bakarken elindeki telefonu gösterdi. "Bilmiyor ki engellemiş lan!"

"Abartma," diyerek güldüm. "Konuşup gerçeği anlatırsın."

Yüzü seğirirken kıpkırmızı olmuştu. "Lan oğlum utandım, nasıl konuşayım?" dedikten sonra hızlı adımlarla kapıya yürüdü. "Bu sefer o piçleri kurşuna dizeceğim! *Ham hum* falan yazmışlar, nedir lan bu!" deyince kahkaha attım. Kıza her türlü arsızlığı yaparken utanmazdı ama bir başkası onun adına yapınca yerin dibine giriyordu.

Duha diğer iki baş belasını bulmak için gidince gülererek başımı iki yana salladım. Masanın üzerinde çalan telefonu açtığımda Çağıl'ın, "Sana at-
tığım adrese gel birader," diyen sesini duydum. "Bu çok önemli, mutlaka gelmelisin." Bunları söyledikten sonra soru sormama fırsat tanımadan te-
lefonu kapatmıştı. Kim bilir yine ne olmuştu?

Çağıl ile arabanın içinde karşıımızdaki hastaneye bakarken çok ger-
gindim. Beni Melek'in kaldığı hastaneye çağırmasını beklemiyordum. An-
laşılan Gurur bana gönderdiği bir mesajın benzerini ona da atmıştı. Me-
lek'i hiçbir şekilde himayeme almamaya kararlıyım, ta ki Gurur kayıplara
karşana kadar. O piçi hiçbir yerde bulamıyordum. İstediginde izini kay-
bettirmeyi iyi biliyordu. Melek'i burada bırakıp gitmeyi çok istiyordum
ama Gurur olmayınca Şeref Kalender onu fazla yaşatmazdı.

Babam eğer Gurur'un ortalarda olmadığını öğrenirse ilk işi Ordu'dan İstanbul'a gelmek olurdu. Kıza ulaşırsa ona neler yapacağını çok iyi bildiğimden hastaneye gelmek zorunda kalmıştım, Defne'den sonra babama bir kurban daha vermek istemiyordum. Bizim dışımızda kimse Şeref Kalendar'in nasıl biri olduğunu bilemezdi. Bizler o ciğeri beş para etmez adamın tüm kötülüklerini tatmıştık.

Bunlar eskiden iki kardeşti: Eşref ve Şeref. O zamanlar henüz Gurur doğmamıştı. Babam doğuştan kötü olduğu için daha biz doğmadan abisi Eşref'i öldürmüş ve kaza süsü vermişti. Cinayetini o kadar iyi gizlemişti ki onun yaptığı asla ortaya çıkmamıştı. Sırf büyükbabamın mirasını bölüşmemek için kendi abisini öldürmüştü. Babasından ona kalacak mirası kimseyle paylaşmak istememişti.

Büyükbabam onun nasıl bir canavar olduğunu çok iyi biliyordu. Büyükbabamı sadece fotoğraflarından tanıyordum, ben çok küçükken ölmüştü. Onu tanımasam da babamın yaptıklarının bilincinde olduğunu biliyordum. Eğer öyle olmasaydı sahip olduğu her şey babama kalmasın diye ilerleyen yaşına rağmen bir çocuk daha yapmazdı. Büyükbabam Gurur doğduğunda her şeyini ona bıraktığına dair bir vasiyet hazırlamıştı.

O vasiyetin içeriğini Gurur altı yaşına girene kadar gizlemeyi başarmıştı. Ben de o yaşlardaydım, Gurur ile aynı yıl içinde doğmuştuk, tek fark ben ondan beş ay önce doğmuştum. Amcam olacak piçten beş ay büyüktüm ve ona amca dememi bekliyordu. Babam bir şekilde büyükbabamın vasiyetini öğrenmiş olmalı ki tıpkı amcam gibi büyükbabam da gizemli bir şekilde ölmüştü. Babaannem zaten çok önceden kalp krizinden ölmüştü, yani Gurur altı yaşında kimsesiz kalmıştı.

Tek yakını otuz yaşındaki abisiydi. Bir canavarın ellerine kalıp evimize geldiğinde henüz altı yaşındaydı. Gurur'u hayatta tutan tek şey büyükbabamın vasiyetine eklediği bir detaydı. Vasiyete göre Gurur yirmi yaşına girmeden ona kalan mirası kullanamaz veya devredemezdi. Eğer yirmi yaşına girmeden önce ölürse sahip olduğu her şey vasiyette adı geçen vakıflara bağışlanacaktı.

Büyükbabam Gurur'u korumak için, babam onu da öldürmesin diye böyle bir önlem almak zorunda kalmıştı. Gurur'un büyüyüp yirmi yaşına ulaşmasını, abisine karşı koyacak yaşa gelip kendini ondan korumasını istiyordu. Babama bir oğul daha kurban etmek istememişti. Vasiyetteki o detay sayesinde Gurur yaşadı, tabii buna yaşamak denirse.

Babam ona öyle şeyler yapmıştı ki insanı intihara sürüklerdi. Gurur'u pısırık, korkak ve her dediğini yapacak bir kuklaya çevirmeye çalışmıştı. Belki de akli olmayan bir akıl hastasına dönüştürmek istemişti. Böylece yirmi yaşına geldiğinde hiç itiraz etmeden sahip olduğu her şeyi tek bir imzayla babama bırakabilirdi. Babam hepimize çok şey yapmıştı ama Gurur'a yaptıkları insanlık dışıydı.

Eğer bana bu dünyanın en çok acı çeken insanı kim diye sorsalardı, hiç şüphesiz Gurur derdim. Onu mutlu olurken hiç görmemiştım, hem de hiç. Acısına hep tanık olmuştım ama mutlu olduğunu bir kez bile görmemiştım.

Bizler uzun yıllar Melek'in öldüğünü düşünmüştük, Gurur onun yaşadığını hepimizden saklamıştı. Defne doğum yaptığı gece ölmüştü ve babam adamlarından birine Melek'in ölüm emrini vermişti. Defne'nin bebeğini öldürmek için götüren o adamın Melek'i öldürdüğünü sanıyorduk çünkü Numan, babamın sözünden dışarı çıkan biri değildi. Ancak Gurur bir şekilde onu ikna etmiş ve Melek'i yaşatmıştı.

Gurur bir süre Numan ile ne yapacaklarını çok düşünmüş olmalıydı. O süreçte Gurur, Defne ile olan son konuşmalarımızı benden dinlemişti. Bu yüzden ona Melek ismini vermişti, Defne kızının ismi Melek olsun istemişti. Gurur daha sonra Melek'i bir yurda bırakmış ve on yıl sonra onu oradan çıkarmıştı. Tabii biz tüm bunları çok sonradan öğrenmiştik.

Gurur yirmi yaşına basıp babasının mirasına kavuştuktan sonra her şey ortaya çıkmıştı. Vasiyetteki yaş şartını yerine getirdiği an evden ayrılıp Melek ile başka bir eve taşınmıştı. Yirmi yaş onun gençliğinin en güzel çağlarıydı fakat gezip tozmak yerine on yaşındaki bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmişti. Otuz yaşındaydı ama ilk yirmi yılı babamın işkenceleriyle geçmişti, son on yılı da Melek'e bakmakla.

Aslında Gurur'un akıl sağlığının bozulması anormal bir durum değildi, şöyle bir baktığımda delirmek için çok fazla sebebi vardı. Babamın ona yaptığı tek şey üzerine benzin döküp yakmaya çalışmak değildi. Öncesinde ve sonrasında da çok şey yapmıştı. Sırtındaki sigara ve kızgın şiş izlerini gizlemek için Gurur kimsenin yanında soyunmazdı. Onun sırtı uzun süre babamın kül tablası olmuştu. Gurur'un ateşten korkması da bu yüzden.

Başımı iki yana sallayarak geçmişin sanılarından çıkmaya çalıştım. Unutulmayacak çok şey vardı. Kendime gelmek için derin bir nefes alıp

Çağıl'a döndüm. Çağıl arabanın camından dışarı bakıp hastane bahçesindeki çocuğu izliyordu.

"Defne'nin kızı bu mu?" Onu garipseyen gözlerle tek başına bankta oturan Melek'e bakıyordu. Başımı salladığımda, "Karun," diy mırıldandı. "Bu kız daha çocuk." Haklıydı, yirmi yaşında olmasına rağmen Melek'in görünüşü bir çocuktan farklı değildi.

Yalnız başına oturup suratını asmaktan başka hiçbir şey yapmayan çocuğa içli gözlerle bakıyordum. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Gurur piçi kızı bırakıp gitti, şimdi tek başına kaldı." Siktiğim puştı ortadan kaybolmak için tam zamanını bulmuştu. Telefonu kapalıydı ve adamlarım onu hiçbir yerde bulamıyordu.

Çağıl bir şey hatırlamış gibi gerilmişti. "Aralığa girdik." Telefonundaki tarihi bana gösterirken suratı kaskatıydı. "Gurur'un her yıl aralıkta ortadan kaybolduğunu iyi biliyorsun. Melek için canını verir ama yılın bu ayı onun için çok sancılı geçiyor." Sikeyim, babam da bu gerçeği iyi biliyordu! Gurur'un aralıkta ortalarda olmayacağını bildiğinden İstanbul'a gelmesi an meselesiydi. Kardeşinin hayatını siktiği için yılın bu zamanında ona olanları biliyordu.

Şeref Kalender bu fırsatı kaçırmak istemeyecekti. Gurur ortalarda yokken Melek'in savunmasız olacağını bildiği için kızın peşine düşecekti. Babam bu konuda beni bir tehdit olarak görmüyordu, en az onun kadar Melek'i istemediğimi biliyordu. Ancak ondan farklı olarak ben Melek'i öldüremezdim. Defne'nin kızını öldüremediğim gibi babama da veremezdim. Gurur aralık ayını atlatana kadar Melek'i himayeme almaktan başka çarem yoktu.

Çağıl, Melek'i izlemeyi bırakıp bana doğru döndü. "Ona neden Deli Gurur dediklerini unutmuş olmalısın. Uzun zamandır Melek ile meşgul olduğu için tedavisini çok aksattı. Nöbetleri sıklaştıysa Melek'i kendinden korumak için yine bir kliniğe gitmiş olabilir." Çağıl hatırlatana kadar aralığa girdiğimizi bile unutmuştum. Haklı olabilirdi, Gurur yine tedavi için bir kliniğe gitmiş olabilirdi.

Doktorlar onun için birçok teşhis koymuştu ama dosyasında yazan hastalıklara sahip olduğunu düşünmüyordum. Gurur'un nöbetleri up kitaplarında yazan hiçbir şeye benzemiyordu. Şizofren veya bipolar değildi, aslında hiçbir şeyi yoktu. Ona olan her şey geçmişte yaşadığı travmalarıyla ilgiliydi. Geçmişle ilgili canım yakan şeyleri hatırlayınca kontrolden

çıkıyordu. Defne'nin öldüğü gece yaşananlar ise Gurur için bardağı taşıran son damlaydı.

O olaydan sonra bir daha eskisi gibi olamamıştı. Aynı evin içinde birlikte büyüdüğümüz için nöbetlerini ve geçirdiği krizleri iyi biliyordum. Yaşadıklarımız kolay şeyler değildi, ne de olsa babam gibi bir canavarın ellerinde büyümüştük. Bir şekilde annem ve babama katlanarak akıl sağlığımızı korumayı başarmıştık. Ta ki Defne ölene kadar. Defne'ye olanlarla gerçek anlamda babama başkaldırdığımızda ben ve Gurur'a kestiği ceza bizi bugün olduğumuz adamlara dönüştürmüştü.

Ben soğuktan korkarken Gurur ateşten korkardı.

Çünkü babam üzerine benzin döküp onu canlı canlı yakmaya kalkışmıştı.

Ve biz o yıllarda daha on yaşındaydık.

Gurur'u yanmaktan kurtaran Çağıl'dı. Beni ablamın cesediyle kapalı kaldığım soğuk hava deposundan kurtaransa Gurur'du. Levent'i o aileden uzak bir yerde büyütüp kurtaran da bendim. Hepimiz birbirimizi kurtardık ama tüm çabalarımıza rağmen kurtaramadığımız tek kişi Defne'ydi. Defne bizim pişmanlığımız, dinmeyen yürek sızımızdı.

Çağıl da benim gibi geçmişi hatırlamış olmalı ki bakışlarını kaçırıp, "Melek'i artık koruyacak kimsesi kalmadı," diye mırıldandı. "Biliyorum, ona bakmak bile acı veriyor ama Gurur dönene kadar onu yanımıza almalıyız."

Çağıl arabanın kapısını açarak dışarı çıktı. "Hadi birader, gidelim," diyerek beni ikna etmeye çalıştı. "Onunla tanışmalıyım, daha fazla bundan kaçamam. Bige haklıydı, bunu yapmak için çok geç kaldık." Melek'i görmesi için Çağıl'ı ikna eden kişinin Saka olduğunu anlamalıydim. Ona ne söylersem söyleyeyim kendi bildiğini okuyordu.

"Daha yeni döndün, Saka ile hangi ara konuştun?"

"Gurur'un mesajını aldığımda yanımdaydı." Yüzünü buruşturdu. "Aralıksız yarım saat konuşup durdu. Karın istediğinde çok ikna edici olabiliyor." Evet, öyle bir huyu vardı. Çenesini açınca insanın vicdanını sızlatmayı iyi biliyordu.

Endişe verici olan şeyse Bige'nin hâlâ bir vukuat çıkarmamış olmasıydı. Dört gündür onun için bulduğum psikoloğa gidiyor, daha sonra korumaları peşine takıp her gün alışveriş yapıyordu. Ona verdiğim kredi kartlarını tam da ondan istediğim gibi kullanıyor ve eve dönüp büyükbabasıyla

vakit geçiriyordu. Keyfi yerindeydi, bana sorun çıkartacak hiçbir şey yapmıyordu.

Onun bu hâliinden şikâyetçi değildim ama bu kadın ne zaman uslu dursa bir o kadar büyük bir olaya karışıyordu. Uslu durarak geçirdiği şu dört günün nasıl bir geri dönüşü olacağını kestiremiyordum. Keşke hep böyle kalsaydı ama bu onun tabiatına tersti. Bir süre sakın bir hayat sürerdi ama daha sonra adı gibi *efil efil* esecek bir şeyler mutlaka bulurdu.

Çağıl'ın beni beklediğini görünce derin bir nefes alıp arabadan indim. Bundan kaçışım yoktu. Hastanenin bahçesine girip bankta tek başına oturan çocuğa doğru yürüdük. Onu yeğenim olarak kabul etmemiştim ve asla etmeyecektim. Tek yapacağım şey Gurur tekrar ortaya çıkana kadar bir süre ona göz kulak olmaktı. Bana annesinin ölümünü hatırlatan bir çocuğa daha fazlasını yapamazdım. Bir süre malikânede kalacaktı ama o süre zarfında asla gözüme görünmemeliydi.

Acımasız bir canavar olduğumu düşünebilirdi ama annesinin cesediyle iki gününü geçiren o değildi. Defne kollarımda ölmüştü. Hastaneye gitseydi kurtarılabilirdi ama doğumdan hemen sonra soğuk hava deposuna atılmıştı. Orada sadece ikimiz vardık. Başka kimse yoktu, sadece ikimizdik. Biliyordum, bu Melek'in suçu değildi ama Melek'in bana hatırlattığı şey bunlardı.

Yanında durduğumuzda başını eğmiş, elinde tuttuğu Gurur'un fotoğrafına bakarak ağlıyordu. Muhtemelen yanında olan tek kişi tarafından da terk edildiğini düşünüyordu. Çağıl derin bir nefes alıp, "Merhaba," diyerek onun dikkatini çekmeye çalıştı.

Başım kaldırıp bizi görünce şaşırdı ama sevinmedi. Islak gözleri önce beni buldu, hissizleşti. Fotoğrafları dışında ilk kez gördüğü Çağıl'a baktığında ise hissizliği arttı. Bizi gördüğüne sevinmemişti, bizden yana tüm umutlarını tüketmiş gibiydi. Gözyaşlarını yavaş bir hareketle silip ayağa kalktı. "Gidin buradan, artık size ihtiyacım yok," dedi nahif bir sesle. Elindeki fotoğrafı gösterdi. "Amcam beni terk etmedi, gitmeye mecburdu."

Buna inanarak kafasını hızlıca salladı. "Ağlıyorum ama terk edildiğimi düşündüğüm için değil, döndüğünde ya artık yoksam?"

Melek'in dudakları titrerken ıslak gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Bana olanlar için kendisini suçlayacak." Şeref'in onun için geleceğini biliyordu. "Babam son anlarımda yanımda olmadığı için kendisini suçlayıp kahrolacak." Babam derken aslında Gurur'dan bahsettiğini biliyordum,

Melek onu babasının yerine koymuştu. İkisinin arasında sadece on yaş olsa da baba kız gibilerdi.

Melek'in hissiz bakışları Çağıl ile ikimizin üzerinde gidip geliyordu. "Ölüp ölmemem sizin için önemsiz bir detay olabilir ama Gurur amcam için çok şey ifade ediyor. Ona böyle bir vebal yükleyemem." Başını ileri yana salladığında dudaklarından kaçan hicrığa engel olamadı. "O benim sadece amcam değil, aynı zamanda baham," diye fısıldadı. Gurur'u her şeyden çok seviyordu. Öleceğine üzülüyordu, ona yaşatacaklarına üzülüyordu.

"Ona bunu yaşatamam, tekrar dönene kadar yaşamalıyım ama nasıl olacak? Büyükbabam canımın peşine düşmüşken bu nasıl olacak?" Soğuktan titreyen zayıf bedenini gösterdi. "Vücudumdaki tüm hastalıkları çıkartıp bir kavanoza koymak istiyorum. Kavanozun kapığını sıkıca kapatırsam amcam dönene kadar yaşarım ama daha sonra açarım kapığını."

"Kavanozdan kurtulmak varken neden kapığını açıyorsun?" diye sordu Çağıl.

Melek gözleri ıslak bir hâlde burukça gülümsedi. "Sizler gibi birine dönüşmemek için."

Çağıl onun ne demek istediğini anlamamıştı. "Neyimiz varmış bizim?"

"Her şeyiniz var ama insanlığınız yok." Haklıydı.

Melek derin bir nefes alıp başını kaldırdı. Gözlerinde ne kin vardı ne de herhangi bir duygu. Sanki nefret etmeyi bile bilmiyordu. Gözlerini annesinden almıştı, Defne'nin yeşillerini taşıyordu. Boş gözlerle tarafsız biri gibi bakıyordu. "Gidin," dedi yalvarırcasına. "Amcamı tanıyorum, beni güvene almadan gidemez. Eminim buralarda bir yerdedir."

Gözleri tekrar dolduğunda ağlamamak için kendini zorladı. "Lütfen gidin..." Bu sefer açık bir şekilde bize yalvardı. "Şu zamana kadar yaptığınız gibi yine beni yok sayın. Siz giderseniz amcam dayanamayıp bana gelir." Gözlerinden yaşlar akarken, "N'olur gidin artık," diyerek huşkurdu. "Ben amcamı istiyorum."

Şimdi ne olacaktı?

Ne yapmalıydık, ne yapmalıydım?

İstediğim tek şey buradan gitmekti.

En az onun kadar Gurur'u tanıyordum, belki de ondan daha fazla. Buralarda bir yerdeyse bile ortaya çıkmazdı, bizi buraya kadar getirmişken bunu yapmazdı. Sırf Melek'i hayatımıza alalım diye kolay kolay ortaya

çıkmaıdı. Tam şu anda onu bırakıp gidebilirdim. Bunu yapabiliirdim, yapmayı her şeyden çok istiyordum. Peki, biz gidince ne olacaktı? Ya babımdan önce adamları çoktan hastaneye sız mışsa?

“Çağıl...” Kızı işaret ettim. “Burada onunla kal, doktoruyla görüşeceğim,” dedikten sonra Melek’in itiraz etmesine fırsat tanımadan hastaneye yürüdüm. Onu hastaneden çıkarmanın sorun olup olmayacağını bilmeliydim. Bakalım doktoru bu konuda ne diyecekti?

Yirmi Dakika Sonra

“Yani burada kalsa bile değışen bir şey olmayacak mı?” Duyduklarım karşısında konuşmakta güçlük çekiyordum. Melek’in durumu düşündüğümünden daha kötüydü.

Volkan Bey, yani onun doktoru başını umutsuz bir ifadeyle iki yana salladı. “Burada yaptığımız tek şey Melek Hanım’ın serumlarını yenilemek, ilaçlarının takibini yapmak ve kriz esnasında ilk müdahalede bulunmak. Biz onu iyileştirmiyoruz. Bu noktadan sonra çok zor.” Sustu, bu suskunluğu doğru sözcükleri seçmek içindi.

“Açık konuşacağım, Karun Bey,” diyerek derin bir nefes aldı. “Melek Hanım ölüyor ve bunu engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.” Konuşmanın başından beri tek söylediğı buydu, onun öleceğı.

“Evde gerekli şartlar sağlanırsa hastaneden çıkmasının mahsuru yok.” Bahsettiğı şartlar hastaneyi eve taşımaktı. Bu yapılabilirdi. Gerekli cihazlar, doktor ve hemşire ayarlanabilirdi. Odasını bir hastane odasına çevirmek benim için zor değildi. Gurur dönene kadar onu hayatta tutmalıydım. Melek’in istediğı buydu, amcası dönene kadar hayatta kalmak.

Volkan Bey masasından öne eğilerek üzgün gözlerle beni izlerken bakışları umut vermiyordu. “Bir hasta için yapabileceğimiz bir şey kalmayınca son günlerini sevdikleriyle geçirmelerini isteriz. Melek’in artık ihtiyacı olan tek şey sevdiklerinin yanında olması.”

“Kemik iliğı nakli olsa bir şansı olmaz mı?” Onu umursamadığımı düşünürken bir anda böyle bir soru sormak beni şaşırtmıştı. Ona ne olduğuyla ilgilenmemeliydim ama bir yanımdı umursuyordu!

“Uygun bir donör bulunsa bile sonucu değıştiremez.”

“Ben onun birinci dereceden dayısıyım ve benden başka iki dayısı daha var. Eminim ki içimizden birinin iliğı ona uyacaktır.”

"Anlamıyorsunuz." Volkan Bey ellerini masada birleştirdiğinde dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Konuşmanın başından beri bu adam bana hiç iyi şeyler söylememişti. "Yeni bir ameliyat onun dışarıda geçireceği zamanı azaltıp hastanede kalacağı süreyi uzatır. Melek için asıl ölümcül olan şey artık lösemi değil. O da var tabii ama onun için en büyük tehdit beyindeki kitle. Ne yazık ki tümör beyindeki tüm sınırlara sızmış durumda." Yani onun için değişen bir şey olmayacaktı. Kemik iliği nakli onu lösemiden kurtarırdı ama kafasındaki tümör için yapılacak bir şey yoktu.

Her duyduğum şeyle gittikçe agresifleşirken dizimin üzerinde duran elimi sıkmaya başlamıştım. "Kafasında kötü huylu bir tümör var diye onu ölüme mi terk edeceksiniz?" Sinirden ona ters gözlerle bakıyordum. Bana artık umut verici bir şeyler söylemeliydi! "Bir ameliyatla o kitleyi almayı deneyebilirsiniz!"

Hasta yakınlarının öfkesine alışık olmalı ki ona sesimi yükseltmemi sorun etmeden soğukkanlılığını korumuştı. "Melek'i kurtarmak için her yolu denediğimizi en iyi Gurur Bey bilir." Masasının üzerinde duran kalı hasta dosyasını bana uzatı. "Bu dosyada sadece hastanemiz değil, Melek'in daha önce kaldığı hastaneler ve ameliyatlarına katılan doktorları adı yazılı."

İçinde hoşuma gitmeyecek birçok detayın olduğu dosyayı almadığımda Volkan Bey dosyayı tekrar masaya bıraktı. "Sandığınızın aksine yeğeniniz daha önce birçok operasyon geçirmiş. Gurur Bey onu ülkenin en iyi hastaneleri ve doktorlarına götürmüş ancak sonuç olumsuz." Gurur'un onun için elinden gelenin fazlasını yaptığını biliyordum ama bir şeyler olmalıydı. Melek'i o illetten kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Volkan Bey sıkıntı içinde başını yavaşça iki yana sallayarak, "Melek'teki kanser türü daha önce eşine rastlamadığımız cinsten," diyerek canımı sıkmaya devam etti. "Kötü huylu olduğu için neşter değdikçe tıpkı hücreler gibi bölünüp beyninin farklı yerlerini istila ediyor. O hastalıklı hücre bir sarmaşık gibi beyindeki sınırlara sızmış durumda. Bu kanser türü yumurtlama dönemindeki bir parazitten farklı değil. Her bıçak darbesiyle bölünüp çoğaldığı için yeni bir ameliyat önermiyoruz." Tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine bakarak, "Bu aşamada geçireceği bir ameliyat yapıyacağı günleri kısaltır," dedi. Nefes dahi alamıyordum. Ameliyat onu yaptırır, daha mı hızlı öldürürdü?

Bunu sormaktan nefret etsem de bilmeliydim. Yüzümü sertçe ovuştururken, “Tam olarak ne kadar zamanı kaldı?” diye sorduğumda konuşmakta güçlük çekiyordum. Melek’e biçtikleri ömür tam olarak ne kadardı, bilmek istiyordum.

Volkan Bey bu konuda bir şey söylemek istemediğini bakışlarıyla belli ediyordu. “Bunu tam olarak kimse bilemez.”

“Tümörün büyüme hızını göz önünde bulundurup bir varsayımda bulunun,” diye ısrar ettiğimde derin derin nefesler aldı.

“En fazla iki yıl ve bu da en iyi ihtimalle.” En iyi ihtimalle derken? Yirmi iki yaşına girip girmeyeceği bile belli değildi.

Duymam gereken her şeyi fazlasıyla duyduğum için doktorun odasından çıkıp Melek’in taburcu işlemlerini başlattım. Burada kalsa da kalmasa da onun için değişen bir şey olmayacaktı. Gurur geri dönene kadar Melek’e göz kulak olmalıyım. Gurur nasıl dayanmıştı? Şu zamana kadar Melek’i doğru düzgün görmediğim hâlde doktorun söylediklerine ben bile üzülmüştüm. Peki, Melek’i kızı gibi büyüten Gurur her gün bunları duymaya nasıl dayanıyordu?

Melek’in ölümü Gurur’dan bir enkaz yaratacaktı.

Çıkış işlemlerini hızlı bir şekilde tamamladığım için Melek istemese de çantasını toplamak zorunda kalmıştı. Odasına kadar ona eşlik edip hazırlanmasına yardım eden Çağıl’dı. Ben de bu süreçte gereken telefon görüşmeleri yapıp Melek’in ihtiyacı olan tüm tıbbi cihazları ayarlamıştım. Doktorun bana verdiği listedeki her şey eksiksiz bir şekilde iki gün içinde malikânede olurdu. Onun için iki doktor, iki hemşire ve bir tane de hasta bakıcı ayarlamıştım.

Hepsi yarın malikâneye gelip müştemilata taşınacaktı. Böylece Melek için ihtiyaç duyulduğunda doktor ve hemşire ona hep yakın olacaktı. Arabanın yanında durup Çağıl ve Melek’in hastaneden çıkmasını bekliyordum. Bir süre sonra ikisi dışarı çıkmıştı. Melek, Çağıl’ın yanında somurtarak yürüyordu. Yanıma geldiğinde kızgın gözlerini bana dikip, “Orada çok durmayacağım, kaçıp amcamı bulacağım!” diye cırladığında yüz ifadem bıkkındı. Acaba onu eve götürmeye çok meraklı olduğumu mu düşünüyordu?

“Şimdi beni iyi dinle bücür!” dedim sert bir sesle. “Şeref Kalender her an senin için İstanbul’a gelebilir.” Babamın adını duymak bile onun korkudan irkilmesine neden olmuştu. “Kendi ayaklarıyla ona gitmek

istiyorsan durma, şimdi git." Arabanın kapısını kapatıp ona yolu gösterdim. "Git hadi."

Küçük boyuna bakmadan bana kafa tutup, "Giderim, ne var!" dedi asi bir sesle. "Sizden daha kötü olamaz ya."

"Sana ne olduğu zerre kadar umurumda değil!" Onu bırakıp kızgın adımlarla arabama doğru yürüdüm. "Çağıl arabaya bin, onunla uğraşamam."

Melek arkamdan seslendi. "Bana bir şey olursa amcam canınıza okur." Ya sabır! Annesi de böyle değildi ki bu yer cücesi kime çekmişti! Gurur'un büyüteceği bir çocuktan ne beklenirdi zaten...

Onlara doğru dönmeden arabamın kapısını açarken, "Çağıl!" diye bağırdım sinirle. "Eve götür onu!" O bacasız yüzünden Gurur ile uğraşmazdım.

Rakı bardağını alıp kafama dikerek birkaç yudumda hepsini içmiştim. Deniz kenarında iskeleye yakın küçük bir yere gelmiştim. Açık havada içerken denizi izliyor, çıkardığı uğultuları dinliyordum. Saatin kaç olduğunu kestiremiyordum ama hava karanlıktı. Boğazımı yakıp geçen içkiye aldırmadan şişeye uzandım. Kafayı bulmak için sek içtiğim için bardağıma su koymadım. Normalde rakıdan hoşlanmaz, viskiyi daha çok severdim ama bu gece rakı tercih etmiştim.

Aslına bakılırsa ben bu tür küçük meyhanelerden bile hoşlanmazdım ancak bu gece için kimsenin beni tanımadığı bir yerde olmak istemiştim. Bu tür yerler Gurur'un sevdiği yerlerdi. Defne'nin kızıyla iki dakika muhatap olmak bile kendimi dağıtmama yetmişti. Onu Çağıl ile eve gönderdikten sonra soluğu burada almıştım. Saat çok geç olmuştu ama Melek'in olduğu bir eve gitmek hiç içimden gelmiyordu.

Tek başıma içiyor, masadaki mezeleri artık seçemiyordum. Görüşüm bulanıklaştığına göre düşündüğümünden daha çok içmiş olmalıydım. Bu balıkçı restoranını bu gece için kapatmışım. Diğer masalarda canımı sıcaacak kimse yoktu. Bu gece her anlamda yalnız kalmak istiyordum.

Masanın üzerinde duran telefona baktım. Saka çoktan uyumuş olmalıydı ki artık aramayı bırakmıştı. Saat gecenin ikisiydi, bu saate kadar uyanık kalan biri değildi. Tek istediğim karımı alıp bir süre her şeyden

uzaklaşmaktı. Bu kargaşayı arkamızda bırakıp onunla sadece ikimizin olduğu bir yerlere gitmek istiyordum. Bana iyi gelen tek kişi oydu.

Ben kaçmayı istesem bile peşimi bırakmayacak çok şey vardı.

Çok fazla içtiğim için başımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi yumdum. İstediğim tek şey gözlerimi biraz dinlendirmekti. Fakat bir süre sonra kulaklarım aşına olduğum o tıkırtıları duydu. Burada çalan müziğe rağmen arkamdan gittikçe bana doğru yaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Hiçbir ayakkabı tıkırtısı Saka'nınki gibi davetkâr ve baştan çıkarıcı olamazdı. Evet, bu gelen oydu. O olduğunu anlamam için gözlerimi açıp arkama bakmama gerek yoktu. Karım evde bile topuklu ayakkabıyla gezen bir deliydi.

Bige muhtemelen dışarıdaki korumalardan yerimi öğrenmişti. Adımları sandalyemin tam arkasında durdu. Ellerini uzatıp omzuma koyduğunda burnuma o güzel kokusu geldi. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve başım sandalyenin başlığına yaslıydı. Omuzlarımdaki ellerini yüzüme doğru kaydırды. Tam arkamda dururken yüzümü ellerinin arasına almıştı. Öne doğru üzerime eğildi ve başımı yukarı kaldırıp beni öptü. İşte bunu beklemiyordum.

Saçları yüzüme dökülürken dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Öpüşüne karşılık vermiş, onun dudaklarında aradığım huzuru bulmuştum. Kışkırtıcı ama küçük bir öpücüktü. Daha sonra dudaklarımızın temasına son verip başını hafifçe kaldırdı ama yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. Gözlerimi açıp ona baktığımda, “Merhaba,” diye fısıldadı.

Dudaklarının büyüüne kapılmışken, “Merhaba,” dedim aynı fısıltıyla.

Hiç sorgulamadı *ya başka bir kadın olsaydı?* diye. Çünkü gözlerim kapalı olsa bile öptüğüm kadının kim olduğunu bildiğimin farkındaydı. Adım seslerinin ezberimde olduğunu iyi biliyordu. Bige sandalyenin arkasından çıkıp tam karşımdaki sandalyeye oturdu. “Sen gelmeyince ben sana geldim.” Melek yüzünden canımın sıkkın olduğunu anlamıştı. Bu yüzden saat çok geç olmasına rağmen uyumayıp bana gelmişti.

“İyi misin?” diye sorunca başımı yorgunca salladım.

“Görüldüğü üzere evet.”

Büyük ihtimalle baygın bakan uyuşuk gözlerim beni ele veriyordu, yüzünü buruşturdu. “Çok sarhoşsun, değil mi?”

"Kafamdaki şeylerden kurtulacak kadar değil." Masadaki boş içki şişelerine uykulu gözlerle baktım. "Ne kadar içersen içeyim bazı şeyler hep kafamın içinde."

"Ne var ki kafanın içinde?"

"Katliam."

"Anlatmak ister misin?"

Alay edercesine güldüm. "Bir şey değişmeyecekse anlattığım şeylerin ne önemi var?" Uyuşan vücudumu öne doğru hareket ettirip rakı şişesine uzandım. Bardağımyı doldururken, "O kızı görmeye katlanamıyorum," diye itiraf ettim. "Onunla aynı evde yaşayamam."

Bige hiçbir şey söylemedi, içli gözlerle beni izlerken tek kelime etmemişti. Bana olan bakışlarından ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Güzel şeyler düşünmüyordu, benimle ilgili hiçbir şey güzel olamazdı. Ben bi kendime bakınca güzel bir şey göremiyordum ki.

Aralıksız içmeye devam etsem de o içmiyordu. Bir garson onun içi de servis açmıştı fakat benim gibi hızlı gitmiyordu. Bardağındaki rakodan ara sıra birkaç yudum alıyordu. "Bana anne ve babandan bahseder misin?" Neyi bilmek istediğini anlamamıştım. Neden bilmek istediğini bile sorgulayamıyordum, çok hızlı içtiğim için vücudumdaki alkol bazı şeyleri kurcalamama engeldi.

Normalde asla anlatmayacağım şeyleri sarhoş bir kafayla çok kolay anlatmaya başladım. "Annem ve babam," diye mırıldandım. "Onlar anne ve baba dışında her şeydi."

Keyiften uzak bir şekilde güldüm. "Annem gösteriş budalası, sonradan görmenin teki. Babam ise daha fazla güç için her şeyi yapabilecek biri." Bırtırdığım bardağı masaya koyup şişeye uzanırken, "Onlar Gurur ile ilkimizi hiç sevmedi," dedim kısık bir sesle. "Hem de hiç."

Onlar için Gurur bir tehditti, ben ise bir asi. Çağrı'ı sevdiler, Levent'i de öyle çünkü onlar uysaldı, sorgulamazdı ama ben ve Gurur'u hiç sevmедiler. Defne'yi zaten sevselerdi onu öldürmezlerdi. İçip durduğum için kafam çokça dumanlıydı. Belki de bu yüzden bu kadar rahat anlatıyordum, oysaki bu anlattıklarım hiç kolay şeyler değildi.

"Saka," dedim karımın güzel gözlerine bakarak. "Bir gün benden kurtulmak istediğinde bile," diyerek iç çektim. "Annem gibi bakma bana." Sadece onun gibi bakuşunda ondan vazgeçebilirdim. Bu yüzden asla annem gibi bakmamalıydı.

“Annen,” dedi kısık bir sesle. “Nasıl bakıyordu sana?”

“Tiksinerek.” Bige’nin sol gözünden akan gözyaşı benim solumu yakmıştı. Yanaklarından süzülen tek bir damla yüreğimin tam ortasına düşmüştü.

Konuşmadık. O sustu, ben içmeye devam ettim. Sessizliğini koruyarak beni izledi ve kendimi alkolle zehirlememe karışmadı. Bir şeyi devirmemi bekledi. Açık havada olduğumuz için üşümüş olmalı ki ürpermişti. Neden üzerinde ceket yoktu? Üzerime bir sersemlik çöktüğü için ceketimi çıkartırken bile çok zorlanmıştım. Ceketimi çıkartıp ona uzatırken gözlerimi belli bir noktada sabitleyemiyordum. “Giy şunu, hasta olacaksın.”

“Sen de öyle.” Ceket almadı. “Sen hep üşürsün.”

“Saka,” diyerek ceket on uzatan kolumu işaret ettim. “Kolum yoruldu, al şunu.” İnadı bırakıp ceket aldı. Ceket omuzlarına attıktan sonra çantasından sigara paketini ve çakmağı çıkardı. Sigara içmesinden nefret ediyordum ama bırakması için onu zorlayamazdım. Yoksa yine onu kontrol etmeye çalıştığımı düşünürdü.

Saat ilerledikçe masadaki şişeler birbiri ardına devrildi. İçen sadece bendim, Saka sigarasını içerek bana eşlik ediyordu. Normalde içmeyi seven bir kadındı, neden benimle içmediğini anlayamıyordum. Uzun süre nedenini düşünemiyordum da çünkü son şişeye gelince beynim durma noktasına gelmişti.

Artık Bige’nin yüzünü doğru düzgün seçemiyor, uyuşan vücudumu sandalyeden kaldıramıyordum. Nereye baksam veya başımı hangi yöne çevirsem orası dönüyordu. Buna rağmen aklım hep Melek ile meşguldü. *Çok içersen onu daha kolay aklımdan çıkartırım*, diye düşünmüştüm ama hiç işe yaramamıştı. Melek hâlâ aklımdaydı.

Bir süre sonra kafam hepten gitmişti. Artık kaç kadeh devirdim, kaç şişenin dibini buldum, bilmiyordum. Yoğun bir uyku dört bir yanıma sarmışken Saka’nın, “Sanrı,” diyen sesini güçlkle duydum. Başımı kaldırmak için kendimi zorlayıp baygın gözlerle ona baktığımda, “Defne,” dedi temkinli ve biraz da ürkek bir sesle. “Defne nasıl öldü?”

Gerildim.

Kaskatı kesildim.

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Kendimi susturmak istedim, bunu denedim. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp onları kilitlemek istedim. Ancak kafam uçmuşken her daim

sahip olduğum o sağlam irademi kendimde bulamadım. Sanki kontrolüm tamamen benden alınmış gibiydi. “Defne nasıl mı öldü?” diye mırıldandığımda bir şeyleri aklımdan bağımsız bir şekilde ifşalıyor gibiydim.

“Kollarımda.” Başımı ağır ağır sallayarak sızlayan gözlerle bunu onayladım. “Benim ablam on yaşındaki bir çocuğun kollarında öldü.”

Kanaması vardı, durduramadım.

Üşüyordu, ısıtamadım.

Ölüyordu, engel olamadım.

On yaşındaki bir çocuğun çaresizliğine sahipken hiçbir şey yapamadım.

“Hamile olduğu ortaya çıkınca dışarıya duyurmadan onu iki hizmetçiyle başka bir eve gönderdiler.” Nerede tutulduğunu bize söylemedikleri için onu doğuma kadar hiç görmemiştik.

Boş kadehi masaya koyup iç çektim. “Bir gece ansızın gelen bir telefonla annem ve babam ona gitmek için hazırlanmaya başladı. Biz çocuklar çok ısrar ettiğimiz için bizi de götürdüler. O eve gittiğimizde duyduğum tek ses Defne’nin çığlıklarıydı.” İçim öyle bir yanıyordu ki yangını sızlayan gözlerime vurunca karımın yüzünü seçemedim.

“O gece tek düşündüğüm şey ablamı görmektir. O kadar çok çığlık atıyordu ki neyi olduğunu bilmek istiyordum. Doğum yaptığını bilmiyordum, o yaşta hamileliğin ne olduğunu bile bilmiyordum. Şimdiki jenerasyon on yaşındayken her halü biliyor ama biz bilmiyorduk.” Bige’nin önündeki sigara paketine uzandım. Paketin içinde bir dal çıkartıp dudaklarımın arasına koymuştum. Çakmak için başımı kaldırdığımda Bige’nin öne eğildiğini gördüm. Yaktığı çakmağı bana uzatıyordu.

Başımı eğip sigaranın ucunu onun yaktığı çakmakla tutuşturdum. İçime çektiğim gri dumanı soğuk havaya üflerken geçmiş gözlerimin önünde canlanmaya başlamıştı. “Defne’nin odasına girmemize izin yoktu ama ben girmeliydim.” Masanın üzerinde hareketsizce duran sol elime baktım. “Elini tutmalı ve yalnız olmadığını ona hissettirmeliydim. En önemlisi nasıl olduğunu görmeliydim.”

“Onu gördün mü?” diye sorduğunda burnumun direği sızlayarak, “Gördüm,” diye mırıldanıp ona o geceyi anlatmaya başladım.

Merdiveni koşarak çıkarken elimdeki şurup şişesini sıkıca tutuyordum. Defne'nin çığlıkları evin her yerinde yankılandıkça adımlarımı daha da hızlandırdım. Bu ev bana yabancıydı, aylardır ablamı tuttukları bu evde bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Bu yüzden çocuk gözlerim ablamı bulmak için etrafına bakıp duruyordu. Üst kata çıkıp hangi odada olduğunu düşünüyordum ama bir süre sonra aramayı bırakıp tekrar koşmaya başladım. Artık Defne'nin acı dolu çığlıklarını takip ediyordum.

Sola dönünce bir odanın önündeki kalabalığı gördüm. Defne'ye atadıkları o iki hizmetçi odaya girip çıkıyor, babamın sadık üç koruması kapıda nöbet tutuyordu. Annem kapının önündeydi ve içeri girmeye çalışan Gurur'u tartaklıyordu. Çağıl ise Defne'nin odasının yakınlarında bekliyor, ablam çığlık attıkça ağlayarak elleriyle kulaklarını kapatıyordu.

Benimle aynı yaşta olan Gurur, Çağıl'a göre biraz daha cesur olduğu için, "Yenge bırak beni!" diyordu. Annemin onu itekleyen ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. "İçeri gireceğim, bırak beni!" diye bağırdı. "Defne ablayı görmek istiyorum!"

Annem sabrı taşmış gibi Gurur'un üzerine eğilip kolunu sertçe sıktı. "Çağıl ile aşağıda bekle!" Tırnaklarım Gurur'un koluna öyle bir geçirmişti ki Gurur ağlamaya başlamıştı.

Kolunu çekmeye çalışıp, "Yenge bırak," diye ağladıkça annem onu sındirmek için daha çok sıkıyordu.

Onlara doğru koşup annemi karnından itmeye çalıştım. "Anne bırak onu!" diye bağırdığımda Gurur'u bıraktı ama bana doğru döndüğü gibi elinin tersiyle attığı tokadı yanağımda patladı. Yere düştüğümde yanağımda keskin bir acı, kulaklarımda acıyla karışık bir çınlama vardı.

Annemin tokadı canımı yakmıştı. Parmağındaki yüzüğün taşı yanağıma çizmişti ama hiçbir elimden düşüp kırılan şurup şişesi kadar acıtmamıştı. Onu Defne'ye verecektim. Defne'nin çığlıklarını duyunca aşağıdaki mutfaktan onun için bunu bulmuştum. Hastalanınca bakıcımız bize bu şuruplardan veriyordu. Kısa sürede iyileşiyorduk, ablam da iyileşsin diye ona verecektim.

Kırılan şişeden zemine akan sarı sıvıya baktım. Onunla Defne'yi iyileştirecektim. Ablam hâlâ bağılıyor, yardım çığlıkları atıyordu. Şurubu içince iyileşecekti, artık canı yanmayacaktı. Annem yakamı kavrayıp beni ayağa kaldırdı, gözlerindeki tiksintiyle bana bakıyordu. "Sana ayağımın altında

dolaşmamamı söylemiştim!” Kızgın acı rûkûrûrcesine çıkmıştı. Bana ne zaman baksa gözlerinde bu ifade oluşuyordu. Bir böceğe hakar gibiydi, sanki benden midest bulanıyordu.

Tiştörtümün yakasını kavrayıp hana kızarken bir anda iniltiiler çıkararak ellerini yakamdan çekmek zorunda kalmıştı. Annem geri çekildiğinde bacağından akan kanı gördüm. Ereğinin açıkta bırakıldığı bacağında küçük bir çizik vardı ve kanıyordu. Başımı çevirdiğimde Gurur’un elindeki cam parçasını gördüm. Kırılan şurup şişesinin yerdeki bir parçasını alm beni annemden kurtarmak için onun bacağına kesmişti.

Gurur elimi tutarak beni yanına çekti. Gözleri büyük bir nefren anneme bakıyordu. “Bir daha ona dokunma!” diye bağırırken çocuk bedeninden çıkan ses ondan daha büyüktü.

“Dokunma, vurma artık bize!” Son sözleri sadece bu gece olanlar için değildi, annem ve babamın şiddetli çok öncesine dayanıyordu. Bunu sadece ben ve Gurur’a yaparlardı çünkü en çok bizim seismiz çıkardı.

Gurur’un açtığı küçük çizik annemin canını çok yakmamıştı ama bunu kendisine yapılan bir saygısızlık olarak gördüğü için çıldırdı. “Semi nankör sığıntı!” Makyajla süslediği yüzü bile öfkesinin çirkinliğini gizleyemiyordu.

“Ekmeek yediği eli usıran id!” diye bağırıp Gurur’a vurmak için elini kaldırdı. Son anda Gurur’u arkama çekip annemin bileğini iki elimle yakalamıştım. Benden çok güçlü olduğu için onun bileğini iki elimle tutuyordum. Birakırsam Gurur’a vururdu.

Bileğini yakalayan küçük ellerime bakıp düşmanca sını. “Bak sen şu küçük böceğe.” Gözlerinde yine o ifade oluşmuştu. Midesini bulandırdığımı düşündüren o ürkütücü ifadesi yine oradaydı. “Sen büyüdün de annene karşı mı geliyorsun?” diye alay etti.

“Hep çocuk kalmayacağım anne.” Seiminde bir çocuktan beldenmeyecek bir soğukluk vardı. “Ben büyüdükçe sen küçüleceksin. İşte o zaman senden ne gördüysem onu yapacağım sana!” Sözlerim onu dumura uğratan bir kaskatı bir suratla bana bakıyordu.

Şaşkınlığından yararlanıp elini bıraktığım gibi Gurur’un elini tuttum. İkimiz koparak Defne’nin odasına girdik. Bu sefer kapadaki korumalar bile bize engel olamamıştı. Gurur ile birbirimizi hep harpaladık hatta çoğunlukla onu döverdim ama annem ve babama karşı hep birlik olardık.

Gurur'un dövdüğü tek kişi Çağıl'dı. Ne zaman annemle babama kızsa gidip Çağıl'ı döverdi, annem ve babam da onu.

Sebepsiz yere dayak yedikçe yediği dayağın bir anlamı olsun diye gidip Çağıl'ı döverdi ve bunun üstüne tekrar dayak yerdı. Bu döngü hiç bozulmazdı. Bu yüzden annem veya babam ne zaman Gurur'a vursa Çağıl hep bir yerlere saklanırdı. Gurur'un onun için geleceğini bilirdi.

Gurur bazense keyfi olarak Çağıl'ı döverdi. Çağıl ona amca demedikçe daha çok döverdi. Amcam olduğunu kabul etmek istemedikçe ben de Gurur'u döverdim. Bir süre sonra hepimizin dengesi o kadar bozuldu ki ben Gurur'u hırpalar oldum, Gurur ise Çağıl'ı ve Çağıl da henüz üç yaşında olan Levent'i. Artık ne zaman Gurur'dan dayak yese gidip Levent'i beşğinden aşağıya atıyordu.

Gurur ile koşarak Defne'nin odasına girince görmeyi beklediğimiz şey hasta yatağında karnına tutarak ağlayan Defne'ydi. Ne zaman çok fazla şeker yese hep yaptığı gibi yine karnına tutarak ağlayan birini görmeyi bekliyorduk. Görmeyi beklediğimiz şeylerin bir kısmını görmüştük, Defne bir yataktaydı. Ağlıyordu da hem de avaz avaz bağırarak ağlıyordu. Ancak karnını tutarak ağlamıyordu, çarşafı sıkarak gözyaşı döküyordu.

Karnı da şişmişti, hem de korkudan aklımı başımdan alacak kadar. Defne'nin bacaklarını dizlerinden bükmüşler ve dizlerinin üzerine beyaz bir çarşaf atmışlardı. Bir doktor arada kafasını çarşafın altına uzatıp bir şeyleri kontrol ediyordu. Doktorun ellerinde neden kan vardı?

Gurur ile koşarak Defne'nin yanına gittik. Terden sıırıslıklam olan yüzüne bakıp, "Abla," diye ona seslendim. Yatakta kendini yukarı doğru itip çığlık çığlığa haykırırken bizi ne görüyor ne de duyuyordu. Nesi vardı?

Aylar sonra ilk kez onu gördüğüm için perişan hâline bakıp, "Abla," diye ağlamaya başladım. O kadar zayıflamıştı ki yüzü çökmüş, gözlerindeki tüm o yaşam enerjisi çekilmişti.

Defne attığı çığlıkların içinde ağlayıp adını seslenmemi hiç duymadı ama elini tutunca başını çevirip bana baktı. Beni görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp, "K-Karun," diye fısıldadı yardım istercesine. "Karun söyle anneme beni hastaneye götürsün," diyerek bana yalvarmaya başladı. Canı o kadar çok yanıyordu ki birileri ona yardım etsin istiyordu.

"Ben istemedim, Karun yalan söylüyorlar, ben istemedim." Dışlerini sıkarken belini yukarı kaldırıp tekrar haykırdı. Elimi kıracakmış gibi sıkıyordu ve bunu yaptığının farkında değildi. "Çok yalvardım ama

durmadı!” Sırtı tekrar yatakla buluştuğunda hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Kan çanağına dönen gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken dudakları titemişti. “Ben onu durduramadım.”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum, öğrenecektim ama şu an için değil. Onu hastaneye götürsünler diye Gurur içeri giren anneme yalvarırken ben ağlayarak ablamın elini tutuyordum. Döktüğü her bir gözyaşında boğulup onunla ağlıyordum. Defne’nin çığlıkları hiç susmuyor, elimi daha çok sıkarak acısını dindirmeye çalışıyordu. Tırnakları elimin derisine geçmiş, canımı yakıyordu ama bir saniye bile elimi çekmeyi düşünmedim.

Bunu yapmak yerine yüzüne yapışan saçlarını çekiyor, çocuk gözlelerinden akıttığı yaşları siliyordum. Sık sık anneme bakıp ağlayarak ablamı bir hastaneye götürmesini söylüyordum. Bu gece hiç yalvarmadığım kadar çok yalvarmış ve çok ağlamıştım. “Anne onu hastaneye götür!” diye bağırdıkça annem bana kulaklarını tıkadı. Ne kadar yalvarsam da hiçbirini annemin taş kalbini yumuşatamadı. Annemin vicdanı yoktu, varsa da bize yoktu.

Ben ve Gurur yalvardıkça da hep aynı şeyi söyledi. “Hastaneye giderssek bu kepezeliği herkes öğrenir!” Tek söylediği buydu. İnsanların ne düşündüğü Defne’nin hayatından daha önemliydi.

O odada yirmi dakika boyunca kalmıştım. Fakat içeride geçirdiğim yirmi dakikanın her saniyesi beynime kazınmıştı. Hayatımda hiç unutmayacağım bir sahnenin her detayı aklıma işlenmişti. Defne’nin gerilen suratı, her çığlıkta büyüyen gözleri, terle karışık döktüğü gözyaşları ilmek ilmek içime işlemişti. Doktorun, “Bu böyle olmayacak, bir hastaneye gitmeli!” diyen sesi ve annemin itirazları beynimin en ücra köşelerine sızmıştı.

Hizmetçiler etrafta koşuşturuyor, Çağıl annemin bacağına yapışıp ağlayarak ablam için merhamet dileniyordu. Tüm bunlar hayatımın hep bir yerlerinde olacaktı. Bu odada olanlar Gurur, Çağıl ve benim asla unutmayacağımız şeylerin başında gelecekti. Burada olan her şey korkunçtu, üç çocuğun tanık olmaması gereken bir boyuttaydı. En acısı da yataktaki de bir çocuktı ve tüm bunları yaşayan sadece oydu. O daha on üç yaşındaydı, sadece on üç.

Defne çektiği acının içinde bulduğu her boşlukta anneme yalvarıp ondan özür dileyen bir çocuktı. “A-anne benim suçum değildi,” diyerek gözyaşları içinde anneme yalvaran bir çocuktı. “Anne canım yanıyor, yardım et bana.”

Annem yardım etmedi.

Defne'nin çığlıkları ve yardım dilenen sesi hiç dinmedi.

Ama kimse ona yardım etmedi.

Bu odada yaşanan her şey bir katliamdı.

Bir süre sonra Defne'nin çığlıkları sustu ve onun yerini bir bebek sesi aldı. Doktorun sarıp sarmaladığı bebek ciyak ciyak ağlıyordu. Bu odada olanları anlamayan sadece üç kişi vardı: O da Gurur, Çağıl ve bendim. Önce doktorun ilgilendiği bebeğe, daha sonra da birbirimize bakıyorduk. Donup kalmıştık, artık ne ağlıyor ne de tepki veriyorduk. Şaşkınca birbirimize bakıp bir cevap arıyorduk. Bu bebek de neyin nesiydi?

Çağıl ağlayıp duran ecüş bücüş bebeği gösterip, "Bu şey Defne'den mi çıktı?" diye sordu. Yürüyüp Defne'nin bacaklarının üzerindeki çarşafı tuttu. Çarşafı biraz kaldırıp başını eğdi. "Neresinden çıkardı onu?"

Çağıl kafasını çarşafın altına doğru eğmişti ki Gurur onun ensesine sertçe vurdu. "Bakma lan!" Çağıl'ın kafasını çekerek onu Defne'den uzaklaştırdı. Daha sonra gözlerini anneme dikip, "Yenge," dedi hesap sorarcasına. "Defne ablanın içinde o bebeğin ne işi var? Sen mi koydun onu oraya?"

Artık ne bebekle ilgileniyordum ne de sorulan sorularla. Defne'nin elimi sıkan parmaklarının artık canımı yakmadığını fark edince ilgilenmediğim tek şey Defne olmuştu. Ellerimize baktığımda elimin üzerinde iz bırakan turnak izlerini gördüm. Defne'nin eli artık elimi tutmuyor, çarşafın üzerinde öylece duruyordu. "Abla," diye fısıldasam da gözleri kapalı öylece yatması beni endişelendiriyordu. "Defne!" diye bağırıp onu sarsmaya başladığımda hiç cevap alamadım. Ablam artık konuşmuyor, bağırıp yardım istemiyordu.

Annemin emriyle korumalar içeri girip biz çocukları yaka paça dışarı çıkarmaya başlamıştı. Onlara direnip, "Abla!" diye bağırdıkça beni daha çok dışarı çekiyorlardı. "Defne uyan!"

Çıkardığımız hengâmenin içinde doktorun anneme, "Çok kan kaybediyor, hastaneye gitmeli," diyen sesini duymuştum. Doktor bile anneme göre daha vicdanlıydı.

Çok bağırdık, çok direndik ama bizi zorla odadan çıkartmışlardı. Bizi sürükleyerek aşağıya indirdiklerinde babam merdivenin en altında bekliyordu. Bizi babamın karşısına getirdiklerinde kolumu tutan adamdan kurtarıp, "Baba!" diye bağırarak onun karşısına dikildim. "Ablam iyi değil!"

Aklımı kaybetmiş gibi bağırıp ona vurmaya başladım. Küçük yumruklarımın onun üzerinde zerre kadar etkisi yoktu fakat onun beni serçe yere itmesi benim için etkiliydi.

Çatık kaşlarının altından bana kızgınlıkla bakarken, "İyi değilse ne yapalım?" diye beni tersledi. Üzerime yürüyüp boğazımı sıkarak beni ayağa kaldırırken gücünü üzerimde kullanmaktan çekinmiyordu.

Babam öfkesini çıkaracak bir kurban bulmuş gibi boğazımı sıkıp beni nefessiz bırakıyordu. "Ablan yaptığı ahlaksızlığın bedelini ödüyor!" Bana bağırdıkça ağzından çıkan tükürükler yüzüme sıçırıyor, bir gram nefes için daha çok çırpınmama neden oluyordu. Tek eliyle boğazımı sıkarken onu karşı koyamayacak kadar küçük ve zayıftım.

Ta ki Gurur yanımıza gelip babamın yüzüne tükürene kadar. Babamı aşağılayarak beni onun ellerinden kurtarmıştı. Beni kurtarmış ama kendisini hedef yapmıştı. Babam beni yere savurarak bıraktığında düştüğüm yerde boğazımı tutup kendime gelmeye çalışıyordum. Defne için döktüğüm gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdığı için puslu gözlerle Gurur'u gördüm.

Babamın karşısında dimdik dururken küçük yumruklarını sıkıyordu. "Babam sana yanlış bir isim koymuş abi!" Gücü yetse babamın suratını dağıtabilirdi ama o da benim gibi zayıf bir çocuktu. "Senden büyük şerefsiz yokken sen Şeref ismini hak etmiyorsun! Defne abla ölüyor!" dedi çıldırmış gibi. "Onu siz öldürüyorsunuz!"

Gurur'un ona kafa tutup bağırmasıyla babamın gözleri seğirdi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı bir renge büründü, yanında duran ellerini sıkırmaya başladı. Delici bakışları küçük kardeşinin üzerinde oyalanırken, "Sen daha şerefsizlik görmemişsin!" dedi ve Gurur'un koluna yapıştığı gibi onu dışarıya sürüklemeye başladı.

Bundan gerisi çok hızlı olmuştu. Babam Gurur'u bahçeye çıkarıp adamlarından benzin istemişti. Birkaç adam, benle Çağıl'ı sıkuca tutup müdahale etmemizi engelliyordu. Babam eline benzin bidonunu alıp kapağını açınca Gurur'un yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir korku belirmişti. "Abi," diye fısıldadı dehşet verici bir sesle. "Onunla ne yapacaksın?"

Babamın işaretiyle iki kişi Gurur'un kollarına yapışınca, "Baba dur!" diye bağırdım. Beni tutan adamlardan kurtulmaya çalışırken, "Yapma dur!" diye defalarca bağırdım ama durmadı. Gurur onun ayaklarına

kapanıp af dilemedikçe durmayacağını biliyordum. Babamı durduracak tek şey onu yüceltip kendimizi küçültmekti. Bu hep böyle olmuştu.

Babam bidondaki benzini Gurur'un kafasından aşağıya dökmeye başladı. O döktükçe Gurur kollarım tutan adamlardan kurtulmaya çalışıp, "Abi yapma!" diye babama yalvarıyordu. Buna rağmen babam durmuyordu. Gurur çırpındıkça yüzü benzinle yıkanıyor, küçük bir kısmı da ağzına giriyordu.

Bidondaki benzinin bir kısmıyla Gurur'u yıkamıştı. Daha sonra geriye doğru biraz yürüyüp benzini yere dökmeye başladı. Babam bidondaki benzinle Gurur'un etrafında bir daire çizene kadar Gurur'u tutmaya devam ettiler. Daha sonra babam cebinden *Zippo* çakmağını çıkartıp yakınca Gurur donup kalmıştı. Onu tutan adamlar kolunu bırakıp çemberin dışına çıktı ama Gurur çıkamadı. Öz abisinin elindeki çakmağa ıslak gözlerle bakarken çemberin dışına çıkmayı düşünemedi.

"Gurur halkanın dışına çık!" diye boğazımı yırtarcasına bağırıp öne atıldım ama beni tutan adamlar ona gitmeme izin vermiyordu. "Uzaklaş Gurur!"

Sesim onu kendine getirince kaçmak için tam bir adım atmıştı ki babam çakmağı yere attı. Gurur'un etrafındaki çember ateş alınca Gurur bağırarak geriye çekildi. Benzinle yıkandığı için ateşten çemberin üzerinden atlayamıyordu. Etrafına bakıyor, kaçacak bir yer arıyordu ama bulamıyordu. Her yanı ateşle çevrilmişti ve rüzgâr estikçe ona doğru dalgalanan ateşin alevinden ödü kopuyordu. Tüm o korku filmlerinden daha korkunç bir sahneydi bu. Gurur kapana kısılmıştı.

Yardım isteyen bakışları beni bulunca kaşları büküldü ve ağlamaklı bir sesle, "Karun," dedi ama başka da hiçbir şey söylemedi. Sadece tek bir kelime söyledi, o da benim adımdı. Benim adıma birçok şey yükleyen o *Karun* deyişi belki *ah* eder gibiydi, belki de yardım ister gibi.

Gurur'un bir *Karun* deyişi beni öylesine dağıtmıştı ki, "Baba durdur bu şeyi!" diye bağırıp dizlerimin üzerine kendimi yere bıraktım. Kollarımı tutan adamlar artık omuzlarımı tutuyordu. "Baba onun yerine ben yalvarıyorum." Ağlayarak başımı eğdim, ellerimi yere bastırıp secdeye gider gibi babamın önünde eğildim.

"Onun bizden başka kimsesi yok, çıkar onu." Babamdan af dilenerek küçük kardeşine merhamet etmesini istedim. Gurur öksüzdü, onu koruyacak anne ve babası yoktu. Şimdi ise Gurur bir ateş çemberinin içindeydi.

Yalvarıp af dilemem bile babamın taş kalbini yumuşatmamıştı. Benimkine benzeyen mavi gözleri hırçın denizler gibi tüm hiddetiyle kıyılarıma çarparken, “Bu hepinize ders olsun!” diye bağırıp yanındaki adamdan bir kibrit aldı.

Gurur’a doğru yürüyünce Gurur ürkek gözlerle babama bakıp başını iki yana salladı. Yeşil gözleri korkunun her rengine bürünürken, “Abi gelme,” dedi ağlayarak. Kibriti çakıp Gurur’un üzerine atacaktı. Onu cayır cayır yakacaktı. Bu onu o kadar çok korkuttu ki, “Gelme abi, gelme!” diye bağırıp yumruk yaptığı ellerini kafasına vurmaya başladı. “Abi gelme!”

Bir seferinde okulda öğretmenimiz bize bir şey anlatmıştı. Bir akrebi ateşten bir çemberin içine atarsanız iğnesini kendisine batırarak hayatına son verirmiş. Ateş gözünü öylesine korkuturmuş ki yanmamak için kendi zehriyle kendini öldürürmüş. Gurur’a bakınca gördüklerim tam olarak bunlardı. Belki kendini öldürememişti ama kafasının içinde bir şeyler ölmüştü.

Akıl sağlığıyla ilgili çok şey bu gece ölmüştü. Babam onu ateşle korkutarak deliliğin pençesine itmişti. Hep istediği gibi sonunda onu aklından kusurlu biri yapmıştı. Gurur çıldırmış gibiydi. Babamın elinde yanan kibrit çöpüne baktıkça boğazını kanatırcasına bağırıp daha sert kafasına vuruyordu. Kafasına öyle şiddetli vuruyordu ki sanki tam bu noktada hayatına son vermek istiyordu. Cayır cayır yanmaktansa kendi yumruklarıyla ölmeyi ister gibiydi.

Gurur bu gece ateşten korktu, hem de çok korktu. Deli Gurur lakabıyla tanışacağı gecenin bu olduğunu bilmeden çok korktu. Bu geceden sonra ateş gördükçe korkup kriz geçireceğini bilmeden korktu. Ateş onu korkuttu ama en çok babam onu korkuttu. Kimsesiz bir çocuk bu gece abisinin en korkunç yüzüyle tanışmıştı.

Gurur’un çırpınışları endişe vericiydi. Ona yardım edemedim çünkü iki adam omuzlarımı sıkıca tutuyordu. Fakat yardım hiç beklemediğimiz bir yerden gelmişti. Çağıl bize göre daha sessiz bir çocuk olduğu için hiçbir zaman onlar için bir tehdit olmamıştı. Bu yüzden onu sadece bir kişi tutuyordu. Çağıl onu tutan adamın elini ısırarak öne atıldı. Kimse onu yakalamadan Gurur’a doğru koşmuştu. Yedi yaşında olmasına rağmen hiç korkmadan ateş çemberinin içine atlamıştı.

Hâlâ bağırıp kafasına vuran Gurur’u arkasına çekip, “Sen kötüsün!” diye bağırdı babama. Çağıl ilk kez babama sesini yükseltip karşı çıkıyordu.

“Kötüsün baba, çok kötüsün!” Bağırın Çağıl, Gurur için onunla yanmayı göze almıştı.

“Çağıl!” Annem en sevdiği oğlunu ateş çemberinin içinde görünce koşarak dışarı çıktı. Ağlamış gibi gözleri kıpkırmızıydı. Korumalara bakıp, “Söndürün şunu!” diye bağırıp babamı sertçe göğsünden arkaya doğru itti. “Defne öldü, Çağıl da mı ölsün istiyorsun? Kızım öldü!” Korumalar bahçedeki su hortumunu getirip ateşi söndürmeye başladı. Lakin ben artık ateşle ilgilenmiyordum. Ablam ölmüş müydü?

Defne artık yok mu?

İnsanların kilidenip kaldığı bir donma anı olduğunu tam bu noktada fark ediyordum. Donup kalmıştım, artık çırpınarak korumalara zorluk çıkarmıyordum. Diz çöktüğüm yerde hareketsiz bir şekilde duruyordum, hem de hiç kıpırdamadan. Sanki benimle birlikte her şey donmuştu, oysaki cansız gözlerim her şeyin hareket ettiğini görüyordu.

Ateşi söndürdüklerini, Çağıl’ın yalvararak Gurur’u durdurmaya çalıştığını görüyordum. Gurur hâlâ kafasına vurup anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Bunu da görüyor ve duyuyordum. Tıpkı kendisine daha fazla zarar vermesin diye Çağıl’ın onun yumruklarını tutmaya çalıştığını gördüğüm gibi. Görüyordum, duyuyordum ama tepki veremiyordum, ablamın öldüğünü idrak edemiyordum.

Annemin döktüğü gözyaşlarını gördüm. Ağlayarak babamı suçluyordu ama aslında kendisine bir suçlu seçerek vicdanını rahatlamaya çalışıyordu. Eğer gerçekten iyi bir anne olsaydı kızı için bir şeyler yapardı, onu ölüme terk etmezdi. Yukarıda Defne’nin yardım çığlıklarına kulaklarını tıkamak yerine küçük kızını kucaklayıp bir hastaneye götürürdü. Babama rağmen bunu yapardı. İyi bir anne olsaydı kızının acı çekmesini izlemek yerine babam şöyle dursun, tüm dünyayı karşısına alırdı.

Benim annem bunu yapmamıştı çünkü babam ona yapmamasını söylemişti. Babamın emirlerine karşı gelip ondan ayrılmayı göze alamamıştı. Sahip olduğu zenginlik ve Kalender soyadından vazgeçemezdi ama Defne’den vazgeçmişti. Onu kurtarmak yerine bu olay duyulursa *el âlem ne der* deyip kızının hayatını tehlikeye atmıştı. El âlemin diyeceği birkaç laf Defne’nin kaderini belirlemişti. Artık o çok önem verdikleri el âlem bizim hakkımızda konuşamazdı çünkü Defne yoktu. Ölmüştü. Sorun ortadan kalkmıştı.

Kilidenip kaldığım yerde hepsini cansız gözlerle izlemiştim. Sanki vücudum şoka girmiş ve ağlayıp yas tutmayı sonraya ertelemişti. İçeriden

babamın sağ kolu Numan çıktı. Kucağında beyaz çarşafa sarılı o bebeği tutuyordu. Defne'nin canını yakan, kanatan ve öldüren o bebeği tutarak babamın karşısında durdu. Sanki babam ondan bebeği istemiş gibi onu babama getirmişti.

Babam bir kez olsun bebeğe bakmadan, "Ne yapacağını biliyorsun," dedi soğuk ve otoriter bir sesle. "Kurtul ondan."

Babam bebek için gereken infaz emrini vermişti. Annem itiraz etmedi çünkü o hâlâ Defne için timsah gözyaşları akıtıp vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu. Ben ve Çağıl da itiraz etmedik. O bebek yüzünden ablamız ölmüştü. Gurur desen kafasına vurmaktan bitkin düşmüş, başını eğdiği yerde saçma sapan mırıltılar çıkartıyordu. Yeşil gözleri boş bir şekilde bakıyor, bir ruh gibi hiç yaşam belirtisi göstermiyordu. Gurur'da hareket eden tek şey garip mırıltılar çıkartan dudaklarıydı.

Fakat Numan abi aldığı infaz emriyle arabaya doğru yürürken kucağındaki bebek ağlamaya başlamıştı. Numan abi tam da Gurur'un yanından geçerken bebek ağlamıştı. O ana kadar ölü gibi duran Gurur başını kaldırdı. Bir yaşam belirtisi gösterip, "Dur," diye fısıldadı. Bebeğin ağlayışı az da olsun onu kendine getirmişti.

Numan abi durup Gurur'a doğru dönünce Gurur sarsak adımlarla onun yanına gitti. Kolunu kaldırıp akan burnunu koluna silerek Numan abinin karşısında durdu. Başını kaldırıp ağlamaktan bitkin düşmüş gözlerle karşısındaki iri adama bakıyordu. "A-bi bu bebek Defne ablanın nesi oluyor?" diye sorarken ağlamaktan sesi titriyordu. "Onun içinden çıktı."

Numan abi onun perişan hâline bakıp, "Gurur Bey'im..." demişti ki Gurur, "Abi nesi oluyor?" diye sorusunu tekrarlardı.

"Kızı," dedi. "Defne Hanım'ın kızı."

Gurur, "Kızı," diye mırıldanarak başını salladı. "Defne abla öldü." Son kısmı söylerken titreşen gözlerinden süzülen yaşları gördüm. "Bu yüzden mi ağlıyor, annesi öldüğü için mi? Yoksa karnı mı aç ya da üşüyor mu?"

"Ne önemi var!" diyen babam onu tersledi. "Daha fazla oyalanma, Numan!"

Gurur babama hak verircesine yavaşça başını salladı. "Haklısın, bir önemi yok." Az önce yaşadıkları yüzünden ürkek gözlerle babama bakıyordu. Artık babamdan ve yapacaklarından korkuyordu.

Gurur derin bir nefes alarak gözlerini Numan'a dikti. Gözlerinden birkaç damla yaş akarken, "Numan abi," diye fısıldadığında sesi yalvarır gibi çıkmıştı. Yeşil gözleri sık sık bebeğin üzerinde oyalanıyordu.

Biz anlamadık Gurur'un ne istediğini çünkü sesli bir şekilde hiçbir şey söylememişti. Fakat bakışlarıyla ne anlattıysa Numan abi yutkunarak, "Gurur Bey'im," diye iç çekti. Numan vicdan sahibi biriydi, kimsesiz olduğu için Gurur'a dayanamazdı. Hiçbir şey söylemeden arabaya yürüdü ama aslında ikisi de bakışlarıyla konuşmuşlardı. Sadece şu an için biz bunu bilmiyorduk.

Gurur, babamın canını yirmi yıl boyunca sıkacak bir şeyin temellerini bu gece atmıştı. Kurtaracağı o bebek babama atacağı en büyük kazık olacaktı. Şu an için hiçbirimiz bunu bilmiyorduk.

Hâlâ düştüğüm yerde hareketsizce duruyordum. Olanları izliyor, sessizliğimi koruyordum. Beni kendime getiren, yaşadığım donma etkisinden çıkartan babamın, "Defne için bir ölüm senaryosu düşünmeliyiz," diyen sesiydi. "Kimse doğum yaparken öldüğünü bilmemeli."

Babamın endişeli yüzüne bakınca orada kızı için üzülen bir babanın acısını göremedim. Endişelendiği başka şeyler vardı. Önceliği Defne değildi, insanlardan gerçeği saklayarak Defne'nin cesedinden nasıl kurtulacağıydı. Babam Defne için bir ölüm senaryosu düşünüyordu. Ablam ölmüştü ama babam onu farklı şekilde ölü gösterecekti.

Yarına ablam belki bir kazada ölecekti. Belki bir saldırıda belki de bir patlamada. Nasıl öldüğü değişecekti ama değişmeyen tek şey ölü olacığıydı. Babam onun için ne senaryo yazarsa yazsın tüm senaryoların sonunda Defne hep ölü olacaktı. Bir ölüm donukluğuyla ayağa kalktım. Önümde duran adamın belindeki silahı gözüme ilişmişti. O ana kadar çok sakindim fakat silahı görünce üzerimdeki ölü toprağını atmıştım.

Babamın ablama yaptığı gibi ben de ona bir ölüm senaryosu yazmayı düşündüm. İstedğim tek şey ablama duyduğum bu acıyı ona da yaşatmaktı. Başını ve sonunu düşünmeden ona hak ettiği dersi vermek istiyordum. Bu yüzden hızlı bir hareketle önümdeki adamın silahını çekip aldım. Hemen bana doğru dönüp, "Karun Bey," diye telaşlanarak silahı benden almaya çalıştı. Fakat daha o bunu yapmadan silahın emniyetini açarak babama ateş ettim.

Babamı çok fazla silah kullanırken gördüğüm için ateş etmeden önce emniyetini açmam gerektiğini biliyordum. Ateş ettiğim an annem bir çığlık koparıırken babam kanayan koluna bakıyordu. İkinci kez ateş

ememe izin vermeden silahı elimden almışlardı. Henüz on yaşındaydım, rani ilk kez elime bir silah aldığım için hedef almasını bilmiyordum. Buna rağmen attığım ilk kurşun babama isabet etmişti.

Babam koluna bakmayı bırakıp bana baktığında göz göze geldik. İkimizin mavileri çarpıştığında gözlerini kaçırın ben olmadım. Babam kendi oğlunun kin dolu düşmanca gözlerine bakıyordu. Kendi düşmanını yarattığını tam bu noktada anlıyordu. Önce buz gibi soğuk ama sakın bir sesle, “Götürün,” dedi fakat daha sonra gözlerimde gördüğü bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi, “Götürün şunu!” diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak.

Sinirden yüzü şişmiş ve kaşlarını çatmıştı. “Madem ablan için babana kurşun sıkıyorsun, o zaman seni ablana doyuracağım! Bol bol onunla vakit geçirmeni sağlayacağım!” diye gürlediğinde ne demek istediğini anlamadım ama öğrenmek üzereydim.

Sadece beş dakika sonra kendimi soğuk hava deposunda bulmuştum. Yabancı olduğum bu evin zemin katında böyle bir yer olduğunu bilmiyordum. Babam kolumu tutup beni içeri attığında dışarı çıkmak için ona yalvarmamı beklediyse bile bunu yapmadım. Düştüğüm yerde ayağa kalkıp kendiliğinden yanan ışıkların altında dik dik ona bakmaya başladım. Bugün için ona zaten birçok kez yalvarmıştım ama bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Bir daha ne onun ne de bir başkasının karşısında eğilip bükülecektim. Bu gece annem ve babamdan öğrendiğim en önemli şey nasıl acımasız olunduğuydu. Babam ile birbirimize bakarken aslında hissediyordu. Gözlerime baktıkça saltanatı için bir tehdit olduğumu içten içe hissediyordu. Gurur’a yaptığı gibi benim de direncimi bu gece kırıp akıl sağlığımın sınırlarını yıkmaya kararlıydı.

Şeref Kalender kendi abisi ve babasını ortadan kaldıran bir canavardı. Oğlu olmam bir şeyi değiştirmezdi, yerine göz koyan herkesi ortadan kaldırabilirdi. Bu yüzden adamları onun emriyle Defne’yi buraya getirdiler. Ablamın cansız bedenini tam ayaklarımın önüne koymuşlardı. Ölüsüne bile saygı göstermiyorlardı.

Babam yerde hareketsizce duran ablamı gösterip dişlerini sıkı. “İşte çok istediğin o ablan...” Benden bir şeylerin intikamını alır gibiydi. Belki de durmaksızın kanayan kolunun intikamını alıyordu.

“Hayatının geri kalanını onunla geçirebilirsin. Endişen olmasın, cesedi senin için diri tutacağım!” Bunları söyledikten sonra kapının sağ

tarafındaki panele dokunarak kapattı. Şimdi içeride sadece Defne ile ikimiz vardık.

Babam gidene kadar dimdik ayakta durmayı başarmıştım fakat kapı kapanınca hemen yere diz çöktüm. “Abla,” diye fısıldadım sanki bana cevap verecekmiş gibi.

Yukarı toplanan beyaz geceliğinin eteğini tuttum. Aşağıya çekerek üzerini örttüm, kanlı bacaklarını görmek beni daha çok ağlatıyordu. Evet, ağlıyordum çünkü ablam artık yaşamıyordu. Beni duymuyor, bana sarılıp beni yatıştırmıyordu. Benim ablam ölmüştü.

Bir anda motor sesini andıran uğultulu bir ses duyunca başımı kaldırıp etrafıma baktım. Burada bizden başka kimse yoktu, olmasını isterdim ama yoktu. Tavandan sarkan büyük kancalar ve boş raflar dışında hiçbir şey yoktu. Tüm bunların amacı neydi? Aslında umurumda da değildi. Defne’nin kısık iniltisini duymak etrafıma atığım korku dolu bakışlara son vermişti.

Hemen önüme dönüp ona baktığımda hiç kıpırdamıyordu hatta yüzündeki mimikleri bile oynamıyordu. Az önce bir inilti duyduğuma emindim ama o ses Defne’den gelmiş olamazdı. Defne yaşamıyordu ki. Sanki yanında hareketsizce duran elinin bir parmağı belli belirsiz kıpırdamıştı. Hemen ıslak gözlerimi silip eline tekrar baktım, baktım ve baktım ama hiç hareket yoktu. Belki de ıslak gözlerim beni yanıltmıştı.

Bir yanım hayal gördüğüme beni ikna etmeye çalışırken umut etmekten vazgeçmeyen yanım emin olmak istiyordu. Bu yüzden başımı eğip onun göğsüne yasladım. Geceliğinin yakasındaki püsküllü ipler burnumu kaşındırdığı için soluğumu tutmuştum. Kendi nefes seslerime son vererek ablamın nefes seslerini duymayı umut ettim. İhtiyacım olan tek şey küçük bir hayat belirtisiydi.

Nefes dahi almadan kulağımı Defne’nin göğsüne yaslayıp bekledim. Duyduğum kalp atışlarıyla, “Defne,” diyen sesim ne çok mutluluğa gebeydi. Kalbi atıyordu!

Hızlıca başımı kaldırıp ablamın yüzünü avuçlarımın içine aldım. “Defne dayan, sana yardım getireceğim,” diyen sesim titriyordu. Yaşıyordu, direniyordu ve kurtarılmayı bekliyordu. Cılız da olsa kalbi hâlâ atıyordu.

Ayağa kalkıp kapıya koştum. “Kapıyı açın!” Bağırarak kapıya vuruyordum. “Ablam yaşıyor, açın kapıyı!” Defne hâlâ yaşıyordu.

“Baba!” Yumruklarımı kapıya geçirirken canımın yanmasını umursamıyordum. “Baba n’olur kapıyı aç, ablam yaşıyor! Baba ona yardım et, kurtar onu!” Buraya gelip kapıyı açmalıydı. İsterse beni buradan hiç çıkarıncasına ama onu bir hastaneye götürmeliydi. Çok kan kaybetmişti Defne, fazla dayanmazdı. Hemen müdahale edilmeliydi.

Çok bağırdım ama babamdan en küçük bir yanıt alamayınca, “Baba bir daha sana hiç karşı çıkmam!” diye ağlamaya başladım. “Ona yardım et, bir daha seni kızdırmam.” Durmaksızın kapıya vururken, “Ablam ölmesin!” diye hıçkırdım. Onun kurtulma şansı vardı.

“Anne kızın yaşıyor!” Durmaksızın bağırıp kapıya vuruyor ve sesimi dışarıdakilere duyurmaya çalışıyordum. Ancak kimse gelmiyordu, kimse Defne için gelmiyordu. “Anne o ölmedi, yardım et!” Üst katta oldukları için mi gelmiyorlardı yoksa özellikle mi görmezden geliyorlardı?

O kadar çok bağırıp yardım istedim ki artık bağırmaktan sesim kısılmıştı ve kapıya vuran ellerimde güç kalmamıştı. Buna rağmen kendimi zorlayıp birilerine sesimi duyurmaya çalışıyordum. Herkesin çoktan eve döndüğünü, beni Defne’yle burada tek başıma bıraktığını bilmeden yardım istiyordum. Burada bizden başka kimsenin kalmadığını bilmeden ne çok bağırıp ellerimi acıtarak kapıya vuruyordum. Oysaki terk edilmiştik, soğuk hava deposunun içine hapsedilerek terk edilmiştik. Henüz bunu bile bilmiyordum.

“K-Karun.” Defne’nin cılız sesini duyunca kapıya vurmaya bırakıp onun yanına koştum.

Yanına diz çöktüğümde gözleri kapalıydı, dudakları da kurumuştı. Sayıklamayı andıran sesler çıkartırken titreyerek, “Üşüyorum,” diye fısıldadı. “Y-yardım et kardeşim, çok üşüyorum.”

“Abla kimse gelmiyor.” Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken başımı iki yana salladım. “Ne yapacağımı bilmiyorum, kimse duymuyor beni.” Bizi tek başımıza bırakmışlardı.

Defne için belki de en zoruydu gözlerini aralamak. Güçlkle hareket eden kirpikleri titreştiğinde kısıp gözlerle bana baktı. “Üşüyorum,” dedi kısıp bir sesle. Ondandırduyana kadar burasının soğumaya başladığını anlamamıştım. Artık duyduğum o uğultulu motor sesinin nereden geldiğini biliyordum. Babam dondurucuyu çalıştırarak gitmişti. Birkaç saat sonra buradaki tüm ısı kaybolacaktı.

Onu ısıtacak bir şeyler bulmak için aceleyle etrafıma baktım. Hiçbir şey yoktu, hem de hiçbir şey. Tavandan sarkan kancalar et içindi, elbise askısı değildi. Boş raflar donmuş gıdalar içindi, ablamı ısıtacak battaniyeler için değil. Burası bir işletme veya restoran değildi ama evin zemininde devasa bir dondurucu vardı. Böyle bir yeri babam ne için kullanıyordu? Evin altında olan bu yerin amacı neydi?

Hiçbir şey bulamadım, burada Defne'yi ısıtacak bir şeyler yoktu. Aralığın ilk günündeydik, yani kış mevsimiydi. Üzerimde bir kazak ve pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Ceketim arabada kalmıştı. Defne üşüyordu, hastaydı ve kan kaybediyordu. Önceliğim onu sıcak tutmaktı. Siyah kazağımın eteklerini tutup yukarı çekerek kafamdan çıkardım. Beyaz bir atlele kalınca ben de üşümeye başladım ama bana ne olacağıyla ilgilenmiyordum.

“Kurtulacağız buradan.” Onu buna inandırmaya çalışarak üzerine eğildim. “Dayan Defne'm, n'olur dayan.”

Kazağımı yavaşça başından geçirip buz gibi olan elini tuttum. İçerideki soğuk havadan mı yoksa çok kan kaybettiği için mi, bilmiyordum ama vücut ısısı çok hızlı düşüyordu. Elleri çok soğuktu. Ağlamamaya çalışarak avuçlarımın içindeki elini öptüm, sonra da kazağı ona giydirmeye çalıştım.

Ablam ölmesin. Çocukların duası kabul olur derler, Allah'ım n'olur ablam ölmesin.

Kazağım ona biraz küçük gelmişti ama sıcak tutsun diye giydirdim. Kazağın eteklerini belinden aşağıya çektikten sonra sarı saçlarını yakasından dışarı çıkardım. Saçlarının her bir teline dokunmuş, eğilip onu saçlarından öpmüştüm. İçten içe biliyordum bunun son olduğunu ve bir daha hayatımda olmayacağını. Ne acıdır ki vedalaşmaya hazır değildim.

Gözlerinin kapandığını görünce, “Defne,” diye fısıldadım. “Defne beni bırakma.” Sadece gözlerim değil, titreyen sesim, üşüyen çocuk bedenim ve çaresizlik içinde kıvranan ruhum bile ağlıyordu. “Defne beni bırakma,” dedikçe her uzvum, her hücrem ağlıyordu.

Defne beni bırakmasın.

Tekrar eğildim ve bir kez daha başımı onun sol göğsüne yaslayıp kalbini dinledim. Kesik kesik ağladığım için kalbini duyamıyordum. Elim kal-dırıp dudaklarıma bastırarak ağlayan sesimi dindirdim. Nefesimi tutup hıçkırıklarımı içime hapsederek beklemeye başladım. Kalbinden çıkan o

belli belirsiz hareketi duyunca rahat bir nefes almıştım. Defne'nin kalp anılarını duyamayacağım diye ödüm kopuyordu.

Başımı kaldırıp ayaklarına doğru emekledim. Önce spor ayakkabılarımı, sonra da ayağımdaki çorapları çıkardım. Ev gibi değildi ki burası çok soğuktu. Ablam üşüyordu. Çoraplarımı da ona giydirerek ayaklarını sıcak tutmaya çalıştım. Her şeyimi ona vermiştim, artık ısınıp iyileşirdi, değil mi? İşe yaraması gerekiyordu, yaramalıydı.

Tekrar ona doğru emekleyip kafasını yavaşça tuttum. Başını dizlerimin üzerine koyduğum esnada baygın bakan gözlerini aralamıştı. Güçlkle araladığı kirpiklerinin arasından beni izliyordu. Acı çeken gözlerle bakarken istese de konuşacak gücü kendinden bulamıyordu. "Buradan çıkacağız," dediğimde hangimizi buna inandırmaya çalıştığımı bilmiyordum. "Ben büyüyene kadar annem ve babama biraz daha katlanacağız."

Yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi suratı bembeyazdı. Dudakları ise morarmaya başlamıştı. "Sonra?" diye fısıldadı.

Küçük ellerim saçlarını okşarken, "Seni buralardan çok uzağa götüreceğim," dedim yemin eder gibi. "Bize cehennem olan bu şehirden gideceğiz. Neresi olduğu fark etmez ama bir daha Ordu'ya dönmeyeceğiz."

Defne'nin gözlerinden bir damla yaş süzülürken burukça gülümsedi. "İstanbul'a görür beni," diye mırıldanmıştı. "İstanbul çok büyük bir şehir. Annem ve babam b-bizi orada bulamaz."

Dudaklarından süzülen kanı görünce hıçkırarak hemen başımı salladım. "İstanbul'a gideceğiz, Defne." Bunun olmasını her şeyden çok istemeye başlamıştım. "Sana söz veriyorum, bir gün ikimiz İstanbul'a gideceğiz." Gidecektik de ama birimiz bir tabutun içinde olacaktı.

Defne'nin titremeleri artarken kollarımın arasında çırpınmaya başlamıştı. "B-büyük bir evimiz olsun," diye cılız bir sesle konuştu. "Gurur, Çağıl, Levent ve ikimizin içinde oynayacağı kocaman bir ev." O hâlâ bizimle oyun oynamayı düşünen bir çocuktu. Defne canımdan can alırken acı çeken yeşillerini bana dikip burukça gülümsedi. "Bahçesi çok büyük olsun, Karun." Her öksürükle dudaklarından biraz daha kan dökülürken kendini zorlayarak gözlerini açık tutmaya çalıştı. "İçinde birçok defne ağacı olsun."

Gözlerimdeki yaşlarla başımı salladım. "Söz veriyorum, öyle olacak." Defne susunca gözleri tekrar kapanmasın diye onu konuşturmaya çalıştım. "Devam et," diye ona yalvardım. "Bana ne düşündüğünü söyle?"

“Korku,” diye fısıldadı acı çeken bir sesle.

“Zayıflık,” dedim kendimi kastederek.

“Ölüm,” dedi.

“Zulüm,” dedim ağlayarak.

“Bebek,” dedi.

“Kız,” dedim.

“Melek,” dedi gözlerimin içine son bir kez bakarak. “S-sana emanet...”

Hemen sonrasında dudaklarında bir inilti döküldü ve titremeleri arttı. Göğüs kafesi son bir iç çekişle havalandığında Defne kucağıma yığılmıştı. Gözleri kapandığında başı sol omzuna düşmüştü. “Defne!” Başını göğsüme bastırıp kollarımı sımsıkı ona doladım. Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, “Defne beni bırakma, bırakma abla!” diye bağırp ona yalvarmaya başladım. Ablam ölmüştü, Defne artık yoktu.

Ablam gitti.

Son nefesinde kızının adını koyup onu bana emanet ederek gitmişti. Sanki onu benden alan bir bebeği sevmem mümkünmüş gibi onu bana emanet etmişti. Bu geceyi bana unutturacak hiçbir güç olamazdı. Defne’nin yukarıdaki çığlıklarını, acı dolu yakarışlarını, buradaki titremelerini ve kollarımda can vermesini kimse bana unutturamazdı. Tüm bunları o bebek yüzünden yaşamıştı. O olmasaydı Defne yaşıyor olacaktı. Kızı ablama en büyük acıları yaşatmıştı.

Bir süre sonra ağlamaktan vücudumda hâl kalmayınca Defne’nin başını yere koyup yanına uzanmıştım. Başımı sol göğsüne yaslayıp kollarımı ona doladım. O kadar çok ağlıyordum ki kendimi susturup onun kalbini dinleyemiyordum. *Belki kalbi atıyordur, belki de hâlâ yaşıyordur* diye ümit etmeyi hiç bırakmamıştım. İki gün boyunca soğuk bir deponun içinde uzandığım yerden hiç kalkmamıştım.

Aç susuz bir hâlde hep böyle kalmıştım. Defne’ye sarılmayı, onun kalbini dinlemeyi hiç bırakmamıştım. Hiçbir kalp atışı duymamış ama yine de başımı onun sol göğsünden çekmemiştim. Belkiler sığındığım tek şey olmuştu. Belki kalbi atardı, belki Defne bana geri dönerdi.

Bazen ağladım, bazen onunla konuştum, bazen de onun göğsünde sızıp uykuya daldım fakat bir kez olsun başımı onun göğsünden ayırmamıştım. Vücudum uyuşmuştu, üşümekten donma noktasına gelmişim ama buna rağmen onu bırakmamıştım. Belki de beni hayatta tutan umuttu, Defne’nin kalp atışlarını duyma umudu.

Burada geçirdiğim iki günde o kadar çok üşümüştüm ki soğuğu iliklerime kadar hissetmiştim. Vücudumu ele geçiren soğukluk kalbime sızıp buzdan tohumlarını ekmişti. O tohumlar artık hep orada kalacak, ben büyüdükçe benimle büyüüp filizlenecekti. Bir daha asla ısımmayacaktım, kalbim hep üşüyecek, hep soğuk ve hissiz olacaktı. Bu iki günde vücudum çok fazla artçı sarsıntılarla titremiş, dişlerim birbirine çarpıp zangırdamıştı.

Soğuğu damarlarıma kadar hissetmiştim ama ölmemiştim, babam buna izin vermemişti. Bunun için buraya bir adam göndermişti. Belli saatlerde deponun motorlarını ya çalıştırıyor ya da kapatıyordu. Hangi saatlerde bunu yaptığını kestiremiyordum ama her birkaç saatte motor sesleri ya kesiliyor ya da tekrar çalışıyordu. Çalıştıklarında tüm motorlar soğuk hava yayıp içerisini buz gibi bir yere çeviriyordu. Daha sonra dışarıdaki adam motorların hepsini belli bir saatliğine durduruyordu.

İçerideki soğuk havanın kırılması hemen hemen birkaç saati buluyordu ve tekrar motorlar çalışıyordu. Yani babam ne donarak ölmeme izin vermişti ne de ısıyı hissetmeme. Devasa bir buzdolabını andıran bu yerde soğuk havayı belli bir derecede tutarak üşümeme sebep olmuştu. Defne'nin cesediyle beni böyle bir yere hapsedip vücudumdaki tüm sıcaklığı katletmişti.

Babam birine işkence ederken ona nasıl acı çektireceğini çok iyi biliyordu. İki günümü burada aç susuz bir hâlde bir cesede sarılarak geçirmiştim. Defne soğuktu, ben de artık soğuktum. Ben ablamın dirisine değil, ölüsüne sarılarak iki gün geçirmiştim. Ve tüm bunlar olurken sadece on yaşındaydım. Melek'e bakınca gördüğüm şeyler tam olarak bunlardı.

Onu kabul etmediğim için bir kalpsiz olduğumu düşünebilirdi ama bana bunları hatırlatırken ona yakın olmak da kolay değildi.

Şimdiki Zaman

O geceye ait her şeyi anlattığımda Saka'ya bakıp, "Defne böyle öldü," dedim içli bir sesle. "Soğuk hava deposunda." Kurtarılabilirdi ama ölüme terk edilmişti.

Ben tüm hikâyeyi anlatana kadar Bige'nin kaç sigara yaktığını sayamamıştım ama oldukça fazlaydı. Başını yukarı kaldırıp derin derin nefesler alarak bir süre bekledi. Sanki gözlerine akın eden yaşları orada tutmaya çalışıyordu. Daha fazla soru sormamıştı, sözün bittiği yerdeydik.

Sessizliğe bürünüp birbirimize izlerken benim bakışlarım yorgundu, onunkiler ise *hâlâ umut var* der gibi. Sustuk ve çalan şarkı eşliğinde birbirimizi seyre daldık. Sanki söylenecek her şeyi bu gece için tüketmiş gibiydik. Daha fazla ne ben konuştum ne de o. Bige rakı bardağını kaldırıp bana doğru uzattı. “İçelim...” Artık o da içmek istiyordu.

Bardağı baş ve orta parmağımla tutarken uzanıp onun bardağına hafifçe vurdum. “İçelim.” Karımla sabaha kadar içebilirdim.

Rakıdan birkaç yudum almıştım ki masanın üzerinde duran telefonumun ışığı yandı. Kenan arıyordu. Bu saatte araması hayra alamet değildi. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda Kenan’ın söyledikleriyle kaskatı kesilmiştim. “Şeref Kalender İstanbul’a gelmiş.” Rakı bardağını sıkarken gözlerim doğrudan Bige’yi bulmuştu. Babam Melek’i benden almak için gelmişti ve bunun için her yolu deneyecekti.

Beni karımın hayatıyla tehdit etmesi de buna dâhildi.

DEVAM EDECEK

